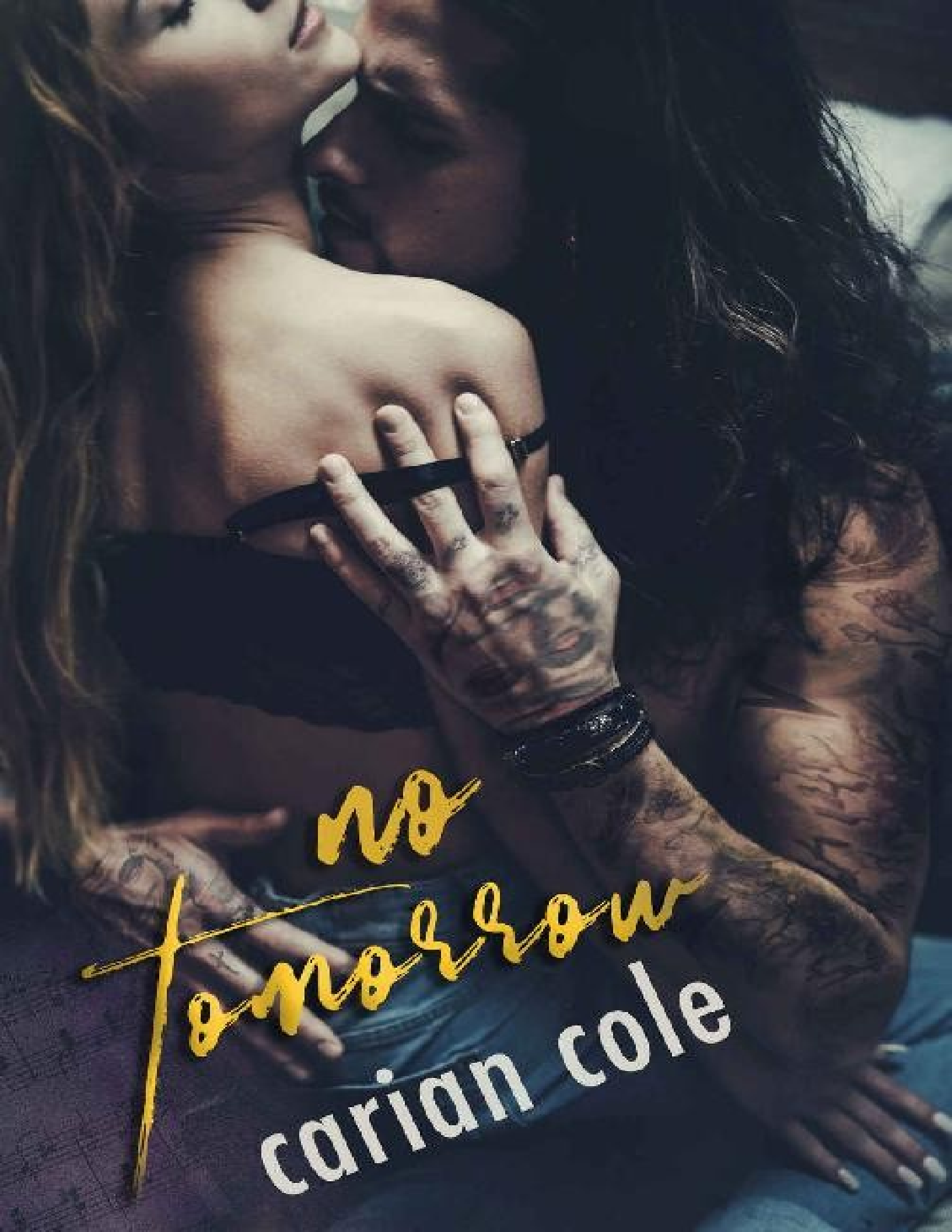

no tomorrow
carian cole

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

📚 Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız

📚 Çeviri Yedek Telegram Grubumuz

📚 Çeviri Sohbet Grubumuz

📚 Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız

📚 Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri

📚 Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye'de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

YARIN YOK

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

CARIAN COLE

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

İÇİNDEKİLER

Yazarın notu İthaf

Bölüm 1

Bölüm 2

Bölüm 3

Bölüm 4

Bölüm 5

Bölüm 6

Bölüm 7

Bölüm 8

Bölüm 9

Bölüm 10

Bölüm 11

Bölüm 12

Bölüm 13

Bölüm 14

Bölüm 15

Bölüm 16

Bölüm 17

Bölüm 18

Bölüm 19

Bölüm 20

Bölüm 21

Bölüm 22

Bölüm 23

Bölüm 24

Bölüm 25

Bölüm 26

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Bölüm 27
Bölüm 28
Bölüm 29
Bölüm 30
Bölüm 31
Bölüm 32
Bölüm 33
Bölüm 34
Bölüm 35
Bölüm 36
Bölüm 37
Bölüm 38
Bölüm 39
Bölüm 40
Bölüm 41
Bölüm 42
Bölüm 43
Bölüm 44
Bölüm 45
Bölüm 46
Bölüm 47
Bölüm 48
Bölüm 49
Bölüm 50
Bölüm 51
Bölüm 52
Bölüm 53
Bölüm 54
Bölüm 55
Bölüm 56
Bölüm 57
Bölüm 58
Bölüm 59
Bölüm 60

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Bölüm 61
Bölüm 62
Bölüm 63
Bölüm 64
Bölüm 65 Sonsöz
Kısa Bir Bakış - Yırtık
Yırtık - Önsöz
Teşekkür Yazar
Hakkında Ayrıca yazan:
Carian Cole

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Copyright © 2018 by Carian Cole

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntıların kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, olaylar ve yerler yazarın hayal gücünün ürünüdür ve belirtildiği ve izin verildiği durumlar dışında gerçek olarak yorumlanmamalıdır. Yaşayan veya ölmüş kişilerle veya gerçek olaylarla olan benzerlikler tamamen tesadüfidir. Ticari markalar, hizmet markaları, ürün adları veya öne çıkan isimlerin ilgili sahiplerinin mülkiyetinde olduğu varsayılır ve yalnızca referans olarak kullanılır. Bu terimlerden herhangi birinin kullanılması halinde zımni bir onay söz konusu değildir. Yazar
Bu çalışmada atıfta bulunulan ve izinsiz olarak kullanılan çeşitli ürünlerin ticari marka statüsünü ve ticari marka sahiplerini kabul eder. Bu ticari markaların yayınlanması/kullanılması, ticari marka sahipleri tarafından yetkilendirilmemiş, onlarla ilişkilendirilmemiş veya desteklenmemiştir.

Kapak fotoğrafı: Regina Wamba, MaeIDesign Kapak

modelleri: Brandon Katz ve Cherry Albrecht Düzenleme

ekibi: Jeanne De Vita ve Michelle Josette

Bu kitap yetişkinlere yöneliktir.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

A U T H O R ' D A N N O T E

Bu kitap depresyon, akıl hastalığı ve uyuşturucu kullanımı gibi bazı hassas konulara değinmektedir. Eğer bu konular sizin için tetikleyici ise, şimdiden özür diler ve dikkatli okumanızı tavsiye ederim.

Okuduğunuz ve desteğiniz için teşekkür ederiz!

Diğer okuyuculara karşı nazik olun! Lütfen spoiler içermeyen yorumlar bırakın!

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

D E D I K A T I O N

Sherry için.

Bu kitabı okurken bana bu mesajı gönderdiniz:
"Seni bir arkadaş olarak seviyorum ve bir yazar olarak sana tapıyorum!"

Keşke söyleyebilseydim, sizi bir arkadaş olarak seviyorum ve bir okuyucu olarak size tapıyorum.

Benim için bir arkadaştan ve beta okuyucudan çok daha fazlasıydın. Pek çok açıdan benim can simidimdin. Arkadaşlığınızın ve desteğinizin benim için ne kadar önemli olduğunu fark ettiğinizi hiç sanmıyorum.

Seni seviyorum, dostum. Sensiz kendimi kaybettim.
her kelimede seni ve seni asla unutmayacağım.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

CHAPTERONE

1998

Bir menü masamın üzerinden geçiyor ve ataçlığımı deviriyor.

"Dünyadan Piper Karel'e," diyor iş arkadaşım Melissa, az önce neden olduğu yıkımı görmezden gelerek. "Resepsiyon işi gerçekten ne kadar ilginç olabilir ki? Adını üç kere falan söyledim! Birazdan bir öğle yemeği siparişi vereceğim ve onu almaya gideceğim. Bir şey ister misin?"

Saat sabahın 10:30'u ve ben hala sabah yaptığım çayı yudumluyorum. Bırakın öğle yemeğinde ne istediğimi düşünmeyi, granola barıma bile dokunamayacak kadar gelen kutumu düzenlemeye gömülmüş durumdayım. Melissa'nın gelen kutusunda neler olup bittiğini merak ediyorum ki öğle yemeği onun önceliği olsun.

Kareli menüyü ona geri veriyorum ve ataçlarımı küçük dikdörtgen manyetik yuvalarına geri koyuyorum. "Hayır, teşekkür ederim. Ben böyle iyiyim."

"Belki arada bir öğle yemeği yeseydin bu kadar sopa olmazdın, Piper."

"Öğle yemeği yiyorum, Melissa. Sadece her gün dokuz saat boyunca bu ofiste olmak yerine parkta yemek yemeyi ve biraz temiz hava almayı seviyorum."

"Her gün öğle yemeği için ofisten çıkarken tüm eğlenceyi kaçırıyorsunuz. Burada tüm iyi şeyler yemek odasında olur."

Ah, evet. Ofis dedikoduları. Daha geçen hafta bir dramı kaçırdım. Eğer bir gün terfi alırsam, rakibimi salatamı onun kucağına atarak tebrik etmeyeceğimi garanti edebilirim.

"Sadece bazen kendime zaman ayırmak istiyorum," diye cevap veriyorum.

"Pekâlâ. Sessiz yemeğinizin tadını çıkarın o zaman. Tek başınıza. Her zamanki gibi." Saçlarını savurur ve kolunun altına sıkıştırdığı menüyle fırlayarak uzaklaşır.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Yirmi bir yaşındayım ve ofisteki en genç kişiyim. Küçük bir moda tasarım firmasında çalışıyorum. Spor giyim serimiz ülke çapında oldukça popüler ve iki sezon önce ünlü bir tasarımcıyla bir çift yoga pantolonu için ortaklık kurduk. Burada resepsiyonist ve genel ofis asistanı olarak lise son sınıfta yarı zamanlı çalışmaya başladım ve mezun olduktan sonra tam zamanlı olarak işe alındım. Telefonlara cevap vermek ve mektup yazmak benim kariyer anlayışıma pek uymuyor ama faturaları ödüyor. Şirket istikrarlı bir şekilde büyüyor ve her zaman yeni pozisyonlar için açık pozisyonlar var. Ben sadece doğru pozisyonun ilgimi çekmesini bekliyorum, umarım pazarlama veya ürün geliştirme alanında olur. Şimdilik ürünler ve şirket hakkında öğrenebildiğim kadar çok şey öğrenmekten mutluyum.

Bu işi kabul ettiğimde, benim için her açıdan yeni bir başlangıç olmasını umuyordum. Her zaman ne kadar garip olduğumu bilmeyen insanlarla bir arada olmayı dört gözle bekliyordum ve yeni arkadaşlar edineceğimi düşünüyordum.

Birinci sınıfın ilk gününde kusan ve lisenin ilk gününde siyah ayakkabılar ve mini etek giyerken ayağı takılan kız bendim. Yavru bir geyik gibi düşmüş, bacaklarım yayılmış ve üzerinde küçük kedi yavruları olan külotumu okulun yarısına göstermiştim. Benim kusan kişi olduğumu asla unutmadılar ve kedi yavrulu külotu olanın ben olduğumu da unutmadılar. Erkekler aylarca bana mırıldandılar ve miyavladılar ve kızlar bana Pussypuker lakabını taktılar.

Eğlenceli zamanlar.

İş dünyasına, gerçek bir profesyonel ortama katılmak için çok büyük umutlarım vardı. Tüm kadınlarla flört eden evli erkeklerle çevrili olmayı beklemiyordum. Ya da hesap tabloları hakkında çığlık atan stresli kahve bağımlıları. Ya da dedikodu yapan ve sanki bunun için para alıyorlarmış gibi ortalığı karıştıran kadınlarla.

Yetişkinliğe hoş geldin.

Benden bir yıl önce liseden mezun olan Melissa'nın birkaç ay önce burada çalışmaya başlamasını kesinlikle beklemiyordum. Okuldaki en popüler kızlardan biriydi. En güzel kıyafetlere, en güzel arabaya, her sözüne takılan arkadaşlara ve peşinden nefes nefese koşan en çekici erkeklere sahipti. Benim beceriksizliğim ve rastgele aksiliklerim o zamanlar onun için büyük bir eğlence kaynağıydı. Şimdi benimle alay etme konusunda çok daha incelikli ama yine de aynı derecede sinir bozucu.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Öğleden hemen önce, ofis binasının avlusuna doğru iki adım atmıştım ki başımın yan tarafına bir şey çarptı. Sert, yumuşak ve... *çırpınan*? Uzanıp şakağımın üzerinde ağrıyan küçük bir noktaya dokunuyorum. Küçük mavi bir kuş, yakındaki bir ağaca doğru uçmadan önce ayaklarımın yanındaki zeminde gelişigüzel çırpınıyor.

Bu da ne böyle? Şakağımdaki donuk bir acıya karşı gözlerimi kısıp, bir kuşun kafama uçmasının benim hakkımda ne söylediğini merak ediyorum.

Sağımdan kahkahalar yükseliyor. Melissa ve muhasebeden bir kadın sigara içiyor ve bana kafalarını sallıyorlar. *Kuş beyinli* kelimesinin bana doğru söylendiğini duyduğuma eminim.

Utancımı üzerimden atarak çantamdan bir kompakt ayna alıyorum. Sakin park sadece birkaç blok ötede, ama kafamda bir yara olmadığından emin olmak istiyorum, bu sadece aşağılanmamı yenileyecektir. Gaga darbesi olduğunu tahmin ettiğim yer acıyor, ama inceledikten sonra kan görmüyorum, sadece hafif bir kızarıklık... ve alnıma yapışmış minik mavi bir tüy.

"Deli kuş..." Kanıtları silerken mırıldandım.

Bir korna çalıyor ve ayağımın dibinde paramparça olan aynamı düşürerek sıçrıyorum.

Kahretsin.

"Dikkat et, seni aptal!" diye bağırıyor sürücü. Bilmeden işlek yaya geçidine girdiğimi fark ettiğimde kalbim yerinden fırlayacak gibi oluyor. Ben özür dileyerek caddenin diğer tarafına koşarken, kadın bordo sedanını benim ve kırık aynamın parçalarının etrafından dolaştırıyor.

Lanet olası pazartesiler. Eğer yoluma bir kara kedi çıkarsa, işi bırakıp eve gider ve kabarık yorganımın altına saklanırım.

Son üç aydır öğle yemeği saatlerimde oturduğum park bankına yaklaştığımda, esintili havada tam olarak anlamlandıramadığım farklı bir şeyler var. Gülüşen çocukların ve hışırdayan yaprakların olağan sesleri sanki arka planda kaybolmuş gibi . Daha önce duymadığım bir şey ilgimi çekiyor: yumuşak akustik müzik.

Davetkâr melodi her adımda daha da yükseliyor. Kaynak, bankım olduğunu düşündüğüm yerden çok uzakta değil. İlk düşündüğüm gibi çalan bir radyo değil, yirmili yaşlarının başında ya da ortasında olduğu anlaşılan, elinde gitarıyla yerde oturan bir adam. Kısa, dekoratif bir tuğla bölmeye yaslanmış. Yanında siyah bir bandana takmış küçük, sarkık kulaklı kahverengi bir köpek oturuyor.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Bankıma gitmek için yanından geçerken, yüzü hariç vücudunun neredeyse görünen her santimetresinin dövmelerle kaplı olduğunu fark ediyorum. Yıpranmış kot pantolonundaki deliklerden siyah kabile desenleri görünüyor. Yüzler, çiçekler ve bulutlar kollarını kaplıyor ve desenler ellerinin üst kısımlarına ve yetenekli parmaklarına dağılıyor. *Vay be.* Bileğimde bir dövme var - bir yaprağın üzerine tünemiş minik bir uğur böceği - ve çok acıyor. Dizlerime ve dirseklerime iğne batırmak deli gibi acıtıyor olmalı.

Belki de acıdan zevk alan insanlardan biridir.

Müzisyene elimden geldiğince sağduyulu bir merakla bakıyorum ve tavuklu salatalı sandviçimi yalıtımlı öğle yemeği çantasından çıkarmakla meşgul oluyorum. Şu anda kendi kendine yapışmış olan ve çılgın bir eski sevgili kadar umutsuzca tutunan streç filmle uğraşıyorum.

Gitarist aşağıya doğru bakıyor, uzun kahverengi saçları yüzüne ve omuzlarına doğru sarkıyor. Şarkıya derinlemesine dalmış durumda. Rüya gibi, hipnotize edici bir melodi, sanki tek bir gitar değil de birkaç gitar çalıyormuş gibi. Bir müzik aleti çalmak hakkında hiçbir şey bilmiyorum ama inanılmaz yetenekli olduğunu söyleyebilirim.

Etrafında küçük bir kalabalık oluşurken sandviçimi çiğniyorum. Kafasını kaldırmadan çalmaya devam ediyor. İzleyicilerinin farkında olduğunu gösteren tek işaret, önünde duran kavanoza para atan birine hafifçe başını sallaması. Sanırım onlara teşekkür etmesine gerek yok çünkü köpeği her bağış yapana oniks yastıklı patisini sallıyor.

Normalde, insanların bu kadar yetenekli olduğu için sevimli köpeğin tüylü başını okşamalarını beklerdim, ama yapmıyorlar. Köpeğin de arkadaşı gibi *dokunulmaz* bir havası var, sanki ikisinin de üzerinde görünmez bir damga var ve şöyle diyor: *bak, dinle, keyfini çıkar ama dokunma*.

Büyük siyah alışveriş torbaları taşıyan iki kadının arasından bakarken ilgimi çekiyor ve muhtemelen ağzım açık çiğniyorum. Açıklanamaz bir şekilde sesine ve görünüşüne çekiliyorum. Benzersiz görünüyor, tarif etmesi zor ama sert bir şekilde çekici.

Melankolik gülümsemesi bir parça duygusallık taşıyor. O bir tutulma gibi - aynı anda hem karanlık hem de aydınlık ve yanmadan uzun süre bakmak güvenli değil.

Ellerinde alışveriş poşetleri olan kadınlar onun kavanozuna bozuk para atıp park çıkışına doğru yürüdüklerinde kaşlarımı çatıyorum. Bir çeşmeye para üstü atmak kabul edilebilir, ama gerçek bir *insana* para üstü vermek? Bu bana yanlış geliyor.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Bana. Ona beşlik, onluk ya da yirmilik vermelerini istiyorum, çeyreklik ve onluk değil. Hiç etkilenmemiş gibi görünse de, onun adına alındım.

Su şişemden bir yudum aldıktan sonra üç inçlik siyah topuklu ayakkabılarımı çıkarıp ayaklarımı altıma sokuyorum. Büyük suni deri çantamdan ciltsiz bir kitap çıkarıyorum. Günün ortasındaki bu saat benim rahatlama ve okuduğum hikâyede kendimi kaybetme zamanım. Hâlâ evde ailemle ve benden daha fazla sosyal hayatı olan ergen kız kardeşimle yaşadığımı unutmak için.

Saat 12:50'de, günün geri kalanında burada kalabilmeyi, okuduğum aşk romanını bitirebilmeyi ve müzisyenin bundan sonra ne çalacağını dinleyebilmeyi dileyerek ayakkabılarıma geri dönüyorum. Müziği, kafamı çarpan kuş ve çığlık atan şoförden duyduğum rahatsızlığı silip süpürdü.

İsteksizce öğle yemeği çantamı alıp ofise dönüyorum ve yanından geçerken ona gülümsüyorum. Bir sonraki şarkıyı çalmaya geçerken gümüş yüzüklerini gitarının gövdesine vuruyor - popüler bir rock şarkısı. Adını hatırlayamıyorum ama günün geri kalanında aklımdan çıkmayacağını biliyorum.

Salı günü öğleden sonra gitarist, mürekkepli reklam panosuyla yine parkta. Bu kez İspanyol havasında farklı bir müzik çalıyor. Hızlı ve akılda kalıcı; tepede beliren kara bulutların altında neşeli bir ambiyans patlaması.

Bankımda otururken biraz tedirginim. Burası *benim* her gün rahatlamak için geldiğim yer ve şimdi *o*, müzikal arka planı ve garip manyetik çekimiyle burayı işgal etti. Bugün biraz kasvete teslim olmak, güneşin yokluğuna üzülmek istedim. Ama müziği, kafasının sallantılı dansı ve köpeğinin boynundaki iğrenç derecede parlak tropik bandana bunu imkansız kılıyor.

Ben sandviçimi çiğnerken kafasını kaldırıp gözlerimle buluşuyor. Bana bakma şekli kedimin becerisiyle yarışıyor. Hafifçe hipnotize olmuş ve sersemlemiş hissederek gözlerimi ondan ayırıyorum ve sabırsız bir güvercine küçük bir parça ekmek . Birkaç saniye sonra arkama bakıyorum ve onu saçlarını yüzünden çekerken şakacı bir şekilde sırıtırken yakalıyorum, sanki beni bir anlığına spastik hissettirdiğinin *farkındaymış* gibi.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Midem küçük bir takla atıyor ve son ekmeğimi de güvercine atıyorum. Gitariste bir kez daha bakıyorum ve kalbim birkaç atış atlıyor. Hâlâ beni izliyor.

Göz kırpıyor, bir erkekte gördüğüm en sevimli seksi gülümsemeyi takınıyor, sonra dikkatini gitarına veriyor.

İnce bir flört gibi hissettiren ilgimi gizlemeye kararlı bir şekilde çantamdan ciltsiz kitaplarımı çıkarıyorum. Ama hava bile dikkatimi gitaristten uzaklaştırmama izin vermiyor. Kitabı açamadan hafif bir çiseleme başlıyor. En ufak bir nem saçlarımın kötü bir perma yaptırmışım gibi görünmesine yetiyor, ki bu da bana hiç yakışmıyor.

Yağmur şiddetini artırdıkça eşyalarımı kuru kalmaları için vücuduma yapıştırıyor ve yakındaki çardağa doğru koşuyorum. Bugün şemsiye getirmediğim için kendime lanet ediyorum. Her yerde şemsiyelerim var; yaklaşık yirmi tanesi evde, beş tanesi masamda ve iki tanesi de arabamda. İhtiyacım olduğunda bir tanesi bile yanımda değil.

Çardağın altına girdiğimde, zaten nemli olan ve uçları kıvrılmaya başlayan uzun saçlarımı parmaklarımla tarıyorum. *Ugh.*

"Kahretsin," diyorum nefesimin altında. Beyaz ipek bluzumdan sütyenimin dış hatları ve meme uçlarım açıkça görülüyor.

"Sadece biraz yağmur." Derin, dumanlı ses beni ürkütüyor ve arkamı döndüğümde çardağın sığınağında arkamda duran gitarist adam ve köpeğinden başkasını göremiyorum. Eski püskü gitar kılıfını ve yırtık pırtık spor çantasını ahşap zemine bırakıyor, sonra ellerini köpeğin paltosunda gezdirerek usulca konuşuyor. Ne dediğini duyamıyorum ama keşke duyabilseydim.

Titreyerek kollarımı göğüslerimin üzerinde kavuşturuyorum.

"Eğer *sadece* yağmur yağıyorsa, neden buradasın? Saçlarının da kabaracağından mı korkuyorsun?" Şakayla karışık söylüyorum ama aklımda sorular uçuşurken kalbim küt küt atıyor. Beni buraya kadar takip mi etti? Neden? Sadece yağmurdan kaçmaya mı çalışıyor, yoksa bir çardakta yalnız kalarak kendimi kim bilir neyin kolay hedefi haline mi getirdim?

Ellerini kirli kot pantolonuna kuruluyor ve köpeği işaret ediyor. Sanki bana bir sır veriyormuş gibi kısık bir sesle, "Islanmaktan hoşlanmıyor," diyor.

Köpeğine ne kadar özen gösterdiğini izlerken savaş ya da kaç içgüdülerim gevşiyor. Adam zararsız görünüyor ama yine de gülümseyip ondan uzaklaşıyorum ve bunu yaparken saatime bakıyorum. Öğle yemeği saatim neredeyse bitmek üzere.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Çardak ortağım gökyüzüne bakıyor. "Birkaç dakika içinde durur. Sadece hızlı bir duş."

Yanıt olarak başımı sallıyorum, dikkatim taktığı küpeye çekiliyor. Küçük mavi tüy gümüş bir kancanın üzerinde sallanıyor ve uzun kahverengi saçlarının arasına yerleşiyor. Bu etki çok rocker-cool ve bana dün kafatasımın içine uçan ve küçük tüylü tüyünü alnıma bırakan kuşu hatırlatıyor. Acaba bir tür önsezi mi yoksa bir işaret miydi?

"Yakınlarda mı çalışıyorsun? Ya da üniversiteye mi gidiyorsun?" diye soruyor.

"Birkaç blok ötede bir ofiste çalışıyorum." Ofisim solda olmasına rağmen sağ tarafı gösteriyorum. "Peki ya sen?"

Başını eğiyor. "Ona bakıyorsun." "Yani,

sen...?"

Başını sallayarak gömleğinin cebinden ezilmiş bir sigara paketi çıkarır ve dudaklarıyla bir tane alır. Paketi yerine koyar ve kot pantolonunun ön cebinden siyah bir çakmak çıkarır. "Evet. Burada çalışıyor ve yaşıyorum." Mürekkepli elini sigaranın etrafında kıvırarak, yakarken rüzgârdan koruyor.

Oh. Hiç evsiz biriyle konuşmadım. Onları etrafta gördüm, evet. Biriyle konuştun mu? Hayır. Omurgama bir ürperti daha yayılıyor. Kollarımı gövdemin etrafında daha sıkı kavuşturarak korkuluklara yaslanıyorum, çantamı onun alamayacağı şekilde eziyorum. Muhtemelen yemek için paraya ihtiyacı var ya da bir keş olabilir. Yağmuru ve kıvırcık saçları boş ver, daha önce kaçmalıyım-

"Burası bulunduğum en güzel şehirlerden biri." Sesi düşüncelerimi böldü. "İnsanlar dost canlısı. Bana çöpmüşüm gibi davranmıyorlar." Bir duman bulutu çıkarıyor ve yarı içilmiş sigarasını deri ayakkabısının altına üflüyor. İzmariti çimlere atmasını bekliyorum ama onun yerine cebine sokuyor.

Boğazımda bir suçluluk yumrusu oluşuyor. Bakışlarımı onunkilerle buluşturmak için kaldırırken kollarımı gevşetiyorum. Tehdit yok, o gözlerde parıldayan bir çılgınlık yok. Mavi görüyorum.

-Geceye dönmeden hemen önce gökyüzünün rengi, günün bir vaktinden diğerine geçişi işaret eden o ince geçiş. Belki de gözleri çok şey anlatıyor ve o da bir tür geçiş yaşıyor, hayatın bir evresinden diğerine geçiyor.

Yağmurun yağışını izliyoruz, durmasını bekliyoruz ama gerçekten istemiyorum. Yumuşak ve dinlendirici ve beraberinde dinginlik getiriyor. Park bomboş, muhteşem gözleri olan evsiz adam, köpeği ve ben . Yağmur durduğunda işe on beş dakika geç dönmüş ama acelem yok

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

geri dönmek için. Sessiz bir yabancıyla birlikte olmanın şaşırtıcı derecede rahatlatıcı bir yanı var. Çardaktan birlikte ayrılıyoruz, köpeği arkamızdan benim bankıma, onun gitar çaldığı yere ve paslı ferforje girişe giden yürüyüş yolunda bizi takip ediyor.

"Gri gökyüzü ve gökkuşağından daha umutlu ve güzel bir şey yok" diyor yürürken.

Kaşlarımı çatıyorum ve ne demek istediğini açıklar diye bekliyorum. Benim bankımın karşısındaki tuğla duvara karşı yerini alıyor. Islak zemine oturuyor ve kot pantolonundan sızan yağmur suyunun onu rahatsız edip etmeyeceğini ya da sadece nemli kıyafetler gibi şeylerle başa çıkıp çıkamayacağını merak ediyorum. Başka bir şey söylemeyince ona son bir kez bakıyorum ve veda etmeden ofisime dönüyorum.

Kapıdan geçip işlek caddeden karşıya geçmek için beklerken onu görüyorum; bulutlu gökyüzünde yaylanan bir gökkuşağı. Ve o haklı. Çok güzel ve umut verici.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

CHAPTER TWO

Gitarist bugün yine burada ve beni gördüğünde gülümseyerek selam veriyor. Ben de utangaç bir şekilde gülümsemesine karşılık veriyorum ve plastik salata kabımla meşgulmüş gibi yaparak bankıma oturuyorum. Odak noktam gerçekten de havayı dolduran inanılmaz güzellikteki "Für Elise" yorumunda. O kadar derin ve duygulu çalıyor ki, gitarının her bir notasına dokunurken tüylerim diken diken oluyor.

Pop, rock, klasik.... Bu adamın çalamadığı bir şey var mı?

Takım elbiseli bir adam Mason kavanozuna bir çeyreklik atıyor ve ben onun monogramlı siyah deri postacı çantasını kıçına sokmak istiyorum. Güzel müziği duyduğunda tanımıyor mu? Bir çeyreklikle bir parça sakız ya da bakkalın önündeki sallanan ata binmek mümkün. Bu canlı klasik müzik satın almaz. Oflayarak, bir sonraki dakikayı çantam dediğim ıvır zıvır dolu dosya dolabında kaybolan pembe cüzdanımı bulmaya çalışarak geçiriyorum.

Elimde beş dolarlık ve yirmi dolarlık banknotlar var. Dudağımı çiğneyerek müzisyene bakıyorum. Tipim olmasa da ona bakmak hoşuma gidiyor. Biraz bile değil. Uzun saçları, kot mavisi gözleri ve ondan yayılan ruhani aurasıyla İsa'ya benziyor. İsa'nın evsiz bir sokak müzisyenine benzemediğinden eminim, ama aşağı inip her türden havalı olsaydı, onun böyle göründüğünü görebilirdim. İnsanlar ona akın akın geliyor olmalı, özellikle de kadınlar, çünkü onda garip bir cinsel çekicilik var. Gitar çalan adam, İsa değil.

Elim hâlâ çantamda ve elimde beşlik ve yirmilik var. Beş dolar onun yeteneğini telafi etmeye yetecek gibi görünmüyor. Ama ona bir yirmilik vermek de fazla olabilirdi - onun ilgisini satın alan çaresiz biri gibi görünmek istemem. Ya da benim fakir, kirli, seksi evsiz adama para atan şımarık zengin bir kız olduğumu düşünebilir.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Yine de ona *bir şeyler* vermem gerektiğini hissediyorum, çünkü son bir haftadır burada oturup müziğinin tadını çıkarıyorum, onu ve ellerinin akıcı hareketini fark etmiyormuş gibi davranmaya çalışsam da. Ve tüyün esintide yanağına doğru savruluşunu. Ya da parka girdiğimde gözlerinin beni nasıl takip ettiğini. Ya da çaldığı şarkıya kendini tamamen kaptırdığında göz kapaklarının çok yavaş kapanışını. Ama tüm bunları fark etmem, ondan *bu* şekilde hoşlandığım anlamına gelmiyor. Tüylü küpeleri olan evsiz adamlar beni ilgilendirmiyor. Ben sadece onun zanaatını takdir ettiğimi göstermek istiyorum. Basit bir teşekkür jesti bir insanın gününü değiştirebilir.

Beş ile yirmi arasında gidip gelirken, parkın karşısında yiyecek arabası olan bir adam fark ediyorum. *Evet!* Yemek çok daha güvenli. Salata kabımı öğle yemeği çantama atıyorum ve parkın karşısına geçiyorum.

"Ne alırsınız?" diye soruyor arabanın arkasındaki adam yaklaştığımda.

Gümüş arabasının önüne yapıştırılmış plastik menüyü düşünürken, gitarcı adamın sosisli sandviç mi yoksa hamburger mi sevdiğini merak ediyorum. Ya vejetaryense? Kolyemdeki kalp tılsımını gergin bir şekilde parmaklıyorum. Belki de nakit daha iyi olurdu.

"Hanımefendi?" diye ısrar ediyor, sırada kimse olmamasına rağmen.

"Bir çizburger, ekmeksiz bir sosisli sandviç, bir şişe su ve şekerli buzlu çay alacağım," diyorum hızlıca. "Boş bir bardak ya da kase alabilir miyim?"

Minyatür ızgarasında bir köfteyi çevirirken bana sinirli bir bakış fırlatıyor. Dakikalar sonra hamburgeri paketleyip siparişimin geri kalanıyla birlikte plastik bir poşete koyarken midem yüksek sesle gurulduyor. Öğle yemeği için paketlediğim minik bahçe salatası sulu bir burgerle rekabet edemez ama sağlıklı beslenme hedefime sadık kalmaya kararlıyım.

Ödemeyi yaptıktan sonra, asfalt patikadan müzisyene doğru yürürken açlık hissi yerini gerginliğe bırakıyor. Çaldığı şarkıyı bitirene kadar kenarda bekliyorum, bölmek istemiyorum. Onu izleyen çift gülümsüyor, onu övüyor ve sonra el ele uzaklaşıyor. Ona bahşiş vermiyorlar. Bunun onun için nasıl bir his olduğunu merak ediyorum. Reddedilmiş gibi mi hissediyor? Takdir edilmemek mi? Ya da belki de bu onu hiç rahatsız etmiyor ve sadece insanlar için müzik çalmayı seviyor.

Çantayı beceriksizce ona uzatırken gözlerini kısarak bana bakıyor. Şimdi ona çardakta olduğumdan daha yakın durduğum için, mükemmel beyaz dişlerini ve sol yanağındaki minicik gamzeyi görebiliyorum. "Sana bir hamburger aldım

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

ve bir şişe buzlu çay. Köpeğiniz için de bir sosisli sandviç ve su." Benimkileri incelerken gözlerinin sonsuz aleminde kaybolmamaya çalışıyorum. "İstemiyorsan yemek zorunda değilsin," diye devam ediyorum, onu kırmadığımı ya da sevmediği bir şey almadığımı umarak. "Ben sadece tahmin ettim."

Dudaklarında bir gülümseme belirir. "Doğru tahmin ettin. Bir hamburger için ölüyordum. Burada oturup her gün o arabadan gelen yemek kokularını duymak beni deli ediyor." Ayağa kalkıyor, üzerimde yükseliyor ve kendimi 180'lik boyumdan bile kısa hissetmeme neden oluyor. "Neredeyse parkın diğer taşınacaktım ama en sevdiğim bankın manzarasından vazgeçmek istemedim."

Gözlerini takip ediyorum ve bankımı kastettiğini anladığımda kalbim bir iki ya da yirmi kez çarpıyor.

Evsiz gitarist benimle flört mü ediyor?

"Yemek yerken benimle oturur musun?"

diye soruyor.

Davetiye düşüncelerimi pinpon topu gibi zıplatıyor. İyi birine benzese de evsiz biriyle oturmaktan çekiniyorum. Onun bir hırsız, katil ya da başka türden bir suçlu olmadığına dair elimde hiçbir kanıt yok. Bazılarının yaptığı gibi bunu çok iyi saklıyor olabilir.

En azından kitaplarda ve filmlerde böyle yapıyorlar. Belki de çok fazla gece filmi izliyorum... Birileri her zaman kurban ya da şüpheli oluyor.

Parkın çevresini tarıyorum, kibarca reddetmem gerektiğini biliyorum ama bana onunla oturmamı teklif ettiğinde hissettiğim küçük heyecan kıvılcımı çok ilgimi çekiyor. Akla gelebilecek her malzemenin olduğu bir pizza ya da waffle külahında dondurma dışında son zamanlarda beni heyecanlandıran pek bir şey yok.

"Hadi," diye ısrar ediyor. "Gerçek bir sohbete ihtiyacım var." Köpeğin başını şefkatle okşuyor. "Çok iyi bir dinleyicidir ama pek konuşmaz."

Yalvaran gülümsemesi beni pes etmeye ikna ediyor. O gitarını toplarken ve Mason kavanozunu spor çantasına koyarken ben de yiyecek torbasını tutuyorum. Onu ve köpeğini daha uzaktaki bir noktaya, yıllardır kullanılmayan bir yolun üzerinde kemerli eski bir taş köprünün yanındaki piknik masasına kadar takip ediyorum. Arkamıza bakarken kalbim endişeyle biraz daha hızlı atıyor. Parkın çeşitli yerlerinde yaklaşık yirmi kişi var, çoğu hala yardım için kan dondurucu bir çığlık atarsam beni duyabilecek kadar yakın. Sonunda eski ahşap masada ona katılıyorum.

Gerçek şu ki, bu adamdan gerçekten hoşlanabileceğimi ve onunla zaman geçirmek *isteyebileceğimi* yavaş yavaş fark etmem, beni incitmeyi planlıyor olma ihtimalinden çok daha fazla ürkütüyor.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Kağıt kaseyi suyla doldurup sosisli sandviçi köpek için ısırık büyüklüğünde parçalara ayırdığında kalbimin atışları normal hızına dönüyor. Sonra hamburgeri kendisi için açıyor. Köpeğe özel ilgi gösterdiğini ikinci kez görüyorum ve bunu çok buluyorum. Bu onun bir pislik olmadığını ve benim yirmi bir yaşındaki saf aklımla, muhtemelen bana zarar verecek biri olmadığını kanıtlıyor. Seri katiller hayvanlara işkence eder. Islanmaları konusunda endişelenmezler ve kendilerini beslemeden önce bir hayvanı beslemezler.

Hamburgeri çiğnerken inliyor ve sesin çiğ duygusallığı vücuduma sıcak bir ürperti gönderiyor. Bacak bacak üstüne atıyorum ve suyunu yudumlayan köpeğe odaklanıyorum.

"Mmm... bu çok iyi." Gözleri kapalı bir ısırık daha alıyor ve tekrar inliyor. "Bunun için teşekkür ederim." Hamburgeri bana uzatıyor. "Biraz ister misin? Çok lezzetli."

"Hayır, teşekkür ederim." Ondan uzaklaşıyorum. Mikroplar beni çok korkutuyor. İçeceklerimi asla başkalarıyla paylaşmam ya da sıvı bir dağıtıcıda olmadığı sürece insanların evlerinde sabun kullanmam. Umumi tuvaleti kullanmak zorunda kalırsam diye çantamda kağıt mendil bulundururum. Oradaki tuvalet kağıdına kimin dokunduğunu kim bilebilir? Ya da dağıtıcıya konulmadan önce pis zeminde yuvarlanıp yuvarlanmadığını?

"Öğle yemeğimi çoktan yedim. Sadece müziğin için teşekkür etmek amacıyla sana bir şey vermek istedim. Artık her gün dinlemek için sabırsızlanıyorum."

"Yani açlıktan ölmek üzereyken bana yemek vererek kalbime giden hızlı yolu seçtin. Güzel hareket avcı."

Buzlu çayından bir yudum alıp şişenin kenarını dolgun dudaklarına bastırırken yanaklarım yanıyor. *Lanet olsun.* Evsiz olmak ve bu küçük New England kasabasında bir parkta oynamak için fazla yakışıklı ve yetenekli.

Sosisli sandviçi ve suyu mideye indirdikten sonra köpeği elimi dürtüyor ve sevilmek istiyor. Gülümseyerek yumuşak, sarkık kulaklarını okşuyorum, piresi olmamasını ve elimin köpek gibi kokmamasını umuyorum. Kedi Archie üzerimde başka bir hayvan kokusu alırsa muhtemelen beni ısırır. Çok sahiplenici ve bölgecidir.

"Adı ne?" Ben soruyorum.

Gitarcı adam hamburgerini bitirir ve paketini plastik torbaya koyar. "*Onun* adını bilmek istiyorsun da benimkini bilmiyor musun?" diye alaycı bir ses tonuyla takılıyor.

"Bana adını da söyleyebilirsin."

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Onun adı Acorn. İki yıldır benim en iyi arkadaşım ve yol arkadaşım."

Bu eşsiz isme gülümsüyorum. "Ona uyuyor. Çok sevimli."

Başını sallıyor ve elini köpeğin sırtına koyuyor. "O sadıktır. Ve akıllı. İnsanlar bize para verdiğinde nasıl el sallayacağını öğretmem sadece birkaç saatimi aldı."

Acorn'un kulaklarını okşarken sahibini bana bakarken yakalıyorum. O başka tarafa bakmıyor ama ben bakıyorum. "Peki ya senin adın?" Aramızdaki köpeğe odaklanarak soruyorum.

"Evan. Ama arkadaşlarım bana Mavi der."

Utangaç bir şekilde gülümserken cesaretimi toplayıp ona bakıyorum. "Tanıştığımıza memnun oldum, Evan."

Gözlerini kısıyor, sanki keskin bir acıdan kıvranıyormuş gibi ve ağzının sol tarafı yana doğru çekilerek kaşlarını çatıyor. "Bana Mavi demedin."

"Şey... Henüz arkadaş olduğumuzdan emin değilim."

Yavaşça başını sallar. "Haklısın. Sonunda çok daha fazlası olabiliriz. Ya da daha az." Uzun saçlarının tellerini yüzünden uzaklaştırıyor ve yanaklarındaki kirli sakalların saat beş yönündeki gölgesini ortaya çıkarıyor. Onu daha önce yüzünde bu kadar kılla görmemiştim, demek ki düzenli olarak tıraş oluyor. Ya da en azından bazen yapıyor. Belirgin elmacık kemiklerini kıskanıyorum. "Zaman gösterecek."

Parkta öğle yemeği yiyen bir kız ve evsiz bir sokak müzisyeninden başka bir şey olabileceğimizi hayal bile edemiyorum, ama zamana ve bir gün anlatabileceklerine olan inancına izin veriyorum.

Masanın kenarına yaslanıyor ve uzun bacaklarını uzatıyor. Siyah motosiklet botlarının tabanları ince aşınmış. "Şimdi bana adını söylemen gerekiyor."

"Oh. Bu Piper."

Adımı tekrarlıyor ve dudaklarında bu kelime daha önce hiç duymadığım kadar farklı tınlıyor, sanki özel ve mistik bir varlıkmışım gibi.

Keşke özel ve mistik olsaydım ama değilim işte.

"Bu farklı. Bir anlamı var mı? Ailen için?"

Başımı salladım. "Hayır, annem sadece kulağa hoş geliyordu. Anlaşılan hamileyken bir sürü bebek ismi kitabı almış ve Piper onun favorisiymiş. Babam bu ismi sevmiyor. Bunun bir striptizci ismi olduğunu düşünüyor."

Derin bir kahkaha atıyor. "Piper adında bir striptizciyle hiç tanışmadım ve ben kendi payıma düşeni yaptım."

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Ben de onunla birlikte gülüyorum. "Babamın neden striptizcileri düşündüğünü hep merak etmişimdir ama bu muhtemelen kendi haline bırakılması gereken bir şey."

"Anlaştık."

Saatime baktığımda işe beş dakika geç kaldığımı görüyorum ama parktan ayrılıp havasız ofise dönmek ve öğleden sonrasının geri kalanında telefonlara cevap vermek istemiyorum. Sanki kapıdan girdiğim anda saat gıcırdayarak duruyor, her dakika bir sonsuzlukmuş gibi zaman akıp gidiyor. Yine de bir şekilde, bir saatlik öğle yemeğim göz açıp kapayıncaya kadar geçiyor.

"Bir programa bağlı olmak berbat, ha?" Evan soruyor. İçimi çekiyorum ama hareket etmiyorum.

"Evet, gerçekten ."

"O yüzden işe geri dönme. Günü nasıl istersen öyle geçir. Alışverişe git. Eve git ve uyu. Hiçbir yere gitmeden uzun bir yolculuğa çık. Burada benimle otur ve insanları izle."

Bunların herhangi biri ne kadar harika . "Bunu yapamam."

"Neden yapamazsın?"

"Çünkü muhtemelen kovulacağım. İşte bu yüzden." "Bu gerçekten o kadar kötü olur mu?"

Kaşlarımı çattım. "Tabii ki olur. Çalışmadan duramam. Bir ay içinde beş parasız kalırım. Arabamı kaybederdim. Kıyafet alamaz ya da kira ödeyemezdim...."

Sözlerimi hemen yemek istiyorum. Aylardır herhangi bir bağ hissettiğim ya da gerçek bir konuşma yaptığım tek erkeğe hakaret etmiş olabilirim. "Çok özür dilerim," diyorum çabucak. "Öyle demek istememiştim. -"

Omuzlarını rahatça silkiyor. "Özür dileme. Ne olduğum ve ne yaptığım konusunda sorunum yok. Bu şekilde yaşamayı ben seçtim."

Onu yanlış duymuş olabileceğimi düşünerek gözlerimi kısıyorum. "Evsiz olmayı sen mi seçtin?"

"Evet. Bir gün gitarımı ve bir çanta dolusu kıyafetimi aldım ve yürümeye başladım. Ve yürümeye devam ettim." Gözleri benimkilerle buluşuyor, tamamen mavi ve dingin, biraz da vahşi. "Hâlâ durmadım."

Hayal gücüm Evan'ın Acorn ile bir kasabadan diğerine durmadan yürüdüğü görüntülerle dolup taşıyor. Çalıların altında uyuyor ve arabalar yanlarından hızla geçerken sağanak yağış sırasında otoyol köprülerinin altında toplanıyor. Sokaklarda yaşamayı seçme kavramı beni hem büyülüyor hem de biraz ürkütüyor. Nasıl yaşadığını düşünmek bile -uyuyacak temiz bir yatağının olmaması- beni kaşındırıyor.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Yemek yiyebileceğin ya da nerede uyuyacağın konusunda endişelenmiyor musun? Ya da -ne bileyim- nerede duş alacağınızı falan?"

Başını sallıyor, tüylü küpesi saç yelesine doğru sallanıyor. "Hayır. Her şey yolunda gidiyor. Bugün olduğu gibi. Günlerdir gözüme kestirdiğim kız bana ve köpeğime uzun zamandır yediğim en güzel öğle yemeğini ısmarladı ve şimdi de benimle konuşuyor."

Yüzüm kızarıyor ve şimdi keşke işi bırakıp burada oturup onunla konuşabilseydim diyorum. Ama gerçekten ofise dönmek zorundayım, bu yüzden ayağa kalkıp pantolonumun arkasını fırçalıyorum.

Ben uzaklaşmadan önce elimi tutuyor ve bileğimdeki minik dövmeyi incelemek için yaklaştırıyor.

"Uğur böceklerinin iyi şans getirmesi gerekiyor" diyor.

"Biliyorum." Aslında bu yüzden aldım. Çünkü uğur böcekleri sevimli, zarif ve şanslıdır. Olmak istediğim her şey. Ama onun yerine ben beceriksiz, sakar ve pek şanslı değilim.

"Norveç'te bir erkek ve bir kadının aynı anda bir uğur böceği görmeleri halinde aşık olacaklarına ve sonsuza dek birlikte olacaklarına dair bir efsane olduğunu da biliyor muydunuz?"

Pürüzlü parmak uçlarının benimkiler üzerinde gezinmesinin sıcaklığı, soğuk bir günde en sevdiğim eşofman altımı giymek gibi rahatlatıcı. Elimi yavaşça onunkinden çekiyorum.

"Hayır, bunu bilmiyordum." Norveç'teki böcek efsanelerini nereden biliyor ki? Gitar çalan bir tür böcek araştırmacısı mı?

"Aynı anda sizinkine de baktık."

"Bu sayılmaz," diye gülümseyerek karşılık veriyorum. "Bu bir dövme. Bu bir dövme değil.

gerçek uğur böceği. Ve biz Norveç'te değiliz."

"Sanırım öğreneceğiz, değil mi?" Eşyalarını toplayıp köpeğiyle birlikte uzaklaşırken sırıtıyor. Birkaç adım sonra arkasına dönüp bana bakıyor ve çocuksulukla seksapelin sarsıcı bir karışımı olan bir sırıtış fırlatıyor. Parka doğru geri dönerken başımı sallıyorum.

Gözlerimi kot pantolonunun poposunu en mükemmel şekilde sarmasından ve saçlarının sırtından aşağıya doğru akmasından ayırıp ters yöne doğru yürüyorum. Geç kaldığım için bu gece fazladan yarım saat çalışmam gerekecek ama sorun değil. Bugünkü iyiliğimi yaptım ve evsiz bir adama öğle yemeği ısmarladım. Kendi isteğiyle evsiz ve işsiz olduğunu iddia etse bile ona gerçekten inanmıyorum. Hiçbir aklı başında insan kendine bunu yapmaz.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Tatlım, yemeğe geç kalacaksan aramalısın. Endişelenmeye başlamıştım." Annem fırının içinde ne pişiriyorsa ona bakıyor.

"Özür dilerim. Geç saate kadar çalışmam gerekti, sonra da trafiğe takıldım." Milyonuncu kez ailemin bodrum katında kiraladığım küçük apartman dairesine benzeyen yerde bir mutfak olmasını isterdim, küçük bir buzdolabı, tek bir tezgah üstü ocak ve küçük bir köşede duran mikrodalga fırın yerine. Kendi evimde gerçek yemekler pişirebilseydim, her akşam ailem ve kız kardeşimle yemek yemeyi reddederdim, böylece kendimi daha bağımsız hissedebilirdim.

Annem kısa siyah saçlarını kulağının arkasına itiyor. "Lütfen o ofiste senden faydalanmalarına izin verme, Piper. Önce yarım saat. Sonra bir saat. Yöneticilerin daha itaatkâr çalışanlarından nasıl yararlandıklarını biliyorum."

Beni bu şekilde nitelendirmesine sinirlenerek paltomu mutfak masasındaki sandalyenin üzerine örtüyorum, tezgahın üzerindeki dolaba uzanıyorum ve dört yemek tabağı çıkarıyorum.

"Benden faydalanmıyorlar anne. Öğle yemeğinden geç döndüm ve zamanı telafi etmek zorunda kaldım. Hepsi bu kadar."

Fırın eldivenlerini takarak fırından bir köfte çıkarıyor ve ardından diziyle cihazı kapatıyor. "Uzun süre bir ofiste çalıştım. Bazı insanların nasıl ezildiğini ve istismar edildiğini biliyorum ve sana da böyle davranılmasını istemiyorum. Bir kere bir düzen kurarsan, bu seni sonsuza kadar takip eder. Sağlam bir omurgaya sahip olmalısın, tamam mı?"

"O mu? Omurgalı mı?" diye tekrarlıyor küçük kız kardeşim Courtney mutfağa girerken. "O tanıdığım en duygusal insan."

"Piper gününde mi seçiliyor?" Yemek tabaklarını meşe masanın üzerine yerleştirirken soruyorum. Bu arada, arka bahçemizdeki çiçek bahçesinin güzel manzarasına sahip resmi yemek odamız kullanılmadan duruyor, sadece tatillerde ve nadir özel günlerde kullanılıyor. Eğer bir gün güzel bir yemek odam olursa, tek başıma ramen noodle atıştırıyor olsam bile her akşam orada yemek yiyeceğim.

Annem ve kız kardeşimin yorumları, mükemmele oldukça yakın olan iki kız kardeşin arasında sıkışmış ortanca çocuk olmanın rahatsız edici ama çok tanıdık anılarını geri getirdi. İkisi de muhteşem, uzun boylu, kendine güvenen, atletik, kuzguni saçlı güzeller. Zarifler, popülerler ve akıllarına koydukları her şeyde başarılılar.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Bir de ben varım, sarı saçlarım ve açık renk gözlerimle göze batıyorum. O kadar kısayım ki başımın tepesi omuzlarına ancak ulaşıyor. Utangacım, sosyal açıdan beceriksizim ve sürekli kara bir bulut tarafından takip ediliyormuşum gibi görünüyorum. Tüm aile fotoğraflarımızdaki uyumsuz kişi.

Yıllar önce, dikkat çekmek için onlarla rekabet etmeye çalışmayı bıraktım ve ailemizin arka planına kaydım. Kimse fark etmemiş gibiydi.

"Kimse sana sataşmıyor. Sana profesyonel bir tavsiye veriyorum.
Hepsi bu kadar."

Son servis tabağı da masaya konduğunda babam -uzun boylu, gülümseyen ve şakaklarındaki kırlarla yakışıklı- masada bize katılıyor. İkimiz de beş yaşımdan beri oturduğumuz sandalyelere oturuyoruz. Bu aile tablosundaki tek fark, şu anda hukuk fakültesinde okuyan ve mutlu bir nişanlısı olan ablam Karissa'ya ait boş sandalye. Annemin *mükemmel bir erkek* olarak tanımladığı ve *benim de bulmamı dilediği türden* bir *erkek*.

Bir erkek bulmak istemiyorum. Biriyle tanışmaya açığım, ama birini *bulmak* terimi beni korkutuyor. Kendi başıma yeterince kaybolmuş durumdayım. Şu anda olduğum gibi hayatla aynı derecede kaybolmuş ve yönünü kaybetmiş *bir adam bulmaya* ihtiyacım yok.

Sanırım kendi pusulası olan bir adama ihtiyacım var.

Yemekten sonra alt kattaki yerime doğru hızlı bir çıkış yapıyorum, beni onlardan ayıran kapının diğer tarafına geçer geçmez rahat bir nefes alıyorum. Planım gelecek yıl kendi evimi almak, birikim hesabımda bana iyi bir güvenlik ağı sağlayacak kadar para biriktirdikten sonra.

Ditra, en iyi arkadaşım, aylardır yanına taşınmam için peşimden koşuyor ama kendisi tam bir pasaklı. Buzdolabında artık tanımlanamayacak hale gelene kadar yiyecek saklıyor. Halısındaki lekeler tuhaf bir şekilde yapışkan ve sert. Ve rastgele erkeklerle ve kadınlarla -bazen aynı anda- oynaştığı deneysel bir dönemden geçiyor ve bu beni biraz rahatsız ediyor. Kendimi yan odada kedimle uyurken hayal edemiyorum, o ise duvarın diğer tarafında son petri kabı randevusuyla.

Bir süre daha ailemle yaşamak beni öldürmez.

Çizgili kaplan kedim Archie, bu sabah doldurmuş olmama rağmen ihtiyacından daha az mama bulunan mama kabının yanından suçlayıcı yeşil gözlerle bana bakıyor. Beni eğittiği itaatkâr bir insan gibi, pamuklu şortumu ve tişörtümü giymeden önce biraz daha mama ekliyor ve ona taze su veriyorum.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Yüz mekik çekiyorum.

Bacak başına elli eşek tekmesi atıyorum. Elli squat yapıyorum.

Yüzümü yıkıyorum, dişlerimi iki dakika boyunca fırçalıyorum ve saç spreyini saçımdan tarıyorum, böylece sabah duş aldığımda saçlarım yapış yapış olmuyor.

Archie'nin tabaklarını bir kez daha kontrol ediyorum ve yarın giymeyi planladığım kıyafeti dolabımın en önüne yerleştiriyorum.

Gece ritüelleri tamamlandığında Archie'yi alıp yatak odasına götürüyorum. *Titanik'i* videoya kaydediyorum ve onuncu kez izlemek için yorganın altına giriyorum. Filmi sinemada iki kez izlemiştim; bir keresinde Ditra'yla -büyük olasılıkla seks sahneleri olmadığı için- sıkılmıştım, bir keresinde de Courtney'yle, Jack'i yüzen kapıya almadığı için Rose'a küfretmesine rağmen ağlamış ama filmi beğenmişti.

Bu filmi çok seviyorum ve her izlediğimde yeni bir özel an buluyorum. Romantik bağa, endişeye, aşk ve mutluluk için verilen sarsılmaz mücadeleye doyamıyorum. Kalp acısı ve trajedi karşısında bile umut ve bağlılık harika.

Archie'yi vücuduma doğru çekip başını okşuyorum ama yataktan atlayıp odadan kaçıyor ve beni reddedilmiş ve yalnız hissettiriyor.

Filmin müziği beni hızla hikayenin içine çekiyor ve hüzünlü melodisi ruhuma dokunuyor, aynı anda hem gülümsemek hem de kontrolsüzce hıçkırmak istememe neden oluyor. Park gitaristinin müziği de bana tam olarak aynı şeyi hissettiriyor.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

CHAPTERTHREE

Cumartesi günleri asla parka gitmem. Bu benim iş haftamda günü atlatmama yardımcı olan bir şey. Ama çamaşırlarımı her zaman yaptığım gibi bugün yerine yarın yıkamamam için hiçbir neden göremiyorum. Güneş çıktı, gökyüzü kabarık beyaz bulutlarla dolu ve biraz temiz hava alma havasındayım. Ve itiraf etmeliyim ki meraktan Evan'ın hafta sonları parkta gitar çalıp çalmadığını merak ediyorum. İşe dönmek için acele etmek zorunda kalmadan onun müziğini daha fazla dinlemek ve Acorn'un patisini sallarken görmek isterdim.

Soya vanilyalı latte için kısa bir mola verdikten sonra, parkın ve çevresinin bugün de çalışmayan insanlarla dolu olması ve tüm park yerlerinin dolu olması bana hafta sonu olduğunu hatırlattı. İş haftası boyunca arabam için yer bulmak zorunda kalmıyorum çünkü ofisimden yürüyerek çıkıyorum. Üç kez tur attıktan sonra nihayet boş bir yer buluyorum ve bana biraz zaman kazandırması için parkmetreye birkaç bozuk para atıyorum.

Bugün parkta çok sayıda yetişkin ve çocuk var ve oturduğum bankın bir kadın ve iki çocuğu tarafından işgal edildiğini görmek beni üzüyor. Endişeyle etrafıma bakınıp oturacak sakin bir yer arıyorum ve sonunda büyük bir söğüt ağacının altındaki yosunlu, gölgeli bir yere yerleşiyorum.

Kalın ağaç gövdesine yaslanıp çantamdan kitabımı çıkarıyorum ve kaldığım yerden devam ediyorum ama Evan'ın gitarının güzel sesini duymayı umarken düşüncelerim sayfadaki kelimelerden uzaklaşmaya devam ediyor. Belki de hafta sonları başka bir yerde çalıyor ya da tamamen farklı bir şey yapıyor. Evsiz bir insan vaktini nasıl değerlendirir? Onu işlek bir kavşağın köşesinde durmuş, elinde "yemek için çalışacağım" tabelası, köpeğiyle trafiğe çılgınca el sallarken hayal edemiyorum ama sanırım her şey mümkün.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Benden burada mı saklanıyorsun?"

Sesini duyunca neredeyse kitabımı düşürüyordum ama hemen toparlanıp gözlerimi kısarak ona bakıyorum. Gitar çantasını omzuna gelişigüzel asmış, dudaklarından siyah bir kürdan sarkıyor ve güneş başının arkasında altın bir fener gibi parlıyor. Palamut yanımdaki çimlere uzanıyor ve vücudunu bacağıma yaslıyor. Kalmaya karar vermiş.

Gülümsememeye ama sanırım zaten gülümsüyorum. "Biri bankımı almış."

"Gördüm."

Gitarını bıraktı ve benden birkaç adım ötede yere oturdu.

"Buraya hafta sonları mı yoksa sadece çalıştığın zamanlarda mı geldiğinden emin olamadım."

"Genelde oynamam. Aslında ben sadece hafta sonları burada oynayıp oynamadığınızı merak ediyordum."

"Demek beni düşünüyordun?" Sesindeki alaycı ton, halıya sürtünmenin yarattığı statik şok gibi vücudumda karıncalanmalara yol açıyor. Acaba birbirimize sürtünsek, düşündüğüm kadar heyecan verici bir his olur muydu?

"Hayır." Kelime ağzımdan çok hızlı çıktı. "Sadece müziğini dinlemeyi seviyorum." Kitabımı önünde sallıyorum. "Ben okurken. Güzel oluyor."

Gözlerinde muzip bir parıltı parlıyor. "Müziğimi dinlerken seni izlemek hoşuma gidiyor. En çok hangi şarkıları sevdiğini anlayabiliyorum."

"Gerçekten mi?" Eğlenerek sordum. "Peki nasıl anlıyorsun?" "Nefes alış verişin değişiyor. Belli belirsiz ama görüyorum."

Beni izlediğini bilmek kalbimi ve midemi sanki bir asansördeymişim de biri tüm düğmelere bastığı ve asansör nerede duracağını bilemediği için durmadan inip çıkıyormuşum gibi hissettiriyor.

"Bu senin için farklı bir görünüm," diyor. Omzu açık siyah gömleğime ve en sevdiğim solmuş kot pantolonuma bakıyorum ve rüküş göründüğümü düşünüp düşünmediğini merak ediyorum. "Hem seksi sekreter hem de sevimli komşu kızı olmayı başarabilen çok kadın yok. Ben ikisini de seviyorum."

Yakışıklı erkeklerden gelen iltifatlar benim için nadirdir ve nasıl tepki vereceğimi bilemiyorum. Ona teşekkür mü etmeliyim? Muhtemelen günlerdir ya da haftalardır yıkanmamış yırtık kıyafetler giymesine rağmen hala çok seksi göründüğünü mü söylesem? Onu saran sandal ağacı kokusunun ne kadar çekici olduğunu mu söylesem?

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Bunların hiçbiri ağzımdan çıkmadı. Sadece orada oturup seksi ve sevimli olma fikrinin tadını çıkarıyorum ve -şansımı bildiğimden- yüzümde süper aptalca bir gülümseme olduğundan şüphem yok.

Ciltsiz kitabıma dokunuyor ve hararetli bir kucaklaşma içindeki kadın ve erkeğin kapağına bakıyor. Kapaktaki adamın tıpkı onunki gibi uzun siyah saçları vardı.

"Romantizm mi okuyorsun?"

"Evet." Umarım bunun aptalca olduğunu düşünmez. "Ben de gizem okurum." Gerçekten hiç gizem okumadım ama kulağa hoş ve farklı geliyor.

Saçlarını yüzünden uzaklaştırıyor ve yüzünde daha önce de gördüğüm o uzak, düşünceli ifadeyi takınıyor. "Romantizm kendi içinde biraz gizemli, değil mi?"

Bunu birkaç dakika düşündüm. "Birçok açıdan, evet, sanırım öyle."

"Eskiden çok okurdum. İhtiyacım olduğunda hayatın saçmalıklarından iyi bir kaçıştı. Ama şimdi müzik ve insanları izlemek benim için bunu yapıyor."

"Kitap okumak ve film izlemek benim kaçışlarım. *Titanic*'i kaç kez izlediğimi bilmek istemezsiniz."

"Ahh." Gülümsüyor ve başını sallıyor. "Bir aşk hikayesinde maskelenmiş yıkım. Çekiciliğini anlıyorum."

Gülüyorum. "Yanlış olduğunu biliyorum ama çok
bağımlılık yapıyor." "Güven bana. Anlıyorum."

Acorn sırt üstü yuvarlanıyor. İkimiz de aynı anda karnını ovmak için uzandığımızda, ellerimiz yanlışlıkla birbirine değiyor. Kolumdan göğsüme doğru yayılan garip ürpertiyle irkilerek ellerimi çekiyorum.

"Hiç şarkı söyler misin? Yoksa sadece gitar mı çalıyorsun?" diye sordum.

Çene kaslarının kısa süreli sıkılışını yakalıyorum. "Bazen şarkı söylüyorum. Sadece sevmiyorum."

"Nasıl olur?"

Tüm patilerini havaya kaldırmış olan köpeğe bakıyor. "Sanırım ilgi odağı olmak yerine arka planda kalmayı tercih ediyorum. Daha az görülmek ve daha çok duyulmak."

Hayatın arka planında kaybolmakla ilgili her şeyi bilirim. "Bir gün şarkı söylemeni duymak isterim."

Kaşlarını çatıyor, sonra gülümsüyor ve gitar kutusunun kilidini açıp çizik ve yıpranmış enstrümanı çıkarıyor. "Seninle bir anlaşma yapacağım," diyor. "Sana şarkı söyleyeceğim, sadece bu seferlik, eğer sonrasında sana dondurma almama izin verirsen." Başını parkın karşısındaki dondurma arabasına doğru sallıyor.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Ona karşı duyduğum ürkeklik azalıyor; onun bir tür büyük kötü kurt olduğuna dair tüm düşünceler, şarkı ve dondurma vaadiyle bir kenara bırakılıyor. Beni cezbetmek için tek gereken dondurma ve bir şarkı olsaydı, muhtemelen çocukken kolayca kaçırılabileceğimi fark ediyorum. Ama Evan'la ilgili bir şey, başlangıçta ona karşı hissettiğim o yabancı-tehlike hissini uyandırmıyor. Ona güvenmek ve daha da ötesi, ona biraz açılmak istiyorum.

"Anlaştık," diye cevap veriyorum. "Dondurma benim zayıflığım."

Bağdaş kurmuş oturuyor, gitarı kucağında ve dövmeli dizleri kot pantolonunun yıpranmış deliklerinden içeri giriyor. Başını yana eğerek gökyüzüne bakıyor.

"Pekâlâ Uğur Böceği," diyor sonunda, kürdanı ağzından çıkarıp mavi ve gri flanel gömleğinin cebine koyarken. "Sana birkaç gün önce yazdığım bir şarkıyı söyleyeceğim. Hâlâ üzerinde çalışmam gerekiyor ama bu da bir başlangıç."

Merakla, yavaş yavaş derinleşen, hafif bir melodi çalarken elimdeki kâğıtları bir kenara bırakıyorum. Şarkı söylemeye başladığında, sesindeki tutku doğrudan ruhuma ulaşıyor ve onu ele geçiriyor. Onu ele geçiriyor. Güneşin sıcaklığına rağmen, onun eşsiz, çakıllı ama duygusal tonuna tepki olarak tüylerim diken diken oluyor. Şarkı söylerken gözlerini kapatıp yere dikiyor ve kendi müziğini icra ettiğinde melodiyle yakından ilgilendiğini, onu tükettiğini fark ediyorum. Kalbini ruhunu müziğe döküyor, sözler ve müzik de ondan izler taşıyor. Ve onu dinlerken nefesimin değiştiğini söylerken haklıydı, çünkü bu şarkı ve sesi beni nefessiz bıraktı.

Şimdi daha iyi anlıyorum. Müzikte kendini kaybetmesini izlediğim onca zaman. Bunlar *onun* şarkılarıydı. Radyodan tanıdığım şarkılar mı? Onları çalarken farklıydı. Onları mükemmel bir şekilde icra etmesine rağmen, gözlerini kapatıp dünyayı görmezden gelmiyor ya da ellerini teller üzerinde tutkuyla hareket ettirmiyordu. Bağlantı orada değildi.

Ama bu, sadece benim için yaptığı bu özel performans, sanki söz ve ses sanatına olan bağlılığını paylaşıyor. Yarattığı şeyi derinden sevdiği çok açık. Onur duydum, hayran kaldım ve ona, müziğine, hatta köpeğine bile hayran kaldım. Şarkı sözleri karanlık, baştan çıkarıcı ve hüzünlü:

Ve sonra sen vardın,
kalbimin avcısı,
Yok edeceğim kişi,

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Kalbimin koruyucusu.
Bir rüya gibi geldin ve ben seni . Yapabilseydim seni
severdim ama nasıl yapacağımı bilmiyorum.
Sadece nasıl yapacağımı bilmiyorum bebeğim.
Seni ağlatacağım, iç çektireceğim ve daha fazlası için yalvaracaksın.
Kalbimin katili, şeker gibi
tatlı,
Günah kadar seksi.
Sen benim her şeyimsin.
Sonra sen vardın,
kalbimin koruyucusu,
ruhumun dileği.
Sakın gitme bebeğim, ben de gitmene asla izin vermeyeceğim.
Bir anda sen oluverdin.
Kalbimin koruyucusu... Ruhumun dileği... Asla bırakma.
Sen benim her şeyimsin.

Son kelimeyi söyleyip son notayı tıngırdattıktan sonra derin bir nefes alıyorum. "Vay canına. Bu sadece..." Kelimelerle boğuşuyorum ama yeterince iyi bir kelime . "İnanılmaz. İnanılmaz. Sesin tüylerimi diken diken etti."

Daha fazlasını duymak istiyorum. Yalvarmak bana yakışmaz. Onu şarkı söylerken dinlemekten ve parmaklarının gitarın üzerinde gezinmesini izlemekten başka bir şey , sadece benim için, genellikle etrafını saran küçük insan kalabalığı olmadan.

Çarpık gülümsemesine bir parça utangaçlık karışıyor. "Bunu ilk duyan sensin." Parmaklarını tellerin üzerinde tıngırdatıyor.

"Şimdi kendimi özel hissediyorum."

"Çalmalısın." Gitarı kutusuna geri koyup kapağını kapatıyor ve Acorn'un kulaklarının dikilmesine neden oluyor. "Bugünlük bu kadar," diyerek daha fazlasını duyma umudumu söndürdü. "Şimdi bana bir dondurma randevusu borçlusun."

Seçtiği kelimeler yüzünden yanaklarım yanıyor ve dondurma arabasına doğru yürürken bir tedirginlik hissediyorum. Bu yanlış mı? Arkadaşım olmaya başlayan evsiz bir adamla dondurma yemek? Bence flört etmesi zararsız. Muhtemelen bütün kadınlara böyle davranıyordur. Bu benden hoşlandığı anlamına gelmez. Ve midemdeki garip dalgalanma, en sevdiğim grubun konserinde ön sıralarda oturmak gibi, muhteşem müziği yakından dinlemenin bir yan etkisi.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Hepsi bu kadar.

"Gerçekten yeteneklisin Evan," diyorum yürürken. "Neden burada, bir parkta dolarlar ve bozuk paralar karşılığında çalıyorsun anlamıyorum-"

"Ünlü bir müzisyen mi?" Sanki bunu daha önce yüzlerce kez duymuş gibi cümlemi bitiriyor.

"Evet. Yani, gerçekten yapabileceğini düşünüyorum."

Dondurma standında durduk ve menüdeki tatlara göz attık.

"Teklifler aldım, gruplarla ve yapımcılarla görüşmek için Los Angeles ve Seattle'a . Benim istediğim bu değil. Para ya da tanınmak umurumda değil. Tek umursadığım sevdiğim müziği çalmak ve özgür olmak. Başka hiçbir şey umurumda değil."

Cevabı beni şaşırttı. Kim para kazanma şansını elinin tersiyle iter ki? Neden sokaklarda kalmayı tercih etsin ki?

Çantamdan cüzdanımı çıkardığımda elimi itiyor. "Dondurmaya param

yeter, Piper."

Tereddüt ediyorum, kendimi kötü hissediyorum. Sadece onu aşağıladığım için değil, parasını benim için harcamasına izin verdiğim için de. İnsanların onun bahşiş kavanozuna neler attığını gördüm. Bizim için iki külah ve yanımızda çılgınca sallanan kuyruğu ve neredeyse bir gülümsemeyle bekleyen Acorn için bir fincanda bir kepçe vanilya sipariş ederken isteksizce cüzdanımı geri koyuyorum. Köpeğin heyecanı karşısında kalbim sıkışıyor ve tek istediğim onu eve götürüp büyük bir kap yemek, yumuşak bir köpek yatağı ve birkaç oyuncak vermek.

Evan ve köpeği geceleri nerede uyuyorlar? Yerde mi? Uyku tulumunda mı? Çadırda mı? Acaba eşyalarının geri kalanı bir köprünün altında ya da çalıların arasındaki bir alışveriş arabasında mı saklı, yoksa kim bilir nerede?

"İyi misin?" diye soruyor bir avuç dolusu katlanmış dolar banknotuyla ödeme

yaptıktan sonra. Gülümsemeye zorladım. "Evet, sadece düşünüyordum."

Dili nane parçacıklı dondurmasının üzerinde geziniyor ve delinmiş gümüş bir çubuğun görüntüsü dikkatimi çekiyor. Erkeklerin oral seks yaparken duydukları hissi arttırmak için dillerini deldirdiklerini duymuştum ve acaba onda da bu yüzden mi var diye merak ediyorum.

"Neyi sevdiğimi biliyor musun, Piper?" Bir yudum daha alıyor. "Tam olarak ne düşündüklerini söyleyen insanlar."

İpucu alındı.

"Nerede uyuduğunu merak ediyordum." *Ve o dil çubuğuyla ne yaptığını.* "Kaba olduğunu biliyorum ama sadece merak ettim."

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Kaba değil. Dün öğle yemeğini yediğimiz köprünün altında uyuyoruz. Sessiz ve çoğunlukla kuru bir yer ve polisler bana zorluk çıkarmıyor. Bazı geceler yıldızları görebiliyorum."

Dondurmamı çok hızlı yutuyorum ve beynime bir buz kıracağı gibi saplanıyor. "Oh."

"Uyuduğun yeri seviyor musun, Piper?"

Ne soru ama. Cevaplaması çok basit, gerçekten. Ama derinlerde, düşüncelerimin gizli yerlerinde, hiç de o kadar basit değil.

"Bazen."

"Yalnız mı uyuyorsun?"

"Hayır." Tepkisini ölçmek için duraksıyorum, acaba bekâr olup olmadığımı anlamak için mi balık avlıyor diye merak ediyorum. "Kedimle yatıyorum."

Külahımı tutan elimi tutuyor ve dudaklarına götürüyor. Hiç sormadan, tereddüt etmeden ve yanan gözleri benimkilere kilitlenmiş bir şekilde dondurmamı yalamasını hayranlıkla izliyorum.

"Seninkini tatmak istedim," diyor dudaklarındaki pembe ahududuyu yalayarak.

Gözlerimi kırpıştırıyorum ve yutkunuyorum. "Sorun değil," diye cevap veriyorum, dilimi az önce ağzını dayadığı yerde gezdirerek. O dondurmasını yalarken gözlerimiz buluşuyor. Bu öpücük olmayan bir öpücük.

Erotik bir şok beni sarstı. Mikrop radarım karardı.

Külahının son lokmasını da bitiren Evan, Palamut'un boş tabağını alıp çöpe atıyor ve beni bulduğu ağaca geri götürüyor.

"Muhtemelen gitme vaktim geldi." Ona gülümsedim. "Dondurma için teşekkürler. Ve benim için şarkı söylediğin için. Gerçekten çok sevdim. Eğer bir kasette olsaydı, muhtemelen tekrar tekrar çalardım."

Yaklaşarak saçlarımı kulağımın arkasına itiyor ve elini orada, başparmağını yanağımda tutuyor. Elindeki tütün kokusunu alabiliyorum ama rahatsız edici değil. Davetsiz dokunuş karşısında nefesim kesiliyor. Başım elini tokatlayıp uzaklaştırmam için bağırıyor ama diğer her parçam bu yakınlığın, gözlerindeki arzu parıltısının ve kalçalarımın arasındaki ani sıcaklığın tadını çıkarıyor.

"Bu gece sadece bazen sevdiğin yerde kedinle uyurken, gözlerini kapat ve müziği duyacaksın. Söz veriyorum."

Geri çekiliyor. Uzaklaşıyor. Onun uzaklaşmasını her izlediğimde, onu bir daha asla göremeyeceğime dair ani bir korkuya kapılıyorum. Bu his geldiği gibi hızla kayboluyor.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Onun dokunuşuna verdiğim beklenmedik tepkinin etkisiyle hâlâ sersemlemiş bir halde ofis binama doğru yürürken arabamın orada olmadığını ve altı blok ötede, diğer yönde park edilmiş olduğunu fark ediyorum.

Lanet olsun!

Arabama doğru yürürken, o gece annemle yemek pişirirken ve daha sonra yatağıma girip uykuya dalmak için gözlerimi kapattığımda hala onun sözleri aklımda.

Ve sonra sen vardın,
kalbimin avcısı,
Yok edeceğim kişi, kalbimin
koruyucusu.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

CHAPTERFOUR

Bu sabah masamın üzerinde duran dijital saate o kadar çok baktım ki neredeyse nöbet geçirecektim. Beni öğlene yaklaştıran her dakikada kalbim pıt pıt atıyor.

Benim neyim var böyle? Bu hiç bana göre değil. Daha önce hiç bir erkek için kelebekler uçuşmamıştı - ilk, tek ve şimdi eski erkek arkadaşım olan Josh'la çıkmaya başladığımda bile.

Ama bu farklıydı. Josh ve ben iki yıl boyunca birbirimize karşı hiçbir şey hissetmeden sadece arkadaştık, ta ki bir gün öğle yemeği yerken birdenbire çıkmayı teklif edene kadar. Biftekli sandviçimi çiğnemeyi bıraktım ve birkaç saniye ona baktım, sonra kabul ettim.

Ve hepsi bu kadardı. Zaten yaptığımız şeylere öpüşmeyi ve ellemeyi de ekledik ve işe yaradı. Neredeyse bir yıl boyunca. Sonra birkaç saat uzaklıktaki üniversiteye gitti ve yavaş yavaş birbirimizden uzaklaştık. Hiç birlikte yatmadık bile. Çok takıldık ama ne zaman işler daha ileri gitmeye başlasa ikimiz de donup kaldık. Bilerek değil... Sadece oldu, kontrol edemediğimiz bir tepki gibi. Josh tatlı, sakin bir adamdı. Beni hiç zorlamadı ya da ikna etmedi. Çılgın, baş döndürücü, seni durmadan öpmek ve kıyafetlerini yırtmak istiyorum tutkusu . İki insan birbirine güvendiği ve değer verdiği sürece bu tür duyguların önemli düşünürdüm. Ve biz buna sahiptik. Beni güldürdü ve kendimi güvende ve rahat hissetmemi sağladı. Ama şimdi, *Titanik'i* milyonlarca kez izledikten sonra, neden daha fazla hissetmediğimi merak ediyorum.

Josh ile. Farkında olmadan kimyayı ve tutkuyu rahatlık için feda mı ettim? Evan'ın yanında ne hissediyorum ki? Tam olarak kelebekler değil.

Daha çok ateş böcekleri gibi. Karanlığın içinde kaybolan bir ışık ve ısı kıvılcımı. A

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Tekrar hissetmek için hızlı bir *ooh* hissi.

Tedirgin edici, ama daha da ötesi, heyecan verici.

Öğle vakti nihayet geldiğinde parka gidiyorum ve demir kapılardan geçerken akustik müziğin yokluğu beni çok etkiliyor. Adımlarımı hızlandırıyorum ve gitarını duymak için zorlanıyorum, ancak hava kuş cıvıltıları ve yanlarından geçerken konuşan insanlarla dolu. Evan ve Acorn tuğla duvarın yanındaki her zamanki yerlerinde değiller. Bankıma oturduğumda göğsümde bir sızı hissediyorum. Onu bugün görmeyi umuyordum. Bana gülümsediğinde hissettiğim o garip heyecan dalgasını umutsuzca hissetmek istiyordum. Bugün hangi şarkıları çalacağını duymak ve hangilerinin kendisine ait olduğunu tahmin etmek istiyordum.

Salatamı yerken yanımdan geçen insanları izliyorum, herkes yere yetişmek için acele ediyor gibi görünüyor. Sonumun bu insanlar gibi olmasından korkuyorum - bir sonraki yere ulaşmak için gün boyunca ve genel olarak hayat boyunca acele ediyorum, sadece başka bir yere ulaşmak için daha fazla acele etmeye devam ediyorum. Belki de Evan'ın doğru bir fikri vardır, tamamen özgür olmak.

Acaba özgürlük arayışı onu buradan temelli uzaklaştırdı mı? Bu ihtimalden üzüntü duyarak salata kabımı öğle yemeği çantama atıyorum ve parkta dolaşmak için bankımdan ayrılıyorum. Diğerlerinin aksine, ağaçlarda uçuşan yaprakların sesini dinlemek için sesleri ve hızlı adımları duymazdan gelerek yavaşça yürüyorum. Bilinçli bir düşünce ya da plan olmaksızın kendimi eski taş köprüye yaklaşırken buluyorum. Evan'ın hamburgerini yediği yer. Bana altında uyuduğunu söylediği yer.

Dudağımı ısırarak, köprünün altındaki eski boş yola giden çimenli yamaçtan aşağıya bakıyorum. Derin bir nefes alıyorum ve otlarla kaplı patikada dikkatlice yürüyorum.

Bunu yapmamam gerektiğini biliyorum ama kendimi durduramıyorum. Açıklayamadığım ya da karşı koyamadığım bir tür manyetizma tarafından çekiliyorum.

Köprünün taş duvarını döndüğümde onu yerde otururken görüyorum. Bacaklarını uzatmış, gözlerini kapatmış ve beyzbol topu büyüklüğünde bir taşı alnına dayamış. Meşe palamudu yanında yatıyor ve başını Evan'ın bacağına yaslamış; insanın en iyi dostu ve koruyucusunun mükemmel bir resmi.

Ona yaklaşsam mı yoksa uzaklaşıp onu hiç görmemiş gibi mi yapsam diye tereddüt ederek birkaç adım uzaklaşıyorum. Sarhoş ya da kafası güzel olabilir. Yoksa neden elinde bir taşla bu kadar hareketsiz otursun ki?

Birkaç tereddütlü adım , iyi olduğundan emin olmadan ayrılamayacak kadar endişe ve merakla doluyum.

"Evan," diyorum usulca.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Taşı indiriyor ve kan çanağına dönmüş gözleri bana odaklandığında alnı kırışıyor.

"Piper?" Gözlerini kısarak başını sallıyor ve az önce geldiğim patikadan aşağı bakmak için etrafıma bakıyor, sonra bakışlarını yüzümde hizalıyor. "Burada ne yapıyorsun?"

"Senin için endişelendim." Artık köprü altlarında evsiz adam arayan bir sapığım. "İyi misin? Pek iyi görünmüyorsun."

Gözlerini kapatıyor ve başının arkasını köprüye yaslıyor. "Dün geceden beri migrenim var," diye mırıldanıyor. "Ayağa bile kalkamıyorum." Birkaç adım daha yaklaşıp yanına diz çöküyorum, etek giydiğim için kendime lanet ediyor ve onu teşhir etmediğimi umuyorum. Neyse ki üzerimde siyah ipek külot ve aptal kedi yavruları değil. "Size bir şey getireyim mi?"

"Hayır, sadece atlatmak zorundayım. Kayanın soğuğu yardımcı oluyor."

Boğazımdaki üzüntü yumrusunu yutkunarak bastırıyorum. Elinde bir buz torbası olmalı ve sessiz, karanlık bir odada temiz bir yatakta uyuyor olmalıydı. Öğle yemeği çantamın fermuarını açıyorum, açılmamış su şişemi çıkarıyorum ve yere, onun yanına koyuyorum.

"Benim suyumu alabilirsin. Soğuk," diyorum. "Sokağın aşağısındaki eczaneye gidip sana bir buz torbası ve biraz ibuprofen getirebilirim. Belki yiyecek bir şeyler?"

"Hayır... Dinlenirsem iyi olacağım." Suyu alır ve kapağını açar. "Çok tatlısın." Suyun neredeyse yarısını yudumladıktan sonra nemli şişeyi alnına bastırıyor. "Biri bana değer vermeyeli uzun zaman oldu."

Acorn'un başına dokunup kulaklarının arasını kaşıyorum ve kuyruğu mutlu bir şekilde gümbürdüyor. "Seni önemsiyor," diye gülümseyerek cevap veriyorum.

Evan bana zayıf bir sırıtış attı. "Doğru... ama senin gibi birinin beni önemsemesi piyangoyu kazanmak gibi bir şey."

Her bir güvensiz molekülüm saf bir sersemlikle dans ediyor. Ben mi? Piyango mu?

"Sanırım migrenin beynine vermiş." "Beynim iyi durumda."

Gözlerimiz buluştu. Mavi gözlerindeki her zamanki ışık sönmüş, sanki artık arkalarında o yokmuş gibi ürkütücü bir şekilde boş bırakmış. Büyüleyici gülümsemesi, köpek yavrusu gözleri ve güzel müziği olan kaygısız adamı özlüyorum.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Temkinli bir şekilde uzanıp alnına dokunuyorum, sıcak kaşlarını hafifçe okşuyorum ve ona fısıldıyorum, "Annem küçükken kendimi iyi hissetmediğimde başımı ovardı."

Gözlerini kapattığında uzun, koyu kirpikleri yanaklarına değiyor. "Benimki hiç olmadı."

Nefes alarak ona doğru yaklaşıyorum. Kaldırım dizlerime batıyor ama aldırmıyorum, dengede durmaya odaklanıyorum, böylece iki elimi de kullanarak ona ulaşabiliyorum. Alnını ve şakaklarını ovuyorum, parmak uçlarımın altındaki saçlarının yumuşaklığı beni şaşırtıyor.

Acılı ifadesi dokunuşumla yavaş yavaş yumuşuyor. Çıplak dizime çarpana kadar elini kaldırımda gezdiriyor. Ben uzaklaşmıyorum ve o orada kalıyor.

"Sihirli parmakların var Uğur Böceği."

Tanrım, bu ses... sert ve acı dolu ama çok seksi. Alnına birkaç dakika daha masaj yapıyorum, sonra topuklarımın üzerinde geriye yaslanmadan önce saçlarını yüzünden uzaklaştırıyorum.

"Umarım bu biraz daha iyi hissetmenize yardımcı olmuştur."

Başını sallayarak Acorn'un tüylü bedenini yastık olarak kullanarak uzanıyor ve köpeğin onun etrafında kıvrılmasından sık sık bu şekilde uyuduklarını anlayabiliyorum.

Ofisime dönerken endişe beni sarıyor ve Evan'ın üzgün gözleri günün geri kalanında aklımdan çıkmıyor. Kendini hasta hissetmenin ve uyuyacak bir yatağın, kullanacak bir banyonun, ilaçların, içecek ve yiyecek bir şeylerin olmamasının ne kadar korkunç bir şey olduğunu hayal bile edemiyorum.

Ya da köpeğinden başka sana bakacak biri.

Saatler sonra evde yabani pirinç üzerine balzamik ballı tavuk yiyorum ve sahip olduğum her şey için inanılmaz derecede minnettar hissediyorum. Ne kadar sinir bozucu olsalar da beni seven ve önemseyen bir ailem var. Yemek dolu bir mutfak. Her gece altına kıvrılabileceğim sıcacık bir yorganın serili olduğu orta boy bir yatak. Düzenli bir maaş çeki.

Yemekten sonra aileme iyi geceler dileyip alt kattaki odama çekiliyorum ve film izlemek, Ditra'yı aramak ya da erik gibi büzüşene kadar küvette kitap okumak arasında gidip geliyorum.

Küvet kazandı!

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Ta ki bir saç tokası almak için ecza dolabının aynalı kapağını açana ve birkaç ay önce yirmilik dişlerimi çektirdiğimde bana reçete edilen opak turuncu bir ağrı kesici şişesi gözüme çarpana kadar. Onları hiç bitiremedim çünkü beni kusturdular.

Şişeyi parmaklarken, zihnim iyi niyetlerle dolu bir ağ örüyor.

Şişeyi mutfağa götürüyorum, ıvır zıvır çekmecemden plastik bir torba alıyorum ve hap şişesini torbanın içine atıyorum. Birkaç saniye sonra bir kutu soğuk zencefilli gazoz, açılmamış bir paket çubuk kraker ve bir elma ekledim. Ne olduğunu anlamadan arabamdayım, yanımdaki yolcu koltuğunda hap ve şekerlemelerden oluşan bakım paketimle parka doğru gidiyorum.

O hasta. Kimsesi yok. Ben şefkatli bir insanım. Sık sık sokak kedileri için dışarıya yemek ve su koyar, mahallemizdeki sincaplara fıstık ezmeli kurabiye atarım. Bu da aynı şey. Onunla herhangi bir bakıcı moduna geçmeye çalışmıyorum. Sadece iyi bir insan olmak ve karmanın iyi tarafında kalmak istiyorum.

Mağazaların çoğu kapalı olduğu için geceleri arabam için yer bulmak çok daha kolay. Park boş ve ürkütücü derecede sessiz. Bir elimde anahtarlığıma iliştirilmiş küçük göz yaşartıcı sprey kutusu, diğerinde plastik poşet, çürümeye yüz tutmuş köprüye giden karanlık yürüyüş yolunda ilerliyorum. Neyse ki, parkta ana yürüyüş yolunu aydınlatan dağınık direk ışıkları var, ancak eski köprüye yaklaştıkça daha az ve daha uzaktalar.

Küçük tepeyi dikkatle inerken kalbim korkuyla çarpıyor. Evden çıkmak için acele ederken, eteğimi ve topuklu ayakkabılarımı çıkarıp kot pantolon ve spor ayakkabı giymeyi bile düşünmemiştim.

Aptal, aptal, aptal.

Evan'ı tam olarak aynı yerde, Acorn ile birlikte yerde otururken bulduğumda nefesim kesiliyor, yanlarında küçük bir güneş feneri parlıyor.

Yaklaşırken etrafıma endişeyle bakıyorum, yakınlarda başka evsizler olabileceğinden korkuyorum. Neredeyse bir grup evsizin burada olmasını, içki içmesini ve televizyonda yaptıkları gibi bir çöp tenekesinin önünde şenlik ateşi yakmasını bekliyordum. Ama burada başka kimse yok. Sadece Evan ve Acorn var.

Ve ben.

Topuklarımın tıkırtısı geldiğimi haber veriyor ve kafasını bana doğru çeviriyor. Palamut'un başını hızlıca okşadıktan sonra ayağa kalkıyor ve bana doğru emin olmayan birkaç adım atıyor.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Piper... burada ne yapıyorsun?" bakıyor. "Geceleri güvenli değil-"

Çantayı havaya kaldırarak, hızlı bir şekilde konuşarak sözünü kesiyorum. "Sana birkaç şey getirdim. Bir soda ve kraker, bir elma ve Vicodin."

Çantayı benden almadan önce derin bir nefes alıyor, nefes verirken yanakları şişiyor. "Gerçekten bunu yapmana gerek yoktu."

"Biliyorum. Senin için endişelendim. Daha önce çok hasta görünüyordun."

"ederim. Ama bunları alamam." Çantadan bir şişe hap bana uzattı.

Parmaklarımı şişenin etrafına kapatıyorum. "Baş ağrına iyi gelir diye düşündüm."

"." Kesik bir kahkaha atıyor. "Gerçekten yaparlardı." Gözlerimi kısıyorum ve o da sinirli bir şekilde saçlarını kulağının arkasına itiyor.

"Ben bir bağımlıyım, Piper."

Midem bulanıyor. Haklıydım, o bir keş. Bunu biliyordum.

Dudaklarını yalıyor, metal piercing ay ışığının yansımasından bir parça yakalıyor. "İki yıldır temizim ama riske girip tekrar o yola giremem. Acıya ve diğer her şeye katlanmayı tercih ederim."

Gözleri sanki bir hazineymiş gibi elimdeki şişeye kayıyor. Çenesinin çizgileri sıkılaşıyor, uyuşturucuya duyduğu arzu aramızdaki boşluğu işgal ediyor. Çikolata ve dondurma dışında hiçbir şeye uzaktan yakından bağımlı olmadım ama onun çok arzuladığı bir şeyden uzak durmanın ne kadar zor olduğunu tahmin edebiliyorum.

Açıkçası ben de başarısız oluyorum.

"Çok üzgünüm, Evan. Seni çok iyi anlıyorum." Telaşla şişeyi çantama tıkıştırdım ve fermuarını hızla kapattım. "Hiçbir fikrim yoktu. Özür dilerim." İyileşmekte olan bir bağımlının önünde uyuşturucu sallamayı bana bırakın.

"Bunun için endişelenme. Şimdi daha iyi hissediyorum, sadece yorgunum."

"Sevindim." Yoğun bakışları arasında nabzım hızlanıyor, artık beni bir hap kaynağı olarak mı yoksa başka bir şey olarak mı gördüğünden emin değilim.

Gergin bir şekilde gülümsüyorum. "Buraya iki kez geldiğim için deli olduğumu düşünüyor olmalısın.

Ben sapık değilim. Söz veriyorum."

"Hayır... Bence sen gerçekten iyi bir insansın." Atıştırmalık torbasını fenerin yanına bırakıyor. "Burada benimle olmak için fazla iyisin."

"Bu öyle değil-"

Hiçbir uyarıda bulunmadan, ağzı benimkinin üzerinde, açık ve sıcak. Şoktan geriye doğru tökezlerken, pazen gömleğinin yumuşak kumaşını kavradım.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Başımın arkasından tutuyor ve ağzımı daha sert bir şekilde kendine çekiyor. Öpüşünde en ufak bir nezaket belirtisi yok. Çiğ, sert ve özür dilemeden talepkâr. Dudaklarım inlemek ya da protesto etmek için ayrıldığında -hangisi olduğundan emin değilim- dili ağzımı işgal ediyor, kelimelerimi yok ederken elini yavaşça ensemden belime doğru kaydırıyor. Gitar tellerinin üzerinde mükemmel bir şekilde hareket eden o uzun parmaklar beni o kadar sert kavrıyor ki yarın morluklarım olacağından eminim.

Omurgam soğuk taş duvara çarpana kadar beni destekliyor, sonra geri çekiliyor, gözlerimin içine bakacak kadar uzakta ama nefesini yüzümde hissedebileceğim kadar yakın.

Diğer elini kaldırıp boynuma doluyor, kocaman avucunun genişliği boğazımı kaplıyor. Yutkunmak için mücadele ederken nabzım onun kavrayışına karşı çılgınca atıyor. Felç olmuş durumdayım, sadece boğazımı sıktığı için değil, gözlerinde gördüğüm inkar edilemez şehvet parıltısı tüm vücuduma beyaz-sıcak bir elektrik ordusu gönderdiği için. Havadaki soğuğa rağmen kalçalarımın arasından sıcaklık akıyor. Gözlerini kapatarak başını eğiyor ve burnunu yavaşça yanağımda gezdiriyor. Derin derin nefes alıyor.

Ağzı benimkinin köşesine dokunduğunda sesi derin ve boğuk. "Buradan çıkmalısın."

Kalp atışlarım kulaklarımda gümbürdüyor. "İstemiyorum."

Alçak bir gürültüyle nefes vererek boğazımı serbest bırakıyor. Ensemi sıkıyor ve parmaklarını saçlarımın arasından geçiriyor. Saçlarımın gerginliğini kullanarak yüzümü kendine doğru çekiyor. Parmaklarının sıkılmasıyla kafa derim acıyor ve ağzımı diliyle doldurarak nefesimi kesiyor. Metal çubuk ağzıma girerken dişlerime çarpıyor. Korku ve arzunun baş döndürücü karışımıyla tepeden tırnağa titreyerek, sabit durmak için omuzlarını kavrıyorum - ya da belki sadece ellerimi onun üzerinde tutmak için.

Daha yakına eğilerek bacağını bacağımın arasına sokuyor, kot pantolonu kalçalarımı birbirinden ayırırken etime sürtünüyor. Serin gece esintisi eteğimden yukarı çıkıyor ve uzuvlarıma bir ürperti gönderiyor. Elimi göğsüne götürüyorum ama o elimi hızla kapıp başımızın üstündeki duvara dayıyor ve parmaklarını benimkilere kenetliyor. Bacağını kasıklarıma doğru çekip beni yerden bir karış kadar kaldırıyor ve dudaklarımı onunkilerle aynı hizaya getiriyor.

Beni daha derinden öperken tüm varlığım coşkulu bir sisin içinde dönüyor. Düşünme ya da nefes alma yetimi kaybediyorum. Onun dokunuşuna teslim oluyorum ve aklım başımdan gidiyor,

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

kemiksiz, düşüncesiz.

Ve o anda, tamamen pişmanlık duydum.

Bu yabancıyı itmiyorum. Hayır demiyorum. Ağzı beni yutarken dudaklarımdan dökülen iç çekişler ve inlemeler daha fazlası için yalvarıyor. Bedenim ve zihnim buna rıza gösteriyor. Bacağına sarılmaktan başka çarem yok ve klitorisime yaptığı baskı, bir kedi gibi her tarafına sürtünmek istememe neden oluyor. Onun içinde boğulurken nefesini ciğerlerime çekiyorum. Tütün ve nane karışımlı oksijen beni yeniden canlandırıyor.

Beni yavaşça ayağa kaldırıyor, boştaki elini eteğimin kenarına götürüyor ve kumaşın kenarını hafifçe çiziyor. Parmaklarındaki gümüş halkalar pürüzsüz ve tenime karşı soğuk. Elini eteğimin altına sokuyor ve iç baldırımı beni irkiltecek kadar sert bir şekilde sıkıyor. Parmağı külotumun önündeki nemli noktanın üzerinde yavaşça ileri geri kayarken tavşan deliğinden daha da aşağı kayıyorum, beni ikna ediyor, beni kızdırıyor, beni cezbediyor.

Başımızın üstündeki taşa karşı hapsettiği elimi serbest bıraktığında elime kan geri akıyor. Parmaklarımı büküp kararan gözlerine bakıyorum ve kendimi neyin içine soktuğumu merak ediyorum.

Başparmağını klitorisimin karşısındaki ince malzemeye bastırıyor ve tembel bir daire çiziyor. Beni izliyor, dudakları dudaklarımın üzerinde geziniyor ve parmağının bu kadar acele etmeden hareket etmesi mükemmel bir şekilde kışkırtıcı, daha fazlası için dokunuşuna karşı koymamı engelliyor. Çırpınan her nefesimin, her tepkimin tadını çıkarıyor. Bunu gözlerindeki parıltı ve yanmada, kesik kesik nefes alışında görebiliyorum - ki bu beklenmedik ve kışkırtıcı bir şey. Hiç kimse bana onun baktığı gibi bakmamıştı.

Ve eminim ki hiç kimse yapmayacak.

Bu adam parkın karanlık köşesinde bana tecavüz edebilir ya da beni öldürebilir. Kimsenin haberi olmaz. Gitarını ve köpeğini alıp bir sonraki kasabaya gidebilir. Özgür. Buraya kendi başıma geldiğimi, ellerini ve ağzını bedenime koymasına ve içimdeki arzuyu uyandırmasına izin verdiğimi kimse bilmeyecekti.

Piper asla böyle bir şey yapmaz, derlerdi.

Ama bu hoşuma gitti. Bir kez olsun sıkıcı, güvenli ve tahmin edilebilir küçük Piper değilim. Mürekkepli kollar ve güzel bir ses kisvesi altında gelen bilinmeyenin derinliklerine kendi isteğimle yürüdüm. O benim ilk vahşi tadım ve lezzetli olmaktan başka bir şey değil.

Boğuk fısıltısı beni içine çekiyor. "Arkanı dön."

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Gözlerimi kırpıştırarak kısa bir tereddüt yaşıyorum. Sağduyu ve ahlak neredeyse beni sallanmakta olduğum uçurumdan çekip çıkaracak.

Neredeyse, ama tam olarak değil.

Yavaşça dönüyorum ve saçlarım kabaca yana doğru çekilerek başımı sola doğru kırbaçlamaya zorluyor. Ağzını keskin dişlerinin sıyrıklarıyla enseme indiriyor. Omuzlarımı okşuyor, sonra dokunuşunu yavaşça kollarımda gezdiriyor. Parmaklarımızı birbirine geçirerek dudaklarını boynumdan omzuma doğru sürüklüyor ve avuç içlerimi duvara yaslıyor.

Kalbim o kadar hızlı çarpıyor ki göğüs kafesimi çatlatmadığına şaşırıyorum. Dünya etrafımda bir topaç gibi dönerken parmak uçlarım duvarı kavrıyor ve bayılmaktan korkuyorum-ne? Korkudan mı? Heyecandan mı?

Beklenti. Mükemmel bir beklenti.

Başımı yana çevirdiğimde, arkamda kocaman bir gölge gibi beliriyor. Birkaç metre ötede, fener giderek daha da sönükleşiyor, onu besleyen enerji tükeniyor. Yakında tamamen sönecek ve zifiri karanlıkta kalacağız.

Elleriyle belimi sarıyor, dudakları kulağımın dış kıvrımıyla buluşana kadar eğiliyor.

"Kirli olduğumu mu düşünüyorsun?" diye fısıldıyor eteğimi belime kadar çekiştirirken. Tam fenerin ışığı sönerken külotumu yırtıp yere fırlatıyor.

Yutkunarak, düşünmeden cevap veriyorum. "Evet."

"Güzel. Seni de kirleteceğim," diye kulağıma karşı hırlıyor. "Ve bu asla temizlenmeyecek."

Elleri kalçalarımdan aşağı inip kıçımın yanaklarını kavrayıp sertçe sıkarken sessizce onun tahminine katılıyorum. Boynumun etini ısırıyor ve ıslak dili onu takip ediyor, yatıştırıyor ve sonra vahşice emiyor, bir elini uyluklarımın arasına kaydırırken çığlık atmama neden oluyor. Uzun, yetenekli parmakları ıslak dudaklarımın arasından kayıyor. Çığlığım bir nefese dönüşüyor ve dudakları boğazımın kenarına doğru bir sırıtışla kıvrılıyor.

ağaçların arasında bir baykuş ötüyor. Yanı

başımızda palamut hışırdıyor.

Ve arkamda, belirgin bir fermuar sesi.

Hafif, puslu bir yağmur esintiyle üzerimize yağıyor. Biz yağmurda doğmuşuz, diye fark ediyorum, kaya gibi sert boyunu içime sokup beni ayaklarımdan kaldırırken. Ağrı vücuduma yayılıyor, leğen kemiğimden uzuvlarıma kadar yayılıyor. ile

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Kalçalarının her hamlesinde yanağım taşa değiyor ama hareket edemiyorum. Canım acıyor. *Çok iyi hissettiriyor.* Durmasını istiyorum. *Daha fazlasını istiyorum.*

Kolunu önümde dolaştırıyor, elini karnımdan aşağı kaydırıyor ve zonklayan klitorisime odaklanıyor, derin vuruşlarıyla mükemmel bir zamanlama içinde onu parmaklıyor. Duvarlarımın onun genişliğini almak için yırtıldığını ve gerildiğini hissedebiliyorum. İlkel erotizm beni titretiyor ve keskin acıya rağmen onun etrafında kenetlenmemi sağlıyor.

Alnını başımın tepesine yaslıyor, nemli saçları üzerimden aşağı sarkıyor, yanaklarımı ve çıplak omzumu gıdıklıyor, sandal ağacı, hindistancevizi ve tütün kokusunu da beraberinde getiriyor. Beni orgazma ulaştırırken klitorisim parmaklarının arasında titriyor ve kasılıyor, inlemelerim ve kısa çığlıklarım gecenin sessizliğini bozuyor.

Aniden çekilip beni döndürdüğünde ve nefesimi tutmaya fırsat bulamadan ağzımı kendi ağzıyla kapattığında irkiliyorum. Yüksek topuklu ayakkabılarımın üzerinde sallanırken, bedenime ve zihnime saldıran duyguların kasırgasında kaybolmuş bir şekilde kollarını kavrıyorum.

Biz-? Az önce ne yaptık biz?

Yüzüklü parmaklarına dolanmış saçlarımı çekerek başımı eğmeye zorluyor. *Beni* yere diz çökmeye zorluyor.

"Em beni," diye mırıldanıyor, bana bakarken parmak eklemlerini yanağımda gezdiriyor.

Sert, nemli sikini elimle kavrayıp ağzıma alıyorum ve bunu daha önce yüzlerce kez yapmışım gibi yalayıp emiyorum - ki yapmadım. Tadı tuzlu ve metalik, bizden bir kokteyl. Eğer anıların bir tadı olsaydı, bizimki tuz ve kan olurdu. İğrenç ve güzel ve aklımı kaybediyorum. Bu adam bir uyuşturucu ve ben de bir bağımlıyım. Onunla ve bizimle kafam güzel, etrafımdaki dönen dünyada kaybolmuşum, her koku, görüntü ve dokunuş yükselmiş ve canlı ve inanılmaz derecede kopuk ve puslu.

Belki de beni öperken kafamı güzelleştirdi. Belki de dilinde bir şey vardı ve şimdi uçurtma gibi uçuyorum. Ya da belki bunların hepsi çılgın bir seks rüyasıdır ve her an arka planda *Titanik* çalarken kedi Archie'nin yanında uyanabilirim.

Bademciklerime çarpan sik yüzünden öğürüyorum.

Hayır. Bu bir rüya değil. Bir yabancının sikinde boğuluyorum.

Bu ben değilim. Bu ben değilim. Bu ben değilim.

"Piper...." Başımın arkasından tutarak, sıcak dölleri boğazımdan aşağı akarken adımı sayıklıyor. Onu yutuyorum ve o yavaşça ,

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

dudaklarımın üzerinden kayıyor. Bir elimin tersiyle ıslak ağzımı silerken diğer elimle bacağının yan tarafını sıkıyorum.

Kot pantolonunun fermuarını çekmeden önce ayağa kalkmama yardım ediyor ve ben göz temasından kaçınarak eteğimi çıplak kıçımın üzerinde düzeltmeye çalışıyorum. En sevdiğim dantel süslemeli külotum yerde bir yerlerde kaybolmuştu.

Karanlıkta odaklanmaya çalışırken, Evan ağzımı kendi kapmak için eğiliyor, ama yüzümü hızla çevirerek öpücükten kaçıyorum. Ağzım artık bana ait değilmiş gibi hissediyorum. Dudaklarım uyuşmuş, dilim karıncalanıyor, boğazım yanıyor.

"Gitmem gerekiyor." Kontrolsüzce titrerken sesim titriyor ve ondan uzaklaşıyorum, bunu yaparken çantama takılıyorum. Onu düşürdüğümü bile hatırlamıyorum. Puslu yağmurun durduğunu da hatırlamıyorum. Çantamı hızla kapıp askısını omzuma atıyorum.

"Gitmeliyim," diye tekrarlıyorum ve sisli karanlıkta geldiğim yöne doğru koşuyorum, köprünün sonunu bulana kadar elimi nemli taşta gezdiriyorum, arkamdan seslenen sesini duymazdan geliyorum.

Ellerimin ve dizlerimin üzerinde tepeye doğru sürünüyorum ve sonunda asfalt yola ulaştığımda rahat bir nefes alıyorum. Ferforje kapıların güvenliğine doğru koşarken topuklarım takırdıyor. Lambalardan birinin altında bankımın şekli beliriyor ve aniden midem bulanıyor.

Karnımı tutarak, aylardır her gün öğle yemeğimi attığım çöp kutusuna koşuyorum ve içine kusuyorum, korkunç öğürmelerim etrafımda yankılanıyor. Çöp kutusunu denge için kullanarak çantamdan bir nane şekeri çıkarıyorum ve arabama doğru yürümeye devam etmeden önce çılgınca emiyorum. Ağzımdaki kusmuk ve seks tadı çok baskın, asla unutamayacağım keskin bir zehir.

Sertifikalı bir deli gibi eve gidiyorum. Yanaklarımdan sonsuz bir gözyaşı seli akıyor ve bir şeye çarpmadığıma ya da aşırı hız ve hatalı sürüşten dolayı kenara çekilmediğime şaşırıyorum. Evimin önüne geldiğimde, verandanın önü hariç evdeki tüm ışıkların kapalı olduğunu görüp rahatlıyorum, bu da hepsinin yattığına işaret ediyor.

Tanrı'ya şükür.

Arabamın kaloriferleri bangır bangır yanarken bile yol boyunca titredim ve kendimi eve bırakıp sessizce odama indiğimde hâlâ titriyordum. Archie'nin yarısı boş mama kabının yanından bana bakmasını görmezden gelerek çantamı kanepeye fırlattım, ayakkabılarımı çıkardım ve banyoya doğru ilerledim. Kapıyı arkamdan kilitledim.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Lavabonun üstündeki aynadaki yansıma neredeyse tekrar kusmama neden oluyor.

Gözlerimi kırpıştırarak bana bakan kıza bakıyorum. Kim olduğu hakkında hiçbir fikrim yok. Darmadağınık bir halde, ağzı kısmen açık, ağır ağır nefes alıyor. Saçları nemli ve sanki yakın zamanda elektrik çarpmış ya da Cher'i taklit ediyormuş gibi görünüyor. Bu sabah on beş dakikasını harcayarak mükemmelleştirdiği kömür göz kalemi ve rimel şimdi şiş gözlerinin altına ve solgun yanaklarına bulaşmış. Dudakları anormal derecede kırmızı ve şişmiş, ağzının köşeleri hafifçe çatlamış.

Sik yalamaktan.

Titreyerek derin bir nefes alıyorum ve kendimi toparlamaya çalışıyorum.

Yarım saat önce vücudumun en mahrem iki bölgesi kocaman bir yarağın etrafında gerilmişti ve şimdi çenemde ve saçımda kurumuş döl var. Dudaklarının, dişlerinin ve ellerinin beni ısırdığı, emdiği ve kavradığı anılar içime bir başka tuhaf coşku dalgası gönderirken bakışlarım boynumdaki lekeli kırmızı izlere kayıyor.

Bundan tahrik olmamalıyım... değil *mi?*

Kıyafetlerimi çıkarırken, bunu daha sonra düşüneceğime karar verdim. Şu anda sıcak bir duşa ve bir galon yatıştırıcı aloe ve lavantalı vücut yıkamaya ihtiyacım var. Sıcak suyu açıyorum ve küçük oda buharla dolarken kapının arkasındaki boy aynasında çıplak vücuduma bakıyorum. Belimi, kalçalarımı ve boğazımı işaretleyen parmak uçları şeklindeki silik siyah ve mavi morluklara odaklanıyorum. Parmaklarımı hayranlıkla üzerlerinde hafifçe gezdiriyorum, ta ki iç uyluğuma bulaşmış küçük bir kurumuş kan lekesi gözüme çarpana kadar. Telaşla makyaj masasının üzerindeki kutudan bir mendil alıp vajinama siliyorum ve birkaç parlak kırmızı kan lekesi . Tuvalete ve hemen çekiyorum. *A kanıtına* ihtiyacım yok*: Bekaret Kaybı*'nın çöp sepetimde durmasına ve Archie'nin onu çıkarıp bir ödül gibi odamda dolaştırmasına ihtiyacım yok.

Evan'ın prezervatif takıp takmadığını bilmediğimi fark ettiğimde kalbim yerinden fırlayacak gibi oluyor. Porselen lavabonun kenarına tutunarak, nabzım hızla atarken o anları kafamda tekrar tekrar canlandırıyorum, ama ambalajın yırtılma sesini ya da prezervatifi takmış olabileceği bir atlamayı aklıma getiremiyorum. Ya da çıkarırken. Sertleşmiş siki birkaç saniye içinde doğrudan amımdan ağzıma girdi.

Prezervatif yoktu.

Bir endişe sürüsü ciğerlerimdeki havayı emiyor. Bir yabancının köprü altında beynimi sikmesine izin verecek kadar nasıl aptal ve sorumsuz olabildim?

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Korumasız mı? Ben... son çare olmadıkça umumi tuvaleti bile kullanmayan ben. Ben... evlenmek isteyeceğim bir adamla ilk kez romantik bir deneyim yaşamayı bekleyen ben. Bu gece geçici bir delilik mi yaşadım? Sanki başka biri bedenimi ve beynimi ele geçirdi ve şimdi bekaretimi kaybetmiş, beş cinsel yolla bulaşan hastalık kapmış ve aynı anda hamile kalmış olabilirim.

Evsiz bir adamla.

Vücudum baş döndürücü bir korkuyla sallanıyor ve duş kabinine girerken topraklayıcı, derin bir nefes daha çekiyorum, kaynar suya rağmen hala titriyorum. Gözyaşlarım durmuyor. Sabunla ıslatılmış bir bezle etimi ovarken yüzümden aşağı damlayan suya karışıyorlar.

Seni de kirleteceğim. Ve bu asla temizlenmeyecek.

O haklı. Öpüşünün, sevişinin ve tadının anılarını silip atamam. Ve morluklar solduktan çok sonra bile onları arzulayacağımı biliyorum.

Tanrı olsun, hiçbirini yıkamak istemiyorum.

Sıcak su buz gibi olana kadar duşta kalıyorum, sonra kalın bir havluyu üzerime sarıyorum ve doğruca yatağa gidiyorum, battaniyemin altında çıplak sürünüyorum ve anında zihinsel ve fiziksel olarak bitkin bir uykuya dalıyorum.

Ertesi sabah bacaklarımın arasında donuk bir ağrıyla sersemlemiş bir şekilde uyanıyorum, bu bana Evan'la dün gece olanları hatırlatıyor.

Dün gece tam olarak ne oldu?

Nasıl tarif bile bilmiyorum. Tek gecelik bir miydi? Hızlı bir sevişme miydi? Şimdi benim hakkımda ne düşündüğünü ancak hayal edebilirim. Onun düşüncesi önemli değil, gerçekten. Yani, evsiz olan o. Ben değilim. Benim bir işim, arabam, banka hesabım ve bir kedim var.

Ayrıca onunla seks yaptığım için vücudumun her yerinde mavi, mor ve kırmızı çürükler var çünkü konuşma yeteneği dün gece hayır demem gerekirken hayatımdan tamamen çıktı.

Sana gitmeni söyledi, Piper. Hatırladın mı? İstemediğini söylemiştin. Bunu söylediğinizde konuşma yeteneğiniz gayet iyi çalışıyordu. Ve

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Ağzınızdan bahsetmişken, onu son yemeğinizmiş gibi emip yuttuğunuzda da gayet iyi çalışıyordu.

Kahretsin.

Kendime yalan söylüyorum. Onun fikirleri benim için çok önemli.

Komodinimin üzerindeki dijital çalar saat beni uyandırıyor ve kapanana kadar dikdörtgen düğmeye basıyorum. Beynimin içinde dolaşan bu çılgınlıkla bugün çalışmamın imkânı yok. Asla belgelere odaklanamayacağım ya da bitmek bilmeyen telefon sesleriyle baş edemeyeceğim ve öğle yemeği saati yüzleşmeye hazır olmadığım stresli bir ikilem. Bugün parka gidemeyecek kadar tedirgin ve utanıyorum. Ya Evan orada değilse? Ya da oradaysa ve beni görmezden gelirse? Ya konuşmak için benim bankıma gelirse? Şimdi birbirimize ne söyleyeceğiz? Ya beni parkta, bankımda, gün ışığında, karanlıkta bir köprünün altında saklanmadan öperse?

Dudaklarının tekrar benimkilerin üzerinde, sıcak ve sahiplenici olduğunu ve sesinin gırtlaktan geldiğini düşününce kalp atışlarım hızlanıyor.

Yaptıklarımdan ve olası sonuçlarından ne kadar korksam da, bu durum yüzeye çıkmak için canla başla mücadele eden diğer duygularımı azaltmıyor. Evan'dan hoşlanıyorum. Hem de çok. Daha önce hiç hissetmediğim bir şekilde ondan etkileniyorum. İstesem de de, içimde bir entrika kıvılcımı ateşledi ve bunun yakın zamanda söneceğini sanmıyorum.

Aksine, ölene kadar yanacak azgın bir cehenneme dönüşeceğini hissediyorum.

Yataktan sürünerek çıkıyorum, banyoyu kullanıyorum ve bornozumu giydikten sonra ofisimdeki insan kaynakları müdürünü arayıp grip olduğumu ve işe gelemeyeceğimi bildiren bir mesaj bırakıyorum.

Bunu aradan çıkardıktan sonra, mikrodalgada bir kupada çay için su ısıtıyorum ve şehirde bir jinekolog aramak için sarı sayfaları çıkarıyorum. Ardından bir hemşireyle "beklenmedik yüksek riskli cinsel deneyimim" hakkında en garip konuşmasına başlıyorum. On beş dakika sonra el sıkışarak ve tam bir muayene ve test için iki hafta sonrasına randevu alarak görüşmeyi sonlandırıyorum.

Önümüzdeki iki hafta işkence gibi geçecek.

Ditra bunu nasıl birden fazla kişiyle yapıyor ve delirmiyor? Bir daha asla seks yapmayacağım.

En azından evlenene kadar olmaz.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

İlk seferimin böyle olacağını hiç düşünmemiştim. Ancak korku katmanlarını soyduğumda, utangaçlığımı ipeği kesen bir hançer gibi yırtan inanılmaz yetenekli ve seksi bir adamla oldukça vahşi bir deneyimle baş başa kaldım. Kendim ya da onun hakkında ne hissettiğimden emin değilim ve bir an tamamen dehşete düşmekle bir sonraki an onun hakkında hayaller kurmak arasında gidip gelmeye devam ediyorum.

Kapım çalınıyor ve annem ben cevap veremeden odama giriyor, ki mahremiyetime saygı göstermek için bunu bir daha yapmayacağına dair yüzlerce kez söz vermişti. Bir gün yaşam alanımı onlarınkinden ayıran kapıyı kilitlemeyi hatırlayacağım.

"Neden işte değilsin?" Sanki yasadışı bir şey oluyormuş gibi küçük oturma odamın etrafına bakıyor. "Saat dokuzu geçti."

"Kendimi iyi hissetmiyorum," diye cevap veriyorum, gözlerine bakmadan ve saçlarımı omzumun ön tarafına doğru çekerek boynumdaki ısırık izlerini kapatmaya çalışıyorum. "Hasta olduğumu söyledim."

"Tatlım, her küçük şey için hasta olduğunu söylersen patronun seni asla ciddiye almaz. Senin tembel ve sorumsuz olduğunu düşünürler."

Kronik endişelerim buradan kaynaklanıyor. Annemi seviyorum ama o her konuda endişeleniyor.

"Anne, yaklaşık yüz tane hastalık iznim var. Bu, orada çalışmaya başladığımdan beri aldığım sadece ikinci izin. Tatil günlerimi bile kullanmadım."

"Sadece bunun bir alışkanlık haline gelmemesine dikkat et." Çay fincanıma bakıyor. "Bir şeye ihtiyacınız var mı? Çorba ya da çay? Tost? Sana ballı bir çay yapabilirim. Bu seni her zaman daha iyi hissettirir."

"Çayım var ama önce bir telefon görüşmesi yapmam gerekiyor. Onu içtikten sonra biraz yatacağım. Dün gece iyi uyuyamadım. Ofiste bir böcek dolaşıyor, muhtemelen bana da bulaştı. Hepsi bu kadar." Çay poşetini kâğıt etiketinden tutarak bardağımın içinde aşağı yukarı zıplatıyorum.

Başını sallıyor ve kapı koluna uzanıyor. "Tamam. Bütün gün evde olacağım, bir şeye ihtiyacın olursa haber ver."

"Tamam. Biraz uyuduğumda kendimi daha iyi hissedeceğimden eminim."

Archie yemek odasındaki perdelere tırmanmayı ve arka bahçedeki sincaplara tuhaf cıvıl cıvıl sesler çıkarmayı sevdiği üst kata kaçmadan önce kapıyı arkasından kapatır.

Önümüzdeki iki hafta boyunca uyuyamamam ve on dört günlük endişe dönemini atlamam çok kötü.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

İnsanların aniden değişebildiğini duymuştum ve belki de ben değiştim. Evan'la köprünün altında yaşadığım kaçamak beni sabit, sıkıcı eksenimden kaydırmış gibi görünüyor ve bunu düşünmeden edemiyorum.

İtiraf etmek istediğimden daha uzun süre yatağımda uzanıyor, dönüp duran tavan vantilatörüne bakıyor ve dün gecenin tüm anlarını kafamda yeniden canlandırıyorum. Bedenim anılarla titriyor ve ısınıyor. Her dakikasına bayılmıştım. Dudakları dudaklarıma dokunduğu ve aynı nefesi paylaştığımız anda değiştim. Bunu hissettim.

Daha fazlasını istiyorum.

Sonraki iki gün boyunca, grip numarası yaparak aradım. Tamamen yalan değildi. Hayatımda hiç hissetmediğim kadar hasta hissediyorum. Endişeden ve Evan'ın beni düşünüp düşünmediğini merak etmekten hasta. Çünkü eğer düşünmüyorsa, sanırım bu hastalıktan öleceğim.

Ditra'yı arayıp her şeyi ona anlatmak istiyorum ama biliyorum ki bunu yaparsam bana dramatik olduğumu söyleyecek, sonunda kabuğumu kırdığım için beni tebrik edecek ve sonra aletinin uzunluğundan orgazmımın ne kadar sürdüğüne ve onu tekrar ne zaman göreceğime kadar her ayrıntıyı duymak isteyecek. Onunla tanışmak da .

Ditra ve ben sonsuza dek en iyi arkadaş olduk. Kelimenin tam anlamıyla. Annelerimiz yan yana büyümüş ve her zaman en iyi arkadaş olmuşlar. Aynı anda hamile kaldılar ve Ditra ile beni bir hafta arayla doğurdular. O zamanlar neredeyse her şeyi birlikte yapıyorlardı, bu yüzden sürekli birlikteydik ve doğal olarak biz de en iyi arkadaş olduk. Ama hala telefonu açıp ona Evan'dan bahsetmeyi kendime yediremiyorum.

Ondan utandığım için değil. Ona imrenmek istiyorum. çıkarmak.
Onu kendi küçük sırrım olarak saklayacağım. Kimse bilmiyorsa, o sadece benimdir.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

CHAPTERFIVE

Perşembe günü işe döndüğümde masamdaki gelen kutusunun bir ayak yüksekliğinde işle dolu olduğunu görüyorum. Dikkatimi dağıttığı için minnettar bir şekilde kendimi ona kaptırıyorum. Çalışırken öğle yemeğimi masamda yiyorum, her zamanki öğle yemeği molamı atlıyorum.

Bu beni Evan ve Acorn'un parkta olup olmadığını ve beni arayıp aramadığını ya da özleyip özlemediğini merak etmekten alıkoymuyor, ama onun için sadece bir şipşak olup olmadığımı öğrenmeye hazır değilim. Bir süre daha bilmediğim güvenli balonumda kalmak istiyorum.

Cuma günü de aynı 'sekiz saat boyunca aralıksız çalışacağım' rutinini uyguluyorum ve saat beş olduğunda eve gitmeye, duş almaya ve akşam yemeği için Ditra ile buluşmaya hazır oluyorum. Arkadaşı olan iki adamla buluşacağız. Birinin benim için potansiyel bir tuzak olduğundan şüpheleniyorum, ona şu anda herhangi bir erkekle tuzak kurmakla ilgilenmediğimi söylememe rağmen. İtirazlarıma aldırmadan, yine de bu gece onlarla buluşmam için ısrar etti. Sonunda kabul ettim çünkü son bir haftadır kendimi deli gibi hissediyordum ve evden çıkmak muhtemelen bana iyi gelecekti.

Ofisin otoparkını geçerken tüm bunlar aklımdan geçiyor. Arabama yaklaştığımda ön cam sileceğinin altına sıkıştırılmış beyaz bir not görüyorum. Ön camdan alıp okumadan önce Evan'dan geldiğini anlıyorum.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Kahretsin. Nerede çalıştığımı biliyor. Hangi arabanın benim olduğunu biliyor. Bu da beni izlediği anlamına geliyor.

Bedenim korku ve lezzetli bir beklentiyle titriyor. Geri gelmemi istiyor.

Bunu düşünmeme bile gerek yok. Notu çantama tıkıştırırken, bu akşam yemekten sonra köprüye geri döneceğimi zaten biliyorum. Çünkü daha fazlasını istiyorum. Neyi, emin değilim. Sadece *onu*.

Üç saat sonra, şehir merkezindeki küçük ama popüler bara giriyorum. Duman dolu, gürültülü odayı tararken Ditra ve arkadaşlarını bardan birkaç adım ötedeki yüksek bir masada görüyorum. Odanın diğer ucunda bir müzik grubu kuruluyor ve küçük sahnenin yakınında oturmadığımız için rahat bir nefes alıyorum. Buraya son geldiğimizde müzik o kadar gürültülüydü ki kendi konuşmalarımızı bile duyamıyorduk.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Masaya yaklaşırken dar kot pantolon, yüksek topuklu siyah botlar ve V yaka kazak giydiğim için kendimi mahcup hissediyorum çünkü Ditra'nın İki Numaralı Adam adını verdiğim arkadaşının gözleri göğsüme yapışmış durumda ve inanın bana, bakacak pek bir şey yok. Gülümseyerek Ditra ve Bir Numaralı Adam'ın karşısındaki boş tabureye tırmanıyorum, belli ki Ditra onu sahiplenmiş çünkü neredeyse kucağında oturuyor.

Umarım İki Numaralı Adam sadece genel olarak meme meraklısıdır ve ben de aşırı cinsel hisler yaymıyorumdur. Evan'ı daha sonra görürsem, push-up sütyenimin köprüye karşı başka bir vuruş için davetiye olduğunu düşünmesini istemiyorum.

"Piper, bunlar Phil ve Mitch. Çocuklar, bu Piper. Ona karşı nazik olun. Utangaçtır ama dünyadaki en iyi arkadaşımdır ve yaramazlık yaparsanız canınıza okurum."

"Not edildi," diyor Ogler Phil.

"Bu gece bizimle gelmene çok sevindim." Ditra masanın üzerinden bana doğru eğildi. "Bütün hafta suratın asıktı. Seni her aradığımda sesin zombi gibi geliyordu."

Menüye dalmış gibi yapıyorum. "Sana sadece yorgun olduğumu söyledim. Grip oldum."

"Ne iş yapıyorsun?" Phil soruyor.

"Yönetici asistanıyım."

Birasını yudumluyor ve ben de yirmili yaşlarının başındaysa iyiye işaret olamayacak şekilde azalan saç çizgisine bakmamaya çalışıyorum. Evan'ı ve onun uzun, dalgalı saçlarını ve boynumla ziyafet çekerken tenimi gıdıklamasının ne kadar erotik hissettirdiğini düşünüyorum. Menümü kapatıyorum, ne yemek istediğime dair hiçbir fikrim yok ama tüm erkeklerin uzun saçlı olması gerektiğine karar veriyorum.

"Bu harika," diyor Phil.

"Ya sen?" Kibarlık olsun diye sordum. Phil'i ve saçlarının dökülmesini umursamıyorum ama şu anda Evan'la umutlu bir şeyler yaşıyorum ve bu nedenle müsait değilim.

"Ben bir peyzajcıyım."

"İkimiz de öyleyiz," diye söze giriyor Mitch. "Ortağız ve işe geçen yıl başladık."

"Bu harika."

Sıkıldım.

Ditra elini Mitch'in kaslı kolunda bir cinin lambası gibi aşağı yukarı gezdiriyor. "Bu yüzden bu kadar bronz ve kaslılar."

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Akşam yemeği yerine, paylaşmak için her mezeden bir tane sipariş ediyoruz. Ditra'nın sipariş ettiği gibi meyveli alkollü bir içecek almayı düşünüyorum ama daha sonra Evan'ı görürsem nefesimde alkol olmasını istemiyorum. İçki içmenin madde bağımlılığı sorununun bir parçası olup olmadığı konusunda hiçbir fikrim yok ama hap fiyaskosundan sonra dikkatli olmak istiyorum.

Garson kız masamıza yemekleri getirdikten sonra Ditra, "Yemekten sonra hep birlikte benim evime gidip bir şeyler içer ve takılırız diye düşünüyordum," diyor.

Phil gözlerini benden ayırmadan, "Ben varım," diye cevap veriyor.

Mezelerle birlikte gelen büyük kaplardan tabağıma küçük kaşıklarla ranch sosu ve ballı hardal sosu koyuyorum. Herkesin kendi yemeğini batırdığı sosa kendi yemeğimi batırmak istemiyorum. Bu, parçası olmak istemediğim bir mikrop çiftliği.

"Keşke yapabilseydim, ama bundan sonra planlarım var," diye cevap veriyorum.

"Planlar mı?" Ditra tekrarlar. "Ne planı? Kedinizle yatakta oturup kitap okumak bir plan değil."

Çocuklar gülüyor.

"Çok komik, ama hayır, kedimle olmaz."

Masanın altından ayağıyla bacağımı dürtüyor. "Şimdi bana söylemek zorundasın. "

"Hayır, bilmiyorum." Bilmediği bir şey yapıyor olmamın onu çıldırttığını bilerek ona alaycı bir gülümseme gönderiyorum ama burada, bir barda, masada tanımadığım iki adam varken özel hayatıma girecek değilim.

Çocuklar sohbeti yeni bir hokey maçını tartışmaya yönlendiriyor, Ditra ve beni mozzarella çubuklarını ve çıtır tavuk parmaklarını paylaşırken kıyafetler ve makyaj hakkında sohbet etmeye bırakıyorlar, ancak aklımın arkasındaki bir şey dikkatimi dağıtmaya devam ediyor. Sonra bunun zihnimin arkasındaki bir şey değil, *odanın* arkasındaki bir şey olduğunu fark ediyorum.

Grup çalmaya başladı ve bir kadının boğucu sesi barı dolduruyor. Ama o da değil. Kadının sesinden sonra yankılanan gitarın çok belirgin sesi beni içine çekiyor, kalbimi hızlandırıyor. Başımı sahneye doğru çevirdiğimde önce gözlerimin bana oyun oynadığını düşünüyorum ama sahnenin sol tarafında mavi bir ışık altında gitar çalan taburede oturan adamın Evan olduğunu inkâr edemiyorum. Burada farklı görünüyor, parkın dışında ve etrafı insanlarla çevrili. Daha seksi görünüyor. Daha gerçek. Bir şekilde daha az fantezi.

Formuna sadık kalarak etrafındaki insanlara hiç bakmıyor ve beni köşedeki masamızdan onu aval aval seyretmem için açıkta bırakıyor.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Kadın şarkıcı, dar deri pantolonunun içinde kilometrelerce uzunlukta bacaklara ve göğsüne kadar uzanan, piercingli göbek deliğini göstermek için kesilmiş, aynı derecede dar kırmızı bir tişörte sahip. Doğuştan bir rock yıldızı gibi küçük sahnede kasıla kasıla yürüyen ve beline kadar uzanan beyaz-sarı saçlarını sallayan muhteşem bir kadın. Popüler bir Concrete Blonde şarkısını söylerken ellerini onun kollarında aşağı yukarı gezdiriyor ve kalçalarını ona doğru döndürüyor, Evan'la flört ediyor ve bu beni kıskançlık krizine sokuyor.

Bu odada çok fazla kola dokunma var ve bunun evrensel bir "*senden hoşlanıyorum*" hareketi olup olmadığını merak ediyorum.

"Piper? Beni dinliyor musun?" Ditra elimi tuttu ve ben de elimdeki patates kızartmasını düşürdüm.

"Ha?" Gözlerimi sahneden ayırıyorum. "Beni

tamamen bırakıp gittin."

Phil omzuma doğru eğildi ve neredeyse birasını kucağıma döküyordu. "Ne kadar harika olduğumu görünce kendinden geçti. Bu çok sık oluyor," diye şaka yapıyor.

"Evet, eminim öyledir," diyor Ditra gözlerini devirerek.

"Sadece grubu kontrol ediyordum," diyorum lakayt bir şekilde. "Gerçekten iyiler."

"Burada çok çalıyorlar," diye bilgi veriyor Mitch. "Hafta sonları çalışan barmenlerden biriyle arkadaşım. O şarkıcının çok müşteri getirdiğini söylüyor. Çok seksi bir kız."

Ditra ona hançer gibi bakıyor. "Eğer bundan biraz almaya çalışıyorsan, benim önümde söylenecek en iyi şey bu değil."

Başımı sallayarak tabaktan bir patates kabuğu alıyorum ve tabağıma yerleştiriyorum. En iyi arkadaşımın az önce kendisinden *bunlardan biri* olarak bahsettiğine inanamıyorum.

Mitch gülüyor ve kolunu ona doluyor. "Onu kontrol edebilirim ve sen hâlâ yanımdasın bebeğim."

Utangaç davranıyor. "Belki. Belki de değil."

Sahip olduğum iradenin her zerresini kullanıyorum ama önümüzdeki iki saat boyunca sahneye dönüp bakmayı reddediyorum. Evan'ın bir grupla yerel barlarda da çaldığını bilmiyordum. Haftanın her gecesi farklı bir barda ve gündüzleri de parkta çalıyor olması oldukça muhtemel. Vücudunun birkaç santimi benimkine gömülü olan ve haftalardır düşüncelerimi tüketen bir adam hakkında hiçbir şey bilmediğim için kendimden utanıyorum.

Müzik durduğunda Evan'ın derin sesi ve kahkahası sahneden süzülüyor, kalabalık salonda bile duyulabiliyor. Sonunda pes ettim ve Evan'ı görmek için

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Şarkıcı ona yakın duruyor, onunla konuşuyor ve gülüyor. İçimi bir kıskançlık duygusu kemiriyor ve onun da ellerini ve dilini kızın üzerinde gezdirip gezdirmediğini merak ediyorum. Yaptıysa onu suçlamam çünkü kız güzel ve yetenekli. Ve uzun boylu. Benimle kıyaslandığında bir gökdelen gibi.

Sanki onu izlediğimi hissetmiş gibi aniden gözlerini ondan kaçırıyor ve gözleri benimkilere kilitlenene kadar odayı tarıyor. Yüzünde bir şaşkınlık ifadesi beliriyor, ardından yanımda oturan Phil'e hızlı bir bakış atıyor ve seksi sırıtışı ortaya çıkıyor. Hızla masaya dönüp buzlu çayımdan bir yudum alıyorum ve Mitch, Phil ve bana şüpheyle bakan Ditra'ya rastgele gülümsüyorum.

Birkaç saniye içinde yanımda duruyor, Phil'le benim aramda sıkışıyor ve korkarım aniden alnıma *"Bu adamı tamamen becerdim*" kelimesi damgalanıyor. Ağzım açılıyor ama hiçbir kelime çıkmıyor çünkü aniden dudakları dudaklarıma yapışıyor.

"Selam bebeğim," diyor öpüştükten sonra kayıtsızca. "Bu gece burada olacağını bilmiyordum."

Ondan gelen hızlı bir öpücük bile baş döndürücü ve sersemletici duygulara yol açıyor. "Ben de öyle."

Gözlerindeki eğlence, şaşkınlığımdan ve beceriksizliğimden keyif aldığını çok belli ediyor. "Sadece birkaç arkadaşımla geldim," diyorum.

Dikkatini masanın geri kalanına çeviriyor ve onlara dostça bir selam veriyor. "Merhaba. Ben Blue, Piper'ın erkek arkadaşıyım."

Ditra'nın gözleri fal taşı gibi . "*Erkek arkadaşı* mı?" diye tekrarlar. "Ne zamandan beri?"

"Yeni," diye cevap veriyorum o daha başka bir şey söyleyemeden. "Henüz sana söyleme fırsatı bul. Biraz hızlı oldu."

Hızlı ve sert. Bir köprünün altında. "Görünüşe göre öyle. Ve sen de grupta mısın?"

"Hayır, ben sadece her adamları gelemezse onlarla gitar çalıyorum."

Tabaktan bir parmak tavuk alıp ona uzatıyorum. "Biraz tavuk al."

Ditra gözlerini ondan alamıyor, ki bunun onun kadınlar üzerinde rutin olarak yarattığı bir etki olduğunu görmeye başlıyorum. "Bize katılmak ister misin?" diye soruyor. "Bir sandalye çekebiliriz."

Ona verdiğim tavuk parçasını çiğniyor ve başını sallamadan önce yutkunuyor. "Çok isterdim ama köpeğim dışarıda, o yüzden gitmem gerek."

"Seni bırakmamı ister misin?" diye sordum. "Yoksa arkadaşlarınla mı geldin?" O ve Acorn'un buraya yürüyerek geldiğine eminim ama arkadaşlarımın bunu bilmesini istemiyorum.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Evet, davulcuyla geldim." Yalan.

"Seni eve bırakabilirim," diye teklif ettim. "Eğer istersen."

Masanın altından elime uzanıyor ve kendi elinin içine çekiyor. "Arkadaşların gitmene izin verirse, bu harika olur."

Ditra'ya aksini söyleme şansı vermeden, "Onlar için sakıncası yok," diye cevap veriyorum. Yarın ondan azar işiteceğime eminim, ama şimdilik, Ditra ve Mitch birbirleriyle seks yapacak kadar sarhoş olurken burada hiç ilgim olmayan bir adamın yanında oturmaktansa Evan'la vakit geçirmekle çok daha fazla ilgileniyorum.

Evan bana doğru eğildi. "Sahneden eşyalarımı almam gerekiyor. Seninle otoparkta buluşalım mı?"

Başımı sallıyorum ve keten peçetemi masanın üzerine koyuyorum. "Kulağa hoş geliyor."

Ditra, Evan duyma mesafesinden çıkar çıkmaz üzerime atlıyor. "Piper? Ne be? Neden bana biriyle çıktığını söylemedin? Özellikle de onun kadar çekici biriyle?"

"daha yeni görmeye başladık." Evan'ın arkadaşlarımın önünde nasıl görüneceğimi hiç düşünmeden buraya gelip kendini erkek arkadaşım ilan ettiğine inanamıyorum. Ya Phil ile gerçek bir randevuda olsaydım?

Ditra hâlâ masanın öbür ucundan bana bakıyor, pipetini içkisinin içinde şiddetle çeviriyor. "Son zamanlarda bu yüzden mi bu kadar iletişimsizsin? Çok seksi bir erkeğin olduğu için mi?"

Mitch taburesini iki ayağının üzerine yatırarak, "Pisliğin tekine benziyor," diyor.

"Affedersiniz?" Neredeyse hırlayacaktım. "Onu tanımıyorsun bile."

Ditra'nın çenesi düşer. "Ooh, vay canına. Piper'ın daha önce birini azarladığını hiç duymamıştım," diyor ve bana dönmeden önce Mitch'in omzuna vuruyor. "Seni bu kadar vahşileştirdiğine göre bu adamdan gerçekten hoşlanıyor olmalısın."

Tabureden atlayıp çantamı aldım. "Ben vahşi değilim. Sadece yargılayıcı insanlardan hoşlanmıyorum." Cüzdanımdan yirmi beş dolar çıkarıp masadaki tuzluk ve biberliklerin arasına koyarak hesabın bana düşen kısmını ödedikten sonra Ditra'ya hızlıca sarılıp vedalaşmak için masanın etrafından dolaşıyorum. "Gittiğim için kızgın değilsin, değil mi?"

"Tabii ki hayır. Onunla gözümü kırpmadan giderdim. Ama yarın beni arayıp bu adam hakkında her şeyi anlatsan iyi olur. Ve hiçbir şeyi yok. Anlatacağım.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

bekliyor olacağım."

Ona gülümsemek için kucağından çekiliyorum. "Gülümseyeceğim. Bu gece iyi eğlenceler, ama dikkatli ol."

Rastgele yabancılarla takılmayı alışkanlık haline getiren benim aksime.

Mitch ve Phil'e "İkinizle de tanıştığıma memnun oldum," diyorum ve sonra kalbim sinir ve heyecanla düzensiz bir şekilde atarken kapıya doğru yöneliyorum.

Bir kez daha, neye ya da kime bulaştığıma dair hiçbir fikrim olmadan bilinmeze adım atıyorum. Evan'ın benden ne istediğini ya da benim hakkımda ne hissettiğini bilmiyorum. Sadece başka bir hızlı seks arayışında olabilir ve basit bir öpücük dışında hiçbir çabası olmadan onunla birlikte olmak için en iyi arkadaşımı ve potansiyel bir randevuyu ne kadar hızlı terk ettiğime bakın. Onu götürmemi istemesine bile gerek yoktu. Ben teklif ettim. Bu işlerin nasıl yürüdüğüne dair hiçbir fikrim yok ama belki de bu kadar kolay davranmak yerine elde edilmesi zoru oynamalı ya da ona karşı biraz ilgisiz davranmalıyım.

Yine de hiçbir zaman oyun oynamadım. Gerçek olmayı severim. Otantik. Diğer kızların bir erkeği peşinden koşturmak ve ilgisini canlı tutmak için nasıl flört edeceklerini, nasıl sataşacaklarını ya da nasıl oyun oynayacaklarını bilmiyorum. Bu çok fazla iş gibi görünüyor ve beni tanıyorsam, muhtemelen her şeyi berbat ederdim. Onun yolundan gitmek ve beni olmak istemediğim bir yere götürmemesini ummak daha kolay görünüyor.

Park yerine gittiğimde, ayaklarının dibinde palamut, çantası ve gitar kutusuyla arabamın yanında duruyordu ve fiziksel olarak bu adamdan ibaret olsa da içinde çok daha fazlası olduğunu hissediyordum. Derin bir nefes alarak arabaya binmek yerine ona doğru yürüyorum.

"Notunu aldım."

Başını sallıyor. "Ve sen de beni görmeye gelmek yerine buraya

geldin." "Daha sonra seni bulmaya çalışmayı planlıyordum."

"Öyle ?"

"Evet."

Arabamın çamurluğuna yaslanıyor ve uzun saçlarımı omzumun arkasına almak için uzanıyor. "Çok güzel görünüyorsun. Bu benim için mi yoksa birlikte oturduğun adam için mi?"

Sakin davranmaya çalışıyorum. "Kesinlikle onun için değil. Onunla daha bu gece tanıştım.

Sadece nazik olmak için geldim çünkü arkadaşım onun arkadaşıyla ilgileniyor."

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Piercingini dişlerine vururken ağzı tıkırdıyor. "Beni görmeye kibarlık olsun diye mi geldin?"

"Hayır."

"Benden kaçıyordun."

Bunu öyle bir hüzünle söylüyor ki neredeyse gözyaşlarına boğulacağım. Ayaklarıma bakıyorum ve boğazımdaki yumruyu yutuyorum. "Özür dilerim."

Parmağıyla yüzümü eğiyor, böylece gözlerinin içine bakmak zorunda kalıyorum. "Bana nedenini söylemek ister misin?" diye soruyor usulca.

"Korkmuştum. Korkuyorum."

"Benden mi?"

"Senden," diye itiraf ediyorum. "Ve diğer şeyler."

Alnı kırışıyor ve dudaklarını yalıyor. "Bana bakire olduğunu söylemeliydin."

Ugh. Kızaran yanaklarımı gizleyen karanlık için minnettarım. "Pek fırsatım olmadı."

"Doğru. Bilseydim bunu asla yapmazdım. Beni istediğini sanmıştım."

Sığ bir nefes alıyorum. "Aldım."

Belimden tutarak beni vücuduna doğru çekiyor ve eğilerek dudaklarını alnıma bastırıp birkaç dakika orada tutuyor.

"Senden hoşlanıyorum, Piper."

"Ben de senden hoşlanıyorum," diye fısıldıyorum.

"Sanırım sana hayatımda ihtiyacım olabilir." Karnım zonkluyor.

"Hadi parka geri dönelim," diye öneriyor. "Arabada oturup bir süre konuşabiliriz."

"Tamam." Yavaşça ondan uzaklaşıyorum.

"Acorn'un arka koltuğunuza oturmasının bir sakıncası var mı? Patileri temiz." "Tabii ki oturabilir."

Kendimi sürücü koltuğuna bırakıyorum, o da Palamut'u ve eşyalarını arkaya koyuyor ve yanımdaki yolcu koltuğuna geçiyor.

"Bunun benim arabam olduğunu nereden bildin?" Anahtarı kontağa sokarken sordum. "Beni izliyor muydun?"

"Aslında beni parkta oynarken ilk kez görmeden önce bir gece seni bu işe girerken görmüştüm. Ben ve Acorn etrafta dolaşıyorduk ve seni çalıştığın otoparkta gördüm. Anahtarlarını düşürdün ve

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Onları almak için uzandığınızda güneş gözlüğünüz kafanızdan düştü ve saçınıza dolandı."

Güneşin altındaki her şeyin ters gittiği o berbat günü hatırlayarak başımı sallıyorum.

"Araba kullanmak için çok genç göründüğünü düşündüm ve gösterge panelinin üzerini görüp göremediğini merak ettim."

"Gerçekten mi?" Kırılmış ve aşağılanmış bir şekilde soruyorum. "Şimdi de boyumla dalga geçen insanlardan biri mi olacaksın?"

Yıllar boyunca hepsini duydum. Pipsqueak, Shorty, Tinkerbell. Pussypuker'ı da unutmayalım, bu lakabın boyumla hiçbir ilgisi yok ve her şey benim üstün beceriksizliğimle ilgili.

"Sakin ol, bebeğim. Bence çok tatlı ve seksisin."

Kaşlarımı çatmama aldırmadan arabaya uzanıyor ve ben sürerken elimi tutuyor. Bu beni o kadar heyecanlandırıyor ki kendimi arabayı sürmeye daha fazla odaklanmaya zorlamak zorunda kalıyorum, özellikle de düşüncelerimin içinde kaybolmuşken neredeyse kırmızı ışıkta geçecekken.

"Benim sürmemi ister misin?" diye soruyor son anda frene bastığımda. "Biraz dalgın görünüyorsun."

"Ben iyiyim. Sadece araba kullanırken birinin elimi tutmasına alışık değilim."

"Bizi öldürmemen için ister misin?" diye takılıyor.

Işık yeşile dönmeden önce parmaklarımı onunkilere doluyorum. "Hayır," diye gülümseyerek cevap veriyorum.

Parka yaklaştığımızda beni çıkmaz bir yan yola yönlendiriyor ve ormanlık alanın yakınındaki sokağın sonuna geldiğimizde arabayı durdurup ışıkları ve motoru kapatıyorum.

"Burada kimsenin bizi rahatsız edeceğini sanmıyorum," diyor. "Sigara içmemin sakıncası var mı?"

"Hiç de değil."

Sigarasını yakmak için elimi bırakıyor, ben de camını indirmek için anahtarı çeviriyorum.

"Korktuğunu söylemiştin."

"Evet..."

Dumanı pencereden dışarı veriyor ve bana sormadan devam etmemi bekliyor.

Parmağımı deri direksiyon simidinin üzerinde gezdirerek doğru kelimeleri arıyorum ve bulamıyorum.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Hamile olabileceğimden korkuyorum. Ya da belki sende bir şey vardır." "Bir şey mi?"

"Evet. Alabileceğim bir şey gibi."

"Oh." Külleri pencereden dışarı savuruyor. "*Bu* tür bir şey." "Evet."

"boşalmadım, bu yüzden hamile kalma ihtimalin çok düşük. Ve yutkunarak hamile kalamazsın." "Bunu biliyorum," diyorum savunmacı bir tavırla.

"Sadece emin olmak istedim."

Aptal olduğumu mu düşünüyor? İlk kez yapıyor olabilirim ama seks konusunda aptal değilim.

"Uzun zamandır kimseyle birlikte olmadım. Belki iki yıl. Belki daha fazla."

Bunu duyunca içimi bir rahatlama dalgası kapladı. Etrafta dolaşıp kıyıdan kıyıya farklı eyaletlerde her türden kadınla yatmasından korkuyordum.

"Tamam."

"Pislik olduğumu düşündüğün için seni suçlamıyorum, Piper. Nasıl göründüğümü, evsiz olduğumu, uzun saçlarım ve dövmelerim olduğunu, seni bir randevuya götüremeyeceğimi biliyorum. Sen daha iyisini hak ediyorsun."

"Senin pislik olduğunu hiç sanmıyorum. Görünüşünü de beğendim. Evsiz olduğun için bir hastalığın olduğunu düşünmedim, Evan. Sadece çok yakışıklısın ve muhtemelen bir sürü kadınla yatıyorsundur diye düşündüm."

Bu onu güldürüyor. "Birkaç tane. Ama kesinlikle bir ton değil. Ve genellikle korunma kullanırım. Sadece içine girmek için sabırsızlanıyordum. Beynimi karıştırdın."

"O duyguyu bilirim," diye mırıldandım.

"Ve bil diye söylüyorum, haftada birkaç kez duş alırım. Otoyoldaki kamyon durağında çalışan bir çocuk var. Ona gitar dersleri veriyorum ve o da sabahları erkenden duşu kullanmama izin veriyor. Hatta bana sabun ve şampuan bile veriyor. Tertemiz oluyorum," diyor sırıtarak.

Başımı sallıyorum ve ona gülümsüyorum. "Her zaman nasıl bu kadar güzel koktuğunu merak ediyordum."

Sigarasından bir nefes daha çekip camdan dışarı fırlatıyor ve sonra tekrar elimi tutuyor.

"Bir dahaki sefere hazırlıklı olacağım. Tamam mı? Ve biraz daha yavaş gitmeye çalışacağım." Bir dahaki sefere mi? Bir dahaki sefer olacak mı?

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Eğer kendinizi daha iyi hissedecekseniz, şehir merkezindeki kliniğe gidip test yaptıracağım."

Bu fikir cazip, ancak Evan'ın benim gibi sağlık sigortası olmadığını ve ödemesi gereken büyük bir fatura olacağını varsaymanın güvenli olduğunu düşünüyorum. Bu da faturalarını postayla nasıl aldığını merak etmeme neden oluyor. Posta kutusu var mı? Yoksa her şeyi hemen ve nakit olarak mı ödemek zorunda? Biri onunla nasıl iletişime geçebilir ki? Bu evsizlik durumu benim için çok kafa karıştırıcı.

"Sanırım bu pahalı olabilir," diyorum. "Acil

durumlar için biraz fazladan param var."

Olamaz. Bunu yapmasına izin veremem. Ya hastalanır ve paraya ihtiyacı olursa? Ya da ya Acorn hastalanır ya da yaralanırsa? Ya yemeğe ihtiyaçları olursa?

"Bunu yapmak zorunda değilsin." Onunla yüzleşiyorum. "Bana doğruyu söyleyeceğine söz veriyor musun?"

"Sana söz veriyorum." Gözlerinde samimiyetten başka bir şey yok ve bu benim sinirlerimi biraz yatıştırıyor. Yalancıların gözlerinin kaygan olduğunu duymuştum ama onunkiler sakindi. Test yaptırmak için randevumu kendime saklamaya ve sadece korkutucu bir sonuç çıkarsa konuyu açmaya karar veriyorum. Aksi takdirde, onunla seks yaptıktan sonra doktora gittiğimi söyleyerek onu aşağılamanın bir anlamı yok. Hiçbir erkek bunu duymak istemez.

Arabamın içinde el ele tutuşup karanlıkta radyo dinliyoruz. Bana gitar çalmaya ve şarkı yazmaya sekiz ya da dokuz yaşlarında başladığını ve ağabeyinin onu aynı dönemde otla tanıştırdığını anlatıyor. Kafası iyiyken sözlerin nasıl daha kolay geldiğini ve her gün ot içmeye devam edemeyeceğini anlamasının neredeyse on yılını aldığını anlatıyor. Lisenin ilk yılında okulu bıraktığını itiraf ediyor.

Bana daha sonra kullanmaya başladığı ve çoğunun adını bile bilmediğim diğer uyuşturucuları anlatırken dikkatle dinliyorum. Başparmağını avucumun içinde gezdirirken, daha sert uyuşturucuları bırakması için nasıl dört yıl daha geçmesi, bir rehabilitasyon merkezinde kalması, ailesinin ve arkadaşlarının tehditleri gerektiğini anlatıyor. Ben sadece birkaç kez esrar içtim ve bana hissettirdiklerinden ya da öksürtmesinden hoşlanmadım, bu yüzden onun bağımlılıklarını tam olarak anlayamıyorum. Ancak sesindeki duygudan uyuşturucu ve alkolle çok güçlü bir aşk/nefret deneyimi olduğu anlaşılıyor.

"Heteroseksüel ve ayık yaşamak beni huzursuz hissettiriyordu. İşte o zaman ayrıldım ve bu şekilde yaşamaya başladım. Özgür olmak yeni bir noktası oldu." Elimi kaldırıp

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

ve bileğimdeki minik uğur böceği dövmesini öptüğünde nefesim kesiliyor.

"Artık benim bağımlılığımsın." Alçak, çakıllı sesi midemde dalgalanmalara yol açıyor.

Elimi bırakarak küçük arabaya doğru eğiliyor ve beni öpüyor. Ağzımı onun diline , tanıdık naneli dumanlı tadını memnuniyetle karşılıyorum. Beni öperken vücuduma doğru uzanıyor, koltuğun kolunu buluyor ve ben tamamen arkaya yaslanana kadar diğer eliyle koltuk başlığını iterken çekiyor. Acorn bu ani istilaya yer açmak için hızla arka koltuğun diğer tarafına geçiyor.

Ön koltukta üzerime eğilmiş, beni açlıkla öpmeye devam ediyor. Kollarımı ona dolamak için uzandığımda, dudaklarını yavaşça boğazımın kenarından aşağıya doğru hareket ettiriyor, kazağımın V yakasına giden kışkırtıcı bir yolu emiyor ve ısırıyor, kumaşı aşağı çekerek göğüslerimi saran pembe ipek push-up sütyeni ortaya çıkarıyor. Küçük göğüslerimi bile güzel gösteren bir sütyen tasarladığı için Victoria's Secret'a sessiz bir teşekkür gönderiyorum.

Dilini göğüs dekoltemde gezdiriyor, ön kopçada duruyor ve dişleriyle çözüyor. Tanrım, ne yaptığını bilen bir adam için gerçekten söylenecek bir şey var. Bir kolunu başımın yanındaki koltuğa dayayarak, dudaklarını yavaşça göğsümün hafif kıvrımına doğru hareket ettiriyor ve tamamen açıkta kalana kadar kumaşı yana doğru itiyor. Derin bir iç çekerek kalbimin daha da hızlı çarpmasına neden oluyor ve meme ucumun etrafında diliyle daireler çiziyor, daha fazlası için ağrıyana kadar dudaklarının arasında emiyor. Yumuşakça inliyorum ve parmaklarım omuzlarını kavrarken vücudumu ona doğru eğiyorum. Dilindeki piercingin metali gergin meme ucumun üzerinde geziniyor, uyluklarımdan aşağıya ve merkezimin derinliklerine sıcak karıncalanmalar gönderiyor.

Elini vücudumda gezdiriyor ve bir anda kot pantolonumun düğmelerini açıp fermuarını indiriyor. Direksiyonun altında kıpırdanarak pantolonumu indirmesine yardım ediyorum. Nefes nefese gömleğini yukarı çekiyorum, parmak uçlarımın altında onun sıcak tenini hissetmek istiyorum. Elini doymuş külotumun altına kaydırıyor, her yerimi avucunun içine alıyor, avucu zaten zonklayan klitorisime bastırıyor. Islak dudaklarıma dokunurken sert ve çaresiz bir şekilde ağzı tekrar benimkine iniyor, iki parmağıyla beni aralıyor ve üçüncüsüyle içime giriyor. Nefes nefese, tırnaklarımı omuzlarına geçiriyorum ve onu çılgınca öpüyorum, kalçalarımı onun parmaklarıyla ritmik olarak hareket ettirmekten kendimi alamıyorum.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Dudaklarını dudaklarımdan çektiğinde ağlamak ve yalvarmak istiyorum. Onun ağzı, nefesi ve tadı olmadan bir an bile hayatta kalamayacağıma ikna oldum. Ama bir parmağını daha dar, ıslak derinliklerime kaydırdığında yanıldığımı kanıtlıyor ve gümüş kafatası yüzüğünün metali girişimi çevreleyerek zevki artırıyor. Gözlerim coşkuyla kapalı, onu dudaklarıma geri çekmeye çalışıyorum ama onun yerine başını tekrar göğüslerime eğiyor, birini, sonra diğerini yalıyor, tüm vücudum çılgına dönene kadar ağrıyan meme uçlarımı emiyor ve kemiriyor.

Onun her yerini istiyorum. Onun sahip olmasını istemediğim tek bir parçam bile yok. Parmaklarımı uzun saçlarına dolayarak onu kendime doğru çekiyorum ve ağzının içine girip parmaklarını itiyorum. Boşalırken nefes alışlarım ve çığlıklarım arabayı dolduruyor ama kendimi tutamıyor ya da susturamıyorum. Dudakları, parmakları ve kokusuyla tüm kontrolümü elimden aldı.

Hâlâ beni yavaşça okşuyor, ben nefesimi tutmaya çalışırken başını kaldırıp dudaklarımı öpüyor. "Sen çok tatlı, seksi küçük bir şeysin," diye fısıldıyor. "Seni düşünmekten aklımı kaybediyordum."

"Ben de seni düşünüyordum," diye cevap veriyorum nefes nefese.

"Güzel." Parmaklarını titreyen bedenimden yavaşça çekiyor ve avucunu tekrar seksime bastırıyor, bedenim orgazmdan kurtulurken sıcaklığımı kavrıyor. "Daha fazlası için geri gelmeye devam etmeni istiyorum."

"Tamam," diye hülyalı bir şekilde kabul ediyorum.

Gülümsüyor ve tekrar öpüşüyoruz - benim bittiğim ve onun başladığı çizgileri bulanıklaştıran başka bir uzun, derin ve tüketen öpücük. *Bu*... bu bir erkekte umduğum her şey.

Birkaç dakika sonra çekiliyor, gözleri karanlık ve şehvet dolu. "Muhtemelen eve gitmelisin. Saat neredeyse iki oldu."

İsteksizce koltuğumu geri koydum ve kıyafetlerimi düzelttim, gecenin nasıl bu kadar hızlı geçtiğini merak ediyordum.

"Seni parkın girişine bırakayım mı?" Tereddütle sordum. "Köprüye ulaşmanın en iyi yolu bu mu?"

Başını salladı. "Evet, ama buradan yürüyebilirim. Çok uzak değil."

Başımı sallayarak arabayı çalıştırdım. "Yürümene izin vermeyeceğim."

"Ben her yere yürürüm, Piper."

Arabayı geri döndürüp ana yola doğru ilerliyorum. "Biliyorum ama zaten arabamdayken gecenin bir yarısı yürümene izin vermeyeceğim. Bu çok aptalca."

Ben park girişinin önüne gelene kadar başka bir şey söylemedi. Sokak boş ve ürkütücü bir sessizlikte. Yolun ilerisinde, parkın

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Ofisimin yakınındaki trafik ışıkları kırmızıdan yeşile dönüyor ve durup kalkacak araba olmadığı için yersiz görünüyor.

"Karşılaştığımıza sevindim," diyerek sessizliği bozuyor. "Ben de."

Başını bana doğru eğdi, eli kapının kolundaydı. "Randevundan sonra gerçekten beni görmeye gelecek miydin? Yoksa sadece nazik olmaya mı çalışıyordun?"

"Bu bir randevu değildi. Ve evet, notunu bulduktan sonra açıkçası planım buydu. Tek istediğim seni tekrar görmekti."

"Sadece kontrol ediyordum." Arabadan iniyor, arka koltuğun kapısını açıyor ve eşyalarını çıkarıyor. Meşe palamudu dışarı atlıyor, esniyor ve vücudunu sallıyor; Evan arabaya geri yaslanırken sabırla bekliyor.

"Yarın beni görmeye gel."

Midem ve kalbim beklenmedik bir heyecan patlamasıyla zıplıyor. "Burada mı?"

"Evet. Piknik masasında.

Piknik masasında." Başımı

salladım ve gülümsedim.

"Tamam."

Göz kırpıyor ve arabanın kapısını kapatıyor.

Ailemin evindeki alanımın bana ait olması gerekse de, Evan ve Acorn'u eve götürürsem çıldıracaklarını biliyorum ama bu, onların soğuk ve sert zeminde uyumak için karanlığa doğru gidişlerini izlerken bunu yapabilmeyi dilememe engel olmuyor.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

CHAPTER SIX

Burası bir bomba patlamış gibi görünüyor. Yatak odamın ortasında, yere ve yatağa saçılmış kıyafetlerle çevrili bir şekilde dururken annemin bana her gün söylediği sözler kafamın içinde yankılanıyor.

Giyecek bir şey bulamıyorum. Aslında giyecek çok şey buldum. Sadece *ne* giyeceğimden emin değilim.

Ellerini içine sokabileceği kolay bir şey.

Hayır! Zihnim çığlık atıyor. *Bu şekilde düşünmeyi bırak.* Tanrım, bir adam bana birkaç orgazm yaşatıyor ve benim tek düşünebildiğim onun ellerimin üzerimde olması. Midem o çok bilindik gümbürtüsünü yapıyor. Ya tek düşündüğü buysa ve tek ilgilendiği buysa? Belki de ben bir ganimet çağrısıyım.

Hayır. Buna inanmayı reddediyorum. Dün gece benimle saatlerce konuştuktan ve bana geçmişinin iyi ve kötü yanlarını anlattıktan sonra olmaz. Neredeyse tüm zaman boyunca elimi tuttu. Ve barda kendisine erkek arkadaşım dedi. Ne kadar buruşuk olduğunu görmek için ince bir kazağı tutarken, acaba bunu mu kastetti yoksa arkadaşlarımın önünde sadece şaka mı yapıyordu?

Tanrım. Erkekler zordur.

İç çekerek bir kot pantolon ve siyah bir tişört giyiyorum ve üşürsem diye belime uzun kollu bir flanel gömlek bağlıyorum. Ne kadar kısa olduğumu zaten biliyor, bu yüzden yüksek topuklu bir şey yerine siyah savaş botları giyiyorum.

Kapıdan çıkarken telefonum çalıyor ve arayanın Ditra olduğunu biliyorum çünkü beni başka kimse aramıyor. Kapıda tereddüt ediyorum, cevap verip vermemeyi tartışıyorum ve sonra telesekreterimin açmasına izin veriyorum.

"Piper..." Sesi hoparlörden geliyor. "Ne yaptığını biliyorum ve bu işe yaramayacak. Benden kaçamazsın ve bunu biliyorsun. Sen

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

beni arayıp gizemli adamın hakkında her şeyi anlatmalısın. Oh, ve dün gece Mitch'le seks yaptım. Hayatımda gördüğüm en küçük alete sahipti. Bunun seks olarak sınıflandırıldığından bile emin değilim; *o kadar* küçüktü. Yani-"

Bip. Telesekreter tıklıyor ve onun sesini kesiyor. Hemen telefon çalmaya başlıyor ve telesekreter tekrar açtığında gülüyorum.

Sesi yine odamı dolduruyor. "Aptal makinen kesti.
Neyse, beni arasan iyi olur. Seni seviyorum."

Eve döndüğümde onu arayacağıma söz veriyorum. Bugün Evan'la biraz zaman geçirdikten sonra birbirimiz için gerçekte ne olduğumuz hakkında bir fikrim olacağını umuyorum. O zaman Ditra'nın çapraz sorgusuna muğlak cevaplar vermek zorunda kalmayacağım.

Beni piknik masasına yaklaşırken gördüğünde gülümsüyor ve bence başka bir insanın içimi onun yaptığı gibi alt üst edebilmesi yasadışı olmalı.

Elimdeki lattelerden birini ona uzattığımda gülümsemesi hafif bir kaş çatmaya dönüşüyor.

"Bize de simit aldım," diyorum masada onun yanına otururken. "Ve evcil hayvan dükkanına uğrayıp Acorn için biraz köpek bisküvisi aldım." Adını duyunca köpeğin kulakları dikiliyor ve beklentiyle bana bakıyor. "Kurabiye ister misin?"

Kemik şeklindeki kurabiyelerden birini alıp Bisküvileri poşetten çıkardı. Yavaşça elimden alıyor ve özel olarak yemek için masanın altına giriyor.

"Ne?" Evan'ın yüzündeki tuhaf ifadeyi fark ederek soruyorum. Sesi düzdü. "Bizimle ilgilenmeye çalışma, Piper." "Yapmıyorum... Sadece nazik davranıyorum."

"Biliyorum. Ve bunu takdir ediyorum. Ama biz iyiyiz."

"Tamam." Bir an önce hissettiğim mutluluk kayboluyor ve utanca dönüşüyor. İçinde simitlerimizin olduğu poşeti bizden uzağa itiyorum ve kahvemden bir yudum alıyorum.

"Piper... hey." Bacağı bacağıma değene kadar bana yaklaşıyor. "Seni kötü hissettirmek istemedim."

"Ben iyiyim." Gülümsüyorum ve saçlarımı yüzümden uzaklaştırıyorum. "Gerçekten mi?"

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Kaşlarını kaldırmasından bana inanmadığını anlayabiliyorum. "Sadece beni beslemek zorunda olduğunu düşünmeni istemiyorum. Açlıktan ölmüyoruz." Simitleri poşetten çıkarıp bir peçetenin üzerine koydu. "Arkadaşlığını istiyorum, sadaka değil."

"Bu bir sadaka değil," diye itiraz ediyorum. "Her sabah kahve ve simit alıyorum ve senin de isteyebileceğini düşündüm."

"Çok tatlı. Sadece 'ezik adamla ilgilenelim' projesini üstlenen piliçlerden biri olmanı istemiyorum."

Öyle demek istemediğinden emin olsam da sözleri canımı yakıyor. "Sadece bir simit ve kahve, Evan. Bu bir proje sayılmaz."

"Keşke bana Mavi deseydin. Kimse bana Evan demez."

Çantadaki plastik bıçağı kullanarak simidimdeki krem peynirden biraz sıyırıyorum ve utangaç bir şekilde gülümsüyorum. "Şimdi arkadaş mıyız?" diye soruyorum. "Öyleyiz." Yüzü bana dönük olacak şekilde bankın oturuyor. "Uğur böceği bizi ruh eşi yapmak için çok çalışıyor," diyor gözleri kamaşarak ve ukalalıkla dolu çarpık bir gülümsemeyle. Gülüyorum ama içim akrobasi yapıyor.

"Bu doğru mu?"

Simidini ısırıyor ve çiğnerken başını sallıyor. "Evet."

Gözlerimiz birbirini izliyor, aramızdaki hava umut ve arzuyla karışık ihtiyat ve meydan okumayla dolu. Böyle devam ederse, onun böcek efsanelerine inanmaya başlayabilirim.

"Sık sık barlarda çalar mısın?" Üzerimize çöken sessizliği bozmak için soruyorum.

"Belki ayda iki ya da üç kez. Muhtemelen daha fazla konser alabilirim ama Acorn'u yanımda getirmem gerekiyor ve tüm menajerler onu içeri almıyor. Onu dışarıda bağlayıp öylece bırakamam."

"Bana ihtiyacın olursa ona senin için göz kulak olurum. Onu yürüyüşe çıkarabilirim ve seni beklerken benimle birlikte arabamda oturabilir."

Daha yakına eğilip kulağımın hemen altındaki noktayı öpüyor, sonra burnu saçlarımın arasında durup beni içine çekiyor. Nefesinin boynumda yarattığı gıdıklanma hissinin tadını çıkarıyorum ve gözlerimi kırpıştırarak kapatıyorum.

"Sen de beni bekler misin?" Dudaklarını boynuma götürüyor.

Başımı onunkine yaslıyorum. "Eğer istersen," diye mırıldanıyorum.

"İstiyorum." Ağzını köprücük kemiğimin üzerine kapatıyor ve beni daha yakına, bacaklarının arasına çekiyor. Başımı çevirmemle dudaklarımız birleşiyor ve daha önce paylaştığımız ateşli, sabırsız öpüşmelerin aksine yavaş ve yumuşak bir şekilde öpüşüyoruz. Acaba

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

hassasiyet duygu ve ilgiyi mi ima ediyor, yoksa bu onun beni kendisiyle daha da sarhoş etmek için iyi düzenlenmiş bir stratejisi mi?

Uzaklaşıyor ve gözlerimin içine bakıyor, kolunu bana sımsıkı sarıyor.

"Dolaştığını hissettim," diyor.

"Özür dilerim."

"Eğer bu işle ilgilenmiyorsan geri çekilebilirim."

Elini tutuyorum. "Hayır," diye cevap veriyorum, başımı ileri geri sallayarak. "Yapmanı istemiyorum." Sözlerimi sağlamlaştırmak için parmaklarımı onunkilerle birleştiriyorum. "Ben sadece biraz... sanırım. Tüm bunlar tarafından. Ve yaptıklarımızdan."

"Anın tadını çıkarıyoruz. Değil mi?"

"Doğru." Kendimi onu ailemle tanıştırırken hayal ediyorum. *Bu Mavi, birlikte uzun anlar geçirdiğim.*

Parka bakıyor, gözleri öpüştüğümüz zamankinden bir ton daha koyu. Keşke nedenlerini sorgulamasaydım.

"Piper, ben an be an yaşıyorum. Hıyar gibi konuşmak istemem ama ya kabul edersin ya da gidersin. Analiz etme. Senden hoşlanıyorum. Seninle vakit geçirmek istiyorum. Ama şu anda sahip olduğum tek şey bu."

Uğurböceği efsanesinin şimdi nerede olduğunu merak ederek sözlerinin aklımda yer etmesine izin verdim. Ne olursa olsun, kalbimi sızlatsa bile dürüstlüğünü takdir etmek zorundayım. Burada, kendi anımda, bir erkek için deli olan bir kızım. Tabii ki Randevuları, unvanı, bağlılığı ve birlikte sonsuz yarınlar umudunu istiyorum. Ama yine de onunla geçirdiğim bu rastgele anları hiçbir şeye değişmem.

Dudaklarımı yanağına bastırarak fısıldıyorum, "Ben alırım."

Boynumun arkasından tutup beni kendine çekiyor. Derin, talepkâr öpücük geri döndü, bu sefer intikamla. Saçlarımın altındaki kavrayışının sıkılığı ve ağzının benimkinin üzerindeki coşkusu, sanki beni içine çekmek, yutmak, tüketmek ve bana sahip olmak istiyormuş gibi hissettiriyor. Karşı koymuyorum çünkü ben de aynı şekilde hissediyorum.

Bu adamın benim olmasını istiyorum. Dudakları, dokunuşu, şehveti, gülümsemesi, aşkı. Hepsini istiyorum ve gerekirse onun için bir ömür boyu beklerim. Buna şehvet ya da aşk deyin. Ne derseniz deyin. Çok derindeyim. Onun içinde boğuluyorum ve hiçbir cankurtaran botu beni kurtarmaya gelmiyor.

Öpüşmemiz uzadıkça, bedenim ve kalbim daha fazlasını istiyor. Benimkinin etrafında dönen dili, damarlarımda sıvı ateş gibi dolaşan bir arzu dalgasını harekete geçiriyor. Göğüslerim onun muhteşem dudakları tarafından dokunulmak ve emilmek için ağrıyor ve kalçalarım onun beline sarılmak için yanıyor.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Yanağına dokunup elimi saçlarında gezdirdiğimde ağzıma doğru inliyor ve sonra ağır bir nefesle geri çekiliyor. "Dursak iyi olacak yoksa köpeğin kurabiyeye yaptığı gibi seni de bu masanın altına sürükleyeceğim."

Gülüyorum ama bunu yaparsa onu durdurabileceğimden emin değilim.

"Gülmeye devam et Uğur Böceği," diye uyarıyor yaramaz, seksi bir sırıtışla.
bir sigara yakar. "Sana şaka yapmadığımı göstereceğim."

Gülümseyerek latteme uzanıyorum ve bitiriyorum, tüm kontrolümü kaybedip onu masanın altına kendim çekmeden önce içten içe kendimi toparlıyorum. Seksi ve sevimlinin ölümcül kombinasyonu birkaç gün içinde bekaretimi ve cinsel utangaçlığımı çalmayı başardı ve bu başımın dönmesine, kalbimin çarpmasına ve külotumun erimesine neden oldu.

"Peki... daha önce buralarda mı yaşıyordun?" Aklımızı masa altı şenliklerinden uzaklaştırmayı umarak sordum.

"New Jersey'de yaşadım."

"Ailen mı?" "Çoğu orada."

"Oraya geri dönmeyi düşünüyor musun?"

Omuz silkiyor. "Oradan geçeceğim ama bir daha orada yaşamayacağım."

"New Hampshire'a gelmenize ne sebep oldu?"

"Sonbaharda yaprakları görmek istedim."

Ah, tam benim gönlüme göre bir adam. Etrafımızı saran ağaçlara bakıp renklerini ölçüyorum. "Yakında değişmeye başlayacaklar. Muhtemelen üç hafta içinde." Ben konuşurken elini gömleğimin arkasına götürüyor ve orada kalıyor, omurgama sıcak bir şekilde dokunuyor. "İki yıl önce Jersey'den ayrıldığında gerçekten New England'a yürüyerek mi gittin?"

"Hayır. Kaliforniya'ya kadar seyahat ettim, bazı güzel yerlerde takıldım, sonra bir sonraki yere geçtim."

"Batı Yakası'na kadar yürüdün mü?" İnanamayarak sordum.

"Hayır." Gülüyor. "Bazen bir otobüse ya da trene atladım ya da otostop çektim."

"Aileni hiç özlemiyor musun?"

"Elbette, bazen. Bir ankesörlü telefonun önünden geçersem, onlara bir hat bırakıyorum. Hâlâ hayatta olduğumu bilsinler."

"Senin için endişeleniyor olmalılar, değil mi?"

"Sanırım artık buna alıştılar. Endişelenecek tipler değiller."

"Annem buna asla alışamaz. İşe yarım saat geç kalsam arama ekibi çağırmaya hazırdır."

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Evet, benimki yıllarca pratik yaptı."

Buradan ne zaman ayrılmayı planladığını merak ediyorum. Soru dilimin ucuna kadar geliyor ama ağzımdan çıkmasına izin vermiyorum. Yutkunuyorum ve kelimeler içimde güvensizliğin, şüphenin ve inkârın bir araya toplandığı, ortaya çıkmaya korktuğu o yere doğru koşuyor.

"Peki ya sen?" diye soruyor. "Hep burada mı yaşadın?"

"Evet. Büyükannem, büyükbabam ve ebeveynlerim burada doğmuş.

Burası evim." "Hiç ayrılmayı düşündünüz mü?"

"Hayır, pek sayılmaz. Tatil için başka bir yere gitmeyi düşünmezdim ama hiçbir zaman uzaklara gitme isteği duymadım."

"Sizce bu gerçek bir memnuniyet mi yoksa sadece rahat olduğunuz yerde kalmak mı?"

Birçok farklı senaryoda kendime defalarca sorduğum soruyu yineledi.

"Gerçekten bilmiyorum. Bir fark var mı?"

"Bence var. Mutlu olduğun sürece ikisi de iyidir. Ben mi? Ben asla mutlu hissetmem. Her zaman dışarıda görmem gereken daha çok şey olduğu hissi var. Tanışmam gereken daha çok insan. Yapmam gereken daha çok şey var. Bu beni rahatsız ediyor."

"Huzursuzsun."

"Evet. Yine de istiyorum." Belimdeki elini kavrayışıyla donuk bir acı hissediyorum ve parmaklarının köprü altındaki geceden kalma soluk morlukların tam üzerinde olduğunu fark ediyorum. İçimde bir sıcaklık dalgası uyluklarımı ısıtıyor. "Memnuniyet istiyorum," diyor.

"Eminim bulacaksın." Umarım onu burada, bu küçük kasabada, benimle birlikte bulur.

"Umarım öyledir. Aksi takdirde sonsuza dek dolaşıp duracağım."

"Belki her sonbahar buraya geri dönebilirsin," diyorum hafif flörtöz olduğunu umduğum utangaç bir gülümsemeyle.

"Belki yapabilirim."

Simitlerimizi bitiriyoruz ve sonra gitarını çıkarıp istediğim her şarkıyı çalıyor. Gülüyorum ve bilmediğini ya da çalamayacağını düşündüğüm şarkıları seçmeye çalışıyorum, ama hepsini çalıyor, hatta çocukluğumun favorisi olan bir çizgi filmin tema şarkısını bile. Sonra işi değiştiriyor ve çaldığı bir melodinin grubunu ve adını tahmin etmemi istiyor, ben de çok başarısız oluyorum.

"Hadi ama. Hiç müzik dinlemiyor musun?" diye soruyor gülerek.

"Dinliyorum ama hangi grubu dinlediğimi asla bilmiyorum."

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Gitarını çantasına geri koyarken başını sallıyor. "Seni savunmak için söylüyorum, bunlar çok fazla çalınmayan şarkılardı, ama benim favorilerimden bazıları."

Umarım şarkı bilgimin azlığı onu hayal kırıklığına uğratmamıştır. Eminim birlikte çaldığı grubun güzel solisti her şarkının adını biliyordur ve acaba bu onun ilgilendiği bir özellik mi? Müzik onun hayatı gibi görünüyor, bu yüzden beni şaşırtmaz.

Artık güneş batmaya başlıyor, gökyüzü turuncu ve pembeye dönüyor ama ben henüz eve gitmek istemiyorum.

"Arabayla gezmek ister misin?" Ben öneririm.

Hiç tereddüt yok. Sadece evet anlamında başını sallıyor ve umarım bu, birlikte geçirdiğimiz zamandan benim kadar keyif aldığı anlamına geliyordur. Eşyalarını topluyor ve arabama doğru gidiyoruz. İşte o zaman gitarı, spor çantası ve içindekiler ile köpeğinden başka bir şeyi olmadığını anlıyorum. Safça, bir yerlerde sakladığı daha fazla eşyası olduğunu düşünmüştüm.

"Neden sen sürmüyorsun?" Arabama ulaştığımızda teklif ediyorum. "Ben berbat bir sürücüyüm."

Ona fırlattığım anahtarları alıyor. "Sakıncası yok mu?" Kaşlarını kaldırıp bana bakıyor.

"Hayır. Senin sürmeni tercih ederim." Sadece benden daha iyi bir sürücü olduğundan emin olduğum için değil, aynı zamanda bir erkeğin sürmesi bana daha randevu gibi geldiği için. Yolcu tarafındaki kapıyı açıp içeri girmemi bekledikten sonra arkamdan kapattığında bu his daha da artıyor.

"Nereye?" diye soruyor arabanın önünden dolanıp direksiyonun arkasına geçtikten sonra. Uzun bacaklarına yer açmak için koltuğu geriye çekerken gülüyorum.

"Herhangi bir yer."

Dikiz aynasını ayarlarken gülümsüyor. "Her yer benim en sevdiğim yerdir."

Herhangi bir yer, şehir etrafında rastgele bir gezintiye, onun haberi bile olmadan yaşadığım sokağın yanından geçmeye ve arabaya servis yapan bir hamburgerciye dönüştü. Bu sefer cüzdanıma elini sürmeden ödemeyi yapmasına izin verdim. Otoparkta oturduk, hamburger ve patates kızartması yedik ve kalın vanilyalı malt içtik. Sırayla Acorn'a vitrindeki adamın her zamanki gibi çeşni ve turşu koymadan bizim için hazırladığı sade burgeri yediriyoruz.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Arabayı park yerinden çıkarırken "Bir yere gitmen gerekiyor mu?" diye soruyor.

"Hayır. Hiçbir yerde."

Birlikte olmak için gidecek hiçbir yerimizin olmaması garip. Josh'la çıkarken çoğunlukla ailesinin bitmiş bodrumunda ya da evde değillerse onun yatak odasında takılırdık. Bize mısır patlatırdı ve kiraladığımız filmleri izlerdik, bu sefer bir hafta geç getirmeyeceğimiz konusunda hep gülerdik. Ama filmler hep gecikir, başa sarılmaz ve fazladan ücret ödemek zorunda kalırdık. Genç bir çift olarak endişelerimiz bu kadardı.

Evan sanki etrafı çok iyi biliyormuş gibi araba kullanıyor ve ben bunu sorgulamıyorum. Belki de bu kasabayı karış karış gezmiştir ya da amaçsızca dolaşmakta o kadar iyidir ki bunu doğal gösterebiliyordur. Nereye gittiğimiz umurumda değil. Elim onun elinde ve radyoda şarkı söylüyor, aşkla ya da birini istemekle ilgili bir şarkı sözü olduğunda bana dönüp şarkı söylüyor ve bu kalbimin neredeyse göğsümden fırlayacakmış gibi atmasına neden oluyor. Mutlu, özgür ve açık pencereden saçları uçuşurken inanılmaz sıcak görünüyor. İlk defa, keşke bir spor arabam olsaydı diyorum çünkü dövmeli kolu camdan dışarı sarkarken hızlı ve kaslı bir araba sürmek ona çok yakışırdı.

Daha önce hiç kullanmadığım karanlık bir yola saptığında içimi hızlı bir panik duygusu kaplıyor. Dürüst olmak gerekirse, hangi kasabada olduğumuzdan emin değilim. Sesini dinlemeye ve onunla birlikte olmaya o kadar dalmışım ki, bir saatten fazla bir süre önce çevremize dikkat etmeyi bıraktım. İleride zifiri karanlıktan başka bir şey görmüyorum ama ilerledikçe birkaç sokak lambası beliriyor. Farlar bir gölün karanlık, pırıltılı sularının üzerinde yansırken arabayı durduruyor.

"Buraya daha önce gelmiş miydin?" Motoru kapattığında sordum.

Başını sallayarak arka koltuktaki Palamut'u kontrol ediyor. "Parktan çok uzakta değiliz. Az önce gerçekten büyük bir daire çizdik."

"Oh." Yön duygumdan tamamen yoksun olduğum için paniğe kapıldım.

Koltuk başlığına yaslanıyor. "Sürmeme izin verdiğin için teşekkürler. Uzun zaman oldu."

"Bir şey değil. Eğer her araba kullandığında şarkı söylersen, beni her yere götürmene izin verebilirim," diye takılıyorum.

"Şarkı söylememi bu kadar çok mu seviyorsun?"

"Seviyorum, Blue. Sesin çikolata gibi."

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Koltuğunda dönüyor ve bana deliymişim gibi bakıyor. "Çikolata mı?" diye tekrarlıyor gülerek.

"Evet. Her şey pürüzsüz ve nefis."

Arabanın diğer tarafına uzanıp beni tutuyor ve şakacı bir şekilde kucağına çekiyor. "Sonunda bana Mavi dedin."

Yüzümü ellerinin arasına alıyor ve ağzımı kendi dudaklarına götürerek utangaç gülümseme dudaklarımdan kaybolana kadar beni öpüyor. Elleri vücudumda dolaşırken tekrar coşkulu bir sersemliğe düşüyorum ve koltukta ona yaslanana kadar bana manevra yapıyor.

"Şimdi senin sürmeni istiyorum," diye fısıldıyor boğazımın yumuşak ve hassas noktasına.

"Oh... tamam." Üzerinden kalkmak için hamle yapıyorum ama elleri göğüslerimi avuçlamak için öne kayıyor.

"Hayır." Ağzı tekrar dudaklarıma doğru ilerlerken dilinin delici metali etime karşı soğuk. "Sür *beni*." Bu sözleri fısıldarken beni daha sert bir şekilde kendine doğru çekiyor ve kot pantolonumuzun üzerinden bana doğru bastıran sikinin sertliği bedenlerimiz arasında anlık bir ısı parıltısı yaratıyor.

Karanlık, düşünceli gözleriyle bana bakıyor, sanki kotumun düğmelerini açmasını engellemem için bana meydan okuyor, ama yapmıyorum. Bunun yerine, onunkini açmak için aram uzanıyorum ve dudaklarından seksi bir sırıtma geçiyor. Şehveti bulaşıcı. Onunlayken kendimi küçük ve beceriksiz değil, seksi ve güzel hissediyorum. Kot pantolonumu ve külotumu ayak bileklerime kadar indirmesine izin veriyorum ve botlarımdan birini çıkarması ve bacaklarımdan birini kıyafetlerimden kaydırması için kendimi yeterince kaldırıyorum. Gözleri hâlâ benimkilerde, koltuğu arkaya yaslıyor ve pantolonunu hızla aşağı indiriyor, bunu yaparken cebinden tek bir prezervatif çıkarıyor.

"Senin için," diyor yumuşak bir sesle, gümüş folyo paketi tutarken.

Başımı sallıyorum, elbiseyi yırtıp açmasını ve sonra şaftının üzerinden geçirmesini izliyorum ve vücudunun böylesine güzel bir kısmını örtmek utanç verici geliyor.

Elimi avucunun içine alarak sikine doğru götürüyor ve parmaklarımı etrafına dolamam için beni ikna ediyor. Elini kalçalarımın arasına sokarken ince lateksin içinden onu kavrıyorum.

"Çok sıkı ve sulusun." Parmakları okşarken ve keşfederken sesi derin nefeslerle düzensizleşiyor. "Buraya gel." Belimi aceleyle kavrıyor ve ben yavaşça onun üzerine inerken kapüşonlu, sahiplenici gözlerle beni izliyor.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Aleti beni gererken ilk birkaç santime ani, keskin bir acı eşlik ediyor, ama dudağımı ısırıyorum ve daha fazlasını alıyorum, beni kaldırıp indirirken kaldıraç için avuçlarımı geniş göğsüne yaslıyorum. Ona yavaşça binerken çıplak kıçım deri direksiyon simidine çarpıyor. İnleyerek kollarını etrafıma doluyor ve beni vahşice öpüyor, uzun saçlarımız yüzümüze geliyor ve ağzımıza takılıyor.

değil.

Bedenlerimiz yavaş, derin, büyüleyici bir ritim buluyor. Her öpücükte ve dokunuşta kendimizi kaybediyor ve birbirimizi yeniden buluyoruz. Hayatımda ilk kez kendimi yersiz ya da bağlantısız hissetmiyorum. Kendimi güzel ve arzulanır hissediyorum. Hissediyorum

-Ve inanıyorum ki ben buraya, Evan'ın yanına aitim ve dünyada başka hiçbir yere ait değilim.

Belki de ben deliyim ve bu sadece sönüp gidecek bir aşk.

Ama kalbimin göğsümde çarpması ve yüzümü tutup sanki dünyada bakacak başka bir şey yokmuş gibi gözlerimin içine bakması beni çok daha fazlası olacağımıza inandırıyor.

İnleyip kendini içime daha derin ve daha sert soktuğunda nefesim kesiliyor ve klitorisimi okşamak için elini aramızda gezdiriyor. Saniyeler içinde tüm vücudum onun dokunuşuyla titriyor ve ben üstte olmama rağmen tamamen onun kontrolü altına giriyor. Ondan sadece birkaç dakika önce boşalmaya başlıyorum, ancak dalgalanmanın yüksekliğine biniyoruz ve birlikte titriyoruz, dudaklarımız birbiriyle çarpışırken ağır nefes alıyoruz, daha fazlasını arıyor ve talep ediyoruz.

Saçlarımı yüzümden geriye doğru düzeltiyor ve nefesim sakinleşene kadar dudaklarıma, boğazıma ve göğsüme yumuşak, sıcak öpücükler konduruyor. Ondan kaçmayı hiç düşünmeden kollarında kalıyorum - geçen seferkinin aksine.

"O kadar mükemmelsin ki," diye fısıldıyor öpücüklerinin arasında ve ben aya uçacakmışım gibi hissediyorum.

"Değilim," diye cevap veriyorum. "Ama sen bana öyleymişim gibi hissettiriyorsun."

"Öylesin, bebeğim. Öylesin. Ve bir daha bir hafta boyunca ortadan kaybolmasan iyi edersin" diye uyarıyor.

"Yapmayacağım. Söz veriyorum."

Ayrılıyoruz ve sessizce giysilerimizi geri çekiyoruz. Arabanın içi buharlı, seks ve duman kokuyor. Bu kokuyu şişeleyip bütün gece içimde kalması için yastıklarıma ve çarşaflarıma serpmek istiyorum. Bacaklarım hâlâ titriyor ve Acorn'u gölün etrafındaki çimlerde gezdirirken içim sızlıyor ama onunla birlikte olmanın kalıcı etkilerine aldırmıyorum.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Her hareket içimdeki onu hatırlatıyor, olabildiğince yakın ve hepsini etime işlemek istiyorum.

Palamut işini hallettikten sonra, Evan bizi parka geri götürüyor; parkın gölden sadece on beş dakika uzaklıkta olduğu ortaya çıkıyor.

"Nasıl oluyor da bu kasabayı benden daha iyi biliyorsun ve ben burada büyüdüm?" Farları kapatıp arabayı çalışır halde bırakırken şaka yapıyorum.

"Çünkü ben geziyorum, sen gezmiyorsun."

Hmm. Bunu daha önce hiç düşünmemiştim ama o haklı. Ben bir konfor ve alışkanlık yaratığıyım.

Genelde. Ama son zamanlarda değil.

"Bugün eğlendim," diyorum, gezinme dışı alışkanlıklarımı daha sonra analiz etmek üzere saklıyorum.

"Öyle mi?" Dudaklarıma hızlı bir öpücük konduruyor. "Ben de. Yakında görüşürüz."

Ben bir şey söylemeye fırsat bulamadan eşyaları ve palamutla birlikte arabadan indi ve şimdi kafam karışmış ve huzursuz bir şekilde eve doğru yol alıyorum. Kendimi aniden biten ve kalan sayfaları eksik bir kitap okuyormuşum gibi hissediyorum.

Yarın beni görmek isteyeceğini ve en azından bunu bana bildireceğini umuyordum, ancak beni bir park bankında oturup müziğini dinleyen bir kız olarak görmek dışında bir daha görmek istediğine dair somut bir belirti olmadan gitti.

Parmaklarım daha bir saat kadar önce çıplak kıçımın çatlağına direksiyonu kavrıyor. "Yakında görüşürüz," oldukça genel ve belirsiz ve arabada seks yaptıktan sonra hiçbir şekilde gerçek bir plan değil. Özellikle de bundan zevk aldıysa.

Bu berbat bir şey.

Daha sonra, göğsüme oturarak beni boğmaya çalışan Archie ile yatakta uzanırken, zihinsel mikroskobumu kullanarak bugün paylaştığımız her kelimeyi ve her dokunuşu analiz ediyorum. Beni tekrar görmek istediğine dair bir işaret olarak algılayabildiğim her şeye tutunuyorum ve zihnimde küçük bir yığın oluşturuyorum. Bu yığının en tepesinde *"Bir daha ortadan kaybolma*" kelimeleri var. Beni terk etmeyi planlasaydı bunu söylemezdi herhalde.

Sıkıcı hayatım beklenmedik bir şekilde heyecan, yatak dışında her yerde seks ve duygusal stresle doldu. Bunaldım, korktum, endişelendim ve sırılsıklam aşık oldum.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

CHAPTER SEVEN

Pazartesi sabahı işe yarım saat geç kaldım. Bir gece önce uyumama yardımcı olması için melatonin aldım ve Ditranın bana tamamen doğal olduğunu ve hiçbir yan etkisi olmadığını söylemesine rağmen, işe zamanında yetişecek kadar uyanmakta zorlandım. Sanırım odamda uçuşan şeylerle ilgili canlı rüyalar görmek ve beyin sisi ile uyanmak yan etki olarak kabul edilmiyor.

İki kahve, patronumdan kötü bir yan bakış, on telefon görüşmesi ve birkaç saatlik araştırmanın ardından öğle yemeği vakti geldi ve gergin bir şekilde parka doğru yürüyorum. Eskiden günlük huzur ve sakinlik saatim olan şey nasıl oldu da bir endişe karmaşasına dönüştü?

Gitarı ve sevimli bir köpeği olan karşı konulmaz bir adam ortaya çıktı; işte böyle.

Havada çalan blues rock müziği bana daha o görünmeden orada olduğunu söylüyor ve demir kapılardan geçip onu her zamanki yerinde bir taburede otururken gördüğümde gülümsemekten kendimi alamıyorum. Taburenin yerde oturmaktan çok daha rahat olduğuna eminim ve nereden geldiğini merak ediyorum. Gözleri kapalı ve çalarken vücudu yavaşça ve baştan çıkarıcı bir şekilde sallanıyor. Onu izlemek beni, vücudunun gitar olmadan nasıl hareket ettiğine ve sallandığına dair özel bir görsel sinemaya götürüyor.

Günün ortasında, etrafım yabancılarla çevriliyken, sadece ona bakarak görmemem gereken bu hayalleri temizlemek için başımı sallıyorum. Dakikalar sonra, alışılmadık derecede uzun şarkı bittiğinde neredeyse bir kaşık yoğurdumda boğuluyordum ve başını kaldırıp doğrudan bana baktı, gözlerinde avına bakan bir kurdunki gibi şiddetli bir açlık vardı. Etrafındaki küçük kalabalığa başıyla selam veriyor ve sonra hızla eşyalarını toplayıp yanıma oturuyor.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"O şarkıyı sevdim," dedim. Küçük kalabalıktan uzaklaşmasına şaşırdım. İnsanlar onun kavanozuna hiç görmediğim kadar çok para atıyorlardı. "Senin şarkılarından biri olduğunu söyleyebilirim."

Eşofmanının kollarını yukarı itiyor ve kollarını uzatıyor. "Bu yeni. Adı 'Kelebekler ve Çılgınlık'."

"Çok beğendim. Şimdiye kadar çaldığınız her şeyin bir karışımı gibiydi. Kulağa harika geliyordu."

İltifatlar karşısında gözleri parlıyor ve gözlerinin renginin bu kadar çabuk değişebilmesi beni büyülüyor. "Ben de bunu yapmak istiyordum. Bana ilham verdin."

"Ben mi?"

"Sen." Birkaç kez fark ettiğim bir alışkanlıkla, genellikle bir düşünceyle boğuşuyor gibi göründüğünde dilini dişlerine vurarak tıkırdatıyor. "Dün beni görmeye gelmedin."

Zihinsel yığınım her şeye rağmen haklıydı. "Beni görmek isteyip istemediğini bilmiyordum. Hiçbir şey söylemedin-"

"Evet, plan yapmakta pek iyi değilimdir. Sadece bir şeylerin olacağını varsayıyorum."

Dürüstlüğüne gülüyorum. "Bu işleri biraz kafa karıştırıcı hale getirebilir." Sırıtıyor ve başını sallıyor. "Biliyorum bebeğim."

Eminim binlerce kadına her gün bebeğim deniyordur ama bana bu kadar derin, şehvetli, okşayıcı ve içimi pelteye çeviren bir sesle söylenmesi inanılmaz bir şey.

"Seni arayamam, Piper. Telefonum yok, hatta takvimim bile yok. Çoğu zaman hangi gün olduğundan bile emin değilim. Seni yemeğe, sinemaya ya da o eğlenceli şeylerin hiçbirine götüremiyorum. Burada sınırlı seçeneklerle çalışıyorum." Kalbim sıkışıyor ve duygularım boğazımda bir yumruya dönüşüyor. "Bunların hiçbiri benim için önemli değil."

Yanağıma dokunuyor ve yüzümü ona doğru çeviriyor. "Bundan emin misin?" Mavi gözlerini yine bir hüzün perdesi örtüyor ve ben onu uzaklaştırmak için her şeyi yapma ihtiyacı duyuyorum.

"Eminim."

Bana doğru eğiliyor ve beni öpeceğini sanıyorum ama onun yerine sakallı yanağını yanağıma sürtüyor ve dudaklarını kulağıma değdiriyor. "O zaman işten sonra o tatlı kıçını buraya getir." Boğuk ses tonundan çiğ cinsel güç damlıyor ve ben boyun eğiyorum. Katıksız bir heyecan patlaması

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Şu anda biri beni kesip açsa, damarlarımdan parıltı ve gökkuşağı damlayacakmış gibi hissediyorum.

"Tamam," diye cevap veriyorum yumuşak bir nefesle. "Burada olacağım."

Burada. Orada. Herhangi bir yerde. Sesini duyduğum, kobalt gözlerine baktığım ve dudaklarını dudaklarımda hissettiğim sürece hiçbirinin önemi yok.

Bir kez olsun, iş yerinde öğleden sonra hızlı geçti. Masamdan annemi arayıp akşam yemeğine gelmeyeceğimi söylüyorum ve arabamı ofisin otoparkından alıp caddede güvenli bir yere çekiyorum. Mesai saatinden sonra ofiste bırakmak soru işaretlerine yol açabilirdi ve kimsenin özel işlerime burnunu sokmasını istemiyordum.

Kapılarda beni bekleyen Evan ve Acorn'u görünce şaşırıyorum, biri gülümsüyor, diğeri kuyruğunu sallıyor. Blue elimi tutuyor ve konuşmadan önce saat beş trafiğinde caddeye bir aşağı bir yukarı bakıyor.

"Yürüyüşe çıkmamızın sakıncası var mı?" diye soruyor.

Başımı sallıyorum ve o da eşyalarını arabama koyduktan sonra beni ofisimin aksi yönündeki sokağa götürüyor. Çok az evin ve sıfır trafiğin olduğu çıkmaz bir sokağa ulaşana kadar yaklaşık dört blok yürüyoruz. Yolun ormanlık ucuna yaklaştığımızda, geçen gece arabada seks yaptığımız yerde olduğumuzu fark ediyorum. Yürümeyi bırakıyor ve solda, yoldan geride, ağaçlarla çevrili son evi işaret ediyor.

"Bu evi seviyorum." Çimenlerin üzerinden sevgiyle bakıyor. "Bu evde bir şeyler var."

Sevdiği Tudor tarzı ev belli ki uzun süredir terk edilmiş. Taş ve sıva yaşlılık ve bakımsızlıktan kirlenmiş. Muhtemelen bir zamanlar eve çok seçkin bir masal kitabı havası veren koyu renkli ahşap süslemeler artık çürüyen yaprakların ardına gizlenmiş. Evin odak noktası kesinlikle büyük demir tokmağı ve kulpuyla kemerli ahşap ön kapıdır ve çevresi göz önüne alındığında pek de davetkar değildir. Çimler aşırı büyümüş, yabani otlar ve dallarla delik deşik olmuş ve pencereler kontrplak levhalarla kapatılmış. Evi Blue'nun gözünden görmeye çalışıyorum. Belki de harabenin ötesini görüyordur. Blue'da bunu pek çok şekilde görüyorum. Sıra dışı bakış açısı, başkalarını uzaklaştırabilecek kir ve çürüme ile dikkatini dağıtmıyor. Başkalarının bakmayı reddettiği yerlerde onun güzellik gördüğünü hissediyorum.

"Hadi arka tarafa bir bakalım," diyor elimi çekiştirerek. "Bu

izinsiz giriş değil mi?" Sessiz bir tonda soruyorum.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Gülüyor. "Ben profesyonel bir izinsiz giriciyim, Piper. Benim işim bu. Bunun için endişelenme. Etrafta kimse yok."

Yeterince doğru.

Çatlak araba yolunu takip ederek bizi ormanla çevrili arka bahçeye götüren taş bir yürüyüş yoluna çıkıyoruz. Görebildiğim kadarıyla, neredeyse çeyrek mil ötedeki soldaki ev dışında başka ev yok. Evin arka tarafında dört mevsim kullanılabilen bir sundurma var, uzun zamandır unutulmuş bitkiler ve pencereye asılı duran boş bir kuş kafesi görünüyor. Zamanında, verandanın çay yudumlamak ve kitap okumak için güzel bir yer olduğuna eminim.

"Böylesine güzel bir evin bu şekilde bırakılması ne kadar üzücü," diyorum.

"Bu çok sık oluyor. Bir zamanlar bir evdi, şimdi anılardan başka bir şey olmayan bir sürü boş oda."

"Keşke içeri girebilseydik. Tüm odaları, dekoru ve geride bıraktıklarını görmeyi çok isterdim."

"İçeri giremeyiz. Ama oraya girebiliriz."

Şaşkınlıkla, bakışlarını avlunun uzak köşesindeki küçük bir alet kulübesine doğru takip ediyorum.

Harap binaya göz kırpıyorum. "İçeride mi?"

"Evet. bakalım." Yabani otların arasında dolaşan Palamut'a ıslık çalıyor. Köpek kulaklarını dikiyor ve bizi takip etmek için tırıs gidiyor.

Yüksek otların arasında yürürken keneler ve yılanlar için endişeleniyorum ama Evan bu endişelerden habersiz görünüyor. Kulübeye vardığımızda paslı metal mandalı kaldırıyor ve ahşap kapıyı gıcırtıyla açıyor. Elini tutuyorum ve arkasında kalıyorum. İçeri girerken beni de yanına çekiyor.

Güneş batmaya başlamış olsa da, etrafımızı görebilmemiz için hala yeterli ışık var, ancak görecek pek bir şey yok. Bir duvarda birkaç eski bahçe aleti asılı ve köşede birkaç eski kova ve boya kutusu yığılı. Ahşap zemin ayaklarımızın altında tozlu ve örümcek ağları duvarların üzerinde ve küçük pencerenin köşelerinde rastgele yerlere dizilmiş. Böcek merkezinde durduğumuzdan oldukça eminim ve örümceklerden ya da diğer ürpertici sürüngenlerden çok korkuyorum.

Elini daha sıkı tutuyorum ve neden buraya gelmek istediğini merak ediyorum. Değerli ya da işe yarar hiçbir şey yok.

"Dışarıda hava kararmaya başlıyor," diye ima ediyorum ama o etrafına bakmaya devam ediyor ve bunu yaparken piercingini tıklıyor.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Fenerim var," diyor dalgınca, belli ki çantasının arabamda olduğunu unutmuş.

"Bir şey mi arıyorsun?" "Hayır. *Bir*

yer arıyorum."

Kaşlarımı birbirine çatıyorum. "Ne demek istiyorsun?"

"Sanırım burada kalacağım."

Verdiği cevap zaten içinde bulunduğum kafa karışıklığını daha da

arttırıyor. "Burada mı kalayım?" Tekrar ediyorum. "Burada yaşamak gibi

mi?"

"Ben hiçbir yerde yaşamıyorum, Piper. Ama köprünün altı yerine burada uyuyabilirim. Beni yağmurdan ve rüzgardan uzak tutar."

Gözlerimi kırpıştırıyorum, ona karşı hissettiklerimin altında gömülü kalan gerçeklerin dalgasıyla boğuluyorum. O evsiz. Ve terk edilmiş bir evin bahçesindeki eski bir alet kulübesine taşınma konusunda gerçekten ciddi. Bu adamla daire avına çıkılmaz. Yok. Bu kirli kulübede yaşayacak. Burada yaşamayı düşünse de düşünmese de, işin özü bu.

"Ve birlikte takılabileceğimiz ve yalnız kalabileceğimiz bir yerimiz olurdu," diye ekliyor ve elimi metal halkaları parmaklarıma batacak kadar sıkıyor.

İçim yeni bir farkındalıkla sarsılırken biraz sallanıyorum. Onu görmeye devam etmek istiyorsam burası, bu kulübe, eninde sonunda bir aşk yuvasına dönüşecek.

Kanepe ya da yatak olmayacak.

Film izlemek için TV ve VCR yok.

Atıştırmalıkları saklamak için mutfak

yok.

Banyo yok.

"Güzel olacak," diye devam ediyor. "Eminim geceleri bir sürü cırcır böceği cıvıldıyordur ve ağaçlarda savrulan yaprakların sesi vardır. Bu şeyin teneke bir çatısı var. Yağmur yağdığında kulağa ne kadar hoş geleceğini biliyor musun?"

Sesindeki organik heyecan bir çocuğunki gibi - o kadar saf ve dürüst ki onunla birlikte ben de o yere gidiyorum.

"Mükemmel," diyorum usulca.

Başımın üstünü öpüyor ve kolunu bana doluyor. "Öyle."

Arabama doğru yürürken işimle ilgili sorular soruyor, hayatıma gerçekten ilgi duyduğunu gösteriyor ve umarım kulübede kalma fikrini unutmuştur. Sonunda arabama ulaştığımızda, eşyalarını alıyor ve beni sokakta öptüğünde, keşke şu arkası açılır kapanır yataklı ve pencereleri perdeli minivanlardan birine sahip olsaydım diyorum. Onu ve

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Meşe palamudu içinde yaşıyordu ve artık bir *yer* aramak zorunda kalmayacaktı. Belki de sonunda gezinmeyi ve yürümeyi bırakmak isteyecekti.

"Senin için bir şeyim var," diyor elleri hâlâ belimdeyken. "Uyuyamadığımda ve seni düşündüğümde yaptığım bir şey."

"Beni mi düşünüyordun?"

Diz çöküyor ve spor çantasını açıyor. "Seni çok düşünüyorum. Bu seni neden şaşırttı?"

"Bilmiyorum. Daha önce hiç kimse bana beni düşündüğünü söylememişti. Ben sadece... düşünülemez olduğumu sanıyordum."

Ayağa kalkarken yüzümü inceliyor. "Bu çok ."

Elimi tutuyor ve bileğime bir bilezik sarıp tokalarken onu izliyorum. Sokak lambasının altında bileziği inceliyorum, parmağımı ince, siyah deri bir kordona dizilmiş renkli boncukların üzerinde hafifçe gezdiriyorum. Uğurböceği şeklinde boyanmış minik bir boncuğa hayranlıkla bakıyorum.

"Bunu sen mi yaptın? Benim için mi?" Sesim çatlıyor ve titremesini engellemek için alt dudağımı ısırıyorum.

"Evet. Fazla olmadığını biliyorumSadece sana bir şey vermek istedim."

"Bayıldım. Uğur böceği çok sevimli."

"Sana bir hatırlatma yapmak istedim. Uğur böceğini aşk efsanesine karşı gelemezsin."

Parmak uçlarımda duruyorum ve kollarımı boynuna dolayarak ona sıkıca sarılıyorum. "Bunu asla çıkarmayacağım."

"Bir gün olacaksın." Kendini geri çekiyor ve elini saçlarında gezdiriyor. "Ya da bir gün her şeyi berbat edeceğim ve sen de bunu bana fırlatacaksın."

O . Ona asla kızgın olamam ve bileziği asla .

İki gün sonra, ofisten çıkarken arabamın koltuğunda bulduğum başka bir not aracılığıyla kulübeye davet edildim. Sanırım arabamı kilitlemeyi her zaman unutmam iyi bir şey ve artık bana not bırakacağını bildiğim için muhtemelen bir daha asla unutmayacağım.

Durmak bilmeyen yağmur nedeniyle, bana bileziği verdiği geceden beri onu görmedim. Onu görememek ya da onunla konuşamamak kesinlikle

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

beni üzmek için. Ama yağmur durdu ve şimdi elimde beni özlediğini ve görmek istediğini söyleyen bir not var. Bu beni baraka kısmını görmezden gelecek kadar mutlu ediyor.

Onu görmeye gitmeden önce, kulübedeki randevuda başka ne giyeceğimi bilemediğimden rahat, esnek bir kot pantolon ve sweatshirt giymek için şehrin öbür ucundaki evime gidiyorum. Oradayken fıstık ezmeli ve jöleli bir sandviç yiyorum, sonra Archie'nin tabaklarını dolduruyorum ve yanımda getirmek için iki kutu soda ve açılmamış bir paket cips alıyorum. Ona bir şeyler getirmemden hoşlanmadığını biliyorum ama kim olduğumu değiştiremem ve ben başkalarına bir şeyler vermeyi seven bir insanım. Ayrıca atıştırmalıkları seven biriyim. Eğer oturup konuşacaksak, o zaman soğuk içeceklerimiz ve atıştırmalık yiyeceklerimiz olmalı. Ya da belki de bu sadece benim bu alışılmadık duruma bir tür normallik serpiştirme çabamdır.

Karanlık sokağın sonundaki terk edilmiş evin önüne geldiğimde arabamdan inemiyorum. Sağduyu ve mantığın görünmez elleri beni kavrıyor, arabayı döndürüp eve geri dönmeye zorluyor.

Neredeyse yapıyorum.

Ama sonra onu garaj yolundan bana doğru yürürken görüyorum, ağzından yanan bir sigara sarkıyor, bağcıkları çözülmüş botları o seksi, kendinden emin yürüyüşüyle asfaltta gümbürdüyor.

Ve sonra o gülümseme. Bir an çok seksi, bir an çok sevimli olan o büyülü gülümseme benim felaketim olacak.

Arabamın kapısını açıyor ve kolunu tavana dayayarak bana bakıyor. "Oradan çıkacak mısın?"

Anahtarlarımı kontaktan çıkarıyorum, atıştırmalık çantasını alıyorum ve arabadan iniyorum. Kapıyı arkamdan kapatmak için beni öne çekecek kadar geri çekildi. Sonra beni arabanın kenarına yaslıyor. Baş ve işaret parmağıyla ağzındaki sigarayı çıkarıyor ve başını yana çevirerek bir duman bulutu üflüyor.

"Beni unuttuğunu sanıyordum." Bugün sesi daha derin ve cızırtılı. Acaba hastalanıyor mu yoksa şehir merkezindeki dumanlı bir barda gitar çalmak yerine şarkı mı söylüyor?

"Seni nasıl unutabilirim ki? Yağmur yağıyordu, hepsi bu."

Vücudu benimkine değene kadar ilerliyor. "Belki de seni en çok o zaman görmek istiyorumdur."

"Yağmur yağarken mi?"

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Elini tereddütle kolumda gezdiriyor. "Yağmurun sesini, karamsar gri bulutları ve gökkuşaklarını ne kadar sevsem de fırtınalar beni tuzağa düşürüyor. Gök gürültüsüne, şimşeklere ve rüzgara dayanamıyorum. Sana en çok o zaman ihtiyacım oluyor. Sen benim küçük güneş ışığım gibisin." Dudaklarına zayıf bir gülümseme dokunuyor. "Fırtınayı kovuyorsun."

Gözlerinin içine bakıyorum ve Mavi'nin diğer yüzünü ilk kez görüyorum. Ama onun lirik sözlerine ve bir güneş ışını olarak görülmeye o kadar kapılmışım ki ne dediğini duymuyorum.

"O zaman sanırım şemsiyemi bulsam iyi olacak," diyorum gülümseyerek. "Bir dahaki sefere yağmur yağdığında seni bulmaya gelirim."

Onun yanıtı, beni neredeyse arabanın kapısında eriten cızırtılı bir öpücük oluyor. "Hadi gel. Hadi içeri girelim."

Bunu söyleme şekli bana bir şekilde terk edilmiş eve girdiğini düşündürüyor, ama onu araba yolundan takip ettiğimde, ön kapıya giden yürüyüş yolunu geçiyor ve beni arka bahçeye götürüyor. Islak otların arasından kulübeye doğru yürürken elimi tutuyor. Küçük pencereyi loş turuncu bir ışık aydınlatıyor ve içeride fenerini yakmış olduğunu tahmin ediyorum. Kulübenin kapısı bir aralık açık ve Acorn yaklaştığımızı duyunca burnunu dışarı uzatıyor.

İçeri girerken "Merhaba ufaklık," diyorum ve o da hemen kuyruğunu sallamaya ve ön patilerinin üzerinde zıplamaya başlıyor.

"Sanırım burayı seviyor," diyor Evan.

Kapının yanında durup küçük, loş alana bakıyorum. Kıpırdarsam bir örümcek ağının içine düşmekten korkuyorum. Pencerenin altında yerde bir uyku tulumu var ve Acorn'un tabakları odanın diğer tarafında, Evan'ın gitar kutusunun yanında.

"Uyku tulumunun üzerine oturabiliriz." Feneri zeminin ortasından köşelerden birine taşıyor. "Ya da bulduğum bu eski çim sandalyelere oturabiliriz. Sadece onları temizlemem gerekiyor."

"Um...." Alt dudağımı kemiriyor ve beni saran tüm fobilerle çalışıyorum.

"Sorun nedir?"

Tuttuğum nefes ciğerlerimden fışkırıyor. "Burası biraz korkutucu."

"Nasıl korkutucu? korkuyorsun?" "Çoğunlukla örümceklerden. Ve yarasalardan."

"Burada sana zarar verebilecek tek şey benim."

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Omurgamdan aşağı bir ürperti yayılıyor. "Yapar ?" Fısıldıyorum. "Bana zarar verir misin?"

Beni örümcek ağlarıyla kaplı duvara yaslıyor ve kollarını başımın iki yanına dayayarak beni hapsediyor.

"İstemiyorum ama yapacağım. Ve sen de bana izin vermeye devam edeceksin." Dudaklarını benimkilerin üzerinde gezdiriyor. "Bana aşık olman ikimizi de yok edecek."

Kalbim o kadar hızlı çarpıyor ki göğsünde hissedebileceğinden eminim. Bir sonraki sorumu zorla soruyorum. "Sana aşık olduğumu mu düşünüyorsun?"

"Yoksa neden burada olasın ki?"

Belimi sert bedenini bedenime bastırdığında titriyorum. Suçlamasını reddetmek istiyorum ama dudakları ağzımdan yalanların dökülmesini engelliyor. Bir kelebek örneği gibi kıstırılmışım, saklanacak hiçbir yerim yok, onun fiziksel ve duygusal incelemesine karşı savunmasızım.

"Beni istediğini biliyorum, Piper." Nazik elini kalçamın kıvrımı boyunca kaydırıyor, sonra kotumun arka cebine doğru iniyor. Eliyle kıçımın yanağını kavrıyor ve sanki sahipleniyormuş gibi sertçe sıkıyor. "Ve bana aşık olduğunu biliyorum."

"Mavi...." Sanki söyledikleri doğru olamazmış gibi adını söylüyorum.

"Merak etme bebeğim. Sanırım ben de sana aşık oluyorum."

Zahmetsiz gibi görünen tek bir hareketle beni yerden kaldırıyor. Bacaklarımı beline, kollarımı boynuna doluyor ve beni odanın diğer tarafına taşırken sıkıca tutunuyorum, ancak beni ince uyku tulumunun üzerine indirdiğinde ona olan bağlılığımı bırakıyorum.

"Ve...." Gözleri bir an kararıyor ve çok yaklaşırsam bir ayağını kaçmaya hazır tuttuğu endişesiyle doluyorum. Korkuyor. Belki de en az benim kadar. "... bu beni çok korkutuyor."

Ayrılmış bacaklarımın arasına tırmanıyor ve ağzını benimkinin üzerine indiriyor, beni o çılgın, çaresiz şekilde öpüyor, sanki içimde ihtiyacı olan ama bulamadığı bir şey varmış gibi.

Artık nefes alamaz hale geldiğimde, ondan uzaklaşıyorum. Gözlerinin içine bakarken uzun saçları yüzüme düşüyor. İnce uyku tulumu ahşap zemine karşı koruma sağlamıyor ve düşüncelerimi toplarken onun ağırlığı altında hafifçe kayıyorum.

"Birlikte korkabiliriz," diye güven verici bir şekilde fısıldıyorum, ikimizi de her şeyin yoluna gireceğine ikna etmeye çalışıyorum. Dürüst olmak gerekirse, hiçbir şeyin onun gözlerindeki korkuyu söndürebileceğinden emin değilim.

Başını sallıyor, gözleri gözlerime kilitleniyor ve başparmağını yavaşça alt dudağıma sürtüyor. Elinin titremesi kalbimin etrafında bir mengene gibi ve

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Sıkışıyor ve milyonlarca küçük parçaya bölünerek patlıyor, onun için sevgi ve korumayla yanıp tutuşuyor.

"Daha önce hiç aşık oldun mu?" Yumuşakça sordum. Onu incitti mi? Evini terk etmesinin sebebi o muydu? Onu kovdu mu?

Cevap vermesi birkaç dakikasını alıyor ve o bu dakikaları kıyafetlerimi yavaşça çıkarmak için kullanırken ben de cevabının hayır olmasını ummak için kullanıyorum.

Bir parmağını karnımdan göğüslerimin arasına kadar götürüyor ve tüy kadar hafif, gıdıklayıcı dokunuşla meme uçlarım sertleşerek tepe noktasına ulaşıyor.

"Evet," diye cevaplıyor sonunda, göğüslerimi nazikçe avuçluyor ve avucunu hassas uçlara bastırıyor. "Umutsuzca aşık oldum."

Kıskançlık bir canavar gibi içime giriyor ve beni onun vücudumdaki sıcak ellerinin enfes hissinden uzaklaştırıyor. "Onunla ne oldu?"

Eğiliyor ve diliyle göğsümde daireler çiziyor, piercingini ağrıyan meme ucumun üzerinde gezdiriyor. Saçlarının serin ipekliği tenimin üzerinde yayılıyor.

"Bir kadın değildi. Uyuşturucuya aşıktım." Gerçek

beklenmedik ama bir o kadar da yıkıcıdır.

Boğazım boyunca bir öpücük izi bırakıyor, göğsümü avuçlarken dili beni kızdırıyor. "Ve şimdi müziğe ve özgürlüğe aşığım. Ve küçük, tatlı, seksi bir piliç ve korkak bir isim."

Bana o dayanılmaz, çarpık sırıtışını gösteriyor. Titreyen elleri sakinleştiği için hemen minnettar oluyorum ve gözlerindeki hüznün yerine şimdi oyunculuğu görüyorum. Gülümseyerek uzanıyorum ve kulağından tüye dokunuyorum.

"Bana bundan bahset. Bu kadar eşsiz bir şeyin bir hikayesi olmalı, değil mi?"

"Öyle."

Oturup duvara yaslanıyor ve o bir sigara yakarken ben de başımı kucağına koyuyorum. Acorn yanımızdaki uyku tulumunun üzerine kıvrılıyor ve çenesini eski, köhne bir penguen oyuncağının üzerine koyuyor. Acorn'un geçmişinin ne olduğunu ve oyuncağın üzerinde uyumasının nedeninin birinin onu elinden almasından korkması mı yoksa ona rahatlık vermesi mi olduğunu bilmek isterdim. Muhtemelen ikisi de.

"Kuşları kurtaran bir teyzem var," diye açıklıyor Evan. "Farklı türlerden en az yüz kuşu olmalı. Elli yaşın üzerinde üç tane kuşu var."

"Vay canına. Bir kuşun bu kadar uzun yaşayabileceğini bilmiyordum."

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Başını sallıyor ve nefes veriyor. "Bazıları yaşar. Genellikle sahiplerinden daha uzun yaşarlar. O da onları bu şekilde aldı. Ölen kişinin akrabaları onları istemedi."

"Bu çok üzücü."

"Öyle. Teyzem büyük bir verandası olan eski bir evde yaşıyor ve her yerde kuşlar var. Çok da gürültülü. Bazıları konuşuyor, bazıları cıvıl cıvıl ötüyor, bazıları da sadece ciyaklıyor ama teyzem onları çok seviyor. Gençken onu ziyaret eder ve kuşlara bakmasına yardım ederdim. Her gece yatak odasının penceresinden çıkıp onun çatısına tırmanır ve kafamdaki kuş sesinden kurtulmak için sigara içerdim. Bazen o da benimle oraya gelir, yıldızlara bakar ve kuşların uyumasını beklerdik."

"İkiniz çok yakın mıydınız?"

"Evet. Annemin kız kardeşi. O annemin kız kardeşi ve ben ona annemle olduğumdan daha yakındım. O etraftayken." Elini saçlarında gezdirip yüzüne doğru itiyor. "Küçük, havalı bir mavi kuşu vardı. Ne tür bir kuş olduğundan emin değilim ama mavi alakargadan çok daha küçüktü. Omzuma konar ve saçlarımı çiğnerdi, beni görür görmez de hemen yanıma uçardı. Yıllarca en sevdiğim kuştu ve annem onun birkaç tüyünden bana bir küpe yaptı. Bunun beni koruyacağını ve bana huzur getireceğini söylemişti." Sigarasını söndürüyor. "Hâlâ huzur kısmını bekliyorum."

"Kuş seni gerçekten sevmiş gibi görünüyor."

Omuz silkiyor. "Sanırım sadece saçımı beğendi ve bir tür destansı yuva yapmak istedi."

Gülüyorum. "Komik olan ne biliyor musun? Seni ilk gördüğüm gün, ofisimin hemen dışında küçük mavi bir kuş kafamın içine uçtu. Ödümü kopardı."

"Şaka mı yapıyorsun? Kafana bir kuş mu girdi?"

"Evet. Garip şeyler hep benim başıma gelir. Utanç verici. Garip bir ezik gibiyim."

"Hey." Şakağımı öpüyor. "Sen ezik değilsin. Sevimlisin. Ve gerçeksin."

"Gerçek mi?" Tekrar ediyorum.

"Evet. Sen... sensin. Seni benim gibi berbat bir insana götürmüş olsa bile kalbinin sesini dinliyorsun. biri gibi davranmıyorsun. Biraz garip olsan da, sen hâlâ tanıdığım en güzel hatunsun. İçten ve dıştan."

"Ben mi?"

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Derin bir kahkaha atıyor. "Söylediğim her şeyi tekrarlıyorsun."

"Özür dilerim. Sen sadece kimsenin bana söylemediği şeyleri söylüyorsun."

"Bunları ilk söyleyen ben olabilirim ama sonuncu olmayacağım. Bana güvenin."

Bu konuda ona güvenmek istemiyorum. Bana kalbimi ve midemi heyecanla hoplatan sözler söyleyen tek erkek olmasını istiyorum.

Dönüyor ve büyük bir orman kedisi gibi yavaşça üzerimde sürünüyor, hareket ederken beni sırtüstü yatırıyor. Yüzünde tuhaf bir çatık kaşla beni inceliyor ve elini vücudumda gezdiriyor, sonra tekrar yukarı kaldırıp kalçama koyuyor.

"Yarını düşünme, Piper. Bunu gözlerinde görebiliyorum ve bu seni sadece delirtecek."

Ben zaten deliyim. Onun için çıldırıyorum ve beni burada, köpeğinin ve bir gözü olmayan doldurulmuş bir penguenin yanında, benzin ve gübre kokan bir alet deposunda eski, küflü uyku tulumunun üzerinde becermesine izin verdiğim için çıldırıyorum.

Deli olmakla ilgili olan şey, siz farkına bile varmadan yavaş yavaş normal hale gelebilmesidir.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

CHAPTEREIGHT

Dün gece telesekreterimde Dr. Green'den bir mesaj vardı ve onu en kısa zamanda aramamı istiyordu. Mesajı üç gün önce bırakmıştı ama yanıp sönen kırmızı dört rakamının önemli bir mesaja işaret ettiğini bilmiyordum. Dört mesajın da Ditra'dan geldiğini varsaydım ve onları dinlemeyi reddettim çünkü güncel hayatımla ilgili tüm detayları ona anlatmamamla ilgili şaka aşamasını geçtiğini ve endişeli ve talepkar aşamaya geçtiğini biliyordum.

Birkaç gün içinde Ditra'yı arayıp her şeyi onunla paylaşacağım. Ama önce Dr. Green'i arayıp test sonuçlarımı öğrenmem gerekiyor.

Masamın hemen dinleme mesafesinde bir iş arkadaşım olmamasına rağmen, doktorun ofisini aramadan önce hepsinin öğle yemeğine çıkmasını bekliyorum.

"Merhaba, ben Piper Karel. Dr. Green'in çağrısına yanıt veriyorum," diyorum resepsiyon görevlisine.

"Bir dakika lütfen. Sizi bağlayacağım."

Rahatlatıcı olması gereken ama olmayan bekleme müziğini dinlerken avuçlarım plastik telefona karşı terliyor. Şu anda beni rahatlatan tek müzik Blue'nunki.

Bu bekleme anı sona erdiğinde doktorun bana hayatımın en kötü haberini vereceğinden eminim. Hepimiz biliyoruz ki iyi haberleri olsaydı, evdeki telesekreterime basit bir mesaj bırakırdı. Onu tekrar aramamı sağlayarak bana işkence etmezdi.

Sonunda bekleme müziği kesildi. "Piper,

ben Dr. Green. ?"

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"İyiyim," diye cevap veriyorum, acaba şimdiye kadar hasta, kaşıntılı ve ateşli olmamı mı bekliyordu? Ya da belki sabah bulantılarından muzdarip.

"Harika. Tüm test sonuçlarınızın negatif çıktığını söylemek istedim."

Şaşkınlıktan ağzım açık kalıyor ve onu doğru duyup duymadığımdan emin olmak için masa telefonunun tabanındaki ses düğmesine dokunuyorum. "Emin misin?"

"Evet. Sonuçları sorgulamanıza neden olacak bir şey var mı?"

"Hayır... hiç de değil. Sadece endişelendim."

"Biliyorum ve bu yüzden rahatlatmak için sizinle şahsen konuşmak istedim."

"Teşekkür ederim. Minnettarım."

"Randevunuz sırasında konuştuğumuz gibi, eğer kendinizi çok güvende hissetmediğiniz bir partnerle cinsel olarak aktif olacaksanız, doğum kontrol hapı ile birlikte prezervatif kullanmanızı öneririm. Sizi üç ay sonra kontrol için görmek ve testleri tekrar yapmak istiyorum." Daha fazla test. Bu da demek oluyor ki içimde hala bir şeyler uyuyor olabilir, en uygunsuz zamanda filizlenmeyi bekliyor.

Yutkunarak, hâlâ yalnız olduğumdan emin olmak için etrafımda dönüyorum. "Sence bu gerekli mi?"

"Randevunuz sırasında açıkladığınız bilgiler göz önüne alındığında, evet, gerçekten istiyorum. Elbette bu sizin seçiminiz."

Onun sözleri, randevum sırasında yaşananların gerçekliğinden çok daha güzel bir tablo çiziyor. Bilginin açığa çıkması, ayaklarım üzengide ve kıçım kağıt kaplı bir muayene masasının kenarında hıçkıra hıçkıra ağlayan, histerik bir erime geçirmemdi. Dr. Green ve hemşiresi muayene sırasında ben Evan, köprü, eğilme ve alet emme hakkında ağlamaklı bir şekilde konuşurken inanılmaz derecede tatlı ve rahatlatıcı davrandılar. Beni empatik ve yargılayıcı olmayan gülümsemelerle dinlediler. Hemşire yayılırken, kazınırken ve dürtülürken elimi tuttu, sonra bana bir kâğıt bardak buzlu su ve bir kutu mendil verdi. Sonunda giyinecek kadar sakinleştiğimde, bana prezervatif örnekleri ve güvenli seks hakkında broşürlerle dolu küçük bir plastik torba verildi.

"Evet, ama o zamandan beri erkek arkadaşımla konuştum ve düşündüğüm kadar çok partneri olmamış."

Erkek arkadaş kelimesi dilime yabancı geliyor, sanki başka bir dil konuşuyormuşum ya da yalan söylüyormuşum gibi.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Bunu duyduğuma sevindim. Yine de her zaman güvenli seks yapmanızı ve üç ay içinde bir kontrolden geçmenizi şiddetle tavsiye ederim. Program için tekrar arayabilirsiniz. Ve bu arada herhangi bir sorunuz olursa, lütfen beni aramaktan veya beni görmek için randevu almaktan çekinmeyin, tamam mı?"

"Kesinlikle yapacağım."

Telefonu kapattığımda rahatlama hissi beni ele geçiriyor ve o kadar bunaltıcı ki başım dönüyor ve midem bulanıyor. Su şişemi kapıyorum ve derin nefesler arasında birkaç yudum alıyorum.

"Sorun nedir?" Melissa aniden ortaya çıkıp masama bir yığın dosya klasörü bırakarak soruyor. "Bunlar muhasebedeki Anne'den."

"Ben iyiyim."

"Tuhaf görünüyorsun."

Onu görmezden gelerek dosyaları yaklaştırıyorum, böylece önceliklerine göre düzenlemeye başlayabiliyorum. Melissa yine de bir ipucu alamıyor ve ben ona soruyla bakana kadar bana bakmaya devam ediyor.

"Garip olan ne biliyor musun, Piper? Geçen gece seni sürekli şehir merkezinde dolaşıp para dilenen o hippi evsiz adamla öpüşürken gördüğüme yemin edebilirim."

Beni kışkırtmayı seven bu kıza gözlerimi dikerken çenem sıkıştı. Bir gün bunun olacağını biliyordum. Evan ve ben her zaman herkesin önünde sevgi gösterilerinde bulunmadık.

"Yapacak işin yok mu Melissa?" "İnkâr

bile etmeyecek misin?"

İşte o zaman gerçekten bir tuğla duvar gibi çarptı. Evan'a aşığım ve bunu saklamak ya da inkâr etmek istemiyorum. Sırf diğer insanları tatmin etmek ya da onlar tarafından yargılanmaktan kaçınmak için bir yalanı yaşamayı ya da ona olan hislerimi örtbas etmeyi reddediyorum.

Sevgi, bir kişinin ne iş yaptığına ya da nerede yaşadığına göre belirlenmez.

"Neden inkâr ki? O çok tatlı, inanılmaz yetenekli ve seksi." "O *evsiz*, Piper.

Ciddi misin lan sen?"

"Öyleyim," diye rahatça itiraf ediyorum. "Bu arada, nişanlın nasıl? Hâlâ işsiz mi?"

Melissa bir yüz ifadesi takınıyor ve korkarım masamın üzerine çıkıp beni oracıkta öldürecek.

"Sen bir kaltaksın," diye feveran ediyor. "Sadece evsiz bir adamın seninle çıkmasına şaşmamalı. Başka hiç kimse seni istemez."

Gözlerinde yaşlarla odasının yolunu tutarken kendimi suçlu hissediyorum ama beni o kışkırttı. Birine kırıcı sözler söylemek

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

hiç hoşlanmadığım bir şey, ama annemin bana her zaman söylediği gibi, insanların beni ezip geçmemesi için bazen karşılık vermem gerekiyor. Melissa'nın beni kötü hissettirmek için elinden geleni yapan kaba, yargılayıcı bir sürtük olması benim suçum değil, belki de işsiz bir nişanlıyı hak ediyordur.

Blue genellikle her gece arabamın terk edilmiş evin önüne yanaştığını duyar ve beni kulübenin kapısında bekler ama bugün oraya gittiğimde kapıda durmuyordu. Onun yerine, gitarıyla yerde oturuyor, etrafı bir defter ve kâğıt parçalarıyla çevrili. Siyah bir boya kalemiyle çılgınca bir şeyler karalamaya o kadar dalmış ki başını kaldırıp bana bakmıyor bile.

"Mavi mi?" Yumuşakça söylüyorum.

Bana aldırmadan elini alnına sürtüp birkaç nota çalıyor, sonra kafasını sallıyor, baştan başlıyor, tekrar kafasını sallıyor, birkaç nota çalıyor, sonra elini gitarın gövdesine vuruyor.

"Siktir!" diye bağırıyor ve yanında duran sigara paketine uzanıyor. Hafta başında onun için aldığım polar köpek yatağına kıvrılmış olan Acorn'a bakıyorum. Yatağı ona verdiğimde o kadar mutlu olmuştu ki, kuyruğunu sallayıp on beş dakika kadar daireler çizdikten sonra çok sevdiği pengueniyle birlikte yatağa .

"Evan." Ona birkaç adım daha yaklaştım. "İyi misin?"

Sigarasından derin bir nefes çekiyor ve dumanı başının üzerine üflüyor. Gözleri vahşi, yorgunluktan kan çanağına dönmüş, ifadesi işkence görmüş. Sevdiğim yakışıklı gülümsemesi hiçbir yerde görünmüyor.

"İyi görünüyor muyum?" Yanında duran ve nasıl olduysa o ana kadar görmediğim votka şişesini alıp bir yudum içtikten sonra geri kapatıyor ve yırtık pırtık not kâğıdına bir şeyler daha yazmak için boya kalemini eline alıyor.

Kalbim karnıma iki tonluk bir kaya gibi batıyor. "İçiyor musun?"

Önünde diz çöküp eline dokunuyorum ama sanki onu yakmışım gibi elini geri çekiyor.

"Yazmaya çalışıyorum ama bir türlü beceremiyorum. Her şey karmakarışık." Gözleri sayfanın üzerinde gezinirken hayal kırıklığıyla başını sallıyor ve kâğıdı bir top haline getirip diğerleriyle birlikte birkaç adım öteye fırlatıyor.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Sorun değil," diyorum usulca. "Belki de sadece birkaç dakika ara vermen gerekiyordur."

Dudağı öfkeyle kıvrılıyor. "Ara vermeme gerek yok. Bu şarkıyı doğru yapmam lazım."

"Duyduğum kadarıyla kulağa hoş geliyor," dedim ve doğruyu söyledim. Çaldığı parçada hiç yanlış bir şey duymadım. Diğer tüm şarkıları gibi kulağa harika geliyordu.

Yüzünde tam bir inançsızlık ve tiksinti ifadesi var. "Beni sakinleştirmeyin. Sağır mısın sen? Bu saf bok. Kulaklarımı kanatıyor." Ona ne kadar yanıldığını söylemek istiyorum ama belli kendi kafasının tünelinde benden gelecek herhangi bir mantık, akıl ya da dürüst geri bildirimi dinleyemeyecek kadar derinlere dalmış. Bu şarkının neden bu kadar onu çok strese soktu. Kimsenin belirli bir şekilde ses çıkarmasını beklediğini sanmıyorum. Parmaklarını şakaklarına bastırdığında onun için duyduğum endişe artıyor,

güzel gözlerini kapatıyor, sonra başını sallayarak sayısız güzel nota çalıyor, sonra kendi kendine anlayamadığım bir şeyler mırıldanıyor. İç çekerek kağıdına biraz daha karalıyor ve süreci baştan tekrarlıyor.

Onu izledikçe yavaş yavaş anlıyorum. Her şeyin belli bir şekilde olmasını bekliyor. Kendi kendine empoze ettiği mükemmellik vizyonu yüzünden acı çekiyor olmalı.

Tekrar votkaya yöneldiğinde, uzanıp şişeyi dudaklarına ulaşmadan hemen önce elinden alıyorum.

"Evan... Bence bunu içmemelisin. Bana geçmişte alkolle ilgili sorunların olduğunu söylemiştin."

Bana dik dik bakıyor, gözleri öfke ve meydan okuma alevleriyle parlıyor. "Sana bir sürü şey söyledim." Şişeyi elimden çekip alıyor ve içindeki sıvı etrafa saçılıyor. "Bana AA'lık yapma, Piper. Beni rahat bırak ya da defol git buradan. Lütfen."

Zehirli ses tonu ve kötü sözler yüzüme zorla yerleştirdiğim rahatlatıcı gülümsemeyi kesip atıyor ve yavaşça ayağa kalkıyorum, tüm bir özrün acıyı çabucak yok edeceğini umuyorum.

"Tamam." Sağır edici bir sessizlikle karşılaştığımda sesim gözyaşlarımın başlangıcıyla titriyor. "Ben gidiyorum."

Tırnağımı çiğneyerek bana bakmasını, gitmememi istemesini, beni uyku tulumunun üzerine çekmesini ve anlamsızca öpmesini bekliyorum, ama

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Tamamen şarkıya ve savaştığı notalara ya da sözlere dalmış durumda.

"Uyuşturucu mu kullanıyorsun?"

Dar çenesinin kasları geriliyor ve bana bakmak için başını kaldırdığında dili dudaklarında geziniyor. "Hayır, değilim. Ama güven oyu için teşekkürler."

"Evan, bu ne-"

"Gidiyorsun sanıyordum." Dikkatini tekrar not kağıdına verir ve duygularını açıkça ortaya koyar.

Bir zamanlar tırmık olan kancalardan birine asılı duran çantamı alıyorum, onun ve Acorn'un atıştırmalıklarını koyduğum çantayı masa olarak kullandığımız tahta sandığın üzerine bırakıyorum. Kapıdan içeri girdiğimde hala beni durdurmasını bekliyorum ve arabama binip uzaklaştığımda büyük ıslak gözyaşları ve yutkunarak aldığım nefeslerle hıçkırıyorum. Elimi gözlerime götürüp dikiz aynasına bakıyorum ama sokak hala karanlık ve boş.

Tıpkı bu gece Evan'ın gözlerinde olduğu gibi.

Bütün gece dönüp durdum, Evan'la konuşmak için daha fazla çaba göstermediğim için kendime kızdım. Geriye dönüp baktığımda, onun kötü ruh haliyle daha iyi başa çıkmalı, daha destekleyici ve daha az yargılayıcı olmalıydım. Ve şimdi ben onu arayamıyorum, o da beni arayıp konuşamıyor ve gecenin bir yarısı oraya geri dönemiyorum.

Zihnimdeki atlıkarıncaya benzer şekilde dönüp duran tavan vantilatörüme bakarken, hala şarkı için acı çekip çekmediğini merak ediyorum. Sarhoş olup olmadığını merak ediyorum. Acaba uyuşturucu kullanıyor olmayı mı diliyor?

Acaba benim gitmemiş olmayı dilediğim kadar o da gitmeme engel olmadığı için pişman mı?

O gecenin garipliği ve iyi olup olmadığını öğrenmek için onu arayamamak ve iyi olup *olmadığımızı* anlamak için alışılmadık bir şekilde onu arayamamak beni günlerce onu görmeye gitmekten alıkoydu. Nasıl bir durumda olabileceği ya da beni tekrar görmek isteyip istemediği hakkında hiçbir fikrim yok.

Üçüncü gün, arabamda bir not bulmak için muhtemelen bir böbreğimi verirdim, ama daha da iyi bir şey buldum - onu. Ofisin otoparkından arabama doğru yürürken önce halüsinasyon görüyor olabileceğimi düşünüyorum. Kaputa yaslanmış, siyah bir kazak ve deri ceket giymiş görüntüsüne göz kırpıyorum

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Daha önce onda hiç görmemiştim. Sonbahar esintisiyle yüzüne doğru savrulan uzun saçları onu bir rock dergisinin kapağındaki sinirli bir model gibi gösteriyor, güven ve şehvet saçıyor. Yüzü bir gülümsemeyle aydınlandığında, tüm şüphelerim kayboluyor ve iyi olduğumuzu biliyorum. *Onun iyi olduğunu* biliyorum.

"Geçen gece için özür dilerim," diyor beni kollarının arasına alabilecek kadar yaklaştığımda. "Kötü bir gün geçiriyordum."

"Ben de üzgünüm."

"Herhangi bir planın var mı?" diye sorar. "Hayır."

"Evet." Bana ukala bir sırıtışla bakıyor ve arabamın anahtarlarını elimden alıyor.

"Sanırım sen ?" Yanağını öpmek için ayak parmaklarımın üzerine çıkarak alay ediyorum. Şakacı bir şekilde kıçımı tokatlıyor. "Atla."

Main Street'ten aşağıya, kasabadan uzağa doğru sürdüğünde ve hala at, inek ve tavuk yetiştiren eski çiftlik evlerine ev sahipliği yapan en sevdiğim yola döndüğünde heyecanlanıyorum. Birçoğunun yol kenarına kurulmuş çiftlik stantları var.

"Buraya gel ve beni öp." Sadece birkaç kelimeyle kalbimi hızlandırdı ve ruh halimi yükseltti.

Gülümseyerek koltuğa doğru eğildim ve dudaklarımı hızla onunkilere bastırdım. Ben daha arkama yaslanamadan, eteğimin hemen altından bacağıma dokunuyor.

"Yeni ruj sürmüşsün."

Bunun gibi küçük şeyleri fark etmesine bayılıyorum. "Bunun adı Raspberry Razzle Dazzle. Çoğunlukla ismi için almıştım ama artık rengini de seviyorum."

Elini eteğimin altında daha da ilerletirken parmağındaki nasır siyah çoraplarıma takılıyor.

"Dudaklarını üzerimde istiyorum." Bana bakıyor, sonra tekrar yola dönüyor. "Beni emmeni istiyorum."

"Şimdi mi?"

Şok içinde kot pantolonunun düğmelerini açıp fermuarını indirmesini izliyorum, arabayı yolda düz tutmak için dizini kullanıyor. Gözlerim, soluk siyah boxer'ına doğru uzanan kalın çıkıntıya takılıyor.

"Bu tehlikeli değil mi?" Bedenimi ona doğru çevirirken .

"Önümüze bir inek atlamadığı ya da sen beni ısırmadığın sürece sorun yok bebeğim." Kalçamı kavrıyor ve beni daha yakına çekiyor. "Hadi, güzelim."

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Tedbiri elden bırakarak kot pantolonunu ve boxer'ını, sert aletini kavrayabileceğim kadar itiyorum ve başımı onunla direksiyonun arasına eğiyorum. Onu ağzıma aldığım anda inliyor ve boştaki elini eteğime doğru kaydırıyor. İnce naylon çoraplarımı yırttıktan sonra, bacaklarımın arasındaki serin hava patlamasını, parmaklarını dudaklarımın arasında gezdirirken elinin sıcaklığı takip ediyor.

Bir parmağını içime sokarken onu daha sert emiyorum ve umarım arabayı çarpacak kadar dikkati dağılmaz. Kafam direksiyona sıkışmış ve ağzımda bir horozla parçalanmış bir halde ölü bulunmak istemiyorum. Ailem dehşete düşer. Ditra etkilenirdi ama.

Aleti sertleşip ısınıyor, dilime karşı nabız gibi atıyor ve kalçalarını yüzüme doğru itmesi içime erotik heyecan dalgaları gönderiyor. Hiçbir şey beni onun inlemelerinden, iç çekişlerinden, edepsiz konuşmalarından ve vücudunun dokunuşlarıma verdiği tepkilerden daha fazla tahrik edemez. Dudaklarımı şaftının etrafına daha sıkı sararken, iki parmağını içime itiyor ve başparmağını klitorisime sürtüyor, sadece mükemmel miktarda basınçla dokunuyor. Dudaklarımı ve dilimi sikinin ucuna kadar sürüklüyorum. Saçlarımı avuçlamak için direksiyonu bırakıyor ve beni tekrar aşağı itiyor, beni orada tutuyor, horozu boğazımın arkasına çarpıyor ve ardından sıcak cum fışkırıyor.

Hâlâ saçlarımı tutuyor, başımı yukarı çekiyor ve beni yolcu koltuğuna bırakmadan önce öpüyor. Ayakkabılarımı tekmeleyip mahvolmuş çoraplarımı çıkarırken hâlâ nefes almaya çalışıyorum. Sonra eteğimi tekrar aşağı çekip kendimi toparlamaya çalışıyorum.

"Seni nasıl seveceğimi bilmiyorum, Piper," diyor kabaca. "Ama seni her gün biraz daha fazla sevdiğimi biliyorum."

Gözlerimden yaşlar boşanarak ona bakıyorum çünkü sözleri o kadar büyük bir üzüntü ve pişmanlıkla maskelenmiş ki kalbim acıyor.

"Aşkın kuralları yoktur, Mavi. Senin beni sevme şeklin mükemmel. Ben de seni seviyorum. Önemli olan tek şey bu."

Dilinin dişlerine çarparak çıkardığı tıkırtı onun tek tepkisi ve bu sorun değil. Aşkımız beklenmedik ve kusurlu olabilir ama bizimdir. Önemli olan tek şey bu.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Karşımda gördüğüm şey nefesimi kesiyor. Kasabaya dönerken, arabaya servis yapan hamburgerciden ne alacağımıza karar vermek dışında pek konuşmadık.

Kulübeye önce benim girmemde ısrar etti ve o da yavaşça ve endişeyle arkamdan geldi.

Çeşitli boylarda alevsiz elektrikli mumlar uyku tulumunun etrafına ve birkaç tanesi de duvara çivilenmiş küçük ahşap rafın üzerine yerleştirilmiş. Hatta Palamut'un yatağının yanına iki tane de küçük mum yerleştirilmiş. Köşedeki cam vazoda altı adet kırmızı ipek gül filizleniyor. Küçük alan sıcak kehribar renginde parlıyor ve gözlerimin bulanıklaşmasına izin verirsem, alan dağlardaki rahat bir rustik kabin yatak odasını andırıyor. Nutkum tutulmuş bir halde ona bakıyorum. Beni izliyor, tepkimi içiyor.

"Çok güzel," diyorum hüzünle.

Bana doğru bir adım atıyor ve ellerimi ellerinin arasına alıp eğilerek başımın üstünü öpüyor. "Sana alamadığın ilk zamanı vermek istedim. Hatırlayabileceğin romantik bir şey."

Bu romantik jestten önce, arabamı sürerken, ağzından bir sigara sarkarken ve arka koltukta bir köpek varken ona sakso çekmemi istemesini görmezden geliyorum. Önemli olan düşünce, değil mi?

"Bu çok tatlı," diyorum. "Bütün bunları nereden buldun?"

"Dolar dükkanından. Gerçek mumları burada yanık bırakmak istemedim. Bu lanet yeri yakmak istemiyorum."

Gülüyorum ve başımı sallıyorum. "Onları sevdim. Onlar bizde kalabilir."

"Belki bir tanesini eve götürüp yatağının yanına koyabilirsin diye düşündüm. Böylece seni düşündüğümü bilirsin."

Ellerimi onunkilerin etrafında sıkıyorum. "Bunu çok isterim."

Parmaklarını benimkilerden ayırıyor ve yavaşça bluzumu başımdan çekip yere koyduktan sonra elleriyle belimin etrafında dolaşıyor. "Sen..." diyor eğilip boynumu öperek. "Beni nasıl mahvettiğini ."

Boynumun etini dudaklarının arasına alıp nazikçe ısırırken gözlerim kapanıyor ve başım mutlulukla geriye düşüyor.

"Kafam seninle dolu. Yazdığım her nota, her kelime senin peşini bırakmıyor..." Sütyenimin düğmelerini açıyor ve göğüslerimi avuçlarının içine almak için sutyeni çıkarıyor. "Tek duyabildiğim senin sesin. Tek gördüğüm gözlerin. Tek hissedebildiğim senin bedenin..."

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Dudakları boynumdan ayrılıp ağzıma iniyor, önce sert, sonra giderek daha yumuşak. Nefes alış verişi düzensizleşip derinleşirken yavaş ve nazik olmak için çabaladığını söyleyebilirim.

"Özür dilerim," diye fısıldıyorum dudaklarına. "Üzülme. Buna ihtiyacım var. *Sana* ihtiyacım var."

Sözlerinden güç alarak deri ceketini omuzlarından itiyorum. Omuzlarını silktiğinde ceket gümbürtüyle yere düşüyor. Ardından yeni siyah kablo örgülü kazağını çıkarıyor ve ben de ellerimi her bir santimetresinin ne kadar güzel olduğunu düşünerek kaslı, mürekkepli gövdesinde gezdiriyorum. Topuklu ayakkabılarımı ve çıkarmama yardım ediyor ve kısa bir süreliğine arabamın zeminindeki yırtık çoraplarımı hatırlıyorum.

Biz öpüşürken o bizi uyku tulumuna geri götürüyor. Önümde diz çöküyor ve dizimin arkasındaki inanılmaz hassas bir noktadan iç uyluğuma kadar uzanan bir yolu öptüğünde vücudum titriyor. Bacağımı omzunun üzerinden kaldırıp dudakları ve diliyle amımı yalayıp yutmaya başladığında şaşkınlıkla başını tutuyorum. Beni ağzıyla sikerken ve metal piercingi klitorisimin üzerinde gezdirirken uzun saçlarını sıkıyorum. Tam orgazmın eşiğindeyken ağzını çekiyor ve şehvetli bir sırıtışla bana bakıyor.

"Henüz boşalmayacaksın," diye azarlıyor hırıltılı bir sesle. "Bu küçük amcığın sikimin her yerine boşalmasını istiyorum."

Benimle edepsizce konuştuğunu duyduğumda neredeyse orgazm oluyorum ve o yanan gözleri de hiç yardımcı olmuyor. Parmaklarımı saçlarında gezdiriyorum ve bacaklarımı onun etrafında sıkıyorum.

"Bana ne istediğini söyle, Piper."

"Sadece sen," diye cevap veriyorum, onu daha yakına çekerek. "Sana her şekilde sahip olabilirim."

Karnıma ve göğüslerime kondurulan öpücükler beni sakinleştiriyor ve heyecanlandırıyor, vücudum arzu, aşk ve tarif edemediğim duygularla uğulduyor.

Beni nazikçe sırtüstü yatırıyor ve sonra bacaklarımın arasına diz çöküp kot pantolonunu ve botlarını çıkarırken gözlerini benimkilere dikiyor. Yavaşça, kasıtlı olarak alay edercesine hareket ediyor ve ben bunun her saniyesine bayılıyorum. Dövmeler, kaya gibi sert vücudunun neredeyse her santimini, hayata geçen hayallerin ve vizyonların bir haritası gibi gösteriyor. Simsiyah saçları ipeksi dalgalar halinde göğsünden aşağı dökülüyor ve parmaklarımı saçlarında gezdirip tenime değdiğini hissetmek için yanıp tutuşuyorum. Kollarını başımın iki yanındaki uyku tulumuna yasladığında hevesle ona uzanıyorum ve ellerimi boynunun arkasında kenetlemek için ellerimi omurgası boyunca gezdiriyorum.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Her zaman seni eziyormuşum gibi hissediyorum." Parmağını yanağımda gezdiriyor.

"Beni ezmeyeceksin. olman hoşuma gidiyor."

Derin bir nefes alarak yüzünü yaklaştırıyor ve burnumun ucunu öpüyor. "Senin olmayı seviyorum. Ve içinde. Sadece seni incitmek istemiyorum."

Gülümseyerek bir bacağımı onunkine doluyorum ve ayağımı bacağında aşağı yukarı hafifçe ovuyorum.

"Bana zarar vermiyorsun."

"Sadece demek istemedim."

İçime bir kıyamet hissi doluyor ve sadece birkaç saniye önce içinde kaybolduğum aşk ve arzu duygularıyla duygusal bir kırbaç etkisi yaratıyor.

Cevap vermeden önce zorlukla yutkunuyorum. "O zaman verme." Bu bana kolay görünüyor.

Eğer birini incitmek istemiyorsan, bunun olmasına izin verme. "Seninle her şey çok kolay ama çok zor, Piper."

"Bunun ne anlama geldiğini gerçekten bilmiyorum." "Şşş... Konuşmayalım."

"Bazen beni korkutuyorsun. Her zaman yarın uyandığımda gitmiş olacağından korkuyorum."

"Sana verebileceğim kadar çok yarın vereceğime söz veriyorum."

"Söz veriyor musun?" Bunu tekrar duymam gerekiyor çünkü tüm yarınları sonsuza dek istiyorum.

"Söz veriyorum." Dudakları dudaklarıma değiyor ve sonra gövdemden aşağıya doğru öpücükler konduruyor. Göbek deliğime ulaştığında "Bacaklarını aç bebeğim," diyor.

Bacaklarımı olabildiğince açıyorum ve o da başını kalçalarımın arasına eğiyor. Ilık nefesi ve dolgun dudakları hayal edilebilecek en erotik öpücükle benimkiyle alay ediyor. Saf bir memnuniyetle iç çekerken, dili yavaşça yarığımdan geçip kıçımdan klitorise ve sonra tekrar geri dönerken sırtım yükseliyor. Dış kalçalarımı elleriyle kavrayarak beni daha da geniş açıyor, beni diliyle çılgınca sikerken inlememe ve saçlarını avuçlamama neden oluyor. Nabız gibi atan klitorisimi emmek için yaklaştığında neredeyse aklımı kaçıracaktım ve dilinin delici sert metali bu hissi artırıyor. Vücudum titriyor ve bacaklarımı ayrı tutuyor, içimde oluşan ihtiyacı bastırmak için kalçalarımı başının etrafında sıkmama izin vermiyor.

"Blue...."

Yıldırım hızıyla yukarı doğru hareket ediyor ve tam orgazmın ortasındayken sikini taşaklarıma kadar amıma sokuyor. Benden bir çığlık kaçıyor ve kollarımı ve bacaklarımı terli vücuduna sıkıca sarıyorum, kalçalarımı onunkilere sürtüyorum.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Kontrolsüzce titremeye devam ediyorum. Islak, misk kokulu ağzı ve diliyle beni boğuyor, beni yavaş ve derin bir şekilde yumruklarken tüm nefeslerimi ve inlemelerimi görmezden geliyor.

Nefesini içime çekiyorum ve tırnaklarımı sırtının etine geçiriyorum, bedenimi kontrol altına almasından ve vermesinden mest oluyorum. Nefesim sakinleştiğinde, siki hala içimdeyken bizi yan çeviriyor ve bacağımı kalçasının üzerine kaldırıyor. Kalçamın arkasını okşuyor ve kıçımı sıkıyor, içime doğru sallanırken beni kendine doğru çekiyor. Boynumu kavrıyor ve dudaklarımı tekrar dudaklarına götürüyor ve coşku yeniden artmaya başlarken açlıkla öpüşüyoruz. Bu pozisyonda sikinin açısı inanılmaz hissettiriyor ve beni üzerine damlatıyor. Vücutlarımız birbirine çarparken, elini kıç yanaklarımın arasından geçirip deliğimi sikinin yanında parmaklıyor, sonra kaygan parmağını kıçıma bastırmak için tekrar yukarı kaydırıyor. Şaşkınlıkla kıvranıyorum ama o beni sıkıca yerinde tutuyor.

"Kıpırdama," diye fısıldıyor derin sesi ve parmağını yavaşça içime kaydırarak sıkı eti geriyor.

Dudaklarıyla beni susturup yatıştırdıktan sonra parmağını ve sikini aynı anda içime sokmaya başlıyor. Duyguların karışımı erotik olarak sarhoş edici ve tüm vücudumu bir çılgınlığa sürüklüyor, hafif istilacı acıya rağmen daha fazlası için ağrıyor. Hayal kırıklığı ve zevk karışımıyla , yanıt olarak homurdanıyor ve içime daha derin ve daha hızlı batıyor, ikimizi de orgazma fırlatıyor. Boşalırken onu izliyorum ve inlerken gözlerinin kapanışına, dolgun dudaklarının ayrılışına ve vahşi saçlarının alnına yapışışına kapılıyorum. Cehennem kadar ateşli ve daha önce hiç bu kadar nefes kesici bir adamla tanışmamıştım.

Ya da kalp kırıcı.

Her hafta sonu gecesi saat on birde yatakta olurdum. Courtney ile birlikte bir film izlediğimizde ya da gerçekten iyi bir kitap okuyup bir bölüm daha okumaya devam ettiğimde bazen gece yarısı olurdu. Blue'yu görmeye başladığımdan beri, zar zor uyanık kalana kadar onunla kalıyorum ve sonra eve gidiyorum, bazen sabahın ikisinde veya üçünde.

Geceyi Blue ile geçirdikten ve romantik ilk seks deneyimimizi yaşadıktan sonra sessizce daireme indiğimde saat 2:45'ti. Çoğu ilk seks deneyiminin bir deliğe parmak sokmayı içerdiğinden şüpheliyim.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Ama Blue'nun her şeyi benzersiz ve sıra dışı ve bu da onun hakkında gerçekten sevdiğim şeylerden biri.

"Nerelerdeydin?" Sıçrıyorum ve kollarımı ninja tarzı çılgınca sallıyorum, bu sırada çantamı ve alevsiz mumumu düşürüyorum. Karanlıkta ışık düğmesine uzandım ve Ditra'nın yatağıma yayıldığını gördüm.

"Burada ne yapıyorsun?" Talep ediyorum. "kopardın.
Peki buraya nasıl girdin?"

"Courtney beni içeri aldı. Eklemeliyim ki saatler önce." Ayağa kalktı ve beni inceledi. "Beynin yeni sikilmiş gibi görünüyorsun."

Yatağın kenarına oturup yüzümü ona dönüyorum ve ayakkabılarımı tekmeliyorum. "Nasıl anlayabilirsin? Yaptığımı söylemiyorum. Sadece iyi bir sikişin ne tür görsel kanıtlar bıraktığını bilmek istiyorum."

"Birincisi ruj bulaşmış. Kırmızı ve kabarık dudaklar. Dağınık saçlar. Şaşkın orgazm gözleri."

"Şaşkın orgazm gözleri mi?" Tekrar ediyorum, gülerek. "Bu da ne böyle?"

"İnsanların kafaları iyiyken nasıl göründüklerine benziyor, sadece bu bir orgazm kafası. Ya da düşük."

Ona bir yastık fırlatıyorum. "Sen delisin, bunu biliyor musun?"

"Belki de. Ama haklıyım, değil mi?"

İç çekerek ayağa kalkıyorum ve hızlıca yoga pantolonumu ve soluk bir tişörtümü giyiyorum.

"Güzel. Evet. Seks yaptık. Şimdi mutlu musun?"

"Mutlu olduğunu zaten biliyordum. Seni
tanıyorum, Piper."

Yatak başlığına birkaç yastık yığıyorum ve yanına yerleşiyorum. Beni bu şekilde köşeye sıkıştırmasına şaşırdığımı söylemek isterdim ama şaşırmadım. Ditra böyle bir arkadaş. Bu bazen iyi, bazen de çok sinir bozucu olabiliyor.

"Haftalardır benden kaçıyorsun. Haftalık yemeğimizi hatırlıyor musun?
Bu en son ne zaman oldu?"

"Özür dilerim... Sadece dikkatim çok dağınıktı."

"Hadi canım. Aşık olmanın ne kadar heyecan verici olduğunu anlıyorum ama senin için endişeleniyorum. Beni daha önce hiç hayatından çıkarmamıştın."

"Seninle ilişkimi kesmedim," diye itiraz ediyorum, böyle hissetmesinden nefret ediyorum. "Bu konu hakkında konuşmadan önce kafamı toparlamam gerekiyordu; hepsi bu."

"Sana yüzlerce mesaj bıraktım."

"Biliyorum."

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Bana neler olduğunu anlatana kadar gitmiyorum. Gerekirse burada uyurum. Kedini besledim ve kumunu temizledim, bu yüzden bunu benimle konuşmamak için bir bahane olarak kullanabileceğini düşünme."

Ona başımı sallayarak ne söyleyeceğimi bile bilmediğimi fark ediyorum. Eskiden on altı yaşındayken yaptığımız gibi baş döndürücü bir kız muhabbeti istediğini biliyorum. Evan ve birlikte yaptıklarımız hakkında her ayrıntıyı anlatmamı istiyor. Birçok açıdan bunu istiyorum çünkü mutlu ve heyecanlıyım ve ona Evan'ın ne kadar harika olduğunu anlatmak istiyorum. Ama bunu ona endişelerimi ve korkularımı da anlatmadan yapamam ve bunlar onun üzerinde durup analiz edeceği ve benim de onunla birlikte analiz etmemi isteyeceği şeyler. Analiz etmeye hazır değilim. Ve tabii bir de Evan'ın yaşam durumu var.

"Piper? Konuş benimle. Kuduz bir köpek gibi dudağını kemiriyorsun. Bu kafanın karışık olduğu anlamına gelir."

"Kafam karışmadı... Tamam, belki biraz karıştı."

"Sadece benimle konuşur musun? Ben senin en iyi arkadaşınım. Baş belası olduğumu biliyorum ama seni seviyorum. Bunu biliyorsun, değil mi?"

Ona gülümsüyorum. "Elbette seviyorum. Ve ben de seni seviyorum."

Yataktan kalkıyor. "Gidip bize çay yapacağım. Döndüğümde konuşalım, tamam mı? Hepsini kusacaksın."

"Pekâlâ. Siz bunu yaparken ben de tuvalete gidip biraz yıkanacağım."

Neyse ki temizlenmek istememle ilgili herhangi bir yorum yapmıyor ve on dakika sonra yatak odama geri dönüyoruz. Archie yatağın etrafında zıplıyor ve kıçını yüzümüze dayıyor.

"O gece barda olan adam mı? Adı neydi onun? Red mi?
Mavi mi?"

Sıcak, tatlı çaydan biraz yudumlarken ona sırıtıyorum. "Mavi. Gerçek adı Evan."

"Şaşırdım. Genelde tercih ettiğin tipte bir adam değil. Beni yanlış anlama, çok seksi. Yani... o gözler, saçlar ve dövmeler. Vay anasını."

"Güven bana. Biliyorum."

"Siz ikiniz nerede tanıştınız?"

"Ofisimin yanındaki parkta. Her gün öğle tatilinde kitap okumak için oraya gidiyorum."

"Oh. O da oraya yakın bir yerde mi çalışıyor?" "Öyle de denebilir...."

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Tam zamanlı bir müzisyen mi?"

"Evet, bir bakıma."

Kaşları kalkıyor. "Neden bu kadar belirsiz davranıyorsun? tür porno yıldızı mı? Eğer öyleyse, ben buna varım. Tonla para kazanıyorlar."

"Ditra! O bir porno yıldızı değil. Tanrım! Parkta gitar çalıyor." "Konser gibi mi?"

"Evet, öyle sayılır."

Şaşkınlıkla kaşlarını çatıyor. "Her gün mü?"

Sonunda pes ediyorum. "O bir sokak müzisyeni."

Beklentiyle bana bakıyor, daha fazla açıklama bekliyor ve ona bir açıklama yapmadığımda, yüzünün yavaş yavaş farkına vardığını görüyorum.

"Parkta para için oynuyor," diyor. Başımı sallıyorum.

"Bu yüzden insanlar dinlerken ve yanından geçerken ona bahşiş veriyor. Maaş çeki almıyor."

"Doğru."

"Yani tam olarak gerçek bir işi yok."

Başımı sallıyorum ve boş çay fincanımı komodinin üzerine koyuyorum. "Hayır. Pek sayılmaz."

"Ona para mı veriyorsun?" "Tanrım, hayır. Öyle bir şey yok."

"Arabasında yaşamıyor, değil mi?"

İrkildiğimi fark etmiş olmalı, çünkü bana bakarken yüzü ve omuzları düşüyor.

"Bana öyle olmadığını söyle, Piper," diye yalvarıyor.

"Arabası bile yok," diyorum sonunda. "O evsiz." İşte. Söyledim işte. Artık biliyor. "Ne söyleyeceğini biliyorum. Ama onu seviyorum. Onu gerçekten seviyorum. Beni mutlu ediyor, kendimi güzel hissettiriyor, zeki, komik ve çok yetenekli. Nerede yaşadığı ya da yaşamadığı umurumda değil. Benim için önemli değil."

Bir an için şoka girmiş gibi görünüyor. Orada öylece oturmuş, ağzı kısmen açık, gözlerini kırpmadan bana bakıyor. Sonunda başını hafifçe salladı ve elini saçlarında gezdirdi. "Lanet olsun. Cidden ne diyeceğimi bile bilmiyorum."

"O zaman hiçbir şey söyleme. istemiyorum."

"Aileniz biliyor mu?"

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Şaka mı yapıyorsun? Tabii ki şaka yapmıyorum. Nasıl olduklarını bilirsin. Beni buraya kilitlerler ve bir daha çıkmama izin vermezler."

"Doğru. Sadece... sen çok güzelsin. Akıllı ve tatlısın ve iyi bir işin var. Böyle biriyle yetinmek zorunda değilsin-"

"Yerleşmek mi?" İçimde öfke yükseliyor. "Yerleşmiyorum. Onunla birlikte olmak istiyorum." "Seni kızdırmaya çalışmıyorum. Sadece anlamaya çalışıyorum. Kes beni.

biraz gevşet, tamam mı? Beklediğim bu değildi." "Bu konu

hakkında daha fazla konuşmak istemiyorum. Yoruldum."

"Benden kurtulamayacaksın. Hoşuna gitse de gitmese de bu konu hakkında konuşacağız."

"Asla anlamayacaksın."

"Belki değil, ama deniyorum. Tam olarak nerede yaşıyor?"

Derin ve sinirli bir nefes vererek dizlerimi göğsüme çekiyorum ve kollarımı bacaklarıma doluyorum. "Onunla ilk tanıştığımda parktaki eski bir köprünün altında uyuyordu. Gündüzleri dolaşıp gitar çalıyor, bazı geceler de barlarda para karşılığı çalıyor, ona rastladığımız gece olduğu gibi. Ama şimdi terk edilmiş eski bir evin arka bahçesindeki kulübede uyuyor. Çıkmaz bir sokakta. Kimse oraya inmez. Güvenli bir yer."

"Baraka mı? Peki siz nerede takılıyorsunuz? Nerede seks yapıyorsunuz? Kalitesiz otel odalarına para mı ödüyorsunuz? Pire kapabilirsin, Piper. Ya da tahtakuruları. Büyük bir OKB ve mikrop sorunun var ve ucuz otellerde mi sevişiyorsun?"

"Hayır. Kulübede takılıyoruz. Uyku tulumu var. Aslında hiç de kirli değil. O temizledi."

"Bir barakada mı sevişiyorsunuz?" diye bağırıyor resmen.

"Kes !" Tıslıyorum. "Her şeyden önce, *sevişmiyoruz*. Birbirimizi seviyoruz.

Bunu kirli bir şeymiş gibi gösteriyorsunuz ama değil."

"Kulağa adice geliyor. En azından onu buraya getiremez misin?"

"Hayır. Annemle babam bunun üzerine gider ve binlerce soru sorarlar.

Ayrıca, köpeği var. Buraya köpek getiremem. Archie taş kesilir." "Köpek de

kulübede mi uyuyor?"

"Evet. O gerçekten iyi bir köpek. Sakin ve iyi huyludur ve her zaman temizdir.

İkisi de öyle."

"Piper, cidden bu noktada ne diyeceğimi bile bilmiyorum. Bu düşündüğümden çok daha kötü."

"Neden? Neden daha kötü? O iyi bir adam. Önemli olan tek şey bu değil mi?"

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Hayır, değil! Daha yirmi bir yaşındasın! Randevulara gitmeli ve bir adamın dairesinde gerçek bir yatakta seks yapmalısın. Çıkmaz sokaktaki lanet barakada değil! Sana değer veriyorum, seni aptal. Ve bu çok boktan bir durum. Ben bile böyle bir şey yapmazdım ve burada deli olan benim!"

"Sen deli değilsin. Sadece deneyselsin."

Yanımdaki yastıklara yaslanıp elleriyle yüzünü kapatıyor. "Beni ağlatacaksın. Ne yaptığını görüyor musun? Herkesin içindeki iyiliği görüyorsun."

"Bu neden kötü?"

"Öyle değil. Harika bir şey. Bu yüzden dünyadaki en iyi arkadaşsın ve muhtemelen bu yüzden bu evsiz Mavi adam seni çok seviyor." Beni incelemek için yan yatıyor. "Seni seviyor, değil mi?"

"Eminim öyledir."

"Sadece senin kullanılmanı istemiyorum. Onu desteklemiyorsun, değil mi?"

"Hayır. Hiç de değil. Bazen bir şeylerin parasını ben ödüyorum ama o da ödüyor. Bu rahatsız ediyor.
ödemeye çalıştığımda."

"Güzel. Ödeyebiliyorsa ödesin."

"Kimseye benden ve ondan bahsetme, Dee. Hazır olduğumda aileme söyleyeceğim."

"Kimseye söylemeyeceğim, söz veriyorum. Zaten bana kim inanır ki? Onunla görüşmeye devam edecek misin? Bunun ciddi olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Evet, onunla görüşmeye devam edeceğim." Aramıza girmeye karar vermiş olan Archie'yi okşuyorum. "Gelecekte ne olacağını gerçekten bilmiyorum ve beni korkutan da bu."

"Ne demek istiyorsun?"

"Hiçbir yerde çok uzun süre kalmıyor. Bir yerden bir yere gidiyor ve görmek istediği bir sonraki yere gitmeden önce sadece birkaç ay kalıyor."

"Artık seninle ilişkisi olduğu için burada kalacağını düşünmüyor musun?"

"Bilmiyorum. Kalmasını istediğimi ima ettim ama çok ürkek ve belirsiz davranıyor. Sanırım bağlanmaktan korkuyor. Cinsel bağlılıktan değil ama planlara ve geleceğe bağlılıktan."

"Bir iş, bir ev ve bir yetişkin olmak gibi mi?"

"Aynen öyle. Sadece etrafta dolaşmak ve gitar çalmak istiyor gibi görünüyor."

"Aman Tanrım. Bunun her yerinde kalp kırıklığı, yıllarca süren duygusal travma ve terapi var. Senin için sorun olur mu? Ona aşık olmak ve sonra da etrafta dolaşabilsin diye terk edilmek?"

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Hayır... Eğer giderse onu deli gibi özleyeceğim. Yıkılırım."

"Tamam, madem seni seviyor, o zaman neden bir iş bulamıyor? O zaman bir daire tutarsınız ve bir barakada kalmamış olursunuz." Bir kahkaha attı. "Barakada yaşamak!" diye tekrarlıyor kıkırdayarak.

Ona ters ters bakıyorum ve gözlerimi yakan hayal kırıklığı yaşlarıyla savaşıyorum. "Hiç komik değil. Onunla bir daire hakkında konuşacağım ve onu bu işe alıştırmaya çalışacağım. Depozito ve mobilya için neredeyse yeterli param var ve acil durumlar için de birkaç bin biriktirdim. Bir ya da iki aya daha ihtiyacım var."

"Peki ya hayır derse? O zaman ne yapacaksın?"

"Bilmiyorum. O kadar ilerisini düşünemiyorum." Beynimin o kadar uzağa gitmesine izin verirsem, şu anda başa çıkamayacağım binlerce "ya olursa" senaryosuyla bombardımana tutulurum.

"Buna mecbur kalabilirsin. Sanırım siz her şeyi çözene kadar bir süre benimle kalabilir. Dairemde dolap olarak kullandığım boş bir oda var ama bir barakada uyuduktan sonra ona Ritz gibi gelecektir. Eğer güvenilir olduğunu söylüyorsanız, orada kalması benim için sorun değil, böylece takılmak için güvenli bir yeriniz olur. İstersen sen de taşınabilirsin. Benim için hiç sakıncası yok."

"Bu gerçekten çok hoş ama kabul edeceğinden şüpheliyim. Yine de ona sorabilirim."

"Kesinlikle onunla konuşmaya çalışırdım. Evsiz bir yabancının dairemde yaşamasından pek hoşlanmıyorum ama bu barakada sikişme işinden de hiç hoşlanmıyorum. Sen bundan çok daha iyisin. Dürüst olmak gerekirse bunların hiçbiri hoşuma gitmiyor ama bununla başa çıkmaya çalışıyorum çünkü bu adamdan ne kadar hoşlandığını görebiliyorum."

"Onu seviyorum, Dee. Sanırım o benim ruh eşim," diyorum usulca. "Onu gördüğüm anda onunla aramda bir bağ olduğunu hissettim. Ve eminim o da bunu hissetmiştir."

"Bu saçmalığa gerçekten inanmıyorum. Ben kimyaya, ortak noktalara ve harika sekse inanırım."

"Çünkü hiç hissetmediniz."

Omuz silkiyor. "Belki de. Hissettiğim şey, saklanmak için beni ekmeyi bıraksan iyi edeceğin. Kendini ona öylece kaptırıp hayatını ele geçirmesine izin veremezsin. Çarşamba akşamı yemeklerimize geri dönmemizi bekleyeceğim. Bir geceliğine sensiz ölmeyecek." Yorganı geri çekiyor

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

ve üzerinde yattığı yastıklardan birini kabartıyor. "Seni bilmem ama ben çok yorgunum. Burada seninle uyuyorum."

Evan'ın benimle birlikte Ditra'da ya da kendi dairemizde yaşama önerisine nasıl tepki vereceğini merak ederek uykuya dalıyorum ve beyaz panjurlu, beyaz çitli, sevimli sarı bir evde yaşadığımızı ve Acorn'un pengueniyle verandada oturduğunu hayal ediyorum.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

CHAPTER NINE

Bugünkü toplantıya hiç hazırlıklı değilim. Aslında bu bir toplantı değil; yıllık performans değerlendirmem. Her yıl dördüncü çeyreğin sonuna doğru becerilerim, ilerlemem, tutumum, takım oyunculuğum, büyümem ve hedeflerimi tamamlama durumumla ilgili bu garip analize katlanmak zorunda kalıyorum. En zor kısmı ise yöneticime ve insan kaynaklarına teslim etmem gereken evrakların öz analiz bölümünü doldurmak zorunda kalmak. Herkes zam alma umuduyla kendisinden ve başarılarından övgüyle bahsetmiyor mu? Kimse son on iki ay boyunca ne kadar berbat olduğunu detaylandıran o formu doldurmayacak.

Yine de dürüst olur ve pek de iyi olmayan performansımı itiraf ederdim. Tabii formu doldurmayı hatırlamış olsaydım. Muhtemelen son birkaç haftadaki performans düşüşümü ana hatlarıyla belirtirdim.

Ama bunun yerine, patronumdan duyuyorum.

"Tüm yıllık hedeflerinizi tamamladınız ve yakın zamana kadar performansınız mükemmeldi. Ancak son birkaç haftadır dikkatinin çok dağınık olduğunu fark ettim. Birçok kez öğle yemeğinden geç döndün, çok kısa bir süre içinde aniden birkaç hastalık günü geçirdin ve zaman zaman seni boşluğa bakarken yakaladım. İşinizin kalitesi düşmüyor ama yine de endişeliyim. Eğer bir sorun yaşıyorsanız ve çalışma saatlerinizi değiştirmeniz ya da izin ayarlamanız gerekiyorsa, bunu İK ile görüşmekten memnuniyet duyarım."

"Hayır, buna gerek yok. Tüm bunlar için özür dilerim. Daha iyisini yapacağıma söz veriyorum. Son zamanlarda bazı kişisel şeyler yaşadım ve bunların beni etkilemesine izin verdiğim için çok üzgünüm."

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Acaba sıkılmış olabilir misiniz? Birkaç yıldır aynı pozisyondasınız ve artık bu pozisyonu aştığınızı hissediyorum. Mevcut pozisyonunuzda potansiyelinizin tam olarak keşfedilmediğine inanıyorum."

Umarım Ditra bu toplantılardan birine katılmak zorunda kalmaz çünkü *performans* ve *pozisyon* kelimeleri onu kıkır kıkır güldürür.

"Sıkıldığımı söyleyemem." Gerçi şimdi düşününce sıkıldım.
Telefonlara cevap vermek, veri girişi yapmak ve dosyalamak pek de heyecan verici şeyler değil.

"Yılın başında bazı pazarlama asistanlığı pozisyonlarımız açılacak. Eğer ilgilenirsen o departmanda harika olacağını düşünüyorum."

Anında dikkatimi çekti. "Evet. Bununla çok ilgileniyorum."

Öz değerlendirme formunu konferans odasındaki masanın üzerinden bana itiyor. "Mükemmel. Ocak sonunda görüşmek üzere tekrar bir araya geleceğiz. Bu arada, bu formu doldurup hafta sonuna kadar bana göndermeni istiyorum ki dosyanda . İK tarafından isteniyor."

"Kesinlikle yapacağım. Bu kadar anlayışlı olduğunuz için teşekkür ederim. Yeni pozisyonları duymak için sabırsızlanıyorum."

Elindeki dosyada evraklarımı karıştırıyor. "Şimdilik yüzde on zam ve iki bin dolar yıl sonu ikramiyesi alacaksınız."

İki bin dolar!

"Bu çok cömertçe. Size ne kadar teşekkür etsem azdır."

Başını sallayarak gözlüklerini yüzünden çıkarıyor ve başına yerleştiriyor. "Sizinle konuşmak istediğim bir şey daha var, tabiri caizse kayıt dışı."

"Tamam...."

"Senin yaşında bir kızım var ve sen bana onu hatırlatıyorsun. Liseden beri benim için çalışıyorsun. Güzel ve zeki bir kadına dönüşmeni izledim. Son zamanlarda, ofisteki dedikodulardan duyduğuma göre, elverişsiz bir yaşam tarzı olan, çok kısıtlı imkanlara sahip bir adamla ilişkiniz varmış. Endişelendiğimi itiraf etmeliyim. Bizim için en iyisi olmayan bir durumun ya da sağlıksız bir ilişkinin içine çekilmek çok kolaydır. Haddimi aştıysam özür dilerim. Sadece dikkatli olmanızı istiyorum ve umarım son zamanlarda yaşadığınız devamlılık ve odaklanma sorunlarının nedeni bu değildir."

Biraz şaşırdım. Alınmadım, çünkü Olivia'nın iyi niyetli olduğunu biliyorum. Sadece nasıl cevap vereceğimi bilemiyorum. İnkar edecek değilim.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Blue'yu görmek. Ve çok öfkeliyim çünkü "dedikoducu "nun Melissa ve onun koca kıçlı dedikoducu ağzı olduğunu biliyorum.

"Endişeni takdir ediyorum Olivia. Ve evet, çoğumuzdan farklı yaşamayı seçen bir adamla görüşüyorum, ama o çok iyi, sevecen bir insan. Tehlikede değilim."

"Çok iyi. Daha fazla burnumu sokmayacağım, ancak bir kulağa ihtiyacınız olursa kapımın her zaman açık olduğunu bilin."

"Teşekkür ederim." Formumu alıp masama geri dönüyorum, ardından makyajımı tazelemek ve düşüncelerimi toparlamak için kadınlar tuvaletine gidiyorum. Lavaboların ve aynaların önünde kiminle karşılaşıyorum? Melissa'dan başkası değil. Hiç düşünmeden, plan yapmadan ya da kendimi kontrol edemeden onu itiyorum ve o da tökezleyerek elektrikli el kurutma makinesine geri dönüyor.

"Senin derdin ne?" diye . "Burnunu özel hayatımdan uzak

tut."

"Neden bilmiyorum."

"Yalanlarını kendine sakla. Olivia'ya kiminle çıktığımı söylediğini biliyorum."

"Yerel sokak hayvanlarını evlat edindiğiniz için her geç kaldığınızda yerinize bakmam gerekiyorsa, bu beni ilgilendirir. Ayrıca ne kadar hijyenik olduğun konusunda da endişeliyim. Tuvaletlere yengeç yaymanı istemiyoruz."

"Sen kendi işine bak."

Bir metre on bir boyundaki minyon bedenimle alay ediyor. "Bu konuda ne yapacaksın, Piper?"

Dudak parlatıcımı yavaşça sürüyorum ve aynadaki yansımasına bakıyorum. "Bilmiyorum," diyorum kayıtsızca. "Ama otoparkta BMW'nizin başına bir şey gelirse çok yazık olur. Özellikle de dejenere evsiz adamlar etrafta dolaşırken. Duyduğuma göre sırf eğlenmek için boyaları çiziyor, fren çizgilerini kesiyor ve lastikleri kesiyorlarmış. Yerinizde olsam dikkatli olurdum."

Bana dik dik bakıyor, gözleri öfke ve nefretle yanıyor. "Sen deli bir kaltaksın."

Umursamazca omuz silkiyorum ve o neredeyse koşarak odadan çıkarken ellerimi yıkıyorum ve aynada kendime memnuniyetle gülümsüyorum. Bana zorbalık yapmasına izin vermekten bıktım ve sonunda karşı koymak ve ona kendi ilacını tattırmak iyi hissettiriyor.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Köşede eski bir yastığın üzerinde otururken titrememeye çalışıyorum. Palamut kucağımda bir top gibi kıvrılmış, Blue'nun not kâğıdına bir şeyler yazıp gitarıyla mısralar çalmasını, sonra da bu işlemi tekrar yapmasını izlerken onun yumuşak kulaklarını ve ağzını okşuyorum. Bugünkü ruh hallerinden birini yaşıyor ama neyse ki bu sefer sadece sigara içiyor ve içki içmiyor. Saatlerdir onu izliyorum, köşeden sessizce destek oluyorum. Saatler önce Dunkin' Donuts'tan yanımda getirdiğim sıcak kakaoyu içtik ama sadece birkaç dakika içimi ısıttı.

"Mavi mi? Yorulmaya başladım. Sanırım gitmeliyim."

Başını kaldırdı ve sanki hâlâ orada olduğumu bilmiyormuş gibi boş bir ifadeyle bana baktı.

"İyi misin?" diye sordum.

"Evet, ben iyiyim. Sadece yorgunum. Kafamda o kadar çok kelime var ki, bir aşağı bir yukarı gidip geliyorlar ve onları bir düzene sokmadan rahat edemiyorum. Bunu göremiyor musun?"

Acorn'u yavaşça kucağımdan indirip Mavi'ye doğru sürünüyorum. "Hepsini bu gece yapmak zorunda değilsin," diyorum yumuşak bir gülümsemeyle. "Biraz dinlenirsen kafan muhtemelen daha berrak olacaktır. O zaman kelimeleri ve notaları daha iyi sıralayabilirsin."

Gözleri benimle etrafına saçılmış kâğıt parçaları arasında gidip geliyor. "Bilmiyorum...." Bir elini uzun, karışık saçlarında gezdiriyor. "Bunu gerçekten şimdi yapmalıyım."

Gitarını dikkatlice elinden alıp kenara bırakıyorum. Gözlerinde bir panik parıltısı beliriyor ve zihnini dağıtmak umuduyla eğilip onu öpüyorum.

"*Beni* gerçekten şimdi yapmalısın," diye baştan çıkarıcı bir şekilde fısıldıyorum, yanağını avuçlayarak.

Nefesini içine çekerek ensemden tutuyor ve aç, talepkâr bir öpücük için beni kendine çekiyor. Dili benimkinin üzerinde geziniyor ve ben boştaki elimle kot pantolonunun üzerinden sikini okşarken nefesi ağırlaşıyor.

Kalın sweatshirt'ünü hızla başının üzerine çekerken, "Paltonu çıkar," diye emrediyor.

İşe yaradı. Düğmeyi çevirdim.

Kendimi soğuğa aldırmamaya zorlayarak tüm kıyafetlerimi çıkarıp önünde diz çöküyorum, tüylerim diken diken oluyor. Gözleri beni içine çekiyor ve avuçlarıyla göğüslerimi kavrıyor, avuçlarını soğuk havanın saldırısından zaten zirveye ulaşmış meme uçlarıma sürtüyor.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Çok güzelsin Uğur Böceği," diye fısıldıyor, yüzünü göğüs dekolteme gömüyor ve dilini göğsümün kıvrımlarında gezdiriyor. Kollarımı başının etrafına doluyorum ve göğsüme ve boynuma öpücükler ve aşk ısırıkları yağdırırken onu kendime sarıyorum. "Uzan ve seni becermemi söyle." Boğuk sesinden cinsel güç sızıyor ve içimin titremesine neden oluyor.

Yorganı kenara çekerek yatağın üzerine sürünüyorum ve sırtüstü uzanıyorum, bir kolumu başımın altına eğiyorum ve o beni izlerken diğer elimi yavaşça ayrılmış bacaklarımın arasında gezdiriyorum, özel şovdan büyülenmiş bir halde, şarkı ve beyninde unuttuğu sözler arasında gidip geliyor.

Şimdilik.

"Beni becermeni istiyorum," diye fısıldıyorum.

Ayakta dururken, botlarını çıkarıp kıyafetlerinin geri kalanını çıkarırken gözleri kendimi parmaklayan elime takılı kalıyor.

"Parmaklarını yala," diyor bacaklarımın arasına diz çökerek. Elimi dudaklarıma götürüp işaret parmağımın uzunluğunu yaladıktan sonra ağzıma götürürken gözleri mavi-siyah parlıyor.

Beni izlerken dudaklarında seksi bir sırıtış beliriyor, siki vücudundan uzanıyor ve ayak bileklerimden tutarak baldırlarım sert göğsüne dayanana kadar bacaklarımı kaldırıyor. Belime uzanıp vücudumu kendine doğru çektiğinde nabzım hızla atıyor ve sikini hedeflenmiş bir ustalıkla içime sokuyor. Ani itiş beni çığlık atmaya zorluyor, bu da onu daha sert ve daha hızlı içime girmeye teşvik ediyor. O vahşi bir adam, ayak bileklerim omuzlarındayken beni derin ve öfkeli bir şekilde beceriyor.

Hafif bir ter pırıltısı vücudunu kaplıyor ve saçları konserdeki bir metal kafa gibi başının etrafında dalgalanıyor. Yine kaybolmuş durumda, ama bu sefer dizeler, sayfalar, notalar ve kelimeler yerine bedenimin derinliklerinde. Üzerime eğiliyor, kalçalarımı göğüslerime bastırana kadar bacaklarımı onunla birlikte büküyor ve ağzımı kendi ağzıyla kapıyor. O içime girerken tırnaklarımı sırtına geçiriyor, soğuğu, guruldayan midemi ya da dışarıda uğuldayan rüzgârı umursamadan kendimi onunla birlikte kontrolden çıkmaya bırakıyorum. Benim için hiçbir şey onu mutlu etmekten ve kendi işkencesini hafifletmek ve ona huzur getirmek için ihtiyaç duyduğu şeyi vermekten daha önemli değil. Onun için ilaç, sevgili ve en iyi arkadaş olabilirim. Onun özlediği huzur olabileceğime inanıyorum, tıpkı onun benim olduğu gibi.

İkimiz de yorgun, terli ve nefessiz bir halde yatağa birlikte yığıldıktan birkaç dakika sonra uyuyor. Battaniyeyi nazikçe omuzlarına kadar çektikten sonra, vücudumu dikkatlice onunkinden ayırıp oturuyorum

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

kalkıp loş odada giysilerimi arıyorum. Her yerde not kâğıtları var ve ben de bana en yakın olanları alıp, yarın bakmak isteyebilir diye düzgün bir yığın haline getiriyorum. Kâğıt yığınını kenara koyduğumda, en üstteki sayfanın rastgele karalamalarla dolu olduğunu fark ediyorum. Yazdığını varsaydığım kelimeler ve müzik notaları yok.

Kolu anında etrafımda dolanarak dikkatimi kâğıttan uzaklaştırıyor ve beni tekrar yanına çekip vücudunu benimkine yaslayınca kâğıdı bırakıyorum.

"Kal," diye mırıldanıyor. "Gecenin bir yarısı gitmenden nefret ediyorum."

Ben de nefret ediyorum ama hiçbir zaman kulübede gecelemeye cesaret edemedim. Polis tarafından yakalanmaktan ve izinsiz girmekten tutuklanmaktan korkuyorum. Uyumamı bekleyen örümceklerden daha da çok korkuyorum, böylece ortaya çıkıp örümceklerin yaptığı korkunç şeyleri yapabilirler. Gecenin bir yarısı işemek zorunda kalacağımdan korkuyorum. Ve sabah uyandığımda tekrar. Bahçenin kenarına gidip yabani otların ve ağaçların arasına çömelmek berbat bir şey.

Yine de ilk kez kalmamı istedi ve umarım bu bana daha çok bağlandığının ve beni bırakmak istemediğinin bir işaretidir. Teknik olarak, gece kalmamam için bir sebep yok. Yarın işte olmam gerekmiyor ve Archie'nin ben eve dönene kadar onu idare edecek kadar yiyeceği ve suyu olduğunu biliyorum. Annem eve gelmediğimi fark ederse elbette endişelenecektir ama ben bir yetişkinim ve istesem de istemesem de bütün gece dışarıda kalabilirim. Alt kata taşındığımda bağımsız olmama izin vermeleri ve çok fazla karışmamaları anlaşmanın bir parçasıydı.

Tekrar Blue'nun kollarına yerleşerek, seksin tüm sıcaklığı kaçmadan önce battaniyeyi tekrar üzerimize çekiyorum.

"Seni yarın yokmuş gibi seviyorum. Bunu asla unutma," diyor çenesini omzuma dayayarak. Bu özel sözleri her söylediğinde olduğu gibi kalbim göğsümde kabarıyor. Kolunu göğsüme daha sıkı sararak, onun çoktan uykuya daldığından emin olmama rağmen ben de aynı şeyi söylüyorum. Ne yazık ki uyku benim için onun kadar kolay gelmiyor. Yaklaşan böceklerin korkusu gözlerimi kapatacak kadar rahatlamamı engelliyor.

"Meşe palamudu," diye fısıldıyorum ve köşedeki polar köpek yatağından başını kaldırıp bana soru sorarcasına bakıyor. "Buraya gel, yavru köpek." Yanımdaki yatağı okşuyorum ve o mutlu bir şekilde yanıma geldiğinde, yanıma sürünmesi için battaniyenin kenarını kaldırıyorum. Elimi yaladıktan sonra yatağımın yanına yerleşiyor.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Yorganın altına girdim. İç çekerek, Blue ve benim de aşık olduğum tüylü köpeğin arasına sokulmuş, sıcak ve korunaklı hissediyorum.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

CHAPTERTEN

Tanıştığımızdan beri ilk kez yerel bir lokantada akşam yemeği yerken, Acorn arabamın arka koltuğunda bir battaniyenin üzerinde onun için aldığım özel bir kemikle bekliyor. Aşık olduğum adamla gerçek bir randevuda insan içine çıkmanın ne kadar güzel bir his olduğunu tarif bile edemem.

Arka planda Noel müziği çalıyor ve yanımdaki sandalyeye koyduğum tüylü beyaz kazağım, ona uygun eldivenlerim ve şapkamla kendimi şenlikli hissediyorum. Menüyü okurken sürekli Blue'ya bakıyorum çünkü bu gece inanılmaz yakışıklı görünüyor. Saçları yeni yıkanmış, kabarık ve dalgalı. Birkaç hafta önce ona verdiğim kolonyanın hafif kokusu ciğerlerimi sandal ağacı ve vanilya ipuçlarıyla dolduruyor. Bir erkek siyah bir süveterin içinde nasıl bu kadar seksi görünebilir diye sormayın bile, ama kesinlikle öyle. Örgü kumaş geniş omuzlarını ve göğsünü vurguluyor ve onu kesinlikle sevimli ve seksi gösteriyor.

Blue'nun bir şekilde yerinde görünmeyeceğinden veya bir restoranda garip davranacağından endişelendim ama yanılmışım. Tamamen rahat ve doğaldı, her zamanki manyetik özgüvenini yayıyordu. Garson kızlardan birkaçının yanından geçerken ona aval aval baktığını fark ettim ama kıskançlığımı dizginledim. Asla flört etmiyor ve onu başka kadınlara bakarken hiç yakalamadım. Bir kere bile. Gözleri her zaman benim üzerimde ve gerçekten de düşüncelerine açılan bir pencere gibi, iyi ve kötü ruh hallerini ve en derin duygularını ortaya çıkarıyor. Bana olan sevgisini sorgulamamın hiçbir yolu yok çünkü bana bakışında bu inkar edilemez bir gerçek. Bu sahte ya da zorlama olamaz. Ve onu bana bakarken yakaladığımda sık sık gördüğüm ihtiyaç ve arzu parıltıları da olamaz.

Akşam yemeği onun fikriydi, bu hafta birkaç barda çaldıktan sonra fazladan para kazanması onu teşvik etti. Benim için para harcamasına izin verdiğim için kendimi kötü hissediyorum.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Ayrıca, benden faydalandığını hissetmemesi için arada bir ödeme yapmasına ve benimle ilgilenmesine izin gerektiğini de biliyorum.

"Burada iyi olan ne?" diye soruyor.

"Hmm... Çok iyi burger yapıyorlar. Ve acılı peynir kızartmaları harika."

Yüzü aydınlanır. "Aynen öyle. Onları alacağız." "Bir de

gerçek vişne şuruplu vişneli kolaları var." "Onu da alalım."

Garson siparişimizi aldıktan sonra masanın öbür ucuna uzanıp elimi tuttu. "Bunu yaptığımıza memnunum. Daha güzel bir yere gitmediğimiz için üzgünüm. Bir gün seni beş yıldızlı bir restorana götüreceğim, bebeğim."

"Saçmalama. Bu mükemmel bir şey. Asla lüks bir restoranda vişneli kola ve acılı peynir kızartması yiyemeyeceğiz."

Çocuksu sırıtışıyla göz kırpıyor. "Muhtemelen haklısın. Bu ay birkaç konserim daha var. Grupta genellikle gitar çalan adam evleniyor ve iki haftalık bir balayına çıkıyor, bu yüzden onun ben dolduracağım."

Garson içeceklerimizi önümüze koyarken başımı sallıyorum ve şeker bağımlısı olduğum için hemen benimkine uzanıyorum. "Bu harika."

"En azından bir kereliğine fazladan para kazanacağım. Yaklaşan birkaç konserde şarkı söylemem için benimle konuştular. Bunun seni ne kadar tahrik ettiğini biliyorum, o yüzden gelebilirsin. Eğer istersen."

"Şaka mı yapıyorsun? isterdim. Ben içerideyken Palamut birkaç saat arabada kalabilir. Onu birkaç kez kontrol edebilirim."

Bu aslında Acorn'u üçüncü kez arabamda bırakışımız. İki kez bir mağazaya girebilmemiz için ve bir kez de Blue'yu korkunç bir öksürüğü olduğunda acil bakıma sürüklediğimde. Acorn çok usluydu ve arabadan çıkmaya çalışmadı ya da havlamadı.

"Beni dinlemeye gelmen hoşuma gidiyor."

"Her çaldığında orada olmak isterdim. Sana doyamadığımı biliyorsun," diye takılıyorum.

"Güven bana, bebeğim. Biliyorum."

Garson geri dönüp yemeklerimizi masaya koyuyor ve o gittiğinde, kendimi Blue'ya sormak üzere olduğum şeye hazırlamak için derin bir nefes alıyorum.

"Önümüzdeki hafta Noel var ve ben her yıl o haftayı Çünkü hiç gerçek bir tatile çıkmadım."

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Bir yere gitmelisin. Disney ya da Aruba gibi. Eminim Ditra seninle gelmeyi çok ister."

Çatalımla bir kızartmayı mızraklıyorum ve konuşmanın çoktan yanlış yöne gitmiş olmasından dolayı hayal kırıklığı içinde başımı sallıyorum.

"Şu anda seyahat etmek istemiyorum, özellikle de tatilde. Ama Noel arifesinde bize gelmek ister misin diye sormak istedim?" Hayır diyemesin diye konuşmaya devam ediyorum, her ne kadar yüzü farlara yakalanmış bir geyik havasına bürünmüş olsa da. "Sadece ailem olacak... annem, babam, küçük kız kardeşim, ablam ve nişanlısı ve muhtemelen büyükannem ve büyükbabam. Sıradan bir şey. Annem ev yapımı çorba, acı biber bir sürü tatlı yapar, biz de birkaç hediye açarız."

Sandalyesinde kayıyor ve dilini şaklatıyor. "Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum."

Gülümsememi yüzümde tutuyorum. "Güzel olacak. Noel'i tek başına geçiremezsin."

"Ben her zaman yaparım. Benim için sorun değil. Palamutum var."

"Biliyorum... ama gelirsen gerçekten çok sevinirim. Ailemle tanışmanı istiyorum, onların da seninle tanışmasını istiyorum."

Hamburgerinden bir ısırık alarak başını sallıyor. "Bu iyi bir fikir değil," diye tekrarlıyor. "Bana ne iş yaptığımı sorduklarında onlara ne diyeceğim ki? Aileler böyle yapar. Ailenin nasıl yaşadığımı bilmesini mi istiyorsun? Onlara söyledin mi?"

"Şey... hayır. Henüz değil. Önce seni tanırlarsa, sonunda onlara söyleyebileceğimi düşündüm. O zamana kadar senden zaten hoşlanacaklardır, bu yüzden muhtemelen onları o kadar rahatsız etmeyecektir." Dürüst olmak gerekirse buna tam olarak inanmıyorum ama bir yerden başlamalıyız.

"Hayır."

"Şimdilik sorulardan kaçınabilir ve belirsiz cevaplar verebiliriz. Ya da onlara sana bir şey sormamalarını söyleyebilirim... Onlara senin çok özel bir insan olduğunu söyleyebilirim. Bunda yanlış bir şey yok."

"Hayır," diyor yine.

"Hayır demeyi kes."

"Hayır."

"Mavi... lütfen. Eğer gelirsen benim için gerçekten çok anlamlı olur. Hayatımın gerçek bir parçası olmanı istiyorum."

Çenesi sıkılıyor ve açık bir kızgınlıkla iç çekiyor. "Birinin hayatının bir parçası olmak ister gibi mi görünüyorum, Piper?" diye soruyor alçak bir sesle. "I

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Şu anda kendi hayatımın bir parçası olmak bile istemiyorum. Eğer ailemle oturup Noel ağacının etrafında sallanmak ve hediyeler açmak isteseydim, eve dönmez miydim sanıyorsun? Bunu yapamam. Ne onlarla ne de seninle."

Sahte deriden yapılmış sert sandalyeye yaslanıp tabağıma bakıyorum, ona bakarsam lokantanın ortasında gözyaşlarına boğulacağımdan korkuyorum. Heyecandan hoplayıp zıplamasını hiç beklemiyordum ama tepkisinin bu kadar soğuk ve kaba olmasını da kesinlikle beklemiyordum.

Elime tekrar uzanıyor, ama ben onu geri çekiyorum, bu da ona baktığımda başımı sallamama neden oluyor. "Piper, hadi ama. Bu gecenin güzel geçmesi gerekiyordu. Tüm bunlarla mahvetme."

"Mahvettiğimin farkında değildim," diye cevap veriyorum tabağımı kendimden uzaklaştırarak. Acı biberin kokusu birden midemi bulandırıyor.

"Yanlış söyledim. Sadece ailenle tanışmaya hazır değilim. Ailenle yapacağın şeyden sonra ya da Noel günü gelmek istersen harika olur."

Buraya gel deme şekli beni endişelendirmeye başladı. Sanki baraka kalıcı bir evmiş gibi. Bunların hiçbiri Ditra'da kalmamızı ya da kendimize ait bir yer almamızı önerme konusunda kendime güvenmemi sağlamıyor, ama yine de sonunda onu buna ikna edebileceğimi umuyorum.

Ancak bazen çok fazla umut, gerçekliğin beklenmedik tuğla duvarına toslamamıza neden olur.

Blue'ya sokaklardan kurtulma fikriyle yaklaşmak için kulübeye dönene kadar bekliyorum. Ya da şu anki durumda olduğu gibi arka bahçeden. Hemen bir sigara yakıyor ve sanki ondan o kadar imkansız bir şey yapmasını istemişim de o bile bunu anlayamıyormuş gibi küçük alanda volta atmaya başlıyor.

"Sakinleşmen gerek," diyor ellerini sallayarak aldığı nefesler arasında.

"Sadece bir öneriydi...." Sesim içimde hissettiğimden çok daha sakin çıkıyor. "İşten büyük bir yılsonu ikramiyesi aldım. Seninle tanışmadan önce bile bir daire için para biriktiriyordum. Benim yanıma taşınsan ne olur ki? Senden başka bir şey istemiyorum-"

Dönüp bana bakıyor. " sen değil misin? Etrafına bak, Piper." Kolunu büyük bir jestle salladı. "Bak neyin üzerinde oturuyorsun. Havalı yatak ve kuştüyü yorgan. Köpeğe bak." Köşedeki Acorn'u işaret ediyor. "Yanında seramik tabaklarla bir köpek yatağında uyuyor. Lanet olası pencerede bir perde var. Yün bir şiltenin üzerinde duruyorum.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Yatak, Banyo ve Ötesi'nden bir halı. Şurada üzerinde bir bitki olan küçük bir atıştırmalık dolabı var. Pille çalışan bir ısıtıcı bizi sıcak tutuyor. Sırada ne var?" diye neredeyse bağırıyor. "Mini buzdolabı ve mikrodalga mı?"

Tamam. Belki de yavaş yavaş bu alanı bizim için biraz daha konforlu hale getirmeye başladım. Ama kimse beni suçlayabilir mi? "Ben sadece güzel şeylere sahip olmanı istedim. Ve Acorn yeni eşyalarını çok sevdi. Bak ne kadar mutlu." Ona tabak ve oyuncak aldığımda köpek kuyruğunu öyle bir salladı ki neredeyse bir saat boyunca poposu kıpırdadı.

"Güzel şeyler istemiyorum. Ya da herhangi bir şey. Bunu neden anlayamıyorsun?"

Bağırması ve manik ifadesi karşısında başımı eğiyorum. "Bilmiyorum. Neden burada oturup donalım ve hiçbir şeyimiz olmasın? Sanırım bunların hiçbirini anlamıyorum."

"Hayır. Yapamazsın. Denemeyi bırak. Beni düzeltmeye, değiştirmeye, kurtarmaya ya da kafanda ne gibi çılgın ihtiyaçlar varsa onları gidermeye çalışmayı bırak. Bunlar *senin* istediğin şeyler, benim değil. Sana haftalar önce söyledim. Gördüğün şeyi al ya da bırak. Ama bunu perdeler ve battaniyelerle süslemeye çalışma."

"Tamam. Özür dilerim."

"Üzgün olmanı istemiyorum Uğur Böceği. Sadece *kabullenmeni* istiyorum. Seninle bir apartman dairesinde yaşamayacağım, bir işe girmeyeceğim, bir banka hesabım olmayacak, ailenle tanışmayacağım ve birlikte hayaller kurmayacağım. Böyle bir şey olmayacak."

Sözleri karşısında kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor. "Ama neden?"

Aniden volta atmayı bırakıyor ve yüzünde katıksız bir azap ifadesiyle bana bakıyor. "Bilmiyorum."

Kız kardeşlerim ve ben küçükken, babam herhangi bir şeye cevap olarak "bilmiyorum" dememize asla izin vermezdi. Bize bunun kabul edilemez olduğunu söylerdi. Tembellik. Gerçeği başkalarından ve bazen de kendimizden saklamak için bir hile. İlk içgüdüm Blue'ya bilmesi *gerektiğini söylemekti,* ancak sesindeki pişmanlık dolu ton bana gerçekten, dürüstçe ve içtenlikle bilmediğini söylüyor. Ve içimdeki küçük ses bana bu konuda çok endişelenmem gerektiğini söylüyor ama onu görmezden geliyorum çünkü cehalet sanrısal mutluluğa giden yoldur.

"Kendi dairemi aldığımda, sen ve Acorn en azından gelecek misiniz? ama geceleri ve hafta sonları gelip benimle takılacak, televizyon izleyecek ve bize yemek pişirmenize izin verecek misiniz? Biz burada olacağımıza?"

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Bilmiyorum," diyor tekrar. "Sanırım. Belki."

Babam bu cevaplar karşısında çılgına dönerdi, ben de çılgına dönmek üzereyim ama içimdeki tüm gücü toplayıp kendimi hıçkıra hıçkıra ağlamaktan ya da gerçek cevaplar talep etmekten alıkoyuyorum çünkü babamın elinde cevaplara ya da nedenlere benzer hiçbir şey olmadığından oldukça eminim. İkimizi de bu gerçekle yüzleşmeye zorlamak şu anda pek iyi bir fikir gibi görünmüyor. Hele de volta atmaya, yanağının içini ısırmaya ve gergin davranmaya geri dönmüşken.

Indy yarış arabası sürücüsü gibi vites değiştiriyorum. "Evan, gel yanıma otur. Bunu şimdi konuşmak zorunda değiliz. Kart oynayabiliriz... ya da sarılıp müzik ve kitaplar hakkında konuşabiliriz." En sevdiği şeyler bunlar olmasına rağmen önerilerimin hiçbiri ona cazip gelmiyor. "Oyalanabiliriz," diye ekliyorum, cilveli bir sesle, çünkü bu onun her zaman yapmak istediği bir şey.

"Yürümem gerek."

"Yürümek mi?" Saatime bakarak tekrarlıyorum. "on bir."

"Umurumda değil. Sadece yürüyüşe çıkmak istiyorum."

Sinirlerim panikle tutuştu. Bu iyi bir şey olamaz. Şehirde amaçsızca yürümek için seksi reddediyor. Ya yürümeye devam ederse?

"Seninle gelmemi ister misin?"

"Hayır. Sanırım sadece birkaç dakika yalnız kalmaya ihtiyacım var."

Kalbim ve umudum bir kaya yığını gibi mideme doğru yuvarlanıyor.

"Oh. Tamam."

Kapının mandalına uzanıyor ama dönüyor, gözleri daha yumuşak. "Burada Acorn'la kalabilirsin. Bu onun hoşuna gider. Döndüğümde seni görebilirim."

"Emin misin? Burada tek başıma güvende olacak mıyım?"

"Tabii ki. Buraya hiç kimse gelmez. Ve yatağın altında bir av bıçağı var."

Bıçak mı?

Sanırım bıçak kendini savunmak için ihtiyaç duyarsa diye saklanmış ama keşke orada olduğunu bilseydim. Rastgele saklanmış silahlar beni biraz tedirgin ediyor.

Yürüyüşe çıktığında bana veda öpücüğü vermeden ayrılıyor ki bu onun için alışılmadık bir durum. Blue bana karşı fiziksel olarak çok şefkatli. İster şehvetli olsun,

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Erotik ya da tatlı, genellikle bana bir şekilde dokunuyor ve her zaman bana merhaba ve hoşça kal öpücükleri veriyor.

Ayakkabılarımı çıkardım, sırtımı yastık yığınına dayayıp yatağa .
-evet, hepsini buraya getirdim- ve kalın yorganı üzerime çektim. Palamut hemen pengueniyle birlikte ayaklarımın üzerine uzanıyor. Köpeği de yanıma alıp eve, sıcak bir yere gitmek istiyorum ama geri döndüğünde ikimizin de gitmiş olduğunu görürse Blue'nun daha da üzüleceğinden endişeleniyorum. Şu anki ruh halini tanımlamak için üzgün kelimesinin doğru olup olmadığından emin değilim. Rahatsız ve endişeli daha iyi tanımlayıcılar olabilir. Hatta köşeye sıkışmış.

Geriye dönüp baktığımda, keşke Noel ve apartman konusunu açmasaydım diyorum çünkü bu ilk gerçek randevu gecemizi tamamen mahvetti. Eğer çenemi kapalı tutsaydım, muhtemelen şu anda ya çılgınca seks yapıyor olurduk ya da o benim için gitarıyla yeni şarkılar çalıyor olurdu ve ben burada oturmuş, o ruh halinden kurtulmaya çalışırken donuyor olmazdım.

Bekliyoru
m. Ve
beklerim.

Isıtıcıyı yatağa yaklaştırıyorum ve kalkıp ısınmak için zıplama hareketleri yapıyorum, sonra tekrar battaniyenin altına giriyorum ve Acorn'u da benimle birlikte sürünmesi için ikna ediyorum. Birbirimize sokulup birbirimizi sıcak tutuyoruz. Dışarıdaki her sesin aşırı derecede farkındayım - ağaç dalları, rüzgar, baykuş, eski ahşap baraka duvarlarının gıcırtısı. Ödüm kopuyor ama sokaktaki arabama gitmek için karanlık bahçede yürümekten daha da çok korkuyorum, bu yüzden Acorn'a sarılıyorum ve her şeyi bastırmaya çalışıyorum.

Blue'yu seviyorum. Onu olduğu gibi kabul etmek için elimden geleni yapıyorum. Onun gezgin ruhunu anlıyorum. Ama üşüyorum, kafam karışık ve korkuyorum ve kendimi Blue'yu *şimdilik* sevebileceğime ve ona umutsuzca ihtiyaç duyduğu özgürlüğü verebileceğime ikna etmeye çalışsam da, kalbimin daha fazlasını umduğunu inkar edemem. Aramızdaki acı gerçek şu ki, ben daha fazlasını isteyerek onu incitiyorum, o da daha fazlasını veremeyerek beni incitiyor.

Sıkıştık... ve buradan nereye gideceğimiz hakkında hiçbir fikrim yok.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

CHAPTERELEVEN

Tatillerle aramda bir aşk-nefret ilişkisi var. Özellikle de Noel'le. Müziği, filmleri ve süslemeleri seviyorum. Ruh duygusunu, arkadaşların ve ailenin bir araya gelmesini seviyorum. Hediye almayı ve paketlemeyi seviyorum. Nefret ettiğim şey ise stres, açgözlülük ve acelecilik.

Bu yıl özellikle ablamın şöminenin yanında nişanlısının kucağında, parmağında kocaman bir nişan yüzüğü ve yanında benden daha uzun bir hediye yığınıyla oturmasından nefret ediyorum. Tüm hediyeler ondan, Tiffany ve Nordstrom gibi lüks mağazalardan alındığı belli olan kağıtlara sarılmış.

Evet, böyle hissettiğim için kıskanç, olgunlaşmamış bir kaltağım, ama şu anda hayatımda olduğum yer bu - istediğim şeylere sahip olan insanlardan nefret ediyorum. Ve maddi şeyleri kastetmiyorum. Hayatınızın her parçasına dahil olan o özel kişiye sahip olmayı kastediyorum.

Blue'nun birkaç hafta önce bana verdiği, bir kez bile çıkarmadığım ve benim için herhangi bir elmas tenis bileziğinden daha değerli olan boncuklu bileziği parmaklıyorum. Ama *o* burada değil, keşke olsaydı.

Kristal kadeh eggnog'umu yudumlarken, Blue'yu burada benimle birlikte, yanımdaki koltukta otururken ve hediyeleri açarken hayal etmeye çalışıyorum. Onu ailemle gülerken ve şakalaşırken, hatta gitarıyla tatil şarkıları çalarken hayal edebiliyorum. Bir zamanlar büyükbabam banjo çalardı ve onu ve Blue'yu müzik hakkında derinlemesine konuşurken hayal edebiliyorum. Büyükannem onun saçlarına dokunur ve bir erkeğin böyle güzel, dalgalı saçlara sahip olmasının ne kadar adaletsiz olduğunu söylerdi.

Bu yanılsama çabucak kayboluyor ve onun yerine babamın Blue'yu ne iş yaptığına, beş yıllık planının ne olduğuna dair sorularla deldiğini görebiliyorum,

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

ve hippiler için çıkmaz bir hayal olan müzikle neden zaman harcadığını. Kız kardeşlerimin saçını kesse ne kadar yakışıklı olacağına dair kıkırdamalarını duyabiliyorum. Blue'nun neden bunlarla uğraşmak istemediğini anlayabiliyorum.

Annem yemek odasında oturduğum yerde bana yaklaşıyor. "Tatlım, neden burada saklanıyorsun? Gel bizimle otur. Büyükannen bile seni bu kadar uzakta otururken göremez."

"Saklanmıyorum anne. Oturacak yer yoktu."

"Her zaman yer vardır. Bu kadar utangaç olma, tatlım. Erkek arkadaşının bize katılacağını sanıyordum. Baban ve ben onunla tanışmayı dört gözle bekliyorduk. Neredeyse onun yanına taşındın ve biz daha onunla tanışmadık bile."

Parmaklarım bardağımı sıkıca kavrıyor. "Onun yanına taşınmadım." "Piper, artık neredeyse hiç eve gelmiyorsun. Zavallı kedi bütün gece ağlıyor.
senin için."

Başımı çevirip ona bakıyorum. Eminim abartıyor olmalı. "Ne?
Öyle değil."

"Evet, duyuyor. Onu buradan duyabiliyoruz. Onu kontrol etmek için aşağı indim ve kapıda oturmuş miyavlıyordu. Zavallı şey seni özlüyor."

Tanrım, şimdi çok kötü hissediyorum. Archie'nin ben evde yokken beni özlediğini bilmiyordum. Genelde beni görmezden gelir ya sadece yemek istediğinde veya tam beş dakika boyunca başının okşanmasını istediğinde yanıma gelir. Bir an bile eksik ya da fazla olmaz yoksa beni ısırır ya da tırmalar.

"Erkek arkadaşım gelemedi. Hediyeleri açtıktan sonra onu görmeye gideceğim."

"Bu gece bir yere gideceğini sanmıyorum. Kar yağıyor ve Noel arifesinde buz ve karda araba kullanman konusunda endişelenmek istemiyorum. Büyükannen de çok endişelenecek."

"Anne-"

"Yetişkin olduğunu biliyorum Piper, ama bu güvensiz olman ya da ailenin tatilde senin için endişelenmesine neden olman için bir neden değil. Hem ne tür bir erkek bir kadının gecenin her saatinde araba kullanmasına izin verir ki? Özellikle de karda."

Bu gece onunla bu yola girecek havada değilim. Son birkaç haftadır bunları defalarca duydum. "Anne, bu gece bunu yapmasak olmaz mı?"

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Parlak kırmızı dudakları aralanıyor, sonra ince bir gülümsemeye dönüşüyor. "Haklısın. Noel'deyiz. Ama bana söz ver, bu gece dışarı çıkmayacaksın. Yollar o kadar kötü ki büyükannen ve büyükbaban burada kalıyor. Dışarıya bakmadın mı?"

Hava durumunu düşünemeyecek kadar hayal kurmakla meşguldüm. Dün Blue'ya bu akşam onu görmeye geleceğimi söylediğimde, bugün kar yağacağını bilmiyordum. *Lanet olsun*. Berbat sürüşüm kötü havalarda daha da kötüleşiyor. Annem beni bir ergen gibi cezalandırmaya çalışmasaydı bile, bu gece şehri arabayla geçmeye hevesli olmazdım.

"Tamam." Pes ediyorum. "Evde kalacağım. Ama yarın onu görmeye gideceğim." "Eğer yapmak istediğin buysa. Akşam yemeği için buraya gelmesini tercih ederim,

ama seninle tartışmayacağım. Şimdi gel ailenin geri kalanıyla birlikte oturma odasına otur."

Gecenin geri kalanının tadını çıkarmaya ve mutlu bir şekilde neşeli olmaya , ancak bu yıl bunu hissedemiyorum. Blue ve Acorn'u özlüyorum ve onlarla birlikte olmak için kalbim ağrıyor. Blue'nun yalnız kalmasından endişeleniyorum, özellikle de kar yağıyorsa ve ihtiyacı olanı almak ya da zihnini boşaltmak için hiçbir yere yürüyemiyorsa.

Lokantadaki geceden beri karanlık ruh hali bir kefen gibi üzerine yapışmıştı. Güldüğü ve gülümsediği birkaç kısa an oldu ama bunlar zoraki gibiydi. Hem sevdiği hem de nefret ettiği fırtınalar gibi karanlık ve bulutluydu ve gökkuşağının ışığı ve rengi ne zaman geri dönecek merak ediyorum.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

CHAPTERTWELVE

Sekiz inç şaka değil. Göründüğünden çok daha derindir. Özellikle de sürülmemiş çıkmaz bir sokaktaysa. Neyse ki sokağın sonuna kadar durmam gerekmiyor, bu yüzden arabam hafif yokuştan aşağı kaymaya ve savrulmaya başladığında çarpabileceğim bir şey olmadığı için şükrediyorum.

Araba kaymayı bıraktığında, eski, unutulmuş evin önüne çarpık bir şekilde park ediyorum, arka bahçeye nasıl gideceğimi merak ediyorum çünkü araba yolu sürülmemiş ve yürüyüş yolu küreklenmemiş. Çünkü burası terk edilmiş bir ev ve Blue burada yaşıyor olsa da terk edilmiş gibi görünmeye devam etmek zorunda. Benim için yolu küremiş olamayacağını anlıyorum ve karda eve doğru ilerlerken, arazide tüm bu bot izlerini bırakmaktan endişe ediyorum. Tam evin yanından geçerken Mavi beliriyor.

"Arabanın farlarını gördüğümü sandım," diyor öpmek için eğilerek. "Dün gelmediğin için bugün gelip gelmeyeceğini bilmiyordum."

"Kar yağıyordu ve annem araba kullanıp büyükannemi üzeceğim diye çıldırıyordu-"

Sıcak dudakları yine benimkilerin üzerinde. "Bunun için endişelenme," diyor gülümseyerek. "Seni özledim."

"Ben de seni özledim."

"Sırtıma atla, yolun geri kalanında seni ben taşırım. Kar neredeyse beline kadar geliyor, ufaklık."

Gülerek koluna vuruyorum. "Öyle değil."

"Yine de atla." Döndü ve ben de sırtına atladım, omuzlarına asıldım ve Acorn etrafta oynaşırken o ilerlerken kıkırdadım

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

yanımızda. Kulübenin kapısında, kardan kurtulmak için ayaklarımızı yere vuruyoruz ve sonra hızla içeri giriyoruz.

"Vay canına," diye bağırıyorum hemen. Blue yeniden düzenlemekle meşguldü. Sanki odadaki tüm eşyaları saat yönünde hareket ettirmiş gibi her şey farklı bir yerde. En güzel kısmı, kalbimi yerinden fırlatan ve beni neredeyse ağlatacak kadar mutlu eden kısmı, köşede duran ve birkaç tel gümüş cicili bicili parıltıyla süslenmiş minik sahte Noel ağacı. Yanında paketlenmiş bir hediye duruyor. Mavi odanın ortasında duruyor ve kulaktan kulağa gülümsüyor.

"Biraz temizlik yaptım ve daha iyi kapanması için kapıyı tamir ettim. Ve bu ağacı aldım."

"Bu çok güzel." Gülümsemesi ve parlak, heyecanlı gözleri onu son gördüğümde hâlâ üzgün, depresif, bir şeyler karalayan ve bütün gece etrafta dolaşan halinden çok farklıydı. O ruh hali günlerce sürmüştü ve bu ruh halinden hiç çıkamayacağından endişelenmeye başlamıştım. Onu yeniden rahatlamış ve mutlu görmek dünyanın en güzel hediyesi ve bu halini çok özlediğim için kollarımı ona atıp sarılmam gerekiyor. Kucaklaması kaburgalarımı acıtacak kadar sıkı ve şiddetli ve böyle olduğunda kendini özleyip özlemediğini merak ediyorum.

"durumda olduğumu biliyorum," diye fısıldıyor saçlarıma.

"Sorun değil. Hepimizin kötü günleri olur."

Yavaşça birbirimizi bırakıyoruz ve o ağacın altından hediyeyi almak için odayı geçiyor. "Bu senin için."

"Bana bir şey almana gerek yoktu" dememek için dilimi ısırıyorum çünkü böyle şeyler söylediğimde onu ne kadar rahatsız ettiğimi biliyorum. Bunun yerine ceketimi çıkardım ve hediyesini açmak için yatağa oturdum. Ondan aldığım ilk Noel hediyesinin tadını çıkarmak ve bu anı hatırlamak için yavaşça açıyorum. Karton kutunun içinde, buruşuk beyaz kağıt mendilin altında, ön yüzünde mavi bir kuş resmi olan küçük bir ahşap biblo kutusu var. Ahşabın yüzeyinde birkaç küçük çizik var ama bunlar beni hiç rahatsız etmiyor. Bu adama duyduğum hayranlık dalgası üzerime çökerken nefesim bir an için kesiliyor.

"Çok güzel." "Aç onu," diye ısrar ediyor.

Çaldım ve bir melodi çalmaya başladı. Bunun herhangi bir melodi olmadığını anlamam birkaç saniyemi alıyor - o gün benim için söylediği ilk şarkı.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Parkta. Bu ufacık kutudan çıkan ses çok farklı, ama kesinlikle "Kalbimin Katili".

Ona bakakaldım. "Aman Tanrım... Bu senin şarkın mı?" "Evet."

Böylesine beklenmedik özel bir hediyenin şokuyla neredeyse nutkum tutuluyor. "Bu harika," diyorum sonunda, hâlâ elimde özenle tutarken. "Bunu nasıl yaptın?"

Yanımda oturuyor ve havalı yatak onun ağırlığı altında epeyce çöküyor. "Şehir merkezinde antika dükkânı olan yaşlı bir adam var. Bazen dükkânının önünde çalıyorum. Çoğunlukla onun için, çünkü müziği seviyor. Bunu ondan aldım ve benim şarkımı çalabilecek birini tanıyordu."

Kollarımı tekrar ona dolamak için döndüğümde gözlerim yaşarıyor. "Teşekkür ederim. Bayıldım ve seni seviyorum."

"O şarkıyı senin için yazdım, bu yüzden senin olması gerektiğini düşündüm."

Vay canına. Benim hakkımda bir şarkı. Ve o sözler... Yine nasıl gittiler? Zihnim onları kavramak için zamanda geriye koşuyor, ama elini kalçama dokundurarak ve dudaklarını yanağımda yakarak beni geri çekiyor.

Sesi alçak ve boğuk, bastırılmış arzuyla dolu. "Kıyafetlerini çıkar."

"Bekle... Önce hediyelerini açmalısın." Yanımda getirdiğim çantayı kaptım ve içinden üç hediye çıkardım; ikisi için, biri de Acorn içindi. Saniyeler içinde ağzına fıstık ezmesi doldurulmuş kemiği atıyor. Acorn kemiği yatağına taşıyıp ciddi bir şekilde çiğneme moduna geçerken Blue ve ben gülüyoruz.

"Az önce onun yılını kutladın." "Güzel. Şimdi seninkini aç."

İlk hediyesini neredeyse köpeğin onunkini yırttığı kadar hızlı bir şekilde açıyor ve dergiyi toz torbasından yavaşça çıkarıyor.

"Piper..." Parmak uçlarını çakıllı siyah derinin üzerinde gezdiriyor. "Bu harika bir şey." Burnuna götürüyor ve çekiyor. "Deri kokusunu çok seviyorum."

Hediyesini koklarken ona gülümsüyorum. "Ben de öyle. Ve çok yumuşak."

"Çok yumuşak. Ve bana bir kalem almışsın." Kalemi parmaklarının arasında, tecrübeli bir davulcunun sopasını çevirdiği gibi çeviriyor. "Bu gerçekten harika."

"Sıradakini aç."

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Bana bu kadar çok şey almamalıydın bebeğim," diyor ikinci hediyesini açarken. "Sana sadece bir tane aldığım için kendimi kötü hissediyorum."

"Durun. Bu bir yarışma değil. Bana verdiğin şey paha biçilemez. Bu senin şarkın. Ve kuş... Senin için ne kadar önemli olduğunu biliyorum. Bu onu benim için daha da özel kılıyor."

Ciddiyetle başını sallıyor ve boncuklu kolyeyi ince siyah kadife kutudan dikkatle çıkarıyor.

"Bunlar oniks ve hematit," diyorum çabucak, gözlerini dikip bakmasının hoşlanmadığına dair bir işaret olmamasını umarak. "Şifa, şans ve koruma için."

"Dostum... Ne diyeceğimi bilemiyorum. Bu çok düşünceli. Ve özel. Tıpkı senin gibi." Kolyeyi boynuna doladı ve göğsünün ön tarafına dokundurdu. "Seni hak etmiyorum."

"Tabii ki biliyorsun. Saçmalama."

"Dün seninle olmalıydım. Bunu biliyorum, Piper. Ben bir pisliğim ama aptal bir pislik değilim."

"Blue, sen sik falan değilsin."

"Öyleyim. Ve sen de öyle olmama izin verdin. Böyle olmamayı dilememi sağlayan ilk kişi sensin."

"Bu aşkın bir parçası değil mi? Ne olursa olsun birini sevmek? Onlara ilham vermek? Birlikte daha iyi olmayı istemek?"

"Bazıları için. Hayatımı daha iyi hale getirdiğine eminim."

"Benimkini de daha iyi hale getiriyorsun. Elbette dün orada olmanı isterdim ama sorun değil. Artık birlikteyiz ve ben mutluyum."

Günlüğünü kenara koyuyor ve beni yatağa iterek yavaşça üstüme çıkıyor. "Beni ne kadar mutlu ettiğini sana göstereceğim," diyor kısık sesle ve sertleşmiş sikini kalçama sürtüyor. Ağzımı kendi ağzıyla yakalayarak beni öyle derin öpüyor ki nefesimi ve aklımı kaybediyorum ve şehvetli, sersemletici, rüya gibi bir duruma düşüyorum. Mavi'nin beni tamamen coşkulu, süzülen ve dünyanın geri kalanından kopmuş hissettiren bir yolu var.

Ayağa kalkarak üzerimde yükseldi ve gömleğini çıkardı, ardından kot pantolonunun düğmelerini açtı ve fermuarını indirdi. Aletini kavrıyor ve kıyafetlerini iterek dışarı çıkarıyor. Arkama yaslanıp ona bakıyorum, zayıf, kaslı vücuduna ve onu süsleyen mürekkebe hayranlıkla bakıyorum. Yürüyen bir boyama kitabı gibi; çizgiler, imgeler, grinin tonları ve sessiz renkler. Soğuk odada bile, elini okşadığında vücudum anında ısınıyor

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Şaftının uzunluğu boyunca yukarı ve aşağı. Bana doğru uzanarak kazağımın önünü tutuyor ve oturur pozisyona çekerek sikiyle göz hizama getiriyor.

"Ağzını aç."

İtaat ediyorum, için için yanan bakışlarıyla buluşmak için vücudunun uzunluğuna bakarken ağzımı açlıktan ölmek üzere olan bir kuş gibi açıyorum.

"Ellerini arkaya koy," diye emrediyor. "Bana dokunmanı istemiyorum."

Bu sözleri söylerkenki derin sesi içimi bir kadeh burbon gibi yakıyor. Kollarımı arkamda kavuşturuyorum ve sikinin tepesini yavaşça bekleyen dudaklarımın arasından geçiriyor, ağzımı zonklayan ereksiyonuyla doldurmadan önce onları tuzlu ön spermiyle nemlendiriyor. Onu içine almak için daha geniş açıyorum ve ağzıma girip çıkmasına izin veriyorum. O daha hızlı ve daha derin hareket ettikçe, dudaklarımı sıcak etinin üzerine kapatıyorum. Ne istediğini biliyorum. Neyi arzuladığını biliyorum. Ona sakso istemiyor; ağzımı kendisi gibi sikmek istiyor. amımı sikiyor.

Parmakları saçlarıma gömülmüş halde başımı ellerinin arasında tutarak, taşakları dudaklarıma ve çeneme çarpana kadar boğazımın arkasına doğru ilerliyor. Burnuma hava çekerek dilimi ona doğru bastırıyorum ve dudaklarımı onun etrafında sıkıyorum. Karnındaki ve kalçalarındaki kaslar geriliyor ve esniyor, nefes alış verişi derinleşiyor ve . Neredeyse üzere. Her dudaklarıma, ağzıma, gözlerime odaklanmış durumda. Üzerimdeki kontrolü bir yanılsama çünkü gerçek kontrol tamamen bana ait. Yumuşak bir şekilde inleyerek yanaklarımı onun etrafında emiyorum, dilimi sikinin üzerinde gezdiriyorum ve sonra başımı geriye yaslayarak neredeyse ağzımdan kaymasına izin veriyorum.

"Siktir...." Elleri saçlarımda kenetleniyor ve kafatasımı kendine doğru çekerek ağzımın derinliklerine gömülüyor, içimi titreten kalçaları ve derin, hırıltılı iniltileriyle boşalıyor. Onu daha sert emerek, elleri başımın üzerinde gevşeyene ve önümde dizlerinin üzerine çökmek için çekilene kadar her parçasını sağıyorum.

"Beni mahvediyorsun, bebeğim. Gel buraya." Beni kollarına çekti, az önce ağzım onun siki ve dölüyle dolu olmasına rağmen beni öptü.

"Mutlu Noeller."

"Bu neşenin de ötesindeydi." Bir eliyle kazağımı yukarı çekerken, diğer eliyle sütyenimi yırtıyor ve kıyafetlerimin geri kalanını çıkarırken vücudumun üst kısmına öpücükler ve rastgele ısırık izleri saçıyor.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Nefes nefese, birlikte yatağa düşüyoruz, battaniyeyi üzerimize çekiyoruz ve o açık bacaklarımın arasına girip beni yalıyor, ta ki ben çoklu orgazm sersemliği içinde, tutarlı düşünceler üretemez hale gelene kadar. Beni usulca öpüyor, kollarıyla sarıyor ve ben uykuya dalarken bana şarkı söylüyor ve tam da ona daha fazla aşık olamayacağımı düşündüğüm anda oluyorum.

İşten uzakta geçirdiğim bir haftalık tatilimde zamanımı daireleri inceleyerek ve mümkün olduğunca Blue ile takılarak geçiriyorum. Eğer hava parmakları için çok soğuk değilse, çoğu öğleden sonra parkta oynamaya devam ediyor. Bu hafta iki kez barda çaldı ve onu canlı olarak şarkı söylerken ve gitar çalarken dinlemeyi ve sahnede kendinden emin bir şekilde hareket etmesini izlemeyi çok sevdim. Bardaki diğer insanların tepkilerine bakılırsa onlar da onu sevdi.

Annemin giderek artan onaylamamasına rağmen, bu hafta birkaç kez geceyi Evan'la geçirdim; eve sadece duş almak, üstümü değiştirmek Archie'ye bakmak için gittim. Blue'nun keyfi yerindeydi ve birlikte iyi bir yerde olduğumuzu hissediyorum. Yavaş ama emin adımlarla ilerliyoruz. Daire bakmak için bana eşlik etme davetimi kabul etmedi, ben de onu tekrar kötü bir ruh haline itmemek için bunu kendi haline bıraktım. Umudum, kendi evime taşındığımda, onu yavaş yavaş kısa ziyaretlere ikna edebilirim, bu da umarım taşınmayı kabul etmesine yol açacaktır. Elbette benimle birlikte güzel bir dairede yaşamayı barakada yaşamaya tercih edecektir.

Bugün, uzun iç tartışmalardan sonra bir adım attım ve en çok beğendiğim daire için depozito yatırdım. Yarı dubleks, yani birbirine yapışık iki küçük ev gibi. Bunu bir apartmandan daha çok seviyorum çünkü bana daha çok ev gibi geliyor. İki yatak odası, çok sayıda penceresi, küçük bir mutfak, geniş bir oturma odası ve banyosu ile mükemmel. Bonus olarak, evcil hayvan dostu ve çitle çevrili küçük bir bahçesi var. Acorn'u bir gün o bahçede koşturup top peşinde koşarken hayal etmediğimi söylersem yalan söylemiş olurum.

Kutlamak için Ditra ile akşam yemeğinde buluştuk ve erkeklerden, işten ve yeni evim için dekorasyon fikirlerinden bahsettik. Ditra resim yapmayı seviyor ve vurgulu duvarlar için nasıl sahte boyama yapılacağını biliyor, bu yüzden burayı gerçekten kendime ait hale getireceğim için heyecanlıyım. Gelecek hafta akşam yemeği ritüelimiz ve alışveriş için buluşma planları yapıyoruz. Tekrar yola koyulduğumuza ve beni affettiğine sevindim.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Kafamı toparlayana kadar geçici bir münzevi oldum. Kin tutacak türden bir arkadaş olmadığı için minnettarım.

Ditra ile akşam yemeğinden sonra Blue'yu görmek için şehrin öbür ucuna gidiyorum ve yatakta birlikte otururken ona heyecanla daireden bahsediyorum. Ditra'nın tavsiyesine uyarak onu taşınmama yardım etmesi, yanıma gelmesi, gece kalması ya da eve taşınması için zorlamıyorum. Onun bağlanma korkusu olduğunu ve her şeyin kendi hızında ilerlemesini ve "kendi" fikri olmasını istediğini düşünüyor. Katılıyorum.

"Mutlu görünüyorsun," diyor yeni dolabım ve yaşayacağım sessiz sokak hakkında gevezelik etmeyi nihayet bıraktığımda.

"Evet. Uzun zamandır kendime ait bir yerim olsun istiyordum."

"Bunu hak ediyorsun. İlk evimi çok sevmiştim. Boktan bir yerdi ama güzeldi."

"Jersey'de miydi?"

"Evet. Arkadaşım Reece ile yaşıyordum. Muhtemelen hâlâ ."

İlk kez bir arkadaşından bahsediyor ve ben de tekrar bahsetmesi ihtimaline karşı onun adını hatırlamak için aklıma bir not alıyorum. "En çok neyi sevdin? Kendi evinin olması..."

Başını yana eğerek vereceği cevabı düşünüyor. "Sanırım sadece rahatlayabilmek ve kendim olabilmek. Başkasının alanında rahat olmaya çalışmak yerine beni yansıtan bir alanda yaşamak."

"Ne demek istediğinizi anlıyorum. Annemle babam evlendiklerinden beri bizim evde yaşıyorlar. Beni neyin delirttiğini duymak ister misin?"

Sırıtıyor. "Anlat bana."

"Her türlü süslü eşyayla dolu büyük bir yemek odaları var ama hiç kullanmıyorlar. Boş duruyor. Sanırım ben doğduğumdan beri orada iki kez yemek yedik. Ve bundan nefret ediyorum. Tam bir israf. Eğer orası benim evim olsaydı, her yemeğimi orada, pahalı tabaklarda yer ve pencereden dışarı bakması için bir peyzajcıya para ödedikleri çiçeklere ve çalılara bakardım. Sadece dondurma yiyor olsam bile orada otururdum. Özel bir günü beklemezdim."

Gülerek yaklaşıyor ve başımın üstünü öpüyor. "Çok tatlısın. Elimden gelse her günü senin için özel yapardım."

"Öyle," diye cevap veriyorum usulca. "Keşke bunu görebilseydin."

"Ben de, Piper. Ben de." Ayağa kalkıyor ve ellerimi tutarak beni yataktan kaldırıp önünde durmam için çekiyor. "Uzanmamın sakıncası var mı? Başım fena ağrıyor."

"Tabii ki hayır. Sana bir şey getirmemi ister misin?"

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Hayır bebeğim, ben iyiyim. Sadece karanlıkta uzanmak istiyorum." "Kalmamı ister misin? Başını okşayabilirim."

"Hayır. Ben iyiyim. Neden yarın benimle parkta buluşmuyorsun? Havanın çok soğuk olmayacağını duydum."

"Tamam." Ellerini sıkıyorum. "İyi olduğuna emin misin?"

"Evet. Yarın daha iyi olacak. Annenle baban yattıktan sonra eve gidip yemek odasında dondurma yemeni istiyorum."

Gülüyorum. "Bunu yapabilirim."

Yüzünü ellerimle kavrayarak, dudaklarını öpebilmek için onu aşağı çekiyorum. "Umarım daha iyi hissedersin. Sabah kahve ve simit getireceğim."

"Bunu yapmayın. Birlikte gideceğiz."

"Tamam." Paltomu giyiyorum ve Acorn'un başına bir öpücük kondurmak için eğiliyorum. "İyi bir çocuk olursan sana çörek alırız." Kuyruğunu yatağının kenarına vuruyor ve yanağımı yalıyor.

Kapıyı arkamdan kapattığımda, Blue çoktan yatağa uzanmış, kolunu alnına koymuştu ve kendimi onu yalnız bırakmaya ve daha iyi hissetmesine yardımcı olmak için geri dönmemeye zorlamak zorundayım. Yine de anlıyorum. Bazen yalnız dinlenmek daha kolaydır.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

CHAPTERTHIRTEN

Saatimi kontrol edebilmek için beşinci kez ceketimin kolunu yukarı itiyorum. Blue ve Acorn'un bana doğru yürüdüğünü görmeyi umarak parkın etrafına bakıyorum.

Ama onları hiçbir yerde göremiyorum. Cumartesi sabahı köprünün yanındaki piknik masasında her zamanki buluşma saatimizi bir saat geçti. *Bizim yerimiz.*

Mideme bir endişe ağırlığı çöküyor ve bir bomba gibi patlayarak panik parçalarını ortaya çıkarıyor. Ya başlarına bir şey geldiyse? Belki de kulübede yaşadığı için tutuklandı ve Acorn bir hayvan barınağına götürüldü. Belki de burada yürürken bir araba tarafından ezilmiştir. Belki hâlâ kendini iyi hissetmiyordur ve yapayalnız, hasta ve acı çekiyordur.

Tüm ihtimaller ve keşkeler makineli tüfekten çıkan kurşunlar gibi üzerime geliyor, her biri daha fazla dayanamayana kadar kalbime yağıyor. Kitabımı kapatıp ayrılmak ve kendi arama ekibime katılmak için ayağa kalkıyorum ve tam o sırada uzaktan bana doğru yürüdüklerini görüyorum. Vücudumdaki her molekül anlık bir rahatlamayla gevşiyor ve bu o kadar güçlü ki kendime gelmek için neredeyse tekrar oturmam gerekiyor.

Palamut'un ağzında bir tenis topu var ve beni fark ettiğinde sanki yeni hazinesini göstermek için sabırsızlanıyormuş gibi bana doğru atılıyor. Gülerek floresan yeşili topu ondan alıyorum.

"Bunu nereden buldun?" Köpeğe şakacı bir şekilde soruyorum. "Bunun için çok heyecanlısın!" Birkaç metre uzağa fırlatıyorum, o da koşup alıyor ve hemen bana geri getiriyor. Bunu üç kez yapıyoruz.

"Bunu bütün gün yapacak," uyarıyor Blue beni öptükten sonra.

"Onu bir şeylerle bu kadar mutlu görmek hoşuma gidiyor."

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Ben de öyle düşünüyorum. Yavruyken oyuncağı yokmuş gibi hissediyorum. Üzgünüm geciktim. Bir kızla konuşmak için durdum. Ona topu veren oydu."

"Oh. Hangi kız?" Kulağa ne kadar meraklı ve kıskanç geldiğini fark etmeden önce kelimeleri söylüyorum.

Saçlarını yüzünden silkeliyor ve mavi tüylü küpesi yanağında sallanıyor.

"Sadece bazen konuştuğum bir kız. Onu genellikle antikacının yanında oynarken görüyorum ama parka girerken ona rastladım."

"Ve yanında bir tenis topu mu vardı?"

Gülüyor. "Köpeğini buraya getirdi ve bir sürü tenis topu vardı. Bana onunla takılmak ve köpeklerin birlikte oynamasına izin vermek isteyip istemediğimi sordu."

"Oh." Acaba ilişkisi olan tek kız ben miyim? Bu seksi, yetenekli, çekici evsiz müzisyeni ve sevimli köpeğini fark eden bir sürü kadın olabilir. Belki de benim gibi, onunla arkadaş olmak için tedbiri elden bırakmışlardır.

Ve daha fazlası.

"Bebeğim..." Gözlerime bakmak için eğildi. "Kıskandın mı?"

Topuyla oynayan Acorn'a bakıyorum. "Hayır...."

Bana ukalaca sırıtıyor. "Öylesin."

"Değilim," diyorum savunmacı bir
şekilde.

"İlişkide olduğum tek kişi sensin. Onunla takılmadım. Buraya seninle birlikte olmak için geldim. Başka kadınlarla takılmam."

"Umarım değildir."

"Başka bir civciv düşünsem bile uğur böcekleri bana kızar. Üzerime üşüşüp beni yemelerini istediğimi mi sanıyorsun?" Ben gülerken beni kollarına çekiyor ve öpüyor.

"Bu ölmek için korkunç bir yol olurdu," diye
takılıyorum. "Aynen öyle."

Simitçiye gitmek üzere parktan ayrılırken, siyah labradoruyla bir kadın Mavi'ye el sallıyor. Hiç de hayal ettiğim gibi biri değildi. Aklımdaki kadın siyah saçlı, mükemmel makyajlı, dar kot pantolonlu ve göğüs dekoltesini ortaya çıkaran düğmeleri açık ceketli seksi, genç bir kızdı. Gerçekte, kadın otuzlu yaşlarının üstünde ve çok doğal, makyajsız bir şekilde çekici. Saçları dağınık bir şekilde at kuyruğu yapılmış. Gri eşofman altı, spor ayakkabı ve büyük, kabarık beyaz bir ceket giyiyor. Bir alyans

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

sallanan ellerinde açıkça görülebiliyor. Bana gülümseyip tereddütle el salladığında, kıskanç, güvensiz ve halüsinatif olduğum için kendimi aptal gibi hissediyorum.

"Bugün daha iyi hissediyor musun?" Kafeye giderken arabada soruyorum. Bana cevap vermeyince gözümü yoldan ayırıp ona bakıyorum. Saçları her zamankinden daha dağınık, sanki bu sabah taramayı ya da parmaklarını gezdirmeyi unutmuş gibi. Parkta bana doğru yürüdüğünde gözlerinin altında koyu halkalar olduğunu düşündüm.

"Evet. Neden?"

"Dün gece hasta hissettiğini söylemiştin. Sanırım migrenin tuttu?"

Bir sigara yakıyor ve arabanın camını birkaç santim indiriyor, başka bir şey söylemiyor.

"Mavi mi? Kendini iyi hissetmediğin konusunda bana yalan mı söylüyordun?" "Sana neden yalan söyleyeyim ki?"

"Bilmiyorum," diye cevap veriyorum, içimi bir tedirginlik kaplıyor. "Biraz garip davranıyorsun. Sanki ya hatırlamıyorsun ya da bu konuda yalan söyledin."

"Garip mi davranıyorum? Önce tenis toplarıyla başka kadınları becerdiğimi düşünüyorsun. Şimdi de beni sana yalan söylemekle suçluyorsun."

"Seni suçlamıyorum. Hatırlamıyor olabileceğini de söyledim." "Dün geceyi neden hatırlamayayım ki?"

Kafenin dışında bir park yerine çekiyorum ve sinirli ve bir o kadar da gergin bir iç çekişle arabayı park ediyorum.

"Neden bu kadar savunmaya geçiyorsun?"

". Sadece bu konuşmanın nereye gittiğini anlamıyorum."

Ben de anlamadım.

"Dün gece bir şey mi oldu? Hasta mıydın? Bir yere mi gittin? Bir sorun mu vardı?" Elini uzattım ve parmaklarımızı birbirine doladım. "Sadece konuş benimle."

"Seninle konuşuyorum. Bu sorgulama da neyin nesi? Kahvaltı yapacağımızı sanıyordum."

"Öyleyiz. Sadece kafam karışık." "Ne hakkında?"

Düşüncelerimi sıralamaya çalışarak ona göz kırpıyorum. Bir şekilde bizi bir çemberin içine soktu ve şimdi yanlış bir şey yapmışım gibi hissedecek kadar kafam karışmış durumda.

"Unutalım gitsin." Gülümsemeye zorladım. "Açlıktan ölüyorum ve eminim sen de öylesindir. Hadi simitlerimizi ve kahvemizi alalım."

Onun yerine koltuğunda dönüp bana bakıyor. "Bana güveniyor musun, Piper?"

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Evet. Elimden geldiğince. Bazen biraz zor olduğunu itiraf etmeliyim çünkü bütün gün ya da geceleri nerede olduğunu bilmiyorum. Birbirimizi arayamayız. Ailemle tanışamazsın. Benim yanıma taşınmak istemiyorsun. Uzun vadeli bir ilişkiye girmiyorsun. Bizi belirsizlik içinde tutuyorsun. Hep belirsiz. Sanırım bu ne tür bir güvene bağlı. Beni bilerek inciteceğini düşünüyor muyum? Hayır, düşünmüyorum."

"Seni sevdiğimi söylerken ciddiyim. Seni asla incitmek istemiyorum."

"Bunu biliyorum. Ve buna inanıyorum."

Otoparkın asfaltındaki kırıntıları yiyen küçük bir ispinoz dikkatini çekti. Gözlerini kırpmadan, büyük bir ilgiyle minik kuşu izliyor ve acaba bu ona teyzesi ve onun kuşlarıyla geçirdiği zamanı mı hatırlatıyor? Ya da belki de onun için bu, bu konuşmadan sadece hoş bir dikkat dağıtıcıdır.

"Bazen kendi kafamın içinde kayboluyorum. Müzik, sözler, bazen beni ele geçiriyor. Bazen günlerce uyuyamıyorum ve yemek yemiyorum. Sonra çok yorgun ve aç olduğum için kafayı yiyorum. Başım ağrıyor ve kendimi çok huysuz hissediyorum ve her şey yeniden başlamanın bir yolunu bulana kadar domino taşları gibi dönüyor." Parmaklarını benimkilere geçiriyor. "Yalnızken daha iyiyim, böylece insanları da birlikte aşağı çekmiyorum. Ama şimdi senin için deli oluyorum, yüzden yürütmeye çalışıyorum. Seninle birlikte olmayı bu kadar sevmeseydim hava soğur soğumaz giderdim."

Sonunda açılıyor, ama belirsizlik hâlâ üzerimize atılmış ince bir battaniye gibi duruyor. "Çabaladığını biliyorum. İyi gününde de olsan, kötü gününde de olsan bu işte beraberiz. Mükemmelliğe ihtiyacım yok, istemiyorum ya da beklemiyorum. Sadece seni istiyorum."

Kuş uçup gitti ve bakışları ellerimize kaydı. Yavaşça başını sallıyor ve sonra çok alçak, neredeyse fısıltılı bir tonda konuşuyor. "Sanırım başımın ağrıdığını gerçekten hatırlamıyorum."

Bu, cevaplar için derinlere inebileceğim ve onu sorunlarıyla yüzleşmeye zorlayabileceğim ya da halının altına süpürüp daha iyi öpebileceğim ve bir daha asla ortaya çıkmamasını umabileceğim hayattaki anlardan biri.

Daha iyi öpmeyi seçiyorum.

"Bazen ben de dün ne yaptığımı hatırlayamıyorum. Hadi gidip bir şeyler yiyelim. Bizim tüylü oğlana çörek sözü verdim ve çok sabırlı davrandı."

Yüzündeki gülümseme daha önceki tüm şüphelerimi ve tedirginliğimi silip süpürüyor ve sessizce onu analiz etmeyi bırakmaya yemin ediyorum. Pek çok insan bir şeyleri unutur ve ruh halleri değişir, ben de dahil.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Günü arabayla müzik dinleyerek ve Blue'nun bir keresinde okuduğu, belirli ruh hallerini çağrıştırması gereken boya renkleriyle ilgili bir makaleden bahsederek geçiriyoruz. Ditra ile yeni dairem için boya aldığımızda bulabilmek için renkleri çantamda taşıdığım cep defterine not ediyorum, çünkü yapacağım ilk şey bembeyaz duvarları boyamak olacak.

Günün sonunda, kafa karışıklığını ve odadaki fili silip süpürdüm ve unuttum.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

CHAPTERFOURTEEN

Piper

Geçtiğimiz iki hafta hayatımın en güzel zamanlarıydı. Bir bulutun üzerinde yüzüyorum, yüzümde sürekli bir gülümseme var. Hiçbir şey mutluluk duvarımı yıkamaz.

Üç gündür dairemdeyim ve bu gerçekten tarif edilemez bir duygu. *Kendime ait bir yerim var.* Ditra ve ben oturma odamın bir duvarına dağınık ahşap raflar astık ve ardından bunları yıllardır dolabımda sakladığım kitaplarla doldurduk. Kitapların etrafını bit pazarından bulduğumuz havalı kitap ayraçları ve ağır mumlarla çevirdik. Tüm daireyi toprak tonlarında boyadım, soğuk maviler ve grilerle karıştırdım ve renk katmak için rastgele birkaç parlak kırmızı yastık ekledim. Kulağa aptalca gelse de, geceleri işten eve döndüğümde küçük dairenin etrafında dolaşıp ne kadar şirin olduğunu düşünüyorum. Ne kadar *benim* olduğunu. Archie bile daha mutlu görünüyor, çünkü nihayet oturup dışarı bakabileceği bir sürü penceresi var. Onu gerçekten kazanan şey, oturma odasındaki pencerenin önüne koyduğum yeni halı kaplı kedi ağacı oldu. Artık gün boyu arka bahçedeki kuşlara ve sincaplara bakabiliyor. Uyku aralarında tabii ki.

Bu gece yeni dairemde tamamen yeni bir nedenden ötürü sessizce ciyaklıyorum.

Mavi burada. Benim dairemde. Bugün erken saatlerde parkta benimle bu gece burada buluşup buluşamayacağını sorduğunda neredeyse şoktan ve heyecandan bayılacaktım. Son dakikada kaçacağından emindim ama şu anda Acorn ve pengueniyle birlikte burada, yavaşça dolaşıyor, kitaplarımın sırtlarını okuyor ve duvarımdaki fotoğrafları inceliyor. Benim mekânımda o kadar ruhani görünüyor ki, sanki cennetten bir melek inip beni şereflendirmiş gibi hissediyorum

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

onun varlığıyla. Palamut da Archie üzerinde aynı etkiyi yaratıyor gibi görünüyor, bir kez bile tıslamadı ya da kaçmadı.

İçimde kelebekler uçuşuyor ve bunun gerçekten iyi bir şeyin başlangıcı olmasını umuyorum. Sanırım Ditra haklıydı. Blue'nun bunu kendi şartlarıyla yapması gerekiyordu.

"Demek bu sensin." Derin sesi, uzaklarda gürleyen gök gürültüsü gibi.
Uyarıcı ama baştan çıkarıcı.

"Bu benim. Beğendin mi?"

Başını sallayarak odayı geçiyor ve benimle birlikte kanepeye oturuyor. "Evet. Rahat bir yer. Güvenli."

"Bana bahsettiğin renkleri seçtim."

"Fark ettim. Kırmızı çok seksi." Eli üst baldırımda duruyor, parmakları hafifçe sıkıyor. "Küçük kırmızı bir elbisen var mı? Ya da siyah bir tane?"

Konuşmanın aniden değişmesiyle aklım karışıyor. "Evet, aslında ikisinden de birer tane." Geçen yıl Ditra'nın bana 'takılma' kıyafetleri aldığı ve erkekleri tavlamak için beni kulüplere sürüklediği bir dönem vardı. O çok erkek tavladı, ben hiç tavlamadım ve o elbiselerden üçü şu anda yeni dolabımın arkasında duruyor.

"Yüksek topuklar mı?" diye soruyor.

"İçinde zar zor yürüyebildiğim bir çift 5 santimlik topuklu ayakkabım var. Ditra onları seçti ve bir kez giydim ve sonunda onları çıkarıp bütün gece yalınayak yürüdüm çünkü-"

Gevezeliğimi kesiyor ve parmakları pantolonumun üzerinden dudaklarıma değene kadar elini kalçamda ilerletiyor. "Git giy onu. Kırmızı elbiseyi ve ayakkabıları."

"Tamam... Giyinme mu oynuyoruz?" Şakacı bir şekilde soruyorum.

Dudakları seksi, şeytani bir sırıtışla kıvrılıyor. "Ben burada bekleyeceğim."

Ayağa kalkıyorum ve ona şüpheyle gülümsüyorum, ilgimi çekiyor. "Birkaç dakikalığına ortadan kaybolmadan önce bir şeyler içmek ya da yemek ister misin?"

"Hayır. Sadece sen."

Kanım damarlarımda ısınıyor. "Tamam. Bir şey istersen buyur."

Şok edici derecede kısa ve seksi, dekolteli kırmızı elbiseyi aramak için koridordan yatak odama doğru kayboluyorum. Altına siyah ipek bir tangadan başka bir şey giymiyorum ve kumaş kıvrımlarıma bir tanga gibi yapışıyor.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

İkinci deri. Dolabımın arkasındaki dört inçlik stilettoları bulduğumda rahat bir nefes alıyorum. Taşındığımda bunları neden atmadığımdan emin değilim ama şimdi iyi ki atmamışım diyorum. Kırmızı ruj, bir tutam siyah göz kalemi ve rimelle görünümü tamamlıyorum ve Blue'nun yanına dönerken saçlarımı ellerimle kabartıyorum. Bu gülünç ayakkabılarla olabildiğince seksi bir şekilde yürümek için elimden geleni yapıyorum ama oturma odasına döndüğümde neredeyse kayıyor ve yüzümü yere çarpıyorum.

Işıklar kapalı ve odadaki tüm mumlar yanıyor. Aslında asla mum yakmam çünkü Archie'nin kocaman tüylü kuyruğunun tutuşmasından korkarım ama oda alevlerin ve gölgelerin titreşimiyle bir filmden çıkmış gibi görünüyor. Ben odaya girdiğimde ayağa kalkıyor ve ellerimi ellerinin arasına alıp kollarımızı açıyor.

"Oof," diye inliyor, bakışlarını vücudumda bir aşağı bir yukarı gezdirerek. "Çok güzelsin Uğur Böceği. Keşke fotoğrafını çekebilseydim. Seni sonsuza dek böyle hatırlaması için sikik beynime güvenmiyorum."

"Beni hatırlamak zorunda değilsin. Bakman için hep burada olacağım.
.."

Ellerini belime götürüyor ve dudaklarımı öpmek için başını eğiyor.
"Zaman gösterecek" diyor, o meşhur şifreli cevaplarından birini kullanarak. Hâlâ beni öpüyor, ellerini belimden kalçalarımın arkasına doğru kaydırırken şehvetli bir dansla bizi ileri geri sallıyor, sonra elleri kıçımı avuçlayana kadar elbisenin kumaşını yavaşça yukarı doğru çekiyor.

"Seninle gurur duyuyorum," diye fısıldıyor. "Sen çok... birliktesin. İstediğin şeyden vazgeçmiyorsun."

"Yapmamaya çalışıyorum." Ona bakmak için başımı yukarı eğiyorum ve elimi ensesini okşamak için kaldırıyorum. "Öyle mi, Evan? Vazgeçiyor musun?"

"Neden bana yine Evan diyorsun?" diye soruyor, bizi ileri geri sallamaya devam ederken dudaklarını yanağıma değdiriyor.

"Çünkü bu senin adın. Ve bence bazen gerçek adını duymaya ihtiyaç duyarsın."

Çene kasları seğiriyor. "Haklı olabilirsin."

"Peki ya sen?" Nazikçe ısrar ediyorum. "İstediğinden vazgeçiyor
musun?" "Belki de istediğim şey benden vazgeçiyordur."

Dudaklarımız tekrar buluşuyor ve ben ona sinirli bir ifade vermek için geri çekiliyorum. "Bilmecelerle konuşmayı seviyorsun, değil mi?"

"Ben bunu lirik olarak düşünmeyi tercih ediyorum."

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Ben daha iyi bir karşılık veremeden beni kollarına alıyor ve kanepeye götürüp önünde ayaklarımın üzerine yatırıyor. Oturduğunda yüzü eteğimin kenarıyla aynı hizadaydı. Daha elleri bana değmeden için için yanan gözleri beni okşuyor ve soyuyor. Bacaklarımın arasına uzanıyor, parmağını tangamın ince askısının altından geçiriyor ve ayak bileklerime kadar çekiyor. İçinden çıktığımda külotumu küçük bir top haline getirip kot pantolonunun ön cebine sokuyor.

"Bunları saklayacağım," diyor.

"Tamam. Onları giymediğin sürece..."

Kıçımı tokatladı ve bir çığlık attım. "Hey." Elimi acıyan etime sürüyorum.

" mı?" "Evet."

"Arkanı dön."

Ona arkamı dönerek bana tekrar tokat atmamasını umuyorum ama onun yerine elbisemi belime kadar itiyor. Dudaklarının sıcaklığını kıçımda, tam tokat attığı yerde hissediyorum, acıyı öpüyor. Ellerini kalçalarımdan aşağıya, baldırlarımın üzerinden ayaklarıma indiriyor, ince topuklu ayakkabılarımı kavrıyor ve bacaklarımı hafif bir çığlıkla ahşap zemine yayıyor. Kıç yanaklarımı sıkıp başparmaklarını dudaklarımı ayırmak için kullandığında kalbim binlerce küçük atın toynaklarıyla dörtnala koşuyor. İnleyip sızlanıyorum, o beni arkamdan yalarken sırtımı ona yaslıyorum. Dili ve ağzı saf bir coşku yaratıyor, dili amımdan kıçıma ve tekrar geri dönerken bedenimi arzunun günahkâr doruklarına çıkarıyor. Titriyor ve sarsılıyorum, denge için omuzlarını kavramak üzere geriye uzanıyorum. Çekingenliğimi paramparça ediyor, her şeyi ve her şeyi istememi sağlıyor. Ona daha fazla, daha derin, daha sert, daha uzun süre sahip olma ihtiyacı tamamen baskın geliyor. Sonunda ağzına karşı titremeyi bıraktığımda, beni döndürüyor ve kanepede diz çökmüş bir pozisyona yönlendiriyor ve horozunu sırılsıklam göbeğime kaydırıyor. Arkamdan vücuduma doğru eğilerek saçlarımı yana doğru çekiyor ve boynumun ırzına geçiyor, emiyor ve ısırıyor, yarın görmekten hoşlanacağım izler bırakıyor. Elbisemin derin yakasını daha da yırtıp göğüslerimi sıkarken koltuk minderlerini kavrıyorum ve arkamdan içime girerken tekrar boşalıyorum.

Saatler süren seks maratonunun bir noktasında beni yatak odasına taşıyor ve sabahın ilk ışıklarına kadar yepyeni yatağımı vaftiz ediyoruz.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Sabah. Yorgun, terli ve sersemlemiş bir halde yatakta kutudan dondurma yiyor ve saçma bir korku filmi izliyoruz. Birlikte film izlemek kadar basit bir şey, kalbimin daha fazla normallik umuduyla sıçramasına neden oluyor.

Uyandığımda Blue yatakta yanımda değil ama banyoda duş suyu akıyor ve bir kamyon durağında mikrop birikintisi içinde duş almaması beni gülümsetiyor. Ve şarkı söylüyor. Tanrım, şarkı söylüyor. Derin, gür sesi küçük evimde yankılanıyor ve tüylerimi diken diken ediyor. Doğrulup geriniyorum ve kaslarım dün geceki fiziksel çalışmayı protesto edercesine ağrıyor. Ben kollarımı başımın üzerinde germiş esnerken, o ince beline sardığı leylak rengi havlularımdan başka bir şey giymeden yatak odasına geliyor. Şimdiye kadar onu doğru dürüst bir ışık altında soyunmuş olarak görme zevkine erişememiştim ve o görülmeye değer bir manzaraydı; parıldayan yağsız kasları ve mürekkebiyle. Sözümü sakınmadan kot pantolonunu ve eşofmanını giymesini izliyorum. O buradayken kıyafetlerini yıkamayı teklif etme isteğiyle savaşıyorum. Dün gecenin ve bugünün mükemmelliğini bozacak bir şey yapmak ya da söylemek istemiyorum.

Çoraplarını ve botlarını giymek için yatağın kenarına oturmadan önce beni öpmek için eğiliyor.

"Kırmızı senin rengin, bebeğim. Ateşini ortaya çıkarır."

Başımı omzuna yaslayarak, "Ateşimi ortaya çıkarıyorsun," diye cevap veriyorum.

"Ben kafeye gidip bize biraz çörek ve sandviç alacağım."

"Bana birkaç dakika verirsen birlikte gidebiliriz ya da istersen benim arabamı alabilirsin."

Nemli saçlarını geriye itiyor ve piercingini dişlerine vuruyor. "Hayır. Her sabah yürümeyi seviyorum. Ve bu sana biraz mahremiyet sağlar."

Gizlilik uzun zaman önce ortadan kalktı. Beni çıplak ve yayılmış olarak gördü. Aleti, parmakları ve dili sayamayacağım kadar çok kez şu ya da bu şekilde üzerimde ve .

"Kalabilirsin, Mavi. Ne kadar istersen," diyorum kararsızca. "Hâlâ yürüyebilir ve dolaşabilirsin. Seni tutmayacağım. Ama burası senin evin olabilir. *Bizim evimiz* olabilir. Eğer istersen."

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Elinin tersiyle yanağımı okşuyor ve mavi gözleri birkaç dakikalığına benimkilere kilitleniyor, düşünüyor, tefekkür ediyor, geziniyor. Ağzının yarısı hafif bir gülümsemeye dönüşüyor.

Sadece Mavi yarım yamalak gülümseyebilirdi.

"Biliyorum, Piper. Senin kalbin benim evim. Bana bakışın, bana hissettirdiklerin benim evim."

"Yani-"

Parmağını dudaklarıma dokunduruyor. "Ne demek istediğini biliyorum."

Ben . İşler kadar iyi. "Tamam. Teklifim geçerli.
Her zaman."

"Her zaman mı?"

"Her zaman. Her zaman. Sonsuza kadar. Şüphesiz. Tamam mı?"

Çenemi kavrayarak dudaklarımı dudaklarına götürüyor ve beni her zamankinden daha yumuşak öpüyor. "Seni seviyorum Uğur Böceği."

"Ben de seni seviyorum."

Yataktan kalkıp bana dönmeden önce yavaşça odaya baktı. "Acorn'u yanımda getirmek yerine burada bırakıyorum. Son baktığımda kedinizle birlikte kanepede sıcacıktı. Mutlu görünüyordu."

Gülüyorum. "Sonunda Archie'nin bir arkadaşı oldu."

Kapı aralığından bana göz kırpıyor ve botları koridorumdan geçip ön kapımdan çıkana kadar yataktan kalkmıyorum. Mutlulukla iç çekerek yataktan kalkıyorum ve bornozumu alıp banyoya gidiyorum, önce Acorn ve Archie'yi kontrol etmek için duruyorum. Blue haklıydı, ikisi de yeni kanepeme kıvrılmış, sonsuza dek en iyi arkadaşmışlar gibi uyukluyorlardı. Kendi kendime gülümseyerek geniş cumbalı pencereden dışarı bakıyorum ve Blue'nun gitarı ve omzuna astığı spor yolda yürüdüğünü görüyorum ve keşke sahip olduğu her şeyi sürekli yanında taşıma ihtiyacı hissetmeseydi diyorum. Belki zamanla eşyalarını burada bırakacak kadar kendini güvende hissedecektir. Ve belki, yeterince sabırlı olursam, sonunda buraya taşınmayı kabul eder.

Duş alıyorum, saçlarım kururken evi biraz temizliyorum, sonra Acorn'u arka bahçeye götürüyorum ve tıpkı bu daireye ilk baktığımda hayal ettiğim gibi onunla yakalamaca oynuyorum. Belki de tezahür teorisi

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Eğer istediğiniz şeyi zihninizde canlandırır ve onu elde etmeye olumlu bir şekilde odaklanırsanız, o şey gerçekleşecektir. Gözlerimi kapatarak Blue'nun burada yaşadığını hayal ediyorum... Birlikte akşam yemeği hazırladığımızı ve küçük verandamda yediğimizi. Her gece seviştiğimizi. Her sabah onun kollarında uyandığımızı. Duşta şarkı söylerken onu dinlediğimi.

istiyorum. *Olabilir*.

Acorn ile oynadıktan sonra biraz makyaj yapıp saçımı düzeltiyorum. Yatağımı hazırlıyorum ve sakinleştirici olması için aldığım lavanta spreyini sıkıyorum.

Blue'yu bu gece yatağımda hayal ediyorum.

Archie ve Acorn ayaklarımızın dibindeyken *Titanic*'i birlikte izlediğimizi hayal ediyorum.

Bunun olabileceğine inanıyorum.

Meşe palamudu havlıyor ve ben de ona sarılmak için kapıya koşuyorum ama gelen Mavi değil, sadece postacı. Bitişikteki eve gitmesini bekliyorum ve sonra çöp kutusuna attığım ıvır zıvırdan başka bir şey olmayan postalarımı alıyorum.

Mutfağımda dururken garip bir his kaplıyor içimi, sanki hiç olmayan soğuk bir esinti gibi. Duvardaki saat aniden son derece yüksek sesle çalışıyor gibi görünüyor ve beni ona bakmaya zorluyor.

Mavi'nin gidişinden bu yana üç saat geçtiğini fark ettiğimde kalbim yerinden fırlayacak gibi oluyor. Kahvaltı saati çoktan geçmişti ve günün her saatinde çörek ve simit yemeye hazır olsam da, ana yoldaki kafeye kadar yürüyüp sonra buraya dönmesinin bu kadar sürmeyeceğini biliyorum. Yavaş yürüsem bile o kadar uzak değil. Ön pencereden dışarı bakıyorum, belki ben bakarken ortaya çıkar diye düşünüyorum ama ağaçlarla çevrili caddede hiç kimse yok.

Endişe içimi kemiriyor, ama spor ayakkabılarımı ve ceketimi alırken onu bastırmaya çalışıyorum. İnsanlar sürekli durup Mavi'yle konuşuyor çünkü onu şehrin her yerinde *gitar çalan adam* olarak tanıyorlar. Muhtemelen kafede tanıdığı birine rastlamış ve dışarıda oturup gitarını çalarken zamanın nasıl geçtiğini anlamamıştır. Daha önce de olmuştu.

Acorn'un ön koltukta oturduğu kafeye gidiyorum ve içeri koşuyorum.

"Son birkaç saat içinde burada uzun saçlı ve gitarlı bir adam gördünüz mü?" Tezgâhın arkasındaki genç adama sordum.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Başını sallıyor. "Sabah altıdan beri buradayım, böyle birini görmedim."

Ona teşekkür ediyorum ve nerede olabileceğini merak ederek kalbim ve zihnim hızla çarparak arabama geri dönüyorum.

"Mavi nerede?" Kasabadan geçerken Acorn'a soruyorum ve o da kulaklarını . Blue çoğu evcil hayvan sahibinin yaptığı gibi kendisine baba demiyor. Belki de bunun için fazla havalıdır. Ya da belki de bu unvanın altında yatan sorumlulukla başa çıkamıyor. Arabayla parka gidiyoruz ve Acorn'u da yanıma alıp patikalarda bir aşağı bir yukarı yürüyorum, bankımın ve piknik masamızın yanından geçip eski köprüye kadar gidiyoruz. Bizi karşılayan tek şey anılar.

Korku ve hayal kırıklığı gözlerimi yaşartıyor ve kulübeye doğru giderken onları fırçalıyorum. Belki de başı ağrıyordu ve onu aramak için oraya gideceğimi bildiğinden dinlenmek için oraya gitmişti. Parkta başıboş dolaşarak vakit kaybetmek yerine önce oraya bakmalıydım. Eski evin önüne geldiğimde Palamut'un kuyruğu sallanmaya başladı ve sanırım evde olduğunu düşünüyor ya da Mavi'nin burada olduğunu biliyor.

"yavrum," diyorum onu arabadan indirirken. Hemen dışarı atlıyor ve benimle birlikte arka bahçeye doğru koşmaya başlıyor. Blue'yu kulübede uyurken bulmayı bekliyordum ama paslı mandalı çekip kapıyı açtığımda orada değildi.

Ve başka bir şey de değil.

Acorn yanımda duruyor, kuyruğunu sallamıyor, yüzünde tıpkı benimkine benzediğinden emin olduğum boş bir ifadeyle bana göz kırpıyor.

Sessizlik çamur gibi kalın. Boşluğu neredeyse hissedebiliyorum, avucumun içine alıp parmaklarımla sıkabiliyorum. Nefes alışım ciğerlerimde doğal olmayan ve zorlayıcı bir hal alıyor ve derin bir acı göğsümden karnıma doğru zonkluyor. Meşe palamudu ıslak burnuyla elimi dürtüyor ve ben boşluğa inanamayarak etrafa bakarken dalgınca başını okşuyorum.

Belki soyulmuştur. Belki biri buraya gelip her şeyi almıştır.
Ya da belki polisler geldi, onu tutukladı ve mekânı temizledi.

Evet. Aynen öyle oldu. Komşulardan biri fark edip bizi ihbar etmiş olmalı ve şimdi muhtemelen bir hapishane hücresinde oturup kefaletini ödememi bekliyor-

Çıkmak için döndüğümde, kapının arkasına eski bir çiviyle tutturulmuş beyaz not kâğıdını fark ediyorum. Titreyen bir elle onu kapıdan koparıyorum.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Uğur böceği,
Yürümeye devam etme zamanım gelmişti.
Benim için Acorn'a iyi bak.
Eğer yapabilirseniz, kalbinizde benim için bir yer bırakmaya çalışın.
Özür dilerim.
Seni yarın olmayacakmış gibi seviyorum, küçük avcı. Bunu asla unutma.
~ Mavi

Vücudumdaki sarsıntılar o kadar şiddetli ki dişlerim birbirine çarpıyor. Öfke ve kalp acısı içimde bir tsunami gibi coşuyor ve çığlık atıp kulübeyi parçalamak, etrafımdaki bu sahneyi bir şekilde yok etmek ve her şeyi dünkü haline geri getirmek istiyorum. Ama hareket edemiyorum, ağlayamıyorum, göz kırpamıyorum, hatta nefes bile alamıyorum çünkü benim için dünyadaki her şey demek olan adam kalbimin ve ruhumun her bir parçasını paramparça etti.

Neden? Bunu bana nasıl yapabildi*?*

Öylece çekip gitti. Benden, köpeğinden, küçük hayatımızdan ve aşkımızdan. Eşsiz mükemmellikteki yazısına bakıyorum, geçmişte bıraktığı notlar gibi okumak istediğim kelimelere dönüşmesini diliyorum. *Seni özledim* ve *geri dön* gibi kelimeler. Bir yağmur fırtınasının başlangıcı gibi gözlerimden büyük, ıslak, sıcak yaşlar dökülüyor. Yağmurun düşüncesiyle kırılgan kalbim çatlıyor ve parçalanıyor ve kapana yakalanmış vahşi bir hayvan gibi feryat edip çığlık atıyorum, zihinsel olarak acıdan kaçmanın bir yolu yok ve her şeyden uzaklaşmak için kendi kalbimi çiğnemenin eşiğindeyim.

Kirli zemine düşüp kontrolsüzce hıçkırıyorum, tırnaklarımı avuç içlerime batırıyorum, ta ki yumuşak etim yarılıp kanayana kadar.

Acıtıyor. Her şey mümkün olduğunu düşündüğümden daha fazla acıtıyor. Bıçak gibi saplanan acı çok derin, kalbimi ve ruhumu yakıyor, fiziksel ve duygusal varlığımın her parçasını kavuruyor. Beni öldüreceğinden eminim. Kimse böyle bir acıyla yaşayamaz.

Palamut inliyor ve başını bacağıma koyarak yanımda yatıyor, zaman bakıcı gibi, ve ben eğilip onu bir can simidi gibi kendime sarıyorum. Sırılsıklam ve kıvırcık olana kadar, gözyaşım kalmayana kadar kürkünün içine ağlıyorum.

Saatler geçmeli ve Blue'nun geri dönmeyeceği çok açık, burada ne kadar oturup onu o kapıdan girerken hayal edersem edeyim, bu gerçekleşmeyecek. Özel tezahür güçlerim yok. Sahip olduğum şey korkunç derecede kırık bir kalp ve sevgiye ve güvene olan inancımı kaybetmiş olmam. Oturamadığım zaman

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Orada bir süre daha kaldıktan sonra notu katlayıp arka cebime koyuyorum ve Acorn'la birlikte kulübenin kapısını son kez arkamızdan kapatıyoruz.

Sersemlemiş bir halde evin önünden geçiyorum ve dört mevsim kullanılabilen verandanın kapısının aralık olduğunu neredeyse fark etmiyorum bile. Açıkçası hep böyle miydi hatırlamıyorum ama merak beni bir mıknatıs gibi çekip kapıyı açtırıyor ve temkinli bir şekilde içeri girip etrafa bir göz atıyorum. İçerideki hava bayat ve küflü, tıkalı burnumdan içeri giriyor. Bir zamanlar burada her kim yaşamışsa kuşları çok sevdiği belli, çünkü tavandan birkaç eski kuş kafesi sarkıyor ve birkaç tanesi de yerde duruyor. Verandanın diğer ucunda iki büyük kafes var, büyük bir papağanın içinde yaşayacağı türden. Hepsi temizlenmiş gibi görünse de, yere saçılmış farklı boyutlarda ve renklerde rastgele tüyler var. İçeride biraz daha ilerlediğimde, gözlerim her biri yaklaşık bir metre yüksekliğinde olan üç yığın çizim kitabına takılıyor. Kitaplardan birini alıp karıştırıyorum ama sayfaları boş. Yığının dibinden bir tane çekip diğerlerinin yere düşmesine izin verirken kaşlarım çatılıyor. Bu da boş. Farklı bir yığından başka bir tanesine bakıyorum; onda da yazı yok.

Bunların Blue'nun kötü bir gün geçirdiğinde hep karaladığı defterler olduğunu fark ettiğimde tüylerim diken diken oluyor. Burada onlardan iki yüz tane olmalı.

Neden?

Defterleri dağınık yığının üzerine geri koyarak yavaşça köşeye doğru yürüyorum, orada bir şey yığınının üzerine bir çarşaf atılmış. Çarşafı kaldırırken kalbim hızla çarpıyor ve kulübede bulunan tüm nesneleri ortaya çıkarmaya hiç hazır değilim. Her şey - havalı yatak, mumlar, perde, kilim, Palamut'un yatağı. Bu yığının yanında boş içki şişeleri, kibrit kutuları ve boş sigara kutularıyla dolu iki büyük çöp kutusu var.

Mide bulantısıyla karışık kafa karışıklığı üzerimde dalga dalga yayılıyor. Bütün bunları saklamak için mi buraya girdi? Yoksa başından beri buraya girmeyi başarmış mıydı? Tüm o defterleri küçük kulübede tutmasına imkân yoktu, o halde buraya saklamış olmalıydı. Ama neden? Ve Tanrı aşkına, neden bu kadar çok?

Dikkatli, sessiz adımlarla ana eve açılan kapıya doğru yürüyorum ve pirinç tokmağı çevirmeye çalışıyorum ama dönmüyor. Kapının kirli camlı penceresinden bakınca, geniş mutfakta hiçbir yaşam belirtisi olmadığını görüyorum; masada ya da tezgahta hiçbir şey kalmamış.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Kapıya vuruyorum. "Mavi? İçeride misin?" Sesim umut ve çaresizlikle çatlıyor. "Evan? Benim. Eğer buradaysan, lütfen dışarı çık ve benimle konuş." Kulağımı cama dayadım. "Lütfen mi?"

Ses yok, izlendiğime ya da dinlendiğime dair ürkütücü bir his yok. Kirli bir verandada tek başıma duruyorum, her geçen saniye kalbim daha da kırılıyor ve kafam karışıyor. Son umut ışığı da sönünce, isteksizce pes edip oradan ayrılıyorum ve çıkarken yığından Acorn'un yatağını alıyorum. Diğer eşyaların hiçbirini istemiyorum ama bu zavallı köpek kendi yatağına sahip olmayı hak ediyor.

"Hadi, Acorn." Arabaya doğru gidiyorum ama köpek durup eve bakıyor ve tereddüt ediyor. "Hadi tatlım. Seni eve götüreceğim."

Geçtiğimiz haftalarda benimle birkaç kez sorunsuz bir şekilde ayrılmış olmasına rağmen, Acorn'u araziden ayrılmaya ikna etmem yirmi dakikamı aldı. Her nasılsa Blue'nun onu terk ettiğini biliyor ve benim gibi o da şaşkınlık içinde Blue'nun yürüyüş yolundan aşağı salına salına gelmesini bekliyor.

Tamamen uyuşmuş ve duygusal olarak katatonik bir halde eve dönerken, dün geceyi ve bu sabahı zihnimde yeniden canlandırıyor, neyin yanlış gittiğini ya da tam olarak hangi anda benim yakalayamadığım bir vedanın söylendiğini tespit etmeye çalışıyorum. Geriye dönüp baktığımda, her bir anı nasıl yorumladığıma bağlı olarak hiç yoktu ve çok vardı.

Hiçbir sorun yokken, her şey mükemmelken bizi bir fotoğraf albümündeki enstantaneler gibi sonsuza dek askıya almak için gitmeyi mi seçti diye düşünmeden edemiyorum.

Eve döndüğümde, bir köpeğe düzgün bir şekilde bakmak için ihtiyacım olan hiçbir şeye sahip olmadığımı fark ettim ve kim bilir ne kadar zamandır Blue'nun yaptığı gibi öğünlerimin bir kısmını ona vermeye devam etmeyeceğim. Bir köpeğin gerçek yiyeceğe, tasmaya, fırçaya ve tabağa ihtiyacı vardır. İhtiyacım olan her şeyi almak için en yakın evcil hayvan dükkanına gidiyorum ve Acorn'u evimde bırakıyorum. Reyonlara göz atarken, birkaç hafta önce Meşe Palamudu için aldığım seramik tabakları hatırlıyorum, verandadaki eşya yığınının içinde olmalılar. Yeni tabaklar alabilirim ama onlar

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Pahalıydılar ve özeldiler çünkü yan taraflarında 'my dog rocks' yazıyordu.

Bir de baktım ki, kendi kendime bir daha o eve adımımı atmayacağıma yemin etmiş olmama rağmen bulaşıkları almak için terk edilmiş eve gidiyorum. Oraya vardığımda güneş uzaktan batıyor ve Blue'nun evin köşesinden beni karşılamaya gelmeyeceğini bildiğim için gözyaşlarımla ve içimdeki acıyla savaşmaya çalışıyorum. Tam tahmin ettiğim gibi, köpek kapları da diğer eşyalarla birlikte muşambanın altında. Sayısız üzüntü ve hayal kırıklığıyla başımı sallayarak onları çıkarıp gitmek için dönüyorum ama çok tuhaf bir şey gözüme çarpınca olduğum yerde duruyorum. Tüm defterler yine düzgün bir şekilde istiflenmişti ve daha önce ayrıldığımda böyle olmadıklarını çok iyi biliyordum.

Aklımı mı kaçırıyorum? Yoksa burada biri mi vardı?

Kalbim göğsümde sertçe çarpıyor. Bu arazide o kulübede saklanarak geçirdiğim onca zaman boyunca, burada Mavi dışında başka birini görmedim. Yani ya bunca zamandır bu evde biri vardı -ki bu pek olası görünmüyor- ya da Mavi bugün buraya gelip gidiyordu ve muhtemelen hâlâ burada olabilirdi.

Mutfağa açılan kapıya koşup kilitli kapı kolunu tıkırdatıyorum, sonra da yüksek sesle kapıya vuruyorum.

"Mavi! İçeride misin? Yemin ederim oradaysan buraya gelip benimle konuşsan iyi edersin!" Pencereden içeri bakıyorum ama kimseyi göremiyorum. "Senin derdin ne be?" Çığlık atıyorum. "Beni sevdiğini sanıyordum!"

Sallanan boş kuş kafeslerinin gıcırtısı tek sestir.

Nefesimin altında mırıldanarak ve gözyaşlarım yüzümden akarak arabama doğru yürüyorum ve uzaklaşıyorum. Ama normal bir insanın yapması gerektiği gibi eve gitmiyorum. Çünkü şu anda kırık bir kalple duygusal olarak ezilmiş durumdayım ve hiç mantıklı düşünemiyorum. Arabamı bir sonraki sokağa , birinin evinin önüne park ediyorum ve sonra karanlıkta terk edilmiş eve geri yürüyorum. Olabildiğince sessiz bir şekilde verandaya geri dönüyorum ve kendimi evin yan tarafındaki muşambanın altına saklıyorum. Kendimi sıcak tutmak için kuştüyü yorganı üzerime çekiyorum ve histerik hıçkırıklar yeniden başlıyor çünkü duman, seks ve biz kokuyor. Anılar beni sokan bir arı sürüsü gibi üzerime saldırıyor ve onlardan kaçmak ya da onları görmemek, ruhumun derinliklerine işleyen acılarını hissetmemek için yapabileceğim hiçbir şey yok. Gözlerimi kapatmak, zihnimde sonsuza dek yanacak olan görüntülerden beni korumak için hiçbir şey yapmıyor.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Gülümsemesi. Gitar çalması. Gözlerinin duygularla parlaması ya da kararması. Acorn'a sarılması. Vücudu benimkinin üstünde. Saçına değen tüy.

Hayatta en sevdiğim şeyleri benden nasıl alabildi? Her gün dört gözle beklediğim her şeyi elimden aldı. Bunun nasıl bir his olduğunu biliyor olmalı. Aslında, ihtiyaç duyduğum, istediğim ve çok sevdiğim her şeyin en ufak bir uyarı olmadan elimden alınmasının nasıl bir his olduğunu tam olarak bildiğine inanıyorum. Beni soğuk hindiyi bırakmaya ve onunla birlikte olmanın bana verdiği yüksek his olmadan yaşamaya zorladı.

Blue'nun gelmesini umarak ve bekleyerek saatlerce muşambanın altında saklanıyorum ama asla gelmiyor. Yenilgiden bitkin düşmüş ve iliklerime kadar üşümüş bir halde arabama doğru yürüyorum, gece yarısından sonra karanlık bir yolun ortasında bir zombi gibi dolaşıyor olmamı umursayacak kadar bile aklım yok. Uyuşukluk saatler önce mantığı ele geçirdi.

Dairemin kapısını açtığım anda korkunç bir kokuyla sersemlemiş halimden sıyrılıyorum. Önümdeki dağınıklığı gördüğümde nefesim kesiliyor - köpek kakası ve çöpler oturma odasına ve mutfağa saçılmış. Acorn köşeye sinmiş, Archie ise kedi ağacının tepesine tünemiş, yüzünde ciddi bir yargılama ve onaylamama ifadesi var.

Aman Tanrım.

Suçluluk ve korku karışımı bir duyguyla titrediğini tahmin ettiğim Acorn'un yanında diz çöküyorum.

"Sorun değil," diye yatıştırıyorum, gözlerinin arasındaki yumuşak tüyleri okşuyorum. "Bu senin hatan değil." Ben ortalığı temizlerken o da biraz hava alabilsin diye onu arka bahçeye çekiyorum. Ona kızamıyorum bile çünkü onu bu kadar uzun süre yalnız bırakmak benim hatam. Acorn'un daha önce bir evde yaşayıp yaşamadığını bilmiyorum ve şimdi düşünmek zorunda kaldığıma göre, muhtemelen o da yalnız kalmaya alışkın değil. Blue onu her yere götürürdü. Hayatımda bir köpek olmasına biraz zaman alacak ama Acorn'u Blue'nun yaptığı gibi terk etmeyeceğim. Köpeğini -en iyi arkadaşını- neden benimle bıraktığı hakkında hiçbir fikrim yok. Umarım birbirimize ihtiyacımız olduğunu düşündüğü içindir, ki bunu kabul etmek ikimizi de umursamayan bencil bir piç olma ihtimalinden çok daha kolay.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Halıdaki lekeleri temizlemem biraz zaman alıyor ve saatler önce yorgunluğu aştım. Yatağımdaki yeni çarşaflar Mavi'nin kokusu ve birlikte geçirdiğimiz gecenin anıları ile kaplanmıştı, ben de kaçmak için kanepeye uzandım. Kapı ziliyle sarsılarak uyandım. Yüreğim hoplayarak ön kapıya koşuyorum ve kapıyı açtığımda ellerinde balonlar ve çiçekli bir bitkiyle annemle babamı ve kız kardeşimi görüyorum. Onlara göz kırparak, kırık kalbimi renkli balonlarla kutlamak için buraya gelmelerinin ne tür bir hastalıklı şaka olduğunu merak ediyorum.

"Yeni eviniz hayırlı olsun!" Courtney kollarını bana dolayarak haykırıyor. "Seni şimdiden özledim."

Lanet olsun. Bugün nasıl pazar olur?

Gülümsemeye zorlayarak parmaklarımı düğümlü saçlarımda gezdiriyorum. "İçeri gel." "Tatlım, berbat görünüyorsun," diyor annem, bitkiyi bir masanın üzerine koyarak.

ön kapının yanındaki küçük masa. "Hasta mısın?"

"Artık bir köpeğin mi var? Ne zaman bir köpek aldın?" diye soran babam, Courtney'nin Acorn'a koşup yanına yere düşmesine neden oldu.

"Aman Tanrım, çok tatlı! Adı ne?"

Uykusuzluktan beynim sis içinde. "Benden ona bakmamı isteyen bir arkadaşıma ait. Adı Acorn."

Annem hâlâ artan bir annelik endişesiyle bana bakıyor ve alnıma dokunmak için uzanıyor. "Piper, neyin var? Solgun ve lekeli görünüyorsun."

"Sadece kötü bir soğuk algınlığım var ve iyi uyuyamıyorum." İnsanlara yalan nefret ederim. Özellikle de aileme. "Yine de iyiyim. Dürüst olmak gerekirse, geleceğini unutmuşum ve uyuyakalmışım."

Gülümsemesi dalgalanıyor. "Kalmak zorunda değiliz, sadece-"

"Hayır, anne, sorun değil. Kalmanızı istiyorum. Gerçekten. Yüzümü yıkamam için bana bir dakika verin."

Banyomun güvenliğinden benim hakkımda fısıldaştıklarını duyabiliyorum ve babam akşamdan kalma olabileceğimi söylediğinde irkiliyorum. Gerçekten de birkaç gece yalnız yaşadıktan sonra içmeye başlayacağımı mı düşünüyor?

Oturma odasına döndüğümde babam, "Bu kapıya bir sürgü taktırmalısın," diyor. "Hafta içinde bir gece bir tane getirip takacağım."

"Tamam. Yine de burası güzel bir mahalle."

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Çok dikkatli olamazsın. Köpek muhtemelen iyi bir fikirdir. Dışarıda bir ses duyduğunda havlıyor mu?"

Acorn'un havladığını duyduğumu hiç hatırlamıyorum, kapı zili çaldığında bile, ama eminim havlıyordur, çünkü köpekler her türlü şeye havlar. "Sanırım öyle."

Kız kardeşim sırt üstü yere uzanıyor ve bana baş aşağı gülümsüyor. "Bu daire harika. Kendi evime çıkmak için sabırsızlanıyorum. Bu gece burada kalabilir miyim? Patlamış mısır yaparız, film izleriz ve-"

Olamaz. Sinir krizinin ortasındayken bütün gün ve gece bir izleyici kitlesine sahip olamam. Kafamı toparlamak için daha fazla yalnız kalmaya ihtiyacım var. "Keşke gelebilsen ama yarın iş için erken kalkmam gerekiyor. Cuma gecesine ne dersin?" Belki Cuma günü Blue dönmüş olur, tüm bunları geride bırakırız ve her şey yeniden yoluna girer. Kız kardeşimle tanışmak için uğramaya bile açık olabilir.

"Söz veriyor musun?" Courtney sorar.

Gülümsüyorum, ondan çok hayallerime. "Evet. Söz veriyorum."

Annem dairenin ne kadar şirin olduğundan, renkleri ne kadar sevdiğinden ve tüm pencerelerin ne kadar aydınlık ve havadar olduğundan bahsetmeye başlıyor ve Courtney bodrumdaki eski yerime taşınmak istediğini söylüyor. Ailem ona bunun yakın zamanda gerçekleşmeyeceğini söylediğinde zar zor dinliyorum. Aklım sürekli Blue'ya gidiyor. Neden gitmişti? Nereye gitti? Ben neyi yanlış yaptım? Neden sevgim kalması için yeterli olmadı?

"Piper, beni duydun mu?"

Başımı sallayarak annemin sorgulayan bakışlarıyla yüzleşmek için dönüyorum. "Hayır, üzgünüm, yapmadım."

"Bugün erkek arkadaşınla tanışabileceğimizi umuyorduk."

"Oh." Dişlerimi gıcırdatıyorum. "Ayrıldık sayılır."

"Kim kimi terk etti?" Courtney anında ilgilenerek ayağa kalkar, çünkü ergenlik çağında her türlü drama ve dedikoduyu sevdiği bir dönemdedir.

Ellerimi kucağımda birleştiriyorum ve boğazımdaki yumruyu aşmak için kelimeleri zorluyorum. "Çoğunlukla karşılıklıydı. Taşınmak zorunda kaldı."

Bunu söylemenin bir yolu da bu.

Annem sempatik bir şekilde gülümsüyor. "Bunu duyduğuma üzüldüm. Ama muhtemelen en iyisi bu. O çocukla çıkarken kendinde değildin. İçine kapanık ve endişelisin. Sen genç ve güzel bir kızsın.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Kadın, kısa sürede onu unutacak ve ayaklarını yerden kesecek doğru kişiyi bulacaksın."

Çoktan süpürüldüm ve Blue'yu asla unutmayacağım. Her zaman kalbimin sahibi o olacak. Bundan hiç şüphem yok. Karmaşık biri olabilir ama o doğru kişi ve tek kişi.

"Ailenizle tanışmayan ya da gelip sizi almayan ve dışarı çıkarmayan bir erkeğe güvenemezsiniz. Belli ki saklayacak bir şeyi var ya da sadece bir kullanıcı ve bir kadına nasıl davranacağını bilmiyor. Sen böyle biri için fazla iyisin. Sen iyi bir kızsın. Kendini alçaltma," diye öğüt veriyor babam. "Şunu unutma, eğer sütü bedavaya alıyorsa ineği satın almayacaktır. Bunun için çalışmasını sağlamalı ve buna saygı duymalısın."

Ben babama delirmiş gibi bakarken Courtney kıkırdama krizine giriyor. "Baba, gerçekten mi? Bu söylediğin korkunç bir şey. Ben bir sürtük ya da inek değilim ve kullanılmıyordum. Birbirimize gerçekten değer veriyoruz."

Babama ters ters bakarken, annem araya girerek darbeyi hafifletmeye çalışıyor. "Baban öyle demek istemedi. Senin iyi bir kalbin var, çok vericisin ve herkese güveniyorsun. İnsanlar senden faydalanacaktır."

Babamın benden inek diye bahsettiğine ve malları dağıttığımı ima ettiğine inanamıyorum. Olabilecek en kötü şekilde terk edilmiş da Blue'nun beni kullanmadığını biliyorum. Benim onu sevdiğim kadar onun beni sevdiğini biliyorum. Sadece Blue'nun aniden ortadan kaybolmasının ardından kalbim hala kanarken, şu anda aileme bunları açıklayacak zihinsel güce sahip değilim.

Saatler sonra ailem eve döndüğünde rahatlamıştım. Sahte bir gülümseme takınmak ve gözyaşlarını tutmak çok yorucu. Bu benim için yeni evimi göstereceğim ve ailemin benimle gurur duymasını sağlayacağım mutlu bir gün olmalıydı. Bunun yerine, berbat bir haldeyim ve babam benim içki içen ve erkeklerin beni kullanmasına izin veren bir inek olduğumu düşünüyor.

Ditra bu görüntüye bayılırdı.

Ne olursa olsun, her zaman bir tür garip dışlanmış oluyorum.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

CHAPTERFIFTEEN

Neredeyse hiçbir şeye geç kalmam. Hatta randevulara ve toplantılara genellikle birkaç dakika erken giderim. Kız kardeşlerim ve ben küçükken annem bizi sürekli acele ettirirdi. Bize zamanında gelmemenin kötü bir davranış olduğunu aşıladı. Modaya uygun bir şekilde geç kalmaya kesinlikle inanmazdı.

Ama geç kalmanın korkutucu olduğunu hiç düşünmemiştim. Ta ki bugüne kadar.

"Sen hamilesin."

Oda o kadar hızlı dönüyor ki kendimi yere yuvarlanmaktan korumak için muayene masasının kenarlarına tutunuyorum.

"Piper?" Dr. Green omzuma dokunuyor ve hemşireye bana bir bardak su getirmesini işaret ediyor.

Başım dönüyor, görüşüm bulanıklaşıyor ve doktorun sesi etrafımda yankılanıyor. "Bu olamaz...." Başımı yavaşça sallıyorum. "Bir hata olmalı. Ben hap kullanıyorum. Onu bana siz verdiniz."

"Ne yazık ki yüzde yüz garantili değil. Her gün alıyor musun?"

"Evet," diye cevap veriyorum ama bu tam olarak doğru değil. Blue'nun benden kulübede onunla kalmamı istediği geceler vardı ve bütün gece sarılıp konuştuk ve seviştik. Ertesi gün eve gittiğimde ya hap almayı unutmuştum ya da başka ne yapacağımı bilmediğim için hap almayı atlamıştım.

Hemşireden bardağı alıyorum ve soğuk suyu yudumluyorum, boğazıma ve mideme doluyor, tüm bunları temizlemeyi umuyorum. Bunu geri almanın ve böyle olmamasını sağlamanın bir yolu olmalı.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Ben zekiyim. Sorumluluk sahibiyim. Hamile kalacak türden bir kız değilim. Bu, dikkatli olmayan diğer kızların da başına gelir.

Artık o sensin, Piper. Bir köpek ve bir bebekle birlikte kullanılıp atılan bir inek.

Boş kağıt bardağıma bakıyorum. "Aslında... Sanırım birkaç kez almayı unutmuş olabilirim."

"Etkili olabilmesi için her gün alınması gerekiyor." Dr. Green dosyamdaki notları gözden geçiriyor ve sonra bana dönüp bakıyor. "O sırada prezervatif kullanmadığınızı varsayıyorum?"

Başımı sallıyorum, aşağılanma damarlarımda asit gibi dolaşıyor. "Ne kadar ilerledim?" diye soruyorum.

"Yaklaşık on haftalık gibi görünüyor. İki hafta içinde bir ultrason planlayacağız ve bebeğinizi görebilirsiniz. Babayı da getirebilirsiniz."

"Artık birlikte değiliz." Kontrolsüzce titriyorum ve boğulurcasına gözyaşlarına boğuluyorum. Hemşire bana bir kutu mendil uzatıyor ve ben de onu kucağımda dengeliyorum. "O gitti...."

"Piper, bunu duyduğuma çok üzüldüm."

On hafta. Blue gideli sekiz hafta oldu. Bu süre zarfında, onu bulmak için yüz mil yarıçapındaki her parkta ve tren istasyonunda dolaştım, ama boşuna. Şimdiye kadar her yerde olabilirdi.

"Ne yapacağımı bilmiyorum...." Hıçkıra hıçkıra ağlıyorum, cızırtılı mendille gözlerimi siliyorum. "Nerede olduğunu bile bilmiyorum."

Dr. Green bana bir kartvizit ve hamile gençlerin ve bebeklerin fotoğraflarının bulunduğu birkaç broşür uzattı. "Personelimiz arasında bir danışmanımız var. Bence kararlarınız ve seçimleriniz hakkında onunla konuşmanız sizin için iyi olur."

Kelimeler kulaklarımın arasında sekiyor. *Kararlar ve seçimler.*

Bir şekilde, öylece, sessiz, sıkıcı, küçük hayatım sonsuza dek yok oldu.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

CHAPTER SIXTEEN

"Akşam yemeğinde evde olman çok güzel. Taşındığından beri seni sadece iki kez gördük," diyor annem masanın ortasındaki ziti ve köfte tabağının arkasından.

"İşlerim gerçekten çok yoğun, geçen hafta pazarlama asistanı olarak yeni görevime başladığımı söylemiştim."

"Bu harika. Beğendin mi?"

Başımı sallıyorum ve yemeğimi yutuyorum. "Evet, harika oldu. Artık küçük bir ofisim bile var."

"Zam aldın mı?" Courtney soruyor. Son bir ay içinde değişmiş ve bana daha yaşlı ve daha az masum görünüyor. Siyah saçları artık çok daha kısa ve daha fazla makyaj yapmaya başladı. Biriyle çıkıp çıkmadığını merak ediyorum ama aileme bir bomba atmak üzereyken bunu sormak istemiyorum.

"Evet." Peçetemle ağzımı sildim. "Küçük bir zam aldım."

Buzlu çayımdan bir yudum alıyorum ve derin bir nefes alıyorum. "Hepinize bir şey söylemem gerekiyor... lütfen korkmayın."

Babam hazırlanmak için çatalını yere bırakıyor. Muhtemelen bu konuşmaya bu kelimelerle başlamamalıydım, ama sadece bu işi bitirip evime dönmek istiyorum.

Ditra*, "Yara bandı yaklaşımını kullanın," diye* tavsiyede bulunmuştu. *"Yavaş ve kolay yapmayın. Sadece yırtıp atın ve hemen ortaya çıkın*."

"Hamileyim. Üç aydan biraz fazla oldu."

Annemin yüzü porselen beyazına dönüşüyor ve onun yanında babamın çenesi sıkılıyor ve tabağını iterek su bardağına çarpıyor, bardak devriliyor ve dökülüyor. Courtney'nin gözleri yuvalarından fırladı ve

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

benden, annemize, babamıza ve tekrar bana. Bir cevap bekliyor. Tıpkı benim gibi.

Sinirle dudaklarımı yalıyorum. "Bunu saklayacağım," diye sessizliğe karışıyorum. "Zaten bir danışmanla konuştum ve en iyisinin bu olduğuna karar verdim."

"Piper." Annemin gözleri yaşlarla parlıyor. "Bunun olmasına nasıl izin verirsin?"

"," diyor babam hışımla. "Böyle bir şey olacağını biliyordum."

"Bir kazaydı. Doğum kontrol hapı kullanıyordum ama birkaç kez almayı unuttum. Bu kadar hızlı hamile kalabileceğimi fark etmemiştim."

Babam yumruğunu masaya sertçe vuruyor ve hepimiz zıplıyoruz. "Unuttunuz mu?" diye bağırıyor. "Bütün hayatını mahvettiğini unuttun mu?"

Evet. Unutmuşum çünkü aşka, fısıltılara, müziğe ve yağmur damlalarının sesine kapılmışım...

"Bebek çok büyük bir karar," diyor annem. "Daha yirmi bir yaşındasın. Peki ya baba? Tekrar birlikte misiniz? O da bu bebeğin hayatının bir parçası olmak istiyor mu?"

Babam başını sallıyor. "Ne istediği umurumda bile değil. Nafaka ödeyeceğinden emin olabilirsin."

Danışman ailemin bu şekilde tepki vereceği konusunda beni uyardı. Bunun sürpriz bir hamileliğe verilen doğal bir tepki olduğunu söyledi. Kendimi devam etmeye zorlamadan önce bir an için duygularını özümsüyorum, öfkelerini ve şoklarını atmalarına izin veriyorum. "Hayır. Bilmiyor."

"Ona söylemek zorundasın. O da en az kadar sorumlu."

"Biliyorum anne. Ama nerede olduğunu bilmiyorum."

"O zaman onu buluruz. Gerekirse bir avukat tutarız ve nafaka için maaşına haciz koyarız. Bu her zaman olur."

Keşke hayat bu kadar kolay olsaydı. Keşke *Mavi* de bu kadar kolay olabilseydi. "Onu nasıl bulacağıma dair hiçbir fikrim yok. Soyadını bile bilmiyorum."

"Ne?" diye kükredi babam. "Soyadını nasıl bilmezsin? Aylardır çıktığın adam bu mu? Hani şu hiç tanışmadığımız?"

"Evet, baba. Daha önce hiç kimseyle birlikte olmadım."

"Ve sen asla düşündüm için sor onu onun son isim?" o inanamayarak soruyor. "Bu genellikle ilk konuşma sırasında olmaz mı?"

Ağlama ve kendimi savunma, Mavi'yi savunmak için kendimi kılıcın üzerine atma dürtüsü güçlü, ama kendimi kontrol altında tutuyorum. "Karışık bir durum. Biz

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

onu unutalım mı? Bu bebeği onsuz, tek başıma doğuracağım."

"Piper, bu çok ciddi. Ona söylemek zorundasın ve onun gün batımına doğru yelken açmasına ve seni bir bebekle mücadele eden yalnız bir anne olarak bırakmasına izin vermeyeceğiz."

Çatalımla oynuyorum, beynim doğru kelimeleri bulmak için dönüyor.

"O evsiz," diye açıklıyorum sonunda. "Soyadını ya da adının gerçek olup olmadığını bile bilmiyorum. Ne bir telefonu, ne bir işi, ne de bir adresi var. İnanın bana, aylar önce onu bulmaya çalıştım. O sadece... gitti. O hala buradayken hamile olduğumu bilmiyordum. Eminim bilseydi burada kalırdı."

"Bana bunun kız kardeşinle uydurduğunuz iğrenç bir şaka olduğunu söyle," diyor babam, başını şiddetle sallayan Courtney'e bakarak.

"Baba, bu bir şaka değil. Hepsi gerçek."

Annem dirseklerini masaya dayıyor ve yüzünü ellerinin arasına gömüyor. "Bu tamamen delilik," diye mırıldanıyor. "Bunların hiçbirini anlamıyorum. Bu nasıl oldu?"

"Onunla parkta tanıştım. O bir sokak müzisyeni."

"Yani o lanet olası bir sahipsiz, muhtemelen kanundan kaçıyor. Bahse girerim o da tükenmiştir. O bebek uyuşturucu bağımlısı olarak doğacak."

"Baba, bu sadece anne uyuşturucu kullanıyorsa olur. Spermler uyuşturucu kullanamaz," diye araya giriyor Courtney.

"Odana git!" diye bağırıyor. "Baba-"

Koridoru işaret ediyor ve ona ters ters bakıyor. "Git. Şimdi."

Kız kardeşim kalkıp dramatik bir çıkış yapıyor ve üst kattaki yatak odasına ulaştığında kapısını çarpıyor. Elimi zonklayan alnıma sürüyorum. "Lütfen sakinleşebilir miyiz?" Yumuşakça yalvarıyorum. "Bununla başa çıkmak benim için zaten yeterince zor."

Babam şimdi elinde bir bardak viskiyle odada volta atıyor.

"*Bunun* zor olduğunu mu düşünüyorsun?" diye sorar. "Bu hiçbir şey. Küçük bir meth bebeğin olana kadar bekle. Ya da AIDS. Peki bir bebeğe tam olarak nasıl bakmayı planlıyorsun? Bunları hiç düşündün mü?" Viskisinin kalanını içiyor ve bardağını yeniden doldurmak için dolaba gidiyor. "Seni anlamıyorum, Piper. Sen her zaman kardeşlerinden farklı oldun. Ama

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Evsiz adamlarla seks yapmak mı? Annen ve ben seni böyle davranman için yetiştirmedik. Senin neyin var böyle?"

"*Benim* hiçbir sorunum yok. Asla anlamayacaksın. Farklı yaşıyor diye kötü bir insan değil. Ve insanlar kime aşık olacaklarını bilemezler."

"Evet yapabilirler, Piper. Saygın genç kadınlar pis evsiz erkeklerin kendilerine el sürmesine izin vermezler. Onlara bir dolar atarsınız ve diğer tarafa yürürsünüz. Lanet bacaklarını açmazsın."

"Bill, bu kadar yeter. Bu bizim kızımız ve bu da torunumuz."

Babam elini kaldırdı, yüzü çarpılmıştı. "Hayır. O benim kızım değil. *Benim kızım* -benim yetiştirdiğim küçük kız- kendini böyle iğrenç bir davranışa düşürmez. Bu kişinin kim olduğunu bilmiyorum." Bardağını yemek masasına çarptı. "Ben dışarı çıkıyorum. Onunla aynı çatı altında bile olamam."

Bu konuşmanın iyi gitmeyeceğini biliyordum ama babamın benden ve doğmamış bebeğimden bu kadar rahatsız olacağını ve beni görmekten kaçmak için evi terk edeceğini hiç beklemiyordum.

O ve Blue'nun ortak noktası iletişim kurmadan çekip gitmek.

Masanın annemin gözleriyle buluşmak için başımı yavaşça kaldırdığımda kalbim ağrıyor. Dudakları ince bir çizgi halinde büzülmüş, kestane rengi gözleri duyguyla dolmuştu. Tek kelime etmeden peçetesini tabağına koyuyor ve ayağa kalktığında babamın yolundan gidip gideceğinden eminim. Onun yerine benimkinin yanındaki sandalyeye çöküyor ve beni kollarına çekiyor.

"Bunu atlatacağız," diye fısıldıyor. "Söz veriyorum."

Ona sarılıyorum, bedenim hıçkırıklarla sarsılıyor, en çok ihtiyaç duyduğum anda başka birini kaybetme korkusuyla bırakmaya korkuyorum.

"Çok üzgünüm anne. Bunun olmasını hiç istemedim."

Saçlarımı okşuyor, tıpkı ben gençken yaptığı gibi. "Biliyorum, Piper. Her şey yoluna girecek. Ben buradayım ve hiçbir yere gitmiyorum."

Peçetemle gözlerimi siliyorum. "Çok korkuyorum. Artık babam benden nefret ediyor, Mavi'nin nerede olduğunu bilmiyorum ve tek başıma bir bebeği nasıl büyüteceğim hakkında hiçbir fikrim yok. Nasıl anne olacağımı bilmiyorum."

"Şşşt... her seferinde bir gün. Herkes gibi sen de böyle yapıyorsun." Yumuşakça gülümsüyor. "Ve baban senden nefret etmiyor. Bunu kabullenmek için biraz zamana ihtiyacı olacak ama kabullenecek. Güven bana."

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Kafam çok karışık... Danışmanla konuştuğumda beni bunu yapabileceğime inandırdı ama şimdi bilmiyorum anne. Bir an iyi olduğumu düşünüyorum ama sonra dağılıyorum."

"Bunu yapabilirsin, Piper, eğer gerçekten istediğin buysa. Bebeği doğurmak istiyor musun? Emin misin?"

Hâlâ burnumu çekerken gözlerimi ona dikip başımı sallıyorum. "Tek düşündüğüm bu. Ve bebeği doğurmak istediğimden eminim. Ondan vazgeçmeyi ve ona ne olduğunu asla bilmemeyi hayal edemiyorum. Kendimle yaşayamam. Pişman olacağımı biliyorum."

"O mu?"

Gözyaşlarımın arasından gülümsemekten kendimi alamıyorum. "Evet. Küçük bir kızım olacağını biliyorum. Bunu hissedebiliyorum."

Annem derin bir nefes alıyor ama hâlâ gülümsüyor. "Beklediğimden çok daha erken oldu ama sanırım büyükanne olacağım."

"Her şey bana gerçeküstü geliyor. O buraya gelene kadar bunların hiçbirine gerçekten inanacağımı sanmıyorum."

"Sanırım tüm anneler böyle hissediyor." Bir saniye tereddüt ediyor. "Bu doğru mu? Babası hakkında? Gerçekten nerede olduğunu ya da tam adının ne olduğunu bilmiyor musun?"

Sandalyemde arkama yaslanıyorum ve suyuma uzanıyorum. "Hepsi doğru. Ama o kötü bir insan değil. Öyleymiş gibi göründüğünü biliyorum ama bunun tek nedeni onu tanımamanız. Sevecen, yetenekli ve zeki biri. Düşündüğünüz gibi alışveriş arabası olan pis, pasaklı bir adam değil. Yakışıklı, temiz ve kibar biri. Bu sadece bir kaçamak değildi. Birbirimizi gerçekten seviyoruz."

Alnı kırışıyor. "Neden evsiz olduğunu ya da neden adını ya da nerede olduğunu bilmediğini anlamıyorum. Bu normal değil, Piper. Bu beni çok endişelendiriyor. Tüm bunlar sana hiç yakışmıyor."

Blue'yu nasıl açıklayabilirim ki? Ben de hâlâ onu anlamaya çalışıyorum ve cevaplardan çok sorularla karşılaşıyorum. "Açıklaması zor. O sadece farklı. Babamın onun ezik ve uyuşturucu kullanan biri olduğunu düşündüğünü biliyorum. Gençken uyuşturucu sorunu vardı."

Gözleri açılıyor ve paniklemeye başlamadan önce devam ediyorum.

"Ama rehabilitasyondaydı ve şimdi temiz. O sadece gezgin, heyecanlı, yaratıcı sanatçı tiplerinden biri. Yerinde duramıyor." Sesim duygusallaşıyor ve kendimi toparlamak için duraklıyorum. Onun hakkında konuşmak onu daha çok özlememe neden oluyor. Gülüşünü görmek ve sesini duymak için her şeyi yaparım.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Yine ses. "O özel biri anne. Zor biri ve kendi dünyasında yaşıyor ama iyi bir insan. Onunla birlikte olduğum için hiç pişman değilim."

"Anlamaya çalışıyorum, Piper. Kızlarımdan herhangi birinin böyle bir durumda olacağını hiç düşünmemiştim. Onun bir daha hayatının bir parçası olacağını düşünebiliyor musun? Ya da bu bebeğin?"

"Bilmiyorum. Yakın gelecekte mi? Hayır. Ama belki bir gün. Sanırım eninde sonunda geri dönecek. En azından umarım döner." Umut etmekten daha fazlasını yapıyorum. Diliyorum, dua ediyorum, hayal ediyorum ve hatta ona büyü yapması için bir cadıyla irtibata geçmeyi bile düşünmüş olabilirim.

Geçtiğimiz birkaç hafta boyunca kendime yüzlerce kez Blue'nun baba olma haberine nasıl tepki vereceğini düşündüğümü sordum ve her senaryo beni farklı bir sonuca götürdü. Bazen mutlu olacağını düşünüyorum, ama bazen de korkudan aklını kaçıracağını ve yürüyebileceği kadar uzağa kaçacağını ve bir daha asla geri dönmeyeceğini düşünüyorum.

Annem masayı toplamaya başladı. "Bence eve geri taşınmalısın," diye öneriyor. "Burada bizimle olman senin ve bebeğin için en iyisi olur."

"Ne?" Sandalyemde doğruluyorum. "Hayır. Bunu yapamam. Dairemi seviyorum. Bodrumda bebek büyütemem anne. Kedi bile oradan nefret ediyor." Eve geri dönmek, başka seçenek kalmadığında başvurulacak son çare olmalı. Çok çalıştığım her şeyi kaybetmeyi ve sırf hamile olduğum için hayatımın mahvolmasına izin vermeyi reddediyorum. Danışman bana pek çok bekar annenin üniversiteye gittiğini, kariyer yaptığını ve mutlu, normal hayatlar yaşadığını söyledi, her ne kadar çoğu başlangıçta bunların hepsini yapamayacağını düşünse de. Tek yapmam gereken hedeflerime odaklanmak, iyi bir anne olmak ve kendim ve bebeğim için en iyi kararları vermek.

"Hayır demeden önce lütfen şunu bir düşünür müsün? Yalnız yaşayan bir bebeğe nasıl bakacaksın? Tam zamanlı çalışıyorsunuz. Kreş bir servete mal olur ve maaşının çoğunu alır. Burada yaşarsan, sen işteyken bütün gün bebeğe ben bakabilirim. Bu herkes için çok daha kolay olur."

Söylediklerinin çoğunun doğru olduğunu inkar edemem. Yerel kreşleri araştırmaya başladım bile ve haftalık ücretler beni şok etti.

"Gerçekten bütün gün bebek bakıcısı olmak istiyor musun? Daha geçen yıl emekli oldun. El işi yapmak istediğini sanıyordum. Babamla golf oynamayı öğrenmek. Hâlâ gençken hayatın tadını çıkar."

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Elini bana doğru salladı. "Hâlâ el işi projelerim üzerinde çalışabilirim ve hafta sonları golf oynayabilirim, eğer istersem, ki gerçekten istemiyorum, ama bunu babana söyleme."

Kendimi tutuyorum. "Buraya geri dönemem. Kendi alanıma ve bağımsızlığa ihtiyacım var. Bana yardım etmek istediğin konusunda ciddiysen, bebeği her gün işe giderken buraya getirsem ve sonra alsam nasıl olur? Böylece bebek bütün gün yabancılarla birlikte olmak zorunda kalmaz ve ben de evimde kalabilirim. Sana para bile veririm."

Mutfak masasını silerken bana yan gözle bakıyor. "Kesinlikle olmaz. Bana kendi torunuma bakmam için para ödemiyorsunuz."

"Tamam ama sence bu gerçekten yapmak isteyeceğin bir şey mi? Doğum iznimden sonra mı?"

"Doğum izni," diye tekrarlıyor, sanki kelimeleri özümsemeye çalışıyormuş gibi gözlerini kapatıyor. "Bunun hakkında konuşacağımızı hiç düşünmemiştim. Uzun, çok uzun bir süre için."

Ben de öyle.

"Cevabım evet, Piper. Elbette her gün torunumla ilgilenmek isterim. Bunu birlikte yapacağız. Sana ve bu bebeğe bir şey olmasına izin vermeyeceğim. İyi bir doktorun var mı? Bir sonraki ziyaretinize sizinle birlikte gitmek isterim. Ya da seni benim doktoruma götürebilirim, seni ve kardeşlerini doğurtan doktora..."

"Anne," diye uyarıyorum. ". Başımı döndürüyorsun. Bir doktorum var ama istersen benimle gelip gözetmenlik yapabilirsin." "Sadece en iyi bakımı aldığınızdan emin olmak istiyorum." Ellerini ve derin bir iç çeker. "Pekâlâ. İhtiyacınız olacak her şeyi planlamak ve almak için çok zamanımız var. Baban için endişelenme, onunla konuşacağım ve sakinleşecek. Her şey yoluna girecek, söz veriyorum."

Ona inanmak istiyorum ama içimden küçük sesler aksini fısıldıyor ve onları görmezden gelmek çok zor.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

CHAPTERSEVENTEN

2002

"Hadi, Lyric. Öğle yemeği yiyeceğiz." Ona doğru uzandım ama elimi tutmadı. Kaldırımın kenarında sürünen turuncu ve siyah bir tırtıla dalmış durumda. "Eminim Bay Tırtıl'ın da gitmesi gereken bir yer vardır." Bana bakıyor, büyük mavi gözleri merak ve... tefekkür dolu. Bu ufaklık hep düşünüyor, tartışıyor ve merak ediyor.

Uzattığım parmaklarımı sallıyorum. "Hadi tatlım. Oraya vardığımızda bir smoothie içebilirsin."

"Storeberry?"

"Evet, çilekli."

Rüşvet genellikle onu motive etmek için kullandığım son taktiktir ama karnım gurulduyor ve evde beni bekleyen, Pazartesi günü yapılacak bir toplantı için gözden geçirmem gereken bir yığın iş var. Lyric otoparktan kafeye kadar olan yürüyüşün geri kalanında kendi kendine mutlu bir şekilde mırıldanıyor. Bir esinti saçlarımızı yüzümüze savuruyor ve baharın ilk belirtilerini karşılayan ılık havayı içime çekiyorum. Tüm mevsimlerden keyif alıyorum ama kıştan bıktım artık. Kar, kazak ve sulu karla ancak bu kadar başa çıkabilirim.

İçeri girdiğimizde kafenin kapısında asılı olan zil çalıyor ve kendimi bildim bileli burada çalışan Robbie'ye el sallıyorum.

"Siz ikiniz bugün nasılsınız?" diye soruyor.

"Biz iyiyiz. Bugün meşgul müsünüz?" Bu öğleden sonra neredeyse tüm masalar dolu.

"Evet. Güzel hava herkesi dışarı çıkarıyor. Her zamankinden mi yiyorsun?"

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Evet, lütfen."

Tezgâhın üzerine eğilir ve Lyric'e gülümser. "Bugün çilekli mi portakallı mı?"

Elimi daha sıkı tutarak bacağıma yaslanıyor ve utangaç bir gülümsemeyle ona "Storeberry" diye cevap veriyor.

Ona göz kırpıyor. "Bu benim de favorim."

O öğle yemeğimizi hazırlarken beklemek için kenara çekiliyoruz ve burnu bir dergide olan birine çarpıyorum.

"Özür dilerim, seni görmedim," diyorum, etrafından dolaşıp şekerleme vitrininin yanında bekliyorum.

"Piper?"

Lyric'in elindeki çikolatayı yerine koyduktan sonra belli belirsiz tanıdık gelen yakışıklı bir yüze bakıyorum.

Ağzımın hareket etmesi birkaç saniye sürüyor. "Josh. Merhaba... Seni tanıyamadım bile."

Bir insanın bu kadar değişmesi nasıl mümkün olabilir? Josh'u son gördüğümde zayıftı, kahverengi saçları askeri bir kesimle kesilmişti ve camlarında her zaman parmak izleri olan gümüş çerçeveli gözlükler takıyordu. Bir çeşit inekti. Sevimli biriydi ama yine de inekti. Ama artık değil. Spor yapmaya başlamış olmalı çünkü kolları ve omuzları eskisinden iki kat daha büyük. Saçları daha uzun ve açık renk, dağınık ama seksi bir şekilde kaşlarının hemen yanından sarkıyor. Eskiden giydiği büyük boy sweatshirtler, kot pantolonlar ve eski spor ayakkabılarıyla birlikte gözlükleri de gitmiş. Şimdi siyah pantolon, gri kazak ve siyah deri mokasen ayakkabılarıyla son derece şık ve derli toplu görünüyor.

"Uzun zaman oldu," diyor. Hatırladığım güvensiz gülümseme şimdi rahat ve kendinden emin.

"Evet, ."

"Harika görünüyorsun, Piper."

Keşke bilseydim, ama bilmiyorum. Aslında, hala dünkü makyajımı yaptığıma eminim. Benimle ilgili farklı olan tek şey elime tutunup şeker çalmaya çalışan yürümeye başlayan çocuk.

"Teşekkürler... Bu benim kızım, Lyric."

Kısa süreli bir şaşkınlık gözlerini genişletiyor. "Vay canına. Çok sevimli. Kaç yaşında?"

"O üç yaşında."

"Vay be. Senin gülüşünü almış."

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Herkes bunu söylüyor ama ben göremiyorum. Tek gördüğüm Blue'nun gözleri ve gülümsemesi. Onu çabucak aklımdan çıkarıyorum ve Josh'a odaklanıyorum.

"Peki, burada ne yapıyorsun?" diye sordum. "Aileni mi ziyaret ediyorsun?"

Başını iki yana sallar. "Hayır. Seni arayacaktım ama zaman akıp gitti. Geçen yıl buraya geri taşındım. Harika bir kariyer yaptım, bir ev aldım, kötü bir ayrılık yaşadım, tüm zamanımı o evi onarmakla geçirdim ve işte buradayım. Peki ya sen?"

"Benzer. Harika bir işim var, bir dairem var, kalbim kırıldı, hamile kaldım ve zamanımı onun peşinde koşarak geçiriyorum." Robbie adımı söylediğinde kasaya doğru bakıyorum. "Bu benim siparişim."

"Benim de gitmem gerek. Ama yarın akşam yemeğe çıkmak ister misin? Arayı kapatırız ve muhabbet ederiz."

Yıllardır bir erkekle yemeğe çıkmadım. Herkes bekâr bir anne olmanın birileriyle çıkmamı engellemeyeceğini söyledi ama engelledi. Erkeklerle tanışmak zor. Biriyle tanıştığımda da ya hayatımıza girecek kadar iyi olmadıklarını düşünüyorum ya da çocuklu bir kadınla hiçbir şey yapmak istemiyorlar. Ya da sadece seks istiyorlar. Nadiren de olsa, gerçekten aşk arayan biriyle tanıştım ki bu da benim için seks kadar zor bir hayır. Sanırım tüm suçu erkeklere yükleyemem, çünkü ben de kendi işlev bozukluklarımla geliyorum.

Ama bu Josh ve herhangi bir bağ ya da beklentiyle gelmiyor. "Tamam. Bunu isterim."

Josh hafif bir tereddüt yaşadığımı hissetse de bunu belli etmiyor. "Bana numaranı ver, yarın adresini almak için seni arayacağım."

Numaralarımızı değiştik. Yollarımız ayrıldıktan sonra, Lyric yerde bebekleriyle oynarken ben kendimi işe vermek için eve gidiyorum. Palamut'un önüne oyuncak bir çay fincanı ve tabağı koymuş, durmadan gevezelik ediyor. Lyric inanılmaz tatlı, iddiasız ve kendini saatlerce meşgul eden bir çocuk. Öfke nöbeti geçirmiyor ve bazen benimle tartışsa da, karşı çıkmıyor veya meydan okumuyor. Acorn harika bir kürk kardeş, Lyric'e ve onun hayali maceralarına karşı her zaman sabırlı ve özenli. Her ne kadar sarsıntılı bir başlangıç yapmış olsak da, böylesine mutlu ve memnun bir aileye sahip olduğum için kendimi çok şanslı hissediyorum.

İçerik. Hayatımızdaki tek eksik parçayı ortadan kaldıran kelime-şey. Korkuyu, beklenmedik engelleri ve kaosu hoşnutluğa dönüştürdüm. *Kendi* memnuniyet biçimime. Blue da aynısını yapabilir miydi?

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Eğer kalsaydı ve bize bir şans verseydi, bende ve çocuğumuzda istediği ve ihtiyaç duyduğu şeyi bulabilir miydi?

Muhtemelen asla bilemeyeceğim. Ve ne yazık ki, o da bilemeyecek.

"Josh'la çıktığına inanamıyorum. Onu uzun zamandır görmemiştik."

Küpelerimi takarken yatak odamın aynasındaki yansımasına ters ters bakıyorum. "Çıldırma, Dee. Bu sadece arkadaşça bir akşam yemeği."

"Bugün böyle, ama bu gelecekte anlamına gelmiyor. Belki şimdi seksi olduğu için alfa hisleri vardır."

"Alfa titreşimleri mi? O zaman belki de siz ikiniz takılmalısınız."

"Buraya gerçekten bebek bakıcılığı yapmak için geldiğimi mi sanıyorsun? Onu kontrol etmem için mükemmel bir bahane," diye takılıyor.

Kapı çaldı ve ben onunla yüzleştim. "Şey, o burada, yani yapabilirsin. Yine de bebek bakıcılığı yapmak zorundasın. İyi görünüyor muyum?"

Ayağa kalkıyor ve beni bir aşağı bir yukarı süzüyor. "Her zamanki gibi muhteşem görünüyorsun.

Kıyafetlerini ödünç alabilmem için neden aynı beden olamıyoruz?"

"İnan bana, seninle aynı beden olmayı tercih ederim." Kimse benim için bir mil uzun olmayan bir pantolon ya da gerçekten ayağımda duran bir ayakkabı bulmanın ne kadar zor olduğunu anlamıyor.

Beni oturma odasına kadar takip ediyor ve ben kapıyı açarken Lyric'le birlikte kanepeye oturuyor.

"Üzgünüm, erken geldim," diyor.

"Sorun değil, içeri gel. Biri sana aval aval bakmak istiyor."

Kaşları havaya kalkıyor ve içeri giriyor. "Vay anasını, Ditra!" Onu gördüğünde gülüyor ve kız ona sarılmak için ayağa fırlıyor. "Ne cehennemdeydin sen? Şimdiye kadar zengin bir adamla evlenmiş ve Paris'te yaşıyor olursun sanıyordum."

"çalışıyorum. W-2'ni getirdin mi?" Sırıtıyor.

"Görüyorum ki değişmemişsin."

"Asla. Ama öte yandan sen...." Ona öğle yemeği gibi bakıyor. "Sonunda böyle görüneceğini bilseydim seni lisede kendim kapardım."

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Keşke ben de Ditra kadar zahmetsizce flört edebilsem. Bu konuda iyi değilim ve her zaman garip bir şey söylüyorum ya da tüm bu süre boyunca dişlerime bir şey sıkıştığını sonradan fark ediyorum.

"Ditra benim için bebek bakıcılığı yapıyor." Koridordaki dolabın kapısını açıp ceketimi çıkarıyorum. "Ama sadece seni kontrol edebilmek için kabul ettiğini itiraf etti."

"Bu gurur verici ve rahatsız edici. Kızını onunla bırakmanın güvenli olduğuna emin misin?" Ditra'ya şakacı bir şekilde gülümsüyor. "Çocuk bakma konusunda hiç tecrüben var mı?"

"Evet, çok. Yıllardır onlarla çıkıyorum."

"Bu iyiydi," diyorum ve eğilip Lyric'in alnına bir öpücük konduruyorum. "Annen bir süreliğine dışarı çıkacak ve Dee Teyze kalıp seninle oynayacak, tamam mı?"

Kucağında açık duran en sevdiği resimli kitabından başını kaldırmadan başını sallıyor. Biraz olsun üzülmediği için minnettar mı olmalıyım yoksa hayal kırıklığına mı uğramalıyım emin değilim. Geceleri hiç dışarı çıkmam, yani bu onun için yeni bir şey. Sorular sormasını ya da kısa süreli surat asmasını beklerdim ama umursamadı.

"Piper, o iyi olacak. Dışarı çık ve bir kez olsun eğlen." Josh'a bir bakış attı. "Bu kızın tek yaptığı çalışmak. Onu evden çıkarmana şaşırdım."

"Biz gidiyoruz." Ditra hakkımda daha fazla utanç verici gerçeği açıklamadan önce Josh'un kolunu tutuyorum. "Çok fazla abur cubur yeme ve Acorn'u dışarı çıkarmayı unutma."

"Evet, anne."

Josh'un beni götüreceği et lokantasına daha önce hiç gitmedim ve rezervasyon yaptırdığı için rahatladım çünkü otoparka girdiğimizde kapının dışında bir kuyruk vardı. Elimde çağrı cihazıyla kırk dakika ya da daha uzun süre bekleyecek kadar yemeği seven insanlardan değilim. Arabaya servis yapan bir restorana gidip bir hamburger ve patates kızartması alıp işimi bitirmeyi tercih ederim.

Arabaya bindiğimiz andan itibaren kolay ve rahat bir sohbete dalıyoruz. Resmi olarak ayrıldığımızdan beri ara sıra birbirimize rastladık ve telefonda konuştuk, ancak bu yıllar önce Blue ile tanıştığımda sona erdi ve Josh'un da aynı zamanda dahil olduğuna dair bir önsezim var. Her şeyden önce arkadaş olmamız zamanın ya da mesafenin bizi etkilemesini engelledi. Josh ve ben muhtemelen birbirimizi görmeden on yıl geçirebiliriz ve yine de birbirimizi en son gördüğümüz zamanki kadar rahat olabiliriz. Şu anda, bu hayatımda kullanabileceğim bir istikrar.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Hâlâ aynı şirket için mi çalışıyorsun?" Josh menülerimizi açarken soruyor.

Menünün kahverengi deri bir kapağı var ve parşömen kağıdına basılmış. Ellerimde ağır ve yabancı bir his uyandırıyor ve en sevdiğim lokantanın plastik lamine menülerini özlüyorum. Beyaz masa örtüleriyle kaplı masaların ve titrek mumların bulunduğu bu loş odada otururken kendimi yabancı hissediyorum. Gizli hoparlörlerden gelen piyano müziği muhtemelen romantik olmalı ama ben bunu sinir bozucu, neredeyse alaycı buluyorum.

Josh'la bu lüks restoranda olmak istemiyorum. Blue ile hamburger yiyip vişneli soda içmek istiyorum.

"Öyleyim," diye cevap verdim. "Ama şimdi pazarlama ve reklam kampanyalarında çalışıyorum. Bunu seviyorum, hiç sıkılmıyorum."

"Bu telefonlara cevap vermekten daha iyi, değil mi?" Yıllar önce, sırf günümün sıkıcılığını dağıtmak için ofisi arar ve sahte bir aksanla bana tuhaf sorular sorardı.

"Kesinlikle. Peki ya sen? Hâlâ muhasebede misin?" Menüsünü bir kenara bırakıyor. "Evet, ama sadece yarı zamanlı."

Merakla ona bakıyorum. "Öyle mi? Zamanının diğer kısmında ne yapıyorsun?"

"Modellik ve oyunculuk," diyor kocaman bir gülümsemeyle.

Ona bakıyorum, sadece şaka yaptığını söylemesini bekliyorum. Ama o ciddi. "Modellik ve oyunculuk mu?" Tekrar ediyorum. "Gerçekten mi?"

Masanın ortasındaki sepetten bir ekmek alır ve bir ısırık atar. Cevap vermeden önce çiğniyor ve yutuyor. "Evet."

"Josh! Bu inanılmaz bir şey! Ne tür işler yaptın?" "Henüz akılda kalıcı ya da aşırı heyecan verici bir şey yok. Moda çekimleri ve bir Televizyon ve kablolu yayın filmi için birkaç rolde oynadım. Çok eğlenceli. Böyle bir şey yapacağımı milyon yıl düşünsem aklıma gelmezdi."

"Aklım başımdan gitti. Ve seninle gurur duyuyorum. Modellik ya da oyunculuk yapmak istediğini hiç bilmiyordum."

"Ben de öyle. Kendimi bir şekilde bu işin içinde buldum. Spor salonunda bir fotoğrafçıyla tanıştım ve bana modellik yapmak isteyip istemediğimi sordu.

"Bu inanılmaz. Bana herhangi birini gösterebilir misin? Resimleriniz ya da oynadığınız filmler var mı? Görmeyi çok isterim."

"Evet, evde bazı resimler ve dergiler var. Bir ara uğrayın da size göstereyim."

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Tabii ki yapacağım."

Bunu ona söylediğimde Ditra aklını kaçıracak ve Josh'un onu arkadaştan daha fazlası olarak dışarı çıkarmakla ilgilenip ilgilenmeyeceğini merak ediyorum. Cinsel kaçamaklarını geride bıraktığına göre hayatında iyi ve normal bir erkeğe olabilir.

Ben de normal bir adam kullanabilirim ama istemiyorum. Benim için sadece bir erkek var.

Garson siparişimizi almaya geldikten sonra Josh, "Kızınız çok sevimli," diyor. "Babasıyla bir ilişkin var mı?"

Mavi'den bahsetmek bile göğsümde küçük bir seğirmeye neden oluyor. Buzlu suyumu yudumluyorum, sonra başımı sallıyorum. "Hayır. Hamile olduğumu öğrenmeden önce ayrıldık. Onun varlığından bile haberi yok."

"Kahretsin, bu çok sert."

"Onu ondan saklamıyorum, Josh. Bunu asla yapmam. Onunla iletişim kurmamın bir yolu yok. Keşke olsaydı."

"Ciddi miydi? Sen ve o?"

Eğer ciddiyetin tanımı kalbim göğsümden sökülüp kaçırılmış gibi hissetmekse, evet, ciddiydi.

"Benim için öyleydi ve onun için de öyle olduğunu hissettim." Ela gözleriyle buluşuyorum. "Bu gerçekten karmaşık bir durum."

Kabullenerek başını sallar. "Yeterince konuştuk. Seninle bir anlaşma yapalım. Sen benimkini sormazsan ben de senin eski sevgilini sormam. Eğer onun hakkında konuşmak istiyorsan, konuş. İstemiyorsan, önemli değil. Beni ilgilendirmez."

İçimdeki rahatlama, Blue'yu düşündüğümde her zaman ortaya çıkan endişe ve kalp ağrısını dağıtıyor. "Anlaştık. Senin için de aynısı geçerli, konuşmak istersen ben buradayım."

Eğer ben kalp ağrımı saklayabiliyor ve anılarımın tadını huzur içinde çıkarabiliyorsam, Josh'un da aynısını yapmasında bir sakınca görmüyorum.

Akşam yemeğinde işlerimiz ve ailelerimizle ilgili hikayelerimizi paylaşıyor, son birkaç yılda neleri kaçırdığımızı birbirimize anlatıyoruz. Çok şeyin aynı olması ama çok şeyin de değişmiş olması garip.

Tatlı geldiğinde "Ditra'yı dışarı çıkarmalısın," diye önerdim. "Birileriyle çıkma konusunda pek şansı yok. Biraz çılgın ama bence ciddi bir ilişkiye hazır."

Dudaklarında tuhaf bir gülümseme beliriyor ve bir kaşık dolusu krem brüle alıyor. "Sanırım o benim başa çıkabileceğimden biraz daha fazla," diye itiraf ediyor. "Ve ben

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Dürüst olmak gerekirse, biriyle ilişki kurmaya hazır değilim. Son ilişkim beni mahvetti."

Gözlerindeki acı parıltısına ve sözlerinin aramıza ördüğü görünmez duvara çok aşinayım. Dürüst olmak gerekirse, bunların hepsi hoş bir rahatlama. Onun incinmesini istediğimden değil, tam olarak nasıl hissettiğimi anladığı için.

Aynı fikirdeyiz.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

CHAPTEREIGHTEEN

Ofisimi kilitliyor ve geç saate kadar çalışan iş arkadaşlarıma el sallıyorum. Binadan çıkıp arabama doğru ilerlerken anahtarlarımı çıkarıyor ve eve dönerken yapmam gereken her şeyin zihnimde bir listesini çıkarıyorum. Arabama benzin koymak. Süt ve ekmek almak için markette durmak. Lyric'i annemin evinden almak ve Courtney'nin Cuma akşamı randevusu olduğunu ve benim olmadığımı söylediğinde onu görmezden gelmek.

El çantamı ve cüzdanımı yolcu koltuğuna fırlattığımda kalbim yerinden fırlayacak gibi oluyor. Kapımı çekip kapatıyorum ve kilitliyorum. Derin bir nefes alarak, nihayet katlanmış ve bardak tutucumdan dışarı çıkmış beyaz kâğıt parçasına uzanıyorum.

Ön camdan dışarı bakıyorum. Sonra yan camlara. Dikiz aynasına bakıyorum, çılgınca onu arıyorum.

Otoparkta benden başka kimse yok.

Titreyen elimdeki nota bakarken göğsümde bir sızı büyüyor. Başparmağımı kağıdın tanıdık dokusuna sürüyorum. Kalbim ve beynim savaşırken dişlerim titreyen alt dudağıma saplanıyor.

Beynim notu küçük parçalara atmamı söylüyor. Onu ve her zaman sinir bozucu olan kaçışını unutun. Hayatımda oyunlara yer yok. Ayrıca, bu notta yazılan hiçbir şey hiçbir şeyi değiştiremez. Sadece zar zor iyileşmiş yaralarımı deşecek ve onları yeniden enfekte edecek.

Kalbim aç diyor. *Hemen şimdi* aç. Bir saniye daha bekleme! Yıllardır bunu umuyor ve bekliyordum. Bir işaret. Bir açıklama. *Bir şey*. Belki içindeki kelimeler her şeyi değiştirebilir.

Kalp her zaman kazanır.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Notu yavaşça açıyorum ve yemin ederim kâğıtta onun kokusunu alabiliyorum. Dumanlı, naneli, bluesy.

Piper,
Milyonlarca adım attım ama hiçbiri beni senden uzaklaştırmadı. Binlerce kelime yazdım ama hiçbiri seni yakalayamadı. Senin peşini bırakmıyorum, senin tarafından yönlendiriliyorum, sana delicesine aşığım ve şehvet duyuyorum. Senin için iyi olmak istiyorum. Sana her şeyi vermek istiyorum. Bir gün vereceğim. Lütfen buna inan. Seni incitmek istemiyorum. Daha iyi olmaya çalışıyorum. Her şey daha iyiye gidiyor. Kötülükten çok yoruldum. Deniyorum. Her gün seslerle savaşıyorum ve
kelimeler. Seni özledim. Acorn'u özledim. Ne özlediğimi bilemezsin. Beni unutma, bebeğim. Gerekirse benden nefret et, ama beni sevmekten vazgeçme. Olmanı istiyorum.
Mutluyum. Ben olmayı o kadar çok istiyorum ki.
Dağınıklık için özür dilerim. Dağınık olduğum için özür dilerim.
Seni yarın olmayacakmış gibi seviyorum. Her zaman.
Mavi

Son kelimeye geldiğimde elim kontrolsüzce titriyor. Tekrar okudum.

Ve tekrar.

Onun hırıltılı sesini duyana kadar tekrar tekrar okudum ve kelimeler bir bıçak gibi kesildi, göğsümün ortasını kesti, kalbimi ve ruhumu parçaladı. O buradaydı, ne zaman? Saatler önce mi? Dakikalar önce mi? Bu sabah beni ofise girerken izledi mi? Şimdi de beni izliyor mu? Bir kez daha ön camdan park yerine bakıyorum, sonra dönüp yan camlara, sonra da dikiz aynasına bakıyorum.

O burada değil. Hâlâ yalnızım.

Burnumu çekerek ve içimi burkan duygularla boğuşarak notu katlıyor ve çantama atıyorum.

Neden beni görmek istemeyip buraya geri dönsün ki? Bunu anlayamıyorum bile. Onu görmek, kollarını ve vücudunun sıcaklığını tekrar hissetmek için her şeyi yapardım. Eğer beni seviyorsa, neden benden saklansın ki? Bunca zaman sonra, neden beni yüz yüze görmek istemesin?

Yanaklarımdan süzülen yaşları siliyorum ve arabayı sürüyorum. Belki de çok geç değildir; hâlâ burada, yakınlarda dolaşıyor olabilir.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Yine de saat beş trafiği çok uzağa gitmeme izin vermiyor ve ofisimin yakınındaki kavşaktaki trafik ışıklarında üç aralık boyunca oturmak zorunda kaldığımda hayal kırıklığı içinde elimi direksiyona vuruyorum. Çevredeki kaldırımları tarıyor, rüzgârda savrulan saçlarını, omzuna asılı sırt çantasını ve gitarını arıyorum. Arka koltuktaki bebek koltuğu dikiz aynasında gözüme çarpıyor ve kalbim küt küt atıyor. Notu arabama koyarken bunu görmüş müydü? Bu onu korkutup kaçırdı mı? *Oh, Tanrım.* Ya başka birinden bebeğim olduğunu düşünüyorsa? Şimdi, her zamankinden daha fazla, onu bulmalı ve tekrar ortadan kaybolmadan önce ona Lyric'ten bahsetmeliyim.

Trafik rahatladığında ana caddede bir aşağı bir yukarı gidiyorum, parkın ve Blue'nun eskiden oynadığı yerlerin yanından geçiyorum ama onu hiçbir yerde göremiyorum. Bu çılgınlığı bırakıp işlerimi halletmem, küçük kızımı alıp eve gitmem gerektiğini biliyorum. Ama yapmıyorum. Bir mıknatıs gibi Blue'nun olabileceğini düşündüğüm diğer tek yere çekiliyorum.

Kulübeli ev.

Yıllar önce kendime buraya bir daha asla geri dönmeyeceğime ve bu yere musallat olan anılar ve sorularla kendime işkence etmeyeceğime dair bir söz vermiştim. Blue'yu çok özlediğim ve ona tekrar yakın hissetmek için her şeyi yapmak istediğim yıllar boyunca bu sözümü neredeyse birkaç kez bozuyordum. Her seferinde bu dürtüyle savaştım ve kendimi evde kalmaya, müzik kutusunu çalmaya ve bana verdiği alevsiz muma bakmaya zorladım.

"Belki bir tanesini eve götürüp yatağının yanına koyabilirsin diye düşündüm. Böylece seni düşündüğümü bilirsin."

O küçük titrek ışık arzulanan çok şey bıraktı.

Güçlü oldum. Onu aramayı bıraktım ve özel yerlerimizden uzak durdum. Ama *bu* gece farklı, çünkü o gerçekten burada olabilir.

Eski evin hiç değişmediğini görmek beni şaşırtmadı; hala bir zamanlar orada insanların yaşadığından emin olduğum evin yalnız bir yansıması. Önce kulübeyi kontrol ediyorum ve hala boş olduğunu görünce hayal kırıklığına uğruyorum. Sevdiğim adamı bu eski küflü binada uyurken görmek *istediğim* için kendi ahlakımı sorgulamak zorundayım. Sonra verandayı kontrol ediyorum, rüzgâr arkamdaki kapıyı büyük bir gürültüyle çarparak kapatınca neredeyse yerimden sıçrayacağım. Eğer Blue buradaysa, bunu kesinlikle duymuştur. Her şeyin tamamen aynı olduğunu gördüğümde hayal kırıklığım artıyor - defter yığını, köşedeki muşamba, tamamen dokunulmamış. İçimi rahatlatmak için mutfağa açılan kapıyı deniyorum, hâlâ kilitli.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Geçmişte yaptığım gibi adını seslenmeye zahmet etmiyorum çünkü burada bir yerlerdeyse kapının çarpma sesini duymuş olması gerektiğini biliyorum ve eğer duyduysa, o zaman benden bilerek kaçıyor demektir. Ofisimin otoparkında benimle yüzleşmek istememesini anlayabiliyorum ama şu anda buradayım, onun oyun sahasındayım ve eğer beni gölgelerden çıkacak kadar önemsemiyorsa, o zaman yapabileceğim başka bir şey yok. Oyun oynamak istemiyorum. Artık bir anneyim, pencereli bir köşe ofisim var ve kalbimi bir yırtıcı kuş gibi parçaladıktan sonra hayatımı toparlamak için çok çalıştım. Yapamam.

-Tekrar parçalanmama izin vermeyi reddediyorum.

Oradan hızla çıkıyorum, markete doğru koşuyorum, sonra da Lyric'i almak için ailemin evine gidiyorum, ki Blue'yu aramak yerine bunu en başta yapmalıydım. Annem ne kadar geç kaldığım ve onu aramam gerektiği konusunda üstüme geldiğinde, onunla tartışacak, ona gerçeği söyleyecek ya da bahaneler uyduracak enerjim yok. Elimden gelen en iyi özrü diliyor, kızımı ve oyuncak kabilesini topluyor ve eve gidiyorum.

Lyric arabada uyuyakalıyor ve her zamanki gevezeliğinin yokluğu bana kendimi yeniden toparlama şansı veriyor. Ne yazık ki, eve adım attığımız anda, kuyruğunu sallayan ve ağzında Penguen'le bizi selamlayan Acorn'un görüntüsü kalp ağrımı yeniden canlandırıyor.

Bazen Blue'dan nefret ama yine de onu sevmeden duramıyorum.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

CHAPTERNINETEN

"Bunlar inanılmaz. Sanırım aradığını buldun." Josh'un pahalı bir kolonya markası için modellik yaptığı iki sayfalık dergi yayını etkileyici. İfadesi ve vücut dili o kadar kendinden emin ve doğal ki, bunun benim çıktığım o garip genç olduğuna inanmak zor.

Oturma odasının zemininde, aramızda duran kutuyu karıştırıyor ve başka fotoğraflar çıkarıyor. "Şaşırtıcı, değil mi?" diyor. "Düşündüğümden çok daha fazla keyif alıyorum."

Hemen tanıdığım güzel bir kadın modelle çekilmiş bir fotoğrafını gösteriyorum. "Kim bundan hoşlanmaz ki?" Alay ediyorum. "Gerçekten bu kadar mükemmel mi, yoksa hepsi fotoğraf düzenlemesi mi? Bana düzenleme olduğunu söyle."

Gülüyor. "Hayır, o kadar mükemmel."

"Lanet olsun. Bu hiç adil değil." Fotoğrafı diğerlerinin yanına yere koyuyorum ve o başka bir dergiyi karıştırırken birkaç fotoğraf daha çıkarmak için kutunun dibine uzanıyorum. Elimdeki fotoğraflar profesyonel fotoğraflar değil, onun arkadaşlarıyla bir partide çekilmiş samimi fotoğrafları ve bir adamı öptüğü birkaç fotoğraf gibi görünüyor.

Bir erkeği öpmek.

Kaşlarım çatık bir şekilde fotoğrafı incelerken, arkadaşça şakalaşıyor olmaları gerektiğine karar veriyorum, ancak onları yarı çıplak, öpüşürken ve açıkça birbirlerini ellerken gösteren bir sonraki fotoğrafa geçtiğimde nefesim kesiliyor. Ben daha ne gördüğümü tam olarak anlayamadan Josh fotoğrafı elimden kapıp kutuya geri atıyor ve başını yavaşça ileri geri sallıyor.

"Bunu görmemen gerekiyordu."

Vay canına. Ditra bunu lise ikinci sınıftayken aramıştı ve ben de ona deli olduğunu söylemiştim. Haklıydı. Josh eşcinsel. Ya da biseksüel.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Sertçe yutkunuyorum ve kutunun kapağını geri iterken gözleriyle buluşmaya çalışıyorum.

"Josh...." Ne diyeceğimi bilemiyorum.

"Kafam karıştı, Piper," diyor alçak sesle. "Uzun zamandır öyleyim."

Başımı salladım ve eline dokundum. " değil. Ben de öyleyim."

Şimdi bana çok şey mantıklı geliyor. Yıllar önce çıktığımızda işlerin neden daha ileri gitmediğini ve son zamanlarda birlikte vakit geçirmeye başladığımızdan beri neden sadece arkadaş olduğumuzu anladım. Hâlâ Mavi'ye takılıp kaldığım için ona arkadaşlık taslamıyordum. O da bana arkadaşça davranıyor.

Lanet olsun. Belki de kaderimde hiç kimseyle normal bir ilişki kuramamak vardır.

Kısa süreli şaşkınlık ve gariplik anı geçip gidiyor ve biz de buna izin veriyoruz. Akşam yemeği hazırlama ve film izleme planlarımıza devam ediyoruz. Ama esneyip eve gitmem gerektiğini söylediğimde, beni durdurmak için elini koluma koyuyor.

"Gitmeden önce konuşabilir miyiz?" diye

sorar. "Elbette."

Derin bir nefes alır. "Seninle konuşmak istiyordum... Sadece doğru zamanı bekliyordum. Ama artık bildiğine göre... evet, erkeklerden hoşlanıyorum. Ve kadınlardan."

Bunun onunla olan arkadaşlığımı mahvetmesine izin vermeyeceğim. Hayatımda destekleyici insanlara ihtiyacım var ve o da karşılaştığımızdan beri listenin en başında yer alıyor.

"Josh... kimden ya da neyden hoşlandığın benim için önemli değil. Sen benim arkadaşımsın, senin mutlu olmanı istiyorum. Benim de kafam karışık. Bunu biliyorsun."

"Biliyorum. Ve kayıtlara geçsin diye söylüyorum, bence bu berbat bir şey çünkü sen mutlu olmayı hak ediyorsun, hayalet bir adama aşık olmayı değil."

Onun yorumunu görmezden geliyorum.

"Bana bahsettiğin ayrılık mı? Hani seni mahveden? Bir erkek miydi?"

Ciddiyetle başını sallıyor. "Evet, . O benim çıktığım ya da birlikte olduğum ilk erkek, tek erkek. Ve sen de hâlâ ciddi olarak çıktığım tek kadınsın."

"Ben de senin bakire olduğum için benimle ağırdan alan iyi bir adam olduğunu sanıyordum," diye takıldım.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Dur... aklından geçenleri düşünme bile, Piper. Seni çekici bulmadığım için seninle seks yapmadım. Etkilendim. Sen çok güzelsin. Sadece kafam bu kadar karışıkken seni yönlendirmek istemedim. Sana her yönden yüzde yüz bağlı olmayan bir adamla ilk kez birlikte olmana izin veremezdim."

"Teşekkürler." İlk seferimin görüntüleri gözlerimin önünden geçiyor. Saçımın çekilmesi, nemli taşın yüzüme değmesi, giysilerimin ve etimin yırtılıp parçalanması, bitmek bilmeyen ısırma ve emme. Dudaklarımda kan ve döl. O için için yanan mavi gözler....

Kalçalarımdaki karıncalanmayı bastırmak için bacak bacak üstüne atıyorum. Blue'yla paylaştığım samimi anları her düşündüğümde bedenim yeniden ona ait oluyor. Kalbim hızla çarpıyor. Bacaklarım sallanır. İstemsizce dudaklarımı yalar, onunkini beklerim. Bazen anılarımın bariyerini aşan duman kokusunu alabildiğime yemin edebilirim.

Onu özlüyorum ve bana nasıl istendiğimi hissettirdiğini. Sevildiğimi. Çok canlı. Gözlerden uzak küçük aşk baloncuğumuzu özlüyorum.

Onu özlüyorum.

"Her neyse, şu. Düşünüyordum da..."

Gözlerimi kırpıştırıp başımı sallıyorum ve beynimi *şu ana* geri dönmeye zorluyorum. "Uh oh...." "Sadece dinle, tamam mı?"

"Tamam."

"Seninle takılmayı seviyorum. Lyric'i seviyorum. Bence benim yanıma taşınmalısınız. Lyric konusunda size yardımcı olurum, her bir şey yapmak istediğinizde onu annenize bırakmak zorunda kalmazsınız, Acorn'u benimle koşuya çıkarabilirim, sadece... Bilmiyorum. Birbirimizin yanında oluruz. Bir şeyleri çözene kadar birlikte yaşarız."

Bu hiç de beklediğim bir şey değildi. "Um, ne?"

"Çok güzel bir evim var. Dört yatak odam var. Üçü boş, içlerinde mobilya bile yok. Kocaman bir arka bahçem var. Bu ev için çok zaman ve para harcadım ve ondan vazgeçmek istemiyorum ama bu kadar boş olması beni deli ediyor."

Ona göz kırpıyorum ve o da sırıtıyor.

"Eviniz şirin ama küçük. Çoğu zaman oturma odanızdaki atıştırmalık masasında çalışıyorsunuz. Burada çok fazla yeriniz olurdu. Şu anda ödediğiniz kiranın aynısını alırım. Mutfağı paylaşabiliriz. Sen kendi yemeğini al, ben de kendiminkini. Oturma odam ve çalışma odam var.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

İster birlikte takılın, ister ayrı, nasıl isterseniz. Birbirimizin üstüne çıkmamamız için fazlasıyla yer var."

Haklı, bu ev çok büyük. Daha görmediğim odaları var. Banyolardan biri neredeyse dairemdeki yatak odam kadar büyük ve diğer üçü de neredeyse birbirine yakın.

"Ciddi misin sen? Seninle yaşamamızı mı istiyorsun?"

"Çok ciddiyim."

"Kediyi unutmadın, değil mi? O da gelmek zorunda."

"Archie'yi seviyorum. Sahip olacağı şu pencerelere bak."

"Bilmiyorum Josh. Bu çok cazip...." Öyle. Şu anki dairemden yavaş yavaş çıkıyoruz, ancak hem ofisime hem de ailemin evine yakın olan güzel semtlerde baktığım her şey neredeyse iki kat pahalı.

"Yine de bir şartım var," diyor.

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturup kaşlarımı kaldırıyorum. "Bir bit yeniği olması gerektiğini biliyordum."

"Halka açık etkinliklerde, ailemi ziyaret ettiğimde ve onlar buraya geldiğinde benim eşim olmalısın. Seni taciz etmeyeceğime söz veriyorum. Sadece elimi tut, gülümse ve çıkıyormuşuz gibi davran. Bu kadar. Başka şart yok, biz ev arkadaşıyız. Beklenti yok, yalan yok, gizli gündem yok."

Ah. Yarı içeride yarı dışarıdayken bir yem istiyor. Güzel bir evde yaşamak ve Lyric ile benim hayatımda bir erkeğin olması karşılığında ödenecek küçük bir bedel, sadece bir arkadaş olarak bile olsa.

"Sanırım bunu yapabilirim. Kolumda iyi görünümlü bir erkeğe ihtiyacım olursa benim için de aynısını yapar mısın?" Sonunda, şirketin tatil partisi için bir randevum olabilirdi.

"Tabii ki."

"Ya biriyle ilişki kurar ve onun buraya taşınmasını isterseniz? Kimse benimle, üç yaşında bir çocukla, bir köpek ve bir kediyle burada yaşamak istemeyecektir."

Bir nefes verir ve başını sallar. "Bu endişelendiğim son şey. Biriyle birlikte olmak ya da uzun süre birlikte yaşamak gibi bir planım yok, inanın bana."

"Ya biriyle tanışırsam?"

Sanki.

"Eğer biriyle çıkıyorsan ve burada takılmak istiyorsan, buna tamamen varım. Yine de kimsenin taşınmasını istemiyorum. Eğer o noktaya gelirsen

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

bir yer bulmak zorundasınız."

"Bu adil," diye kabul ediyorum. "Bunu birkaç gün düşünebilir miyim? Bunu özümsemek çok zor."

"Elbette. Hiçbir yere gitmiyorum."

Yine de evet diyeceğimi zaten biliyorum. Josh bana gümüş tepside mükemmel bir durum sunuyor: Blue'nun geri dönmesini beklerken arkasına saklanabileceğim sahte bir erkek arkadaş.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

CHAPTER TWENTY

2003

"Bu yeni reklam düzenlerini öğlene kadar hazırlama şansımız nedir?"

Sandalyemi dönüp Dave'e bakıyorum, otuzlu yaşlarında, ortalama görünümlü bir müşteri yöneticisi, ofisimin kapı çerçevesine rahatça yaslanmış, yüzünde sanki günümü tamamen raydan çıkarmak istememiş gibi bir gülümseme var.

"Pazartesi sabahı durum toplantısından yeni çıktığımı çok iyi biliyorsun Dave. Sen de oradaydın. Bu da bana tüm bu değişiklikleri gözden geçirmek için sadece iki saat veriyor." Masamın üzerinde duran ve içinden elli kadar kırmızı yapışkan bayrak çıkan proje klasörünü işaret ediyorum.

"Elçiye zeval olmaz. Prodüksiyon bizi bugün bunu yapmaya zorluyor. Elinden geleni yap." Ben bu sürecin neden aceleye getirilmemesi gerektiğini sıralamaya başlayamadan çekip gitti.

"," diye içimden küfrediyorum, sandalyemi ofisimin diğer ucuna götürüp pencereyi açarak biraz temiz hava alıyorum, sonra da bu yeni teslim tarihini ele almak için masama geri dönüyorum. Masa radyomu açıp en sevdiğim kanalı açıyorum ve düzen değişikliği listesine dalıyorum.

İşim ne kadar stresli olsa da her şeyini seviyorum. Asla sıkılmıyorum ve zaman su gibi akıp geçiyor; resepsiyonist olarak çalıştığım çok büyük bir fark var. Çalışırken radyoya hafifçe eşlik ediyorum, öğlene kadar bitirme olasılığımı ölçmek için sık sık saate bakıyorum. Şu ana kadar işler yolunda gidiyor.

Belgelerden birinin üzerine eğilmiş, birinin inanılmaz derecede karalanmış el yazısını çözmeye çalışıyordum ki radyoda bir rock baladı çalmaya başladı

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

dikkatimi dağıtıyor. Kalemimi bırakıp başımı kaldırıyorum ve sesi biraz yükseltiyorum.

"Kalbimin katili, ruhumun
dileği...."

Tüylerim diken diken oluyor ve şaşkınlık içinde küçük hoparlöre bakarken nabzım damarlarımda hızla atıyor.

Bu sözleri biliyorum. O gitarın sesini biliyorum.

Ve o sesi -o eşsiz, çakıllı, seksi sesi- her yerde tanırım.

Mavi.

Nefesim göğsümde sıkışmış bir halde, uzun zaman önce beni büyüleyen sözleri ve sesi, hala o küçük müzik kutusunda çaldığım melodiyi dikkatle dinliyorum. Şarkı sona yaklaşırken gözlerimden sıcak yaşlar akıyor ve sessizce DJ'e gelip grubu ve şarkı adını anons etmesi için yalvarıyorum.

"Bu, No Tomorrow'un geçen hafta listelerin zirvesine tırmanan yeni hit single"Slayer of My Heart' oldu."

Vay canına. Kahretsin.

Tüm vücudum şoktan titriyor ve kalbim göğsümde çılgınca çarpıyor. Bu gerçek. Gerçekten, gerçekten, *gerçek*. Bir tür stresli Pazartesi sabahı halüsinasyonundan muzdarip değilim. Az önce Blue'yu duydum.

-Blue'm radyoda şarkı söylüyor ve gitar çalıyordu. Ve herhangi bir şarkı değil, benim için yazdığını söylediği bir şarkı. Benim *için*. DJ şarkının hit olduğunu ve listelerin zirvesinde yer aldığını söyledi.

Radyoya bakarken görüşümün kenarları bulanıklaşıyor. Bu gerçeküstü. Bir rüya gibi. Kafam bir balon gibi -boş ve gerçekliğin o kadar dışında bir yere doğru süzülüyor ki ona ulaşamıyorum.

Parmaklarımı şakaklarıma bastırıyorum ve gözlerimi kapatıyorum. Derin bir nefes alıyorum.

Ardından radyoda bir pop şarkısı çalıyor - aerobik şarkı listemde olan bir şarkı.

Beni bir topraklıyor. Beni şoktan çıkarıyor. Tüm bunlar ne zaman, nasıl oldu?

"Nasıl ?" Dave kafasını ofisime uzatıyor ve ben de onu hızla geri çeviriyorum.

"Şimdi olmaz," diyorum aniden ve endişeli halimi gizlemek için arkamı dönüyorum.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Tanrım. Böyle bir şey olamaz. Su şişemi elime alıp yudumluyorum, arada derin nefesler alarak içimi titreten gerginliği yatıştırmaya çalışıyorum. Yüzlerce soru zihnimde bir kasırga gibi uçuşuyor.

Proje klasörümü bir kenara iterek bilgisayarımdaki arama motorunu açıyorum, *No Tomorrow* grubunu yazıyorum ve saniyeler içinde ekranım çeşitli web sitelerine ve makalelere bağlantılarla doluyor, grubun resmi web sitesi ilk sonuç. Tıklıyorum ve parmağımı sabırsızlıkla fareme vuruyorum.

Sayfa sonunda grubun bir ara sokakta dururken çekilmiş büyük bir fotoğrafını yüklüyor; Blue önde ve ortada, çöldeki bir seks partisinden bile daha ateşli görünüyor, üstsüz ve siyah deri ceketi mürekkepli karın kaslarını örtmek için hiçbir şey yapmıyor.

Sertçe yutkunarak fotoğrafın altındaki metni tarıyorum: Evan "Blue" Von Bleu, vokal ve gitar; Reece Blackstone, geri vokal ve gitar; Alex Oakley, davul; Koler Simms, bas.

Evan Von Bleu.

Sonunda çocuğumun babasının ve sevdiğim adamın adını öğrendim. Egzotik ve seksi bir ismi olması ne kadar da uygun. Her nasılsa isminin Evan Smith olmasının mümkün biliyordum. Daha aşağıya indiğimde, okudum.

No Tomorrow, 2002 yılının başlarında ilk albümleri Things I Never Said *ile grunge rock sahnesinde ortaya çıktı. Grubun karanlık ve duygusal şarkı sözlerinin karışımı Blue'nun kendine özgü hırıltılı tonu ve olağanüstü nota çeşitliliğine sahip zahmetsiz yeteneği ile birleşince anında hit oldu. Şarkıcı/söz yazarı Von Bleu'nün hüzünlü ve inanılmaz derecede akılda kalıcı vokalleri sizi doğrudan ruhunun içine çekiyor. Grup canlı performanslarında sık sık Von Bleu'nun müzikal ve vokal yeteneklerini sergileyen birkaç akustik şarkı çalıyor.*

Güncel dünya turnesi, en çok dinlenen şarkılar ve eleştirmen yorumları hakkında bir şeyler okuyorum. Fotoğraflar sayfasına tıkladığımda derin bir acı göğsüme çarpıyor ve mideme doğru yayılıyor. Blue'nun sahnede, binlerce insanın önünde şarkı söylerken çekilmiş fotoğrafları, bir tur otobüsünde tek başına otururken, dudaklarından sigara sarkarken, kucağında not defteri, gözlerinde uzaklara dalan bir bakışla çekilmiş fotoğrafları kadar içimi parçalıyor.

Bu bakışı çok iyi bilirim.

Sevgili, işkence görmüş Blue'm artık evsiz değil. O, bir web sitesi, hayranları ve müzikal yetenekleri hakkında yazılmış makaleleri olan popüler bir rock yıldızı.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Tüm bu bilgilerden, hayranları ve meslektaşları tarafından arandığı, sevildiği ve saygı duyulduğu anlaşılıyor.

Ama hala yalnız. Bunu görüyorum.

Sandalyemde arkama yaslanarak monitörümde tam ekran açık duran resmine bakıyorum. Saçları yüzüne doğru savruluyor ama arkasındaki gözlerinin masmavi ve gezginlik tutkusuyla dolu olduğunu biliyorum. Uzanıp ona dokunmak, parmaklarımın altında vücudunun katılığını hissetmek, kokusunu içime çekmek, parmaklarının etimi kavramasını ve kulağıma fısıldamasını duymak için yanıp tutuşuyorum.

Ona duyduğum karşı konulmaz özlem beni sarıp sarmalıyor, birlikte geçirdiğimiz zamanın anılarına boğuyor ve beraberinde gelen kalp acısını ortaya çıkarıyor. Onu tekrar görmek, fotoğrafik olarak bile olsa, kalbimdeki çatlakları parçaladı ve duygularım dışarı sızıyor. Tüm bu beklenmedik haberleri sindirmeye çalışırken başım zonkluyor ve boş midem bulantıyla doluyor.

Odak noktam ele geçirildi ve bu şekilde çalışmam imkânsız. Titreyerek evraklarımı toplayıp dosyalarına geri koyuyorum, bilgisayarımı kapatıyorum, ceketimi ve çantamı alıyorum.

Ben ofisimin kapısını kilitlerken Dave koridorun diğer ucunda beliriyor. "Öğle yemeğine mi gidiyorsun? Düzenlemeler bitti mi?"

Telaşla başımı sallıyorum ve göz temasından kaçınıyorum. "Özür dilerim, kendimi iyi hissetmiyorum. Eve gitmem gerekiyor."

"*Şimdi* mi? Sana ihtiyacımız olduğunu söyledim-"

"Üzgünüm ama gitmem gerek. Sue bununla ilgilensin, yoksa yarına kadar beklemek zorunda kalacak."

Ondan uzaklaşarak, hayatımda inşa etmek için çok uğraştığım istikrar ve normalliğin temeline bir fay hattı koyduğumu biliyorum, ama güçsüzüm.

Alışveriş merkezine gidiyorum, tarçınlı çörekçinin önünden durmadan geçiyorum -ki bu benim için bir ilk- ve doğruca müzik mağazasına gidiyorum. On beş dakika sonra No Tomorrow CD'siyle arabama döndüm.

"Eve erken gelmişsin." Josh, kendisini yatak olarak kullanan Archie ve Acorn'u yerinden kaldırarak kanepeye oturdu. "İyi misin?"

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Amaçsızca araba sürerken iki saat boyunca dinlediğim CD'yi elime aldığımda gözyaşlarına boğuldum. Blue'nun parkta ve kulübede çaldığı tüm şarkıları tanıdım. O zamanlar sadece üç tanesini söylüyordu, ama şimdi hepsinin eşlik eden sözleri var ve yemin ederim tüm ilişkimizi kalp ağrısı, aşk ve kayıp üzerine şiirsel sözlere döktü. Belki de kendimi övüyorum. Belki bu şarkılardan bazıları onun hayatındaki diğer kadınlar hakkındadır, ama kalbim bana hepsinin benimle ve bizimle ilgili olduğunu söylüyor. Hikâyemizi biliyorum ve bu şarkılar ilişkimizin kanını damlatıyor.

Josh koltuktan fırlıyor ve CD'yi, çantamı ve anahtarlarımı elimden alıyor.

"Neler oluyor?" Ela gözleri benimkileri arıyor. "Kaza mı geçirdin?"

"Hayır," diye hıçkırdım. "Ben iyiyim."

"İyi görünmüyorsun, Piper. Bir çeşit çıldırma nöbeti geçiriyorsun." CD'ye bir göz atıyor ve sonra şüpheyle bana bakıyor. "Ne zamandan beri grunge alternatif rock dinliyorsun?"

Ayakkabılarımı tekmeliyorum ve pencere kenarındaki büyük rahat koltuğa uzanıyorum. "Bilmiyorum," diye cevap veriyorum. "Bu onun grubu. Kapaktaki o, en uzun saçlı olan."

"O kim?"

"Lyric'in babası," diyorum usulca.

Gözleri açılıyor ve CD'yi yüzüne yaklaştırıp önünü ve arkasını inceliyor. "Evsiz adam mı?"

Yaklaşık bir yıl önce bir gece, Blue'ya karşı hissettiklerimden dolayı özellikle bunalmış ve hüsrana uğramış hissettiğimde, yıkıldım ve Josh'a tüm hikayeyi anlattım. O da bunu hemen bir içki oyununa dönüştürdü ve ben her 'evsiz' ve 'ama onu gerçekten seviyorum' dediğimde bir kadeh içtik. Gecenin sonunda ikimiz de sarhoş olmuştuk.

"Evet, görünüşe göre solist o."

"Lanet olsun." CD'yi tekrar çevirdi. "Bana Evan Von Bleu'nun, şarkıcı ve çılgın yetenekli gitar tanrısının, senin bebeğinin babası olduğunu mu söylüyorsun?"

Gözlerimi deviriyorum ve elimi çarpan alnıma sürüyorum. "Lütfen böyle söyleme."

Yüzüne bir sırıtma yayılıyor. "Müziklerini duydum, spor salonunda çalıyorlar. Dumanlı kadife gibi bir sesi var. Çok da seksi. Evsiz olsam da olmasam da cazip gelirdi."

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Josh, lütfen!" CD'yi elinden çekip alıyorum. "Hiç yardımcı olmuyorsun."

"Seni güldürmeye çalışıyorum. Bu oldukça berbat. Bir bakıma da harika. Lyric'in babası evsiz değil, ünlü."

Bu benim endişemi daha da artırıyor, çünkü bu kısmı henüz düşünmemiştim bile. Kızımın babasının ünlü olma potansiyeli var ve bir gün kızımın hayatına girerse, bu onu etkileyecek.

"*Pek* tanınmıyor, değil mi?" diye sordum. Bugüne kadar grubunu hiç duymamıştım ve iş yerinde radyoyu çok dinliyorum. Tek hitlik bir grup olabilirler ve bir yıl içinde yeryüzünden silinip gidebilirler.

"Piper, üzerinde onun yüzü olan bir CD tutuyorsun. Tonlarca yayın alıyorlar. Onun çılgın vokalleri ve çılgın riffleri hakkında bir şeyler okumadan bir müzik dergisine yaklaşamazsınız."

Lanet olsun. Bütün bunları nasıl bilemedim? Bugünden çok önce ben farkına varmadan Blue hayatında bu noktaya nasıl geldi? Ve neden, *neden*, neden benim için geri gelmedi?

"Josh, sence tüm bunların bir yalan olması mümkün mü? Belki de gerçekten evsiz değildi ve belki de beni hiç sevmedi? Ya sadece bir şeyse...." Sesim çatlıyor ve doğru kelimeleri bulmakta zorlanıyorum. "Şarkı malzemesi elde etmek için bir tür deney mi? Belki de ben onun için sadece bir ilham perisiydim."

Yüzü yumuşar. "Piper, hadi ama. Bundan cidden şüpheliyim. Bu sadece yaratıcı bir araştırma için çok fazla çalışma demek. Adam bir kulübede uyudu. Ve sen tatlı bir kızsın. Hiç vicdanı olmayan bir pislik olmadıkça birinin sana böyle bir şey yapabileceğini sanmıyorum."

"Ama köpeği bıraktı... Acorn'u neden benimle bıraksın ki?"

Omuz silkiyor. "Kim bilir? Muhtemelen artık ona bakamayacak kadar berbat durumda olduğunu bildiği için. Ya da ona sahip olmanın seni rahatlatacağını düşündü. Köpeğin büyük bir oyunun parçası olduğunu mu düşünüyorum? Hayır. Böyle düşünmeyi bırak, Piper. Bu sen değilsin."

Son birkaç yılda bu sözleri kaç kez duydum? Eğer bu ben değilsem, neye *benziyordum*? Neye benziyorum?

"Ne düşüneceğimi bilemiyorum."

"Belki de düşünecek bir şey yoktur. Berbat bir hayat yaşayan berbat bir adamla tanıştın, berbat şeyler yaptın, berbat bir şekilde gitti, bir çocuğunuz oldu ve bir şekilde şu anda olduğu yere geldi ve sen benimle bu berbat durumda yaşıyorsun ve herkes oldukça mutlu görünüyor."

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Tanrım. Hecelendiğinde kulağa çılgınca geliyor. "*Her* şey berbat oldu," diyorum.

"Öyle mi? Yoksa şu anda şey olması gerektiği gibi mi?"

"Bilmiyorum Josh. Sanırım biraz kapanışa ihtiyacım var. Anlamıyorsun, öylece gitti. Veda edemedim, nedenini soramadım. Bir dakika önce hayatımızın en güzel gecesini yaşıyorduk ve sonra o gitti. Sonra bana yıllar sonra kafamı daha da karıştıran bir not bıraktı. Ve şimdi de bu! Lanet bir rock yıldızı olduğunu mu öğreniyorum? Onunla konuşmam gerek. Cevaplara ihtiyacım var. Ve bir kızı olduğunu bilmeli."

"İstediğinin bu olduğuna emin misin? Ya onunla tanışmak isterse? Bu adamı Lyric'in hayatına sokmak mı istiyorsun? Kafasının ne kadar karışacağını bir düşün."

Çekincelerinde haklı. Josh, taşındığımızdan ve Josh Amca rolünü üstlendiğinden beri Lyric'e karşı korumacı ve ona bu kadar değer seviyorum. hayatında harika bir erkek figürü oldu -özellikle de babam benimle neredeyse hiç konuşmadığı için- ama Lyric'i biyolojik babasından saklayamam, eğer ona ulaşmamın bir yolu varsa. Bir çocuğu olduğunu bilmeye hakkı var ve eğer onun hayatının bir parçası olmak istiyorsa, bu geçmeyi düşünmem gereken bir köprü.

"Blue biraz tuhaf ve zor biri olabilir ama her zaman iyi ve sevecen biri olmuştur. Lyric'i incitecek bir şey yapmayacağını biliyorum. Bence onu severdi."

"Gerçekten mi? Seni ve köpeğini sevdiği gibi mi?"

Ona ters ters baktım. "Pislik yapma. Sanırım o sırada kafası çok karışıktı."

"Kimse kafasının karışmasını benden daha iyi anlayamaz ama o bunu birinci sınıf bir pislik gibi idare etti. Senin ya da Lyric'in zarar görmesini istemiyorum. Kim olduğu umurumda değil."

"Şu anda kim ya da ne olduğu benim için önemli değil. Onu hala seviyorum. Ve onun da beni sevdiğine inanıyorum," diyorum usulca. "Web sitelerindeki konser programını gördüm. İki ay içinde Boston'da çalacaklar ve sanırım oradayken onu görmenin bir yolunu bulmalıyım, böylece konuşabiliriz."

Başını sallar. "Bu adama aşık olmak yıllardır kafanı karıştırıyor. Konuşmanın bir işe yarayacağını ya da sana istediğini getireceğini sanmıyorum. Yerinde bir avukat tutar, kanıt için babalık testi ve nafaka için dava açardım. Belli ki artık biraz parası var."

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Bunca zaman sonra bile, Blue'nun babalığı asla sorgulamayacağını biliyorum. Bana sıfır şüpheyle inanırdı. Ayrıca Lyric ona çok benziyor ve kimse onun olduğunu inkâr edemez.

"Josh, gerçekten mi? Para ondan isteyeceğim son şey. Öyle biri olmadığımı biliyorsun."

Hayal kırıklığı içinde ensesini ovuşturuyor. "Pekâlâ," diye iç geçiriyor. "Bu benim en iyi kararıma aykırı, ama birlikte çalıştığım fotoğrafçılardan biri bir sürü grup fotoğrafçılığı yapıyor. Onunla temasa geçeyim ve seni bu adamın önüne çıkaracak bağlantıları olup olmadığına bakayım."

Yeni bir umutla canlandım. "Bunu benim için yapar mısın?" "Söz veremem ama deneyeceğim."

Ayağa fırladım ve kollarımı ona doladım. "Teşekkür ederim. Sen en iyisisin."

"Bana henüz teşekkür etme." Çekiliyor ve ellerini omuzlarıma koyuyor. "Makyajın berbat durumda. Neden gidip banyo yapmıyorsun, ben de Lyric'i alayım. Zaten bazı ayak işlerini halletmem gerekiyor."

"Emin misin?"

"Evet, sorun değil. Bence Lyric eve gelmeden önce toparlanmalısın. Biliyorsun bir şeye üzüldüğünde bunu anlayabilir."

O haklı-Lyric bir çocuk için çok empatik. Etrafındaki insanların ve hayvanların duygularını hemen anlıyor ve herkesin daha iyi hissetmesini istiyor. Bu onun hakkında çok sevdiğim şeylerden biri.

Banyonun beni rahatlatması gerekiyordu ama CD'yi yanımda getirerek bunu sabote ettim. CD'nin kapağını açtığımda küçük harflerle basılmış şarkı sözleri ve künyesi görünüyordu. Katlamanın son bölümünde grup üyelerinin her biri kısa bir teşekkür ya da ithafta bulunuyordu ve ben Blue'nun sonuncusunu okudum:

Piper için, kalbimin bekçisi, sen her zaman benim uğur böceğim olacaksın.
Vazgeçme bebeğim, yürüyüşe çıktım ama kaçmadım.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

CHAPTERTWENTY-ONE

Geçtiğimiz iki ay hem hız hem de zamanın sürüklenmesinin bir karışımı oldu. İyi uyuyamıyor ya da iyi beslenemiyordum ve işteki odaklanmam bir kez daha eksikti. Beynim ya işlevini yerine getiremeyecek kadar yorgun ya da düşünce trenim sürekli Blue'yu düşünerek raydan çıkıyor. Neredeyse hiç durmadan onun müziğini dinliyorum, şarkı sözlerini analiz ediyorum, ne anlama geldiklerini çözmeye çalışıyorum ve duygularının bir anahtarı mı yoksa iyi bir şarkı uğruna bir araya getirilmiş rastgele kelimeler mi olduklarını merak ediyorum. Çok yoruldum ve onunla tekrar bu kadar meşgul olduğum için kendimi hayal kırıklığına uğrattım. Şimdiye kadar bunu aşmış olmalıydım, değil mi? Yaşlandım ve olgunlaştım. Dengeliyim. Çoğu zaman profesyonel biriyim. Ben bir anneyim.

Ama lanet olsun, konu Mavi olunca hep kısa devre yapıyorum. Bu ne kadar rahatsız edici olsa da, aynı zamanda inkar edilemez derecede heyecan verici.

"Neden ben de seninle gelemiyorum anne?" Lyric soruyor. Banyodaki makyaj masasının üzerine tünemiş, rimel sürmemi izliyor. Son zamanlarda makyaja takmış durumda ve dudak parlatıcısı ve göz farı sürmeye bayılıyor. Onu izlemek zorundayım yoksa ben bakmadığım zaman makyaj yapıyor.

"Ditra ve ben bir konsere gidiyoruz ve bu sadece yetişkinler için. Ama sen Josh Amca ile evde kalacak, film izleyecek, patlamış mısır yiyecek ve çok eğleneceksin, tamam mı?"

"Ben de dondurma alabilir miyim?"

"Bir kaşık alabilirsin." Dondurma bağımlılığını benden miras almışken ona nasıl hayır diyebilirim ki? Rimelimi makyaj çantama geri atıyorum ve tam Ditra banyo kapımda belirdiğinde burnuna bir öpücük konduruyorum.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Neredeyse hazır mısınız?" diye sorar. "Geç kalmak istemiyoruz. Park yeri bulmak tam bir kabus olacak."

Derin bir nefes alarak başımı sallıyorum ve nefes veriyorum. "Evet, sanırım öyleyim."

Lyric'i kucağına alıp yere yatırıyor ve büyük olasılıkla Josh'u aşağıda bulmak üzere mutlu bir şekilde oradan uzaklaşmasını izliyoruz.

"Hasta olacakmış gibi görünüyorsun," diyor Ditra.

"Hasta olacakmışım gibi *hissediyorum*."

Blue yıllar önce evimden çıktığından beri onu tekrar görmeyi hayal ediyordum ve şimdi o gün geldi. Josh bu akşam Boston'da gerçekleşecek No Tomorrow canlı akustik konserine VIP tanışma ve selamlama biletleri almak için torpil yaptı. Şansım yaver giderse, beş yıl sonra ilk kez Blue ile aynı odada olacağım. Daha önce hiç bir konserde sahne arkasında bulunmamıştım, ama umarım biraz özel konuşabiliriz.

Tabii beni gördüğünde kaçmazsa. Ya da kim olduğumu bilmiyormuş gibi davranıyor. Ya da...

"Piper?"

Başımı sallıyorum ve tekrar Ditra'ya odaklanıyorum.

"Hm?" "Korkmayı bırak. İyi olacaksın."

"Ya beni görmezden gelirse? Benimle konuşamayacak kadar meşgul olabilir. Artık hayranları var ve ben sadece bir hiçim."

Başını öne eğiyor. "Cidden mi? CD jeneriğinde senden ismen bahsetti. Arabana bir not bırakmış. Gözünün önündeyken seni görmezden gelemez. Ayrıca çok güzel görünüyorsun. Seni görmezden gelmesine imkan yok. Ya yaparsa? Boğazını yumruklarım."

"Ya ona Lyric'ten bahsettiğimde çılgına dönerse? Orada bir sürü başka insan olacak, değil mi? Olay çıkarmak istemiyorum."

"Şaşıracağından eminim ama çılgına döneceğini sanmıyorum. O onun kızı ve var olduğunu bilmesinin zamanı geldi. Ne kadar garip olursa olsun, ona söylemekle doğru olanı yapıyorsun. Bazı kadınların yaptığı gizli bebek saçmalığı hiç hoş değil. İkiniz de yetişkinsiniz. O iyi olacak. Belki biraz şaşıracak ama iyi olacak. O küçük bir kız, bomba değil."

Onun güvenini hissetmek isterdim ama Blue beni gördüğünde nasıl tepki verecek hiçbir fikrim yok. Şu anda nasıl bir insan olduğunu ya da hayatıyla ilgili nasıl bir ruh hali içinde olduğunu bilmiyorum. Tamamen aklı başında ya da raydan çıkmış olabilir.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Evli olabilir. Başka çocukları olabilir. Bir kız arkadaşı olabilir.

Yukarıdakilerin hepsine sahip olabilir ve Lyric ve ben onun için sadece büyük bir rahatsızlık olabiliriz.

Sonra ne olacak?

İki aydır kafamda senaryo zarlarını atıyorum ve epik felaketten peri masalı mutlu sona kadar çeşitli sonuçlar buldum.

Ditra bizi konsere götürürken, boş konuşmalarımızın sadece yarısına katılıyorum. Zihnimin diğer yarısı ise Blue'nun kaybolduğu gün yaptığım gibi olumlu yönlere odaklanarak hayalini kurduğum her şeyi gerçekleştirmeye çalışıyor. O zaman işe yaramamıştı ama bu şimdi işe yaramayacağı anlamına gelmiyor.

Olumlu düşünmenin gücü vardır. Bu konuda okudum, başkalarının bunu yaptığını ve istedikleri sonuçları aldıklarını gördüm.

Ben de yapabilirim.

Mutlu olabilirim. Hayal hayata sahip olabilirim. Ben-

"Piper?" Ditra omzumu itiyor. "Kendine gel. Kendini delirtmen hiçbir şeyi değiştirmeyecek. Lütfen endişelenmeyi bırak. Konserin tadını çıkaralım. Biletlerimiz için ne kadar şanslı olduğumuzu biliyor musun? Biletler aylar önce tükendi."

"Biliyorum." Acaba bu çılgınlık Blue'yu da benim kadar şaşırtıyor mu? Eskiden bir kavanoza atılan çeyreklikler için nasıl oynadığını ve şimdi nasıl *satıldığını*.

Ditra yanımda takırdamaya devam ediyor. "Bundan sonra ne olursa olsun, olur. Bunu değiştiremezsin. Ama eğlenelim ve en azından çıktığın bu serseri adamın, *çocuğunun* babasının, sokaklarda çalarken bir müzik efsanesi haline gelmesini takdir edelim."

Midem bulanıyor. Mavi mi? Bir efsane mi? "Bundan emin değilim, Dee."

Arabayı mekanın otoparkına doğru çeviriyor. "Bu doğru. O gerçek bir anlaşma."

Efsane. Gerçek bir anlaşma. Bunların hiçbiri benim için bir şey ifade etmiyor. O bana bilezik yapan, külahta dondurma ısmarlayan, yağmur teneke çatıya vururken bana sarılan, beni uyutmak için şarkı söyleyen ve nihayetinde kalbimi çalan adam.

O benim ilk ve tek aşkım. En güzel anılarımın efsanesi.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Bu şimdiye kadar katıldığım dördüncü konser ve ilk unplugged ya da akustik performansım. Başka müzisyenlerin ve büyük bir kalabalığın olduğu bir mekânda. Blue'yu yıllar önce parkta ve kulübede unplugged, unhinged, unshowered, unhappily, uninhibited ve daha milyonlarca un-things çalarken izlemiştim. O zamanlar bunun süslü bir adı yoktu. Sadece yaptığı şeydi.

Ve şimdi, Ditra ve ben sahnenin solundaki koltuklarımıza yerleşirken, sanki burası bir kütüphaneymiş ya da kraliyet ailesinin lütfundaymış gibi birbirleriyle kısık sesle konuşurken puslu odaya doluşan insanların sayısı beni şaşırtıyor.

Hayranlıkla sakızımı çiğniyorum ve çoğu No Tomorrow tişörtü giyen hayranları izliyorum.

Ditra'ya yaklaşarak fısıldıyorum, "Tişörtler var."

"Bir tane ister misin? Lobide bunları satan bir adam var. Yanından geçip gittik."

Bir tane istiyorum, ama daha sonra Blue ile konuştuğumda ne kadar kötü görünecek? Yıldızlı gözlü bir hayran gibi grup tişörtüyle orada dikilirken? Ki öyle değilim. Yani, müziğini ve sesini seviyorum ve durmadan dinliyorum... ama kelimenin geleneksel anlamıyla bir hayran değilim.

Ben *onun* hayranıyım. Aklının ve kalbinin. Bu

çok karmaşık.

Tiyatronun üst ışıkları söner ve sahne perdesi ayrılırken insanlar oturmak için fareler gibi koşuşturur.

Tanımadığım bir grubun üyeleri sahneye çıktığında hayal kırıklığına uğruyorum. Açılış grubunu tamamen unutmuştum. Onlar hiç duymadığım şarkıları çalarken bacağım endişeyle zıplıyor ve bitip perde tekrar sahneyi gizlediğinde rahatlıyorum.

Dişlerim hayal kırıklığı içinde birbirine çarpıyor. Bunun gerçekten bu kadar eziyetli olması gerekiyor mu?

Birkaç dakika sonra, kasıtlı olarak yırtılmış, solmuş ve parçalanmış ağır siyah perde yavaşça çekilerek sahne düzenini bir kez daha ortaya çıkarır - hala No Tomorrow'dan yoksundur.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Adını unuttuğum davulcu gölgelerden beliriyor ve setinin arkasına oturduğunda neredeyse kayboluyor. Grup üyeleri teker teker sahneye giriyor ve kalbim daha da hızlı çarpıyor, gözlerim o gölgeli, zor giriş noktasına perçinleniyor.

Bekliyorum.

Ve işte orada. Elinde gitarı, sahnenin ortasındaki tabureye ve mikrofona doğru yavaşça yürüyor, diğer iki gitaristin arasına sıkışmış. Kalabalık alkışlar ve atıyor, o da onlara parktaki dinleyicilere verdiği aynı mütevazı ve minnettar baş selamını veriyor.

O kadar aynı, o kadar kendi kafasının dünyasında görünüyor ki, neredeyse Acorn'u sahnede yanında otururken görmeyi umuyorum. İçimde öfke ve yoğun özlemin karışımı çarpışırken göğsüm derin nefeslerle kabarıyor. Orada öyle normal, öyle dokunulmamış bir şekilde oturmaya nasıl cüret eder? Yıllardır onun kalbimi katletmesinin bende bıraktığı yaraların bir şekilde başkaları tarafından görülebilmesi gerektiğini düşündüm. Elbette bir zamanlar kadar çok ya da parlak bir şekilde gülümsemiyorum. Artık aptalca şakalara kıkırdamıyorum. Artık aşk kitapları okuyamıyorum ya da aşk hikayeleri üzerine kurulu filmler izleyemiyorum.

Ben değiştim.

Ama aynı görünüyor. Hâlâ delicesine yakışıklı. Saçları daha uzun ve kabarık olduğu ve hatırladığım kadar zayıf olmadığı için belki şimdi daha da yakışıklı. Pırıl pırıl mavi gözleri, onuncu sıradaki koltuğumdan onlara son kez yakından baktığımda, bana veda öpücüğü verip göz kırptığında ve uzaklaştığında olduğu kadar çarpıcı.

Boğazımda çok tanıdık bir duygu yumağı oluşuyor.

Evimden ve hayatımdan çıkıp gitmiş olabilir ama kesinlikle kalbimden çıkıp gitmedi. Hem de hiç.

Her ne kadar beni incitmiş ve kalbimi paramparça etmiş olsa da, onu görmek bile beni kendine çekiyor, söylemeden duramadığım favori bir şarkının sözleri gibi beni ele geçiriyor.

Kol dayanaklarını kavrarken koltuğumda yanacakmışım gibi hissediyorum. O sahnede ona doğru yürümek, eskiden bana attığı o güzel gülümsemeyi görmek ve kollarımı ona dolamak için yanıp tutuşuyorum. Elini tutup onunla birlikte bu binadan kaçmak istiyorum. Kulübeye. Birbirimize tekrar tekrar ölümsüz aşkımızı mırıldandığımız ve buz gibi hava akımından titreyerek birbirimize sarılıp uyuduğumuz yere.

Etrafımdaki bu insanlar onu tanımıyor. Onun sesini ve gitarının sesini biliyorlar, ama dudaklarının nasıl hissettiğini bilmiyorlar.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Fısıltıların sesini, vücudunun nasıl hissettiğini.

Her nota ve her şarkı sözü için acı çektiğini bilmiyorlar. Onu nasıl endişeyle ve sevgiyle dinlediğimi ve izlediğimi bilmiyorlar.

Uğur böceği efsanelerini ve yağmuru bilmiyorlar.

Benim var.

Gözlerim doluyor ve onu sahnede gördüğümde sanki bir gözyaşı okyanusunun içindeymiş gibi titriyor.

Sanki yüzlerce insan burada oturmuş onu beklemiyormuş gibi rahat bir tavırla sigarasını yakıyor. Burada sigara içmenin yasak olduğundan eminim. Ama o ne zaman kurallara uydu ki? Gitarı kalçasına yerleştiriyor, mikrofonu ayarlamak için hafifçe öne eğiliyor ve dalgalı saçlarındaki tüylü maviyi bir anlığına yakalıyorum ve zihnim ve kalbim tekrar zamanda geri dönüyor. Onun benim, benim de onun olduğum ve tüm bu hareketlerin ve tavırların bana eski bir çocukluk oyuncak ayısı kadar rahatlatıcı ve tanıdık geldiği zamanlara.

Neden beni terk etti? Tüm özel mekanlarımızda benim için çalmak, beni sadece onun yapabildiği gibi nefessiz bırakmak varken, neden çalmak için yabancılarla dolu bu hayatı seçti?

"İyi misin?" Ditra kulağıma fısıldıyor.

Başımı sallıyorum, kalbimi hala mengeneye almış olan sahnedeki adamdan başka bir yere bakamıyorum, bir şey kaçıracağımdan korkuyorum - bir gülümseme ya da bana doğru bir bakış. Acaba başını kaldırsa, yüzüne düşen saçlarının arkasına saklanmasa... kalabalığa baksa, beni fark eder mi? Gözlerimiz parkta birbirimize kenetlendiğimiz zamanki gibi *kenetlenir* miydi? O da benim gibi damarlarında dolaşan anıların dalgasını hisseder miydi? Kaderin inkar edilemez çekimini? Öpücüğümü ve dokunuşumu özleyecek *mi - beni* özleyecek mi - elimi tutup kaçmak isteyecek kadar?

Ben giderdim. Hiç düşünmeden onunla birlikte buradan koşarak çıkar ve sırf onunla tekrar birlikte olabilmek için her yere koşardım.

"Her nasılsa daha da ateşli, değil mi?" Ditra düşüncelerimi bölerek gözlemliyor. "Sanırım artık yemek yemeye gücü yetiyor. Üzerinde biraz et var."

Fark ettim. Her şeyi fark ediyorum.

En iyi arkadaşımı da fark ettiği ve bunu belirttiği için tokatlamak istiyorum, çünkü bu odadaki diğer tüm kadınların fark etmesi gerektiği anlamına geliyor ve ben onların fark etmesini istemiyorum. Mavi'nin benim olmasını ve sadece benim bakmamı istiyorum.

Ama hiçbir giriş ya da uyarı olmadan, Blue'nun hırıltılı, acı dolu sesi odayı dolduruyor:

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Acıyana kadar sevdik,
ve biz-eeeee, birbirimizin kalbini kırdık.
İnan bana-eeee, söylediğim her kelime, Sahip
olduğum her şeydi, vermek zorunda olduğum
her şeydi.
Ve biliyorum, bebeğim, biliyorum, çok daha
fazlasına sahip olmalıydın.
Çok daha fazlası....

Hüznüyle baştan çıkarıcı olan şarkı sözleri dudaklarında ve yarı kapalı gözlerinde canlanıyor. Blue her zaman sanki kelimeler ruhundan koparılıyormuş gibi şarkı söylemiştir ve ne zamanın ne de şöhretin bunu değiştirmediğini görmek beni rahatlattı.

Ne şahsen ne de televizyonda böylesine samimi bir konsere hiç tanık olmamıştım. Kalabalığın durgunluğu, gruba duydukları saygı ve sevgiyi açıkça ortaya koyuyor. Hepimiz büyülenmiş durumdayız, her notanın ve her kelimenin tadını çıkarıyor, alkışlamak ve ıslık çalmak için her şarkının sonuna kadar bekliyoruz. Üçüncü şarkının sonunda Blue, sanki burada olduğumuzu yeni fark etmiş gibi kalabalığa bakıyor ve çarpık, utangaç bir gülümsemeyle odadaki her kadının kalbini eritti.

Ben de dahil.

"Bu gece burada bizimle birlikte olduğunuz için teşekkür ederiz. Hepimizin büyüdüğü yere bu kadar yakın bir yerde çalmaktan onur duyuyoruz." Taburesinin yanında yerde duran bardaktan bir yudum alıyor.

New Jersey'de büyümemiş miydi? Hm. Belki de ona yakındır? Kalabalık hafifçe alkışlıyor.

"Bir zamanlar kalbimi New England'da bırakmıştım," diye devam ediyor ve kalbim neredeyse boğazıma kaçıyor. Benden mi bahsediyor? Başka bir kadından mı? Acorn, belki? "Ve bir daha asla eskisi gibi olamadım."

Solundaki Reece'e bakıyor ve birlikte mükemmel bir senkronizasyon içinde şarkı söylüyorlar.

Kanlı gözyaşları, bir melek Beni kelimelere göm ve
nefesimi çal
Beni azap dolu zihnimin derinliklerinden çekip çıkar.
Söylediklerimi unutun, kendimi kaybettim, yolumu
kaybettim Çok yürüdüm ama bu ayakkabılarla hiçbir yere
gitmedim
Hiçbir şey bilmiyorum, ama bir zamanlar seni tanıyordum.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Ve belki bir an için sen de beni tanıyordun.

Konserin sonunda huşu, kalp ağrısı ve gururla karışık bir karmaşa içindeydim. Blue'yu şahsen hiç tanımamış olsaydım bile, bu salondan etkilenmiş, grubun yeteneği, bariz dostlukları ve Blue'nun karizmatik sahne varlığıyla sonsuza dek değişmiş hissederek ayrılacaktım. Bu gece, çevremdeki çoğu insanın da hissettiğinden emin olduğum gibi, nadir ve özel bir şey olarak sonsuza dek el üstünde tutacağım bir anı olacaktı.

Ayağa kalkıp yavaşça orta koridora doğru ilerlerken Ditra'ya "İnanılmazdı," diyorum. "Sesi inanılmazdı. Her şey ."

"Kesinlikle şimdiye kadar gördüğüm en iyi canlı performanslardan biriydi. Sesi deliceydi. Ve birlikte şarkı söylediği diğer adam? Tam bir mükemmellik."

"Sanırım bu Reece. Sanırım arkadaşlardı."

"Ona karşı büyük bir ilgim var. Umarım kuliste imzasını alabilirim."

Sahne arkası kelimesi bile beni anında paniğe sevk ediyor. Kalabalığın arasından sıyrılarak, insanların kulise giden salona geçmesine izin vermeden önce VIP kartlarını kontrol eden, kocaman kolları ve göğsüne kadar inen sakalı olan bir adama yaklaştıkça yaklaşıyoruz. Ditra bizimkileri ona uzatıyor ve o da hızlıca tarayıp bize geri veriyor.

"Aşağıda solda," diyor göz teması kurmadan.

Big ve Beardy'den uzaklaştığımızda Ditra, "Josh bu biletleri aldığı için inanılmaz biri," diye haykırıyor.

Durup Ditra'yı kenara çekiyorum, böylece arkamızdakiler devam edebiliyor. "Bunu yapabileceğimden emin değilim. Bu çılgınca ve biraz da sapıkça, değil mi?"

"Piper, kes şunu. Birincisi, bu adamlarla şahsen tanışma şansını kaçıracağımı düşünüyorsan delirmişsin demektir. İkincisi, bu delilik değil. Onu tanıyorsun. Bir geçmişiniz var. Ve bir çocuğunuz. Hatırladın mı?"

Titreyen bacaklarım beni duvara yaslanmaya ikna ediyor. "Biliyorum. Sadece şu anda benim ligimin çok dışında olduğunu hissediyorum. Çok zaman geçti. Artık onu tanımıyorum, bu şekilde değil. Sanki onu köşeye sıkıştırıyormuşum, bir anda ortaya çıkıyormuşum gibi hissediyorum."

"Önemli değil. Senin kapanışa ihtiyacın var. Ve onun da bir baba olduğunu bilmesi gerek. Hikayenin sonu." Kolumdan tutup beni duvardan uzaklaştırdı. "Şimdi gidelim."

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Beni koridordan aşağıya, birkaç saniye önce geçiş kartlarımızı kontrol eden ilk adama neredeyse tıpatıp benzeyen bir adam tarafından korunan bir salona sürüklüyor. Büyük ve Sakallı İki bizi içeri ediyor ve bir anda Mavi'den birkaç metre uzakta duruyorum. Neyse ki sırtı kapıya dönük ve küçük bir grup insanla sohbet ediyor ve benim odaya girdiğimi görmüyor, bu da bana kendimi toparlamam için zaman veriyor.

Bu tanışma seansında ne bekleyeceğimi bilmiyordum, ancak içki içen, ot çeken ve arka planda müzik çalarken grup üyeleriyle ilişki kurmaya çalışan insanlarla dolu bir oda hayal ettim. Gerçekte hiç de öyle değil. Oda şaşırtıcı derecede sessizdi ve yirmiden az kişi parlak turuncu koltuklarda sohbet ediyor ya da ayakta içkilerini yudumlayıp minik sandviçlerini atıştırıyordu.

Ditra bir barı ve odanın diğer tarafında yiyeceklerle dolu bir işaret ediyor. "Gidip bir içki alacağım. Benimle gelmek ister misin?"

Ağzıma bir şey koyarsam hasta olacağımdan korkuyorum. "Hayır, sadece dikkatini çekmek ve onunla konuşmak istiyorum."

"Seninle gelmemi ister misin?"

Başımı sallıyorum ve dilimi dudaklarımda gezdiriyorum. "Bence ona yalnız yaklaşsam daha iyi olur. Kendini çeteleşmiş hissetmesini istemiyorum."

"Anlaştık. Etrafta dolanıp Reece'in beni fark etmesini sağlamaya çalışacağım." Bana göz kırpıyor ve kalçalarını sallayarak uzaklaşıyor. Başımı sallıyorum, saçlarımı ellerimle kabartıyorum ve yavaşça Mavi'ye doğru yürüyorum.

"Hey. Gösteriyi beğendin mi?" Uzun siyah saçları, rahat gülümsemesi ve koyu renk gözleriyle kocaman bir göğüs duvarı aniden önümde beliriyor.

Ona göz kırpıyorum, sesimi bulamıyorum. Kimsenin *benimle* konuşmasını beklemiyordum.

"Evet. Hem de çok," diye mırıldandım sonunda.

Bira şişesini dudaklarına götürürken kara kaşlarını kaldırıyor. "Pek emin görünmüyorsun."

Güven verici bir şekilde gülümsedim. "Beni hazırlıksız yakaladın. İnanılmazdı. Canlı performansınız CD'nizdekinden bile daha iyi." Eğlenerek

sırıtıyor. "Umarım bu bir iltifattır?" "Evet, kesinlikle."

"Bu arada ben Reece," diyor.

"Biliyorum," diye cevap veriyorum, Ditra'nın kıçını kaldırıp buraya gelmesini dileyerek. Onun yerine, yüzük takmış rastgele bir adamla flört etmeye başlamıştı bile.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

burnu ve Mohawk saçıyla beni tamamen görmezden geliyordu. "Ben Piper... ve aslında Blue ile konuşmayı umuyorum. "

Gözlerini bana dikti. "Piper mı? Sen Piper , değil mi?"

Reece'in sorusu hiç beklenmedik bir şeydi. Blue'nun arkadaşlarına ve grup arkadaşlarına benden bahsettiğini hayal bile edemiyorum. O konuşmaları duymak için neler vermezdim.

"Bahsettiğiniz Piper′ın ben olup olmadığımdan emin değilim." Bu noktada herhangi bir varsayımda bulunmayı reddediyorum. Adım nadir olsa da, bu Blue'nun başka bir ya da iki Piper'la tanışmadığı anlamına gelmez.

"Yıllardır seviştiği kadın mı?" Reece kısık bir kahkaha atıyor. "Sanırım ona elli dolar borçluyum çünkü birkaç yıl önce senin var olmadığına ve sadece onun sikik halüsinasyonlarından biri olduğuna dair iddiaya girmiştim. Ama işte buradasın."

Zayıfça gülümsedim. "İşte buradayım."

Dönüyor ve odanın öbür ucuna bağırıyor. "Hey, Mavi! Bak kim ."

Kalbim artık atmıyor. Tamamen durduğundan eminim. Mavi yavaşça Reece'e dönüyor ve bakışları benimkilerle buluşuyor, gözleri şaşkınlık ve inançsızlıkla açılıyor. Konuşmakta olduğu iki kadına dönüyor ve birkaç dakika sonra tekrar dönüp odanın diğer tarafına geçiyor.

"Uğur Böceği. " Bu lakabı o kadar sevecen söylüyor ki neredeyse
Gözyaşları. Bunun olmasına izin vermemek için kendimi zorluyorum. İnsanlarla dolu bir odada hüngür hüngür ağlayan eski sevgili olmayacağım.

Reece birbirimize bakmamızı izliyor, birasının kalanını içiyor ve şakacı bir şekilde Blue'nun sırtına vuruyor.

"İkinizi yalnız bırakayım." Bana başıyla selam verdi. "Tanıştığımıza memnun oldum. Gerçek olduğunuzu gördüğüme sevindim."

Gözlerimi Blue'dan ayırmadan Reece'e dalgın bir şekilde "Seninle tanıştığıma da memnun oldum" diyorum.

Mavi derin bir nefes verir. "Vay . Seni burada görmeyi hiç beklemiyordum." Dudaklarında bir gülümseme beliriyor. "Seni çok özledim. Hem de çok."

"Ben de seni özledim." Sesim kelimelerin üzerinde dalgalanıyor. "Seni burada bulmayı hiç beklemiyordum. Bu şekilde."

"Evet. Biraz zorlu bir yolculuk oldu." Parmaklarını saçlarının ön kısmına sokuyor ve yüzüne doğru itiyor. "Peki sen nasılsın? Acorn nasıl?"

Köpeğin adı, o tatlı, tüylü sevgi yumağının adı, sonunda beni altında durduğumuz bu gerçeküstü, kibar buluttan çekip çıkarıyor. Elimi kaldırıyorum.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Ona tokat atmak için elimi uzattığımda bileğimi havada yakaladı ve beni göğsüne çekti. Beni orada tutarak yüzünü boynuma doğru eğdi.

"Beni tokatlayabilirsin, kalbimi sökebilirsin. Ne istersen yapabilirsin. Ama burada değil." Dudakları kulağıma değiyor ve tüylerimi diken diken ediyor. "Yarın bütün magazin gazetelerinde resminin çıkmasını ve üzerine iğrenç bir dedikodu eklenmesini istemiyorum. Sen bunun için fazla iyisin. Tamam mı?"

Omzuna doğru başımı sallıyorum ve karanlık, kederli gözleriyle yüzleşmek için yavaşça çekiliyorum. Benimkilerin de aynı göründüğünü hayal ediyorum.

"Nasıl yapabildin?" Sesimi alçaltarak soruyorum. "Beni nasıl öylece bırakırsın? Ve köpeğini? Ne tür bir insan böyle bir şey yapar?"

"İyi şeylerin etrafında onları kırmadan duramayacağını bilen türden."

Bunu yüzüme karşı açık yüreklilikle itiraf edebildiği için ona hak veriyorum.

Söylemek istemediğim bir hıçkırığı bastırarak başımı sallıyorum. "Hayır. Kendini pislik ilan edip öylece çekip gidemezsin. Bu tamamen kabul edilemez ve boktan bir durum."

"Haklısın."

Serseri bir gözyaşı yanağımdan aşağı kayıyor. "Bizi öylece bıraktın. Kolay yolu seçtin."

Bir an için yere bakıyor, sanki kelimelerin içine işlemesine izin veriyormuş gibi, sonra bakışlarını tekrar bana çeviriyor. "Önemsediğim tek iki şeyi terk etmenin kolay bir yoktu."

Ona bunu neden yaptığını sormak istiyorum, madem bu kadar zordu, ama istediğim değil. Yıllarca bu anın hayalini kurdum ve şimdi tam da gitmesinden korktuğum yöne doğru ilerliyor. Öfke ve suçlamalarla dolu bir yer ve hiçbir kapanış, çözüm ya da yeni bir başlangıç yok. Bu garipliğin ortasında ona güzel, akıllı, sevimli küçük kızımızdan nasıl bahsedeceğim?

Elimde olmadan kenarda duran ve bize sabırsız bakışlar atan birkaç kişiyi fark ediyorum ve onu, onunla vakit geçirmek için para ödeyen hayranlarından uzak tuttuğumu anlıyorum.

"Gitmeliyim," diyorum usulca. "Ama söylemem gerek-"

Başını sallarken saçları omzunun üzerinden savruluyor. "Gitme." Elime uzanıyor ve kendi elinin içine çekiyor. "Henüz değil, tamam mı? Benimle yemek ye. Konuşuruz." Yüzünde hiç görmediğim bir ifade belirdi.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

daha önce birçok kez yüzünde belirmişti. "Kızgın olduğunu biliyorum. Ama buraya sadece grubumu görmek ya da beni tokatlamak için geldiğini sanmıyorum. Değil mi?"

İçimde dönüp duran kargaşaya rağmen gergin omuzlarımı gevşetiyorum. "Hayır. Seni görmek ve seninle konuşmak istedim."

"O zaman buradan çıkalım ve bunu yapalım."

Etrafımdaki hayranlarıma bakarak "Gitmenize izin var mı?" diye sordum.

"Tabii ki." Şeytani bir şekilde gülümsüyor. "Ne istersem yapabilirim."

Cevap vermeden önce yüz ifadesini inceliyor, niyetini anlamaya çalışıyorum. Onunla ilgili her şey samimi görünüyor. Kafamda alarm zilleri çalmıyor. Onunla ilgili hiçbir şey şüpheli ya da hilekâr görünmüyor.

Ve hala elimi tutuyor. Hayranlar, grup arkadaşları, hayranlar ve gazetecilerle dolu bir odada. Bunun bir anlamı olmalı.

"Ben Ditra ile geldim, o beni götürdü."

"Tamam. Endişelendiğin buysa seni sonra eve bırakırım. Ya da o da bizimle gelebilir."

"Sanırım peşime takılmamasını tercih ederim. Onu bulup haber vereyim."

Başını sallıyor. "Sen bunu yaparken ben de birkaç kişiye merhaba diyeceğim ve herkesin mutlu olması için birkaç şey imzalayacağım. Hazır olduğunda gel beni al ve gidelim."

Elimi bırakmadan önce sıkması bana her şeyin yolunda olduğu ve onunla gitmekle büyük bir hata yapmadığım konusunda güven veriyor. Belki de her şeye rağmen yeniden başlamamızın bir yolu vardır. Aceleci davranıyor olabilirim ama eğer birbirimizi hâlâ seviyorsak ve o da Lyric'i kabul ederse, o zaman birlikte olmanın bir yolunu bulabilir ve bunu yürütebiliriz. İnsanlar daha kötü durumları atlatıp daha güçlü çıktılar.

Görünüşe göre Ditra Reece'le takılma planından vazgeçmiş çünkü odayı taradıktan sonra onu hâlâ Mohawk'lı adamla konuşurken buluyorum. Köşedeki büyük bir sandalyeye taşınmışlar ve kız adamın kucağına tünemiş, dikenli saçlarına dokunuyor.

Onlara yaklaştığımda "Ee? Nasıl gitti?" diye soruyor.

"Şimdilik iyi. Henüz onunla pek konuşmadım. Akşam yemeğine gidip konuşmamı istiyor."

"Ne zaman?"

"Şimdi. Bu gece."

"Ne yapacaksın?"

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Sanırım ben gideceğim. Sakıncası var mı?"

Elini bana doğru salladı. "Hiç de bile. Zaten meşgul olabilirim." Başını adamın kafasına yaslıyor ve içimdeki anne, adamın saçlarının gözlerinden birini oyacağından korkuyor. "Eve nasıl gideceksin? Beklememi ister misin?"

"Hayır, beni eve götüreceğini söylüyor."

Bay Mohawk'ın ani iğrenç kahkahasını duymazdan geliyorum, umarım sadece bir pisliktir ve Blue'nun çeşitli masum kadınlara *seni eve götüreceğim* cümlelerini dağıtmakla ünlü olduğuna dair içeriden bir bilgiye sahip değildir. Ditra kaşlarını çatarak geriye doğru eğilir ve bu sırada *her nasılsa* yamulmuş olan gömleğini düzeltir. "Emin misin? Gecenin bir yarısı Boston'da terk edilmeni istemiyorum."

"İyi olacağım." *Umarım.*

"Tamam, eğer eminsen. Ben de bir süre buralarda takılacağım.
Sen git eğlen, güçlü ol ve beni ara!"

"Yapacağım." Arkadaşına yan gözle bakıyorum. "Sana da iyi eğlenceler."

El ele caddenin karşısındaki, Blue ve grubun hafta sonu için kaldıkları otelin restoranına doğru yürüyoruz. Blue'nun bizi konsere gelenlerden saklayacağını düşündüğü arka taraftaki sessiz bir masaya oturuyoruz.

Menülerimizi açmıyoruz ya da birbirimize ne sormuyoruz. Konser ya da
hava durumu hakkında gelişigüzel sohbet etmeyiz.
bakıyoruz.

Masanın karşısında el ele tutuşuyoruz, aşıklar gibi.

Göğsümdeki panik titremesini kontrol etmek için çok konsantre oluyorum ve düzenli nefesler alıyorum. Onu görmenin zor olacağını biliyordum -heyecan verici, kafa karıştırıcı, duygusal- ama vücudumun kendi fikirleri var gibi görünüyor. Korkuyu bir kenara itip nefes almaya devam etmeliyim yoksa midem bulanmaya başlayacak. Vücudum kaç yöne kaçmak isterse istesin, *onunla* birlikte kalmak istiyorum.

"Hâlâ takıyorsun." Boncuklu bileziği gösterdi. Artık solmuş ve yırtılmış, tıpkı kalbim gibi.

"Sana asla çıkarmayacağımı söylemiştim."

Bu onu gülümsetiyor. "Olanlardan sonra her gün beni hatırlamamak için çıkarmışsındır diye düşünmüştüm."

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Neredeyse gülecektim. Aynı duygulu gözlere sahip minik bir insan şeklinde onu çok daha büyük ve daha iyi hatırlatan bir şeyim var.

"Ne oldu Mavi? Mutlu olduğumuzu sanıyordum. O gece çok güzel vakit geçirdik."

"Yaptık. Hayatımın en güzel gecelerinden biriydi. Birlikte geçirdiğimiz her saniye hafızama kazındı."

Ellerimize, parmak eklemlerimi okşayan başparmağına bakıyorum. "Anlamıyorum. Daire yüzünden mi? Seni korkuttu mu? Seni taşınmaya zorlayacağımı mı düşündün? Sana ültimatom mu verecektim? Öyle bir şey yapmayacaktım. Senin yaşamak istediğin şekilde yaşamayı kabul etmeye hazırdım."

"Bunu biliyorum."

Sabırla, bana daha fazla cevap vermesini bekliyorum. Onu dürtmeye devam etmeyi ve kendimi çaresiz göstermeyi reddediyorum. Öyle olsam bile - bir açıklama, anlamamı sağlayacak bir şey için kesinlikle çaresizim. Aramızdaki hava yoğun; sessizlik patlamak üzere olan bir balon gibi genişliyor. Garson bize su getiriyor ve adam ondan birkaç dakika daha istiyor. Ellerimiz hâlâ kenetli, açılmamış lamine menülere dayanıyor.

"Sana veremeyeceğim şeyler istedin. Veremeyeceğim şeyleri hak ettin."

"Güzel dairemde birlikte yaşamak istedim mi? Evet. Tabii ki istedim. Kulübeden çıkmanı ve güzel, sıcak bir yatağa girmeni istedim. Bir banyon ve temiz giysilerle dolu bir dolabın olsun istedim. Yiyip içebileceğin şeylerle dolu bir mutfağın olsun istedim. Kanepede oturup film izleyebilmemizi istedim. Yalan söylemeyeceğim; elbette tüm bunları, o hayatı ikimiz için de istedim. Birlikte."

Başını sallıyor ve şimdi ellerimizi sabitleme sırası onda.

"Ama seçme şansı verilirse," diye devam ediyorum. "Seni kaybetmektense hayatımda olmanı tercih ederim. Bunların hiçbiri seni kaybetmeye değmez. Benim için değil."

"O zamanlar böyle hissediyordun, Piper. Ama zamanla fikrini değiştirecektin."

Dürüst olmak gerekirse fikrimi değiştireceğimi hiç sanmıyorum.

"Bunu ikimiz de bilmiyoruz. Belki yapardım, belki yapmazdım. Belki zamanla değişirdin Mavi. Bunu hiç düşündün mü? Şu haline bir bak. Kapımdan çıktığında cebinde birkaç dolar ve kayıp bir köpeği olan evsiz bir sokak müzisyeniydin. Sende

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Hiçbir şey. Şimdi beş yıl sonra ülkenin en popüler gruplarından birindesiniz. Çok şey değişti ve belli ki sen bunun gerçekleşmesi için bir şeyler yaptın ve tüm bunlar olurken neden birlikte kalamadığımızı anlamıyorum. Seni asla geride tutmazdım, ben-"

Kafasını kaldırdı. "Öyle olduğumu mu sandın?" Kaşlarımı

birbirine çatıyorum. "Ne?"

"Evsiz, beş parasız, sokak köpeği olan bir müzisyen mi?"

Rahatsızca omuz silkiyorum. "Sanırım öyle. Evet, öyle. Ama benim için önemli değildi. Seni olduğun gibi ve bana hissettirdiklerinle sevdim."

"Buraya gelirken seni asla yanımda sürüklemezdim, Piper. Harika bir işin, yaşamak için güzel bir yerin vardı, yerleşiyordun. Bir *yönün* vardı."

"Yani?"

"Ve ben yapmadım. Lanet olası bir yuvarlanan ottum, rüzgarda oradan oraya savrulan bir toprak ve yabani ot yığınıydım."

"Bu oldukça sert bir benzetme."

"Gerçek bu. *Hareketsiz* kalamazdım, Piper. Bunun berbat bir şey olduğunu ve beni kocaman bir pislik yaptığını biliyorum. Ama en azından seni ve Acorn'u bensiz çok daha iyi olacağınızı bilecek kadar seviyordum. Ve sanırım ikinizin birlikte olduğunu bilmek beni iyi hissettirdi. Ona göz kulak olacağını biliyordum."

"Öyleydim. Hâlâ da öyleyim. O dünyadaki en iyi köpek." Acorn benimle de ilgilendi. Sabah bulantıları çektiğimde benimle birlikte banyoda yerde kaldı. Her gece ağlayarak uyuduğumda benimle birlikte yatağa sokuldu. Ve Lyric için mükemmel bir koruyucu ve tüylü en iyi arkadaş oldu.

"O iyi mi?" diye soruyor sesinde bir tereddütle. "O harika. Hâlâ

penguenini sürüklüyor."

İçindeki rahatlama uzun bir nefesle dışarı çıkıyor. "Sevindim. Ya sen?"

"Ben iyiyim. Hâlâ aynı şirkette çalışıyorum, hâlâ aynı kasabada yaşıyorum. Hâlâ Archie var. Hâlâ haftada bir kitap okuyorum."

Bana göz kırptığında kalbim küt küt atıyor. "Ve belli ki çok daha iyi müzik dinliyor."

Şimdi. Şimdi ona kızımızdan bahsetmenin tam zamanı.

Elimi onunkinden çekiyorum ve sudan hızlıca bir yudum alıyorum. Bardak kalın ve ağır, nemden ıslanmış ve neredeyse titreyen kayıyor. Bardağı benden alıyor ve mantar altlığın üzerine geri koyuyor.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Blue, söylemem gerek-"

"Sipariş vermeye hazır mısınız? Mutfak yakında kapanıyor."

Tanrım. Flo, elinde defteri ve kalemiyle, tarihin gördüğü en kötü zamanlamayla geri döndü.

"İki çizburger ve patates kızartmasına ne dersin?" Blue, Lyric'in bir şey hakkında heyecanlandığında yaptığı gibi bana bakarak öneriyor. "Eskiden yaptığımız gibi mi?"

Garsona gülümsedim. "İki çizburger ve patates kızartması mükemmel olur."

"Tamamdır." Menülerimizi alıp uzaklaşmadan önce not defterine bir şeyler karalıyor.

"Burayı özlüyorum," diyor hüzünle. "New England."

"Şimdi nerede yaşıyorsun?"

"Hala burada, orada ve her yerde, sadece şimdi farklı. Çoğunlukla otobüslerde, uçaklarda ve otellerde. Seyahat etmediğimiz zamanlarda Reece ile Seattle'da bir apartman dairesini paylaşıyoruz."

Bir garajda ya da yarasa mağarasında değil de gerçek bir evde yaşadığını duymak beni rahatlattı, ancak bu kadar uzakta değil de daha yakın bir yerde yaşamasını umuyordum.

"Seninle çok gurur duyuyorum, Blue. Bu gece seni o sahnede, onca insanın önünde görmek inanılmazdı. Yetenekli olduğunu hep biliyordum ama beni tamamen şaşırttın. Bu sadece... çılgınca."

"Sanırım."

"Mutlu musun?"

"Hayır."

Cevabı beni şaşırtıyor ve başımı meraklı bir kedi gibi ona doğru eğiyorum. "Ama neden? Sen bir rüya yaşıyorsun."

"Başkasının hayali. Benim değil." "O

zaman senin hayalin ne?"

Tuzluk ve biberlikleri düzeltiyor. Sonra cevap vermeden önce ketçap ve biftek sosu şişelerini tuz ve biberin yanına mükemmel bir şekilde diziyor. "Özgür olmak. Bir kuş gibi uçmak. Gerçek anlamda değil... ama ağırlıksız olmak. Tüm gürültünün ve çılgınlığın üzerinde süzülmek. Fırtınadan süzülerek uzaklaşmak."

"Bunu yapamaz mısın? Artık rahatlatıcı tatillere çıkacak ya da stresli işlerinizi halletmeleri için insanlara para ödeyecek kadar paranız olduğunu varsayıyorum."

"Keşke o kadar kolay olsaydı."

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Bundan hiç zevk alıyor musun? Şarkı yazmak, onları milyonlarca insanın sevmesi için hayata geçirmek? Bu gece tüm seyirciyi büyüledin."

"O kısmı, evet. Benim için her şey müzik ve sözlerle ilgili, bunu biliyorsun. Dayanamadığım şey diğer saçmalıklar, bitmek bilmeyen saçmalıklar sirki."

"Sanırım bu da işin bir parçası?" "Evet."

Yemeğimiz geldi ve birkaç dakika sessizce yedikten sonra hamburgerini bırakıp bana baktı.

"Seni incitmek istemedim, Piper," diyor. "O zamanlar. "

Yemeğimi yutarken başımı sallıyorum. Sözlerinin doğru olduğunu biliyorum. Onu anlamıyor olabilirim ama ona inanıyorum.

Çelik gibi kobalt gözleri beni adeta hipnotize ediyor. "Notta ciddiydim. Sen benim damarlarımdasın. Beni harekete geçiren sensin. Şarkıları duydun. Seni unutamayacağımı biliyorsun."

Bakışlarının ve sözlerinin ağırlığı altında sallanıyorum. Sonsuza kadar beklediğim ve dilediğim kelimeler. Aç kalbimi besleyen sözler.

"İstiyor musun?" Ben soruyorum.

"Hayır, bebeğim. Gerçekten istemiyorum."

Kalp atışlarımın sesi kulaklarımda uğulduyor. Sesim fısıltının sadece bir oktav üzerinde çıkıyor. "Güzel. Yapmanı istemiyorum."

Aramızda sessiz bir anlaşma geçti. Konuşulmadı ama ben duydum. *Hissettim*. İnce yazıları okumadık, üzerinde düşünmek için zaman ayırmadık, sadece kalplerimiz ve arzularımızla noktalı çizgiyi imzaladık ve anlaşma yapıldı.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

CHAPTERTWENTY-TWO

Bir an hamburger ve patates kızartması yerken bir an sonra uzun bir koridorda Blue'nun otel odasına doğru elimi onunkine sıkıca kavuşturmuş yürüyorum. Halının zig-zag deseni her adımda başımı daha da döndürüyor.

Ya da belki de dört kat merdiven çıkmaktan dolayıdır çünkü Blue *asansör yapmıyor*.

Ama büyük ihtimalle anksiyete krizi geçirdiğim içindir. Çünkü ona henüz Lyric'ten bahsetmedim. Ne konuşmak için odasına gelmemi istemeden önce, ne de merdivenlerden çıkarken.

Ve kesinlikle şimdi değil, kapının önünde durmuş kart okuyucuyu okuturken. Tam olarak doğru zaman gibi gelmiyor. O mutlu. Ben de mutluyum. Gariplik, kalp kırıklığı ve suçluluk duyguları zihinlerimizin dolaplarına itildi ve gelecekte bir gün duygusal boogie-men gibi bir kavga sırasında tekrar dışarı fırlamayı bekliyor.

Kapının diğer tarafına geçtiğimizde elimi bırakıyor ve sıcak avucuyla yanağımı okşuyor. Dumanlı gözleri benimkilerde oyalanıyor, sonra dudaklarıma iniyor. Başparmağı yanağımda gezinerek bakışlarının hedefine doğru ilerliyor.

Başparmağını dudaklarımın arasından geçirip çenemi açmaya zorladığında nefesim kesiliyor. Ağzı benimkinin üzerine geliyor, beni derinden öpüyor, başparmağı hala alt dişlerime baskı yaparken ağzımı diliyle dolduruyor. Zayıflayarak kapıya yaslanıyorum ve onun sert vücudu mükemmel bir şekilde benimkine yaslanıyor. Tanıdık nasırlı parmakları gömleğimin altından belimin etine giriyor.

Bunu çok özledim. Tüm bunları, yani onu. Dokunuşunun, tutkusunun, işkencesinin ve sözlerinin kaba talepleri. Kokusu-oh ne kadar çok

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

onun odunsu, dumanlı, naneli kokusunu özledim. Onun dokunuşunun bedenimi anında hayata döndürmesini seviyorum. Kalbim hızla atıyor. Onu arzulamaktan neredeyse nefes nefese kalıyorum. Beni yatağa atmasını ve her yerimi damgalamasını istiyorum. Ona dokunmak, tüm yeni dövmelerini ve kalın vücudunu keşfetmek istiyorum.

Başparmağını alt dudağımdan çeneme doğru yavaşça sürüklerken, parmağının ıslak yolunu izleyen gözleri şehvetle yanıyor.

"Bütün gece bunun için bekledim," diyor kısık sesle.

Beni geniş, lüks odaya doğru çektiğinde bacaklarım arzudan titriyor ve alaycı bir şekilde "Beklediğine değdi mi?" diye sorduğumda hala öpücüğünün sarhoşluğu içindeyim.

Yorumumun aç bir vahşi hayvana en ufak bir et tadı vermekle eşdeğer olduğunu bilmiyordum.

Aklımı başımdan alan bir hızla beni kollarının arasına aldı ve büyük boy yatağa fırlattı. Üstüme sertçe iniyor, cüssesi ve ağırlığı neredeyse ciğerlerimdeki rüzgârı söküp atıyor.

Son beş yıldır birbirini öpmeyi düşünmekten başka bir şey yapmayan iki insan gibi öpüşüyoruz; kaba, vahşi, umutsuz ve ıslak. Dudaklarımız, dilimiz ve kıyafetleri çekiştiren ellerimiz birbirine karışıyor.

Tüm bunların ortasında aklımı başıma toplayıp dudaklarımı onunkilerden ayırarak buraya ne için geldiğimi söylemeye çalışıyorum.

"Blue, konuşmalıyız. "

Dağınık saçlarını yüzüme doğru sarkıtarak tepemde duruyor ve gözlerinde şimdiden bir inkâr perdesiyle bana bakıyor.

"Söyleme, her ne ise, Piper. Eğer bir erkek arkadaşın ya da kocan varsa bunu duymak istemiyorum-"

Uzanıp kirli yanağını okşuyorum. "Hayır. Hiç de değil. Öyle değil-" Dudakları tekrar benimkilere dokunuyor, şimdi yumuşak, neredeyse yalvarırcasına. "Güzel. Ben de.

Sonra konuşuruz "

"Ama-"

Sıcak dudakları boğazımdan geçiyor ve dişleri bir iz bırakıyor. "Şşş. "

Birbirimizi ne kadar istiyor olursak olalım, beni susturmasına boyun eğmemeliyim. Oturup beni dinlemesi için onu zorlamalıyım ki fiziksel ya da duygusal olarak daha ileri gitmeden ona kızımızdan bahsedebileyim. Ve eğer bir çocuğu olduğunun farkına varması onu yıkmaz ve sinir krizi geçirmesine neden olmazsa, *o zaman* bütün gece boyunca birbirimizin ırzına geçebilir ve umarım ilerleyebiliriz.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

İtiraz etmek için ağzımı açıyorum, ama dudaklarını tekrar benimkilere yaklaştırıyor, beni zayıflatan o çaresiz şekilde öpüyor.

"Konuşamıyorum, Piper. Ya da düşünemiyorum," diyor usulca, sonra dudaklarını tekrar dudaklarıma . "Sadece senin içinde kaybolmama izin ver... lütfen."

Ona asla karşı koyamadım ya da inkar edemedim. Bedenim onu arzuluyor. Kalbim onunla mükemmel bir uyum içinde atıyor. Tanıştığımız gün ruhum onunla kaynaştı. Ben de onun içinde kaybolmak istiyorum ve buna ihtiyacım var. Her şeyden çok.

Ben de pes ettim ve
sustum. Şimdilik.

Sessizliğim uzun sürmüyor. Ellerinin ve ağzının vücudumun her santimini yeniden ele geçirmesine karşılık olarak dudaklarımdan hafif iç çekişler ve gırtlaktan gelen inlemeler dökülüyor. Ona her uzanışımda ellerimi tekrar yatağa sabitliyor ve beni güçlü kalçalarının arasına hapsederek daha derin öpücüklerle hareketsiz bırakıyor. Ona dokunmak, tırnaklarımı ona geçirmek, onun gerçek olduğunu ve rüyalarımdan biri olmadığını hissetmek için can atıyorum.

"Kıpırdama," diyor hışımla, yataktan kalkarken. Deri kemerini çözmesini ve siyah savaş botlarını tekmeleyerek kot pantolonunu çıkarmasını izlerken gözlerim ve tüylerim diken diken oluyor.

"Bunların son kullanma tarihi geçiyor mu?" diye soruyor, cüzdanından çıkardığı buruşuk bir folyo prezervatifi göstererek. İlk tanıştığımızda da aynı cüzdanı vardı.

"Emin değilim. Ne zamandır orada?" "Yıllardır. Bizden
beri."

Dirseklerimin üzerine yaslandım. "Kullanmadın mı?"

"Ne için?"

"Güvenli seks için mi?"

Ayağımı tutuyor, çıplak göğsüne doğru kaldırıyor ve kayışlı topuğu çıkarıyor. Ayağımın kemerine açık bir öpücük kondurmak için eğildiğinde kalçalarımın arasından ısı akıyor.

"Kimseye dokunmadım," diyor ve aynı erotik hareketleri diğer ayağımla tekrarlıyor. "musun, Piper? Sen osun." Prezervatifi dişlerinin arasına yerleştiriyor, parmaklarını kot pantolonumun kemerine geçiriyor ve ayak bileklerimin üzerinden çekiyor.

Ona göz kırpıyorum, inanamıyorum. Başka bir erkekle birlikte olmamak benim için çok kolaydı. Son birkaç yıldır çok az kişiyle çıktım ve bu randevuların hiçbiri seksle sonuçlanmadı. Elbette birkaç erkek denedi ama ben hep o anı sabote ettim. Ayrıca, uzun saatler çalışıyorum ve tüm boş zamanımı kızımla ya da Acorn'u gezdirerek geçiriyorum. Ciddi bir ilişkiye başlamak için zamanım yok. Çünkü

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Alışılmadık olsa da Josh ve benim fiziksel olmayan bir düzeyde işimize yarayan bir arkadaşlığımız var.

Ama Blue nasıl bu kadar uzun süre bekar kalabilir? Bu düşünülemez. O bir erkek. Çok yakışıklı ve son derece şehvetli biri. Ve o bir müzisyen. Kadınlar müzisyenleri sever, özellikle de onun gibi seksi, karanlık, düşünceli olanları. Açıklanamaz bir şekilde onlara çekiliriz, çikolata, kahve ya da elmas gibi. Onları düzeltmek isteriz. O *kişi* olmak isteriz. Onları değiştirecek, kalplerini kazanacak ve gezintilerini durduracak kişi. Onlara diğer tüm kadınları unutturan kişi. Onun dediği gibi, "o" olmak istiyoruz.

Bir *buçuk* metre boyunda, yüz kiloluk, sıkıcı ben nasıl olur da bir başkasının olabilir, hiçbir fikrim yok.

"Ciddi misin?" Ben soruyorum.

Yatağın ayak ucunda durarak folyoyu yırtıyor ve lateksi gövdesinin üzerinde yuvarlıyor, arkasındaki pencereden gelen şehir ışıkları karanlık odada onun şeklini aydınlatıyor. Yabani ve dalgalı saçları omuzlarına dökülüyor ve tüyü ışığı yakalayarak yanardöner bir şekilde parlıyor. Uçma özgürlüğü olmadan kendisine bağlanmış sevgili kuşunun acı tatlı bir sembolü.

Vücudumun üzerine, açık kalçalarımın arasına eğiliyor ve boğazımı tutarak beni kendisine doğru çekiyor.

"Şşşş...." Beni öpüyor, bir eli hala boğazımda, diğeri ıslak dudaklarımı okşamak için bacaklarımın arasına uzanıyor. Kalçalarımı daha geniş açıp onu içeri davet ettiğimde arzuyla mırıldanıyor.

Ona yalvarmak daha doğru olur.

Kafatası halkalı iki parmağı içime girip ustalıkla okşamaya başladığında, tıpkı eskiden yaptığı gibi tüm doğru yerlere odaklandığında adı dudaklarımda. Boğazımı sıkan elinin açıklığı hafifçe geriliyor ve inlemelerimin titreşimini avucuna hapsediyor.

"Seni çok özledim Uğur Böceği. Her gün. Her gece."

Ona her şeyi vermek istemekten, her şeyi almasını istemekten delirmek üzereyim. Bir daha asla gitmemesini istiyorum. Sonsuza kadar bu anın içinde kalmak istiyorum. Unutmak istiyorum, umut etmek istiyorum.

Boynumdaki tutuşunu bıraktığında başımı yatağa yaslıyorum, böylece bacaklarımı tutup beni hızla ters çevirebiliyor. Yatağın kenarına , dizlerimin üzerine kaldırıldım ve önünde genişçe açıldım. Elini hafifçe sırtımda gezdiriyor, tüylerim diken diken oluyor ve saçlarımı yakalıyor, elinin etrafında döndürüyor ve başımı yukarı ve geriye doğru çekerek

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

ağzıyla buluştu. Kalçaları sertçe kıçıma çarpıyor, sikini taşaklarına kadar içime sokuyor. Sırtımı kamburlaştırıp onu daha derine almak için kendimi eğdiğimde vahşi bir hayvan gibi ağzıma karşı hırlıyor. Duvarlarım onun kalın sikinin etrafında geriliyor, parmaklarım yatak örtüsünü sıkıyor. Dilimi ağzına alıyor, boştaki elini karnımda gezdirip göğüslerimi avuçluyor, meme uçlarımı parmaklarının kanalına sıkıştırıyor. Vücudundan yayılan sıcaklık bizi saran bir ateş gibi ve terden kayganlaşan bedenlerimiz birbirine çarpıyor. Coşku içinde dönüyorum, tavşan deliğinden aşağı hızla düşüyorum, zamanın ve mekânın olmadığı o enfes yere geri dönüyorum. Sadece *biz varız*.

Dudaklarından kopuyorum, nefes nefese kalıyorum ve orgazm bedenimi sarsarken inliyorum. Karın kasları sırtımın küçük kısmına karşı lezzetli bir şekilde geriliyor, nefesi hızlanıyor ve vücudunun içimde nabız gibi attığını hissediyorum.

Alnını başımın arkasına yaslayarak orada dinleniyor, yavaşça çekilmeden önce nefesini tutuyor ve yanımda sırt üstü yatıyor. Uzattığı koluna giriyorum ve başımı göğsüne yaslıyorum. Parmak uçlarımla karnının üzerinde küçük daireler çiziyorum ve dokunuşumun altında kaslarının dans edişini izliyorum.

Yumuşak ve derin sesi odanın karanlık sessizliğinde melodik. "Bunu berbat şekillerde gösterdiğimi biliyorum ama seni gerçekten seviyorum," diyor.

"Biliyorum, Mavi. Bundan hiç şüphe etmedim."

Kalbi başımın altında çılgınca atıyor. Elini tembelce kolumda bir aşağı bir yukarı hareket ettiriyor. Düşündüğünü hissedebiliyorum.

"Beni seviyor musun, Piper?"

Karanlıkta birbirimizi zar zor görebiliyor olsak da doğrulup ona bakıyorum. "Seni kelimelerin anlatamayacağı kadar çok seviyorum. Bir dakika bile durmadım."

Omzumu nazikçe sıktı. "Hemen döneceğim." Yataktan kalkıyor, birkaç dakikalığına banyoya giriyor, sonra dar kalçalarına sardığı beyaz bir havluyla çıkıyor. Sonra balkona çıkıp bir sigara yakıyor, ben de onu sigara içerken ve şehre bakarken izliyorum.

Ne merak ediyorum. Ben de burada ne
yaptığımı merak ediyorum.
Buraya neden geldiğimi ona söylemekten neden bu kadar korktuğumu merak ediyorum.
Ona söylediğimde buradan nereye gideceğimizi merak ediyorum. Ona söylemek *zorundayım*.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

O sigara içerken ben de banyoya gidip yüzümü yıkıyorum ve yataktan kalkmış başımı düzeltiyorum. Jakuzi küvetinin kenarına oturup pembe uçlu parlak ayak tırnaklarıma bakarak beynimi yeniden toparlamaya çalışıyorum. Bu gece sıfırdan altmışa çıkacağımızı düşünmemiştim. İşler onun yatağına doğru kaymadan önce frene basmalıydım.

Banyodan çıktığımda yatakta yatıyor, bir yığın beyaz yastığa dayanmış. Onu lambalar, mobilyalar ve televizyon kumandalarıyla çevrili bir odada görmek tuhaf.

"Camdan bir duşunuz ve kocaman bir jet küvetiniz var,"

diyorum. "Garip, değil mi?"

Yanındaki yatağa sürünüyorum ve beni kendine doğru çekiyor, dövmeli kolunu sanki hiç ayrılmamışız gibi etrafıma sarıyor.

"Güzel şeylere sahip olmayı hak ediyorsun."

"Bana göre bu sadece içinden su çıkan bir şey."

Kıkırdıyorum ve onu öpmek için dönüyorum. "

tatlısın." "Tekrar denemek istiyorum."

Dudaklarımdaki gülümseme yavaşça kayboluyor. Mutlu olmadığım için değil, kafam karışık ve emin olmadığım için.

"Ne demek istiyorsun?"

"Biz. Tekrar deneyebiliriz, değil mi?"

"Evet. Yapabiliriz." Boğazımdaki temkinli heyecan yumrusunu bastırmak için zorlukla yutkunuyorum. "Yani, istiyorum. Gerçekten istiyorum. Ama artık her şey çok farklı..."

İlk ekmek kırıntısını yere bırakıyorum ve onu takip etmesini umuyorum.

"Biliyorum. Ama bunu yapabiliriz. Turne dışında seninle kalabilirim. Ve ben turnedeyken birbirimizi görmeye devam edebiliriz. Birbirimize uçabiliriz."

Bir barakada yaşayan bir adamla çıkarken, şimdi turnelere çıkan ve dünyanın dört bir yanına uçan bir adamla çıkıyorum. Onun aynı adam olduğunu kavramak zor. Acaba onun yeni, heyecan verici hayatına uyum sağlayabilecek miyim, yoksa kendimi onun yanında tamamen yabancı mı hissedeceğim?

Ama yeni yaşam tarzının katmanlarını bir kenara bıraktığımda, Blue aynı. Hâlâ sessiz, dürüst ve tutkulu. Bana hâlâ gezegende onun gözünde var olan tek kadınmışım gibi hissettiriyor. Benimle yalnız kalmak için para ödeyen hayranlarıyla dolu bir odayı terk etti - tıpkı yıllar önce benimle oturmak için parktaki dinleyicileri terk ettiği gibi.

Kendi tarzında, inanılmaz romantik biri.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

O hala *benim* Mavim.

Parası, grubu, hayranları ve yoğun bir programı olması onun kim olduğunu ya da onda sevdiğim şeyleri değiştirmedi. Bir oyuncuya dönüşen ya da bir kadından diğerine atlayan bir erkeğe dair herhangi bir işaret görmüyorum. Biraz zaman alabilir ama onu değiştirmediği sürece kariyerini ve onunla birlikte gelen her şeyi kabul edebilirim.

"Bu doğru," diyorum sonunda. "Bunu yürütmenin yollarını bulabiliriz. Birçok insan bunu yapıyor." Zihnim işim, dört yaşında bir çocuk ve iki evcil hayvan arasında bunu nasıl yapacağımı çözmeye çalışıyor. Artık farklı bir hayat yaşayan tek kişi Blue değil. Benim hayatım da tamamen farklı ve o bunların hiçbiri hakkında hiçbir şey bilmiyor. Benim onun yeni hayatını kabul etmem gerektiği gibi, onun da benimkini kabul etmeye istekli olması gerekiyor.

Ve en önemlisi, kızımızı kabul etmek zorundaydı. Kayıtsız şartsız.

"Davulcumun uzun süreli bir sevgilisi var. Birlikte çalışıyorlar."

Aynı anda birbirimizin ellerine uzanıyoruz ve parmaklarımızı birbirine doluyoruz. "Seni çok düşündüm, Piper. Bu gece seni gördüğümde aklım başımdan gitti. Sanki kader seni bana geri getirdi. Birkaç gece önce seni rüyamda bile gördüm. Ve şimdi buradasın ve sanki hiç ayrılmamışız gibi. Sanırım bu sefer doğru yapabilirim. Grupla uğraşıyorum, yeni şarkılar yazıyorum ve diğer her şeyi yapıyorum ama zaman yaratacağım. Artık daha iyi olabilirim."

"Daha önce hiçbir sorunun yoktu," diye araya giriyorum.

"Hayır, vardı ve bunu biliyorum. Her yerde takla atıyordum. Kafamda her türlü saçmalık vardı ve kelimeleri ya da notaları asla doğru yapamıyordum ve diğer her şey sarmaldı ve çok fazlaydı ve bu yüzden başım ağrıyor ve hasta hissediyordum. Ama şimdi daha iyi olacaktı ve birlikte olabilirdik. Yarın gece bir sonraki konser için ayrılıyorum ama sen de benimle gelebilirsin." Sözlerindeki çılgınca hız ve aşırı heyecanlı ses tonu tatlı ama bir o kadar da endişe verici. "Büyük bir küveti, bir sürü sabunu ve havlusu olan bir odamız olmasını sağlayacağım ve bunun gibi büyük bir yatağımız olacak. Ve her gece gösteriye gelip beni izleyebilirsin, eskiden barda yaptığın gibi, hatırladın mı? Eskiden bunu çok severdim, kalabalığa bakıp senin o güzel gözlerinin beni izlediğini görmeyi. Her gece çizburger yiyebiliriz ve tıpkı senin istediğin gibi gerçek bir yatakta birlikte uyuyabiliriz." Sanki beni de kendisiyle birlikte bu senaryonun içine çekiyormuş gibi kolu etrafımda sıkılaşıyor. "Yeniden birlikte olabiliriz, ben, sen ve Acorn."

Sonunda nefes almak için durakladığında, ben atlıyorum.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Keşke tüm bunları yapabilsem ama çalışmak zorundayım Blue. Haber vermeden izin alamam. Çalışmak istiyorum. Her şeyden çok. Ama İK'dan izin talebinde bulunmam gerekiyor. Bir aydan fazla tatil zamanım var ama öyle her istediğimde izin alamam. Yine de plan yapabiliriz. Programını bana bildirmen gerekecek ve neleri yapabileceğimize bakıp diğer her şeyi konuşacağız."

"Ah. Tüm bunları unutmuşum." Dili dişlerini tıkırdatıyor. "Sorun değil. kısa zamanda bir araya geleceğiz. Ve seni arayabilirim. Her gün. Artık bir telefonum var."

Heyecanla başımı sallıyorum, bu konuşmada Lyric'ten anı mahvetmeden nasıl bahsedebileceğimi bulmaya çalışıyorum. "Kesinlikle. Günden güne ilerleyeceğiz. Baskı yok."

Gözlerini kısarak parmak uçlarını alnına sürtüyor. "Başım beni öldürüyor. Çok yorgunum. Ne zaman uyuduğumu hatırlamıyorum."

"Biraz dinlenmen gerek. Geç oldu."

Yan yatıyor ve vücudunu benimkine doluyor. "Benimle uyu ve sabah seni eve götürelim. Eğer gidersen uyuyamam."

Kahretsin. Saatler önce eve gitmeliydim ya da en azından Josh'u aramalıydım, şu anda endişeden aklını kaçırmış olmalı. Kendimi dünyanın en kötü annesi gibi hissediyorum. Lyric'e onu sevdiğimi söylemeden yatmasına asla izin vermedim. Asla.

"Oda arkadaşımı aramam gerek."

Başını sallıyor, çoktan uykuya dalmış, soru soramayacak kadar yorgun. "Tamam, o zaman gel benimle uyu," diye mırıldanıyor yastığına.

Yatağa yakın olan yerine odanın karşısındaki masada duran telefonu kullanıyorum ve Josh ikinci çalışta cevap veriyor.

"Tanrım, Piper, hangi ? Saat sabahın ikisi."

Ahizeyi kaldırırken yüzüm buruştu. "olur musun lütfen? Blue ile birlikteyim."

Hattın aşağısında alay ediyor. "Bu ne sürpriz. Bunun olacağını bir mil öteden görmüştüm."

"Josh, lütfen," diye fısıldıyorum yüksek sesle. "Lyric iyi mi? Uyanık mı?"

"O iyi ve hayır, uyanık değil. Onu saatler önce yatırdım. Saatlerdir burada oturmuş Project Runway'i izliyorum ve senin için endişeleniyorum."

"Ona iyi geceler diyemedim. Üzgün müydü?"

"Hayır, sadece eve ne zaman geleceğini ve biraz daha dondurma alıp alamayacağını sorup durdu."

"Kahretsin. Berbat hissediyorum."

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Eve ne zaman geliyorsun?" "Yarın."

Sinirli bir şekilde iç geçiriyor. "Umarım ne yaptığınızı biliyorsunuzdur." Hayır.

Hiç de değil.

"Sanırım haberi iyi karşıladı?" diye dürtüyor.

"Ona henüz söylemedim."

"Yapacak mısın?"

"Evet. Sabah. Bu gerçekten zor, Josh. Beni gördüğü için çok mutlu. Onu tanımıyorsun, onu böyle mutlu eden ve heyecanlandıran pek bir şey yok. Ben sadece birlikte biraz zaman geçirelim istedim."

"Bu konuda içimde kötü bir his var. Sana o biletleri aldığım için beni pişman etme, Piper."

"Gerçekten mi? Neden böyle davranıyorsun? Ben bir yetişkinim."

"Evet ve eski sevgilini görmeye gittiğin ilk gece eve gelip çocuğunu tamamen başından savmıyorsun. Bu adam her şeyi mahvediyor."

"O beni mahvetmedi. Lyric'i de ben ekmedim. Bunu bana söylemeye nasıl cüret edersin? Aylardır ilk kez gece dışarı çıkıyorum! Saatin kaç olduğunu unutmuşum."

"Seninle tartışmayacağım, ben yatmaya gidiyorum. Yarın görüşürüz," diyor. "Ve Lyric için endişelenme, sen eve dönene kadar ona kahvaltı hazırlar ve oyalarım."

"Benim için onunla ilgilendiğin için minnettarım. Seni endişelendirdiğim için özür dilerim. Sadece onunla biraz daha zamana ihtiyacım var."

"Sadece dikkatli ol." Aramayı sonlandırıyor ve ben de mutluluk balonumun yavaş yavaş söndüğünü hissederek telefonu yavaşça yere bırakıyorum.

İç çekerek Mavi'yle birlikte yorganın altına giriyorum ve onun sıcak bedenine sarılıyorum. Dudaklarını başımın üstüne bastırıyor. "Gitme," diyor uykulu bir sesle.

"Hiçbir yere gitmiyorum. Söz veriyorum," diye fısıldıyorum, elimi sıcak sırtında ileri geri gezdirerek.

Yarın sabah ona Lyric'ten bahsedeceğim. İkimiz de biraz uyuduktan ve tekrar birlikte olma kararımızı özümsedikten sonra. Tekrar denedikten sonra. Aklımın gelecekte çok fazla dolaşmasına izin vermiyorum. Bir rock yıldızıyla ilişkim olduğu için endişelenmeme izin vermeyeceğim. Blue eskiden olduğu kişi. Alçakgönüllü, yeni hayatından etkilenmemiş. Bunu çok net görebiliyorum.

-Hayal ettiğim ve umduğum gibi bir geleceğimiz olacak. Bir aile olabiliriz. Mutlu olabiliriz. Geçmişi arkamızda bırakabilir, onun şeytanlarını toz içinde bırakabiliriz.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Biz efsaneyiz, aşkın ve ilmin
Hayallerin ve mücevher boyalı böceklerin, sonsuza dek ve
sonsuza dek Biz inanç, umut ve gerçekleşen rüyalarız
Biz biriz ve ikiyiz ve sizden başka kimse yok.
Senden başka kimse yok....

Uğur Böceği'nin sözleri yorgun zihnimde geziniyor. Mavi bir şair, bir hayalperest. Aşka sadık ve onun çılgınlığını affedici. İyi olacağız, ikimiz ve kaprisli küçük kızımız.

Parçalanmış kanatlarımı onar, bana kalbini ödünç
ver Benimle uç, bizi ayıracak hiçbir şey yok....

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

CHAPTERTWENTY-THREE

Sabah 8:06.

Komodinin üzerindeki dijital saate bakıp esniyorum. Sanki göz açıp kapayıncaya kadar saat sabahın üçü olmuş gibi... Dün geceki aktiviteler yavaş ve odak dışı bir slayt gösterisi gibi hafızamda dönüp duruyor.

Blue sahnede, grubuyla birlikte, etrafı hayranlarıyla çevrili.

Sesinin ve şarkı sözlerinin göğsüme ve ruhuma çarpma şekli.

Çizburger.

Sevgiler.

Eli saçlarımda, vücudu gömülü.

Umut.

Güneşin doğuşuyla yavaş, tatlı öpücüklere uyanmak. O

ağzımda, inlemeleri ve şehvetli gözleri.

Vaatler.

Saatimi takmayı unuttuğumda hissettiğime benzer bir his üzerime çöküyor ve günün geri kalanında bileğim tuhaf ve garip bir şekilde kesilmiş gibi hissediyor.

Mavi benimle yatakta değil. Saati bir bileğim.

Oturup kollarımı başımın üzerine doğru uzattığımda sırtım ve boynum ağrıyor. Başka biriyle sarmaş dolaş uyumaya alışık değilim. Ya da gerilmeye, bükülmeye, ısırılmaya ve emilmeye.

Balkona çıkarken tişörtünü yerden alıp başıma geçiriyorum, sonra cam kapıyı yavaşça kaydırarak açıyorum ve beni umduğum kadar uyandırmayan güneşin sıcaklığına çıkıyorum.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Uykusuzluktan kaynaklanan beyin bulanıklığıyla savaşmak için bir latte içmeye ihtiyacım var. Aslında, eve döndüğümde Josh ve Lyric tarafından maruz kalacağım sorgulamayı atlatmama yardımcı olması için muhtemelen bir galon kullanabilirim. Ama önce banyoyu kullanıp uzun ve sıcak bir duş almalıyım. Sonra lobideki kafede kahvaltı edebilir ve eve nasıl döneceğimi ve oradan nereye gideceğimizi kararlaştırabiliriz.

Ve orada bir yerde, ciddi bir konuşma yapmamız gerekiyor.

Tekrar içeri girdiğimde hâlâ banyodan çıkmamıştı. Çıplak ayaklarım pelüş halının üzerinde sessizce ilerlerken odayı geçip banyoya giden mermer karo koridora ulaşıyorum. Duraklayarak kulağımı ağır kapıya doğru çeviriyorum. Diğer taraftan hiç ses gelmiyor.

"İyi misin?" Garip bir şekilde

seslendim. Cevap yok.

"Mavi mi?"

Bir öksürük. "Bana bir saniye ver, bebeğim...."

Beklerken, yerdeki kıyafetlerimiz dışında şaşırtıcı derecede düzenli olan odayı toparlıyorum. Yerde duran iki büyük bavulun kapakları açık, kot pantolon ve tişörtlerden oluşan gardırobunu ortaya çıkarıyor. Ve sigaralar. Bir sürü sigara paketi.

Şifonyerin üstünde beş boş su şişesi ve iki boş limonlu soda litresi duruyor.

Birazdan bir hizmetçinin geleceğini bilsem de yatağı toplayıp yorganın kırışıklıklarını düzeltiyorum, sonra da ayaklarımı sarkıtarak kenarda oturup onun çıkmasını bekliyorum. O kocaman küvete bensiz girmeye karar verirse çok üzülürüm.

Birden içimi soğuk bir ürperti kaplıyor. Ya bizimle ilgili fikrini değiştirdiyse ve şimdi benden saklanıyorsa, beş yıl önce yaptığı gibi bir kaçış planı hazırlıyorsa, ama şimdi kendini çıkış yolu olmayan banyoda köşeye sıkıştırdıysa?

Hayır. Bu çok saçma. O bir şey yapmaz.

Sabırsızlığım ve endişem giderek artarken sakin bir nefes alıyorum ve dikkatimi dağıtmak umuduyla televizyonun kumandasını arıyorum. Onun yerine, komodinin üzerindeki bir kitap gözüme çarpıyor ve defterlerinden biri olduğunu fark ediyorum, de yıllar önce Noel'de ona hediye ettiğim kalem duruyor. Kalem dudaklarıma bir gülümseme getirdi. Onu saklamış ve kullanıyor. Bu da ona beni hatırlatıyor olmalı. Merakıma yenik düşüp defteri elime alıyorum ve sayfalarını çeviriyorum.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Sayfalar sert, pürüzlü karalamalardan başka bir şeyle dolu değil.

Zihnim kulübeye, karalama sayfalarını ilk fark ettiğim zamana geri dönüyor. Ama onu yerde, elinde bu kitaplardan biriyle yazı yazarken, sayfaları yırtarken, odanın içinde sağa sola fırlatırken ve sonra her şeye yeniden başlarken gördüm. Bana kelimeleri doğru yazmaya çalıştığını söylediğini çok net hatırlıyorum. Perişan haldeydi, kelimenin tam anlamıyla kelimeler ve notlar için acı çekiyordu.

Hangi kelimeler? Gerçek kelimeler nerede?

Ve neden eski evin barakasında tam da bu kitaplardan oluşan yığınlar vardı?

Defteri parmaklıyorum, bir anlam çıkarmaya çalışıyorum ama hiçbir fikrim yok. O ne yapıyor?

Kitabı yanıma alarak koridora geri dönüyorum ve kapıyı usulca .

"Mavi? İyi misin? Tuvaleti kullanmam lazım." Bekliyorum. Hafif bir hışırtı duydum. "Dışarı çıkabilir misin? Gitmeden önce gerçekten konuşmamız gerek."

Hiçbir şey.

Kapıyı açmayı tartışıyorum. Kesinlikle ortak banyo aktivitesi statüsüne yakın değiliz, ama endişe kısa sürede aşağılanma korkusunun önüne geçiyor. Düğmeyi çevirerek kapıyı birkaç santim açıyorum.

Keşke hiç yapmasaydım.

Aslında keşke buraya hiç gelmeseydim diyorum.

Defterin elimden yere düşme sesi onu ürkütüyor ve ben dönüp elimi ağzıma kapatıp vücudumdan kopmak üzere olan çığlıkları bastırarak yatak odasına koşmadan önce gözlerimiz kısa bir an için .

Ben telaşla kıyafetlerimi giyerken gözlerimden sıcak yaşlar süzülüyor ve yanaklarımdan aşağı kayıyor; o ise birkaç saniye önce damarına sokulan iğneyi hâlâ elinde tutarak banyodan sendeleyerek çıkıyor.

"Piper, bekle. "

"Uzak dur benden," diye bağırıyorum, kapıya ulaşmak için onu iterek geçiyorum. Buradan, ondan ve onun korkunç derecede kan çanağına dönmüş gözlerinden ve şişmiş damarından uzaklaşmalıyım. Kolumu tuttuğunda dönüyorum ve gözlerinden kaçamıyorum, o çok sevdiğim güzel mavi gözlerinden, şimdi vahşi, dalgın ve odaklanmamış. Mide bulantısı bağırsaklarımda asit gibi kabarıyor. Hıçkırarak kolumu onun elinden . "Dokunma bana."

"Lütfen." Duvara doğru sallanıyor, şırıngayı yere düşürüyor ve almaya çalışırken neredeyse yüzüstü düşüyor.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Onu bu şekilde görünce yıkılmış bir halde, dehşete düşmüş bir inançsızlıkla başımı sallıyorum. "Temiz olduğunu sanıyordum. Bana daha iyi olduğunu söylemiştin. Kendine ne yapıyorsun böyle?"

Bir zombi gibi öne doğru sendeliyor, kollarını uzatıyor ve beni kollarının arasına almaya çalışıyor. "Bebeğim, ben daha iyiyim. Çok daha iyiyim. Sadece bazen biraz ihtiyacım oluyor. Tüm bu saçmalıkları atlatmak için." Kolunu bana doğru uzatıyor. "Bak, çok fazla iz bile yok. Gördün mü? Sadece yorgun olduğumda, uyuyamadığımda ve düşünemediğimde..." Parmaklarını karmakarışık saçlarında gezdiriyor. "Sadece bazen her şeyi durdurmam gerekiyor. Hepsi bu. Ben iyiyim." Yüzünde çılgın bir gülümseme beliriyor.

Ondan uzaklaşıyorum. "İyi değilsin, Blue. Ve beni korkutuyorsun.
Seni bu şekilde göremem."

Ve kızımın böyle birinin etrafında olmasına asla ama asla izin veremem.

İçimi saran hıçkırıklarla nefes nefese ondan uzaklaşıp çirkin koridordan asansöre doğru koşuyorum ve paneldeki aşağı okuna defalarca basıyorum. Krom kapılar kayarak açılıyor, tam o sırada Mavi koridorun sonunda beliriyor ve adımı haykırıyor. Gözlerimi ondan ayırarak, o bana yetişmeden asansöre adım atıyorum ve kapılar beni bir kasa gibi kapatırken kendimi köşeye sıkıştırıyorum. Asansörde bulunan yaşlı bir kadın büyük bir endişe ifadesiyle bana bakarken, ben çantamda bir mendil arıyorum.

Asansör inmeye başladığında "Affedersiniz hanımefendi, iyi misiniz?" diye sorar.

Başımı sallıyorum ve çantamın dibinde bulduğum yırtık pırtık bir mendille gözlerimi siliyorum. "Evet. Az önce erkek arkadaşımla kavga ettim."

Gözlerini kırpıştırıyor ve başını sallıyor. "Erkekler piçtir," diye mırıldanıyor. "Ve senin gözyaşlarına değmezler."

Dilimin ucuna savunma sözcükleri geliyor ama onları dışarı çıkaramıyorum. Pekâlâ haklı olabilir. Belki de tüm erkekler gerçekten piçtir, kendilerini toparlama yeteneğinden tamamen yoksundur ve hayatlarındaki tüm iyi şeyleri sonsuza dek yok eder ve sevdiklerini iddia ettikleri her kalbi milyonlarca parçaya bölerler.

Ben bittim. Ona kalbimi, bedenimi ve güvenimi verdim ve o hepsini birkaç saat içinde çöpe attı. *Saatler.*

Aşırı duygusal yüklemeden dolayı titriyorum. Tek istediğim buradan uzaklaşmak, küçük kızıma ve eşcinsel sahte erkek arkadaşımın güvenliğine kavuşmak. Blue'nun damarındaki iğnenin görüntüsü gözümün önünden gitmiyor.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Başını. Ya da fayans duvara yaslanmış, gözleri kapalı, kendini bana kaptırmış, eroinle ilişkiye girmiş halini.

Kapılar açılır açılmaz asansörden fırlıyorum ve bir taksi bulma umuduyla doğruca kapıcı masasına , ama gözümün ucuyla Blue merdiven boşluğunun kapısında beliriyor, kot pantolonunun düğmeleri açık, yalınayak ve gömleksiz, tüm karın kasları ve mürekkep ve ruj öpücüğü lekeleri tam olarak sergilenen bir vahşi gibi görünüyor.

Uçurtma gibi havadayken dört kat merdiveni kıçının üstüne düşmeden koşarak inmesi bir mucize. Beni fark edince hızla aramızdaki mesafeyi kapatıyor ve elimi tutuyor. "Gitme," diye yalvarıyor, nefesini toplamaya çalışıyor. "Lütfen."

"Bak, yukarı çıkman gerekiyor." Kimsenin onu tanımadığından emin olmak için lobiye göz gezdiriyorum. "Berbat durumdasın."

"Umurumda değil. Seni bir daha kaybetmeyeceğim. Benimle geri gel." Kan çanağına dönmüş gözleri bana yalvarıyor ve ben kendimden nefret ediyorum çünkü teslim olmaya çok ama çok yakınım.

Elini kendi elimde daha sıkı çünkü gerçekten de onun hiçbir parçasını bırakmak istemiyorum. "Mavi, bunu yapamam. Üzgünüm."

Sertçe göz kırpıyor. "Rehabilitasyona gideceğim. Tamam mı? Boktan tekrar kurtulacağım." "Bunu yapmalısın. Kesinlikle." Kabul ediyorum.

"Seni kaybetmek istemiyorum."

Başımı sallıyorum ve daha fazla gözyaşı döküyorum. "Ben de seni tekrar kaybetmek istemiyorum ama bunu yapamam. Bu benim için çok fazla. Tüm bunlar şu anda başa çıkabileceğimden çok daha fazlası."

"Beni sevdiğini sanıyordum," diye suçluyor öfkeyle. "Beni sevdiğini söylemiştin." Onu lobinin ortasından uzaklaştırıp merdiven boşluğuna giden koridora geri götürüyorum. "Seni seviyorum," diyorum usulca. "Her zaman yapacağım. Ama sen bununla başa çıkmak zorundayız. Kalıcı olarak. Yeniden başlamayı denemeden önce." "Yapacağım. Söz veriyorum." Sendeleyerek bana yaklaştı. "Sadece gitme. Yapma.

Bunu bana."

Derin bir nefes alıyorum ve kollarımı kavuşturup kendime sarılıyorum. "Bir kızımız var," diye ağzımdan kaçırıyorum. "Neredeyse beş yaşında. Bu yüzden grubunuzun burada çalacağını öğrendiğimde sizi görmeye geldim."

Gözleri fincan tabağı gibi açılıyor, sonra kısılıp ince yarıklara dönüşüyor. "Ne? Ne zaman? Ne zaman?

Nasıl?"

"Sen simit almaya gittikten birkaç hafta sonra öğrendim."

Yüzü ciddi bir şaşkınlıkla buruştu. "Bebek mi?"

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Kafası dumanlıyken onunla bu konuşmayı yapacağımı hiç tahmin etmemiştim ve bu onu tokatlamak istememe neden oluyor, çünkü bu hayatının en önemli haberi olmalı. "Evet. Bir bebek," diye tekrarlıyorum.

"Bana hiç söylemedin."

"Nasıl yapabilirdim ki? Seni bulmamın hiçbir yolu yoktu. Gerçek adını bile bilmiyordum!"

Duvara yaslanıyor ve ellerini yüzünde gezdiriyor. "Buna inanamıyorum," diye mırıldanıyor. "Bu ağır bok için kafam çok iyi."

"Şey, tabii ki."

"Boku yedim. *Boku yedim.*"

Topuklarının üzerinde oturup sallanana kadar duvardan aşağı kayışını izlerken kalbim parçalanıyor. "Sen gittikten sonra seni bulmaya çalıştım. Aylarca seni aradım. Her hafta sonu üç eyaletteki bütün parklara gidip seni aradım."

Yüzünden milyonlarca kilometre uzakta olduğunu, beni duymadığını bile anlayabiliyorum.

Sonunda bana baktı. "Bir kız mı?"

"Evet. Çok sevimli. Koyu kahverengi saçları ve seninkiyle aynı renk gözleri var. Akıllı, meraklı ve sevecen. Onu seversin, Mavi. Herkes sever. Adı Lyric."

"Lyric," diye tekrarlıyor. "Bu çok havalı bir isim."

Onun yanında yere diz çöktüm. "Sana bu şekilde söylemek istemedim. Sana dün gece söylemeliydim ama... Bilmiyorum. Sanırım korkmuştum. Ama bu yüzden buraya seni görmeye geldim. Bir kızın olduğunu bilmeni istedim. Ve bir gün - gerçekten daha iyi olduğunda - onu görebilirsin. Eğer istersen, onun hayatının bir parçası olabilirsin. Ama bu şekilde değil."

"Hayır. Yapamam."

Başımı sallayarak onaylıyorum. "Asla," diye ekliyor.

"Ne?"

"Bunu yapamam... Birinin babası olamam. Köpeğime bile bakamam."

"Mavi-"

Ayağa kalkıyor, ben de kalkıyorum ama o başını öne eğiyor, yüzüne dökülen saçlarının arkasına saklanıyor. "Üzgünüm Uğur Böceği, bunu yapamayacağımı biliyorsun. Bana bir baksana. O küçük kız için asla iyi olamayacağım. Ben sadece değersiz biriyim

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

bok parçası." Elini cebine attı ve bir tomar para çıkarıp bana doğru uzattı.

Elini itiyorum. "Ben fahişe değilim, Blue." "Bu onun için. Onunla ilgilenmek için."

Umutsuzluk içime yerleşiyor. "Biz iyiyiz." Gözyaşlarımı geri kırpıyorum, artık beklenmedik gerçekliğimiz olan sona kendimi teslim ediyorum. "Biri seni bu halde görmeden önce yukarı çıkmalısın. Biraz kahve iç ya da uyu ya da böyle olduğunda ne yapıyorsan onu yap. Benim eve gitmem gerek."

Hâlâ bana bakmadan başını sallıyor ve parayı cebine geri sokuyor. İşte o zaman bileğinin yan tarafındaki minik uğur böceği dövmesini fark ediyorum ve neredeyse kalbim yerinden çıkacak. Çekingen bir şekilde uzanıp koluna hafifçe dokunuyorum.

"Lütfen kendine iyi bak," diyorum ona ve tek istediğim de bu. Onu daha iyi görmek. Gerçekten daha iyi, kelimenin tam anlamıyla.

Bana yaklaşıyor ve beni çaresizce kucaklıyor, uzun bir süre birbirimize sarılıyoruz ve Tanrım, her şeyin farklı olmasını ne kadar isterdim. Yeniden denemek için her şeyi yapardım, sonunda çok sevdiğim bu adamla yeniden başlamak için. Buna çok yaklaşmıştık.

Yüzümü ellerinin arasına alıyor, başparmaklarını yanaklarımda gezdiriyor ve beni o kadar yumuşak ve derin öpüyor ki, kalbime girmeye çalıştığına yemin edebilirim. Farkında olmadığı şey ise zaten orada olduğu.

Ve sana gönderdiğim kartpostal
Önünde küçük güzel bir resim ve arkasında
yazdığım tüm o kelimelerle
, yakında görüşmek üzere ve tüm sevgilerimle Çok geç
anladın, çoktan gitmiştin,
Ve yapabileceğim başka bir şey yoktu.

Ona sıkıca sarılıyorum, benim lirik, karanlık, güzel aşkıma. Ve sonra bırakıyorum.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

CHAPTERTWENTY-FOUR

Pazartesi günlerinin canı cehenneme.

Bugün pazartesi bile değil, çarşamba. Ama iki gün boyunca işe gelmedim, bu yüzden Çarşamba günüm Pazartesi gibi görünüyor.

Yüzden fazla e-posta arasında gezinirken masa telefonum bip sesi çıkarıyor ve ön bürodaki resepsiyonistten gelen bir aramanın sinyalini veriyor.

Hoparlör düğmesine basıyorum. "Merhaba,

Marybeth." "Merhaba Piper, bir ziyaretçin var."

Gözlerim hızla takvimime bakıyor ama herhangi bir randevu notu göremiyorum. "Bir satıcı mı? Eğer öyleyse, bugün biriyle görüşemeyecek kadar meşgulüm."

" sanmıyorum."

"Peki, kim o?" Hayal kırıklığıyla soruyorum. İşinin arayanların ve ziyaretçilerin isimlerini öğrenmek olduğunu unutmuş muydu?

"Emin değilim ama No Tomorrow grubundaki adama benziyor. Lobide. Aman Tanrım."

Kalbim hemen dörtnala koşmaya başladı. *Mavi burada.*

"Hemen geliyorum."

Koridorda lobiye doğru yürürken aklımdan milyonlarca düşünce geçiyor. Blue ile otelde ayrılmamızın üzerinden iki hafta geçti ve yaralarım hâlâ taze. Sonunda dayanamadım ve haftalarca uykusuz kaldığım günleri telafi etmek ve Lyric'le daha fazla vakit geçirmek için iki gün ruh sağlığı izni aldım. Bugün biraz daha iyi hissediyorum. Ya da en azından Blue beklenmedik bir şekilde ortaya çıkana kadar öyleydim.

Ama lobinin köşesini döndüğümde, beni görmek için bekleyen Blue değildi Hepsi.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Ben Reece.

"Bu bir sürpriz," diyorum.

Konser gecesi onunla tanıştığımda dağınık yağlı saçları, birkaç günlük , yırtık kot pantolonu ve eski bir grup tişörtüyle grunge gitaristi gibi görünüyordu. Ama bugün, Hollywood film setinden yeni çıkmış gibi görünüyor. Uzun siyah saçları düzgünce arkadan bağlanmış ve başının tepesinde bir çift havacı gözlüğü duruyor. Kömür karası siyah Henley gömleği, şimdiye kadar gördüğüm en büyük pazularının üzerinde uzanıyor. Egzotik, kendinden emin ve zengin görünüyor. Hepsinden önemlisi, sağlıklı ve dinlenmiş görünüyor. Blue'nun ne kadar bitkin göründüğüyle tam bir tezat.

"Evet, habersiz geldiğim için özür dilerim. Bir yere gidip konuşabilir miyiz?"

"Tabii ki. Dışarıda bir avlu var."

"Mükemmel."

"Mavi iyi mi?" Korkunç bir şey olmadıkça arkadaşının neden burada olduğunu anlayamıyorum ve şimdiden endişeden midem bulanıyor.

"Evet, o... o Mavi oluyor."

"Bu ne anlama geliyor?" Piknik masalarından birine ulaştığımızda soruyorum.

Masaya yaslanıyor ve bana sırıtıyor. "Her konuda oldukça berbat durumda."

"Ben de öyleyim."

"Tamamen anlaşılabilir."

"Rehabilitasyona gitti mi?"

"Henüz değil."

"Henüz değil mi?" Tekrar ediyorum. "Banyoda eroin kullanıyordu. Bunu sana söyledi mi?"

"Bu yeni bir şey değil, Piper. beri sorunları var."

"Biliyorum. İşte bu yüzden gerçekten profesyonel yardım alması gerekiyor."

"Yapacak. Henüz hazır değil. Sana katılıyorum, temizlenmesi gerekiyor ama bunu istemeli. Aksi takdirde, birkaç ay içinde bunu tekrar yapacak. Tıpkı her zaman yaptığı gibi."

Bu kulağa hiç de umut verici gelmiyor.

"Ne diyeceğimi bile bilmiyorum. Sen de böyle şeyler yapıyor

musun?" "Ben mi? Tabii ki hayır. Ben bir ok kadar düzüm."

Başımı sallıyorum ve sokağın aşağısına, artık gitmeye bile dayanamadığım parka doğru bakıyorum çünkü orası bir anılar mezarlığı.

"Peki sen neden buradasın?"

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Bana bebekten bahsetti. Ben de seninle bu konuda konuşmak istedim... senin ve bebeğin iyi olduğundan emin olmak istedim."

"Seni buraya o mu gönderdi?"

Başı ileri geri hareket ediyor. "Hayır. Kendim geldim. Cüzdanında senin bilgilerini buldum."

"Cüzdanını mı karıştırdınız? Bu oldukça istilacı, de öyle değil mi?"

"Umursadığımı mı sanıyorsun?"

"Görünüşe göre değil. Ve o artık bebek değil, neredeyse beş yaşında. Adı Lyric."

"Duydum. Onun adına aşıkmış."

"Bu harika," diyorum alaycı bir şekilde. "Ne yazık ki soyadı yok, çünkü ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. Ve inanın bana, bunun benim hatam olduğunu biliyorum çünkü söz konusu erkekler olduğunda berbat bir karar vericiyim."

"Hayır. Blue sadece tuhaf bir adam. Hep öyleydi. Artık bildiğine göre doğum belgesini değiştirebilirsin. Büyütülecek bir şey değil."

Küçük tatlı kızımın soyadını uyuşturucu bağımlısı bir grunge rock grubunun solistinin soyadıyla değiştirme düşüncesi beni korkutuyor.

"Belki bir gün," diye cevap veriyorum. "Anlayacak yaşa geldiğinde, ne yapmak istediğine kendisinin karar vermesine izin vereceğim."

Başını salladı. "Yeterince adil."

Bu garip ve rahatsız edici bir durum ve biz konuşurken gelen kutumun biriktiğinden eminim, bu yüzden saatimi kontrol etme gösterisinde bulundum. "Gerçekten işe dönmeliyim..."

"O zaman bekar bir anne misiniz?"

Gözlerim kısıldı. "Umarım bana çıkma teklif etmeyi planlamıyorsundur, çünkü kesinlikle oraya gitmeyeceğim."

Derin bir kahkaha atıyor. "Çok isterdim tatlım, ama sen yasak bölgedesin." Yanaklarım utançtan kızarıyor. "Sormaya çalıştığım şey, onu tek başına mı büyütüyorsun? Yardıma ihtiyacın var mı? Günlük bakım? Para? Herhangi bir tıbbi sorun?"

Az önce ağzından dökülenler karşısında gurur mu duymalıyım yoksa alınmalı mıyım bilemiyorum.

"Gördüğünüz gibi çalışıyorum ve sağlık sigortam var. Bekarım ama yardım edecek arkadaşlarım ve ailem var. Lyric çok seviliyor ve

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

bakılıyor. Blue'ya ondan bir şey istemediğimizi söyleyebilirsin. Köpeğinin de hala iyi olduğunu söyleyebilirsiniz."

"Savunmaya geçmeyi bırakabilirsin. Buraya bir dost olarak geldim, düşmanın olarak değil." "Özür dilerim. Sadece zor birkaç hafta geçiriyorum. Bu...." Benim sesim

ve ben şaşkın bir şekilde iç çektim.

Yüz ifadesi yumuşar. "Zehirli bir ilişki içinde olmak berbat bir şey. Ben de yaşadım."

Alt dudağım meydan okurcasına titriyor. "Onunla ya da başka biriyle zehirli bir ilişki içinde değilim. Hiçbir şey yaşamıyoruz."

Çeneme dokunuyor ve başımı yukarı kaldırarak beni ona bakmaya zorluyor. "Güven bana, Piper. Zehirli bir ilişki içindesin. Ve o senin çocuğunun babası. Her zaman onunla bir ilişki içinde olacaksın. Hoşuna gitse de de."

Kahretsin.

"Eski sevgilimden bir çocuğum var. Zor ama çocuğumuz için bunu başarıyoruz. İhtiyacı olan her şeye sahip olduğundan emin oluyorum." Vücudunu masadan itiyor ve kahverengi gözlerini bana dikiyor. "Mavi ben değilim ama. Anlaşamıyor, biliyor musun?"

"Maalesef, evet. Biliyorum."

"Yine de seni önemsiyor. Bu onun için bir ilk. Ve şu anda bununla başa çıkamayacak kadar berbat durumda olduğu için, ben sadece iyi bir arkadaş olmaya çalışıyorum. Çocuğunun iyi olduğundan emin olmak için."

"Öyle. Mutlu, süper zeki, ona çok benziyor."

Elini arka cebine soktu ve bana bir kart uzattı. "Umalım da ona çok fazla benzemesin. Kartın üzerinde benim numaram var, belki sende yoktur diye arkasına da onunkini yazdım."

İsteksizce kartı ondan alıyorum ve başımı sallıyorum. "Hayır. Bana vermedi."

"Beni arasan daha iyi olur. Telefonuna hiç cevap vermiyor."

"Bir şeye ihtiyacımız olmayacağından eminim ama yine de minnettarım. Sen iyi bir arkadaşsın."

Bana göz kırpıyor. "Birisi olmalı."

O gittikten sonra resepsiyon görevlisinin bakışlarını görmezden geliyorum ve ofisimin mahremiyetine geri dönüyorum. İçimden bir ses bunun Reece Blackstone'u son görüşüm olmayacağını söylüyor.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Bir ay sonra ofisime bir zarf geldi, içinde bin dolar nakit para ve Blue'dan bir not vardı:

Uğur böceği,
ettiğim için özür dilerim. Tekrar özür dilerim. Örüntümü görüyor musun? Bu benim. Seni düşünmeden duramıyorum. Keşke her şey boka sarmadan önce birlikte daha çok zaman geçirebilseydik. Yeniden başlamak istedim. Beni sevmeni seviyorum ve ben de seni seviyorum.
Benden nasıl nefret ettiğini. Kendini kötü hissetme. Nefretinize ve acınıza en az sevginiz kadar ihtiyacım var. Mücadelemi başka hiçbir şey gibi beslemiyor. Keşke seni incitmeseydi. Umarım buna değerim ama muhtemelen değmem. Lyric için sana para gönderiyorum. Bu ismi seviyorum. Ona benim adımı verdiğini biliyorum. Göndereceğim.
Yapabildiğimde sana daha fazla. Yapmamam gereken şeyler için çok para harcıyorum. Ama belki artık bunu yapmayacağım. Bir gün daha iyi olacağım. Umarım bir gün tekrar deneyebiliriz. Seni özlüyorum. Senin için yanıp tutuşuyorum, gerçekten.
Seni seviyorum.
Mavi

İş arkadaşlarım masamda ağladığımı görmesin diye kapımı kapatıyorum ve sonra notu defalarca okuyorum. Blue bana her not bıraktığında bunu yapıyorum - tekrar tekrar okuyorum, daha çok üzülüyorum ve daha çok aşık oluyorum ve günün sonunda, sözlerini ezberlemiş oluyorum ve kafam daha da karışıyor ve onunla birlikte bu uçurumun derinliklerine çekiliyorum.

Kabul etmekten nefret etsem de, belki de Reece haklıydı ve bu zehirli bir ilişkiydi. Blue'yu tanımak bana hayatımın hem en iyi hem de en kötü yanlarını yaşatmadı mı hiç? Hayır. Blue'dan önceki hayatım tamamen başka bir hayat gibi görünüyor. Ondan önce ne düşünüyordum? Ondan önce neyi severdim? Ondan önce neyi dört gözle beklerdim? Ondan önce beni ne ağlatırdı?

Zihnim bulanıklaşıyor. Bu soruların cevabını göremiyorum.

Para zarfını ve notu çantama tıkıştırıyorum, bu kadar parayı normal posta yoluyla gönderirken ne düşündüğünü merak ediyorum. Bu duyulmamış bir şey ve çalınmamış olmasına şaşırıyorum. Zarfın üzerindeki eksik iade adresi ve telefon numarasının yokluğu da gözden kaçmıyor. Yine bir adresi ya da telefonu yok mu? Yoksa onunla iletişim kurmamı istemiyor mu?

Günün geri kalanında, bu küçük haber beni rahatsız etmeye devam etti. Onunla nasıl hiç iletişime geçemedim. Yıllarca isimsiz ve adressiz nasıl ortadan kaybolabildi! Eğer o gün radyoda onun şarkısını duymasaydım,

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Kim bilir onu tekrar görene kadar ne kadar zaman geçecekti. Yıllar mı? Belki de hiç.

Lyric yemek boyunca gevezelik ediyor ve anaokuluna yeni başlayan bir kızı tüm ayrıntılarıyla anlatıyor. Görünüşe göre küçük kızın talihsiz bir kaza sonucu bir parmağı kopmuş. Genelde çok sessiz bir çocuk olan Lyric'in dikkatini bazı şeyler çeker ve bunları unutması bazen günler ya da haftalar alır. Bu kayıp parmağın uzun bir süre takıntı haline geleceğini hissediyorum ve zavallı kızı rahatsız etmemesi için dua ediyorum.

Yatma saatinde "O artık benim en iyi arkadaşım" diye anons ediyor.

Onu yatırıyorum ve yanağına yumuşak bir öpücük konduruyorum. "Bu çok tatlı. Senin gibi bir arkadaşı olduğu için çok şanslı çünkü sen eğlenceli, akıllı ve sevecensin."

"Elimden gelse ona parmaklarımdan birini verirdim anne. Hepsine ihtiyacım yok, değil mi?"

Bir kahkahayı bastırarak küçük elini dudaklarıma götürüyorum ve parmaklarını öpüyorum. "Bence biliyorsun. Bir gün piyano çalmak istersen diye."

"Ama ya bir gün piyano çalmak isterse?"

"Şey... Eminim hala yapabilir. Sadece onun için biraz daha zor olacak." "O zaman benimkilerin hepsine ihtiyacım yok," diye itiraz ediyor.

"Tatlım, arkadaşının parmakları için endişelenmene gerek yok. Eminim gayet iyidir. Her neyse, sanırım Acorn onu okşamak için tüm parmaklarının sende olmasını ister."

Adının söylenmesi üzerine Acorn, yatağının ayak ucundaki en sevdiği gece uyuklama yerinden başını kaldırıyor. "Gördün mü?" "Gördün mü?" diyorum. "Konuştuğumuzu duydu ve kabul etti."

Kıkırdıyor. "Sen aptalsın. Öyle bir şey söylemedi. Onu parmaklarımla ya da parmaksız sevebileceğimi ya da sadece gözlerimle sevebileceğimi ve bunu içinde hissedeceğini söyledi."

Acorn kuyruğunu sallıyor ve eminim ki bu doğru, ilgi gördüğü sürece umurunda olmaz. Lyric'in bunu anlamış gibi görünmesi beni çok etkiledi - birini sevmenin farklı yolları ve verebilecekleri sevgiyi kabul etmenin farklı yolları olduğunu.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Lyric uyuduktan sonra yatmak için hazırlanıyorum ama uyumuyorum. Onun yerine cüzdanımdan Reece'in kartını çıkarıyorum ve fikrimi değiştirmeye fırsat bulamadan arkasında yazan numarayı çeviriyorum.

Dört kez çalıyor ve tam pes edip aramayı sonlandırmak üzereyken cevap veriyor.

"Öyle mi?"

Derin, cızırtılı sesini duyunca kalbim yerinden fırlayacak gibi oluyor. "Mavi..." Sertçe yutkunuyorum. "Benim."

Uzun bir duraklama oluyor, sonra çakmağın sesi geliyor, sonra derin bir nefes alıp veriyor. Sigarasının ucundan süzülen dumanı neredeyse görebiliyorum.

"Orada mısın?" Dedim.

Metalin dişlere çarpma sesi. "Evet... sadece şaşırdım." "Reece bana numaranı verdi. Umarım sorun olmaz."

Dudaklarının sigaraya sarıldığını duyabiliyorum. *Nefes al, nefes ver.*

"Elbette."

Aradığıma sevindi mi yoksa kızdı mı anlayamıyorum, o yüzden gevezelik ediyorum. "Gönderdiğin parayı aldım; bugün geldi. Bunu yapmana gerek yoktu ama teşekkür ederim."

"Bana teşekkür etme, bebeğim." Bana *bebeğim* diyen sesinin kısıklığı kalçalarımda bir sıcaklık hissi uyandırıyor.

"Sadece minnettar olduğumu bilmeni istedim."

"Seninle telefonda konuşmak garip. Sesin çok küçük geliyor."

Bir kahkaha attım ve telefonu daha sıkı tuttum. Satıcılar ve müşteriler bana haftada en az iki kez telefonda sesimin on dört yaşında gibi geldiğini söylüyorlar, bu yüzden mümkün olduğunca sık e-posta kullanmaya çalışıyorum.

"Bu seni rahatsız ediyor mu?" Ben soruyorum.

"Hayır. Keşke burada olsaydın dedirtiyor."

Sözleri kalbime işlerken gözlerim kapanıyor.

Boğazımı temizleyerek bir yastığı kucağıma çekiyorum ve dirseklerimi üzerine dayıyorum. "Neredesin sen?"

"Seattle. Bir haftalığına, sonra geri ." "Başka konserler?"

İç çekiyor. "Evet."

"Sesin yorgun geliyor." "Sen de öyle."

"Son zamanlarda pek iyi uyuyamıyorum." "Benim yüzümden mi?"

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Dudağımı çiğniyorum. "Olanlar yüzünden."

"Eskiden yağmuru nasıl dinlediğimizi hatırlıyor musun?"

"Elbette seviyorum," diye cevap veriyorum usulca. O küçücük kulübede saatlerce sevişirdik, sonra battaniyenin altında sarılır, teneke çatıya düşen yağmuru dinlerdik.

"O günler benim en sevdiğim günlerdi" diyor. "Sessizliği severdim. Sadece ben ve sen. Bunu çok düşünüyorum."

Hatırlıyorum. Ben de çok sevmiştim. O zamanlar mutlu görünüyordu ve çok daha az huzursuzdu, ama bir şey söylemek için kendime güvenmiyorum, çünkü giden ve birlikte geçirdiğimiz zamana son veren oydu.

"Nasılsın... her şeyle? Yardım alıyor musun?"

Kısa bir kahkaha attı. "Sen aradığından beri afyonlu esrar içiyorum ve J.D. içiyorum. Yani, hayır."

Midem kurşun bir top gibi batıyor. "Mavi... bunu kendine neden yapıyorsun?"

"Bilmiyorum. Benim bu."

"Ama sen durdun. Biz bunları yapmıyordun.
Bana bu yoldan bir daha asla geçmek istemediğini söylemiştin."

"Ben yapmadım." Sesi hayal kırıklığı ve öfkeyle derinleşiyor. "Bazen bu yol daha kolaydır. Anlamadığını biliyorum."

"Haklısın, bilmiyorum. O zaman anlamama yardım et. Deniyorum."

Arka planda bir şişenin cama çarpma sesi duyuluyor, ardından sıvının dudaklarının üzerinde dönmesi ve boğazına kaçması.

"Kafanın içinde bir canavarla yaşamak gibi, Piper. Ve o canavar sana sahip oluyor, seni tüketiyor, kanını akıtıyor, sana işkence ediyor. Uyumana izin vermiyor. Mutlu olmana izin vermiyor. Güvenmene izin vermiyor. Sen de onu susturmak, bir nebze olsun huzur bulmak için dediklerini yapıyorsun ve sonra her şey yeniden başlıyor."

Onun için duyduğum duygusal keder içime yayılıyor, midem düğümleniyor ve gözlerim yaşarıyor. Keşke ona gidebilsem, bir şekilde bunu onun için ortadan kaldırabilsem. Keşke içindeki canavarı ele geçirebilsem ve onu bir daha asla bulamaması için saklayabilsem.

"Özür dilerim," diyorum usulca. "Keşke sana yardım etmek için bir şeyler yapabilseydim."

Telefonun diğer ucunda bir şey çarpıyor. "Yapamazsın. Ve ne kadar çok denersen, o kadar kötü olacak. Seni uyarmıştım, Piper. Sana birbirimizi yok edeceğimizi söylemiştim. Beni kurtarmaya çalışırken kendini öldüreceksin ve ben de

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Kendimi düzeltmeye çalışıyorum ve sonunda canavar ikimizi de öldürecek. Görmüyor musunuz? Bunu kazanamayız."

"Evan, sinirlenme. *Kazanabilirsin*. Sen kazanıyordun. Sadece doğru yardımı bulman gerektiğini düşünüyorum-"

"Yine *Evan*. Onu hep geri çekiyor." Hattan daha fazla çarpma sesi geliyor ve kelimeleri bulanıklaşmaya başlıyor.

"Bu senin adın. Ve hoşuma gidiyor." "Seviyorsun çünkü ben değilim."

"Bu doğru değil. O sensin. Bence bu sana bu hale gelmeden önce kim olduğunu hatırlatıyor."

Alay ediyor. "Psikiyatristçilik oynamaya kalkma Uğur Böceği. Bu gerçekten kendini koymak isteyeceğin bir yer değil."

İnişli çıkışlı ruh hali ve ses tonu bana kamçı etkisi yapıyor, bu yüzden onu daha fazla tedirgin etmektense henüz başındayken bırakmaya karar verdim. İsteyeceğim son şey bu gece onu daha da uçurmak ya da sarhoş etmek.

"Mavi," diye başlıyorum usulca. "Seninle kavga etmek istemiyorum. Sana teşekkür etmek için aradım. Hepsi bu."

Ve seni özlediğim için. Ve sesini duymak istedim. Ve bir kez olsun, kontrolün bende olmasını istedim.

"Ben de kavga etmek istemiyorum. Her şeyle savaşmaktan çok yoruldum. Beni ."

"Biliyorum ve hissetmeni istemiyorum. Lütfen yardım almaya çalış. Senin için çok endişeleniyorum."

"Gel beni gör o zaman." "Ne?"

"Buraya gel ve ben gidene kadar benimle kal. Konuşabiliriz."

"Şu anda konuşuyoruz," diye , önerisi birden fazla açıdan beni şaşırtmıştı.

"Öyleyiz. Ama tadının ne kadar lezzetli olduğunu düşünmeden edemiyorum." "Mavi. "

"Ne? Senden daha fazlasını istiyorum. Senin içinde kaybolduğumda, diğer her şey yok oluyor."

"Bunun ikimiz için de sağlıklı bir durum olduğundan pek emin değilim."

"İstediğimiz her şey bir şekilde bizim için kötüdür, Piper. Gel beni gör."

Kalbim evet demek için çırpınıyor ve doğruca dolabıma koşup tüm güzel kıyafetleri almamı ve birkaç hafta önce paylaştığımız geceyi yeniden yakalamak için uçağa atlamamı istiyor - işler sarpa sarmadan önce. Ama beynim

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Hayır, hayır, hayır diye bağırıyor. Hâlâ uyuşturucu kullanıyor. Şu anda biz konuşurken telefonda kafayı bulmuş durumda. Yarın onu görmemi istediğini bile hatırlamayabilir ya da uçağım inmeden ortadan kaybolabilir ve ben Seattle'da mahsur kalabilirim.

"Keşke bunu yapabilsem ama yapamam. Sana söylediğim gibi, son dakikada işten izin alamam. Yapabilsem bile... Lyric'i düşünmek zorundayım ve sen hâlâ berbat durumdasın." Bunu mümkün olduğunca nazik bir şekilde ifade etmeye çalıştım. "Sen kullanırken birbirimizi görmemizin iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum."

"Ona bakması için birini bulabilir misin? Sen de beni görmeye gelir misin? O zaman sadece bir gün iş kaçırmış olursun. Mesela Cuma günü buraya gel, Cumartesi gününü benimle geçir ve Pazar günü ben gidince geri dön."

Haklı, bunu kesinlikle yapabilirim. Ama hemen Lyric'i evde bırakmamı istemesi beni hayal kırıklığına uğrattı. Henüz tanışmalarına hazır olmasam da, bu konuşma sırasında Lyric'i hiç sormamış olması canımı acıtıyor. Onu merak edeceğini, belki ona bir resim göndermemi isteyeceğini ummuştum. *Bir şeyler işte. Lyric* için para gönderdiği için minnettarım ama belki de tek yapacağı bu olacak ve bunu kabul etmek zorundayım. Lyric'i onu istemeyen bir babanın üzerine itmeyi ve incinmesi riskini almayı reddediyorum. O bundan daha iyisini hak ediyor.

Kalbimin beni başka bir kalp kırıklığına sürüklemesine izin vermem. "Uyuşturucu kullanırken seni göremiyorum."

"Tamam. Sen buradayken hiçbir şey yapmayacağım. Seninle kafayı bulacağım, başka bir şey yapmayacağım."

Alnımı elime yaslıyorum ve gözlerimi kapatıyorum, keşke bu kadar zor olmasaydı.

"Birlikte harika bir gün geçirdik, sonra ikimiz de ayrıldık ve sen turneye geri döndün ve her şeyi mahvettin ve ben eve kırık bir kalple geldim. Tekrar. Ve seni ne zaman göreceğimi bilemeyeceğim. Yine. Ve sürekli senin için endişeleneceğim. Üzgünüm, bunu yapamam."

Çakmağın klik sesini ve kıvılcımını, hava emişini tekrar duyuyorum ve yine kafayı bulduğuna eminim.

"Haklısın." Birkaç dakika önce sahip olduğu seksi özgüven yerini hüzne bıraktı. "Bunu sana yapamam. Bu kadar dağınık olduğum için özür dilerim bebeğim."

"Ben de üzgünüm."

"Turdan sonra bir programa katılacağım, tamam mı? Söz veriyorum." "Tamam..."

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Ciddiyim Uğur Böceği. Bu sefer gerçekten çok çalışacağım."

İç çekiyorum. "Tamam." Başka bir şey söyleyemiyorum. Kalbim acıyor.

"Beni sevdiğini söyleyecek misin?"

"Elbette." Ölümcül bir nefes alıyorum ve boğazımdaki sıkışıklığı bastırmak için yutkunuyorum. "Seni seviyorum."

"Yağmur yağdığında beni düşünecek misin?" "Evet. Her zaman düşünürüm."

"Uyumanı istiyorum, tamam mı? Kötü şeyleri düşünme. Seni ne kadar sevdiğimi ve seni ne kadar istediğimi düşün, başka kimseyi değil. Ne olursa olsun, bu her zaman doğru olacak."

Bu kadarı doğru. Ve beni korkutan da bu.

Telefonu kapattıktan sonra, Acorn ağzında Penguen'le yatak odamın kapısında beliriyor ve bana sarılmak için yatağa atlıyor. Blue dağınık olabilir ama o olmasaydı dünyanın en değerli iki küçük varlığının sevgisine sahip olamazdım.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

CHAPTERTWENTY-FIVE

"Günaydın."

Josh mutfağa girip kahve makinesine doğru ilerlerken gülümsüyorum.

"Hey. Dün gece eve kaçta geldin? Geldiğini duymadım.
içeri."

En sevdiği fincana kahve koyar ve mutfağa yaslanır.
sayaç. "Geç oldu. Gece iki gibi." "Ooh.

Randevun iyi geçti mi?" Omuz

silkiyor. "Eh. İyiydi."

Kitabımı bırakıp odanın diğer ucundaki, gri eşofman altı ve beyaz V yaka tişört giymiş adama bakıyorum. Sarı saçlarının ön kısmı artık daha uzun, neredeyse gözlerine kadar sarkıyor ve bu onu sinirli ve seksi gösteriyor. Son zamanlarda pek çok fotoğraf çekimine katılmış ve hatta kısa bir süre önce bir saç ürünü reklamında oynamış.

"Sadece iyi mi?

"Bir sürü ayakkabısı var."

Ona bir kaşımı kaldırıyorum. "Ayakkabılar tarafından tehdit edildiğini mi hissediyorsun?"

"Hayır, cidden, Piper. Yaklaşık bin çift ayakkabısı var. Onları biriktiriyor. Evinde sadece ayakkabılar için koca bir odası var. Hepsi renklerine ve topuk boylarına göre sıralanmış. Korkutucuydu."

"Daha kötüsü de olabilirdi. Oyuncak bebek koleksiyonu yapabilirdi," diye takılıyorum.

"Ben olsam pencereden atlardım. Modayı seviyorum ama herhangi bir şeyden bu kadar çok olması normal değil."

"Bu da pahalı."

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Hiç şüphesiz. Hepsi pahalı markalardı. Bu kadar çok ayakkabıyı nasıl alabildiğini bile bilmiyorum."

"Belki de onları çalıyordur."

Son kahvesini yudumlar ve fincanını bulaşık makinesine koyar.

"Onu bir daha görmeyeceğim. Denedim. İyi biri ama bence istifçi potansiyeli var ya da en azından altı ay içinde beni borca sokacak."

"Flört havuzunun iki katına çıktığını ve yine de hoşuna giden birini bulamadığının farkında mısın? Belki de çok seçici davranıyorsun?"

Omuz silkerek pencereden arka bahçeye bakıyor. "Sırf biriyle birlikte olmak için biriyle yetinmiyorum. Ben mutluyum. Arkadaşlarım var, ailem var, sen ve Lyric varsınız. Bir ayakkabı istifçisine ya da ona baba dememi isteyen birine ihtiyacım yok. Ben hazırım." Bana geri döndü. "Lyric nerede?"

"Oyun odasında Acorn'la birlikte ona verdiğin bulmacayı çözüyor."

"Bu sabah internete girdin mi? Eğlence haberlerinden herhangi birini okudun mu?"

Rastgele sorularından şüphelenerek gözlerimi ona dikiyorum. "Hayır... Henüz dizüstü bilgisayarıma girmedim. Neden?"

"İsteyebilirsin. Görünüşe göre senin oğlan yapıyor." "Sen neden bahsediyorsun?"

Sadece başını sallar. "Git bak. Konuşmak istersen ben arka bahçeyi tırmıklıyor olacağım."

Lyric'i kontrol edip dizüstü bilgisayarımı dün gece sehpanın üzerinde bıraktığım yerden alırken içimi bir korku kaplıyor. Kanepeye oturup onu kucağıma aldım, çevirmeli bağlantının bağlanmasını sabırsızlıkla bekledim ve sonra AOL hesabımı açtım. Eğlence bölümüne tıklıyorum ve işte orada.

Çöküşün başlangıcı.

Geçtiğimiz hafta Las Vegas'ta konsere giden binlerce kişi, No Tomorrow grubunun solisti kendi şarkı sözlerini defalarca yanlış söylediğinde, hayranlarına küfrettiğinde ve konserin ortasında sahneden inip geri gelmeyi reddetmeden önce açık bir sarhoşluk halinde sahnede tökezlediğinde hayal kırıklığına uğradı ve haklı olarak öfkelendi.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Kaynaklar Von Bleu'nün daha sonra dört gün boyunca kendisinden haber alınamadığını ve çölde tutarsız bir şekilde dolaşırken bulunduğunu doğruladı. Şu anda dehidrasyon ve maruz kalma nedeniyle hastanede yatıyor ancak durumu stabil.

Yedek vokalist Reece Blackstone, turnenin son üç gösterisini iptal ettiği için No Tomorrow hayranlarından açıkça özür diledi ve Blue'nun aşırı stres ve yakın zamanda geçirdiği omuz sakatlığı nedeniyle bir çöküş yaşadığını iddia etti. Blue'nun tedavi gördüğünü ve yakında yeni albümleri üzerinde çalışmaya devam edeceklerini bildirdi.

Makalenin yanında bir video var ve tıkladığıma hemen pişman oluyorum. Bir tren enkazı gibi, çirkinliğini görmezden gelemiyorum. Davranışının detaylarını okumuş olmama rağmen, onu sahnede kontrolden çıkmış, tamamen darmadağın olmuş, bırakın şarkı söylemeyi, ayakta durmakta ya da konuşmakta bile zorlanan sarhoş bir halde görmek yıkıcı ve ürpertici. Hayranları ona bağırıyor ve yuhalıyor ve bunun nedenini anlayabiliyorum. Etrafta tökezleyen adam, görmeye geldikleri yumuşak sözlü, karizmatik vokaliste hiç benzemiyor.

Beynimi ağartmak istiyorum. Videolar ve fotoğraflar pek çok açıdan midemi bulandırıyor. Ve şu kaybolma olayı. Büyük olasılıkla gitarı ve sırt çantasından başka hiçbir şeyi olmadan çöle doğru yürüdüğü düşüncesi bile rahatsız edici.

Endişeyle, düşüncelerimi işlemeye çalışırken tırnağımı çiğniyorum. Reece'i aramak ya da e-posta göndermek ve Blue'nun gerçekten iyi olduğundan emin olmak istiyorum ama bana duymak istemediğim şeyler söyleyebilir. Reece bana Blue'nun durumunun bu haberde anlatılandan çok daha kötü olduğunu söylerse uzak durma konusunda güvenebileceğimden emin değilim. Sonra ne olacak? Onu görmek için oraya mı gideceğim? Onunla birlikte bu itme ve çekme sarmalına daha da mı sürükleneceğim? Eğer bu kadar berbat durumdaysa, onu terk etmek beni mahveder. Onu eve götürüp düzeltmek isteyeceğim. Peki ya o? Muhtemelen vahşi bir hayvan gibi benimle savaşacak ve gitmemi istemekle kalmam için yalvarmak arasında gidip gelecek. Ama Reece'den başka kimi var ki? Ya bana ihtiyacı olursa?

E-posta programımı açıyorum ve Reece'in e-posta adresini arıyorum, benimle konuşmaya geldiği ve bana kartını verdiği gün rehberime eklemiştim.

"Anne?"

Ekrandan yukarı bakıyorum. Josh kapının girişinde Lyric'i tutuyor. Acorn da yanlarında. "Josh Amca bana çiçek dikmeyi öğretecek. Sen de gelecek misin?"

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Parmaklarımı birkaç saniye klavyenin üzerinde gezdirdikten sonra e-postadan çıkıyorum. Ayağa kalkıp güzel kızıma gülümsüyorum. "Bunu çok isterim," diye cevap veriyorum ve Josh'un hafifçe onaylayan baş hareketini yakalıyorum.

Hayatımdaki iyi şeylere odaklanmam gerekiyor ve hepsi de burada, önümde .

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

CHAPTER TWENTY-SIX

Yaptığım şey kendimi işe kaptırmak. Artık öğle yemeği molası bile vermiyorum. Masamda klavyemin başında yemek yiyorum, bazen annemi ya da Ditra'yı arayıp kısa bir sohbet ettikten sonra kendimi günün bitmek bilmeyen yapılacaklar listesine geri atıyorum.

Zamanımın geri kalanını Lyric ile geçiriyorum. Ona kitap okuyarak, onu ve Acorn'u parka götürerek. Akşam yemeğini hazırlamama yardım etmesine izin veriyorum. Sonunda tamamen bitkin bir şekilde yatağa düşene kadar onunla ve Josh'la televizyon izliyorum. Ertesi gün, her şeyi baştan yapıyorum.

Kendimi meşgul tuttuğum sürece, Blue'yu özleyerek ya da onun sefahatini okuyarak kendimi endişeli bir çılgınlığa kaptırmıyorum. Ne yazık ki son zamanlarda hayatında çok fazla çılgınlık oldu. Hayatı ve kariyeri bir tahterevalli gibi inişli çıkışlı. İnişler hakkında okuduğumda, sessizce onun için tezahürat yapıyorum. Makalelerin, röportajların ve fotoğrafların çıktısını alıyorum. Hepsini bodrumdaki eski bir buhar sandığında, tüm albümleri, grup tişörtleri ve yıllar boyunca satın aldığım konser biletleri gibi hatıra eşyalarıyla birlikte saklıyorum. Tüm bunları bir gün Lyric'e vermeyi umuyorum, böylece o da babasının yaşamından ve başarılarından parçalar bulacak. Her şeyden bağımsız olarak, o harika bir müzisyen - grunge rock döneminin bir ikonu - ve bu yüzden onunla son derece gurur duyuyorum. Umarım tüm başarıları Lyric'in pek de olumlu olmayan anlarını görmezden gelmesine yardımcı olur. Sahnede sarhoşken öfke nöbetleri geçirmesi ve çölde kaybolması gibi.

Cuma akşamı saat beşe yaklaşıyor ve direkt hat çaldığında üretim programını güncellemeyi neredeyse bitirmiştim.

"İyi günler, Piper Karel."

Sessizlik.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Yardımcı olabilir miyim?" diye sordum.

"Hey, sen."

Derin sesini duyduğumda, kalbim onun emri altındaki eğitimli bir köpek gibi takla atıyor. Son konuşmamızdan bu yana bir yıl geçti, gerçi buna konuşma diyebileceğimden pek emin değilim. Gecenin bir yarısı sarhoş bir halde beni aradı, perişan bir halde seslerden, karanlıktan, acıdan, beni ne kadar özlediğinden, kuşlardan ve anlamaya bile başlayamadığım şeylerden bahsediyordu. Güneş doğana kadar onu dinledim. Onu sakinleştirmeye ve içinde bulunduğu zihinsel yolculuktan indirmeye çalıştım. Birden konuşmayı kesti ve telefonu tam on dakika boyunca kulağıma dayadım, bekledim, dinledim ve usulca adını söyledim. Endişelenerek telefonu kapattım ve Reece'i aradım, o da Blue'nun elinde telefonla yatağında sızdığını doğruladı.

Ne yazık ki, bir yıl önceki o özel gecede kendimden geçip uyuyamadım. Kızımı okula hazırlamam ve yorucu bir Pazartesi sabahı işe gitmem gerekiyordu.

"Merhaba," dedim.

"Bana kızgınsın. Bunu sesinden anlayabiliyorum." "Ve sesin ayık geliyor."

"Öyleyim. Ama daha erken," diye şaka yapıyor. "Bu hiç komik değil, Blue."

Boğazını temizler. "Biliyorum. Haklısın. Aslında iki haftadır ayığım."

"Bu harika." Olumlu konuşmak için kendimi zorluyorum ama bunu daha önce de duymuştum.

"Seni özlüyorum Uğur Böceği. Her zaman seni düşünüyorum." "Ben de seni özlüyorum. Özlediğimi biliyorsun."

"Lyric nasıl?"

Sandalyemde arkama yaslanıyorum ve pencereye doğru dönüyorum. "O harika biri. Okulu seviyor, arkadaş ediniyor. Okumayı çok seviyor. Sınıf seviyesinin çok üstünde kitaplar okuyor."

"Bunu senden aldı. Bana gönderdiğin resimleri aldım. Çok sevimli." "Öyle."

"Acorn nasıl?"

"Durumu iyi. Artık kataraktı var ve artık çok iyi duymuyor. Bazen topallıyor. Veteriner artrit olduğunu söylüyor. Yine de hâlâ mutlu. Lyric onu çok seviyor. Birbirlerinden ayrılamıyorlar."

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Sen harika bir annesin, Piper. İkisi için de." Duraksıyor. "Onlarla ilgilendiğini bilmeseydim ne yapardım bilmiyorum."

Ona başka seçeneğim olmadığını, çünkü beni ikisiyle birlikte terk ettiğini söylemek istiyorum. Ama söylemiyorum, çünkü kendisi de dahil olmak üzere kimseye bakamayacağını biliyorum.

"Şey, onları seviyorum. Bu yüzden kolay." Masamın üzerindeki saate bakıyorum. "Kısa kesmekten nefret ediyorum ama beni tam ofisten çıkmak üzereyken yakaladınız. Lyric'i bir arkadaşımın evinden almam gerekiyor."

"Seni bu gece evden arayabilir miyim?"

"Eğer istersen. Ama unutursan, seni aramayacağım." Bu oyunu geçen yıl oynadık. Bana e-posta gönderip arayacağını söylüyordu, ben de oturup bekliyordum. Ve beklerdim. Sabrım tükenir, pes eder ve onu arardım ama o ya dışarıda olurdu ya da bir şekilde sarhoş olurdu ve ben de onu beklediğim için kendimi aptal gibi hissederdim.

"Unutmayacağım. Söz veriyorum."

Şehri geçerken onu düşünüyorum. Yıllar önce olduğu gibi bugün de sesi iyiydi. Yine de umutlanmamam gerektiğini biliyorum, çünkü bunu daha önce de yaşadık.

Birçok kez.

Lyric arabaya biner binmez, ona odaklanmak için Blue'yu aklımdan çıkarıyorum. Onun tekrar aklıma ve kalbime girmesine ve beni hayatımdaki tüm önemli şeylerden uzaklaştırmasına izin vermeyi reddediyorum.

Lyric'i akşam yemeği için lokantaya götürdüm. Kızarmış peynir yiyoruz ve o bana gününü anlatırken bir milkshake içiyoruz. Daha sonra pijamalarımızı giyip her Cuma gecesi yaptığımız gibi yatağımda oturup Disney filmleri izliyoruz.

Saat on buçukta telefonum çalıyor ve Lyric'i uyandırmadan açıyorum. Yanımda uyuyakalmıştı.

"Vay canına, aramışsın," diyorum şaşkınlıkla
gülümseyerek. "Verdiğim sözleri yerine getirmeye
çalışıyorum."

"Bu iyi bir başlangıç."

"Gecen nasıl geçti?"

" zamanki gibi. Lyric'i lokantaya götürdüm, Acorn'u kısa bir yürüyüşe çıkardık, sonra televizyon izledik. Heyecan verici, değil mi?"

Rock yıldızlarının zamanlarını nasıl geçirdiklerini merak ediyorum. televizyon izlediğinden şüpheliyim.

"Gerçekten mi? Kulağa hoş geliyor."

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Güzel," diye kabul ediyorum. "Peki ya sen? Şu anda neredesin?"

"Geçen ay eve döndüm."

"Avrupa'da bir tura çıktığınızı duydum."

"Evet, çılgıncaydı. Oradaki taraftarlar çılgın, çok tutkulular. Yemekler de inanılmaz. Oradayken yeni mürekkep yaptırdım, harika bir sanatçı buldum. Görmek istersen sana resimlerini gönderirim."

"Görmeyi çok isterim."

Lyric yanımda kıpırdanıyor ve başını kaldırıyor. "Anne. Büyükannem mi o?"

"Hayır, bir arkadaşım."

"Merhaba diyebilir miyim?"

"Bu gece olmaz."

"Vay canına. Bu o mu?" Mavi soruyor.

"Evet. Bu o. Ben onu yatağına götürürken birkaç dakika bekleyebilir misin?"

"Evet. Tabii ki."

Telefonu komodinin üzerine koydum. "Hadi seni yatağına götürelim, tamam mı?" "Bu gece seninle uyuyamaz mıyım?"

"Annen biraz telefonda konuşacak, o yüzden kendi yatağında uyumalısın." Yataktan atlıyorum ve elimi ona uzatıyorum. "Hadi gidip dişlerimizi fırçalayalım."

Onu hazırlayıp kendi yatağına yatırmam on beş dakikamı alıyor ve bana tekrar kiminle konuştuğumu sorduğunda kalbim acıyor. Ona yine bir arkadaşım olduğunu söyledim. Ona gerçekte kim olduğunu söylememek ihanet gibi geliyor ama henüz ona Mavi'den bahsetmeye hazır değilim. Lyric bana babasının nerede olduğunu ya da kim olduğunu hiç sormadı ama büyüdükçe bu soruları soracağını biliyorum. Bununla nasıl başa çıkacağım konusunda hiçbir fikrim yok.

"Hâlâ burada mısın?" Telefonla birlikte yatağıma döndüğümde sordum. "Evet."

"Bu kadar uzun sürdüğü için özür dilerim."

" değil. Onun sesini ilk kez duyduğum için biraz şaşkınım." "Bu sana nasıl hissettirdi?"

"Um... pek çok şey. Şaşırdım ve üzüldüm ama sevindim de. Sesi bana seninkini hatırlatıyor, çok yumuşak ve sevimli. Benim hakkımda bir şey biliyor mu?"

"Ben de tam bunu düşünüyordum aslında. Bilmiyor. Hiç sormadı. Ama artık neredeyse altı ve er ya da geç soruları olacak."

"Ona ne söyleyeceksin?"

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Dürüst olmak gerekirse bilmiyorum. Ona sadece taşındığını söyleyeceğim. Büyüdüğünde ona daha fazlasını anlatacağım. Sanırım bir gün sen ve ben birlikte bir şeyler bulabiliriz."

"Tamam. Henüz hazır değilim ama bir gün."

Nefes duyuyorum ve umarım değil de sigaradır.

"Bir gün onu tanımak isterim. Ama bu sana bağlı. Hiçbir şeyi hak etmediğimi biliyorum."

"Blue, böyle söyleme. O senin kızın ve onunla bir ilişkin olmasını istiyorum ama on sekiz yaşından küçük olduğu sürece, hâlâ parti yapıyorsan senin yanında olmasından rahatsız oluyorum. Bana yaptığın gibi ona da yapmana izin vermeyeceğim."

"Anlaşıldı. Ben de aynı fikirdeyim. Ben aptal değilim, onun için iyi olmadığımı biliyorum.

Ama üzerinde çalışmak istediğim şeyler listesinde

bu da var." "Listeniz mi var?"

"Hayatımda düzeltmek istediğim şeylerin listesi."

"Bu ileri bir adım, değil mi? Şu ana kadar nasıl gidiyor?"

Gülüyor. "Sen söyle. Listemdeki ilk şey sensin."

"Gururumun okşanmasını isterdim ama bu bir iltifat sayılmaz," diye takılıyorum. "'Berbat ettiğim şeyler' listenin başında olmak."

"Uzun bir liste." "Hiç

şaşırmadım."

"Şaka bir yana, en çok seninle çuvalladım. Ve bundan nefret ediyorum Piper, gerçekten nefret ediyorum. Eğer kalsaydım ne olurdu diye merak edip duruyorum."

Göğsüme bir sızı saplandı. "Mavi... bunun hakkında konuşmayalım. Deniyorsun. Ben de denemene izin vermeye çalışıyorum. O yüzden kötü şeylerin üzerinde durmayalım."

"Anlaştık."

Yorganı göğsüme kadar çekiyorum ve yastıklarıma yaslanıyorum. "Ama... Ayrıldığın gün nereye gittiğini bana söylemeni istiyorum. Eve mi döndün? Jersey'e mi?"

"Hayır. Yanlış anlama ama mümkün olduğunca uzaklaşmak istedim. Senden değil, sadece... uzaklaşmak. Bunu açıklayamam. Bu yüzden batı sahiline yöneldim. Orada bazı arkadaşlarım vardı, hava daha sıcaktı ve su kenarında gitar çalmanın güzel düşündüm, anlıyor musun?" Arka planda sıvı dökülme sesi duyuluyor. "Bu arada o buzlu çay," diyor, sanki aklımı okuyormuş gibi. "Ülkeyi boydan boya geçerken bir otobüs terminalinde Reece'e rastladım. Onu birkaç yıldır görmemiştim."

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Onu gençken tanıyordun, değil mi?"

"Liseye beraber gittik. Bir süre aynı evi paylaştık. O zamanlar çok iyi bir gitaristti ve bir grup kurmak istiyorduk ama o zamanki sürtük kız arkadaşı bir bok yapmasına izin vermiyordu. İşte o zaman siktir et dedim ve çekip gittim. Terminalde ona rastladığımda lanet olası bir düğün grubunda çalıyordu ve ben de dostum, sen bu bok için fazla iyisin, hadi bir grup kuralım ve bu kasabanın altını üstüne getirelim dedim."

"Yarın Yok böyle mi başladı?"

"Evet. Diğer çocuklar berbat bir gruptan yeni çıkmışlardı. Zor bir başlangıç yaptık ama bir şekilde şansımız yaver gitti ve buraya geldik."

"Bu oldukça çılgınca. Ama vay canına, halinize bakın."

"Evet, şu halime bak, grubun ağzına sıçıyorum," diyor alaycı bir tavırla.

"Nasıl gidiyor?" Neredeyse sormaya korkuyorum. Basın ona çok yüklendi. Sarhoşken yaptığı tiradların, grup üyeleriyle yaptığı kavgaların ve diğer keyifsiz dedikoduların her bir ayrıntısı magazin gazetelerinde ve internette yer aldı.

Bir nefes üflüyor. "İyi ve kötü. Hiçbirimiz aziz değiliz, hepimizin bazı anları oldu. Benimki tabii ki çok daha sık ve feci oldu. Hala akan bazı kötü kanlar var. Birkaç hafta ara verdikten sonra stüdyoya girip yeni materyaller üzerinde çalışacağız."

"Her grup zor zamanlar geçirir, sadece sizinki değil. Ve yalan söylemeyeceğim, bir sürü hayranınızı kızdırdınız. Eminim grubun geri kalanı da bundan memnun değildi. Videoları gördüm ve makaleleri okudum. Oldukça kötüydü, Blue. Ama... daha iyi hale getirmeye çalışıyorsun, önemli olan da bu. Sesin mutlu geliyor. Sesin bu kadar normal çıkmayalı uzun zaman olmuştu."

"Normal" mi? Ben mi? Asla olmayacak bebeğim. Ama seninle konuşmak mutluluğa en yakın olduğum an."

Savunmalarım tereyağı gibi eriyor. "Bu beni de mutlu ediyor."

"Seni gerçekten özledim. Benim saçmalıklarımdan bıktığını biliyorum. Ve muhtemelen seni rahat bırakmamı dilediğini de biliyorum. Deniyorum ama asla işe yaramıyor."

"Hayır," diyorum, ne kadar hızlı söylediğime hayıflanarak. "İstediğim bu değil. Bunu hiçbir zaman istemedim."

Derin bir nefes alır. "Bana ne istediğini söylemek ister misin?"

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Yumurtalıklarım onun adını haykırıyor. "Hayır, istemiyorum."

"Benim, değil mi?" diye alay ediyor , seksi sesiyle.

İstemesem de gülüyorum. "Ego çok mu?" "Hayır, ego

değil. Sadece hüsnükuruntu."

İçimden iniltili bir hayal kırıklığı sesi çıkıyor. Bunu bana yapması hiç adil değil.

"Lanet olsun bebeğim, böyle sesler çıkarmaya devam edersen burada aklımı kaybedeceğim."

"Çok kötüsün, biliyor musun?"

"Biliyorum. Seni bana çeken şeyin bu olduğunu da biliyorum."

Saçlarımı gergin bir şekilde parmağımın etrafında döndürüyorum - Lyric'in de edindiği bir çocukluk alışkanlığı. "Gerçekten mi? Bu mudur yani?"

"Bu da onun bir parçası."

"Peki seni bana çeken nedir?"

Nefes veriyor ve cevap verirken sesi dumandan boğuk boğuk çıkıyor. "Masumiyetin. Ne kadar koşulsuz şefkatli ve sadıksın. Ve ateşli küçük vücudun."

"Sen çıktıktan sonra masumiyetim çok uzun sürmedi." "Hâlâ orada.

Belki biraz lekeli."

"Senin tarafından."

Hattın diğer ucunda mırıldanıyor. "Sadece benim tarafımdan mı?"

Ne sorduğunu biliyorum ve yalan söyleyip onu başka erkeklerle birlikte olduğuma inandırmak istiyorum. Bir bakıma, onu vücudumda sahip olduğu ve hala da sahip olduğu o yerden çıkarmak istiyorum. Bundan hoşlandığını ve onu tahrik ettiğini biliyorum - vajinamın Highlander'ı olmak, tek olmak. Ama oyun oynamaktan ve insanların duygularını manipüle etmekten nefret ediyorum, bu yüzden ona gerçeği söylüyorum.

"Evet, sadece senin tarafından.

Şimdi mutlu musun?" "Çok."

"Ya sen?" Gerçekten bilmek istemiyorum ama soru sormak insanın doğasında var. Cevabını gerçekten istemediklerimi bile.

"Çölde dolaşırken yerde bir delik açmış olabilirim. Oldukça sarhoştum ve her türlü berbat halüsinasyonu görüyordum."

Ona gülüyorum. "Sen bir pisliksin."

"Bu doğru. Ama bunun dışında, kendimi becerirken harika vakit geçiriyorum."

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Ciddi olabilir misin? Sana karşı dürüsttüm, Blue. Bana gerçeği söyleyebilirsin." Evet, sevdiğim adama en son birlikte olduğumuzdan beri kaç kadınla birlikte olduğunu söylemesi için yalvarıyorum.

"Yemin ederim doğruyu söylüyorum. Acımasız dürüstlük mü istiyorsun? Bana gönderdiğin resimlerden birine mastürbasyon yaptım ve yüzünün her yerine boşaldım."

Dehşete kapıldım ama aynı zamanda garip bir şekilde tahrik oldum. "Aman Tanrım! Çok pis değil mi?"

"Pek sayılmaz. Şu şeffaf plastik kılıflardan birine koydum. Onlardan bir kutu aldım, böylece her gün atıyorum ve resminizi yenisine koyuyorum."

"Çok çarpıksın. Şaka yapıp yapmadığını bile anlayamıyorum."

Benimle birlikte gülüyor ve eşek gibi davransa bile mutlu olduğunu ve şakalaştığını duymak çok güzel. Bana karşı en son ne zaman seksi ve flörtöz davrandığını hatırlamıyorum ama onun bu yönünü özlemişim.

"Biliyor musun, Piper? Eğer beni elinde tutan sensen? O zaman bu kadar. Gerekirse seks yapmadan da durabilirim. Belki de bu beni garip yapıyor, bilmiyorum. Benim bakış açıma göre, her zaman sana herhangi bir normallik veremeyecek kadar bir haldeydim, ama sana kalbimi ve bedenimi verebilirim. Bir sürü iniş çıkış yaşadık ama her zaman bitmediğimize inandım. Yani hayır, başka kimse yok."

Yorganıma daha sıkı sarılıp başımı telefona yaslıyorum ve sessizce hıçkırıyorum. Hayat ve aşk çok acımasız, güzel ve tamamen kafa karıştırıcı olabiliyor. Küçük bir kızken hayalini kurduğum aşk bu değildi. Bu, kitaplarda bayıldığım fırtınalı romantizm değil. Parıldayan bir yüzük yok, düğün çanları yok, doğumhanede bebeğimizi kucağına alan bir koca yok. Ama sahip olduğumuz şey *gerçek* bir aşk. Karanlık ve çirkin; çiğ ve tutkulu. Acı getirir, mutluluk getirir ve bunların arasındaki her şeyi getirir. Bu aşk -bizim asla ölmeyen bir aşktır. Karanlıkta solar ve aydınlık anlarda eskisinden daha da güçlü bir şekilde yeniden hayata döner.

Elimin tersiyle yanaklarımı siliyorum. "Senin gibi biri için bazen gerçekten de mükemmel oluyorsun."

"Sanırım benim de nadir anlarım
oluyor..." "Oluyor."

"Çiçekleri görmek için toprağın ötesine bakan tek kişi sensin Uğur Böceği. Bu yüzden gitmene izin veremem."

Bir şekilde doğru şeyleri söylemeyi nasıl başarıyor? "Keşke
şu anda sana sarılabilseydim," diye fısıldıyorum.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Telefonun diğer ucunda sessiz ve çok fazla şey söyleyip keyfini endişeleniyorum. Ama sonra cevap veriyor. "Belki bunu ayarlamak için çalışabiliriz. Yine de gitmene izin vereceğime söz veremem."

Tanrım, başım belada. Buldozer gibi kalbime tekrar giriyor.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

CHAPTER TWENTY-SEVEN

Sanki biri kıçıma gökkuşağı enjekte etmiş gibi hissediyorum. En son ne zaman bu kadar mutlu, umutlu ve her yeni günün başlangıcı için bu kadar heyecanlı hissettiğimi hatırlamıyorum. Yeniden parka gitmeye başladım, çünkü artık Blue'yu düşünebiliyor ve dağılmadan anılarımızı ziyaret edebiliyorum. Eski köprünün altında hala duran geçmişimizin hayaletlerine gülümseyebiliyor ve onlardan kaçmıyorum.

Dört hafta boyunca her gece saatlerce telefonda konuşmak ve sayfalarca içten e-posta göndermek bizi değiştirdi. Arkadaşlığımızı yeniden inşa ettik ve daha fazlasına doğru ilerliyoruz. Ne olduğumuza dair bir etiket koyarak uğursuzluk getirmeyeceğim.

Hafta sonları görüntülü sohbet ediyoruz ve benim için gitar çalıp şarkı söylüyor - hepsi gömleksiz, seksi ve bayıltıcı ve kendimi gezegendeki en şanslı kız gibi hissediyorum. Bir gece Lyric yattıktan sonra Blue onu görebilsin diye Acorn'u web kamerasının önüne koydum ve ağlamaya başladı. Acorn onun sesini duyunca ağzında pengueniyle heyecanlı daireler çizerek koşmaya başladı.

Bir hafta sonunu birlikte geçirmeyi konuştuk ve hangisinin daha iyi olacağına karar vermeye çalışıyoruz - benim ona uçmam mı, yoksa onun beni görmeye gelmesi mi? En iyi kısmı, en şok edici kısmı, birkaç ay sonra aramız iyi giderse Lyric'le tanışmaya istekli olması. Tabii temiz kalırsa. Lyric'le buluşma planı tamamen onun fikriydi, ki bu çok büyük bir şey. *Çok büyük!*

Yine de Lyric konusunda çok dikkatli olacağım. Babasıyla tanışmak onun için kafa karıştırıcı ve hayatını değiştirici olacak. Blue için de çok sabır gerektiren büyük bir sorumluluk ve henüz buna hazır olduğundan emin değilim. Bu arada, Lyric'i yavaş yavaş her gece bir 'arkadaşımla' konuştuğumdan haberdar ettim, böylece hayatımda Josh dışında bir erkek olduğu fikrine alışmasını sağladım.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Bu akşam yemekte spagetti ve köfte yapıyorum ve birlikte yiyoruz - Josh, Lyric ve ben, bunu haftada birkaç gece yapmaya çalışıyoruz. Çocukken ailem her akşam ailece yemek yememiz konusunda ısrar ederdi. Şimdi büyüdüğüm için geriye dönüp baktığımda bunun ne kadar önemli olduğunu görebiliyorum; her gün sevdiklerimizle birlikte bu istikrarı yakalamak. Lyric'e de aynısını vermek istiyorum.

Yemekten sonra Josh bir randevuya gidiyor, Lyric geçen haftadan beri yaptığı Lego kalesi üzerinde çalışıyor ve ben de televizyon karşısında kırk beş dakika aerobik yapıyorum. Duş almak için yukarı çıkmadan önce e-postalarımı kontrol ediyorum ve Blue'dan bir mesaj geldiğini görüyorum.

Piper,
Bu gece kendimi bok gibi hissediyorum. Sadece ağrıyor ama erkenden yatacağım.
Umarım iyi bir gün geçirmişsindir, güzelim.
Seni yarın akşam ararım.
Aşk, Mavi

Cevap veriyorum:

Mavi,
Çok üzgünüm, umarım daha iyi hissedersin! Uyuyamazsan beni ara, uyandırman olmaz.
Seni çok özlüyorum ve her zaman seviyorum.
Öptüm,
beni

"Dün gece seni özledim. Bugün daha iyi hissediyor musun?"

"Başım hâlâ sallanıyor. Ben de seni özledim bebeğim." "Keşke hâlâ başın ağrımıyor olsaydı."

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Ben de öyle. Yaşlanıyorlar. Yarın uçak biletlerine bakacağım, eğer hala buraya gelmek istiyorsan? Çocuklarla tanışırsın, nerede yaşadığımı görürsün. Yemeğe çıkarız, yerel barakalara bakarız. Tüm o mutlu şeyler."

Baraka şakasına gülüyorum. "Benim için sorun yok. Baraka kısmı hariç."

Blue'nun evini görmek ve onun dünyasına girmek için sabırsızlanıyorum. Ne tür bir dekordan hoşlandığını, ne renk yatak örtüsü olduğunu, duvarda fotoğrafı olup olmadığını hep merak etmişimdir. Bunlar çok basit ayrıntılar ama gerçekten görmek çok şey ifade edecek.

"Otelde mi yoksa burada benimle mi kalmak istediğine karar vermene izin vereceğim. Ya da ben seninle otelde kalabilirim. Seni ne mutlu edecekse, ben varım. Parasını ben ödüyorum, bu yüzden tartışmaya bile kalkma."

"Madem ısrar ediyorsun. Otel konusunu bir düşüneyim. Tarihleri belirledikten sonra İK'ya haber veririm. Eminim annem Lyric'i bir hafta sonu misafir etmekten hoşlanacaktır ve Josh da benim için evcil hayvanlarla ilgilenmekten çekinmeyecektir. Çoğu zaman evde oluyor."

Dişlerine taktığı piercing'in tıkırtısını duyuyorum. "Josh kim?" "Oda

arkadaşım mı? Ondan yüzlerce kez bahsettim."

"Erkek olduğunu hiç söylememiştin."

Beyin hücrelerim Windows kum saati gibi dönüyor. Yıllar boyunca ona birkaç kez Josh'tan bahsettiğime eminim. "Josh deyip durdum. Bu bir erkek ismi."

"Bunu bana hiç söylemedin." Sesi artık düz, neredeyse soğuk ve birkaç dakika öncesinden tamamen farklı.

"Özür dilerim, bildiğini sanıyordum."

"Peki *Josh* nerede uyuyor?"

"Odasında. Blue, eğer düşündüğün buysa, ortada bir şey yok. Liseden beri arkadaşız. Ve o eşcinsel. Yani, biseksüel. Her neyse işte. Ama biz sadece arkadaşız. Lyric üç yaşından beri onunla birlikte onun evinde yaşıyoruz. Dürüst olmak gerekirse, onsuz ne yapardım bilmiyorum."

"Onun evi mi?"

"Evet. Çok büyük. Hepimizin kendi yatak odaları ve banyoları var ve çitlerle çevrili büyük bir bahçesi ve salıncak seti var. Lyric ve Acorn için mükemmel."

"Yani hepiniz onun büyük evinde bir aile gibi birlikte mi yaşıyorsunuz?"

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Her soru dizisinde sesi yükseliyor ve ellerini saçlarında gezdirip odanın içinde volta attığını hayal edebiliyorum. Yaşam düzenim konusunda neden aniden sinirlendiğini anlayamıyorum. Bunu ona defalarca söylediğimi biliyorum ve nasıl unutmuş olabileceğini anlayamıyorum.

"Şey, evet, sanırım böyle söylemek istersen, evet. Josh yıllar boyunca Lyric'e bakmamda bana çok yardımcı oldu. Bazen onu okula götürüyor, onunla oynayarak çok zaman geçiriyor. Onu amcası olarak görüyor. O iyi bir adam ve Lyric onun için deli oluyor."

Diğer uçta uzun bir sessizlik oluyor ve ben sabırla bekliyorum, umarım bu konuşma sona erer ve hafta sonumuzu birlikte planlamaya geri dönebiliriz. Ne yazık ki sessizlik devam ediyor, garip boyutlara ulaşıyor ve ben buna bir son vermek zorunda kalıyorum.

"Bir sorun mu var? Sesin sinirlenmiş gibi geliyor ve nedenini anlamıyorum."

"Bilmiyorum. Tüm bunlar hakkında ne hissettiğimden emin değilim. Bu adamla ilgili." "Hissedecek bir şey yok. O sadece bana inanılmaz bir teklif sunan bir arkadaş.

Yaşamak için bir yer. Dairem kendim, yürümeye başlayan bir çocuk, bir kedi ve bir köpek için çok küçüktü. Daha büyük, aynı zamanda güzel bir mahallede, aileme ve ofisime yakın bir yer bulmakta zorlanıyordum. Elimden geleni yapıyordum. Bir köpek ve bebek sahibi olmayı beklemiyordum, hatırladınız mı?"

Muhtemelen son kısmı eklememeliydim ama yanlış bir şey yaptığımı ima ederek beni üzmeye başladı.

"Yani başka bir herif benim hatunumu, çocuğumu ve köpeğimi mi alacak? Ve benim buna kızmamam mı gerekiyor?"

"Kimse senin bir şeyine sahip değil, Blue. Sen gittin, hatırladın mı? Yalnızdım ve Lyric ile köpeğine güzel bir yuva sağlamak için elimden geleni yapıyordum. İznini almadığım için özür dilerim ama kim ya da nerede olduğun hakkında hiçbir fikrim yoktu!"

Daha önce hiç böyle davrandığını görmemiştim - suçlamalarda bulunuyor ve benim, Lyric'in ve Acorn'un hayatında başka bir adam olduğu için kıskançlık çizgisinde yürüyor. Kararlarından pişman olması için bunca yıl geçmesi mi gerekti?

"Neden taşınmadın? Kendine daha güzel bir yer almak için yeterince para kazanıyor olmalısın. Özellikle de sana her ay gönderdiğim parayla."

"Çünkü burası bizim evimiz. Gitmek için bir sebebim yok. Ve lütfen yüzüme para fırlatmayın. Bir şey için her ay göndermiyorsun.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Bunu yaptığında, hepsini Lyric'in büyüdüğünde için bir hesaba yatıracağım."

Çakmağın belli belirsiz kıvılcımı duyuluyor, ardından öfkeli bir nefes. "Tanımadığım bir adamla yaşaman hoşuma gitmiyor. Benden başka neler sakladığını ya da başka neler döndüğünü nereden bileyim?"

"Sakın buna cüret etme!" Tüm bu çılgınlıklardan bıkmış bir şekilde öfkeleniyorum. "Senden hiçbir şey saklamıyorum ve Josh konusunda hiçbir sorun olmamalı. Eğer o olmasaydı, Boston'daki o gece seni asla göremezdim. Bana biletleri alan oydu."

Alay ediyor. "Ona teşekkür etmemi mi istiyorsun, Piper? Biletler için ona geri ödeme mi yapayım? Zaten o gece için pişman olduğuna eminim."

Kanım kaynamaya başlıyor ve şimdi yatak odamda kapıdan pencereye ve tekrar geriye doğru volta atan kişi benim.

"Bu gece neyin var senin?" diye sordum. "Neden davranıyorsun? Josh sadece bir arkadaş, bu. Ve hayır, her ne kadar tam bir felakete dönüşmüş olsa da o gece için pişman değilim."

Hiçbir şey söylemiyor. Ağlamak ve odanın öbür ucuna bir şey fırlatmak istiyorum. "Ben gidiyorum," diye mırıldanıyor.

Midem bulanıyor. "Her şeyi bu şekilde mi bırakacaksın?" Gözyaşlarıyla soruyorum.

"Bu konu hakkında daha fazla konuşmak istemiyorumGidip bir şeyler yapmam lazım."

"Ne?" Sesim boğazımda düğümleniyor ve kendime birkaç saniye alıyor. "Ne gibi şeyler?"

"Bunun bitmesini istiyorum. Koşuya çıkmam lazım. Koşmayı sevdiğim bir göl var ve yağmur yağmadan önce gitmek istiyorum. Yaklaşık 10 mil yapmalıyım."

Telefonu çekip bakıyorum, sonra tekrar kulağıma götürüyorum. "Neden sen? Geç oldu." Benden üç saat geride, on saat oldu.
Gölün etrafında 10 mil koşmak için geç bir saat. Öyle değil mi?

"Saatin kaç olduğu önemli değil, Piper. Sadece koşmak istiyorum."

Zihinsel yorgunluğumdan dolayı derin bir iç çekiyorum ve beş saniye gözlerimi kapatıyorum. Onun düzensiz ruh hali kafamı karıştırıyor ve onunla kavga etmek istemiyorum, özellikle de her şey bu kadar mükemmelken. Benim de buna bir son vermem gerekiyor. Koşuya çıkmayacağım ama kesinlikle yatacağım ve yarının daha iyi olmasını umacağım.

"Tamam," dedim. "Ne yapman gerekiyorsa yap o zaman. Geç oldu ve sabah çalışmam gerekiyor."

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Sorular dilimin ucuna kadar geliyor ama onları geri çekiyorum. Ona tekrar uyuşturucu kullanmaya başlayıp başlamadığını sormayacağım. Ondan şüphe ediyormuşum gibi hissettirmeyeceğim.

"Seni yarın arayacağım."

Tıkla.

Az önce kapattı mı?

Veda etmeden ya da seni seviyorum

demeden mi? Söyledi.

Ağlayarak yatağımın kenarına oturuyorum ve ellerimle yüzümü kapatıyorum. Telefonu elime alıp onu geri aramak ve az önce olanları bir şekilde geri alıp mutluluğa ve normalliğe geri dönmek istiyorum. Geçmiş deneyimlerim bana onu konuşmaya zorlarsam duvarlar öreceğini öğretti ve bu da yapmak isteyeceğim son şey. Bu gece elli mil yürüyecek ve sonunda Tanrı bilir nereye varacak.

Kendi hıçkırıklarımın arasından bir tırmalama sesi geliyor. Meşe palamudu yatağı eşeliyor.

Zayıfça gülümseyerek yanımdaki yatağı okşuyorum. "Yukarı gel, yavru köpek. Uyuyacağız."

İnliyor ve çenesini yatağa dayayıp bir patisini yukarı kaldırıyor. "Hadi,"

diyorum usulca. "Hadi yatağa gidelim."

Tekrar inliyor, ön patilerinden birini kaldırıyor, sonra tekrar yere koyuyor, sonra diğer patisini kaldırıyor ve tekrar yere koyuyor. Büyük kahverengi gözleri bana bakıyor ve zıplayamadığını fark ediyorum. Kaşlarımı çatarak eğilip onu yavaşça yatağa kaldırıyorum ve yanına kıvrılıyorum, yüzüm onunkine yakın, burun buruna. Alnının yumuşak tüylerini okşuyorum ve uykuya gözlerinin kapanışını izliyorum. Bu köpek birçok kez beni rahatlattı, kulübede titrediğimde beni sıcak tuttu, en yalnız günlerimde bana arkadaşlık etti. İnsanlar daha çok köpekler gibi olmalı; ne olursa olsun sarsılmaz ve koşulsuz bir sevgiyle. Bizi gördükleri için her zaman mutlu, bizimle birlikte oldukları için her zaman minnettar, bizi asla incitmezler.

Yarın Josh'tan Acorn için yatağın yanına bir rampa yapmasını isteyeceğim ve Blue beğenmezse kendini becerebilir.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

CHAPTERTWENTY-EIGHT

İki gün.

Kırk sekiz saat.

Birkaç saat, birkaç dakika ve birkaç saniye.

Blue'dan haber almayalı bu kadar zaman oldu. Bu bazılarına uzun bir süre gibi gelmeyebilir ama her gece onunla saatlerce konuştuktan sonra öyle. Onunla geçirdiğim zaman gün içinde inanılmaz derecede parlak bir nokta haline geldi, sabah kahvesi gibi günü atlatmama yardımcı olması için ihtiyacım olan bir şey.

Onu bir kez aradım ve iki kez e-posta gönderdim; ikisinden de yanıt alamadım ve bunun ne kadar üzücü olduğunu tarif bile edemem. Onu tekrar aramak için telefonu en az elli kez elime aldım ve Blue'nun iyi olup olmadığını öğrenmek için Reece'i arayıp aramamam gerektiğini tartışırken tırnaklarımı .

Ama ben *o kız* olmak istemiyorum.

Son birkaç yıldır çeşitli derecelerde o kız oldum ve bir daha asla o ağlayan, hızlı arama yapan, çılgınca mesaj bırakan kişi olmayacağıma yemin ettim.

Yine de birini özlemek, onun için duygusal ve fiziksel olarak acı çekmek çok zor. Blue beni de en az onun kadar bağımlı hale getirdi.

Ne yazık ki aşk için bir rehabilitasyon programı yok. Ditra beni milyonlarca kez birileriyle çıkmaya, başka erkeklerle seks yapmaya ve umarım başka birine aşık olmaya teşvik etti. Ama bana göre bu bir ribaunt. Ya da dikkat dağıtıcı. Onu daha çok seveceğimi, onunla daha çok birlikte olmak isteyeceğimi ve sonunda Mavi'yi unutacağımı *umarak* başka bir adamla ilişkiye giremem. Ya onu hiç unutamazsam? Bu kimseye haksızlık olur. Her zaman yalnız kalmayı seçtim, kendimi

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

olabildiğince meşgul olup, elimden gelen en iyi anne olmaya ve onu aklımdan çıkarmaya çalışacağım.

Bu işe yarar mı? Yaramıyor.

Özellikle de her gün ona çok benzeyen küçük bir yüze bakmak zorunda kaldığımda. Ve sallanan bir kuyrukla gelen başka bir küçük yüz.

İçimden bir ses Lyric ve Acorn bile her gün Blue'yu düşüneceğimi ve zamanımızın gelmesini bekleyeceğimi söylüyor.

Blue'nun ortadan kaybolduğu üç günün ardından, gecenin bir yarısı telefonum çaldı ve beni uykumdan uyandırdı. Daha cevap vermeden arayanın o olduğunu ve ortalığı karıştıracağını biliyordum.

"Alo?"

"Uğur Böceği, benim." Kulağım onun derin, cızırtılı sesiyle doldu. Onun seksi, o sesini duyunca altıma kaçırdığım sesi değil, bitkin, tükenmiş, bulamaç gibi sesi.

Yüksek sesle iç çektim. "Ne yapıyorsun?"

"Kafam çok karışıktı dostum. Seni aramak istedim ama bununla başa çıkamadım."

"Bana adam deme, lütfen."

"Özür dilerim." Kim bilir ne içerken çıkardığı ses sonraki birkaç saniyeyi dolduruyor. " dilerim, bebeğim. Bilmiyorum bile. Çok yorgundum ve uyuyamıyorum, başım ağrıyor, gömleğimi bulamadım ve yapacak çok vardı ama sonra tüm bu gürültüden ve konuşan, konuşan ve konuşan tüm o lanet insanlardan uzaklaşmak zorunda kaldım ve sadece kendi kulaklarımı bıçaklamak istedim. Ne demek istediğimi anlıyor musunuz?"

"Pek sayılmaz..."

"Biliyorum... çünkü sen her zaman çok iyisin ve çok açıksın. Anlıyor musun?"

Bilmiyorum. Keşke bilseydim.

"Blue, senin için gerçekten endişelendim. Aramayı ve e-posta göndermeyi bıraktığında ve neler olduğu hakkında hiçbir fikrim olmadığında beni ne kadar üzdüğünü biliyor musun? En azından bana bir e-posta gönderebilirsin."

"Özür dilerim. Kızma, tamam mı? Kızgın olmandan nefret ediyorum."

"Sadece kızgın değilim, incindim ve hayal kırıklığına uğradım. Ve endişeliyim."

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Ben de öyleyim. O adam ve tüm o saçmalıklar... beni mahvetti. Sanki o benim hayatımda ama *ben* hayatımda bile *değilim*."

Doğrulup yatağımın yanındaki lambayı yakıyorum. "Beni dinle," diyorum usulca. "Josh konusunda endişelenmeni gerektirecek bir şey yok. O sadece bir arkadaş. Seninle tanıştığımdan beri başka bir erkekle öpüşmedim ve öpüşmek de istemiyorum. Sadece seninle olmak istiyorum."

"Bilmiyorum, bebeğim. Hiçbir şeyle başa çıkamıyorum. Hayatla. Grupla. Bütün o lanet bulutlar. Sadece uyumak, yürümek ve belki de uyurgezerlik yapmak istiyorum. Uçmak istiyorum." Gülmeye ve öksürmeye başlar. "Ne dediğimi bilmiyorum. Farklı bir dil öğrenmeyi düşünüyorum. Gerçekten sadece yeni kelimeler öğrenmek istiyorum. Şu anda sahip olduklarımdan daha iyilerini."

İçime çöken o korku hissi bağırsaklarımdan başlayıp göğsüme kadar yayılıyor ve boğazımda kalın bir yumru olarak yerleşiyor. Bu telefon görüşmesinin her dakikası, geçtiğimiz ay boyunca hissettiğim mutluluğu ve umudu yavaş yavaş tüketiyor.

"İçki mi içtin? Lütfen doğruyu söyle."

Piercing'inin tıkırtılarını duyuyorum. "Hadi...." Sesi çaresizlikle damlıyor.

"Sadece söyle

bana." "Evet."

"Başka ne var?" Titrek bir sesle soruyorum.

"Piper..." diye yalvarıyor. "Yapma."

"Anlat bana."

"Her şey. Her zamanki şeyler," diye itiraf ediyor. "Bunu yapmak istememiştim. Sadece bir geceliğine her şeyi uyuşturmak istedim. Hepsi bu. Ama sonra uyuyamadım ve gece bir türlü bitmedi."

"Bunu yapamayacağını biliyorsun," diyorum. "Bir kez başladığında duramayacağını biliyorsun."

"Bu sefer yapabileceğimi düşündüm. Gerçekten düşündüm, bebeğim. Ama çok iyi hissettirdi. "

"Kesin şunu!" Çığlık atıyorum. "Bunu duymak istemiyorum." Tutmaya çalıştığım yaşlar gözlerimden dökülüyor ve hayal kırıklığıyla yastıklarımdan birini odanın öbür ucuna fırlatıyorum. Her şeyin gerçekliği içime işledikçe mide bulantısı dalgaları içimi titretiyor. Tüm ilerlemesini çöpe atmıştı. Lyric'le yakın zamanda buluşma şansını mahvetti. Ve inşa ettiğimiz temeli bir kez daha parçaladı.

"Hey, özür dilerim-"

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Üzgün değilsin! Bunu kendine ve bana yapmaya devam ediyorsun! Neyin var senin, Blue? Neden sonunda her şey yoluna girdiğinde her şeyi mahvetmek zorundasın? Bunu *her seferinde* yapıyorsun. Bu senin için bir çeşit oyun mu?"

"Oyunlar eğlencelidir, Piper. Bu eğlenceden en uzak şey. Ne oluyor lan?"

"Bunu tekrar yaptığına inanamıyorum ve yine tüm vaatlerine kandım.
Çok aptalım!"

"Duracağım. Tamam mı?" diyor abartılı bir iyimserlikle. "Bana bir hafta ver. En fazla iki hafta. Daha iyi olacağım. Söz veriyorum."

"Yalan söylüyorsun! Bunların hepsini daha önce de söyledin. Asla durmayacaksın." "Deniyorum. bir şey olduğunu bilmiyorsun... böyle hissetmek ve
normal hissedebiliyorum. Hiç anlamıyorsun. Mükemmel küçük elf hayatında yaşıyorsun-"

"Affedersiniz?" Ben soruyorum. "Nasıl mükemmel bir hayatım olabilir ki? Yıllardır kalbimle oynayan bir adamım var! Her gün kıçımı yırtarak çalışıyorum! Kaybolduğun günden beri bekarım ve ne var biliyor musun? Berbat bir durum. Yalnızım. Evlenip bir aile kurmak istiyordum ama bunun yerine seninle bu karmaşanın içindeyim çünkü seni nasıl unutacağımı bilmiyorum." Ona bağırırken gözyaşlarım yüzümden aşağı akıyor. "Tek başıma bir çocuk büyütmek istediğimi mi sanıyorsun? Biyolojik arkadaşımla evcilik oynamak istediğimi mi sanıyorsun? Kendi başına yukarı çıkamayacak kadar güçsüz olduğu için zavallı köpeğini merdivenlerden yukarı ve aşağı taşımaktan hoşlandığımı mı sanıyorsun? İki kız kardeşimin de evli olması, tatile gitmeleri ve her türlü gelecek planına sahip olmaları ve benim *hiçbir şeyimin* olmaması nasıl bir duygu sence? Hamile kaldığım ve beni becerip kaçan evsiz bir adam tarafından terk edildiğim için babamın benimle neredeyse hiç konuşmamasını umursuyor musun? Hayır Blue, hiç de mükemmel bir hayatım yok! Bir uçurumda sıkışıp kaldım çünkü seni seviyorum ve sen benim aptal kıçımı kandırmaya devam ediyorsun ve ben de *sana izin veriyorum* çünkü sana inanmaya çalışıyorum. Ve biliyor musun? Sen buna değmezsin."

Şakaklarım öfkeyle zonkluyor ve boğazım düğümleniyor. Sonunda beni kırılma noktama kadar zorladı ve daha fazla dayanamıyorum. Tüm bu kafa karışıklığı, kalp kırıklığı ve sahte umutlar beni bunaltıyor.

Telefonun diğer ucundan sertçe nefes aldığını duyabiliyorum. "Vay be." Sonunda konuştuğunda sesi gergindi. "Böyle mi hissediyorsun? Her şey hakkında mı? Benim hakkımda mı?"

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Komodinden aldığım bir mendille burnumu siliyorum. "Evet." Onu incittiğimi biliyorum ama şu anda umursamanın ötesindeyim çünkü incinmiş *durumdayım* ve bunu nasıl durduracağımı bilmiyorum.

"Bu gerçekten berbat. Beni sevdiğini sanıyordum ve şimdi bana buna değmediğimi mi söylüyorsun? Harika."

"Seni seviyorum! biliyorsun. Yoksa neden seninle uğraşayım ki? Başka kim buna katlanır ki? Sorun şu ki sen kafayı bulmaya aşıksın. Uyuşturucu ve alkolü beni sevdiğinden daha çok seviyorsun."

"Hayır."

"Bu doğru! Bunu her yaptığında beni kaybedeceğini biliyorsun ama yine de yapıyorsun. Umurunda bile değil! Bana tek kullanımlıkmışım gibi davranıyorsun. Benden faydalanıyorsun çünkü her zaman tekrar deneyeceğimi biliyorsun. Her zaman denedin!"

"Siktir , Piper. Benim hakkımda hiçbir şey anlamıyorsun."

Sözleri kalbime saplanan bir kılıç gibi. Onu anlamak için çok uğraştım. Sabırlı ve bağışlayıcı olmaya çalıştım ve bu beni tekrar tekrar incitti. Şu anda bile o kadar dağılmış durumda ki bu konuşmanın ciddiyetini kavradığını bile sanmıyorum.

"Biliyor musun? Haklısın. Seni anlamıyorum," diye ağlıyorum. "Ve denemekten bıktım usandım! Artık bunu seninle yapmak istemiyorum. Gidip kafayı bulabilirsin, hayatını ve kariyerini mahvedebilirsin, artık umurumda değil! Beni bir daha aramanı istemiyorum. Beni duyuyor musun? Hayatımdan sonsuza dek çıkmanı istiyorum."

"Piper ....."

"Cehenneme git!"

Telefonu öyle bir yere çarptım ki plastik ahize çatladı ve küçük bir parçası odanın diğer ucuna uçtu. Yüzümü yastığıma gömüp hayatım boyunca hiç ağlamadığım kadar çok ağlıyorum. Nefesim kesilene, kaburgalarım ağrıyana ve gözlerim şişip yanana kadar ağlıyorum. Artık gözyaşı kalmayana kadar ağlıyorum ve boğuluyorum ve boşluktan titriyorum.

Neden ona olan sevgim yeterli değil? Neden kafayı bulması gerekiyor? Bana tek istediğinin birlikte olmamız olduğunu söyledikten sonra nasıl oluyor da dönüp uyuşturucu ve alkol gibi anlamsız bir şey için her şeyi bir kenara atabiliyor? Bu bana hiç mantıklı gelmiyor.

Bir zombi gibi banyoya girip küçük bir kâğıt bardağa su dolduruyorum ve aynada kendime bakarken yavaşça yudumluyorum. Yansımam, tam olarak içimde hissettiğim gibi göründüğümü doğruluyor.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Kırılmış. Bitkin. İğrenç.

Hiç kimseye bu kadar çirkin sözler söylememiştim ve keşke hepsini geri alabilseydim. Bu ben değilim. *Bu ben değilim.* Ben iyi bir insanım. Bu şekilde davranılmayı hak etmiyorum ve en sevdiğim insana bu kadar kötü davranmış olmaktan nefret ediyorum, çünkü onun da bunu hak ettiğini düşünmüyorum. *Yanlış* giden bir şeyler var.

Yatağıma geri dönüyorum ama bir türlü uykuya dalamıyorum. Beynim dinlenmiyor, konuşmamızı tekrar tekrar oynatıyor, daha fazla gözyaşı döküyor. Başım şiddetli bir ağrıyla zonkluyor ve patlayacakmış gibi hissediyorum. Banyoya geri dönüp üç Ibuprofen ve bir dekonjestan yutuyorum. Başıma soğuk bir bez koyuyorum ama hiçbir şey başımdaki ağrıyı dindirmiyor.

Ya da kalbimde.

Tül perdelerimin arasından süzülen sabah güneşi beni neşelendirmiyor. Bugün, aramızdaki her şeyin mükemmel gittiği zamanlarda uyandığım gibi parlak ve yeni bir gün değil. Telefonu yüzüne kapattığımdan beri saatler geçti ve gerçekten de arayıp en azından işleri düzeltmeye çalışacağını düşünmüştüm. Yapması gereken bu değil miydi? Özür dilemesi? Ben de özür dilerdim. Ona ne kadar üzgün olduğumu ve onu ne kadar çok sevdiğimi söylerdim. Onu anlamadığım doğru. Ama onu *tanıyorum* ve eminim ki telefonu kapatır kapatmaz tüm bunlarla yüzleşmek yerine kendini uyuşturmak için hangi uyuşturucusu varsa ona . Sanırım onun için seçim hiçbir zaman benimle kafayı bulmak arasında değil; onun seçimi her zaman kaçmak.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

CHAPTERTWENTY-NINE

Bu ayki nafaka çeki bugün zarfın katlanmış bir notla birlikte geldi. İnce kâğıdı tanıdım, bütün notlarını yazdığı kâğıt.

Açmadım. Çeki bankaya götürmek üzere cüzdanıma koyuyorum ve notu üst kattaki odama çıkarıyorum.

Okumak istiyor
muyum? Emin değilim.
Notu bir çekmeceye koyup unutabilirdim. Yırtıp
atabilir ve küçük parçalara ayırabilirim.
Ya da açıp Blue ne diyecek diye bakabilirim.
Tabii ki öyle yaparım.

Sevgili Piper,
İstediğin şeyi yapmaya ve hayatından uzak durmaya çalışıyorum. Sen ve Lyric için en iyisinin bu olduğunu biliyorum. Söylediğin her şey doğru. Senin hiçbir parçana değmem. Keşke sevgine ve ilgine değseydim. Bende ne bulduğunu hiç anlamadım. Birinin neden bu kadar
güzel ve tatlı onlara dokunmama izin verirdi. Bu yüzden ellerimi senden asla uzak tutamıyorum. Sana her dokunuşum bir hediye gibi, nadir bir şey ve
Değerli, yapmamam gerektiğini biliyorum. Ama istiyorum. Seni istiyorum. Seni parkta gördüğüm ilk günden beri istiyorum. sorunumun ne olduğunu, neden bir şeyleri mahvettiğimi ve cevabım bilmiyorum. Bende bir sorun var ya da belki de ben buyum ve bu benim için normal.
Benim bir sorunum yok. Her neyse, işleri berbat ve seni incittim, özür dilerim. Bana inanmadığını biliyorum ama seni asla incitmek istemem.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Sana her şeyi vermek istiyorum. Seni hiç olmadığın kadar mutlu etmek istiyorum. En sevdiğin pişmanlığın ya da en kötü anın olmak istemiyorum. Senin ve Lyric'gurur duyacağı biri olmak istiyorum. Deniyorum. Sana kalbimin ve ruhumun her parçasıyla söz veriyorum, çok çabalıyorum ve çok yorgunum ama pes etmeyeceğim. Sen güçlü ol, ben de güçlü olacağım ve bir gün bunu başaracağız. Senin için üzülmediğim ve seni hayal etmediğim bir gün bile geçmiyor. Sana seni sevecek ve mutlu olacak birini bulmanı söylemek isterdim ama bunu yapamam Uğur Böceği. Konu sen olunca bencil oluyorum. Sahip olduğum ve sevdiğim tek şey sensin ve senden vazgeçemem. Sen de benden vazgeçmemeye çalış.
Seni yarın olmayacakmış gibi
seviyorum, Blue

O tanıdık ağrı midemi yakıyor ve göğsüme, oradan da boğazıma yayılıyor. Tek yapmak istediğim onu aramak ve onu ne kadar özlediğimi söylemek. Ona içki içmesinin, uyuşturucu kullanmasının ya da dünyanın öbür ucuna gitmesinin umurumda olmadığını söylemek istiyorum. Eğer birbirimizi bu kadar çok seviyorsak, ne olursa olsun birlikte olmalıyız.

Belki de ona çok yüklendim, var olmayan bir tür mükemmel olmasını bekledim. Pek çok insanın bağımlılığı var ve hala kariyerleri ve ilişkileri var. Ona karşı sabırlı olursam, belki bunun üstesinden gelmenin bir yolunu bulabiliriz ve o da temelli bırakır. Bundan çok daha iyi olurdu. Bunu birlikte çözmememiz için hiçbir sebep yok.

Telefonumu aldım ve numarasını çevirdim.

"Anne?" Lyric kapı aralığından kafasını uzatıyor. "Acorn'u yürüyüşe mi çıkarıyoruz?"

Ve işte, benim sevimli, tatlı, mantık dünyam.

Gülümseyerek, Mavi cevap vermeden önce telefonun aramayı sonlandırma düğmesine basıyorum. "Ben de tam seni almaya geliyordum," diye cevap veriyorum, notu tekrar katlayıp

Yıllar boyunca biriktirdiğim diğerleriyle birlikte komodinime koyuyorum.

Umarım haklısındır, Blue, ve bir gün bunu doğru yaparız. Hepimiz için.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

CHAPTERTHIRTY

Kalbimi kırdığını mı düşünüyorsun, bebeğim? Yere yatıp öldüğümü mü sanıyorsun?
Ruhumu söküp aldın sevgilim, umursamadığımı mı sandın?
Beni tanıdığını sanıyorsan, etrafına bir bak, beni
tanımıyorum bile ve yalanlardan bıktım, Tatlı
delilik, nerelerdeydin? Her zaman en iyi arkadaşım
olduğunu biliyorsun.
Bana cenneti gösterdin bebeğim, şimdi de ben sana cehennemi göstereceğim.

Direksiyonu tutuyorum ve Ditra öne doğru eğilip radyo istasyonunu başka bir şeyle değiştiriyor.

"Onun lirik öfke nöbetlerinden bıktım." İç geçiriyor ve çıplak ayağını ön panelimin üzerine koyuyor. " bunu aşması ve kendini toparlaması gerekiyor." "Onun hakkında konuşmak istemiyorum," diye cevap veriyorum ve konuşmuyorum da. İstemiyorum bile onu düşünmek için.

"Billy geçen ay onları konserde izledi ve çok iyi olduklarını söyledi. Yeni albümlerindeki sert rock şarkılarına bayılıyor. Sanırım acının yaratıcılığı beslediği doğru." Billy. Mohawk Guy olarak da bilinir. Konser gecesi Ditra'yla eve gitti ve bir daha hiç ayrılmadı. İyi bir adam olduğu ortaya çıktı. Zeki de. Altı haneli rakamlar kazanan bir video oyunu geliştiricisi. Neyse ki artık Mohawk saçı yok. Saçları artık omuz hizasında ve aslında çok yakışıklı. O ve Ditra birbirleri için deli oluyorlar ve hatta yakında evlenmeyi bile .

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Ditra'nın aşık olup evleneceğini ve benim bekar kalacağımı hiç düşünmemiştim.

Arabayı kafenin önüne park ediyorum, Ditra ayakkabılarını giyiyor ve içeri giriyoruz. Perşembe gecesi ritüelimiz yıllar içinde düzensizleşti ama yine de elimizden geldiğince sık bir araya gelmeye çalışıyoruz, ister akşam yemeği için olsun, ister bu akşam yaptığımız gibi bir latte ve pasta yemek için.

"İşler nasıl?" Masamıza yerleştikten sonra sordum. "Çok yoğun. Boner'ı bir erkek masöze yönlendirdim."

"Nihayet! Bunu haftalar önce yapmalıydın. Bu çok iğrenç ve uygunsuz."

Elmalı streuselini ısırıyor ve çiğnerken başını sallıyor. "Bazen insanlara masaj yaptığınızda böyle şeyler olur. Biraz duygusallaşırlar, biraz tahrik olurlar. Ellerinizi insanların üzerine koymanın getirdiği bir şey bu. Ama o bunu tamamen yeni bir seviyeye taşıdı. Devasa bir aleti olan birinin her hafta ereksiyon olmasını ve sanki bu benim suçummuş gibi bana bakmasını kabul edemem." Titriyor. "Bu işi yaptığım onca yıl boyunca beni iğrendiren tek kişi o oldu."

"Bana masaj yapsaydın ben de tahrik olurdum herhalde," diye takılıyorum.

"Sana masaj yapmama izin vermelisin. Stresli omuzlarını buradan görebiliyorum. Sana aldığım ergonomik klavyeyi kullanıyor musun?" "Hayatımı kurtarmak için o şeyle yazamıyorum." Denedim. Gerçekten. Ama büyük Klavyenin ortasındaki yarık ve açılı tuşlar beni deli ediyordu. "Alışmak biraz zaman alıyor."

"Ben yapamıyorum. Dakikada doksan kelime yazarken dakikada on kelimeye düştüm. Bu durum verimliliğimi büyük ölçüde düşürüyordu."

"O zaman sana gösterdiğim egzersizleri yapmalısın."

"Öyleydim," diye yalan söylüyorum. Ditra vücut terapisine bayılıyor ve beni kobay olarak kullanmaktan hoşlanıyor, ben de buna aldırmıyorum çünkü bu onu mutlu ediyor. Klavye tam bir felaketti ama ofis koltuğum için bana verdiği sırt yastığı harika.

"Bu gece benimle bir şey konuşmak istediğini söylemiştin. Her şey yolunda mı?"

Başımı salladım. "Hiçbir sorun yok. Sadece çok düşündüm ve ruhumu aradım. Sanırım Lyric ve benim için kendi evimizi alma zamanı geldi."

Tuhaf bir kahkaha atıyor. "Şaka yapıyorsun."

"Hayır, ben ciddiyim. Bence bu herkes için en iyisi. Neden? Aynı fikirde değil misin?"

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Buna inanamayacaksın. Senin için bir şeyim var," diyor ve deri çantasını kucağına çekiyor. Çantasını karıştırıyor ve içinden katlanmış bir kâğıt parçası çıkarıp masanın üzerinden bana doğru uzatıyor.

"Bu da başka bir randevu sitesi olmasa iyi olur," diyorum, beni ısıracakmış gibi kâğıda bakarak.

"Öyle değil, söz veriyorum."

Küçük bungalov tarzı bir ev için emlak ilanı olduğunu görünce şaşırıyorum. Hızlıca göz gezdiriyorum-üç yatak odası, iki banyo, küçük bir bahçe, ön tarafta şirin bir sundurma, bir sürü çiçek. Mükemmel bir yer.

Gülümsüyorum ama şaşırmış ve biraz da kafam karışmış hissediyorum. Yine de sanırım böyle hissetmemeliydim. Ditra benim en iyi arkadaşım. Eminim o da benim gibi kanatlarımı açmamın zamanının geldiğini düşünmeye başlamıştır.

"Bizim evin hemen arkasındaki ev. Benim arka bahçem o arka bahçeye değiyor. Birkaç gün önce satılık tabelasını görür görmez aklıma sen geldin."

"Sanki aklımı okudun. Aylardır kendi evimi almayı düşünüyordum. Verilmesi zor bir karar. Josh ve ben çok yakınız ve Lyric onu seviyor."

"Bu ev senin için mükemmel olur," diyor. "Seni seviyorum. Josh'u da. Bu kadar yakın arkadaş olmanız harika. Ama ikinizin de bir tür kıç tekmesine ihtiyacınız var. Başka insanlarla ilişki kurmamak için birbirinizi koltuk değneği olarak kullanıyorsunuz. Siz ikiniz çıkar arkadaşlığını tuhaf bir boyuta taşıdınız."

"Bunu bilmiyorum...." Haklı olduğunu bildiğim halde söylüyorum.

"Bu doğru. Ve artık büyüdüğü için bunun Lyric için iyi olduğundan emin değilim. Josh'ı neredeyse babası gibi görüyor."

Başımı sallıyorum ve şekerli kurabiyemi dörde bölüp bir parçasını latteme batırıyorum. "Hayır, bilmiyor. Josh'ın babası olmadığını biliyor. Onun için bir amca gibi."

"İkinizin aslında evli olduğunuzu düşünüyor. Anlamıyor. Bence bu ona ilişkiler hakkında çarpık bir fikir verecek."

Bir an için bunu düşündüm ve Ditra'nın neden endişelendiğini anlayabiliyorum. Lyric'in yaptığım herhangi bir şeyden olumsuz etkilenmesini asla istemem.

"Otuz yaşındasın, Piper. Gerçi hala yirmi gösteriyorsun ama bunu sonra konuşuruz. Ama en iyi arkadaşın olarak, hayatında daha fazlası olsun istiyorum. Biriyle çıkmalısın. Blue'yu aşmalısın ve

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Josh ile la-la diyarında. Josh ise başka bir hikâye. Bence kendini adamaktan korkuyor çünkü siki mi yoksa amı mı tercih ettiğini bilmiyor ve yanlış olanı seçeceğinden korkuyor."

"Ditra! Bu korkunç." Yine de haklı. ben de Josh da biliyor.
Bunu herkes bilir. "Dürüst

davranıyorum."

"Biliyorum."

"Seni gerçekten mutlu görmek istiyorum ve hayatına devam etmene izin vermediğin için hayatının büyük bir kısmının elinden kayıp gitmesine izin veriyormuşsun gibi hissediyorum. Josh'u çok uzun zamandır bir güvenlik ağı olarak kullanıyorsun. Senin de çok iyi bildiğin gibi, birçok erkekle çıktım ve neyi sevip sevmediğimi anladım ve ne istediğimi biliyordum."

"Mohawk saçlı ve burnunda halka olan bir adam istediğini biliyor muydun?"

"Hayır. Beni güldüren, çocuk istemeyen, biraz dağınık , iyi bir işi olan ve tembel olmayan ve bana dünyadaki tek kızmışım gibi bakan bir erkek istediğimi biliyordum. İşte ben bunu buldum."

Onu buldu. Billy gerçekten harika bir adam ama garip bir dekorun arkasına gizlenmiş. Blue'yu avladığım gecenin onlar için sonsuza dek mutlu bir geceye dönüşmesine sevindim.

Keşke ben de o kadar şanslı olsaydım.

Tırnağıyla emlak listesine dokunarak dikkatimi tekrar oraya çekti. "Şimdi ev hakkında. Ayrıntıları biliyorum."

Ona gülümsedim ve derin bir nefes aldım. Ona ev bakmaya başlamak istediğimi söylemeyi planlarken, önüme bu kadar çabuk bir ev konacağını hiç düşünmemiştim. "Tamam, dinliyorum."

"Bakmaya gittim ve çok güzel olduğunu gördüm. Her şey yenilenmiş - tüm beyaz eşyalar yeni, granit tezgahlar, parke zeminler var, tüm banyolar yeniden yapılmış. Bodrum katı da tamamen bitmiş ve bir yarım banyosu daha var. Yepyeni bir ev gibi. Küçük ama küçük *hissettirmiyor*. Çok açık. Ve senin ofisine ve Lyric'in okuluna yakın. Ve bana. Bundan bahsetmiş miydim?"

"Kulağa gerçekten hoş geliyor. Bunu karşılayabileceğimden bile emin değilim. Henüz o kadar ileri gitmedim."

"Muhtemelen ilk kez ev almaya hak kazanacaksınız. Çok iyi para kazanıyorsunuz. Bir sürü kredi kartı borcunuz var mı?"

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Hayır. Sadece bir kredi kartım var yaklaşık 200 dolar borcum var.
Bu ."

Ağzı açık kaldı. "Bu bir şey değil! Bir de benimkini görmelisin. Konut kredisi peşinatı için biraz paran varsa, eminim bunu karşılayabilirsin."

Dudağımı çiğniyorum. Ev kulağa mükemmel geliyor.

"Bir sonraki adımları bu kadar çabuk atmak zorunda kalmayı beklemiyordum."

"Bu kader, Piper. Kaçırılmayacak kadar iyi. Bunu alırsan bana çok yakın olacaksın! Bu harika olur. Akşam yemeğine gelebilirsin ya da ben yürüyerek seni ziyaret edebilirim. Bunu sevmez miydin?"

"Bu güzel olurdu. Birlikte yürüyüşe çıkabiliriz."

"Evet! Josh'un Lyric konusunda sana çok yardımcı olduğunu biliyorum. Billy ve ben sana yardım etmekten mutluluk duyarız. Bebek bakıcılığı yapabiliriz, geç saate kadar çalışmak zorunda kalırsan onu ben alabilirim. Kendi çocuklarımızı istemiyor olmamız Lyric'i sevmediğimiz ve onunla vakit geçirmekten keyif almadığımız anlamına gelmiyor. O bizim sözde çocuğumuz gibi."

"Siz harikasınız," diye cevap veriyorum. "Söz bunu düşüneceğim."

"Yarın bakacak mısınız? Emlakçıyla konuştum ve onu ararsak bizimle orada buluşacağını söyledi. Yakınlarda oturuyor."

Israrcı davranıyor ama bunun nedeni muhtemelen bu konuda ayak sürüyeceğimi biliyor olması. Kendimden 30 yaşında diye bahsedilmesine hâlâ biraz şaşırıyorum.

Otuz

Otuz!

Lyric neredeyse sekiz yaşında. Yıllar hangi cehenneme gitti? Ditra haklı, yılların öylece geçip gitmesine izin verdim, kendimi işe ve anneliğe verdim ve Blue ile rollercoaster'a bindim. Ona hayatımdan çıkmasını söylediğimden beri neredeyse üç yıl geçti ve o da tam olarak bunu yaptı. Her ay bir çek göndermesi ve geçen yılki notu dışında ondan haber almadım. Artık not yok, e-posta yok, sarhoşken aramak yok, ayıkken aramak yok.

Yine de bana yönelik olduğunu bildiğim öfkeli sözler var.

Gazeteyi elime alıp masanın karşısındaki en iyi arkadaşıma başımla selam veriyorum. "Emlakçıyı arayabilir misin? Yarın öğleden sonra bu eve bir göz atalım."

Sevinçten çığlık atıyor. "Evet!"

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

CHAPTERTHIRTY-ONE

"Taşınıyor musun?"

Dolabımın kapısından dönüp ona başımı sallıyorum. "Evet. Dün bir teklif sundum ve kabul edildi. Harika bir ev, Lyric de çok sevdi."

"*Burayı* çok seviyor. Senin de sevdiğini sanıyordum. Bana söylemediğin bir şey mi oldu?"

"Hayır, tabii ki değil. Sadece buradaki misafirperverliğimizi yıprattığımızı düşünüyorum. Beş yıldır burada yaşadığımızın farkında mısın?"

Geniş omuzlarını silkiyor. "Yani? Zaman sınırı yok, Piper. Buraya taşındığında sana söylemiştim."

Yatağa oturuyorum ve bacaklarımı altıma alıyorum. "Biliyorum ve burada yaşamayı çok sevdik. Artık kendi başıma kalmamın ve sana yaslanmamamın zamanı geldi gibi hissediyorum."

"Bana mı yaslanıyorsun?" Yatakta yanıma oturdu. "Bana yaslanacağını hiç düşünmemiştim."

"Evet, ."

Başını sallıyor ve sarı saçları gözlerinin önüne düşüyor. "Eğer , umurumda değil."

"Umurumda."

Yüzüme bakıyor ve ben onun yüzünde şaşkınlık, hatta üzüntü görüyorum. Kalbime bir sızı saplandı. Taşınmama üzüleceğini düşünmemiştim. Benim adıma mutlu olacağını, hatta hepimizin evden çıkmasına sevineceğini düşünmüştüm. Özellikle de Acorn krem rengi halının her yerinde kaza yaptığından beri. Josh bu konuda hiç kızgın davranmadı, her zaman anlayışlı davrandı ve hatta büyük bir halı temizleyici kiraladığımda bana yardım etti. Yine de bu onu rahatsız ediyor olmalı.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Taşınmanızı istemiyorum. Burada bir aile gibi olduğumuzu sanıyordum."

"Öyleyiz," diye temin ediyorum onu, koluna dokunarak. "Ve seni çok seviyoruz. Ama öte yandan, biz bir aile değiliz Josh. Öyleymiş gibi davranıyoruz. Akşam yemeklerine ve sinemaya gidiyoruz, geceleri kanepede üst üste oturuyoruz, birlikte yemek yapıyoruz. Ben senin kız arkadaşın gibi davranıyorum, sen de benim erkek arkadaşım gibi davranıyorsun. Muhtemelen Lyric için gerçekten kafa karıştırıcı bir durum."

"Bunun doğru olduğunu sanmıyorum. O güvende ve seviliyor. O mutlu."

"Evet. Hepsi doğru. Ama bence birlikte yaşamamız onun için kafa karıştırıcı olabilir, çünkü artık yaşlanıyor ve bence bu *bizim* için de kafa karıştırıcı."

"*Hayat* kafa karıştırıcıdır. Sadece onunla devam et."

Gülümsüyorum. "Öyle. Ama öyle olmak zorunda olmadığını düşünmeye başlıyorum. En azından bu kadar değil. Bize bir bakın. Son beş yılı hem birlikte hem de bireysel olarak büyük bir kafa karışıklığı içinde geçirdik. Sanırım benim yeni bir başlangıca ihtiyacım var. Bence senin de öyle. Bu mantıklı mı?"

Yanağındaki kirli sakalı ovuşturuyor. "Öyle. Ama yine de *gitmenizi* istemiyorum." Son kelime, sanki bu düşünce onun için saçma ve düşünülemezmiş gibi bir ıstırap notası alıyor.

"Biliyorum. Yine de görüşeceğiz Josh. Bunun arkadaşlığımızı mahvetmesini istemiyorum. Bu beni öldürür. Seni hâlâ hayatımızda istiyorum. Sadece ayrı evlerde."

"Şaka mı yapıyorsun? Benden o kadar kolay kurtulamazsınız. Sizden hâlâ haftada bir kez gelip en son mutfak deneylerimi yemenizi bekliyorum."

Rahatlayarak gülümsedim. "Tabii ki yapacağız. Haftalık mide ağrım olmasa ne yapardım?"

Aramızdaki boşluğa doğru eğilerek sarılmak için kolumu ona doluyorum, o da bana sıkıca sarılıyor. Gözlerimi kapatıyorum ve omzuna yaslanıp iç çekiyorum. Onu her gün görememek zor olacak, çünkü o uzun zamandır benim güvenli ve tutarlı yerimdi.

Biraz uzaklaşıyorum ama elimi kaslı omzunda tutmaya devam ediyorum. Bir erkeğin kollarının tekrar bana sarılması iyi hissettiriyor. Onun kolonyasını koklamak. Bana acı tatlı çarpık bir gülümseme veriyor, sonra eğiliyor ve dudaklarını dudaklarıma bastırıyor. Yanıt olarak omzunu sıktığımda yanağıma dokunuyor, başını eğiyor ve beni daha derin öpüyor.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Birkaç dakika sonra bir parça geri çekiliyor, belki de onu itmemi bekliyor. İtmiyorum ve beni tekrar öpüyor. İçimde derinlerde bir şey ince bir iplik gibi çözülüyor ve onun yumuşak öpücüklerinde kayboluyorum. Elimi koluna götürüyorum, yavaşça elimi gömleğinin kolunun altına kaydırıyorum, pürüzsüz, sert kası hissediyorum. Belimi kavrayarak beni kucağına oturana kadar çekiyor. Kollarımı boynuna doluyor ve dolgun dudaklarını öpüyorum.

Blue'nun yüzü gözlerimin önünde beliriyor ve suçluluk duygusu kafamın içinde kükreyen bir gök gürültüsü gibi onunla birlikte geliyor. Burada olup bu tatlı anı mahvetmemeliydi. Hayatımı istila etmeye hakkı yok. Ama işgal ediyor. da ondan nefret etmeme, onu özlememe ve kendimden nefret etmeme neden oluyor.

Josh dudaklarımdan boynuma, göğsümün vadisine doğru ılık, yumuşak öpücükler yağdırarak dikkatimi tekrar ona çekiyor.

Yüzünü ellerimle kavrayarak onu dudaklarıma doğru çekiyorum ve o da beni giderek artan bir açlıkla öpüyor.

"Ne yapıyoruz biz?" Hava almak için ayrıldığımızda fısıldıyorum.

"Bunu uzun yapmak istiyordum." Beni tekrar öpüyor. Aramızdaki kıvılcımları inkar edemem. Ama whoa-Josh*?*

"Ben... Şaşırdım," diye cevap veriyorum.

İçini çekiyor ve elini yanağımda gezdiriyor. "Evet, ben de. Bak, yeni evine yerleştiğinde ve artık bu ev arkadaşlığı durumundan kurtulduğumuzda... Neden gerçek bir randevuya çıkmıyoruz? Bakalım ne olacak?"

Suskun bir şokla dudaklarımı araladım. Bunun tahmin etmemiştim.

Hayır. Hiç. Hiç.

Beynimi çalışır getirmek için başımı sallıyorum. "Tamam. Evet. Bunu deneyelim."

Beni bir kez daha öpüyor; ayaklarımı yerden kesecek ve bana düşünecek çok şey verecek derin bir öpücük.

Birdenbire, Josh artık benim tutarlı yerim değil. Ve hayatımı düzene sokma planım suya düşmüş olabilir.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

CHAPTERTHIRTY-TWO

"Anne? Anne?"

Lyric pijamalarıyla yatağın yanında duruyor, yüzünde gözyaşları var. İçime soğuk bir korku doluyor ve hemen ayağa fırlıyorum.

Lyric asla ağlamaz.

"Neyin var? İyi misin?" Onu tepeden tırnağa tarayıp kan ya da çürük var mı diye bakıyorum.

"Bu Acorn. Ayağa kalkmıyor ve garip nefes alıyor." Olamaz.

Yataktan fırlayıp Lyric'i takip ederek Acorn'un yerde yattığı ve nefes nefese kaldığı oturma odasına gidiyorum. Normalde ya benim ya da Lyric'in yatak odasında uyurdu. Gece bir ara buraya gelmiş olmalı. Yeni evimizin sevdiğim yanlarından biri de tek katlı bir çiftlik olması. Acorn taşınmadan tüm odalara girebiliyor.

Diz onu okşuyorum ve ellerimi nazikçe üzerinde gezdiriyorum, aniden bu kadar zayıflamış olması beni endişelendiriyor. "Neyin var dostum? Kalkmak ister misin? Kahvaltı yapmak ister misin?" Genellikle onu heyecanlandıran ve kalkıp hareket etmesini sağlayan kelimeleri kullanıyorum ama yerinden kıpırdamıyor.

"O hasta mı, anne?"

Kolumu ona doladım ve şakağına bir öpücük kondurdum. "Emin değilim tatlım. Sanırım onu doktora götürmem gerekiyor."

Onu ayağa kaldırmaya çalışıyorum ama yalpalıyor ve tekrar yere düşüyor.

"Sorun yok, yavru köpek." Başının üstünü öpüyorum ve o da yanağımı yalıyor. Dudağımı ısırarak gözlerimin arkasında yanan yaşlara karşı savaşıyorum. Bu köpeği çok seviyorum. O başka bir çocuk gibi ve onu kaybetme düşüncesi kalbimi kırıyor.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Tatlım, ben veterineri ararken sen de onunla otur ve onu güzelce sev, olur mu?"

Yemek ve su kaplarını ve penguenini çoktan ona getirmiş ve yanına oturmuş, onunla yumuşak bir şekilde konuşurken her şeyi ulaşabileceği şekilde düzenliyor. Kuyruğu zayıfça çarpıyor ve başını onun dizine yaslıyor.

Mutfaktan veterineri arıyorum ve iki saat sonrasına randevu alıyorum. Sonra Ditra'yı arıyorum ve ben Acorn'u doktora götürürken gelip Lyric'le takılıp takılamayacağını soruyorum. Neyse ki bugün Cumartesi ve Dee bana endişelenmememi ve bir saat içinde geleceğini söylüyor.

Üç saattir doktorumun bekleme odasından daha güzel ve rahatlatıcı olan bekleme odasındayım. Büyük boy kahverengi deri kanepe ve sandalyeler, elektrikli şömine ve duvarlardaki eski köpek ve kedi fotoğrafları ile bir çiftlik evi oturma odası gibi dekore edilmiş, çok ev gibi. Köşede bir kahve makinesi, çay, su fıskiyesi ve ücretsiz ev yapımı kurabiyelerin bulunduğu bir credenza var. Başka bir durumda olsam kurabiyelerin üzerine atlardım ama Acorn için o kadar endişeliyim ki atıştırmalıklarla kendimi şımartamıyorum. Bunun yerine, aşırı doldurulmuş büyük sandalyelerden birine oturup suyumu yudumluyor ve e-okuyucumda yeni bir kitap okumaya çalışıyorum.

"Bayan Karel?" Kapı aralığında beliren bakıyorum. "Benimle gelip doktorla testler hakkında konuşmak ister misiniz?"

Yüzüne *evet diye* bağırmak istiyorum ama bunun yerine kapılarında pati izleri ve numaralar olan uzun bir koridorda onu takip ediyorum. Beni beş numaralı patiye götürüyor. Palamut yerde kalın bir battaniyenin üzerinde yatıyor, buraya ilk geldiğimizde olduğundan daha da bitkin görünüyor.

"Doktor hemen gelecek."

Başımı sallıyorum ve köpeğimin yanında yere uzanıyorum.

Yüzündeki tüyleri düzeltiyorum ve ona fısıldıyorum. "Seni özledim, yavru köpek. Orada iç organlarının her türlü fotoğrafını çektiler mi?" Ön bacağının etrafına kan aldıkları yerden kırmızı bir bandaj sarılmış. Eve döndüğümüzde Lyric'in bu konuda pek çok soru soracağını biliyorum.

Kapı açılıyor ve birkaç adım ötemde bir çift siyah ayakkabı görüyorum ama kafamı kaldırıp bakmıyorum. Olmayacağını bildiğim şeyi duymak istemiyorum.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

İyi haberlerim var. Veterinerin gergin enerjisi havada yoğun ve ruh hali içime sızıyor.

"Bayan Karel?" diye tekrarlıyor.

Sonunda kaldırıyorum, çünkü birkaç saniye içinde beni mahvedecek olsa da yapılacak en kibar şey bu.

"Sizi beklettiğim için çok üzgünüm. Çok sayıda test ve röntgen çektik. Kan testi sonuçlarının bir kısmı pazartesiye kadar elimizde olmayacak ama ne yazık ki şu ana kadar gördüklerim iyi değil." Elindeki çizelgeye bakıyor ve ben onu elinden alıp çöpe atmak istiyorum. "Gastrointestinal lenfoma olduğundan oldukça eminim. Göğsünde de büyük bir kitle var. Sizin bakımınızda geçirdiği sürenin uzunluğuna, dişlerinin durumuna ve diğer fiziksel faktörlere bakarak yaşının yaklaşık on altı olduğunu tahmin ediyorum. Korkarım yaşı ve tümörün konumu nedeniyle ameliyat edilemez. Ve gastro lenfoma belli ki vücudunu mahvediyor. Çok kilo kaybetmiş. İyi beslenemediğini ve ishal olduğunu belirtmiştiniz... Çok üzgünüm."

Ona göz kırpıyorum, çünkü sadece birkaç ay önce köpeğim mükemmel ve mutluydu.

"Ama bu belirtileri birkaç ay önce göstermeye başladı. Ciddi bir şey olduğunu bilmiyordum, sadece yaşlılıktan olduğunu sanıyordum. Bugüne kadar hala mutlu görünüyordu."

"Ne yazık ki bu tür şeyler genellikle bu şekilde ortaya çıkıyor. Bir hayvanın hasta olup olmadığını anlamak çok zordur. İyi saklıyorlar. Bize sorunun ne olduğunu söyleyemezler. Bunu önlemek için yapabileceğiniz hiçbir şey yok Bayan Karel. Daha bir yıl önce yıllık kontrolünü yaptırmıştı ve o zaman hasta olduğuna dair hiçbir belirti yoktu. Aslında, yaşı göz önüne alındığında olağanüstü bir durumdaydı."

"Kemoterapi ne olacak?"

"Özür dilerim. Hastalık çok ilerledi. Yaşam kalitesini artıracağını ya da onu daha fazla bizimle tutacağını sanmıyorum. Çok üzgünüm Bayan Karel. Onu ne kadar çok sevdiğinizi ve bunun ne kadar zor olduğunu biliyorum. Pazartesi günü daha fazla sonuç alacağız ama bence gerçekten yaşamın sonunu düşünmelisiniz."

Acorn'un kürkünde parmaklarımı sıkıyorum. *Hayatın sonu mu?*

"Ne demek istiyorsun?"

yere diz çöktü. "Fazla zamanı kalmadı.

Bu kanser çok agresif. Hızla gerilemeye başlayacak."

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Onun için... korkunç olacak mı? Acı çekecek mi? Ve daha da hastalanacak mı?" Bu korkunç soruları sorarken sesim titriyor.

Gözlerindeki hüzün bana ihtiyacım olan tüm cevapları veriyor. "Ne yazık ki çok hastalanacak. Eğer benim köpeğim olsaydı, bunu yaşamasını istemezdim. Huzur içinde ölmesini isterdim."

Başımı sallıyorum ve gözyaşlarımı geri kırpıyorum. "Onu eve götürüp birkaç gün düşünebilir miyim? Kızımın veda edebilmesine izin verebilir miyim?"

"Elbette. Bu arada onu biraz daha rahatlatmak için bazı ilaçlar yazacağım. Hazır olduğunuzda bizi arayın, ben burada olacağım. Cep telefonu numaram çıkış yaparken evraklarınızda olacak. Herhangi bir nedenle benimle konuşmanız gerekirse, lütfen beni arayın."

"Tamam. Teşekkür ."

"Çok üzgünüm. O harika bir köpek."

"Öyle," diyorum kocaman gözlerinin içine bakarak. "Gerçekten öyle."

Bir veteriner teknisyeni Acorn'u arabamın arka koltuğuna, yıllardır ona ait olan battaniyenin üzerine koymama yardım ediyor. Yalnız kaldığımız anda onunla birlikte arka koltuğa sürünüyorum ve hüngür hüngür ağlıyorum. Acorn bana pati atıyor ve yüzümü yalıyor ve ben onun üzerine düştüğüm için kendimi çok kötü hissediyorum. Bundan daha güçlü olmalıydım. *Onun* için daha güçlü olmalıydım.

"Seni çok seviyorum," diye fısıldıyorum ona. "Sen çok iyi bir çocuksun." Sallanan kuyruğu beni daha da çok ağlatıyor. Bu hiç adil değil. Hayat çok kafa karıştırıcı, adaletsiz ve zor. Bu tatlı köpeğe veda etmek istemiyorum. Onun koşulsuz sevgisine sonsuza dek tutunmak istiyorum. Bu köpek bana beni asla hayal kırıklığına uğratmayan tek sevgiyi verdi. Beni hiç terk etmedi. Asla kafa karıştırıcı bir karmaşa olmadı. O bir köpekten çok daha fazlası. Ama onun daha da hastalanması ve acı çekmesi düşüncesine katlanamıyorum. Bir sonraki yolculuğuna çıkmasına izin vermek ona gösterebileceğim son sevgi eylemiyse, bunu yapmak bana ne kadar acı verirse versin, kendimi bunu yapmaya zorlayacağım.

Eve gittiğimde, Billy Lyric'i oyalarken Ditra onun üzerinde ağlamama izin veriyor. Onlar gittikten sonra Lyric ve ben Acorn'un bacağındaki bandajı nazikçe çıkarıyoruz ve ona çok hasta olduğunu ve dinlenmesi gerektiğini açıklıyorum. Henüz bizi terk edeceğini söylemeye hazır değilim. Yorgun ve endişeli ve oturma odasındaki kanepede onunla birlikte uyuyup uyuyamayacağını sordu. Onunla vakit geçirmesini istiyorum, bu yüzden kanepeyi yastık ve battaniyelerle doldurdum ve en sevdiği filmi açtım.

Onlar uyuduktan sonra ikisini de öpüyorum ve odama gidip uzun, sıcak bir duş alıyorum, üzerimdeki ağır hüzün yükünü atmayı umuyorum.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

hissediyorum, ama işe yaramıyor.

Josh'u arıyorum, Cumartesi gecesi olduğu için cevap vermesini beklemiyorum ama ikinci çalışta cevap veriyor.

"Ben de tam seni düşünüyordum," diyor telefonu açtığında. "Buzlukta bıraktığın dondurmayı yiyorum."

"Seninle konuşmam gerek."

"Hey. İyi misin? Sesin iyi gelmiyor." "Hayır...

Değilim."

"Tanrım. O pislik şimdi ne yaptı?"

"O değil, Josh. Acorn. O gerçekten hasta. Kanser olmuş."

"Ne oldu? Bu ne zaman oldu? Onu daha iki hafta önce taşındığınızda gördüm ve gayet iyiydi."

"Biliyorum. Her şey çok hızlı oldu. Buna inanamıyorum. Onu uyutmak zorunda kalacağım ve Lyric'e nasıl söyleyeceğimi ya da bunu nasıl atlatacağımı bilmiyorum..."

"Piper," diyor usulca. "Özür dilerim. O köpeği seviyorum." "Sevdiğini biliyorum. Sadece kalbim acıyor."

"Ben geliyorum."

"Gerçekten mi? Yapabilir misin?" Yeni eve taşındığımdan beri birbirimizi görme fırsatımız olmadı. Bahsettiği randevu ya da öpüşmemiz hakkında konuşmadık ama onu şu anda görmeyi çok isterdim.

"Evet. Yarım saat içinde orada olurum."

"Arka kapıdan gir. Lyric kanepede uyuyor." "Tamamdır.

Birazdan görüşürüz."

Mutfakta Josh'un gelmesini bekliyorum ve sessizce yatak odama gidip Lyric'i uyandırmamak için kapıyı yarıya kadar kapatıyoruz. Beni hemen kucaklıyor.

"Buraya geldiğin için çok tatlısın," diyorum ona bakarak. "Çok teşekkür ederim."

"Dur. Ben her zaman senin yanındayım."

Yanağını öpmek için eğildim ve sonra yatağa oturmak için geri çekildim, o da beni takip etti. "Ne yapacağımı bilmiyorum Josh. Bu şimdiye kadar vermek zorunda kaldığım en kötü karar. Yani, bu onun *hayatı*."

"Veteriner ne dedi? Gerçekten yapabilecekleri bir şey yok mu? Kemoterapi mi?"

Başımı salladım. "Hayır. Çok ileri gitti ve çok yaşlı. Onun on altı yaşında olduğunu düşünüyor. Açıkçası bu kadar yaşlı olduğunu bilmiyordum. Blue bana onun

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

iki yıldır bendeydi, bu yüzden onunla tanıştığımda iki yaşında olduğunu varsaydım."

"Bir köpek için çok yaşlı, Piper. Ve iyi bir hayatı oldu. O köpeğe bebekmiş gibi davranıyorsun."

"Biliyorum... Sadece yanlış bir şey yapmak istemiyorum."

Yatağın öbür ucuna uzanıp elimi tuttu. "Veteriner ne yapman gerektiğini düşünüyor? Kalbin sana ne yapmanı söylüyor?"

"Eğer bu onun köpeği olsaydı, daha da kötüleşmeden onu bırakacağını söyledi. Kalbim onu tutmak istiyor çünkü ben bencilim. Ayrıca huzur içinde ölmesini ve haftalarca ya da aylarca acı çekmemesini istiyorum."

Başını sallıyor. "Bence yapılacak en doğru şey bu. Lyric'i düşün, onun bu gibi konularda ne kadar hassas olduğunu biliyorsun. Onun daha da kötüleşmesini izlemeye dayanabileceğini sanmıyorum. O köpeği deli gibi seviyor."

"Biliyorum," diyorum ağlamaklı bir sesle. "Ama onu sonsuza dek götürdüğümü ona nasıl söyleyeceğim?"

"O akıllı bir çocuk, Piper. Üzülecektir ama bence anlayacaktır." Duraklıyor ve birkaç dakikalığına benimle göz göze geliyor. "İstersen ona birlikte söyleyebiliriz."

"Bunu benimle yapar mısın? Bence bunu ikimizden duymak onun için daha iyi olur." Onun yanımda olması, bu kadar anlayışlı olması, taşınmakla doğru kararı verip vermediğim konusunda beni şüpheye düşürüyor. Josh Lyric'in babası olmayabilir ama ona en yakın kişi o. Şimdi onu hayatından çıkarmanın doğru mu yanlış mı olduğundan emin değilim.

"Elbette bunu seninle yapacağım. Lyric'i seviyorum," diyor ve ardından ekliyor, "Hepinizi seviyorum."

Hepiniz demesi kalbimi sıkıştırıyor. Onda neyin değiştiğinden emin değilim, ama kesinlikle bir şeyler oluyor.

"Biz de seni seviyoruz."

Bakışları ellerimize düşüyor. "Sanırım sana aşık oluyorum," diyor. "Ve uzun zamandır bunu inkar ediyordum."

Birkaç saniye nefesimi tutuyorum. Sözlerinin içime işlemesini bekledim. Sonra yavaşça nefesimi veriyorum.

"Oh." Söyleyebildiğim tek şey bu çünkü bugün buna hiçbir şekilde hazırlıklı değilim. Ya da herhangi bir gün, gerçekten.

"Blue'ya aşık olduğunu biliyordum ve bunun ortasında kalmak istemedim. Aynı zamanda kendi sorunumu da çözmeye çalışıyordum ama

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

gerçekten ne istediğimi düşündüğümde? Sahip olduğumuz şeyi istiyorum. Ben, sen, Lyric ve hayvanlar."

"Josh. ...."

Bana bakıyor. "Seni öptüğümde doğru hissettim. Benim için. Senin için ?"

Vücudum gerginlikle uğulduyor ve sertçe yutkunuyorum. "Şaşırtıcı," diye cevap veriyorum. "Ama iyi de oldu. Sanırım buna hazır değildim. Ve dürüst olmak gerekirse, seni bu şekilde düşünmüyordum, bu yüzden kafam biraz karıştı."

"Yeterince adil. Beni bu şekilde düşünebilir misin?"

Önümdeki adama iyice baktım. Çocukken çıktığımızdan beri çok değişmiş. Artık o utangaç inek değil. Yatağımda oturan adam, açıkçası, muhteşem ve kendinden emin. Sadece inanılmaz kaslı bir vücuda ve mükemmel bir *GQ* yüzüne sahip olmakla kalmıyor, aynı zamanda gerçekten harika bir adam. Sevecen, şefkatli, sabırlı ve aile odaklı. Zeki ve harika bir mizah anlayışı var. Dengeli ve normal - ki bu büyük bir artı.

Ama o da erkeklerden hoşlanıyor. Bu kesinlikle *anormal* değil - *sadece* benim için düşünülmesi gereken farklı bir şey. İnsanları bacaklarının arasında ne olduğu için değil, kim oldukları için önemseyebilmesine ve onlara ilgi duyabilmesine hayranım. Yine de erkeklerle yakınlaşmış olması beni güvensiz hissettiriyor. Benden fiziksel olarak etkilenip etkilenmediğini ve cinsel yakınlık söz konusu olduğunda benim onun için yeterli olup olmayacağımı merak etmekten kendimi alamıyorum.

Dudaklarımı yalıyorum ve elimden geldiğince dürüstçe cevap vermeye çalışıyorum. "Sanırım yapabilirim. Sanırım biraz zamana ihtiyacım var ama bunun mümkün olabileceğini düşünüyorum. Senden etkileniyorum ve sana değer veriyorum. "

Sözlerimi bitiremeden beni öpüyor ve ben yine hazır değilim. Olmak istiyorum ve bir gün olabileceğimi düşünüyorum. Ama bu gece köpeğim, kızım ve yarın yapmam gereken bir telefon görüşmesi için o kadar endişeliyim ki Josh'a yüzde yüzümü veremiyorum. Ve kimseye her şeyimden daha azını vermek istemiyorum.

Geri çekiliyorum ve parmağını dudaklarıma dokunduruyor. "Sakın söyleme." Sırıtıyor. "Bunu yapmamalıydım. Hazır olmadığını biliyorum. Sadece sana nasıl öpüşüleceğini bildiğimi göstermek istiyorum." Bana şakacı bir gülümseme gönderdi.

"Artık nasıl öpüşüleceğini kesinlikle biliyorsun. Endişelenecek bir şey yok," diye onu temin ediyorum. "Seni zorlamayacağım, Piper. Söz veriyorum. İşler nihayet girdiğinde,

Seni o randevuya götüreceğim ve nasıl hissettiğimizi göreceğiz." Başımı salladım ve ona yumuşakça gülümsedim. "Bu hoşuma gider."

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Birlikte yatağıma uzanıp film izliyoruz ve o yanımda uyuyakalıyor. Koluna sokulup uyumasını izliyorum. Ne kadar mutlu göründüğünü ve yanımda olmasını seviyorum. Kendimi güvende ve rahat hissediyorum. Bu, kendimi alışırken ve mutlu olurken görebileceğim bir şey.

Mavi'yi unutabilseydim.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

CHAPTERTHIRTY-THREE

Bu sabah hayatımın en kötü sabahlarından biriydi. Kızıma ilk en iyi arkadaşının yakında bizi terk edeceğini söylemek kesinlikle yürek parçalayıcıydı. Josh'un geceyi burada geçirmesine ve ona söylediğimde yanımda olmasına minnettarım çünkü Acorn'un nasıl sonsuza kadar uyuyacağını ve koruyucu bir melek olacağını benden çok daha iyi açıklayabildi ve onunla ağlamadan konuşabildi. Ben yıkılmadan ancak iki cümle kurabildim.

Josh gittikten sonra Lyric biraz toparlandı ve zeminin ortasındaki tahtada büyük bir yapboz üzerinde çalışmaya karar verdi. Telefonumu alıp arka verandaya çıkıyorum ve bir daha asla aramayacağıma yemin ettiğim kişiyi arıyorum. En az on beş dakika telefona bakıp kendi kendime moral konuşması yapmam ve sonunda numarasını çevirmem gerekiyor.

İlk aradığımda telesekretere düşüyor ama mesaj bırakmıyorum. Kapatıp tekrar aradım ve bu sefer cevap verdi.

"Evet?" diyor ve arayanın kimliğini bilip bilmediği hakkında hiçbir fikrim yok. Ben.

"Benim."

Bizim meşhur sessizlik dakikamız var, rastgele telefon görüşmelerimiz hep başlar. Bitmesini bekliyorum. "Uğur Böceği."

Boğazını temizliyor. "Vay canına."

"Merhaba."

"Merhaba." Duraksıyor. "Kahretsin, sesini tekrar duymak... kalbimin deli gibi çarpmasına neden oluyor."

Benimkini de. Ama bunu ona söylemeyeceğim. "Sana bir şey söylemem gerek."

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Eğer bensiz bir bebek yaparsan çok kızarım." Dişlerim birbirine çarpıyor. "Hayır. Bu ciddi."

"Ciddiydim, bebeğim."

"Bana şu anda bebeğim deme, lütfen. Sadece bunu söylemem gerekiyor." Onun sesini duymak duygularımı daha da güçlendiriyor. Son kırk sekiz saat içinde yüzüncü kez titriyorum ve gözyaşlarımın eşiğindeyim. Aradan geçen bunca zamana hala üzerimde aynı kalp çarpıntısı, zamanın durduğu etkisi var.

"Tamam," diyor. "Onu dışarı çıkarmaya varım. *Her* neyse."

"Acorn kanser. Tedavisi mümkün değil. Çok hasta ve onu uyutmak zorundayım. Belki orada olmak istersin diye bilmen gerektiğini düşündüm. Veda etmek için."

Hattın diğer ucunda derin bir nefes veriyor. "Siktir," diyor. "Sikeyim. Siktir. *Siktir*."

"Özür dilerim, Blue. Kısa bir süre içinde hastalandı ve ben bunu bilmiyordum. Yakın zamana kadar mutlu ve eğlenceliydi. Merdivenlerle ilgili bazı sorunları vardı ve mobilyaların üzerine atlıyordu ama ben bunun yaşlılıktan kaynaklandığını düşünüyordum. Birkaç hafta önce merdivenleri olmayan yeni bir ev aldım, böylece etrafta dolaşması daha kolay oldu. Ben sadece..." İçimden bir hıçkırık kaçarken nefesim kesildi. "Ona iyi bir hayat vermek için elimden gelen her şeyi yaptım. O dünyadaki en iyi köpek ve onu çok seviyoruz ve keşke bunlar olmasaydı..."

"Piper..." diye nefes alır. "Bu yüzden onu seninle bıraktım. Kimse senin gibi sevemez."

Boğuluyorum ve burnumu çekiyorum. "Evet, bu bana çok iyi geldi. Tek yaptığım kalbimin kırılması. Sabahı kızımıza doğduğu günden beri en iyi arkadaşı olan bu köpeğin artık burada olmayacağını anlatmaya çalışarak geçirdim."

"Siktir, bebeğim. Çok özür dilerim. O iyi mi?"

"Sanırım öyle. Gerçekten bilmiyorum. Çok şefkatli küçük bir kız ama bazen sessizleşiyor ve ne düşündüğünü bilmiyorum."

"Orada olacağım. Bana ne zaman ve nerede olacağımı söyle."

Cevabı beni bir adım geri attı. Gerçekten orada olmak isteyeceğini beklemiyordum. Üzgün olacağını, en yakın şişeye koşacağını ve sonra telefonun diğer ucunda dağıldığını duyacağımı düşünmüştüm. Sesinin bu kadar birlikte çıkmasına hazırlıklı değildim.

"Önce veterinerle konuşmam gerek. Bilgileri size e-posta ile gönderebilir miyim? Gerçi yakında olacak. Muhtemelen önümüzdeki hafta sonu."

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Bu işi yapabilirim. Bilgi için beni arayabilirsin, e-posta göndermene gerek yok."

"Sana e-posta ile göndermeyi tercih ederim."

"Hadi, Piper. yapma. Seni özledim. İkimiz de üzgünüz... Konuşabiliriz."

Gözlerimi kapatarak, ona tekrar açılmamak için zaman tanımak üzere beşe kadar sayıyorum.

"Konuşmak istemiyorum. Sadece doğru yapmaya çalışıyorum."

"Yani benimle konuşmayacak mısın? Hepsi bu mu?"

"Evet."

Dil çubuğunun klik, klik sesi.

"Tamam o zaman." Hayal kırıklığı ve hayal kırıklığı ses tonunu derinleştiriyor. "Yalvarmayacağım. Aradığına sevindim. Orada olmak istiyorum. Bu arada bir şeye ihtiyacı var mı? İlaç? Sana biraz para gönderirim."

Blue'nun artık parası olduğu gerçeğine alışabileceğimi hiç sanmıyorum. Ve muhtemelen çok fazla. Benim için o hâlâ parkta oynarken kavanoza bozuk para atan ve bana külahta dondurma almak için ısrar eden sevimli çocuk. Ve ben hala bunların hiçbirini umursamayan ve sadece onunla birlikte olmak isteyen kızım. Ne olursa olsun.

"Teşekkür ederim, ama para için iyiyim."

"Bir şey göndermek istiyorum. Belki Lyric'i özel bir yere götürebilirsin ya da onu neşelendirecek bir şey alabilirsin? Belki ona kürkünün bir parçasını saklaması için bir madalyon alabiliriz? Ya da bir resmini? Bilmiyorum, bu işlerde pek iyi değilimdir."

Lyric'le ilgili olarak ilk kez bizden sadece *biz* olarak bahsetti. Bu küçük insanın ebeveynleri birlikte. Verandadaki hasır sandalyelerden birine oturdum ve sözlerinin bana hissettirdiklerini anlamaya çalışırken rüzgârda hafifçe esen bir rüzgâr çanını izledim.

Kafam karıştı. Tedirgin. Umutlu.

Madalyon önerisi de sürpriz oldu; keşke benim de aklıma gelseydi.

"Madalyon gerçekten çok hoş bir fikir. Bence boynuna takacağı bir resmini çok severdi. Onun için bir tane alırım. Şimdi gerçekten gitmeliyim, üzgünken onu uzun süre yalnız bırakmak istemiyorum."

"Anladım. Özür dilerim Uğur Böceği. Her şey için-"

Bitirmesine izin vermedim. "Bilgiyi aldığımda sana e-posta göndereceğim. Güle güle."

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Aramayı sonlandırıyorum ve fikrimi değiştirip onu tekrar aramadan önce elimi telefondan çekiyorum. Son konuşmamızdan bu yana neredeyse üç yıl geçmiş. *Lanet olası üç yıl.* Birbirimize karşı olan hislerimiz çoktan bitmiş olmalıydı. İnsanlar ayrılırlar, hayatlarına devam ederler; birbirlerini sevmeyi ve istemeyi bırakırlar. Biz neden bunu yapamıyoruz? Neyimiz var da bitiremiyoruz?

"Neden buraya gelmesini istedin ki? Neden bu boku tekrar karıştırdın?"

Josh'un geniş çerçevesi yatak odamın kapısını dolduruyor. Böyle tepki vereceğini biliyordum, bu yüzden ona söylemek için son dakikaya kadar bekledim.

"Yapılacak en doğru şey bu," diye cevap veriyorum ve yatağımın ayakucundaki sandığın üzerine oturup spor ayakkabılarımı giyiyorum.

"Bence bu *aptalca* bir şey."

"Acorn'u seviyor. Veda etmek için bir şansı hak ediyor." "Onu terk etti. Bu onun vedasıydı."

"Lütfen durur musun?" Ayağa kalkarak soruyorum. "Bu benim için zaten yeterince zor. Onu görmek istemiyorum Josh. Tüm eski yaraları yeniden açacak. Bunu biliyorum. Ama Acorn'un onun için ne kadar önemli olduğunu da biliyorum. Bunu anlamanı beklemiyorum. İnsanlar kapanmayı hak ediyor, hayvanlar da öyle."

Başını sallar. "Bence fazla nazik davranıyorsun." "Ben böyleyim işte."

"O zaman ben de seninle geleyim, Ditra da buraya gelip Lyric'le kalsın. Seninle gelirsem en azından onunla yatağa girmezsin. İçeri bile girmeyeceğim, seni arabada bekleyeceğim."

Ona ters ters baktım. "Bunu bana söylediğine inanamıyorum. Ve Lyric ben bunu yaparken bu gece onunla kalmanı istedi. Ona gökkuşağı köprüsü hikâyesini tekrar istiyor. Ditra bu konuda hiçbir şey bilmiyor."

"Bunu arkadaşın olarak söyledim, Piper. Seninle çıkmak isteyen biri olarak değil. Mavi sana aptalca şeyler yaptırıyor."

Ne demek istediğinden bağımsız olarak yorumları canımı yaktı. "Arkadaşım ve sözde benimle çıkmak isteyen biri olarak, sen bana bebek bakıcılığı yapmadan onunla yatmayabileceğimi düşünmediğin için alındım."

Omuz silkerek omzunu kaldırıyor. "Öyle misin?"

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Umarım öyledir.

"Evet," diye cevap verdim. "Şimdi lütfen kes şunu."

Lyric'in Acorn'la birlikte yerde oturup ona kitap okuduğu oturma odasına kadar beni takip ediyor. Kalbim milyonlarca parçaya ayrılıyor.

"Tamam, tatlım. Acorn'la birlikte özel yere gitme vakti geldi," diyorum elimden geldiğince neşeli bir ses tonuyla.

"Köprüye mi?" diye soruyor.

"Evet." Lyric kadar benim de inanmak istediğim, evcil hayvanları cennete götüren hayali bir köprüye.

Gözyaşlarımı tutmak ve Lyric için bu deneyimi olumlu kılmak için elimden geleni yapıyorum, tıpkı bir web sitesinde okuduğum gibi, çocuklara bir evcil hayvanı veya aile üyesini ilk kez kaybetme konusunda nasıl yardımcı olunabileceği hakkında. Kendim de kederin üstesinden gelirken bu hiç kolay değil.

Lyric tatlı ve yürek parçalayıcı vedasını ettikten sonra Josh, Acorn'u arabamın arka koltuğuna koymama yardım ediyor, bana sarılıyor ve yanağıma bir öpücük konduruyor, sonra da her kırmızı ışıkta geri dönmek isteyerek şehrin bir ucundan diğer ucuna gidiyorum. Keşke Acorn'u steril bir veterinerin ofisine değil de, bulutların içinde gökkuşaklarının olduğu sakin ve güzel bir yerdeki özel bir köprüye götürüyor olsaydım. Dikiz aynasından sürekli ona bakıyorum, ona mutlu şarkılar söylüyorum ve o aynada benimle göz göze geliyor. Gözleri ışıltısını kaybetmiş. Bir deri bir kemik kalmış ve bitkin görünüyor. Berbat hissettirse de onun için doğru şeyi yaptığımı biliyorum.

Veteriner beni gecenin son randevusuna almıştı, böylece aceleye getirilmiş hissetmeyecektik. Bir park yerine çekiyorum ve isteksizce arabamdan inip arka koltuğun kapısını açıyorum. Acorn'u kaldırmak için eğildiğimde, park yerinin karşısındaki başka bir arabanın çarpma sesi belli belirsiz dikkatimi çekiyor ve arkamı döndüğümde, tanıdık yürüyüşü, rüzgârda uçuşan saçları ile Blue'nun kusursuz figürü karanlık park yerinden bana doğru geliyor.

Sözünü sakınmadan köpeği kollarımdan alıyor ve göğsüne yaslıyor, yüzünü eğerek Acorn'un başının üstünü öpüyor. Palamut hemen canlanıyor, kuyruğunu sallıyor ve Blue'nun yüzünü yalıyor.

Bu kavuşmayı izleyemem. Birkaç dakika sonra hayatına son verecekken Acorn'un Blue'yu sevmek için enerji toplamasını izleyemem. Arkamı dönüp arabanın kapısını kapatıyorum, keşke Blue'nun yumuşak konuşmalarını ve Acorn'un mutlu iniltilerini de susturabilsem.

"Piper..."

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Arkamı dönmeyi reddediyorum. Beni ağlarken görmesini ve onu hâlâ önemsediğimi anlamasını istemiyorum.

"Piper, bana bak."

Dönüyorum ama onunla göz teması kurmaktan kaçınıyorum. "Hadi içeri girelim," diyorum ve uzanıp Acorn'un sırtına dokunuyorum. "Bir süre onunla oturabilirsin."

Beni içeri kadar takip ediyor ve resepsiyon görevlisi bizi özel bir odaya götürüyor, doktorun gelmesine hazır olduğumuzda duvardaki bir düğmeye basmamızı tavsiye ediyor. Bu odada muayene masası yok, sadece bekleme odasındakilere benzeyen iki büyük deri sandalye, yerde büyük yumuşak bir köpek yatağı, loş ışık ve köşedeki küçük bir masada yanan elektrikli bir mum var. Bu odada kaç tane tatlı tüylü ruhun vedalaştığını merak etmeden duramıyorum.

Mavi, Palamut'u nazikçe yatağa bırakır ve onun yanında yere bağdaş kurarak oturur.

"Çok yaşlı görünüyor," diyor, inanamayarak başını yavaşça sallıyor.

Acorn'un diğer tarafına oturuyorum ve onu birlikte seviyoruz. Şimdi daha ağır nefes alıyor ve gözleri kapandı. "O yaşlı."

"Sana bir şey söyleyebilir miyim?"

Başımı sallayarak masadan bir kutu mendil alıp önümüze koyuyorum. "Onu küçük bir köpek yavrusuyken buldum. Etrafta dolaşıyordum
Ormanda kafayı buluyordu ve işte oradaydı. Tek başına."

"Bekle... Seninle tanıştığımda bana iki yıldır onunla olduğunu söylediğini sanıyordum?"

"İki yıldır *seyahat* ettiğimizi söyledim"

Bu o kadar uzun zaman önceydi ki kullandığı kelimeleri tam olarak hatırlayamıyorum. Bunca zamandır Acorn'u eyalet eyalet gezerken yetişkin bir köpek olarak bulduğunu sanıyordum.

"Onu yanımda eve götürdüm ve babam küplere bindi. Zaten aramız kötüydü çünkü ben tam bir pisliktim ve evde en son isteyeceği şey bir hayvandı. Ya yavru köpekten kurtulmamı ya da evinden defolup gitmemi söyledi. Köpeği vermeyi reddettim, o da beni evden kovdu. Gidecek hiçbir yerim yoktu, bu yüzden yavru köpeği arka bahçemizdeki kulübeye götürdüm. Hava buz gibiydi ve ben açtım, babama içeri girmemize izin vermesi için yalvardım ve o da bunu reddetti. Annem beni içeri alması için yalvarsa bile. Bir arkadaşımın yanına taşınana kadar altı ay boyunca Acorn'un kulübesinde yaşadım. Bir işim bile yoktu, bu yüzden ona gerçek köpek maması ya da oyuncak alacak param yoktu, yüzden onu sadece yediklerimle besledim ve oynaması için eski bir çorap verdim." A

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Acorn'un kulaklarını okşarken gözyaşları yanağından aşağı süzülüyor. "O çok havalı bir köpekti. Hiç havlamaz ya da hiçbir şeyi çiğnemezdi. Benimle takılmaktan mutlu görünüyordu ve gitar çalıp şarkı söylememi çok severdi. Ben saatlerce oturup beni izlerdi, sonra başını bacağıma uyuyakalırdı ve ben de şarkı söylemeye ve çalmaya devam ederdim. O benim ilk gerçek arkadaşımdı." Elini yanağına sildi. "Ve bana onun Lyric'in de ilk en iyi arkadaşı olduğunu söylemiştin. Sanki bana ve sevdiğim iki insana göz kulak olmak için hayatıma girmiş küçük bir koruyucu gibi hissediyorum."

Boğazımdaki yumruyu yutkunarak yastığın üzerinden eline dokunuyorum. "Sanırım haklısın," diyorum usulca.

"Sence beni affediyor mudur? Onu terk ettiğim için?" Sesi duygu yüklü.

Yavaşça başımı sallıyorum. " olduğunu biliyorum. Senin gittiğini düşündüğünü hiç sanmıyorum Mavi. Bence onu bize ödünç verdiğini biliyordu."

Gözyaşları yanağından Acorn'un kürküne düşüyor. "Umarım öyledir," diye fısıldıyor. Köpeğine veda edişini izliyorum ve daha küçük bir çocukken Acorn'la kulübede kalmasının onu mahvedip mahvetmediğini merak etmekten kendimi alamıyorum.

ve bu yüzden sonra büyüdüğünde bunu tekrarladı.

Vedalaştıktan sonra sonuna kadar Acorn'un yanında kalıyoruz ve veteriner bizi birkaç dakika daha yalnız bırakıyor. Blue beni hemen kollarına alıyor ve birlikte ağlıyoruz, keder içinde birbirimize sarılmak için baltayı gömüyoruz. Ayrılma vakti geldiğinde, sessiz ve duygusal olarak tükenmiş bir halde otoparka doğru yürüyoruz. Benimle arabama kadar yürüyor, bir sigara yakıyor ve yıldızlarla süslü siyah gökyüzüne bakıyor.

"Bu resmen hayatımın en kötü anlarından biriydi" diyor. "Ve çok şey yaşadım."

Arabamın arkasına yaslanıyorum ve serin havayı içime çekiyorum. Göğsüme ve midemin çukuruna derin bir ağrı yerleşti.

"Burada olmama izin verdiğiniz için teşekkür ederim. Bu doğru hissettiriyor." Bir duman çıkarıyor. "Bunu birlikte yaptık."

"Ben de öyle düşünüyorum."

Sigarasını botunun söndürür ve izmaritini arka cebine sokar, tıpkı eskiden yaptığı gibi.

Bazı şeyler asla değişmez.

Ellerini kot pantolonunun ön ceplerine sokarak bana yaklaşıyor ve bana yukarıdan aşağıya baktığını hissedebiliyorum.

"Seni bu kadar mesafeli yapan nedir Uğur Böceği?"

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum. "Yaptın." Bir adım daha yaklaştı. Çok yaklaştı.

"Yani geri alabilirim."

Ona bakmayı reddediyorum. Onun karanlık gözlerinin hipnotik tuzağına tekrar düşmeyeceğim. Konu ona gelince zayıflıklarımı biliyorum. Yıllarımı almış olabilir ama artık daha akıllıyım.

"Yapamazsın," diye cevap veriyorum.

Başını benimkine doğru eğiyor. "Bahse var mısın?" diye fısıldıyor kulağımın dibinde.

Elimi göğsüne vuruyorum. "Kes şunu."

İç geçiriyor ve topuklarının üzerinde sallanıyor. "Sadece bir geceliğine buradayım.

Yarın öğleden sonra geri ." "Yani?"

" zaman boşa harcamayalım. Seni yıllardır görmedim."

"Bu senin kendi hatan. Her şeyi mahvettin. Bunu tekrar yapmana izin vermeyeceğim."

Uzanıp yüzüme dokunuyor. "Seni özlüyorum, Piper. Birlikte korkunç bir şey atlattık. Sen de aynı şeyi hissetmiyor musun? Benimle zaman geçirmek istemiyor musun?"

"Biliyorum, Mavi. Ama artık akıl sağlığıma da değer veriyorum."

Yanağımı okşamaya devam ediyor. "Akıl sağlığı abartılıyor, bebeğim."

Alnımı öpüyor. Sonra burnumun ucunu. Ve sonra dudaklarımı.

Yumuşak ve yavaş öpüşüyoruz, birbirimizin tadına bakıyoruz, birbirimizi hatırlıyoruz. Dili benimkinin üzerinde dans ediyor, ağzıma metal ve duman kokuları doluyor. O her zaman benim en sevdiğim tat olmuştur. Belimden kavrayarak beni arabamın bagajına kaldırıyor ve öpüşmemizi kesmeden bacaklarımın arasına giriyor. Kalçalarımı ona sarıyorum, kollarımı boynuna doluyorum ve vücudunun benimkine karşı sertliğini memnuniyetle karşılıyorum. Bisiklete binmek gibi, denge, hareket ve uyum anında mükemmel ve tanıdık geliyor.

Birkaç dakika sonra hava almak için çekiliyorum ve dudaklarımı gömleğinin V yakasının açıkta bıraktığı göğsüne bastırıyorum. "Neden seni unutamıyorum?" Ondan çok kendime fısıldıyorum. "Artık seni istemek istemiyorum."

Parmaklarını saçlarımın arasından geçirip yüzümden geriye doğru itiyor ve başımı kendisine doğru eğiyor. "Benimle odama gel."

Kalçalarım onun etrafında geriliyor, söyleyeceğim sözlerle çelişiyor. "Bunu yapamam."

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Vücudunu benimkine doğru hareket ettiriyor ve ben onun her santimini hissedebiliyorum - sert, sıcak ve kışkırtıcı - kalçalarımın arasında. Bedenim titriyor ve ısınıyor, aramızda hiçbir şey olmadan onu daha yakın istiyorum.

"Hiçbir şey yapmamıza gerek yok. Sadece sana sarılmama izin ver. Eskiden olduğu gibi seninle birlikte uykuya dalmak istiyorum. Çok yorgunum, Piper."

Gözlerimi kapatıp yanağımı göğsüne yaslıyorum ve kalbinin yumuşak gümbürtüsünü dinliyorum. Onunla gidemem. Eve, Lyric'e ve Josh'a gitmeliyim. Artık ait olduğum yer orası değil mi?

"Yapamam, Blue."

Kaslı kolları beni bir mengene gibi sarıyor. "Sakın gitme. Bu gece sensiz dağılacağım. Yalnız kalmak istemiyorum ve senin de yalnız kalmanı istemiyorum."

"Eve, Lyric'in yanına gitmeliyim. Bu onun için de çok zor oldu."

"Biliyorum." Başını benimkine yaslıyor. "Öyle olduğunu biliyorum. Seninle gelebilir miyim?"

Bu düşünceyle midem boğazıma kaçıyor. "Hayır. Mavi, ben-" "Ona kim olduğumu söylemek zorunda değilsin. Ona eski bir arkadaş olduğumu söyle."

Lyric kesinlikle veterinerde eski bir arkadaşıma rastlamayacağımı ve onu eve getirmeyeceğimi bilecek kadar akıllı.

"Bu iyi bir fikir değil."

Uzaklaşıyor ve bana bakıyor, gözleri daha koyu, gece yarısı kadife mavisine dönüşüyor.

"Bana bir ev aldığını söylemiştin. Beni orada istemiyorsun, değil mi?" diye sorar. "Neden?"

Yanağımın içini çiğneyerek doğru kelimeleri bulmaya çalışıyorum ama bulamıyorum. "Josh, Lyric'le birlikte orada. Beni bekliyor."

Ağzının kenarı seğiriyor. "Josh oda arkadaşın mı? Hâlâ birlikte mi yaşıyorsunuz?"

"Hayır, onun evinden taşındık."

Anlayışını belli ederken gözleri kısılıyor. "Yani şimdi ona bir şeyler mi oluyor?"

"Bilmiyorum," diyorum usulca. "Ama ."

Göğsü genişliyor, geri çekiliyor, bir daire çiziyor ve sonra tekrar bana bakıyor. "Lanet köpeğim az önce öldü. Şu anda bir dondurucuda, Piper. Ve sen bana hâlâ beni istediğini ama başka biri olduğunu mu söylüyorsun? Onun aramıza girmesine izin mi veriyorsun?"

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"O benim de köpeğimdi," diye hatırlatıyorum ona. "Ve bunu bana yapmaya hakkın yok. Sana o kadar çok şans verdim ki Blue. Sana milyonlarca kez kalbimi verdim ve sen her seferinde onu kırdın. Beni hep hayal kırıklığına uğrattın. Uyuşturucu ve alkolün aramıza girmesine ve hayatını mahvetmesine izin verdin. En azından Josh bir *insan*."

Alay ediyor. "Kimsenin aramıza girmesine izin vermedim. Bu çok daha kötü."

Kalbim bir çapa gibi bükülüyor ve batıyor. "Bana hiç başkası olmadığını söylemiştin."

Bir Zippo çakmak çıkarıyor ve bir sigara daha yakmak için açıyor. "Bunu yıllar önce söylemiştim."

Arabamın bagajından aşağı atladım. "Yani, başka kadınlarla birlikte oldun mu?"

Bu beni hiç şaşırtmamalı. Sonsuza kadar bekar ve bekar kalmasını bekleyemezdim, özellikle de onu bir daha görmek istemediğimi söylediğimde. Tabii ki hayatına devam etti, tıpkı gerektiği gibi. *Tıpkı benim de yapmam gerektiği gibi.* Hiçbir şekilde kıskançlık ya da ihanete uğramış hissetmeye hakkım yok.

Ama ben seviyorum. Hem de çok.

"Ben eve gidiyorum," diyorum, cevap vermesini beklemeden. "İkimiz de Acorn'u kaybettiğimiz için üzgünüz ve konuşmaya devam edersek birbirimizi inciteceğiz."

Sert bir bakışla sigarasından uzun bir nefes çekiyor. "Evet.
Görünüşe göre öyle."

Arabanın etrafında sürücü kapısına doğru yürüyorum ve o arkamdan konuşuyor. "Altı aydır temizim. Daha iyi olduğumu söyleyemez misin?"

Geçen gün telefonda konuştuğumuzda bir şeylerin farklı olduğunu anlayabiliyordum ama onu arayıp Acorn'dan bahsetmemin şokunun onu yatıştırdığını düşünmüştüm.

Kapımın önünde dururken, elimde arabamın anahtarlarıyla ona dönüyorum. "Sevindim, Blue. Ama bu başka hiçbir şeyi değiştirmez."

Başını sallarken saçları omuzlarında uçuşuyor. "Yanılıyorsun, Piper. Bu her şeyi değiştirir."

Kapımın kilidini açıyorum, diğer yönde yürüyen botlarının kaldırımdaki sesini dinliyorum. "Daha bitmedi Uğur Böceği," diye sesleniyor omzunun üzerinden.

Uzun bir süre arabamda oturup eve birlikte gitmediğim köpeğim için ağlıyorum ve Blue ile nasıl ayrıldığımıza hayıflanıyorum. Bir kez daha birbirimizi belirsizlik içinde bıraktık, hiçbir kapanış olmadan, iyi şartlarda ayrılmadan, hiçbir

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

nerede durduğumuzu anlamak. Onunla nasıl barışacağımı ve ilerleyeceğimi bilmiyorum.

Birden arabamın kapısı açıldı ve şaşkınlıkla sıçrayıp irkildim. "Çık arabadan."

Bir kolumu arabamın üstüne, diğerini de penceremin üstüne dayayarak ona bakarken göğsüm korkuyla inip kalkıyor.

Beni arabamla kaçıran bir deli değil de o olduğu için rahat bir nefes alıyorum.

"Lütfen Blue, git buradan."

"Hayır. Bunu bir daha yapmayacağız. Bu beni doğrudan bir şişeye gönderen ya da bütün gece uyuşturucu çekmeme neden olan türden bir şey ve ben bunu yapmayacağım. Seninle tekrar konuşmak için iki ya da üç yıl daha beklemeyeceğim. Arabadan in yoksa oraya geliyorum. Seçim senin. Ve araba seksini ne kadar sevdiğimi unutma."

"Mavi-"

Kolumdan tuttu ve beni arabadan dışarı çekti. Ona aklını kaçırmış gibi bakıyorum. "Neden böyle davranıyorsun?" Talep ediyorum. "Eve gitmek zorundayım."

"Çünkü seninle konuşmak istiyorum. Benimle telefonda konuşmadın ve özel olarak konuşmak için benimle gelmeyi reddediyorsun. Bu yüzden şimdi burada, bu lanet otoparkın ortasında konuşacağız çünkü seninle konuşmadan buradan ayrılmayacağım."

"Tamam." Onun talepkâr tavrı ilgimi çekti ve içimdeki romantizm hayranı baygınlık geçirip daha fazlası için yalvarıyor.

"Son altı ay gerçekten zor geçti, Piper. Yoksunluklar, çılgın ruh hali değişimleri, sürekli hasta hissetmek. Kendi derimden sürünerek çıkmak istedim. Yine de üstesinden geldim ve nasıl olduğunu bilmek ister misin?"

Başımı salladım. "Evet. Anlat bana."

"Seni ve Lyric'i düşünüyorum. Beni sen ." "Ben-"

"Seni geri istiyorum. Ve kızımla tanışmak istiyorum. Otuz dört yaşındayım, Piper. Lanet olası otuz dört. Bir sürü şeyi mahvettim. Hayatımın tam anlamıyla yıllarını kafam güzelken ya da göremediğim ya da açıklayamadığım bir şeyden kaçarken kaybettim. Artık bunu yapmak istemiyorum. Seni, çocuğumu ve grubumu istiyorum." Elimi tuttu. "Ben de köpeğimi istiyordum ama çok geç kaldım. Sen ve Lyric için geç kalmayacağım."

"Evan. ...."

"Şaka yapmıyorum, Piper. Yıllar önce bana siktir olup gitmemi söylediğinden beri tek düşündüğüm şey bu."

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Birden kendimi inanılmaz derecede küçük ve savunmasız hissettim. Yıllar boyunca biriktirdiğim ve bu gece uygulamaya çalıştığım tüm güçten yoksun kaldım. Sözleri içimi parçaladı ve bunun Acorn'u kaybettiğim için zaten kırılmış olmamdan mı yoksa Blue'nun bu yere gelmesini uzun zamandır dilemenin ve ummanın verdiği yorgunluktan mı kaynaklandığından emin değilim.

Heyecandan havalara uçuyor olmalıydım. Ya da ona hayır demeliyim; bizim için artık çok geç. Ama bunun yerine uyuşmuş hissediyorum ve hiçbir şey hissedemiyorum. Sanki binlerce arı içime yerleşmiş ve vızıldıyor, vızıldıyor, vızıldıyor, her şeyi bastırıyor ve tüm vücudumu garip, alışılmadık bir enerjiyle titretiyor.

Elimi sıktı. "Bir şey söyle." "Ne
söyleyeceğimden emin değilim."

Bir araba kapısı açılıp kapanıyor, ardından arkamızdan bir motor çalıştırma sesi geliyor ve birkaç saniye sonra park yerinden çıkan arabanın farları üzerimizde parlıyor. Hızlı bir bakışla Dr. Simon'ın çıkmakta olduğunu anlıyorum - köpeğimin hassas damarına ince bir iğne sokan ve ardından kalıntılarını Blue'yla birlikte seçtiğimiz maun vazoda almam için hazır olana kadar ona sevgi ve özenle bakacaklarına söz veren doktor.

Birlikte seçtiğimiz ilk şeyin bir kremasyon vazosu olması ne kadar garip ve inanılmaz derecede üzücü. Çoğu çift gibi kanepe ya da tabak çanak değil.

"Başka biriyle ilişkiye girdiğimi düşündüğün için böyle hissetmediğine emin misin?" diye sordum.

"Bunu on saniye önce öğrendim, Piper. Yani, hayır." "Biriyle
ilişkin mi var?"

"Hayır."

"Biriyle mi yatıyorsun?"

"Bir kez. Bir . Yıllar önce. Zil sarhoştum."

Onun itirafı damarlarımdaki benzin gibi, uzuvlarımı yakıyor ve kalbimde patlıyor.

Ağzım direksiyona geçti. "Onu sevdin mi?"

Cevap vermekte tereddüt etmez. "Hayır. Asla. *Seni* seviyorum."

"Kimseyle birlikte olmadım." Ses tonum suçlayıcı ve şirret ama üzgün değilim.

"Ama onu önemsiyorsun. O senin için önemli. Bunu gözlerinde görebiliyorum."

"Evet... Ona çok değer veriyorum. O harika bir adam. Onunla gerçek bir şeyler yaşama ihtimalim var. Ama..." Çenesinin kasları sıkıştı ve

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Birkaç saniye yola bakıyorum, sonra bakışlarımı onunkilere çeviriyorum. "Sana hâlâ aşığım."

Vücudu benimkine yaklaşıyor ve beni arabaya doğru itiyor. "Öyle olduğunu biliyorum."

"*Çok* kötüsün, Blue."

Yüzü saçlarımın arasında, sıcak dudakları kulağıma değiyor. "Sana ne kadar güzel göründüğünü söylemeye fırsatım bile olmadı," diye fısıldıyor. "Sanki hiç yaşlanmıyorsun. Bana hâlâ yirmi bir yaşında görünüyorsun."

"Hm... yani genç kızlardan mı hoşlanıyorsun?" Ellerimi deri ceketinin altına sokarak alay ediyorum.

Dudaklarımız buluşuyor ve oyalanıyor, usulca dokunuyor, soluyoruz.

"*Senden* hoşlanıyorum," diyor nefesinin altında. "Bu otoparktan çıkabilir miyiz? Otelde bir süitim var. Artık tüm zamanımızı dışarıda geçirmek zorunda değiliz."

"Yapamam. İstemediğim için değil, Blue. Seninle daha fazla zaman geçirmek istiyorum. Ama eve, kızımızın yanına dönmem gerek."

Kısık, uzun bir inilti çıkarıyor. "Haklısın," diye kabul ediyor. "Sana ihtiyacı var. Beni bu gece daha sonra arayabilir misin? O yattıktan sonra? Yoksa gece kalacak mı?"

"Kesinlikle geceyi burada geçirmeyecek." "O

zaman müsait olduğunda cep telefonumu ara."

"," diye . "Seni arayacağım... ama gerçekten her şey hakkında biraz düşünmem gerekiyor. Biraz yavaşlamalısın."

Gülüyor. "Şu belalı diline bak. Çok tatlısın."

Gülümsemesi kalbimdeki hüznün bir kısmını alıp götürüyor ve onu bu geceki haliyle seviyorum - tüm duygularıyla açık, azimli ve iletişime açık. Biraz ısrarcı mı? Evet, öyle. Ama sorun değil.

Asıl soru şu: Bu şekilde ne kadar kalacak?

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

CHAPTERTHIRTY-FOUR

Hayatım her zaman berbat bir durumda gibi görünüyor. Neden olduğundan bile emin değilim. Normal bir hayat yaşamaya çalışan oldukça normal bir insan olduğumu düşünüyorum. Kendi kabuğumda kalıyorum. Doğru olanı yapmaya çalışıyorum. Başkalarına iyi davranmak için elimden geleni yapıyorum. Ama yine de kendimi hiç istemediğim stresli pozisyonlarda buluyorum.

Blue'yu gördükten sonra Josh'la evimde yüzleşmek gibi.

Eve geldiğimde Lyric en sevdiği pelüş hayvanı ve kucağında beş kadar kitapla kanepede oturuyordu. Josh da kanepenin diğer ucunda dizüstü bilgisayarıyla oturuyor. Lyric'in yanına diz çöküp alnından öpüyorum.

"Kızım nasıl?" Ben soruyorum.

"Acorn gökkuşağı köprüsüne gitti mi?" diye soruyor ciddiyetle.

"Evet. O artık bir melek."

Yarın madalyonu Acorn'un fotoğrafı ve kürkünden küçük bir parça ile sarıp ona postalamayı planlıyorum. Meleklere ve cennete inanıyor. onun için çok anlamlı olacağını biliyorum. Onu bağrına basacak. O tatlı, masum zihninde, bunun ondan geldiğine inanacak.

Kitaplardan birini eline alıyor ve arp çalan küçük bir kızı işaret ediyor. "Bunu yapmak istiyorum," diyor.

"Bu hikayeyi okudun mu?" diye sordum.

"Hayır," diyor Josh, dizüstü bilgisayarının kapağını kapatıp kenara koyarken. "Arp çalmak istiyor."

"Yapabilir miyim, anne?"

"Vay canına, arp mı?" Ben .

"Evet, bir melek gibi," diye yanıtlıyor.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Babasının müzik yeteneklerine sahip olup olmadığını merak ediyorum ve şimdi bunu öğrenmek için sabırsızlanıyorum. "Tabii ki yapabilirsin. Sana nereden bir tane bulacağımı bulacağım. Bir öğretmenden ders almak ister misin?"

Heyecanla başını sallıyor. "Evet."

"Tamam. Elimden geldiğince çabuk her şeyi öğreneceğim. Bence bu gerçekten harika bir fikir."

Lyric yatmaya hazırlanırken Josh etrafta dolanıyor ve ben de geleceğini bildiğim sorulardan korkuyorum. Ağlamaktan başım ağrıyor ve Acorn yüzünden bitkin ve depresyondayım. Şu anda yapmak istediğim son şey biriyle konuşmak. Sadece yatağa girip her şeyden kaçmak istiyorum.

Oturma odasını toparlayıp Lyric'in kitaplarını kitaplığa geri koyarken "Huzurlu muydu?" diye soruyor. "Acorn için mi?"

Acorn'un gözlerini son kez kapadığı görüntü hafızamdan geçerken göğsümdeki ağrı geri dönüyor.

"Bir anda uykuya daldı. Çok çabuk oldu. Ve gerçekten çok üzücüydü." "En azından acı çekmedi. İyi bir köpekti."

Başımı sallıyorum ve kanepenin yanındaki boş bardağı alıp mutfağa gidiyorum. Josh beni takip ediyor ve omzunu kapı çerçevesine yaslayarak bulaşık makinesini doldurmamı izliyor.

"Geldi mi?" diye soruyor, rahat görünmeye çalışarak. Archie içeri giriyor ve yerin ortasına oturup kendini beğenmiş bir ifadeyle bizi izliyor.

"Evet."

"Ve?"

"Ve konuştuk," diye cevap veriyorum. "Rujun bulaşmış."

Otomatik olarak dudaklarıma dokunuyorum ve köşelerini siliyorum. "Ağlıyordum Josh ve burnumu siliyordum."

"Ve öpüşmek."

Hayal kırıklığım artıyor. "Bu parmağında bir yüzük görüyor musun? Hayır. Biriyle ilişkim var mı? Hayır. İkiniz de ne istediğinizi bilmediğiniz için beni imkânsız, garip durumlara mı sokuyorsunuz? Evet!" Oturma odasına dönerken yanından geçip gidiyorum.

"Sana gerçek bir randevu teklif ederek sabırlı olmaya çalışıyordum, Piper."

"Biliyorum ve bunu takdir ediyorum. Gerçekten minnettarım. Ama beni öpmek tamamen sol alandan geldi ve bunu biliyorsun."

"Hoşuna gittiğini sanmıştım. Belki sen de aynı şekilde hissediyorsundur diye düşündüm."

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Hoşuma gitti. Ve dürüst olmak gerekirse, şu anda herhangi bir şey ya da herhangi biri hakkında ne hissettiğimden gerçekten emin değilim. Birbirimiz hakkında ne hissettiğimizi görmek için seninle bir randevuya çıkmaya açıktım... arkadaştan daha fazlası olup olamayacağımızı görmek için."

"Eskiden mi? Yani artık değil mi?"

"Yani hiçbir fikrim yok! Bunu siz mi planladınız? Beni çıldırtmak ve kendi boktanlığınızın içinde sandviç yapmak için mi?" Yerden bir battaniye kaptım ve kanepenin arkasına örtmeden önce katladım.

"Yani sinsice geri mi çalışıyor?"

"Bilmiyorum." Öfkeyle ellerimi saçlarımda gezdiriyorum. "Lyric'le tanışmak istiyor."

Josh öne doğru eğilir ve inanamayarak başını sallar. "Ciddi misin? Birdenbire baba mı olmak istiyor? Ne yapacak ki? Onu fıçı partisine mi götürecek? Tura mı çıkaracak? Günü onunla geçirip on sekizinci yaş gününe kadar ortadan mı kaybolacak?"

"Hepsi geçerli noktalar," diye katılıyorum. "Ve kesinlikle dikkate alacağım şeyler. Ama o onun babası ve kızımın tanışmasına engel olmayacağım. Bu adil olmaz. Bunu yaparsam bir gün bana kızar ve *kızımla* ilişkimi sağlıklı bir yerde tutmak isterim, böylece sonumuz ben ve ailem gibi olmaz."

Odayı geçti ve ön kapının yanındaki dolaptan paltosunu aldı. "Sanırım haklısın. İkinizin de incindiğini görmek istemiyorum, Piper, hepsi bu. Topu senin sahanda bırakacağım. Onun yüzünden kafan hep karışıktı. Bunun geçmişte kaldığını sanıyordum ama şimdi geri dönmüş gibi görünüyor. Haksız mıyım?"

Kendimi yenilmiş ve boktan hissederek kanepeye yığılıyorum. Josh'ın duygularını incitmek istemiyorum. Bu yapmak isteyeceğim son şey. Ama içten içe kalbimin karanlıktan dışarı baktığını ve Blue'nun gelip tüm kırık parçalarını sonsuza dek onarmasını umduğunu inkar edemem.

"Pek emin değilim. Kayıtlara geçmesi için ona da aynı şeyi söyledim. Ona senden de bahsettim. Oyun oynamıyorum ya da kimseye yalan söylemiyorum."

"Öyle olmadığını biliyorum. Bu sen değilsin." Kollarını ceketinin içine soktu. "Ben yola çıkıyorum. Seni birkaç gün içinde ararım."

"Benim için Lyric'te kaldığınız için teşekkürler. Bunun bizim için anlamı gerçekten çok büyük."

"Ne zaman istersen," diyor ön kapıdan çıkarken. Hemen koltuktan kalkıp kapıyı arkasından kilitliyorum, sonra koridordan odama geçiyorum ve odasının önünden geçerken Lyric'i kontrol ediyorum.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Acorn olmadan ev boş geliyor. Çok sessiz bir köpek olmasına rağmen, bir zamanlar olduğu yerde garip, yalnız bir sessizlik var.

"Aramışsın. Beni ekeceğini düşünmeye başlamıştım."

"Neredeyse yapıyordum," diye itiraf ediyorum, yatağımın üzerinde uzanırken. Archie patisini yalamaya ara verip, izinsiz girdiğim için bana ters ters bakıyor.

"Ouch. Acımasız dürüstlük."

Yorgunluktan iç çekiyorum. "Üzgünüm ama bu
doğru." "Peki neden aramaya karar verdin?"

Büyük ihtimalle aptallık.

"Bazı şeyleri havada bırakmak istemedim. Bunu yapmamız beni deli ediyor."

"Ben de öyle. Bunu çok fazla
yapıyoruz." "Bu kesinlikle bir
düzen." "Lyric nasıl?"

"Üzücü ama iyi görünüyor. Bu gece bana arp çalmayı öğrenmek istediğini söyledi."

"Arp mı? Kahretsin, akort etmek için çok fazla tel var. Sence ciddi mi?"

"Lyric her zaman ciddidir."

"Turnemizde şarkı girişlerinden biri için arp çalan bir hatun var. Ona sekiz yaşındaki bir çocuğa ne tür bir arp alabileceğimi sorabilirim."

"Bu harika olur çünkü benim hiçbir şeyden haberim yok. Ders almak istiyor."

"Ona arpı almama ve derslerin parasını ödememe izin verir misin?"

"Bunu yapmak zorunda değilsin. Yapabilirim-"

"İstiyorum. Bir yerden başlamama izin vermelisin, Piper. Ona söylemek zorunda bile değilsin ama Tanrı aşkına çocuğum için bir şey yaptığımı hissetmeme izin ver."

Savunmam yükselmeye başlıyor, ama geçerli olup olmadıklarından emin değilim. Bazı açılardan benim bölgeme giriyor ve ben de korumacıyım. Çek göndermek dışında Lyric'in hayatına hiç karışmadı. Karar vermesine yardım etmesine ve gerçek şeyler için ödeme yapmasına izin vermek biraz alışmayı gerektirecek. Bu tamamen istenmeyen ya da takdir edilmeyen bir durum olmasa da, bizim için yabancı bir durum. Lyric her zaman sadece *benim* oldu.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Tamam," diye cevap veriyorum. "Sadece buna alışık değilim. parasını ödemek isterseniz, benim için sorun yok."

"Teşekkür . Onunla tanışmam konusunda ne düşünüyorsun?"

Tanrım. Bu gece çalılıkların etrafında dolaşmıyor.

"Bu gece gerçekten bunun hakkında konuşmak istiyor musun?" "Evet."

Bu konuşmayı yavaşça yapabileceğimizi düşündüm, belki çocuk ziyaretine dalmadan önce onun grubu, benim işim ve gündelik hayatla ilgili şeyler hakkında konuşabiliriz.

"İstediğinin bu olduğuna emin misin? Onu daha önce hiç görmek istememiştin, bu yüzden tüm bunlar hakkında şüpheci konuşuyorsam özür dilerim."

"Neden böyle hissettiğini anlıyorum. Artık temizim ve hayatımı toparlamaya çalışıyorum. O benim ailem... ve bunu düşündüğümde, bu çok büyük bir şey. O muhtemelen sahip olacağım tek çocuk ve şimdiden sekiz yaşında ve onun hakkında neredeyse hiçbir şey bilmiyorum. Gönderdiğin resimler harika ama onu görmek ve onunla konuşmak istiyorum, anlıyor musun? Yüz yüze. Ona benim hakkımda ne anlattın?"

"Hiçbir şey."

"Ne demek hiçbir şey?"

"Hiçbir şey sormadı. Sanırım iki kez babası olup olmadığını sordu, ben de ona uzaklara taşındığınızı söyledim ve bir daha sizden hiç bahsetmedi."

Birkaç dakika sessiz kaldı. "Müziğimi dinliyor mu?"

"Blue, o sadece sekiz yaşında. Seks, kalp ağrısı, uyuşturucu ve depresyonla ilgili grunge rock şarkıları dinlemiyor. Çok fazla müzik dinlemiyor ama Colbie Caillat ve Britney Spears'ı seviyor."

"Ugh," diye inliyor. "Bu korkunç."

Gülüyorum. "Neyse o. O bir kız." "Müziğim hakkında gerçekten bu kadar kötü mü düşünüyorsun?"

"Müziğin hakkında hiç de kötü düşünmüyorum. Benim hakkımda tam olarak ne hissettiğini anlamak için tek yapmam gereken onu dinlemek," diye takılıyorum.

Kısa bir kahkaha attı. "Çok komik."

"Cidden, müziğinizi seviyorum, her ne kadar bu konuda size aşık olmasam da. Şarkı sözleriniz derin ve çiğ, tam seste patlatmak ve saatte doksan mil yapmak istediğim türden bir müzik, sadece rock yapıyorum."

"Evet, bebeğim. bu daha iyi."

"Lyric'le konuşmam ve onu bir babaya sahip olma fikriyle yavaş yavaş tanıştırmam gerekecek. Öylece "Bil bakalım ne oldu?" diyemem. Baban bir anda ortaya çıktı ve seninle görüşmeye başlamak istiyor."

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Doğru. Onu korkutmak istemiyorum. Benden hoşlanmasını istiyorum."

"Bunun benim için yeni bir şey olduğunu anlamalısınız. Onu kimseyle tanıştırmadım. Tanıştığı tek erkek arkadaşım Josh. Bir anne olarak biraz kaçığım, her şeyi günü gününe yaşıyorum. Neyse ki o çok uyumlu ve birçok yönden kendi kendine yetebilen biri, bu yüzden ebeveynliği kolaylaştırıyor. Eğer o talepkar, öfke nöbeti geçiren, dramatik, yapışkan tiplerden biri olsaydı muhtemelen annelik konusunda tamamen başarısız olurdum."

"Kendine bu kadar yüklenme, Piper. Sanırım tüm ebeveynler bunun üstesinden gelebileceklerini tahmin ederler."

"Bilemiyorum. Dediğim gibi, genelde çok rahattır ama hayatına aniden giren bir *baba* onu biraz korkutabilir."

"Orada olacaksın, değil mi? Onunla ilk tanıştığımda?"

"Tabii ki. Kızımın bir yabancıyla gitmesine izin vermeyeceğim."

En iyi kelime seçimi değil.

"Hey, ben o kadar da tuhaf değilim," diye dalga geçerek çakmağını çakıyor.

"Öyle demek istemedim, sadece seni tanımıyor demek istedim. Yani onun için sen bir yabancısın ve tanımadığı biriyle herhangi bir nedenle konuşmaması ya da birlikte olmaması gerektiğini biliyor."

Gitarının tıngırtısı telefona geliyor ve bu ses anında yüzüme bir gülümseme yerleştiriyor. Onu çalarken dinlemeyi özledim.

"demek istemediğini biliyorum, Piper."

Doğrulup bir elimi dağınık saçlarımda gezdiriyorum. "Senden bir şey isteyeceğim."

"Tamam."

"Onunla tanışmadan önce iki ya da üç ay kendimi daha iyi hissedeceğim."

Tıngırdatma duraklıyor, sonra yeniden başlıyor. "Peki bunun nedeni ne?" diye soruyor.

"Birkaç nedeni var. Birincisi, o zaman yaz tatilinde olacak. Şu anda okulda çok iyi gidiyor ve onu rahatsız edecek bir şey yapmak istemiyorum. İkincisi, altı aydır düzgün olduğunu söyledin ve geçmişini göz önüne alırsak, birkaç ay daha temiz olsaydın kendimi daha rahat hissederdim. Geçmişini yüzüne vurmaya çalışmıyorum Blue, ama dikkatli olmalıyım. Kızımızla döner kapı gibi gelip gitmene izin veremem. Kesinlikle, yüzde yüz

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Onunla istikrarlı bir ilişki kurabileceğinden yüzde yüz emin ol."

Tıngırdatma durur. "Seni gerçekten seviyorum Uğur Böceği." boğuk ve hülyalı.

İçimden küçük bir kahkaha koptu. "Um... bu gerçekten çok tatlı ama aynı zamanda az önce söylediklerime tamamen rastgele bir yanıt."

"Biliyorum. Sadece onu sevme şeklin, Acorn'u sevme şeklin, beni her zaman sevme şeklin. Bu çok güçlü ve yoğun. Bu beni şanslı hissettiriyor... ve onun annesi olduğun için gurur duyuyorum. Hiçbir şeyi kabul etmeyeceğini söyleyebilirim."

"Yapmayacağım, Blue. Konu Lyric olunca olmaz."

"O zaman üç ay olsun. Bu bana nasıl havalı bir baba olacağımı anlamam için zaman verir."

"Sen zaten havalı bir babasın. Uzun saçların, dövmelerin ve takıların onu büyüleyecek. O da senin gibi çok sanatsal."

"Kulağa harika geliyor," diyor. "Onunla tanışmak için sabırsızlanıyorum."

Sesi gerçekten heyecanlı ve samimi geliyor. Umarım geçmişindeki tüm saçmalıklar geçmişte kalır ve bunu onun için ya da onun mahvetmek için geri dönmez.

Hafif, gezgin bir melodi birkaç dakika boyunca sessizliği dolduruyor. Gözlerimi kapatıyorum ve içinde kayboluyorum, tıpkı eskiden yaptığım gibi. Parka, onun seksi gülümsemesine, ona aşık olmaya geri dönüyorum. Keşke o zamana geri dönebilseydik.

"Senin için de üç ay beklemek zorunda mıyım?" diye sorar.

"Ah, Mavi," diyorum küçük bir kızgınlıkla. "Seninle ne yapacağım ben?"

"Benimle ne yapmak *istiyorsun*?"

Nereden başlasam? Çok fazla şey var.

"Bu cevaplaması zor bir soru. Son üç yılımı kendimi senden arındırmaya çalışarak geçirdim. Tıpkı senin yoksunluk yaşadığını, hasta ve depresif hissettiğini söylediğin gibi mi? Ben de öyle hissettim, seni aklımdan çıkarmaya çalıştım, seni bir psikopat gibi aramama, sana e-posta göndermeme ya da oturup senin için ağlamama izin vermedim."

"Bebeğim... Böyle bir şey yaşadığını bilmiyordum. Bana böyle hissettiğini hiç söylememiştin."

"Yaptım. Ve bu ilk defa da olmadı. Senin yüzünden o noktaya gelmeme çok izin verdim ve bu beni aptal gibi hissettiriyor. Arkadaşlarım ve ailem geri dönmene izin verdiğim için aptal ve paspas olduğumu düşünüyor.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

İlk seferinde ortadan kaybolduktan sonra hayatıma girdin. Ve sonra beni incittin. *tekrar*."

"Sen bir paspas değilsin, Piper. Seni hiç böyle düşünmedim ve seni asla incitmek istemedim. Sadece berbat durumdaydım."

"Bu gerçekten iyi bir mazeret değil."

"Biliyorum ama elimdeki tek şey bu. Neden sürekli işleri berbat ettiğimi bilmediğimi nasıl sağlayacağımı bilmiyorum."

Hayal kırıklığı içinde saçlarımı yolmak istiyorum. "O zaman sana nasıl güvenebilirim? Kendi kafanın içinde neler döndüğünü bile bilmiyorsan? Küçük kızımız konusunda sana nasıl güvenebilirim?"

"Çünkü deniyorum. Uyuşturucu ve alkolün kafamı karıştırmasına izin vermiyorum. Kendimi *iyi* hissediyorum, Piper. Uzun zamandır olmadığım kadar iyi. Yeniden yeni şarkılar yazıyorum, bir turne planımız var, grup çok iyi anlaşıyor. Her şey yerli yerine oturuyor."

"Bunların hepsi harika ve seninle gurur duyuyorum. Sadece tekrar incinmek istemiyorum. Bundan çok korkuyorum."

"Öyle olduğunu biliyorum ve seni suçlamıyorum. Ben sadece... Gitmene izin verememem. Biz birbirimize aitiz."

Acaba ikimiz de böyle hissettiğimiz için bu doğru mu? İki insan birlikte olmaları gerektiğini hissediyorsa, ne olursa olsun birlikte olmaları gerektiğine dair kozmik bir kural mı var? Ya da bazen birlikte olmamız gerektiğine inandığımız kişiden uzaklaşmamız mı gerekir? Ve eğer bunu yaparsak... gerçek diğer yarımızı özlediğimiz hissi hiç kaybolur mu?

Keşke bu cevapları almanın bir yolu olsaydı.

"Küçükken teyzem bana bir şey söylerdi," diyor usulca. "Kafandaki sesleri dinleme, kalbindeki sesi dinle ve her zaman iyi olacaksın derdi. Ben de bunu yapmaya çalışıyorum."

Kalbimdeki ses her zaman Blue'nun adını söyledi. *Her zaman.*

Bileğimdeki boncuklu bileziği, uğur böceği dövmemin birkaç santim ötesinde parmaklıyorum ve en sevdiğim anılarımdan biri zihnimde canlanıyor:

"Bir erkek ve bir kadın aynı anda bir uğur böceği görürlerse aşık olacaklarına dair bir efsane vardır."

"Hayır... Bunu bilmiyordum."

"Aynı anda sizinkine de baktık."

"Bu sayılmaz. Bu bir dövme. Gerçek bir uğur böceği değil."

"Sanırım öğreneceğiz, değil mi?"

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Bu eğlenceli konuşma kaderimizi mi belirledi? *Bunun* ne zaman gerçekleştiğini gerçekten biliyor muyuz? *Bu* kişinin bizim kişimiz olduğunu anladığımız o an?

"Ağırdan alabilir miyiz?" Ben sorarım. "Ve işlerin nasıl gittiğini görelim mi?"

"Deneyebiliriz Uğur Böceği. Ama sanırım bizim için yavaş diye bir şey olmadığını biliyorsun."

Bu doğru olabilir, ama onunla her şeyi salyangoz hızında tutmak için elimden geleni yapacağım.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

CHAPTERTHIRTY-FIVE

En sevdiğimiz küçük İtalyan restoranından arabama doğru yürürken Ditra, "Ooh, oraya gidiyoruz," diyor.

"Nereye?" Çakırkeyif bakışlarını takip ediyorum. Akşam yemeğinde birkaç kadeh fazla şarap içmişti ve onu gerçekten eve götürmek istiyorum. Dikkati, penceresinde büyük sarı neonlarla yanıp sönen PSYCHIC tabelası olan köhne bir Viktorya dönemi evine odaklanmıştı.

Kolundan tutup onu arabaya doğru çekmeye çalıştım. "Deli misin sen?" Gülüyorum. "Oraya gitmiyoruz. Geç oldu."

Beni geri çekti. ", eğlenceli olacak! Hep gitmek istemişimdir, sadece ne dediklerini görmek için. Kapıda açık levhası yanıyor."

"'Geleceğinde bir erkek, bolca şarap ve şekerleme görüyorum' diyecek, sonra da senden elli dolar isteyecek."

"Ne olmuş yani? Eğlenceli olacak. İkimiz için de ödeyeceğim." Kolumu onunkine dolayarak beni yolun kenarına götürüyor ve trafikte bir açıklık olmasını bekledikten sonra caddenin karşısına atlıyoruz.

"Burası korkunç bir yer," diyorum evin soyulan boyasına ve eğri büğrü yeşil panjurlarına bakarak. "Burada bir seks ticareti çetesi yönetiyor olabilirler ve psişik işaret sadece bir yem."

"Bundan şüpheliyim. Çantamda bir silah var, eğer şüpheli bir şey olursa onu çıkarırım ve sen de yardım için koşarsın."

"Harika bir plan. Şimdiden kendimi daha güvende hissediyorum."

Yıpranmış taş merdivenleri tırmanıyoruz, parlayan kehribar rengi kapı ziline basıyoruz ve bekliyoruz. Birkaç saniye sonra, kocaman altın halka küpeleri, göz farı paleti ve boynuna doladığı on kadar altın kolyesi olan yaşlı kadın cevap veriyor.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Siz hanımlar bir okuma için burada olmalısınız," diyor.

Ditra'ya yaklaşıyorum ve kulağına fısıldıyorum. "Vay canına, çok yetenekli! Neden burada olduğumuzu biliyor!"

Karnıma dirsek atıyor ve kadına cevap veriyor. "Evet, bir okuma yapmak isteriz."

"İçeri gelin." Kadın kapıyı açıyor ve loş bir salona giriyoruz. Duvarlarda uyumsuz çerçeveler içinde kaplan resimleri sıralanıyor. Hepsi eğri büğrü ve hepsini *hemen* düzeltmek istiyorum. Boncuklu bir perdeden geçerek bitişikteki bir odaya giriyoruz.

"Lütfen oturun," diyerek mumlar, heykeller, tarot kartları ve kristallerle kaplı ahşap bir masanın önündeki iki eski kumaş sandalyeyi işaret ediyor. Köşedeki kitap rafında tütsü külahları yanıyor. Ditra ve ben otururken kadın masanın arkasındaki yırtık sandalyeye yerleşmeden önce bir demet adaçayı yakıyor. Oda, gümüş takılar ve Lyric'in topladığı peri heykelciklerini satın almak için en sevdiğim yerel mağazalardan biri olan Headlines'daki neredeyse her nesneye yapışan tatlı koku gibi belirgin bir şekilde kokuyor.

"Benim adım Loretta. Bu gece ikiniz de bir okuma ister misiniz?"

"Evet," diye aynı cevap veriyoruz, ama içimden merak ediyorum, *bunun cevabını zaten bilmesi gerekmiyor mu?*

"Okumaları özel olarak mı yoksa birlikte mi yapmak istersiniz?"

Ditra ve ben birbirimize bakıp hep bir ağızdan cevap veriyoruz. "Birlikte." "Çok iyi. Ücretim okuma başına elli dolar."

Elli dolar!

"Kredi kartı kabul ediyor musunuz?" Ditra cüzdanını çıkararak soruyor. "Evet, alıyorum."

Ditra ona bir kredi kartı uzatır. "İkimiz için de ödeyeceğim."

Loretta kartı çalıştırırken "Teşekkür ederim," diye fısıldıyorum. Yanan tütsü ve adaçayı karışımı odayı burnumu gıdıklayan bir dumanla dolduruyor ve beni o garip "burnumu çekmem gerektiğini düşünüyorum ama emin değilim" moduna sokuyor.

Medyum kartı geri veriyor ve Dee makbuza imzasını atarken bana bakıyor. Hâlâ garip bir hapşırık suratı yaptığımdan eminim.

Loretta, "İlgileniyorsun ama yine de şüphecisin," diyor.

Başımı salladım. "Evet." Bu yorumu aklımı okuduğu anlamına gelmiyor. Buraya gelen herkesin ilgili ve şüpheci olduğundan eminim. Yetenekleri hâlâ kanıtlanmayı bekliyor.

"Bakalım bunu değiştirebilecek miyiz?" diyor. "İlk kim gitmek ister?"

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Ben!" Ditra seslendi.

"Bana ellerini ver, aşkım." Loretta dağınık masasının üzerinden Dee'nin ellerini kendi elleriyle kavradı.

"Adıma ve doğum tarihime ihtiyacınız var mı?" Ditra sorar.

Loretta gülümser. "Hayır, okuma için buna gerek yok."

Loretta başparmaklarını Ditra'nın avuçlarına sürterken ikimiz de sessizce izliyoruz. Medyum gözlerini kapatıyor, parlak mavi ve morla kaplı göz kapakları ortaya çıkıyor.

Loretta, "Ellerinizle çalışıyorsunuz," diyor.

Hepimiz öyle değil miyiz, gerçekten? Ellerimizi kullanmadan pek bir şey yapamıyoruz.

"Var," diye onaylıyor Dee.

"Yakın zamanda yuva . İlk defa aşk görüyorum." "Doğru."

"Senin için birçok değişiklik görüyorum. Bir düğün."

"Benimki mi?" Ditra neredeyse bağırıyor.

Loretta gülümser. "Evet. Senin. Beyaz giymeyeceksin."

"İşte bu şok edici," diye takılıyorum, bu da Loretta'nın bana ters ters bakmasına neden oluyor. "Özür dilerim," diye fısıldadım.

"Hayatına bir çocuk girecek. Yakında."

"Hayır, ben değil, kardeşim," diyor Ditra. "Çocuk sahibi olmak gibi bir planımız yok." "Senin olduğunu söylemedim," diye açıklık getiriyor Loretta ve Ditra'nın ağzı açık kalıyor

Açık.

"Peki zaman, kimin?" Ditra sorar.

"Söyleyemem, aşkım. Ama bu senin hayatını değiştirecek."

"Bu yetersiz bir ifade. Başka ne görüyorsun? Billy ile evleniyorum, değil mi?"

"İsimleri ya da yüzleri göremiyorum. Ama eğer o senin gerçek aşkınsa, o zaman evet." "Güzel. Öyledir."

"Biri seni izliyor. Koyu renk gözlüklü yaşlı bir adam. Seni çok seviyor."

"Büyükbabam!"

Loretta başını sallar. "Sabırlı olmanı söylüyor. Kalbinle açık ol."

"Aman Tanrım, bu tam da o!"

"Kız kardeşinin yakında senin desteğine ihtiyacı olacak. Onun yanında olmak için duygularını bir kenara gerekecek."

Aha! Başarısız! Ditra tek çocuk.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Benim bir kız kardeşim yok," diyor Dee.

Loretta gözlerini açar. "Tam yanında oturuyor. Kız kardeşler farklı şekillerde olabilir."

Kahretsin. Hangi konuda desteğe ihtiyacım olacak?

"Bekle," dedim. "Bana ne olacak?"

Dee koluma dokunuyor. "Biz kardeşiz. Ne olursa olsun senin yanında olacağım."

Loretta, "Size ulaşacağız," diyor.

"Hadi onu şimdi yapalım! Okumamdan memnunum. Çok teşekkür ederim," diyor Ditra, ellerini Loretta'nın ellerinden çekerek.

"Bana ellerini ver, aşkım." Loretta bana uzanıyor ama bunu şimdi yapmak istediğimden emin değilim. Kalbim çarpıyor, avuçlarım nemli ve hâlâ hapşırık arafında sıkışmış hissediyorum.

"Bilmiyorum " diye kekeledim.

Ditra kolumu ovuyor. "Piper, korkma. İyi olacaksın."

İsteksizce ellerimi Loretta'nınkilere koyuyorum. Sıcak enerji kollarımdan göğsüme doğru akıyor.

"Uzun zamandır bekliyordun," diyor medyum. "Aşk ve mutluluk için."

"Gerçek bu değil mi?" diye haykırır

Ditra. "Şşşt. " Onu susturuyorum.

"Çok sıcak bir kalbin var." "Teşekkür

ederim."

"Bir yolculuğa çıktınız. Kendini buluyorsun. Sevdiğin kişiyi buluyorsun."

Başımı salladım.

"Sen onu buldun ama o kendini bulamadı." "Bu ne anlama

geliyor?" diye sordum.

"Kefenlidir, düşünceleri her zaman kendisine ait değildir. Ona karşı sabırlı ."

"Öyleyim. Her zaman öyleydim."

"Ben bir aile görüyorum. Sen ve onunla. Ama o bir baba olmayacak."

Kalbim sıkışıyor. "Bu ne anlama geliyor?"

"Önümüzde pek çok dönemeç var. Birçok karar verilmesi gerekecek. Seyahat, eğlence ve servet görüyorum. Anahtarlar ve yüzükler görüyorum. Kitaplardan ve tüylerden bir ev var."

Zihnim dönüyor. "Anahtarlar mı? Ev anahtarı gibi mi?"

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Belki," diye yanıtlıyor. "Hastalık olacak. Kara bir ölüm bulutunun yaklaştığını görüyorum. Bu hiç iyi değil."

Ellerimi onunkilerden çekiyorum. "Daha fazla duymak istemiyorum," diyorum, gözyaşları içinde. "Bu çok saçma."

"Ölmüyor, değil mi?" Ditra talep ediyor. "Ona iyi olduğunu söyle."

Loretta kasvetli bir şekilde başını sallar. "Hepimiz farklı şekillerde ölürüz. Hepimiz farklı şekillerde iyi oluruz."

Ayağa kalkıyorum, neredeyse sandalyemi daha fazla mum ve melek ve şeytan heykelleriyle dolu bir kitaplığa çarpacaktım. "Bu saçmalık. Gidelim, Dee."

"dilerim," diye özür diliyor Dee. "Piper duygusallaşıyor."

Loretta şaşkınlıkla başını sallar. "Bazı şeyleri duymak zordur. Buraya yalan söylemeye gelmedim. Size söylemem gereken bir şey daha var."

"Oh, harika," diyorum alaycı bir şekilde.

"Burada seninle birlikte kahverengi bir köpek var. Bana siyah beyaz bir oyuncak gösteriyor, onu yatağına getiriyor."

Bu beni uçurumun kenarına gönderdi. Gözyaşlarına boğulup Ditra'nın elini tutuyorum ve onu eski evden dışarı sürüklüyorum. Soğuk hava bir duvar gibi çarpıyor ve aklımdan geçen tüm kötü şeyleri temizleyeceğini umarak derin derin içime çekiyorum.

"Aman Tanrım, Dee. Bu da neydi böyle?" Kaldırıma çıktığımızda sordum. "Sence ben ölüyor muyum? Hasta olduğumu mu düşünüyorsun?"

"Tatlım, hayır. O sadece çılgın yaşlı bir kadın. Bu eğlence için. Hepsi bu. Gerçek değil."

"Gerçekten mi? Acorn'dan bahsetti! Ve onun pengueninden!"

"Tahmin ediyor olabilirdi. Çoğu insanın hayatının bir döneminde köpeği olmuştur ya da bir akrabasının veya arkadaşının köpeği vardır. Bu yeterince spesifik değil."

"Bilmiyorum..." Gözlerimi yakan ve yanaklarımdan aşağı akan rimele parmaklarımı sürterek söylüyorum. "Bu çok ürkütücüydü. Titriyorum!"

"Piper, çocuk sahibi olacağımı söyledi. Bu ne kadar zorlama? Beni bilirsin. *Asla* bir bebeğim olmayacak."

Başımı salladım. "Hayır, öyle demedi. Hayatına bir çocuğun gireceğini söyledi. Belki ben ölürüm ve Lyric'in velayetini alırsın!"

"Aman Tanrım, neden Lyric'in velayetini ben alayım ki? Babasına ya da senin ailene gitmez mi? Beni onun vasisi olarak gösteren bir vasiyetiniz var mı?"

"Hayır! Sen çocukları sevmezsin bile! Neden onu seninle bırakayım ki?"

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Kaşlarını çatıyor. "Ama ben Lyric'i seviyorum. Ona senin için bakarım çünkü seni seviyorum."

"Vay anasını. Sence mi oluyor? Sence bende bir hastalık mı var? Doktora gitmeli miyim? Belki durdurabilirim."

Kollarımdan tutup beni sarsıyor. "Piper! Sakin ol. Sen Ölüyorum. Tamamen sağlıklı ve muhteşemsin."

"Beni gerçekten korkuttu."

"Bu onun işi."

"O sana öyle şeyler söylemedi!"

"Hayır, bence bu oyunun bir parçası. Birine iyi şeyler söylüyor, sonra da dram yaratmak için diğerine kötü şeyler söylüyor. Gördün mü? Arkadaşlarımıza anlatmamızı istiyor ki onlar da buraya gelsin. Böylece daha fazla para kazanabilecek."

"Kafamı karıştırması için birine 50 dolar ödediğine inanamıyorum!"

Caddenin karşısına geçip boş arabama doğru ilerliyoruz. "Bilmiyordum. Eğlenceli olur diye düşünmüştüm. Özür dilerim, Piper."

Anahtarlığımdan arabanın kapılarını açıyorum ve içeri giriyoruz. Orta konsoldan bir mendil çıkarıp gözlerimi temizliyorum ve burnumu siliyorum.

"Yine ne dedi?" Ben sordum. "Kefen mi? Anahtarlar ve seyahat?"

"Hatırlamıyorum bile. Sanırım o tütsü beni uçuruyordu. Başım dönüyor."

"Benimkini de. Sence bize ilaç mı verdi?"

"Saçmalama. Birini tütsüyle uyuşturabileceğinizi sanmıyorum."

Ellerimi birbirine sürtüyorum. "Ellerimi sıcak ve titreşimli hissettirdi. Belki de elinde bir tür uyuşturucu madde vardı?"

Ditra gözlerini devirir. "Kes şunu. Hayal gücün çılgına dönmüş. Seni tokatlamak zorunda bırakma beni" diye takılıyor. "Gerekirse senin deliliğini tokatlarım."

"Hiç komik değil, Dee. Şu anda ölüyor olabilirdim."

"Sadece seni güldürmeye çalışıyorum. Ve *senin* öleceğini hiç söylemedi."

"Yani bana yakın biri olabilir. Ama sen değil, çünkü görünüşe göre sen beni destekleyeceksin." Arabayı çalıştırıp geri vitese takıyorum ve park yerinden çıkıyorum. "Sence Lyric mi?" Kalbim göğsümde sıkışıyor.

"Hayır, bilmiyorum."

Mavi. Mavi olmalı.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Eğer ben değilsem, o zaman bahsettiği kişi Blue olmalı." "Piper... Blue ölecek olsaydı şimdiye kadar çoktan ölmüş olurdu. "Blue ölecek olsaydı şimdiye kadar ölmüş olurdu.
Birkaç yıl önce yiyecek, su ya da başka bir şey olmadan bir çölde, hatırladın mı? Ve yıllardır işi buymuş gibi uyuşturucu kullanıyor. O iyi."

"Bilmiyorum. Endişeliyim."

"Üzülme. Şu anda seninle her şey yolunda gidiyor. Çok mutlu oldun."

"Ya ?"

"Bunun üzerinde durmayı bırakmanı istiyorum. Kimse ölmüyor. O, insanları kızdırmak için ne söyleyeceğini çok iyi bilen paralı bir şovmen. Bunu televizyonda ünlü bir medyumla gördüm. Seyirciyle nasıl oynadığını ve o insanları kendisine inanmaya nasıl ikna ettiğini gösterdiler. Bu bir akıl oyunu, hepsi bu."

"Gerçekten öyle mi
düşünüyorsun?" "Öyle
olduğunu *biliyorum.*"

"Sana 50 dolarını geri vermem gerektiğini hissediyorum."

Elini bana doğru salladı. "Kes şunu. Yemeği sen ısmarladın. Ödeştik." "Palamut kısmına inanmak istememin kötü bir şey olduğunu mu düşünüyorsun? Acorn'u seviyorum.
bana yakın olması fikri."

"Bunu söylemek için çılgın bir medyuma ihtiyacın yok, Piper. Tıpkı büyükbabamın beni izlediğine inandığım gibi, Acorn'un da hala seninle olduğunu düşünüyorum."

Ditra'yı Lyric'i aldığımda ellerim hala psişik çileden dolayı titriyordu.

"Ona göz kulak olduğun için teşekkürler," diyorum Billy'ye ve kızımı kucaklıyorum. O kaçık falcı Lyric'in başına bir şey geleceğini kastetmemiş olsa iyi olur.

"Her zaman. Video oyunları oynadık," diye yanıtlıyor. Ditra topuklu ayakkabılarını çıkarıp onun yanındaki kanepeye yerleşiyor ve yanağından öpüyor.

Ben ön kapıya yönelirken Ditra arkamdan, "Seni yarın ararım," diye sesleniyor. "Ve ne dediğimi unutma!"

"Dee Teyze ne dedi?" Lyric arabaya doğru giderken sorar.

Elimi hafifçe başına koydum. "Hiçbir şey, tatlım. Sadece büyük insanlar konuşuyor."

"Gelecek hafta gerçek babamla tanışmamla mı ilgili?"

"Hayır, ama bu konuda çok heyecanlıyım."

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Bana gülümsüyor. "Ben de öyleyim! Ona bir hediyem var ama bu bir sır."

"Bence bu çok hoşuna gidecek."

Bir hafta sonra uzun zamandır dilediğim dileklerden biri gerçekleşecek. Kızım nihayet babasıyla tanışacak. Geçtiğimiz iki buçuk ayı Lyric'le birkaç günde bir kısa ve eğlenceli sohbetler yaparak geçirdim ve ona Blue ile çok küçükken tanıştığımızı, onun taşınmak zorunda kaldığını, güzel bir kızı olduğunu haber vermek için onu nasıl arayacağımı bilemediğimi ve sonunda birbirimizi nasıl yeniden bulduğumuzu yavaş yavaş anlatmaya çalıştım. Çok karmaşık bir ilişkiyi bir çocuğa açıklamak zordur, ancak o her şeyi son derece iyi karşıladı ve meraklı ve heyecanlı olmaktan başka bir şey yapmadı. Lyric'in Blue'nun onu istemediğini ya da terk ettiğini düşünmesi isteyeceğim son şey.

Ditra haklı, medyumun tuhaf yorumlarını unutmalı ve düşüncelerimi Lyric ve Blue ile hayatımda olan olumlu şeylere odaklamalıyım.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

CHAPTERTHIRTY-SIX

Lyric ve ben Blue ile parkta buluşacağız. *Bizim* . Blue'nun fikriydi ve ilk tanıştığımız yere geri dönmek doğru geliyor. Park ortak bir alan ve Lyric'in kendini güvende ve rahat hissettiği tanıdık bir yer. Okulu yakınlarda ve onu bazen oraya götürüyorum çünkü salıncakları çok seviyor. Ancak Blue'ya özellikle kızdığım ya da üzüldüğüm zamanlarda bu parktan kaçtığım zamanlar oldu.

Ancak o günler geçmişte kaldı ve umarım ait oldukları yerde kalırlar.

Bugün tamamen yeni başlangıçlarla ilgili.

Blue çoktan gitar kutusu ve Kelt arpıyla eski favori piknik masamızda bekliyor. Lyric yaklaştıkça elimi tutuyor ve ondan yayılan heyecanı ve gerginliği hissedebiliyorum.

"Anne, bu gerçekten o mu?"

Ona gülümsüyorum. "Evet, bu o." Bugün mavi kot pantolon, minik siyah savaş botları, beyaz bir üst ve solmuş, yıpranmış bir kot ceketle çok sevimli görünüyor. Sarı saçları ot gibi uzamış ve omuzlarını iyice geçmiş.

"Bir gitarı var... ve bir arpı." Sesi yumuşak ve . "Kesinlikle var."

Blue dün gece özel bir uçakla geldi ve Lyric için satın aldığı arpı ona kendisi vermek için yanında getirmekte ısrar etti. İlk aklıma gelen hayır demek oldu. Lyric'in kabulünü satın almaya çalışmasını ya da onu daha ilk günden şımartmasını istemedim. Sonra bunun onun için *müzikle* ilgili olduğunu fark ettim. Onun tutkusu. Kızına ilk müzik aletini vermek

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

bir hediyeden çok daha fazlası. Bir yeteneği paylaştıklarını ve bunun aralarındaki bağa yardımcı olacağını umuyor.

Ben de öyle umuyorum.

Biz yaklaşırken gergin bir şekilde gülümsüyor ve bana hızlıca, dostça sarılmak için ayağa kalkıyor ki bu adamın vücudumun her santimini defalarca mahvettiğini düşününce inanılmaz garip geliyor. Lyric elimi daha sıkı tutuyor, ben de onunkini güven verici bir şekilde sıkıyorum.

"Lyric, bu senin baban. Adı Mavi." "Rengini
beğendin mi?" diye sorar.

Mavi güler. "Evet, rengini sevdim."

Ona bakmak için boynunu büküyor. "Gerçekten uzunsun."

Lyric kesinlikle benim minyon genlerimi almış. Tüm sınıf arkadaşlarından daha kısa ve çoğundan çok daha genç görünüyor.

Mavi onun önünde diz çöküyor ve şefkatle göz kırpıyor. "Böyle
daha mı iyi?" diye sorar.

Utangaç bir şekilde gülümseyerek başını sallıyor. "Çok."

"Sonunda seninle tanıştığıma gerçekten çok sevindim, Lyric. Çok güzel bir
ismin var." "Teşekkür ederim."

"Neden oturmuyoruz?" diye öneriyorum, aralarında biraz utangaçlık seziyorum. Tahta banka oturduğumuzda Mavi bana minnettar bir gülümseme gönderiyor. Lyric'in aramıza oturmayı seçmesi kalbimi ısıtıyor.

"Bir küpen var," diye gözlemliyor Lyric, Mavi'nin saç yelesinde hâlâ dalgalanan tüyü işaret ederek. Bu kadar yıl dayandığına inanamıyorum.

"Eskiden sahip olduğum evcil bir kuşun tüyü."

Bu tabii ki onu büyülüyor. "Evcil bir kuşun mu vardı? Uçup gitmedi mi?"

Başını sallıyor. "Kuşlardan harika evcil hayvanlar olur ve hayır, o
gitmedi." "Nasıl olur?"

"Yapabileceğini bildiğini sanmıyorum."

Kıkırdıyor. "Bu çok saçma. Bütün kuşlar uçar." Bana döndü. "Değil mi anne?"

"Genellikle, ama sanırım bazıları bunu yapmıyor. Ya da belki de sadece istemiyorlar."

"Arp çalmayı öğrenmek istediğini duydum," diyor Blue, yaklaştırarak. Hayal ettiğimden daha büyük, boyu bir metreden biraz fazla ve güzel bir kaplan akçaağacından yapılmış. "Arp çalan bir arkadaşım var ve

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

bana bunun senin için mükemmel olacağını söyledi. Gençken bu onunmuş."

Lyric iri gözlerle arpa bakıyor. "Bu benim için mi?"

"Öyle... ve tahmin et ne oldu?"

"Ne?" diye soruyor heyecanla.

"Bana 'Twinkle, Twinkle Little Starı nasıl çalacağımı öğretti, şimdi ben de sana öğretebilirim."

Lyric'in yüzündeki şaşkınlık ifadesi neredeyse kalbimin mutluluktan patlamasına neden olacak.

"Benim için çalabilir misin?" diye soruyor.

Sırıtarak arpı kendine doğru yaklaştırır. İri ellerini tellerin üzerine yerleştiriyor ve basit bir ninninin kesinlikle güzel, meleksi bir versiyonunu çalıyor. Dövmeli parmaklarının zarif enstrümanın üzerinde gezinmesi inanılmaz derecede seksi. Şu anda böyle şeyler ama lanet , elimde değil. O kadar ince bir seksilik yayıyor ki. Onu en kötü şekilde öpmek istiyorum ama Lyric'in yanında kendini rahat hissedene kadar onun önünde fazla öpüşmemeye karar vermiştik.

"Çok güzeldi," diyorum bitirdiğinde. "Ama hiç şaşırmadım."

Alçak sesle ıslık çalıyor. "Şaşırdım. Tüm bu tellere alışık değilim."

"Bana şimdi öğretebilir misin?" Lyric sorar. "Tıpkı az önce çaldığın gibi mi?" "Tabii ki, öğretebilirim. Bahse girerim benden bile daha iyi çalacaksın."

Ona arpı omzuna nasıl yerleştireceğini, ellerini tellerin üzerine nasıl koyacağını ve onları nasıl düzgünce koparacağını gösterirken sessizce izliyorum. Kolay bir şarkı, çabuk kavrıyor ve şaşırtıcı derecede iyi çalıyor. Blue ve Lyric'i birlikte görmek bir rüya gibi. Ondan hoşlandığı ve yanında kendini rahat hissettiği çok açık. Lyric parmaklarını doğru tellere yönlendirdiğinde geri çekilmiyor, güvence için bana bakmıyor. Blue'nun daha önce bir çocukla etkileşime girdiğini hiç görmemiştim ve dürüst olmak gerekirse beceriksiz, sessiz ve huysuz olacağından endişelenmiştim ama umduğumdan daha iyi gidiyor.

Mini arp dersinden sonra Blue, Lyric'in isteği üzerine gitarıyla birkaç şarkı çalıyor ve bittiğinde Lyric ona tamamen aşık oluyor. Parkta yürüyen birkaç kişi onu dinlemek için duruyor ama popüler bir rock grubunun solisti olduğunu fark ettiklerini sanmıyorum.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Bir gün ben de senin gibi çalmak istiyorum," diye yüksek sesle diliyor Lirik. "Sadece arpta teller gitar gibi çapraz değil, yukarı ve aşağı doğru."

"Bence harika bir arp sanatçısı olacaksın," diyor Blue. "Sadece çok pratik yapmalısın. Mümkünse her gün. Ve yakında? Bu senin bir parçan olacak."

"Blue sana arpı getirecek kadar nazik olduğu sana bir öğretmen buldum. Yaklaşık iki hafta içinde ders almaya başlayabilirsin."

"Bu Noel gibi!" diye haykırıyor. "Bir baba, bir arp ve dersler. Josh Amca'ya söylemek için sabırsızlanıyorum!"

Blue'nun gülümsemesi duraksıyor ve içim burkuluyor. Josh hâlâ hassas bir nokta olabilir ama o hayatımızın bir parçası ve Blue istese de istemese de bunu kabul etmek zorunda kalacak.

Josh ve ben hiç çıkmadık. Belki de ikimiz de aramızdaki ilişkinin yürümeyeceğini fark ettik.

Belki de Blue ve ben neredeyse her geceyi telefonda birlikte geçirdiğimiz ve yavaş yavaş birbirimize yeniden aşık olduğumuz içindir.

Sebep ne olursa olsun, tüm parçalar sonunda olmaları gereken yerlere düşüyor gibi görünüyor.

Enstrümanları arabama koyduktan sonra parkta yürüyüşe çıkıyoruz ve Lyric'in salıncakta oynaması için duruyoruz. Blue kolunu bana doluyor ve Lyric'in bacaklarını aşağı yukarı sallayışını, gökyüzüne doğru yükselişini ve bize gülümseyişini izlerken başımın üstünü öpüyor.

"O harika biri," diyor. "Sence benden hoşlanıyor mudur?"

Kollarımı beline doladım ve ona sarıldım. "Sanırım şimdiden senin için deli oluyor, tıpkı benim gibi."

"Şu anda kendimi yaşayan en şanslı adam gibi hissediyorum. Yine de seni öpememek işkence gibi bir şey."

"Biliyorum. Ama yarın gece baş başa biraz zaman geçireceğiz."

Beni daha yakına çekiyor, eli kalçamda arzuyla sıkılıyor. ".
Çok uzun bir üç ay oldu."

Öyle oldu. o geceden beri birbirimizi görmedik ama gece geç saatlere kadar derin, ciddi, tatlı ve seksi pek çok telefon konuşması yaptık. Birkaç şehvetli ve romantik e-postayla uyandığım için şanslıydım, bu e-postalar beni onun için çıldırtmayı planladığından emin olduğum muzip ön sevişme biçimleriydi.

Sakin bir yerel restoranda akşam yemeği yedikten sonra Blue'yu parktan sadece birkaç blok ötedeki Marriott otele geri götürdüm.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Eğlendiniz mi?" Blue arkada oturan Lyric ile konuşmak için yolcu koltuğuna dönerek soruyor.

". Seni yarın da görecek miyim?"

"Evet. Sabah senin evine geliyorum." "Sana odamı gösterebilir miyim?"

Sırıtıyor. "Odanı görmeyi çok isterim. Bana yeni arpını nereye koyacağını gösterebilirsin."

"Sana ne diyeyim?" diye soruyor.

Mavi yol göstermem için bana bakıyor ve ben de ona hafifçe başımı sallıyorum. Onunla ilgili kararları kendisinin vermesini istiyorum.

"Bu sana kalmış. Bana baba diyebilirsin... ya da Mavi diyebilirsin." İkisini de daha iyi görebilmek için koltuğumda dönerken, koltuğun diğer tarafına uzanıyor ve elimi kalçamda tutuyor.

Lyric derin düşüncelere dalmış, küçük ağzı yana doğru kıvrılmış. "Sanırım sana Mavi demek istiyorum," diye açıklıyor sonunda. "Bu benim en sevdiğim renk."

"Benimki de. Siz iki güzel hanımla yarın görüşürüz." Arabaya doğru eğiliyor ve daha fazlasını istememe neden olan hızlı bir öpücük veriyor. "Seni sonra ararım?"

Başımı sallıyorum, keşke otelde kalmak zorunda olmasaydı ve bizimle eve gelebilseydi diyorum ama vücudum bu plana tam olarak uymasa bile kızımıza iyi bir örnek olmaya kararlıyım.

"Beni sonra da arayacak mısın?" Lyric'in bu sorusu Blue'nun yüzünde kocaman bir gülümsemeye neden olur.

"Saat kaçta yatıyorsun, sevgilim?" "Genellikle dokuzda."

"O zaman iyi geceler dilemek için seni daha önce arayacağım."

"Ne olmuş yani?" Eve dönerken dikiz aynasından Lyric'e bakarak soruyorum. "Ne düşünüyorsun tatlım?" Blue arabadan indiğinden beri sessizdi, bu iyi de olabilir kötü de.

"Ondan hoşlanıyorum. Baba olarak hayal ettiğim gibi biri değil. Bence daha iyi olabilir.

Televizyondaki birine benziyor." "Senden çok hoşlanıyor. Bana söyledi."

"Saçını ve küpesini seviyorum. Ve tüm dövmelerini. Ona eğlenceli."

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Bir bastırmaya çalışıyorum. "Bence ona bakmak da eğlenceli."

"Bana gerçek bir arp aldığına inanamıyorum anne. Gerçekten ders alabilir miyim?" "Tabii ki alabilirsin. Tek yapmam gereken arayıp randevu almak."

"Ona diğer çocuklar gibi baba demesem olur mu? Mavi'yi daha çok seviyorum."

"Tatlım, istersen ona Mavi diyebilirsin. Zorlamayacağız ona baba diyebilirsin."

"Artık babam olarak mı kalacak? Şu andan itibaren?"

Sözleri kalbimi acıtıyor. Babasının hayatından çıkıp çıkmayacağı konusunda endişelenmesine gerek yok. Küçük kızlar babalarına tüm kalpleri ve ruhlarıyla güvenebilmelidir. Ya da en azından kendi babam planlanmamış bir hamilelik yüzünden beni dışlayana ve hala bunu atlatmayı reddedene kadar ben öyle düşünüyordum. Umarım Blue bundan daha iyi olabilir.

"O her zaman senin baban olacak ve seni elinden geldiğince çok görecek. Her gün olmayacak, çünkü farklı bir eyalette yaşıyor ve seyahat ediyor, ama bana seni elinden geldiğince göreceğini söyledi."

"Hep birlikte yaşamamız gerekmez mi? Artık onu bulduğuna göre? boşandınız mı?"

Tanrım. Neden bu soruları adam hâlâ arabadayken soramıyordu? "Şey, biz hiç evlenmedik, bu yüzden boşanamayız. Hatırlıyor musun, sana onun bir grupta olduğunu ve konserler için seyahat etmesi gerektiğini söylemiştim? İşte bu yüzden birlikte yaşayamazlar."

"Ama beni görmeye gelecek mi?" "Eminim gelecektir."

İyi ki hiçbir zaman çok soru soran bir tip olmamış, çünkü anında cevap bulmaya çalışmak tanık kürsüsünde olmak gibi bir şey. Ona doğru cevapları verip vermediğimi bile bilmiyorum. Kendini güvende hissetmesini istiyorum ama onun için gerçekçi olmayan bir tablo da çizmek istemiyorum. Blue'yu tanıyorum. Son birkaç aydır harika biri olmasına rağmen, söz konusu o olduğunda hala temkinliyim çünkü her an bir U dönüşü yapabilir ve 'yürüyüşlerinden' birinde ortadan kaybolabilir.

Saat tam 8:45'te ev telefonum çaldı ve Lyric kanepeden fırlayarak Archie'nin ödünü patlattı, o da koridorda saklanmak için kaçtı. Muhtemelen halıma kusarak intikam almak için.

"Ben bakarım!" diye bağırıyor ve mutfaktan telefonu almak için koşuyor. Birkaç saniye sonra oturma odasından yatak odasına yürüyor ve gevezelik ediyordu. Onu birkaç dakika yalnız bıraktıktan sonra

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Onu kontrol etmek için. Yatağında oturmuş, Blue aramadan önce izlediğimiz bir TV programını anlatıyordu.

"Şimdi annenle konuşmak ister misin?" diye sorar. "Tamam. Yarın da görüşürüz. İyi geceler." Telefonu uzatıyor. "Şimdi seninle konuşmak istiyor."

Sevimlilik.

"Tamam, artık yatmaya hazırlanmalısın." Onu öpmek için eğildim ve telefonu elinden aldım.

"İyi geceler anne. Seni

seviyorum." "Ben de seni

seviyorum."

"Kahretsin... bu çok çılgınca gerçeküstü," diyor Blue telefonun diğer ucunda, ben koridordan ebeveyn yatak odasına doğru yürürken. Kapıyı arkamdan birkaç santim kapatıyorum.

"İyi misin?" diye sordum. "Bunu çok zor olduğunu biliyorum."

"Evet. Çok çılgınca. *Bam* gibi. Şimdi benimle konuşmak küçük bir kız var."

"Bu senin için sorun olur mu?"

"Tabii ki. Çok tatlı bir kız. Senin küçük bir versiyonun gibi," diye iç geçiriyor. "Onun benim olması aklımı başımdan alıyor. Bunun gerçekten kafama dank etmesi biraz zaman alacak. Şu anda tüm bunları hayal ediyormuşum gibi hissediyorum."

"Sen arabadan indikten hemen sonra bana sorular sormaya başladı. Bundan sonra onun babası olup olmayacağınızı öğrenmek istedi."

"Kahretsin. Ben tam bir pisliğim, Piper." Sesi derinleşiyor. "Onun yanında olamayarak çok kötü sıçtım."

"Blue, bunu değiştiremeyiz. Şu andan itibaren orada ol. Yapabileceğin tek şey bu."

"Yapacağım. Söz veriyorum, bebeğim. Ona zarar vermeyeceğim. Kendi kolumu kesmeyi tercih ederim."

"O da birlikte yaşamamızı istedi. Sanırım televizyonda gördüğü aileler gibi olmamızı istiyor. Ona çok seyahat etmeniz gerektiğini söyledim."

"Bir şekilde halledeceğim. Sizi programıma uydurmanın bir yolunu. Söz veriyorum. Bunu yapabilirim."

"Her seferinde bir gün alacağız. Kendini bunalmış hissetmeni istemiyorum. Anında aile babası olamayacağını biliyorum."

"Biliyorum ama günü ikinizle birlikte geçirdikten sonra... kahretsin. Sanki birdenbire yepyeni bir dünyaya açılan bir kapıdan içeri adım atmış gibiyim. Ve bu

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Çok korkutucu ama hoşuma gitti. Reece bana onu gerçekten gördüğümde her şeyin değişeceğini söyledi ve kahretsin ki haklıydı."

Sırtımı yatağa yaslayarak yere oturuyorum ve Archie hemen kucağıma tırmanıyor. "Seni böyle mutlu duymak hoşuma gidiyor," diyorum usulca. "Ve ikinizin bu kadar iyi anlaşması beni çok rahatlattı."

"Bu çok garip. Onu hep tanıyormuşum gibi hissediyorum. Sence bu ebeveynlere özgü bir şey mi? İçgüdü gibi bir şey mi?"

Hafif bir kahkaha attım. "Evet, sanırım öyle olabilir."

"Bütün günü seninle geçirdiğimi biliyorum ama seni özlüyorum. Sana dokunmama konusunda iyi olamayacağım. Seni onun önünde ellemeyeceğim ama sana karşı nasıl olduğumu biliyorsun bebeğim. Sana dokunabilmeli ve seni öpebilmeliyim yoksa çıldıracağım."

"Pekala," diye yumuşuyorum, kulaktan kulağa gülümsüyorum. "Temiz tutarsan yarın onun önünde biraz daha dokunabiliriz."

Seksi, derin kahkahası hat boyunca süzülüyor. "Asla temiz olamayacağım bebeğim. Ama elimden geleni yapacağım."

Başka bir şekilde sahip olabileceğimi sanmıyorum.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

CHAPTERTHIRTY-SEVEN

Lyric, Archie'nin yanındaki kanepenin arkasına yaslanmış, yarım saattir ön pencereden dışarı bakarak Blue'nun gelmesini bekliyor.

"O burada!" diye bağırıyor. "Onu içeri alabilir miyim?"

"Tabii ki." Ön kapıya doğru koşup kapıyı açması beni eğlendiriyor. Evime gelmeyeli yıllar olduğu için ben de aynısını yapmak zorunda kalıyorum, ancak bu sefer bir iş için gitmesine izin vermeyeceğim. Onu yatağa bile bağlayabilirim.

Blue, bir elinde bir buket çiçek, kolunun altına sıkıştırılmış büyük bir oyuncak ayı, diğer elinde bir tepsi kahve ve diğer kolunun altında kahverengi bir kağıt torba ile kapıda duruyor.

"Yük katırına benziyorsun!" İçeri girerken içecekleri ve kahverengi çantayı ondan almak için koşarak yanına gittim.

"Bu senin için." Ayıyı Lyric' verdi, sonra çiçekleri bana uzattı. "Bunlar da senin için."

"Ayıları seviyorum!" Lyric duyurdu. "Ve annem her zaman ofisteki diğer kadınlar gibi kendisine hiç çiçek gelmediğini söyler."

Mavi eğilip yanağıma bir öpücük konduruyor. "Kimsenin sana çiçek göndermemesine sevindim," diye fısıldıyor.

"Çok güzeller," diye cevap veriyorum. "Evi iyi buldun mu?"

"Evet, hiç sorun yok." Bakışlarını oturma odasında gezdiriyor. "Bu çok güzel. Her zaman en güzel renklere sahipsin. Benim bütün duvarlarım beyaz."

"Sanat dersinde beyazın rengin yokluğu olduğunu öğrenmiştik," diyor Lyric ve Blue başını sallıyor.

"Buna katılıyorum."

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Parlak renkli çiçeklerimi bir vazoya koyacağım. Siz ikiniz mutfağa gelmek ister misiniz?"

"Aslında bu sefer simitlerle geldim," diye şaka yapıyor.
Ben.

Dolabın altından bir vazo alırken ona alaycı bir bakış fırlattım.
lavabo. "Çok komik. Aslında ben de tam seni alıkoymak için yaratıcı bir yol bulmam gerekebileceğini düşünüyordum ki bir daha ortadan kaybolmayasın."

Gözlerinde bir parça hınzırlık parlıyor. İçkileri tepsiden alırken nefesinin altından "Dört gözle bekliyorum," diyor.

"Umarım sıcak kakao seviyorsundur?" diye soruyor ve fincanlardan birini masada oturmuş simit seçmekte olan Lyric'in önüne koyuyor.

"İstiyorum!"

"Ve umarım hala bir tutam tarçınlı vanilyalı soya latte seviyorsundur?" Bardaklardan birini bana uzatırken kaşları havaya kalkıyor.

"Hatırladığına inanamıyorum."

Masada daha önce kimsenin oturmadığı boş koltuğa oturur. "Seninle ilgili her şeyi hatırlıyorum."

"Benimle ilgili her şeyi hatırlayacak mısın?" Lyric, Blue ve benim gözlerimiz birbirimize kilitlenmiş halde yaptığımız sessiz konuşmayı bölerek sordu.

"Bundan sonra yapacağım," diye yemin ediyor Blue.

"Sana bir hediyem var. Kendim yaptım. Gidip alabilir miyim anne?"

"Tabii."

Lyric odasına koşup, etrafına büyük siyah bir kurdele sarılmış bir fotoğraf albümüyle geri dönerken Blue elini masanın altından bacağıma koyuyor. Bir araya getirmesine yardım ettim ama ona kendisinin, benim, Acorn'un ve Archie'nin fotoğraflarıyla dolu bir albüm vermek tamamen onun fikriydi. Ayrıca yazdığı birkaç kısa şiiri de ekledi. Büyüdükçe daha da güçlenecek gibi görünen güçlü bir yaratıcı ruhu var.

Lyric her fotoğrafı Blue için anlatıyor ve sayfaları çevirirken elleri titriyor. Umarım Lyric'in kalbine girmesi onu çok bunaltmaz. Benden, Reece'den ve Acorn'dan başka, hayatında uzun süredir olan başka birinden bahsettiğini hiç duymadım. Ne eski kız arkadaşlarından, ne başka arkadaşlarından, ne de ailesinden.

Fotoğrafların sonuna ulaştığında parlayan gözlerle "Bu harika," diyor. "Ve şiirlerin de destansı. Benim de şiir ve şarkı yazdığımı biliyor muydun?"

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Annem söyledi. Ama henüz senin müziğini dinleyecek yaşta olmadığımı, çünkü kötü sözler söylediğini söyledi."

Gülüyor ve bana şakacı bir yan bakış atıyor. "Demek öyle, ha? Bu muhtemelen doğru. Sana bir şiir yazabilir ve bir dahaki görüşmemizde sana verebilirim."

"Gerçekten mi?"

"Gerçekten mi?"

"Arkadaşlarıma artık bir babam olduğunu söyleyebilir miyim?" diye soruyor, saçlarının ucuna dokunarak.

"Um, evet."

"Arkadaşlarına da benden bahsedecek misin?"

"Söyledim bile. Onlara senin dünyanın en tatlı, en zeki, en belalı çocuğu olduğunu söyledim."

"Mavi. " Onu ayağımla masanın altına itiyorum.

"Ne?" diyor masumca. "Öyle."

Lyric kıkırdıyor ve ben de onlara başımı sallıyorum. Blue'nun 'havalı baba' olacağını ve muhtemelen çocuk disiplini konusunda pek yardımcı olamayacağını şimdiden söyleyebilirim ama sorun değil. O burada, çaba sarf ediyor ve hepimiz çok iyi anlaşıyoruz. Başka bir şey isteyemem.

"Gitmek istemiyorum."

Beş kelime.

Beni etkilemek için tek gereken buydu.

Ben zayıfım. *Savunmasızım.* Onun dokunuşunu arzuluyorum. Deli gibi aşığım.

Lyric bir saatten biraz fazla bir süre önce yattı ve o zamandan beri kanepede birbirimize sarılmış bir şekilde film izliyoruz.

Çoğunlukla öpüşme. Pek film izlediğimiz .

Üstüme yuvarlanıyor ve yüzümü incelemek için dirseklerinin üzerine eğiliyor. "Bırak kalayım..." Ağzı benimkini kaplıyor, dili alt dudağımı yalıyor, beni gelecek olanla alay ediyor.

"Mavi. ..."

"Evet de."

Gömleğinin kalan düğmelerini çözüyorum ve parmak uçlarımı göğsünden dar beline doğru gezdirerek kumaşını itiyorum.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Tamam," diyorum öpücükler arasında. "Ama Lyric uyandığında misafir odasında olmalısın. Benim yatağımda *değil*."

"Bunu yapabilirim." Dudakları benimkilere karşı bir gülümsemeye dönüşüyor. "Gitmememem için bir şey yapacağını söylememiş miydin?"

"Ben bakmıyorken gitmen konusunda endişelenmeme gerek var mı?"

Başımı yana eğiyorum ve dişlerinin kıstırması ve dilinin boynumda gezinmesiyle gözlerim kapanıyor.

"Hiç şansın yok Uğur Böceği," diye fısıldar.

"Yapmasan iyi edersin."

Başını kaldırarak çeneme dokunuyor ve gözleriyle buluşmam için beni ikna ediyor. "Güven bana." Derin bir nefes alıyor. "Lütfen mi?"

Gözlerimi onunkilerden ayırmadan başımı sallıyorum. "Deniyorum," diyorum usulca.

Ayağa kalkıyor ve beni kollarının arasına alıyor, ben de bacaklarımı beline doluyorum. Beni yatak odama taşıyor, nazikçe yatağın yanına ayaklarımın üzerine koyuyor. Kapıyı arkamızdan kapatmak için döndüğünde, "Biraz açık bırak," diyorum.

"Kapıyı asla sonuna kadar kapatmam."

Yüzünde külot eriten bir sırıtışla bana doğru kasıla kasıla yürüyor, elleriyle deri kemerini çözüyor. "Sessiz olabileceğini mi sanıyorsun Uğur Böceği?"

Hayır.

"Öyle olmak zorundayım, değil mi?" Aramızdaki boşluğu kapatırken, kot pantolonunun fermuarını açıp kalçalarına doğru sarkıttığında nabzım beklentiyle atıyor. Parmaklarımı karın kaslarını kaplayan ve boxer'ının bandı altında kaybolan kabile mürekkebi deseninin üzerinde gezdiriyorum.

"Evet. Yapacaksın." Sesinin kısıklığı beni daha fazlası için nefessiz bırakıyor. "Sanırım o güzel küçük ağzını fazladan meşgul etmem gerekecek." Saçımdan bir tutam alıp elinin etrafına doluyor ve beni kendine çekiyor. "Sadece emin olmak için."

Yatak odası Blue'yu özledim.

Dudaklarım cevap vermek için ayrılıyor ama ağzı benimkini eziyor, dili derinlere dalıyor, metal çubuk ağzımın çatısına doğru kayıyor. Gömleğinin kumaşını tutup omuzlarından çekerek kollarından aşağı indiriyorum. Omuz silkiyor ve ellerini belime dolayarak beni ayağa kaldırıyor. Dillerimiz aşk ve arzunun dansında çarpışıyor ve okşuyor.

Beni yatağa yatırıyor ve beklenmedik bir hediye paketini açar gibi kıyafetlerimi çıkarıyor. Yavaş. Sessiz. Niyetli. Ağzı ve elleri keşfediyor. Hiç kaybetmediği şeyi geri alıyor.

Vücudum onun dokunuşu altında uğulduyor.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Eli kalçamda gezinirken dudaklarımdan yumuşak bir inilti dökülüyor, parmakları kayganlığın içine kayıyor.

"Şşşt..." diye fısıldıyor, botlarını tekmeliyor ve kot pantolonundan dışarı adım atıyor. Pencereden süzülen ay ışığında silueti çarpıcıdır.

Geniş omuzları ve göğsü, kaslı beline doğru daralıyor. O 1.80 boyunda, oniks taşından bir rock yıldızı heykeli.

"Uzan, güzelim."

Yatağın diğer tarafına doğru uzunca bir süre geri çekiliyorum ve onun yatağın diğer tarafına doğru yürümesini izliyorum. Omuzlarımdan tutarak, başım yatağın kenarına gelene kadar beni çekiyor. Üzerime eğilerek ellerini vücudumda gezdiriyor, göğüslerimi okşuyor, belime doğru iniyor. Yatakta diz çöküyor, bacaklarını üstüme açıyor. Kalçalarımı kavrayıp açarak yüzünü bacaklarımın arasına indiriyor.

Dudak dudağa. Islak ıslak.

Boynumu geriye doğru eğerek sikini ağzıma alıyorum. Kalçalarını kavrıyorum, itişleriyle senkronize bir şekilde onu itiyor ve çekiyorum. daha geniş açıyor, dili ve iki parmağıyla beni beceriyor. Bacaklarım başının etrafına dolanıyor. Saçları hassas tenime karşı serin bir ipek gibi.

Erotik hırıltıları dudaklarımda titreşiyor. Başım yataktan sarkana kadar bizi hareket ettiriyor ve şaftı daha derine iniyor; boğazıma doğru bastırıyor. Genişliğinden öğürüyorum ve itişlerini hafifletiyor, dilini yumuşatıyor ve yavaşlatıyor, benim de aynısını yapmama izin veriyor. Şehvete teslim oluyorum ve daha çok emerek daha fazlasını alıyorum. Ağzı amımın üzerinde saf bir sihir gibi, beni cennet gibi hissettiren o çılgın öforik yere gönderiyor. Kendimi tutmaya çalışıyorum, coşkunun bitmesini istemiyorum. Ama bu imkansız. Vücudumu gitarını çalar gibi çalıyor. Ustaca. Zahmetsizce.

Kalçalarım titriyor. Ağzına karşı titriyorum, inliyorum ve zonklayan sikinin etrafında inliyorum. İnlemeleri kısa sürede benimkileri yankıladı. Sıcak fışkırmalarını yutuyorum ve tırnaklarımı uyluklarına geçiriyorum.

Benden ayrılıyor ve vücudunu bana doğru çeviriyor. Beni öptüğünde ve kalçalarımın arasına girip hâlâ sert olan sikiyle içimi doldurduğunda ağızlarımız ıslak ve sıcaktı.

Eğilip yüzüme bakıyor ve nemli alnımdaki saçları okşuyor. "Seni seviyorum Uğur Böceği," diye fısıldıyor. "Bu sefer sonsuza kadar. Söz veriyorum."

Ayağımın kıvrımını bacağında aşağı yukarı kaydırıyorum. "Mavi... söz verme-"

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Dudakları benimkilerin üzerinde oyalanıyor. "Söz veriyorum. Hayatımda kesin olarak bildiğim tek şey, berbat durumda olsam bile her zaman yanımda olan tek şey, seni sevdiğim ve *senin* de beni sevdiğin. Bize inanmana ihtiyacım var."

"Seviyorum. Her zaman öyleydim."

Daha önce de sözlerini duymuştum ama bu sefer farklı. Bu kez sesindeki duygu, koyu okyanus gözlerindeki ışıltı, sözlerine inandığını kanıtlıyor.

Sadece ikimizin de ona güvenebileceğinden emin değilim.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

CHAPTERTHIRTY-EIGHT

"Tabii ki Lyric bir hafta bizimle kalabilir," diyor annem, bulmaca çözmekten başını kaldırmadan. "Nereye gideceğinizi söylemiştiniz? İş gezisine mi?"

"Hayır anne, iş için değil. Sana Seattle'a Blue ile vakit geçirmek için gideceğimi söyledim."

"Kim?"

Parmağımı şakağımdaki donuk zonklamaya bastırıyorum. "Mavi.

Lyric'in babası."

Bulmaca kitabını kucağına koyuyor, okuma gözlüğünü çıkarıyor ve bana bakıyor.

"Ah. Şey. Tüm bunlar ne zaman oldu?"

"Biraz karışık bir durum. Birkaç ay önce konuşmaya başladık ve birkaç kez bizi ziyarete geldi. Lyric onu seviyor. Onunla çok iyi anlaşıyor."

"Birden o ezik baba olmaya mı karar verdi?"

Babamın odanın karşısındaki koltuğunda uyuduğunu sanıyordum ama meğer gözleri kapalı oturmuş bizi dinliyormuş.

Yumuşak koltuk minderlerine yaslanıp kollarımı kavuşturuyorum. "O bir ezik değil, baba."

"Madem o kadar iyi bir baba, kızınız neden sizinle gelmiyor?"

"O istiyor. İşlerin nasıl gittiğini ve nerede yaşadığını görmek için önce onu yalnız ziyaret etmemin en iyisi olacağını düşündüm. Henüz çok yeni, bu yüzden temkinli davranıyorum."

"Tatlım, onunla ilişkin var mı? Tüm bunların yıllar önce bittiğini sanıyorduk."

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Hepsi bu. Biz böyle miydik?

"Bunu çözmeye çalışıyoruz anne. Şu anda her şeyi teker teker ele alıyoruz."

Babam alay ediyor. "Neyi çözmeye çalışıyorsun? Seni nasıl kullanabileceğini mi?"

"Beni tam olarak ne için kullanacaksın?" Eğer bir daha inek sağma senaryosunu gündeme getirirse buradan çekip gideceğim.

"Kim bilir? Ama ne olursa olsun izin vereceksin.
öyle."

"Beni kullanabileceği hiçbir şey yok. Hiçbir şeyim yok. Onun grubu
çift platin albümü var. Artık bir ton parası var. Çok yakışıklı. Muhtemelen istediği her kadına sahip olabilir."

"O zaman seninle ne işi var, Piper? Eğer bir ünlünün hayatını yaşıyorsa, New Hampshire'ın küçük bir kasabasında yaşayan bekar bir anneden ne istiyor?

"O beni seviyor. Bu çok mu akıl almaz?"

"Aslında öyle. Eğer seni bu kadar çok seviyorsa, bundan çok daha önce hayatına girmiş olması gerekirdi. Ve muhtemelen istediği her kadını elde ediyordur. Neden almasın ki? Bazı erkekler oyuncak gibi davranıp atabilecekleri kadınları sever, Piper. Özellikle de ayaklarına kapanıp onları geri almaya devam edenleri. Bu aşk değil."

Annem başını sallıyor. "Bill, Tanrı aşkına neyin var senin? Onu tanımıyoruz bile." Bana döndü. "Bu biraz şok edici tatlım, hepsi bu. Bunca zaman sonra hâlâ ona karşı bir şeyler hissettiğini bilmiyorduk. Ya da hayatının bir parçası olduğunu."

Yıllar boyunca Blue ile ilgili her şeyi ailemden çoğunlukla sakladım, sadece ara sıra ondan bahsettim. Babam ortadan kaybolan evsiz bir adamdan hamile kaldığım için beni asla affetmedi. Onlara hamile olduğumu söylediğim geceden beri bana bulaşıcı bir hastalık taşıyormuşum gibi davranıyor. Blue'yu hayatımızın bir parçası olarak kabul etme ihtimali çok düşük.

Blue ile işler ilerlerse bu köprüyü geçmek zorunda kalacağım.

"hep sevdik. Sadece zamanlama hiç doğru olmadı." "Ve şimdi öyle mi? Öylece mi?" Babam parmaklarını şıklattı.

"Evet, baba. Aynen böyle."

"Yani Lyric'i bir haftalığına terk edip onunla birlikte mi koşturacaksın?"

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Babama siktirip gitmesini söylememek için dilimi dişlerimin kenarında kaydırıyorum.

"Onu terk ettiğim söylenemez. Büyükannesi ve büyükbabasıyla kalıyor." *Büyükanne* demek daha . "O doğduğundan beri hiç tatile çıkmadım. Sanırım buna iznim var."

"Elbette öylesin, Piper. Çok fazla çalışıyorsun. Biraz uzaklaşmayı ve eğlenmeyi hak ediyorsun. Lyric ve ben harika vakit geçireceğiz. Sadece babanı görmezden gel."

"Ona beni görmezden gelmesini söyleme. Kızımızın, insanları dolandırarak bir şekilde ünlü olmayı başarmış bir holigan tarafından tekrar incitildiğini görmek istemiyorum."

"Bu saçmalığı nasıl buluyorsun? Dolandırıcı holigan mı?" Homurdanıyorum. "Yetenekli olduğu için ünlü ve tek nedeni bu. Dürüst olmak gerekirse baba, benim incinmemi istememen çok ironik ama beni asıl inciten senin bana karşı olan tavrın."

"Benim bir tavrım yok."

"Yapıyorsun. Yıllardır yapıyorsun ve ben bundan bıktım. Beni cezalandırmayı bırakabilirsin."

"Seni cezalandırmıyorum. Hayatını bir kenara attığın için iğreniyorum."

Sözleri mideme inen bir yumruk gibi. "Ve *beni* bir kenara atmandan iğreniyorum. Yani ödeştik." Ayağa kalktım ve pembe kapüşonumun fermuarını çektim. "Ben gidiyorum. Lyric'i gelecek cuma getiririm anne."

Ayağa kalkıyor ve benimle birlikte mutfağa, araba yoluna açılan arka kapıya doğru yürüyor.

"Babana aldırma. İş yerinde stresli ve bu da onu mantıksız ve huysuz yapıyor. Bunu pek belli etmediğini biliyorum ama seni seviyor ve senin için endişeleniyor. Kız kardeşlerinden daha çok. Sen her zaman onlardan daha kırılgan oldun." Kapüşonumun fermuarını yukarı doğru çekiyor. "Sanırım minicik bir bebek olduğun için sana karşı hep aşırı korumacı davrandık. O sadece... yıpratıcı."

"Peynir rendesi gibi anne. Lütfen Lyric buradayken ona kötü davranmasına izin verme. Kendisine küçümseyici sözler söylenmesine alışık değil. Şu anda babası hayatında olduğu için çok mutlu, babamın ona Blue'nun kötü bir insan olduğunu ya da bir tür hata yaptığını hissettirmesini istemiyorum."

"Sana söz veriyorum, yapmayacak. Ona karşı hep iyi davranır. Torunumun burada rahatsız olmasına ya da onu incitmesine izin vereceğimi gerçekten düşünüyor musunuz?

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Duygular mı? Onu da seni sevdiğim gibi seviyorum. Yarın onunla tüm bunları konuşacağım. Merak etme."

"Keşke peşini bıraksaydı. Neredeyse dokuz yıl oldu anne. Ve ne var biliyor musun? Blue ile nasıl tanıştığımdan ve o sırada nasıl yaşadığından bağımsız olarak, ben onu sevdim, o da beni sevdi. Geleneksel bir ilişkimiz olmayabilir ama Lyric'e sevgimiz sayesinde hamile kaldık. Birbirimizi *hâlâ* seviyoruz."

Başını salladı. "Bunu biliyorum. Ve ne olursa olsun, eğer istediğin buysa umarım onunla mutluluğu bulabilirsin. Birbirinizi hiç unutmamış olmanızın bir anlamı olmalı."

Yanağından öpüyorum, son zamanlarda onunla daha iyi anlaştığımız için minnettarım. "Umarım öyle olur. Teşekkürler anne. Haftaya Lyric'le görüşürüz."

Garaj yolundan geri geri çıkarken kapıdan bana el sallıyor. Radyoda No Tomorrow'un şarkılarından biri çalıyor.

Birçok gece kalbim senin için kanadı Bu
damarlar kesilmek için yalvardı
Ben bıçağı tutacağım ve sen elimi tutacaksın Birlikte
her şeyi bitireceğiz ve düşüşü ben alacağım
Uğurböceği, uğurböceği, çok uç, başka
bir gün bana geri dön.
Gökyüzü mavi olduğunda ve karanlık
kaybolduğunda Belki başka bir yol buluruz....

Eşlik eden bas derin, kalp atışı gibi gümbürdüyor, hoparlörlerden yankılanıyor ve göğsümde titreşiyor. Blue'nun sesi son satırda dalgalanarak uzaklaşıyor ve bu beni ürpertiyor.

Aklından ne geçiyor, Blue?

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

CHAPTERTHIRTY-NINE

Birinci sınıf.

Bu, Blue'nun yeni dünyasına girdiğime dair ilk ipucumdu - internette gördüklerim dışında hakkında hiçbir şey bilmediğim bir dünya.

Her şeyin parasını ödemek de dahil olmak üzere tüm seyahat ayarlamalarımı benim için yapmakta ısrar etti. Başta ona karşı çıktım çünkü güçlü ve bağımsız bir kadın olmak istiyordum.

O savaşı kaybettim. Şu anda uçakta dört kişinin sığabileceği bir koltukta otururken mutluyum.

Birinci sınıf harika. Etrafımda öksüren ve konuşan yabancılar yok. Tuvalet sırası yok. Ufacık koridor yok.

Uçuş görevlisi bana sıcak şekerlemeli dondurma getirdi. Sanki sihirli bir şekilde dondurmayı sevdiğimi biliyordu.

Hatta güzel, yumuşak bir battaniyenin altında hiç rahatsız edilmeden kestirdim.

Blue bana bir prenses gibi davranacağına söz vermişti ve şu anda öyle hissediyorum.

Onu bagaj teslim alanında beni beklerken gördüğümde kalbim neredeyse duracaktı. Dizleri yırtık, solmuş kot pantolonu, bağcıkları çözülmüş savaş botları ve altılı karın kaslarının üst kısmına kadar düğmeleri açık, uzun kollu siyah gömleğiyle tam bir seksi kötü çocuk gibi görünüyor. Uzun saçları omuzlarının üzerinden ve sırtının ortasından aşağıya doğru dalgalar halinde sarkıyor. Boynunda haçlar, tüyler ve taşlarla süslü birkaç deri kordonlu kolye asılı.

Beni gördüğünde gülümsüyor ve aynalı güneş gözlüklerini başının tepesine kadar itiyor.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Geçen yıl internette onu kanlı, taşlı gözlerini saklamak için aynalı güneş gözlüğü takmakla suçlayan bir röportaj okumuştum. O zaman şöyle cevap vermişti: "İnsanlar beni değil kendilerini görebilsinler diye takıyorum." Blue'nun neden insanlardan saklanmak istediğini merak ediyorum. Sözlerin ve müziğin arkasındaki adamla tanışmalarına izin vermiyor. Neyse ki *beni* içeri alıyor. En azından çoğu zaman.

Yüzümü iki elinin arasına alıp beni bagaj taşıma bandının yanındaki duvara yaslıyor ve bagaj alım alanının tam ortasında beni öpecekmiş gibi öpüyor. Çekip gittiğinde nefesim kesilmiş ve yıpranmıştım.

"Seni özledim," diyor, başı hâlâ benimkine yakın eğik. Derin bir nefes alıyorum. "Ben de seni özledim."

New Hampshire'da bizi en son ziyaret edeli iki hafta oldu ama sanki sonsuzluk gibi geldi.

"Uçuşunuz nasıldı?"

"Harika. Bana birinci sınıf bilet aldığınız için teşekkür ederim. Çok rahat ve sessizdi."

Sırıtıyor. "Seni şımartmak hoşuma gidecek Uğur Böceği."

"Beni şımartmak zorunda değilsin."

"Kendimi toparlamam için sonsuza kadar bekledin bebeğim. Şımartılmayı hak ediyorsun."

Parmak ucumu kolyelerinden birinin deri kordonunda gezdiriyorum. "Sadece seni istiyorum."

"Biliyorum." Bana göz kırpıyor ve elimi tutup parmaklarımızı birleştiriyor. "Gidip çantalarını alalım ve buradan gidelim."

Sadece bir büyük valizim var, onu da çabucak bulduktan sonra kalabalık terminalden çıkışa doğru manevralar yaparak ilerliyoruz.

"Aman Tanrım!" diye bağırıyor bir kız aniden, tam önümüze atlayarak. "Sen No Tomorrow'dan Blue'sun! Vay anasını!" Arkadaşı da ona katıldı ve şimdi önümüzde Meksikalı zıplayan fasulyeler gibi bir aşağı bir yukarı zıplıyorlar.

"Neredeyse tüm konserlerinize geldik!" diyor ikinci atlayan. "İmzanızı alabilir miyiz?"

"Elbette." Kızlardan birinin çantasından çıkardığı kalemi almak için bırakmadan önce elimi sıkıyor.

"Gömleğimi imzalar mısın?" diye bağırıyor. "Arkasını imzalarım," diye teklif ediyor.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Benimki de!"

Tişörtlerini imzalarken ve bir sonraki turnesiyle ilgili sorularını yanıtlarken gülümseyerek izliyorum.

"Sen onun gerçek kız arkadaşı mısın?" diye sorar ilk atlayan.

Birkaç saniye kekeledim, çünkü gerçekte ne olduğum ya da kamuoyunun ne bilmesini istediği hakkında hiçbir fikrim yoktu.

"Öyle," diye cevap veriyor Blue, beni de en az iki hayran kadar şaşırtarak.

"Aman Tanrım, çooooooooook kıskandım," diyor. "Tabii ki yirmi bir yaşındasın, değil mi? Sanırım rock yıldızlarının sadece genç model kızlarla çıktığı doğru."

"Otuz yaşındayım," diye cevap verdim.

Her iki kızın da ağzı açık kalır. "Çık dışarı! Otuz yaşında olmanıza imkan yok!"

"Gerçekten öyleyim."

Blue kolunu bana doluyor ve başımın üstünü öpüyor. "Gerçekten de öyle. Neredeyse on yıldır birlikteyiz."

Ağızları daha da açılıyor. Sanırım benim ağzım açık kaldı. "Kahretsin, bu çılgınlık.

Çok şanslısın."

Gülmemeye çalışıyorum. "Teşekkürler."

"Gerçekten gitmemiz gerek. Bize merhaba dediğiniz için teşekkürler," diyor Blue ve bizi onlardan uzaklaştırıyor.

"Vay canına," diyorum birkaç metre uzaklaştığımızda. "İlk hayran deneyimim. Bu çok sık oluyor mu?"

"Evet. Harika idare ettin." "Çok

sevimliydiler."

"Her zaman o kadar iyi değiller."

"Onlara neredeyse on yıldır birlikte olduğumuzu söylemişsin. Bu tam olarak doğru değil." Birlikte olduğumuzdan daha fazla ayrı kaldık.

Havaalanından çıkarken çarpık bir gülümsemeyle bana bakıyor. "Evet öyle, bebeğim."

Sanırım haklı. Birlikte olmanın farklı dereceleri var. "Keşke Lyric de

burada olsaydı. O nasıl?"

"O harika. Ailemle kalıyor. Her gün pratik yapabilmek için arpını da yanında getirdi."

"Geçen gece telefonda benim için çaldı. Kulaktan müzik çalıyor. Bunu biliyor muydun?"

"Evet. Öğretmeni çok etkilendi."

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Çocuğumuz harika." Bir sigara yakıyor ve beni garajdan geçirerek geniş arka lastikleri ve kaputunda spoyleri olan, güçlendirilmiş, siyah, kaslı bir arabaya götürüyor. Kapının kilidini açıp valizimi arkaya atıyor, sonra yolcu tarafındaki kapıyı benim için açık tutuyor.

"Bu senin araban mı?"

"Onu çalmıyorum. Evet, o benim. 1969 Mustang, bebeğim. Lanet gezegendeki en ateşli araba."

Lanet olsun. Blue en az kendisi kadar seksi bir araba için yürümeyi tercih etti.

"Beğendin mi?" diye soruyor ikimiz de içeri girdiğimizde. Anahtarı kontağa soktuğunda ve motor kükrediğinde başımı sallıyorum.

"Bu çok güzel."

Elini direksiyonun üzerinde gezdiriyor. "Bu sahip olduğum ilk araba. On iki yaşımdan beri tam olarak bu arabayı istiyordum."

"Ve şimdi sende," diye cevap veriyorum, gururla

gülümseyerek. "Sürmek ister misin?"

Hemen başımı sallıyorum. "Tanrım, hayır. Daha önce hiç bu kadar güzel ya da hızlı bir şey sürmemiştim."

"Kaza . Sana güveniyorum." "Düz vites

kullanmayı bilmiyorum." "Ben sana

öğretirim."

"Şu anda mı?"

"Evet."

Daha otoparktan şanzımanını tutukluk yapacağımı hayal ediyorum. "Belki başka zaman," diyorum. "Senin sürmeni tercih ederim."

"Tamam. Şimdilik paçayı kurtardın. Acıktın mı? Bir şeyler atıştırmak ister misin?"

"Henüz gerçekten aç değilim. Uçakta bir şeyler yedim." İki dondurma anlamına gelen bir şey.

"Benim evime gidebilir misin? Lyric'i arayıp burada olduğunu söyleyebilirsin."

"Bu harika olur."

Biraz tartıştıktan sonra, otelde kalmak yerine onun evinde kalmaya karar verdim çünkü onunla mümkün olduğunca çok zaman geçirmek istiyordum. Şimdi buradayım, heyecanlı ve gergin bir karışım hissediyorum. Birlikte hiç iki geceden fazla kalmamıştık ve şimdi bir hafta boyunca onunla kalacağım. Onu ne kadar tanıyormuş gibi hissetsem de, yeni biriyle çıkıyor gibiyim. İlişkimiz hiçbir zaman samimiyete doğru ilerlemedi.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

ve birbirimiz hakkında hoşlanmayabileceğimiz şeyleri ortaya çıkarabilir.

"İyi misin?" diye soruyor, arabayı kalabalık otoyola çevirirken.

Ona şöyle bir bakıyorum. "Evet."

Güneş gözlüklerini tekrar gözlerinin üzerine indiriyor. "İşte bu yüzden buraya gelmeni istedim. Artık kulübedeki adam ya da telefonun diğer ucundaki ses değilim."

"Biliyorum. Ama sen hâlâ sensin. Değil mi?"

"Benim pek çok versiyonum var, Piper. İstediğini seç."

"Tamam," diyorum kuşkuyla.

Elini deri vites topuzundan bacağıma götürüyor. "Hey. Uzun zamandır kafayı bulmuş durumdayım. Kafam güzel, sarhoş, ayık, fakir, zengin. Aklına ne gelirse, hepsini yaşadım."

"Biliyorum. Ve senin tüm o hallerini sevdim, ama seni en çok dağınık olmadığın zaman seviyorum."

"Merak etme bebeğim. Vagondan düşmeyeceğim."

Umarım düşmezsin.

"Güzel."

"Tahmin ediyorum...." Arabayı hızlı şeride geçirir. "Şimdi benden böyle hoşlanıp hoşlanmadığını anlamalıyız."

"Bunun gibi mi?"

"Evet. Arabalar, para, imzalar, seyahatler, stres, röportajlar ve tüm bu saçmalıklar."

"Bu sen değilsin, Blue. Bu sadece senin yaptığın ve sahip olduğun şey. Sen hâlâ bana kendimi dünyadaki tek kızmışım gibi hissettiren adamsın."

"Dışarıda başka kızlar mı var?" diye alay

ediyor. "Yok. Hiç yok."

"Sen *benim* dünyamdaki tek kişisin bebeğim ve ben de senin bu dünyada kalmak istemen için elimden geleni yapacağım."

Bana tek olduğumun söylenmesinin nasıl bir his olduğu hakkında bir fikri var mı? *Hayır, yok.* Sanırım bana kelebekler uçurduğu, başımı döndürdüğü ve nefesimi kestiği, külotumu ıslattığı gerçeğinden tamamen habersiz. Denemeden bile.

"Denemeni istemiyorum. Sadece kendin ol. Hepsi bu."

"Ben de bunu söylemeye çalışıyorum, Piper. Uzun zamandır o kadar çok iniş çıkış yaşadım ki artık kim olduğumu bilmiyorum. Ne yaptığımı bilmiyorum. Sadece her şeyi berbat etmek istemediğimi biliyorum."

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Neden, ah neden, kırılganlık bu kadar çekici?

"İyi olacağız," diyorum usulca. "Bu ikimiz için de yeni bir şey, değil mi? Her seferinde bir gün alacağız ve neyin doğal olduğunu göreceğiz. Denemek yok, stres yok."

Başını sallayarak cebinden sigarasını çıkarır ve bir tane yakar.

Elinin titrediğini, derin nefesler alırken göğsünün inip kalktığını görüyorum.

Sonra bana gülümsemesini gösteriyor, ben de kendi gülümsememin onun güneş gözlüklerine yansıdığını görüyorum ve her şeyi unutuyorum.

Blue bana bir süre önce Reece ile birlikte daha fazla mahremiyet ve garaj alanı istedikleri için apartman dairesinden çıkıp kiralık bir eve taşındıklarını söyledi. Ben üç arabalık garajı olan, lavabosunda bir yığın bulaşık, olmaması gereken yerlerde duran çamaşırlar, sehpanın üzerinde gitarlar ve bodrum katında kocaman bir davul seti olan iki katlı basit bir ev bekliyordum.

Rock yıldızı bekar evi kafamda böyle görünüyordu.

Gerçekte, suyun hemen üzerinde, yaklaşık iki dönümlük yemyeşil çimlerin üzerinde küçük bir malikane. İçerisinin durumu henüz belli değil ama dışı kusursuz.

Arabayı altı arabalık garajın önündeki araba yoluna park ettiğinde "Vay canına," diyorum. "Bana böyle bir yerde yaşadığını söylememiştin-"

"House?" diye araya giriyor. "Oldukça , ha?" "Hayır,

sadece-"

"Monolitik mi?"

Gülüyorum. "Evet." Yaklaşan eve bakıyorum.

Arabadan birlikte çıktık ve arka koltuktan bavulumu aldı, sonra yanıma geldi.

"Reece seçti. Paranın içinden geliyor, bu yüzden en iyinin en iyisine sahip olmalı. Ben mi? Benim bunlara ihtiyacım yok. Beni bilirsin..." Utangaç bir şekilde sırıtıyor.

Ben biliyorum. Bu adam, yastık olarak spor çantası ve ışık olarak güneş fenerinden başka bir şeyi olmadan bir köprünün altında yerde uyurdu.

"Kaç tane arabanız var?"

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Sadece bu. Ve bir Harley. Gerçi sadece iki kez binebildim. Reece tüm bu garaj alanını iki arabası ve restore etmekte olduğu bir hot rod için istedi."

"Güzel."

Arazinin kenarına doğru başını sallıyor. "Daha sonra su kenarında yürüyüşe çıkacağız. Oraya her gittiğimde keşke sen ve Palamut da benimle olsaydınız diyorum. Suyun üzerinde gün batımı inanılmaz."

Onu ön kapıya kadar takip ediyorum ve beni yüksekte ferforje bir avizenin asılı olduğu bir fuayeye götürüyor. Geniş bir merdiven kıvrıla kıvrıla ikinci kata çıkıyor ve ana kat fuayeden ayrılıyor. Duvarlar çok soluk bir krem rengi - Blue'nun tarif ettiği gibi tam beyaz değil - karo zemin sadece birkaç ton daha koyu. Mobilyalar -en azından benim görebildiklerim- koyu maun ağacından, vurgular ise siyah metalden. Güçlü ve erkeksi ama yine de kendine has bir zarafete sahip olacak kadar yumuşak.

Bunu sevdim.

"Bu çok güzel."

Gülümsüyor ve bavulumu yere bırakıyor. "Fısıldamana gerek yok, bebeğim."

Neden öyle olduğumdan emin değilim.

"Hadi gel." Elimi tutuyor ve beni on beş kişinin sığabileceği gibi görünen siyah deri U şeklinde bir kanepenin bulunduğu büyük bir oturma odasına açılan sağdaki kemerli geçide doğru çekiyor. Çiçek bahçesine bakan camdan bir duvarın önünde aynı renkte ama çok daha küçük bir aşk koltuğu oturuyor. Hem siyah hem de beyaz deri pub sandalyeleri, koyu renk vurgu masaları, lambalar ve heykellerle birlikte odanın etrafına stratejik olarak yerleştirilmiş. Kendimi zengin ve ünlülerin evlerinde sergilenen evlerden birine girmiş gibi hissediyorum.

"Hey, ."

Dekor beni o kadar büyüledi ki kanepenin bir ucunda yatan Reece'i görmedim bile. Uzun siyah saçları deriyle neredeyse mükemmel bir uyum içindeydi. Ayağa kalktı ve beni kucaklamak için odayı geçti.

"Gelebildim," diyorum. "Seni tekrar görmek güzel."

"Ben de aynısını söyleyecektim. Kendini evinde hisset. Bir şeye ihtiyacın var mı? Sadece bağır, biz sana getiririz."

"Teşekkür ederim."

"Sana üst katı göstereyim, bebeğim. Eşyalarını ."

Reece'e küçük bir el sallıyorum ve Blue'yu üst kata kadar takip ediyorum, grubun duvarlarda asılı makaleler ve ödüllerle karışmış büyük paspaslı fotoğraflarının yanından geçiyorum.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Her şey çok düzenli ve temiz. Görünürde ne kirli bir çorap ne de boş bir şişe var. Etkilendim.

Blue beni ikinci katın sağ kanadındaki bir yatak odasına götürüyor ve valizimi kapının hemen içine yerleştiriyor.

"Reece ve benim birer ebeveyn yatak odamız ve misafir odamız var. Onun odası merdivenin solunda, benimki ise burada. Eşyalarını bu odada tutabilirsin diye düşündüm. Dolaplar ve şifonyerler boş, ayrıca kendi banyosu da var, böylece makyaj malzemelerini de koyabilirsin."

Onu ziyaret etmek için burada kalan başka bir kadın olup olmadığını merak ederek kocaman odayı tarıyorum.

"Teşekkür ederim."

Kollarını bana doluyor ve beni vücuduna doğru çekiyor. "Yine de burada uyumanı gerçekten istemiyorum."

"Hayır mı?"

Dudaklarını dudaklarıma bastırıyor ve ellerini aşağı kaydırarak kot pantolonumun üzerinden kıçımı sıkıyor. "Hayır. Her zaman bir yatağım olmasını istedin. Şimdi bir tane var ve o küçük tatlı kıçın her gece içinde olsa iyi olur."

Parmak uçlarımda yükseliyorum, kollarımı boynuna doluyorum ve ona gülümsüyorum. "Yatağında olmak için sabırsızlanıyorum. Belki imzan için yalvarabilirim" diye takılıyorum.

"Rol yapmak ister misin Uğur Böceği?" Boğuk sesi nabzımı hızlandırıyor. "Adımı her santimine yazacağım ve sonra sana vururken çığlık atmanı sağlayacağım."

"Ooh."

Balayına yeni çıkmış bir damat gibi beni kollarına alıyor ve koridorun sonundaki yatak odasına götürüp kapıyı arkasından tekmeleyerek kapatıyor.

"Bu benim. Artık benimle dalga geçtiğine göre, seni yakın zamanda bırakacağımı sanmıyorum."

Kollarımı boynuna doladım. "Seni asla kızdırmam."

Beni yatağa fırlatıyor ve üstüme düşüyor, bacaklarımı kendi bacaklarıyla ayırıyor ve bir eliyle ellerimi başımın üzerinde sabitliyor.

"Bana dövmeden bahset," diye soruyorum dudaklarını tişörtümün V yakasında ortaya çıkan derinin üzerinde gezdirirken.

Başını kaldırıyor ve saçlarını yüzünden silkeliyor. "?" "Elindeki uğur böceği."

Dudaklarında bir sırıtış beliriyor. "Bunu ne zaman gördün?"

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Yıllar önce. Otelde. Sana bunu sormak hiç aklıma gelmemişti."

Elini kaldırarak bileğini çeviriyor, böylece minik dövmeyi tekrar görebiliyorum. Neredeyse tıpatıp benimkine benziyor, sadece onunki kol tasarımının geri kalanıyla çevrili. O gün nasıl fark ettiğimden bile emin değilim.

"Ayrıldıktan birkaç ay sonra aldım. Bana seni hatırlatacak bir şey olsun istedim. Sana efsanenin doğru olduğunu söylemiştim, değil mi?"

"Sen yaptın."

"Şimdi inanıyor musun?"

"Her zaman inandım."

Başını tekrar aşağı eğiyor ve sıcak dudaklarını boynuma bastırıyor. "Evlenmeliyiz."

Nefesim boğazımda düğümleniyor, tam da ağzının o hassas noktanın altında.

"Ne?"

"Ben ve sen," diye fısıldıyor, gömleğimin kumaşını yüzüyle itiyor ve dudaklarını köprücük kemiğime doğru sürüklüyor.

Tamamen, hiç şüphesiz, şoktan nutkum tutuldu. Elimi kafasına dokunuyorum, parmaklarımı saçlarında gezdiriyorum, o ise sanki üzerime büyük bir bomba bırakmamış gibi beni öpmeye devam ediyor.

Beynim onun dokunuşuyla vücuduma yayılan titremelerle savaşıyor.

"Blue... az önce ne söylediğin hakkında bir fikrin var mı?"

"Mmm," diye mırıldanıyor, gömleğimi kaldırıyor ve sütyenimin ince beyaz dantelinin arasından göğsümü öpüyor.

"Evan?" Bu, onun gerçek adını gerektirebilecek bir konuşma.

Sonunda bana bakıyor, mavi gözleri için için yanıyor. "Her şeyi berbat ettim, değil mi?"

"Sanırım *bunun* ne bağlı."

"Sonsuza dek seninle olmak istediğimi söylemeye çalışıyorum."

Saçlarını parmaklarımın arasından geçirip yüzüne bakıyorum. "Eskiden sonsuzluktan korkardın."

"Haklısın. Artık değilim. Artık ona sahip olmamaktan korkuyorum."

"Ben de öyle. Sonsuza dek mutlu olma umutlarımı elimden alıp durdun."

Çene kasları seğiriyor. "Onu geri vermeye çalışıyorum."

"Biliyorum," diyorum usulca. "Ve bunu çok seviyorum. Sadece işleri ağırdan almamız gerektiğini düşünüyorum."

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Bu kelimeleri söylemekten nefret ediyorum. Yapmak istediğim son şey işleri ağırdan almak. Her şeyi *şimdi* istiyorum, *onu*. Mutluluğu. Bir düğün. Kendi ailemi, birlikte. O fikrini değiştirmeden ya da her şeyi elimden alacak bir şey olmadan hemen istiyorum.

Başını sallıyor ama hiçbir şey söylemiyor. Sadece parmaklarını göğüs kafesimde ve belimin kıvrımlarında hafifçe aşağı yukarı hareket ettiriyor.

"Ve sanırım temiz olduğun ilk yıl boyunca hayatla ilgili büyük kararlar vermemen gerekiyor. Değil mi?"

"Birileri okuyor," diye suçluyor, sonra dikkatini göğüslerimin arasındaki çukura veriyor. Dilini tüylerim diken diken olmuş etimin üzerinde kaydırıyor.

"Evet," diye itiraf ediyorum. "Seni anlamak ve sana yardım etmek istiyorum, hepsi bu."

"Biliyorum bebeğim. Bu yüzden birkaç ay içinde elinde bir yüzükle peşine düşeceğim." Dirseklerinin üzerinde yükseliyor ve o meşhur seksi sırıtışıyla bana bakıyor. "O yüzden koşmaya başlasan iyi olur, yoksa yakalanmaya ve elinde buz küpü büyüklüğünde bir elmasla kalmaya hazır ol."

Ben gülüyorum ve o ağzımı kendi ağzıyla kapatıp kahkahamı yakalıyor. Yutuyor. Giysilerimi yavaşça çıkarırken kalçalarını benimkilere sürtüyor. Çıplakken ve yatağının ortasında, arduvaz grisi yorganın üzerinde uzanırken komodinine uzanıyor ve bir kalem çıkarıyor. Uzman bir davulcu gibi parmaklarının arasında çeviriyor.

"Şu imza meselesi..." diye takılıyor.

Ona bakarak gömleğine uzanıyorum, kalan düğmelerini baştan çıkarıcı bir şekilde açıyorum, sonra parmak uçlarımı karın kaslarında gezdiriyorum.

"Ben senin en büyük hayranınım," . "Bütün şarkılarının sözlerini biliyorum." Gülmemeye çalışarak yüzünü buruşturuyor. "Eminim biliyorsundur."

"İmzanızı alabilir miyim?" Kirpiklerimi kırpıştırıyorum.

"Sadece göğüslerinin üzerindeyse."

Bu sefer kıkırdamamak için kendimi zor tutuyorum.

"Aman Tanrım. Bu çoooook harika olurdu."

Kalemin kapağını ağzıyla çıkarıp yere tükürüyor, sonra göğsümü avucunun içine alıyor, eğilip ucuna yumuşak, ıslak bir öpücük kondurduktan sonra solgun tenime imzasını atıyor. Onu hep sol eliyle yazarken gördüğüme yemin edebilirim, ama bana bu sağ eliyle imza atıyor.

"Asla yıkamayacağım," diyorum, bedenimi onunkinin altında döndürerek ve kendimi onun kalçalarına sürterek.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Yapmasan iyi edersin." Ayağa kalkıyor ve kalemi komodinin üzerine fırlatıyor, ardından gömleğini çıkarıp yere atıyor. Onu ne zaman gömleksiz görsem -ya da daha iyisi- tamamen soyunduğunu görsem midem hala takla atıyor. Güzel bir vücudu takdir etsem de, hiçbir zaman vücut geliştiricilere, film yıldızlarına ya da ateşli çıplak erkeklere ağzımın suyu akacak bir tip olmadım. Ama söz konusu Blue olduğunda, kendinden emin hareketlerinde ve saçlarının geniş göğsünün ve omuzlarının üzerinde bir Viking gibi dalgalanmasında çok şehvetli bir şeyler var. Neredeyse her santimini kaplayan dövmeler pastanın üzerindeki krema ve hepsi içimde arzu kıvılcımları uyandırıyor.

"Buraya çok kadın getiriyor musunuz?" Hala şekerli rol yapma sesini kullanarak ama kendim için soruyorum.

Botlarından çıkıyor ve kot pantolonunun düğmelerini açışını izlememi seyrediyor. Onda en sevdiğim şey. Fermuarı yok. Sadece beş gümüş düğme. Kotlar yıpranmış, yumuşak ve ona sanki içinde doğmuş gibi oturuyor.

"Yüzlerce," diye yanıtlıyor. "Hepsi arka bahçede gömülü." Yatağa

ve bacaklarımın arasına tırmanırken gülüyorum.

"Odamı beğendin mi?" diye soruyor. "Peki ya evimi?"

"Şimdiye kadar odanın sadece tavanını görebildim," diye takılıyorum, eğilip etrafı inceliyorum. Onun odası da şimdiye kadar gördüğüm evdeki diğer odalar gibi. Düzenli. Temiz. Ön bahçeye bakan pencerelerin önünde dört gitar arka arkaya duruyor. Duvarlarda siyah beyaz kuş resimleri asılı. Siyah şifonyerlerinden birinin üzerinde gümüş çerçeveler içinde birkaç fotoğraf duruyor ve onlara gözlerimi kısarak baktığımda benim, Lyric'in ve Acorn'un fotoğrafları olduğunu fark ediyorum.

"Fotoğraflarımız sende," diyorum usulca.

"Evet. Bana gönderdiklerinin hepsinin çıktısını alıyorum. Tekrar çuvallayacağımı hissettiğimde resimlere bakıyorum. Burada oturup saatlerce senin resmine bakarak şeytanların defolup gitmesini ve beni rahat bırakmasını beklediğim geceler oldu."

Zihnimde onun bir görüntüsü canlanıyor; yerde oturmuş, uyuşturucu ve alkolün etkisinde, benim, kızının ve köpeğinin fotoğraflarına bakarken, bir yandan da terliyor ve en çok sevdiği ve istediği şeyler arasında bocalıyor.

Boğazımdaki beklenmedik yumruyu bastırmak için yutkunuyorum. "İşe

yarıyor mu?" "Şimdiye kadar."

Onun hem ilham perisi hem de terapisti olmam iyi mi kötü mü bilmiyorum. Sanırım bazıları bunun takıntı olduğunu ve gerçek aşk olmadığını söyleyebilir. Bazıları sahip olduğumuz şeyin bağımlılık ve karşılıklı bağımlılık olduğunu söyleyebilir. Acaba bu

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

önemlidir. Belki de gerçekten önemli olan tek şey, bir başkasının hayatında ihtiyaç duydukları şekilde fark yaratmamızdır.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

CHAPTERFORTY

Piper,
Seni yatağımda uyurken görmeye bayılıyorum. Bana ne kadar huzur verdiğini .
Karanlık zihnimde bir melek gibisin.
Uyandığında aşağı gel, bize kahvaltı hazırlayayım.
Aşk, Mavi

Yastığının üzerine benim için bıraktığı nota bakıp gülümsüyorum. Dün geldiğimden beri inanılmaz derecede tatlıydı. Birçok yönden romantik diyebilir miyim?

Yatağını hazırladıktan sonra dün geceden kalma kıyafetlerimi buluyorum ve koridordan odama doğru koşarken onları vücuduma bastırıyorum. Notu yanıma alıyorum ve evde sakladığım diğerlerine ekleyebilmek için çantama koyuyorum.

Duş alıp saçlarımı kuruttuktan sonra biraz makyajla kendime çeki düzen veriyorum. Blue'nun bugün bizim için ne planladığından emin değilim, bu yüzden dar kot pantolon, alçak siyah botlar ve geniş kelebek kollu mor bir çingene üstüyle rahatça giyiniyorum.

Uyandığımdan beri hissettiğim mutlu, kaygısız duygu, onu mutfakta bulduğumda hafif bir burun dalışı yapıyor. Etrafımdaki dağınıklık manzarası karşısında şaşkınlıkla kaşlarımı çatıyorum. Tezgah bardak, fincan, kase ve tabaklarla kaplıydı. Tüm dolap kapakları ardına kadar açık ve çıplak rafları gösteriyor. Mavi ortadaki adada duruyor, kolları kesilmiş bir grup tişörtü, siyah eşofman altı ve bağcıkları çözülmüş siyah beyaz yüksek topuklu spor ayakkabılarıyla oldukça çocuksu ve genç görünüyor.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Kapı aralığından sessizce onu izliyorum. Bir endişe kıpırtısı midemi yakıyor. Gözleri bir cam eşyadan diğerine kayıyor. Her birine dokunuyor, incelemek için ışığa kaldırıyor, sonra başka bir bardak ya da tabak grubunun yanına yerleştiriyor.

"Hey, sen." Sesim amaçladığımdan daha yüksek çıktı.

Kafasını kaldırdı ve çarpık bir şekilde gülümsedi.

"Oh. Hey." Elini saçlarının arasında gezdiriyor.

Adanın diğer tarafında durmak için hareket ediyorum. "Kahvaltı hazırladığını ?"

Çabucak başını sallar. ". Öyleydim. Ama kahve fincanlarını çıkardığımda eşleşmediler. Ve bundan nefret ediyorum."

"Eşleşmek zorunda değiller, tatlım. Bana her şey uyar."

Birkaç salata kâsesinin yerini değiştiriyor, sonra onları birbirinin içine diziyor.

"Hayır, birbirlerine uymalılar."

Reece kapıda belirir ve gözlerini devirir. "Hay sikeyim. Yine mi bu?" der.

Mavi bir bardak kaldırır. "Bunlardan biri eksik. Tek sayı var.
Beş tane var."

Reece öfkeli bir nefes üflüyor. "Geçen yıl sarhoşken düşürmüştün, hatırladın mı? Kırık camlara basmıştın ve her tarafın kan içinde kalmıştı. Tahmin et kim temizledi?"

"Bunu hatırlamıyorum." Mavi, incelediği bardaktan gözlerini ayırmıyor.

"Çünkü zil zurna sarhoştun." Reece tezgâhın üzerindeki çeşitlilikten bej bir kahve fincanı alıyor. "Bütün eşyalarımızı ayırmayı bırak, Blue."

"Sıralama mı?" Tekrar ediyorum.

Reece kahve makinesine su dolduruyor ve cevap vermeden önce tezgahın üzerindeki mermer kutudan kahve öğütücüleri ekliyor.

"Benim dünyama hoş geldiniz." Eliyle Mavi'yi işaret ediyor. "OKB'si çılgına dönüyor ve her şeyi boyutuna, şekline, rengine ya da kim bilir neyine göre ayırmaya başlıyor. Birkaç hafta önce havlularla uğraşıyordu."

"*Bir tane* beyaz havlumuz ve on altı gri havlumuz vardı," diye açıklıyor Blue, saçmalıkmış gibi başını sallayarak.

"Bir beyaz havlunun nesi var?" Cevabı duymaktan neredeyse korkuyorum.

"Bu sadece... dengesiz."

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Reece ve ben bakışıyoruz. Blue anlatmaya devam ederken tezgâha yaslanıp başını sallıyor.

"Dolaplarda her şey karmakarışıktı. Bardaklar kahve fincanlarıyla, salata kaseleri dondurma kaseleriyle karışmıştı. Uzun bardaklar önde, kısa olanlar arkadaydı. Neden her şeyi ait olduğu yere koymuyorsun?"

Oda arkadaşı omuz silkiyor. "Çünkü bu beni rahatsız etmiyor, kardeşim. Aklımda eşyaları renklerine ve şekillerine göre dizmekle uğraşmaktan daha önemli şeyler var. Bir hizmetçimiz var, söyle ona yapsın."

"Bu seni gerçekten o kadar rahatsız ediyor mu, Blue?" Ben soruyorum.

Gözlerinde özürle bana bakıyor. Kimsenin görmesini istemediği bir şey yaparken yakalanmış küçük bir çocuk gibi. "*Her* zaman değil. Ama senin için her şeyin güzel olmasını istedim. Uyumsuz kupalar bizi berbat gösteriyor. Ben artık berbat durumda değilim."

"Tatil köyü olmadığımızı biliyor, dostum. Kupalar onun umurunda değil." Bana döndü. "Senin umurunda mı?"

"Hayır... tabii ki hayır. Ama neden her şeyin güzel olmasını istediğini anlayabiliyorum."

Beni etkilemeye çalışıyor, hepsi bu. Eskiden hiçbir şeyi yoktu, şimdi bir şeyleri var ve hepsinin güzel olmasını istiyor. Bunda bir sakınca görmüyorum. Çoraplarımın uyumsuz olmasından kesinlikle nefret ediyorum. Kayıp çoraplar nereye gidiyor? Ve neden hiç ortaya çıkmıyorlar? Blue diğer ev eşyaları için de böyle hissediyorsa sorun yok.

"Bunları kaldırmana yardım edeyim," diyorum. "Sonra kahvaltı edebiliriz. Açlıktan ölüyorum."

Dudağının içini çiğniyor ve tezgâhın üzerine yayılmış tüm eşyalara bakıyor. Bir an önce bu kendi kendine dayattığı görevin üstesinden gelmeye kararlı görünüyordu, ama şimdi bunalmış görünüyor.

"Önce bir sigara içeceğim," diyor. "Hemen döneceğim."

Başımı sallıyorum ve bitişikteki yemek odasının Fransız kapılarından arka bahçeye çıkışını izliyorum.

"Bunu çok sık yapar mı?" Reece'e sordum.

"Pek sayılmaz. Ot içmeyi bıraktığından beri daha kötü oldu. Sanırım bu onu sakinleştiriyordu."

"Yine de bırakması iyi oldu. Onunla gurur duyuyorum."

"Ben de öyleyim. Kullandığı zaman kötü bir sahne oluyor ve yıllardır bu konuda onunla mücadele ediyorum. Bence sadece bazı anksiyete sorunları var ve uyuşturucu olmadan

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

sakinleştirmek için, biraz deliriyor."

"Yine de o iyi, değil mi?" Bardakları dolaba geri koymaya başlıyorum, umarım Blue'nun istediği şekilde geri koyuyorumdur.

Reece kahvesini yudumlar. "Ciddi misin? O harika biri. Hiç olmadığı kadar iyi. Yazdığı yeni materyaller harika. Ve artık gerçekten hayatı yaşıyor. Senin ve kızının hayatının bir parçası olmanızı istiyor. Bu onun için büyük bir şey, insanların yakınlaşmasına izin vermek. Bence biraz denge bulması ve tüm sorunlarını çözmek için uyuşturucu ve alkol kullanmadan stresle nasıl başa çıkacağını bulması gerekiyor."

"Belki de anksiyete için bazı ilaçlar kullanmalı? Gençken patronum bana tam bir sürtük gibi davrandığında ve bütün gün beni strese soktuğunda Xanax alırdım. Yardımı dokunmuştu."

Şüpheci görünüyor. "Böyle bir şey alması gerektiğini sanmıyorum. Bağımlılık eğilimleri var."

"Oh." Arkadaşının onun hakkında bu kadar çok şey bilmesine minnettarım. Benim bilmemin mümkün olmadığı şeyleri. "Bunu hiç düşünmemiştim. Ona göz kulak olmana sevindim. Bunun anlamı çok büyük."

"Birbirimize göz kulak oluyoruz. O benim sadece oda ve grup arkadaşım değil, ailemden biri." Bir yığın kâse alıp dolaplardan birine yerleştiriyor. "Bu seni de aileden biri yapıyor, çünkü izin verirsen seni yanında tutacağı çok açık."

Kulaklarıma müzik gibi geldi. "Ne olursa olsun kesinlikle burada kalacağım."

Mavi tam o anda odaya geri gelir. "Siz ikiniz benim boktan takıntılarım hakkında mı konuşuyorsunuz?"

"Hayır," diyorum gülümseyerek. Omzuna dokunuyorum ve yanağından öpmek için başımı yukarı kaldırıyorum. "Senin ne kadar harika olduğundan bahsediyoruz." Birbirine uyan iki siyah taş kupayı kaldırıyorum. "Bak. Eşleşiyorlar."

Kahve, simit ve çörek her zaman Blue'nun ve benim birlikte yaptığımız kahvaltı olmuştur. Sadece ucuz, kolay elde edilebilir ve lezzetli olduğu için değil. Ama aynı zamanda çok fazla sabahı birlikte geçirmediğimiz için. Geçirdiğimiz zamanlarda da mutfağımızın olduğu zamanlar çok azdı.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Blue'nun yemek yapmayı sevdiğini ya da bu konuda iyi olduğunu bilmiyordum. Ama öyle.

Tabakları ve bardakları sıralamak bir yana, mutfakta bir usta. Reece ve benim oturduğumuz masada Blue tek eliyle mükemmel bir şekilde yumurta kırarken, sıfırdan krep hamuru hazırlarken, sosis ve jambon kızartırken onu gurur ve eğlence karışımı bir duyguyla izliyorum. Önüme, popüler bir krepçide yiyebileceğime kolayca rakip olabilecek, çırpılmış tereyağı ve dilimlenmiş çileklerle dolu bir tabak koyuyor.

Tüm bunları nasıl yiyebileceğimi merak ederek gözlerimi kırpıştırıyorum. "Yemek yapabildiğini bilmiyordum."

Reece, "Bütün gece kafanız güzel olduğunda, yapacak hiçbir şeyiniz olmadığında ve mideniz kazındığında böyle olur," diyor.

Blue, Reece'in önüne bir tabak yemek koyar ve güler. "Bu üzücü ama gerçek. Ben yemek yapardım, Reece ve evimizde kalan diğer herkes yaptığım her şeyi yerdi. Televizyondaki yemek programlarını saatlerce izlerdim." Yanıma oturdu ve bana göz kırptı. "Sonunda tüm gizli yeteneklerimi görüyorsun."

Reece başını sallar ve yutkunur. "Bu gece gizli yeteneklerini tekrar duymamayı tercih ederim dostum. Sizi kanadımdan bile duyabiliyorum."

Yüzüm utançla ısınıyor. "Çok özür dilerim "

Mavi güler. "Üzülme, sadece kıskanıyor. Ve intikam çok kötüdür. Kaç kere senin kızların bütün gece kedi gibi miyavlamasını dinlemek zorunda kaldım?"

Çatalını Reece'e doğrultuyor, o da sandalyesinde arkasına yaslanıp gülüyor. "Miyavlamak mı?" I tekrarla, kesme içine benim ikinci Krep, hangi şaşırtıcı derecede lezzetli ve kabarıktır, bir miktar vanilya ile tatlandırılmıştır. "Lütfen bana miyavlamadığımı söyle." Bu ülkede miyavlayan biri olarak görülürsem utancımdan ölürüm.

Yatak odası.

"Sen kesinlikle bir yowler değilsin, bebeğim."

İlk geldiğimde iki rock yıldızıyla takılmanın rahatsız edici ve gürültülü olacağını düşünmüştüm, tıpkı iki ergenle kalmak gibi. Reece'in çeşitli kız arkadaşlarının eve ve yatak odasına girip çıktığını hayal ettim. Grubun geri kalanının, arkadaşlarının ve hayranlarının havuz başında parti yapmasını bekliyordum. Sanırım çok fazla müzik videosu izledim ve hayal gücümü serbest bıraktım, çünkü Blue ve Reece sıradan iki erkek gibi davranıyorlar.

Kahvaltıdan sonra Lyric'le görüntülü sohbet ediyoruz ve annem Lyric'in arkasında arka planda durarak Blue'yu az da olsa görmeye çalışıyor. Lyric

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Bize her gün arp çalıştığını ve babamın ona hayatında hiç bu kadar güzel bir şey duymadığını söylediğini anlattı.

Bu bana umut veriyor. Belki babam zamanla Mavi ve beni bir çift olarak kabul etmeyi öğrenir.

Daha sonra, Blue en sevdiği yerel turistik yerleri göstermek için beni arabayla gezdiriyor. Pencereler açık, rock müzik bangır bangır, saçlarımız rüzgârda savrularak geziyoruz. Elimi tutuyor ve neredeyse her kırmızı ışıkta beni çılgınca öpüyor. Birbirleriyle neredeyse on yıllık bir işlevsizliği ve kalp ağrısını paylaşan otuzlu yaşlardaki iki kişiden ziyade, ilk kez birlikte genç ve masum bir aşkın tadını çıkaran gençlermişiz gibi hissediyorum.

Belki deliyim ama sanırım nihayet, *nihayet*, yeni bir başlangıç yapıyoruz.

Akşam yemeğinden sonra su boyunca yürüyüşe çıkıyoruz ve kayaların üzerine oturuyoruz. Güneş batarken ve arkamızda kıyıya vuran suyun sesiyle öpüşüyoruz.

"Birlikte bir köpek yavrusu almalıyız" diye öneriyor, beni bacaklarının arasına çekerek sırtımın göğsüne yaslanmasını sağlıyor. "Barınağa gidip en hüzünlü gözlere sahip olanı sahiplenebilir ve onu en mutlu hale getirmek için elimizden geleni yapabiliriz."

Bu fikrin tatlılığı ve saf empatisi karşısında kalbim sıkışıyor.

"Bir köpek yavrusu almayı düşünüyordum. Lyric bir tane alıp alamayacağımızı sorup duruyor."

"O zaman yapmalıyız."

Kollarını arkamdan doladı ve bana sıkıca sarıldı. Yüzlerce kez aşk kitaplarında birinden sevgi fışkırdığını okumuştum ve şimdi onun kollarında tam olarak bunu hissediyorum. Hayal ettiğimden bile daha iyi.

"Keşke yapabilseydik ama sen seyahat ederken ve ben New Hampshire'da yaşarken bu gerçekten zor olurdu. "

"Belki birlikte yaşayabiliriz."

Bu kelimeyi sanki bu fikre nasıl tepki düşünerek söylüyor. Ya da belki de hala kendi kafasında yaşayan bu tür düşüncelere alışmaya çalışıyor, tıpkı alanını çöpe atabilecek ya da ona değer verebilecek yeni kiracılar gibi.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Nereye?" Ben soruyorum.

"Bilmiyorum... burada yaşayabilirsin ya da bazen senin evinde kalabilirim. Eğer istersen."

Son kırk sekiz saat içinde evlilikten, birlikte yaşamaktan ve bir köpek yavrusu evlat edinmekten bahsetti.

Bunların hepsini onunla istiyorum. Her zaman hayalini kurduğum ve birlikte olmayı dilediğim her şey.

Aynı zamanda her zaman korktuğu ve kaçtığı her şey. Ona ihtiyacı olan alanı ve özgürlüğü vermek için bıraktığım şeyler.

Şimdi neye inanacağımı ya da hangi hislerime güveneceğimi bilmiyorum.

Sonunda ilişkimizi ilerletmeye hazır mı? Uyuşturucu ve alkolün yokluğu zihnini temizledi ve benimle aşk ve mutluluk için yer açtı mı?

Yoksa diğer kimyasal aşklarının yasını tutuyor ve onların bıraktığı boşluğu mu dolduruyor?

Onun için iyileşme ile dikkat dağıtma arasında çok ince bir çizgide yürüdüğümüzü hissediyorum ve yanlış tarafta yakalanmaktan korkuyorum. En büyük korkum, ayık bir hayatın henüz başındayken bana tüm bu sözleri vermesi ve daha sonra bunları gerçekten istemediğini fark etmesi.

Bu beni tamamen yıkar ve harap ederdi. Kalbim onarılamayacak kadar kırılırdı.

Yüzünü saçlarımın arkasına itiyor ve sıcak dudaklarını boynuma değdiriyor, bunu yaparken derin derin nefes alıyor. "Bunu bir düşün. Tek istediğim bu," diyor. "Seni seviyorum, Piper. Bir gün seni yaşayan en mutlu kadın yapacağıma söz verdim. Bunu gerçekleştirene kadar pes etmeyeceğim."

Bedeninin rahatlığına yaslanıyorum, gözlerimi kapatıyorum ve mutluluğa inanmaya çalışıyorum.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

CHAPTERFORTY-ONE

"Bir hafta daha kal."

Kolunu battaniyenin altından bana doluyor, yüzünü boynumun kıvrımına gömüyor ve beni kendine çekiyor. Vücutlarımız mıknatıs gibi birbirine çekiliyor, sert aleti kıçıma bastırıyor.

"Keşke yapabilsem." Yatak odasının pencerelerinden sızan sabah güneşine karşı gözlerimi kapatıyorum. Onunla birlikte o uykulu, rüya gibi yere geri dönmek ve bugün eve uçmaktan kaçınmak istiyorum.

"Yapabilirsin." Sesi uykulu, teni sıcak, dudakları ıslak. Ona uyanmak her gün Noel sabahına uyanmak gibi. Öpücükler, alaycı dokunuşlar ve tatlı, seksi sözlerle dolu.

"İşe geri dönmek zorundayım. Ve Lyric'ten hiç bu kadar uzun süre ayrı kalmamıştım. Ben onu özlüyorum, o da beni özlüyor."

Elini yavaşça kalçama doğru kaydırıyor ve sikini daha sert bir şekilde kıçıma sürtüyor. "Benim için çalışabilirsin." Dudaklarını omzuma götürüyor ve metal piercing'inin topunu tenimde gezdiriyor. "Git Lyric ve Archie'yi al ve buraya getir."

Öpücükleri tüylerimi diken diken ediyor. "Mmmm...." İnliyorum, ona doğru eğiliyorum, çıplak göğsünün sırtıma karşı nasıl hissettirdiğini seviyorum, çok sıcak ve katı.

"Ben ciddiyim."

"Öyle olduğunu biliyorum tatlım. Seni bırakmak . Asla."

Onu her gün göremeyeceğimi düşünmek bile boğazıma bir yumru oturtuyor. Aramızdaki her şey çok iyiydi. Çok mükemmel, eşit ve normal.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Dün aniden bir süreliğine dışarı çıkması gerektiğini söyleyip birkaç saatliğine ortadan kaybolması dışında. Bütün hafta neredeyse birbirimize yapışık olduktan sonra, hiçbir açıklama yapmadan çekip gitmesi ve ona katılmamı istememesi beni üzdü.

Arabayı aldı, yani yürüyüşlerinden birini yapmıyordu.

Kafayı bulmak için dışarı çıktı diye endişelendim ama gözleri açık bir şekilde geri geldi. Tökezlemiyor ya da gevelemiyordu. Gergin ya da huysuz değildi. Benden bıktığını ve bir molaya ihtiyacı olduğunu düşündüm.

Blue gittikten sonra Reece beni oturma odasındaki cam duvarın önünde yürürken izledi, bir yandan da telefonuyla çılgınca mesajlaşıyor ve bana sakin olmamı ve endişelenmememi söylüyordu.

Üşümedim ve endişelendim.

Döndüğünde onu sorgulamamak zordu ama tüm sorularımı içimde tuttum. Sadece meraklı, talepkâr, yapışkan bir kız arkadaş olmak istemediğim için değil, aynı zamanda uyuşturucu almaya gittiğini düşünmeden evden yalnız çıkamayacağını düşünmesini istemediğim için.

Ona olan güvenim ve inancım sadece iyileşmesi için değil, ilişkimiz ve birlikte geleceğimiz için de hayati önem taşıyor.

Ve benim için. Evden her yalnız çıktığında anksiyete krizi geçiremem.

"Belki seni kalmaya ikna edebilirim...."

Beni sırtüstü yatırıyor, üstüme çıkıyor ve ağzımı derin ve tembel bir şekilde öpüyor. Bitmesi gerekmeyen sabahlar için yapılmış türden bir öpücük.

"Ya sana her gün harika bir seks vaat edersem?" Dudaklarını çenemde gezdiriyor, sonra boğazımın çukuruna iniyor ve dudaklarının arasında etimi emmek için duraklıyor. "Bu kalmanı sağlar mı?"

Ellerimi saçlarına doluyor ve boynumu geriye atıyorum. "Bu çok cazip."

Göğüslerimin arasında bir iz bırakıyor, aşağı inerken saçları beni gıdıklıyor. "Ve her gün de krep."

"Mmm... krep."

Yüzünde hınzır bir sırıtışla başını kaldırıyor, çenesini göğsüme dayıyor. "Sanırım krepler seni benden daha çok tahrik ediyor."

Gülerek yüzünü kendime doğru çekiyorum, ellerim hâlâ gür saçlarında dolaşıyor ve dudaklarına bir öpücük konduruyorum.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Kreplerin harika ama bana yaptıklarının yanına bile yaklaşamazlar."

"Göster bana."

Samimi olduğumuzda sesinin sadece benim için kullanılan bir tona dönüşmesi beni çıldırtıyor. Bu, sahnede kullandığı ses değil - milyonların duyduğu ve sevdiği ses. Sesinin bu derin, boğuk, şehvetli versiyonu sadece bana ait.

Aramıza uzanıyorum ve sert sikini elime alıp kaygan ucunu avuçluyorum. İnleyerek bir elini vücudumun altına kaydırıyor, kıçımı kavrıyor ve vücudumu kendine doğru çekiyor. Kalçalarım onun etrafında genişçe açılıyor ve onu kaygan dudaklarımın arasına yönlendiriyorum.

"Becer beni, bebeğim. Hepsini al."

Ellerimi kalçalarına götürüyorum ve aşağıdan sikine biniyorum, onu derinlere almak için yukarı itiyorum, sonra kendimi ucuna doğru kaydırıyorum. Tamamen hareketsiz, gözleri kapalı, dili ayrık dudaklarının kenarında, saçları göğüslerimin üzerinden aşağı sarkıyor. Nefes kesici, içimizde kaybolmuş gibi. Onun görüntüsü beni çılgına çeviriyor, ona duyduğum arzuyla daha da ıslanıyorum.

Topuklarının üzerinde geriye doğru oturarak kucağına çekiyor ve kollarının arasında tutarak üzerinde ileri geri sallıyor. Omuzlarına tutunuyorum ve onu açlıkla öpüyorum. Aramızdaki boyut ve güç farkını seviyorum; beni bir oyuncak bebekmişim gibi kollarıyla kaldırıp hareket ettirebilmesi beni deli gibi tahrik ediyor.

İçimde derinlere doğru ilerliyor ve dudaklarıyla iniltimi yakalıyor. Yavaşlayarak vücudumu nazikçe onunkine sürtüyor. Klitorisim tam doğru yerde ona sürtünüyor, vücudum onun etrafında kenetleniyor ve birlikte patlıyoruz, vücutlarımız terden kayganlaşıyor, ağızlarımız hiç ayrılmıyor.

"Bu kesinlikle krepten daha iyiydi," diyorum nefes nefese.

Birlikte uzun bir duş aldıktan sonra, çiçek bahçesinde sinek kuşları uçuşurken arka verandada kahvaltı ediyoruz. Müdürüyle telefon görüşmesi yapmak için izin istiyor ve ben de eşyalarımı toplamak için misafir odasına çıkıyorum. Geldiğimden daha fazlasıyla ayrılıyorum, çünkü Blue beni iki kez şık restoranlara yemeğe götürdü ve öncesinde seksi elbiseler için alışverişe götürmekte ısrar etti. Biri siyah, biri kırmızı, tıpkı o gece giydiğim gibi.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Yıllar önce. Ayrıca bana grup kıyafetlerinden bazılarını da gönderiyor - kapüşonlu sweatshirt, tişört, siyah tanga külot ve benim en sevdiğim parça - dün giydiği ve hala onun gibi kokan tişört. Garip mi? Evet, garip. Ama onu özlediğimde evde yanımda olması rahatlatıcı.

Bu hafta Lyric'i deli gibi özledim ve onu görmek için sabırsızlanıyorum ama Blue'dan ayrılmaktan da korkuyorum. İkisiyle birlikte olamadığım için kalbim ikiye bölünmüş gibi hissediyorum. Önümüzdeki birkaç ay boyunca programı çok yoğun olacak, bu yüzden o düzene girene kadar telefon görüşmelerine, e-postalara ve ara sıra birlikte geçirdiğimiz hafta sonlarına güvenmek zorunda kalacağız.

Reece dün *rock yıldızlarının flört hayatından* bahsetti. *Sabır ve güvenin gerçek sınavı.*

Ben Sabır Kraliçesiyim. Belki de Güven Soytarısı. Ama deniyorum. "Toplandın mı?" Blue kapı aralığında, yatağın üzerindeki bavuluma bakıyor. "Evet."

"Ama uçağın bu geceye kadar değil."

"Biliyorum, sadece halletmek istedim."

Derin bir nefes alır. Piercingini tıklar. "Daha

fazla zaman istedim."

"Ben de istiyorum." Gülümsüyorum ama içimden ağlıyorum. Birlikte girdiğimiz o rahat ortamı şimdiden özlüyorum. Kahvaltılar, yürüyüşler, yatakta sabahın erken saatlerine kadar süren uzun sohbetler. Romantik akşam yemekleri, arabasında sallanmalar. Akıllara durgunluk veren seks. Sadece benim için gitar çalmasını.

O benim her şeyim.

Odanın karşısına geçer, başını pencere çerçevesine yaslar ve dışarıya bakar.

"Yakında birbirimizi göreceğiz. Lyric'le de," diyorum arkasından.

"Biliyorum."

Yanına gidip elimi koluna koyuyorum. Dudaklarımı omzuna değdiriyorum ve teninin sıcaklığında oyalanmalarına izin veriyorum.

"Mavi? İyi misin?"

Başını salladı ve yüzünü bana döndü.

"Evet. Kendimi kötü hissediyorum."

"Kapalı mı?"

"Eskiden beni korkutan şeyler mi? Şimdi tek istediğim onlar. Düşünebildiğim tek şey. Sanki bir tat alıyorum ve sonra yok oluyor."

Göğsümde bir endişe seğirmesi kıpırdanıyor. "Beni mi kastediyorsun? Bizi mi?"

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Evet. Grubu seviyorum ama beni çok farklı yönlere çekiyor." Parmağıyla kafasına vuruyor. "Aklım her şeyde dönüp duruyor."

Başımı sallıyorum ve içimde yükselen endişeyi geri itiyorum. "Birincisi, ben gitmedim. Ayrı olduğumuzda bile buradayım, seninleyim. İkincisi, bunun çok büyük bir baskı olduğunu biliyorum ama bence her seferinde tek bir şeyin üstesinden gelmeye çalışmalısın." Tavsiye vermeye çalışırken kendimi çaresiz hissediyorum. Grubunda ve turnede neler olup bittiği ve uğraşmak zorunda olduğu tüm perde arkası şeyler hakkında hiçbir şey bilmiyorum.

"Sanırım aynı anda iki yerde olmak istiyorum ama olamıyorum. Ve diğer herkes aynı anda yirmi yerde olmamı istiyor. Her gece benimle uyumanı seviyorum. Seninle geçirdiğim günlerin istikrarını seviyorum. Kendimi mutlu hissediyorum. Teyzemin tüyün getireceğini söylediği gibi huzurluyum. Bana böyle hissettiren tek şey sensin ve sensiz karmakarışık olacağımdan korkuyorum."

Karmakarışık.

Ben paraşüt olmak istiyorum - onu hayat boyunca güvenle süzecek olan şey. İşimi bırakabilirim, Lyric'e evde eğitim verebilirim ve Blue ile birlikte grubun onu götürdüğü her yere seyahat edebilirim. Bu bizim için farklı bir hayat olurdu ama heyecan verici de olabilirdi. Lyric ve ben dünyayı görebiliriz. İhtiyacı olan huzuru vermek için gece gündüz onun yanında olabilirim. Onu karışıklıktan uzak ve düzgün tutabilirim.

Sertçe yutkunuyorum, ağzımdan fırlayıp gerçek dışı bir gerçeklik haline gelmeye çalışan çılgınlığı sindiriyorum.

Şu anda kızımı ve hayatımı kökünden söküp atamam. Bir gün... Çok isterim. Blue'nun ona verebileceğimiz güvenlik ve bağlılığın aynısını bize vaat edebileceğini bildiğim zaman.

Onu desteklemekten ve bana ihtiyacı olduğunda onun dayanağı olmaktan başka bir şey istemiyorum. Her zaman da olacağım. Ama eşit olmalı ya da en azından ona yakın olmalı. Oraya kendi başına ulaşmasına ihtiyacım var.

"Her gün konuşabiliriz," diye söz veriyorum. "Ve görüntülü sohbet. Fiziksel olarak birlikte olmasak bile aramızdaki her şey devam eder, değil mi? Her zaman öyle olmadı mı?"

"Evet. Her zaman."

"O zaman iyi olacağız." Elini uzattım ve onunkiyle karşılaştım - nemli ve titriyordu.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Gözleri karanlık ve yoğun, bu hafta görmeye alıştığım gülümsemesi yok. "Seni kaybetmek istemiyorum, Piper. Her şeyi doğru yapmak istiyorum ama nasıl yapacağımı bilmiyorum. Her şeyi berbat edeceğimden korkuyorum. Her zaman yaptığım gibi."

"Yapmayacaksın. Sen mükemmeldin. Hiç bu kadar mutlu olmamıştım. Hiçbir şey için endişelenmene gerek yok." Elini daha sıkı sıkıyorum.

"Sence sürecek mi? Her yerde ben varken?"

Bunu istiyorum. *Her şeyden çok.* Ama sonumuz ona bağlı. Yine de bunu ona söyleyemem.

Ve *her yerde* derken seyahat etmeyi mi yoksa *zihnini* mi kastettiğinden emin değilim.

"Umarım öyledir. Tek istediğim bu."

Tedirgin görünüyor. Endişeli. Yine düşüncelerinin ormanında kaybolmuş.

"Her şeyi berbat etmiş olabilirim," diyor sonunda. Yere bakıyor, benden kaçıyor.

Lütfen hayır. Bir daha olmaz.

Kalbim düşüyor, sonra bataklıktan çıkmaya çalışan bir at gibi hızla dörtnala koşuyor. Sakince nefes almak için mücadele ediyorum.

"Ne demek istiyorsun?"

Avucunu alnına sürtüyor. "Dün... Belki de yapmamam gereken bir şey yaptım."

Kahretsin.

"Uyuşturucu almaya mı gittin? Gittiğinde içimde kötü bir his vardı. Çok ani oldu ve bana nereye gittiğini söylemedin, beni davet etmedin." Başımı salladım. "Sadece anlamıyorum."

Yüzü inançsızlıkla buruşuyor. "Ne? Hayır." Geri çekiliyor ve benden birkaç adım uzaklaşıyor. "Siktir, Piper. Böyle mi düşündün?" diye soruyor arkasını döndüğünde.

"Özür dilerim Mavi, ama evet, aklımdan geçti. Şimdi de garip davranıyorsun."

"Uyuşturucu almaya gitmedim. Tamamen temizim. Ve garip davranmıyorum, çok gerginim."

"Neden gerginsin?"

Elini ön cebine sokuyor ve küçük, kraliyet mavisi kadife bir kutu çıkarıyor. "Bu."

Kalp atışlarım hızlanırken elindeki kağıda bakıyorum.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Bunu nasıl yapacağımı bilmiyorum. Akıllara durgunluk veren büyük bir an planlamam gerektiğini biliyorum. Ve istedim bebeğim. Gerçekten istedim. Ama bunu gerçekten yapmak istediğim yer çok uzakta. Bu yüzden şimdi her şeyi berbat etmişim gibi hissediyorum ve bu da senin yaşamak zorunda kalacağın bir başka hayal kırıklığı olacak."

Aman Tanrım. Bana mı soruyor....

Kutuyu açıyor. "Uzun zaman önce sana verebileceğim tüm yarınları vereceğime söz vermiştim. Hayatımla ilgili kararları benim vermemem gerektiğini biliyorum ama siktir et, bunu ben veriyorum çünkü hiçbir şey bunu değiştirmeyecek. Sakinleşene ve hata yapmayacağımı kanıtlayana kadar evlenemeyeceğimizi biliyorum. Ama o zamana kadar bunu almanı istiyorum, böylece çok ciddi olduğumu bileceksin. Sen osun, sen osun, sen benim evimsin." Derin bir nefes alır. "Her şeyi berbat ettiysem özür dilerim ve bu akıllara durgunluk veren bir şey değil."

Akıllara durgunluk veriyor.

Ham, plansız, acı verecek kadar dürüst ve *tam da ona göre*.

Beyaz altından bir bant içinde küçük küçük ışıltılı taşlarla çevrili büyük ışıltılı taşa bakıyorum.

Çok güzel. Her kadının hayalindeki yüzük.

Ve onun -hayalimdeki adamın- ve tüm yarınların vaadiyle birlikte geliyor.

Onunla birlikte.

Kendimi ona doğru fırlatıyorum. Kollarımı ona doluyor ve bir ağaç gibi tırmanıyorum, bacaklarımı etrafına doluyor ve onu öpücüklere boğuyorum.

"Seni çok seviyorum," diye fısıldıyorum öpücükler arasında. "Ve aklım tamamen patladı."

Eliyle başımın arkasını kavrıyor ve dudaklarıma gülümseyerek beni öpüyor.

Dünyadaki en seksi, en harika, en özel gülümseme.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

CHAPTERFORTY-TWO

Lyric ve ben tembel, yağmurlu bir Pazar sabahının tadını kanepede birlikte çıkarıyoruz. Ben kucağımda Archie ile yeni bir kitaba dalmış durumdayım, o da dizüstü bilgisayarında bir şeyler tıklıyor. Blue dün gece geç saatlerde, bir sonraki konserleri için grupla buluşmadan önce birkaç gün bizimle kalmak üzere uçtu. Onu havaalanından aldığımızda son derece bitkin görünüyordu ve Lyric ve benimle konuşmak için kendini uyanık tutma çabasıyla Red Bull'u su gibi içiyordu.

Havaalanından eve döndüğümüzde o korkunç baş ağrılarından birini çekiyordu. Yatağa yığıldı ama vücudundaki adrenalin ve kafein yüzünden bir o yana bir bu yana dönüp duruyordu, ben de ona ara sıra yaşadığım boyun spazmları için kullandığım Valium'lardan birini verdim. Bu onu sakinleştirmiş gibi görünüyordu ve sonunda uykuya daldı. Uyurken bütün gece ona sarıldım, yüzünü ve saçlarını okşadım, onu ne kadar çok sevdiğimi fısıldadım. O uyurken, ilaçla ilgili küçük bir endişe beni rahatsız etti. Reece'le ne konuştuğumuzu hatırlamaya çalıştım ve ona herhangi bir şey vererek yanlış bir şey yapıp yapmadığımı merak ettim. Blue almaması gerektiğini düşünseydi, geçmişte yaptığı gibi, bana alamayacağını söylemeyi bilmez miydi? Yavaşça gergin sırtını ve omuzlarını ovdum, iyi niyetli davranışımdan kötü bir şey çıkmaması için dua ettim. Mışıl mışıl uyuyor ve ihtiyacı olan da bu. Dinlendiği ve sevildiğini hissettiği sürece ziyareti boyunca uyuması umurumda bile değil.

"Sana bir şey göstermek istiyorum," diyor Lyric, dizüstü bilgisayarının kapağını açarak. "Şuna bir bak." Dizüstü bilgisayarını yan çevirerek bana yakındaki bir hayvan kurtarma merkezinin sahiplendirme sayfasını gösteriyor. Sayfa, bir kulağı sarkık, bir kulağı düz, kahverengi beyaz tüylü, küçük, sevimli bir köpeğin fotoğraflarıyla dolu.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Üzgün gözlerle. "Şu küçük surata bak anne. Acorn'a benziyor ama daha genç ve biraz üzgün. Profilinde bir arabadan atıldığı yazıyor. Biri bunu nasıl yapabilir?" Sesi çatlıyor ve alt dudağı duyguyla titriyor. "İstenmediğini hissediyor olmalı. Artık çok yalnız. Biri onu sevmeli."

Bazen o kadar babasına benziyor ki, bu korkutucu.

E-okuyucumu bıraktım ve fotoğraflara daha yakından baktım. Yarın bu saatlerde muhtemelen arka bahçemizde dolaşıyor olacağını bildiğim sevimli köpeğin ayrıntılı biyografisini okudum.

Sanırım ben de kızım kadar yalnız küçük köpeği istiyorum.
Belki daha da fazla.

"Bugün onu görmeye gidebilir miyiz anne? Bakalım aradığımız o mu?"

"Blue uyandığında ona sorarız, tamam mı? Bu aile olarak vermemiz gereken bir karar."

Yüzü aydınlandı. "Onu sevecek. Seveceğini biliyorum." Dizüstü bilgisayarını kapatıyor. "Gidip o uyurken ona arpımı çalacağım. Bunu sever."

Babası için arpıyla yumuşak ve rahatlatıcı melodiler çalmaya gittiğinde kalbim onun için sevgiyle kabarıyor. Blue ile aralarında güçlü bir duygusal bağ oluşmuş durumda ve söz konusu Blue olduğunda neredeyse koruyucu bir rol üstleniyor. Ona karşı inanılmaz derecede sabırlı ve besleyici, ne olursa olsun her zaman özel ve desteklenmiş hissettiriyor. Bir aile olduğumuzdan beri ona -ya da bana- olan bağlılığında bir kez bile tereddüt etmedi.

Sanki hayatında aşk olması Mavi'nin içini dışına çıkarmış ve her zaman içinde olduğuna inandığım adam artık dışındaymış gibi.

"Teşekkürler bebeğim," diyor küçük arka verandamda ikimiz için birer fincan çayla ona katıldığımda. Artık pek yapamadığı bir şeyi yapıyor; sisli yağmurun yağışını izliyor.

"Bugün çok daha iyi görünüyorsun." Nemli saçlarını nazikçe yüzünden çekiyorum. On iki saatlik uyku ve sıcak bir duş onda harikalar yaratmış.

"Sizinle evde olduğumda kendimi hep daha iyi hissediyorum. Sadece çok uyuyarak seninle geçirdiğim bir geceyi kaybettiğim için kızgınım."

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Hiçbir şey kaybetmedik. Sen uyurken bütün gece seninle ilişkiye girdim," diye takılıyorum.

"Anlaşıldı," sırıtıyor ve çayını yudumluyor. "Tüm iyi şeyleri özlüyorum."

Ellerimi sıcak fincanımın etrafına sarıyorum. "Lyric seninle konuştu mu?"

Yavaşça başını sallıyor, yüzüne bir gülümseme yayılıyor. "Evet. Umarım sorun yoktur.

Ona bir saat içinde hep birlikte oraya gideceğimizi söyledim."

Gülümsüyorum. "Elbette. Bence bir köpek hepimiz için iyi olur. Uzun zamandır bekliyordu ama turunuza yeni tarihler eklediğiniz için bir süre daha burada kalacağız gibi görünüyor, o zaman bence bunu yapmalıyız. Beklemek için gerçekten bir neden yok."

"Söz veriyorum bu turne olayından sonra daha büyük bir ev alacağız, böylece tüm eşyalarımız tek bir yerde olacak. Böylece sürekli buradan Seattle'a gidip gelmeyeceğiz. Bundan nefret ediyorum."

"Hiç umurumuzda değil. Birlikte olduğumuz sürece, tek şey bu."

Çenesindeki bir kas seğiriyor. "Size hiçbir şey vermedim. Önce Josh size bir ev verdi, sonra siz kendi başınıza bir ev aldınız. Size bakmam gerekmiyor mu? Lyric artık küçük bir çocuk değil, iş kendi aileme bakmaya geldiğinde ne kadar ezik olduğumu görmeli."

Bu ani olumsuzluğun nereden kaynaklandığı hakkında hiçbir fikrim yok.

"Blue, o sana tapıyor. Onun aklı bu şekilde düşünmüyor. Sana tapıyor. Kaç kız oturup babasıyla saatlerce müzik, sanat ve şiir hakkında konuşabilir? Kaçı birlikte şarkı yazar? Kendini iyi hissetmediğinde, binlerce kilometre uzakta, farklı bir zaman diliminde olsanız bile, ona uyuması için kim şarkı söyler? Hepsi sizsiniz."

Çayına bakıyor ama tek kelime etmiyor.

"*Bana* nasıl davrandığını da görüyor. Benim için kapıları nasıl açtığını ve bana aşk notları bıraktığını. Bizim için nasıl yemek yaptığını. Grupla ne kadar meşgul ve çılgın olursan ol, bize her zaman nasıl zaman ayırdığını görüyor. Bana nasıl sevgi ve saygıyla davrandığını görüyor. Hayranlarına karşı her zaman dostça davrandığını ve onları asla ihmal etmediğini görüyor. Ailenle ilgilenmek budur Blue ve inan bana kızımız da bunu görüyor. Babasının sadece bir rock yıldızı olmadığını biliyor. Senin harika bir insan olduğunu biliyor."

Gözünün kenarında bir damla yaş parlıyor ve sadece küçük bir damla olmasına rağmen sanki ikimiz de içinde boğulabilirmişiz gibi hissediyorum.

"Onun görmesini istediğim tek şey bu, Piper." Sesi gergin, sanki bu sözleri söylemek ona acı veriyormuş gibi. "Benim diğer tarafımı görmesini hiç istemiyorum."

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Hayvan barınağına gitmek hiç beklemediğim kadar üzücü bir deneyim. Tüm bu köpekler sıra sıra kafeslerde, havlıyor, havlıyor, zıplıyor. Biz sıralarda bir aşağı bir yukarı yürürken yalvaran gözlerle bize bakıyorlar. Lyric'in gülümsemesi her adımda biraz daha bozuluyor ve iki eliyle de Blue'nun eline yapışıyor.

Gönüllü, kafeslerden birinin önünde durarak "İşte burada," diye anons ediyor. Köpek bir köşede top olmuş, kendini yok etmeye çalışıyor. "Altı aydır burada. Çok sessizdir, hiç havlamaz. Oyun oynamaz. Bazen yemek yemeden günler geçiriyor. Buraya geldiğinde biraz dağınıktı, bacağı kırıktı ve oldukça kötü sıyrılmıştı ama şimdi tamamen iyileşti. Kızınız için güzel bir evcil hayvan arıyorsanız, gerçekten sevimli, oyuncu yavrularımız var. Dürüst olmak gerekirse, bu köpek depresyonda ve muhtemelen iyi bir evcil hayvan olmayacak." Gözlerini Mavi'ye dikiyor ve alnı kırışıyor. "Şu gruptaki adama benzediğini biliyor musun?"

"Kalemin kilidini aç," diyor Mavi, gözlerini köpeğe dikmiş. "Şimdi, lütfen."

Kız bunu kabul ediyor ve Blue hemen ağıla girip kendisini korku dolu gözlerle izleyen köpeğe yavaşça yaklaşıyor. Mavi diz , ona usulca fısıldıyor ve başını hafifçe okşuyor. Köpek sanki nefesini tutuyormuş gibi Blue'nun okşaması altında hareketsiz kalır.

"Çok korkuyor," diye fısıldıyor Lyric yanımda ve bunun kötü bir fikir olup olmadığını merak ediyorum. Eve bir köpek getirmek mutlu bir deneyim olmalı, moral bozucu değil.

Blue köpeği sevmeye devam ederken elini cebine atıyor ve birkaç küçük parça yiyecek çıkarıp köpeğe teker teker veriyor, önce köpeği ayağa kalkması için ikna ediyor ve sonra yavaşça kucağına oturtuyor.

Dilimlenmiş biftek.

Biz evden çıkmadan önce buzdolabından almış olmalı.

Blue köpeği kucağına alıp göğsüne yasladıktan sonra nazikçe sevmemiz için kafesin dışına taşırken biraz gülüp başımı sallıyorum. Çok sevimli ama gerçekten de gördüğüm hayvanlar arasında en hüzünlü gözlere sahip. Yine de Lyric alnından öperken kuyruğu hafifçe sallanıyor.

Blue işçiye "Bunu biz alacağız," diyor.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Yarım saat ve dört sayfa evrak işinden sonra, şu anda tüylü yüzünde oldukça şok olmuş bir ifade olan üzgün gözlü küçük bir köpekle eve .

"Bir daha asla incinmeyeceksin," diye fısıldıyor Blue arka koltukta, köpeği kucağında tutan Lyric'in yanında. "Ve bir daha asla korkmayacaksın, yalnız kalmayacaksın ya da aç olmayacaksın. Söz veriyorum."

"Ona bir isim seçmeliyiz," diyor Lyric. "Hayır,

beklemek zorundasınız. O size adını söyleyecek."

"Nasıl?"

"Onunla bir süre oturmanız, konuşmanız ve gözlerinin içine bakmanız yeterli. Ve aniden, onun ismi aklınıza gelecektir. Bu özel bir köpek telepatisi gibi."

Dikiz aynasından onlara bakıyorum ve Lyric gülümsüyor, Blue'nun teorisine tamamen inanıyor.

"Acorn sana onun adını söyledi mi?" diye sorar.

"Evet. Aynen öyle."

"Adını böyle mi aldın Mavi? Birden aklına mı geldi?"

Arabanın camından dışarı bakmak için başını çeviriyor. "Evet. Bir gün kanatlarımla ve şarkı söyleyebiliyordum ve birden adım Mavi oldu."

Sözleri şiirsel geliyor, tıpkı şarkılarındaki sözler gibi. Ve Lyric'in de bu sözlere inandığını görebiliyorum.

Ama içimden bir ses bunların sadece kelimelerden ibaret olmadığını söylüyor.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

CHAPTERFORTY-THREE

2012

"Eve ne zaman geliyorsun?" Telefonu omzuma dayıyorum ve lavantalı nemlendiriciyi kollarıma sürmeyi bitiriyorum. Bu özel karışımın uykuyu arttırması gerekiyordu ve eğer arayacağını bilseydim yatağa girip sürmeye başlamazdım.

"Um... gelecek hafta? Sonraki hafta, belki? Gerçekten bilmiyorum bebeğim, burada saat deli gibi ve önümde bir takvim yok. *Bugünün* hangi gün olduğunu bile bilmiyorum."

Hayal kırıklığı midemde bir yanma ve göğsümde son birkaç haftadır gittikçe ağırlaşan bir ağırlık yaratıyor. Yakında beni boğacağından korkuyorum.

Vücudumdaki baskıyı hafifletmeyi amaçlayan ama bunun yerine sinirli bir iç çekiş sesine dönüşen bir nefes verdim.

"Piper... Kızgın olduğunu biliyorum, ben de kızgınım ama bu iş benim kontrolüm dışında. Vic canlı radyo röportajları ve gece yarısı televizyonu ayarladı. Artık ne yapacağımı bile bilmiyorum, sadece bana söylenen yere gidiyorum."

"Biliyorum," diyorum. "Bunun senin hatan olmadığını biliyorum. Kızgın değilim." Yalnızım ve nişanlımın eve dönmesi için yanıp tutuşuyorum. Gülümsemesini görmek ve ellerinin beni okşamasını hissetmek için yanıp tutuşuyorum. Onu içime çekmek ve ciğerlerimi onun erkeksi, rahatlatıcı kokusuyla doldurmak istiyorum. Başka hiçbir şey bu ağırlığı göğsümden atacak güce sahip değil.

"Seni ve Lyric'i özledim. Bundan nefret ediyorum. Tahmin bile edemezsin."

Bir fikrim var, çünkü onu görememekten ben nefret ediyorum. "Ben de seni özlüyorum. İkimiz de özlüyoruz."

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Öyle mi? Yoksa sonunda benden ve tüm bu saçmalıklardan bıktın mı?"

"Elbette seni özlüyorum. Lyric ve ben ikimiz de seni özlüyoruz. Archie ve Mickey. Sadece..." Kelimelerimi dikkatle seçiyorum. "...bu kadar uzun süre sensiz olmak zor. Seni ne zamandır görmüyoruz, bir aydır mı?"

İnliyor. "Tanrım, o kadar uzun zaman oldu mu?" "Evet, öyle. "

"Siktir, Uğur Böceği. Özür dilerim. Artık zaman kavramım yok. Tüm bu farklı zaman dilimleri beni mahvediyor."

"Biliyorum. Sorun değil tatlım. Gerçekten."

Öksürüyor ve bir şeyden bir yudum aldığını duyuyorum. "Bu iyi değil."

Nişan yüzüğünü parmağımda döndürerek düz durmasını sağlıyorum. Taş o kadar ağır ki her zaman küçük parmağımın bir tarafına doğru eğiliyor, ama yeniden boyutlandırmayı ve daha sıkı hale getirmeyi reddediyorum. Asla çıkarmıyorum. Bu sözlerin sembolü beni ayakta tutuyor. Düğünümüz. Sonsuzluğumuz.

Sadece umduğumdan çok daha uzun sürüyor.

"İyi misin, Blue?"

"Yorgunum ve boğazım ağrıyor, hepsi bu. Keşke bu otelde değil de bizim yatağımızda olsaydım. Yaşayacak iki yerim var ama yine de kendimi evsiz hissediyorum. Hayatımın ironisi bir çığlık."

"söyleme."

"Bu doğru. Tek istediğim evde seninle olmak. Her gece sana ulaşmak için uyanıyorum ve burada olmadığını fark ettiğimde aklımı kaybediyorum. Sana krep yapmayı, kıkırdamalarını ve seksi inlemelerini özlüyorum. Bu şekilde yaşamak çok acı verici ve artık bunu neden yaptığımı bile bilmiyorum."

"Çünkü sen şarkı söylemek ve dünyaya müzik getirmek için doğdun. Ve bu dünya seni seviyor."

"Ben dünyayı sevmiyorum. *Seni*, kızımı ve her gece yatağımda kızımla birlikte uyuyan o tüylü yaratıkları seviyorum."

Şu anda yatağımızda olması için her şeyimi verirdim. Onun burada, şahsen olmasına ihtiyacım var, böylece onun güzel mavi gözlerine bakabilir ve haftalardır söylemeyi beklediğim her şeyi söyleyebilirim.

"Umarım yakında burada olursun ve dinlenip enerji toplarsın. Bence aşırı yorgunsun." Grup ne zaman denizaşırı seyahate çıksa tedirgin oluyor ve depresyona giriyor. Sanırım zaman farkı ve düzensiz uyku düzeni onu gerçekten rahatsız ediyor ve strese sokuyor.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Tekrar öksürüyor ve ardından çakmağının şakırtısı geliyor. İçine çektiğini duyduğumda kalbim sıkışıyor. İki ay önce sigarayı bırakmıştı. Tekrar başlamasına neden olan şeyin bu turun stresi olduğuna bahse girerim.

"Biliyor musun, bebeğim? Sanırım işimin bitmesini istiyorum." Kalbim titriyor. "Bitti derken ne demek istiyorsun?"

"Grupla birlikte. Bir vampir gibi kanımı emiyor ve verecek hiçbir şeyim kalmadı. Çok yoruldum. Yazmayı ve çalmayı seviyorum ama artık bunu bile yapamıyorum. Zamanın yarısında robot gibiyim. Çaldığım şeyi sevdiğim tek zaman senin için çaldığım zamanlar."

"Gruptan ayrılmak istediğini mi söylüyorsun?"

Nefes alır, duraklar, duman çıkarır.

"Evet. Sanırım öyleyim."

"Bunu gerçekten düşünmen gerekecek," diyorum. Onun her zaman evde olmasını ve dünyanın dört bir yanında seksen yöne çekilmemeyi seveceğimi inkar edemem, ama o Yarın Yok. Onun yerini doldurmaları mümkün değil. Sesi çok eşsiz, varlığı çok karizmatik. Hayranlarının onun yerine başka birini kabul edeceğini hiç sanmıyorum. İşe yaramaz.

Ancak grubun geri kalanının da büyük bir mücadele vermeden gitmesine izin vereceğini sanmıyorum. Reece de tüm bunlardan yorulduğunu ifade etse de, diğer grup üyeleri ve menajerleri şöhret ve servete bayılıyorlar. Buna doyamıyorlar.

"Bir süredir bunu düşünüyordum. O kadar yorgunum ki *canım yanıyor*, Piper. Bunu açıklayamıyorum bile. Sadece seni her gece kollarımda, yağmuru dinlerken istiyorum. Hepsi bu."

"Ben de istiyorum," diyorum belli belirsiz. Bunun gerçekleşme olasılığına uğursuzluk getireceğinden korktuğum için kelimeleri dile getirmekten neredeyse korkuyorum.

"Şimdi ne yapıyorsun?" Bulunduğu yerde sabah mı, öğlen mi, yoksa akşam mı olduğundan emin olamadan soruyorum.

"Odamda takılıyorum. Dışarı çıkmadan önce biraz kestirmek istedim ama beynimi kapatamıyorum. Seni çok özledim."

Yatağın yanındaki ses makinesine uzanıyorum ve kendime doğru çekiyorum. Yağmur ayarına getiriyorum ve telefonu hoparlöre alıyorum.

"Yatağa girmeni, rahatlamanı ve bunu dinlemeni istiyorum. Burada, yatakta seninle olacağım. Sadece gözlerini kapat, bizi ve yağmuru düşün, başka bir şey düşünme. Tamam mı?"

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Çarşafların hışırtısı ve yatağın gıcırtısı bana yatağına girdiğini haber veriyor.

Hattan derin bir iç çekiş geliyor. "Sen harikasın Uğur Böceği. Bunu biliyor musun? Beni sevmeseydin ne yapardım bilmiyorum."

Karanlıkta gülümsüyorum ve göğsümdeki baskı biraz olsun hafifliyor.

"Bu konuda endişelenmene hiç gerek yok. Kalbim seninki olmadan atmıyor."

Telefonda kalıp nefes alışını dinliyorum ve birkaç dakika sonra uykuya daldığını anlıyorum. Telefonu ve yağmur istasyonunu onun yastığının üzerinde, benimkinin yanında tutuyorum ve ben de uykuya dalıyorum.

Rüyamda onun evde olduğunu, beni kollarıyla sardığını ve sonunda ona bir bebeğimiz olacağını söyleyebildiğimi görüyorum.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

CHAPTERFORTY-FOUR

Cep telefonunu ellinci kez arıyorum.

Yüzü

k.

Yüzü

k.

Yüzü

k.

Yüzü

k.

"Merhaba, Piper Karel'in telesekreterine ulaştınız. Bana bir mesaj bırakın, sizi en kısa sürede arayacağım. Teşekkürler!"

"Bebeğim, benim. ? Saatlerdir seni arıyorum. Neler olduğundan emin değilim. Bunu alınca beni ara. Seni seviyorum."

Aramayı sonlandırırken elim dengesiz bir şekilde titriyor. Elimdeki sigaranın külleri dökülüyor ve otel halısının üzerine serpiliyor.

İzmariti dudaklarıma götürüyorum ve hava almak için sifon çeker gibi emiyorum. Dumanı ciğerlerimde tutuyorum. Boşluğumu doldurmasına izin veriyorum, sonra dışarı bırakıyorum.

Odayı adımlıyorum. Balkona tam altı adım. Yatağın kenarına kadar tam altı adım.

Altı.

Altı.

Altı.

Altı.

Piper *her zaman* telefonlarıma cevap verir. Aşırı alışkanlıkları olan bir yaratık - her gün aynı saatte aynı yerde. Benimle dalga geçmeyen ya da kafamı karıştırmayan tek şey o.

Orada saat akşam beş.

Burada saat 10.

Sabah altıda uyandım.

Öyle değil mi? günlerden ne?

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Bunun bir önemi var mı? Nerede bu
kız?

Uğur Böceği, sonunda benden uçup gittin mi?

Bir sigara daha yakıyorum. Şimdi iki elimde de birer tane var.

Gitti.

Artık yumuşak sesler yok. Gülümseme yok. Sevgi yok. Artık
umut yok. Artık huzur yok. Artık normal yok.

Sessizlik çıldırtıcı, vahşi bir hayvan gibi beynimin içinde çırpınıyor.

Boşluk kanımı sıvı buza çeviriyor.

Soğuktan titriyorum.

Seni terk etti.

Hepsi seni terk etti.

Hayır.

İç. Buzu eritecektir. Damarlarında sıcaklığa ve ısıya ihtiyacın var.

Hayır.

İlaçlar seni iyileştirecek. Sen hastasın. Acını dindirecek. Sessizliği susturacak.

Hayır.

Kimse bilmeyecek. Yalnızsın. Her zaman yalnızsın. Sadece ben varım. Söylemem.

Hayır. Beni seviyorlar.

Onları hayal kırıklığına uğrattın. Onlar daha iyisini hak ediyor. Kaçtılar. Senden saklanmak için.

Bunu yapmazlar.

Evan, seni aptal. Zaten var.

Git başımdan. Lütfen sadece .

Her şeyden uzaklara uç. Kanatların olduğunu biliyorsun. Kullan onları. Benimle gel. Balkonda dur. Sadece altı adım. Benimle uç. Bir daha asla incinmeyeceksin. Özgür olacaksın, tıpkı benim gibi. Uçuşumu izle. Benim yaptığımı yap.

Hayır. Kanatlarım yok.

Şşşt. Benim gibi şarkı söyleyip uçabilirsin. Düşmene izin vermeyeceğim.

Hayır. Sen gerçek değilsin.

Telefonu tekrar elime alıyorum ve parmağımı Piper'ın evinin hızlı arama tuşuna basıyorum.

Yüzü
k.

Yüzü
k.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Yüzü
k.
Yüzü
k.
Yüzü
k.
"Merhaba, şu anda evde değiliz. Bize mesaj bırakın. Teşekkürler!"
Sikeyim.
Ne. Ne. Sikeyim.
Sakin, ayık, her şeyi hallettim, endişelenecek bir şey yok sesimi kullanmaya çabalıyorum.
Muhtemelen şu anda İstiklal Marşı'nı söylerken daha kolay vakit geçirirdim.
"Piper... Sana ihtiyacım var, bebeğim. ? Seni ya da Lyric'i bulamıyorum. Lütfen bunu yapmayın. Şimdi daha iyiyim. Seni seviyorum. Lütfen geri
gel." Tekrar adımlıyorum.
Ben yürüyeceğim.
Kapıdan çık ve merdivenlerden in.
O kadar çok merdiven var ki sayamıyorum bile.
Onlara her seferinde bana merdiven vermeyin diyorum ama yine de bana tüm lanet merdivenleri veriyorlar.
Ben yürüyorum.
Gecenin içine, serin ve açık havaya. Kalbim
ağrıyor, parmaklarım uyuştu.
Görüşüm yanmış bir fotoğraf gibi kenarlardan bulanıklaşıyor. Her şey kaybolup gidiyor.
Ben yürüyeceğim.
Adım. Adım. Adım.
Adım. Adım. Bir, iki, üç,
dört.
Her adım beni topraklıyor. Zihnimi temizliyor. Beni ileriye taşıyor. Uzaklaş, uzaklaş, seslerden uzaklaş.
Yürüyerek.
Ne kadar sürerse sürsün, ne kadar uzağa giderse gitsin.
Yürüdüğüm sürece uçmam mümkün değil.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

CHAPTERFORTY-FIVE

Doktorun sakinleştirici sesiyle söylediklerinin üzerinden tam beş dakika geçmiş olmasına rağmen, sözleri hâlâ kafamın içinde sekip duruyor.

"Çok üzgünüm, Bayan Karel. Kalp atışı yok. Görünüşe göre bebek yaklaşık dokuz haftalıkken büyümeyi durdurmuş."

Üç hafta önce, minik bebeğim beni terk etti. Haberim bile yoktu.

Nasıl bilemem?

Ve Blue, aşkım, eve dönmesini bekleyen bir bebek olduğunu hiç bilmiyordu. Ona bizzat sürpriz yapmak istediğim bir bebek, böylece bu sefer doğru bir şekilde yapabilirdik. Birlikte.

Bir anını bile kaçırmaması gereken bir bebek.

Gitti.

Acı içimde dalgalanıyor ve yanaklarımdan aşağı dökülürken başımı sallıyorum ve karnımı tutarak kendime sarılıyorum.

Hıçkırıklarım doktorun sesini bastırıyor, hiçbir annenin duymaması gereken şeyler söylemeye devam ederken sözlerini boğuyor.

"Emin misiniz?" Hemşire oturmama yardım ederken umutsuzca soruyorum. "Ben iyiyim. Aslında tamamen iyiyim. Hasta olmadım, kramp ya da kanama gibi bir şey yaşamadım. Sanırım bu bir hata. Ya da belki bebek küçüktür? Ben çok minyonum, kızım da öyle. Doğduğunda sadece beş kiloydu. Tam zamanında." Yutkunuyorum ve nefesimi tutmaya çalışıyorum. "Tekrar kontrol edebilir misin?"

Dr. Powell bana sempatik bir şekilde başını sallıyor ve mor lateks eldivenlerini çıkarıyor.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Üzgünüm, Piper. Hiç şüphe yok. Bunun senin için ne kadar yıkıcı olduğunu biliyorum ve çok üzgünüm."

Mide bulantısı, baş dönmesi ve ezici bir gerçeklikten kopma hissiyle sarsılıyorum.

Evde, üzerinde Blue'nun grubunun logosu olan minicik siyah bir tişört yatağın yanında onu bekliyor

Şu saçma kâğıttan bornozu çıkarsam, buradan gitsem, eve gitsem ve Blue'yu arasam. Ona bebekle ilgili her şeyi anlatabilirim ve bunların hiçbiri olmaz.

Bunu durdurabilirim. Onu geri getirebilirim.

Her şey bitecek. Küçüğümüz güvende olacak, rahmimde yuvalanacak, dünyamıza gelmeyi ve küçük tişörtünü giymeyi bekleyecek.

Blue çok mutlu olacak. Bana bebeğin adını kendisinin koyacağını söyleyecek ve ben de ona inanacağım.

Lyric karnımın yanında arpıyla ninniler çalacak.

Bir oğlan olacak. Bunu ruhumda hissedebiliyorum. Babasının ayak izlerini takip edecek bir rock efsanesinin oğlu.

Blue, o seksi, kendinden emin, gururlu sırıtışıyla beni jöleye çeviren *bir başka harika çocuk* derdi.

Bebeğimizi çok net, çok canlı görebiliyorum.

O gerçek. Gitmiş olamaz.

Keşke Blue'ya eve dönmesi için yalvarsaydım, keşke haftalar önce istediğinde onu görmek için Londra'ya uçsaydım.

Bebeği sır olarak saklamasaydım, Blue'nun -ya da başka birinin- bu minik hayatın varlığından haberdar olmasına izin verseydim, belki de bunlar olmazdı. Belki de bu kadar çok kişi tarafından ne kadar sevildiğini ve istendiğini hissederdi ve kalırdı.

Bu öğleden sonra bebeğimi sonsuza dek benden alacak *bir işlem* için hastaneye yatırıldım.

Ditra'yı arıyorum ve küçüklüğümüzden beri birçok kez yaptığımız gibi birlikte ağlıyoruz, ama bu seferki en zoru, en kötüsü, hayal bile edilemeyeni.

Ditra kontrolü ele aldı, kızıma ve hayvanlarıma eşlik etmek için bu gece evimde kalmayı ayarladı. Yarın Lyric'i okula götürecek, sonra da

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

O ve Billy gelip beni ve arabamı alıp *iyileşmem* için eve götürecekler.

Açıkçası bunu atlatabileceğimi hiç sanmıyorum. Kim

nasıl atlatır ki?

Annemi aramalıyım ama aramıyorum. Arayamam. Kimseyle konuşmaya hazır değilim. Blue ile konuşana kadar kaybımı kimseyle paylaşmayı reddediyorum.

Ona bebeğimizi kaybettiğimizi söyleyecek kelimeleri nasıl bulacağımı bilmiyorum ve birkaç dakikalığına ona hiç söylememe fikrine kapılıyorum. Onu bu kalp ağrısından koruyabilir, şu anda hayatında uğraştığı diğer her şeye eklenecek daha fazla sıkıntıdan kurtarabilirim.

Böyle korkunç bir şey onu tekrar uçurumun kenarına, uyuşturucu ve alkolün baştan çıkarıcı kollarına geri gönderebilirdi.

Bütün bunları riske atmaya cesaret edebilir miyim?

Evet. zorundayım.

Parmağımdaki yüzüğe bakıyorum. Birbirimizi tüm yarınlar için seveceğimize söz verdik. Ne olursa olsun. Yalanlar ve sırlar peşimizi bırakmayacak ve eninde sonunda bizi yok edecek. Gerçek her zaman kendi hayatını kurmanın ve ortaya çıkmanın bir yolunu bulur.

Derin bir nefes alarak, sabah her şey bittiğinde onu arayacağıma karar veriyorum. Cep telefonum zaten çantamda ölü ve otel bilgileri de kayıtlı. Onu yarın ararsam, bütün gece benim için endişelenmek zorunda kalmayacak.

Gerekirse bağımlılıklarından yine kurtulabiliriz ama aldatılmaktan kurtulabileceğimizi hiç sanmıyorum. Onu sonsuza dek kaybederim. Bunu göze alamam ve almayacağım da.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

CHAPTERFORTY-SIX

Eve gelir gelmez Blue'nun cep telefonunu arıyorum ve doğrudan telesekreterine düşüyor.

Kahretsin. Telefonunu şarj etmeyi hep unutuyor, o yüzden bitmiş olmalı.

Ona bir mesaj bıraktım: "Merhaba tatlım, benim. Müsait olduğunda beni ara. Seni özledim ve seni seviyorum."

Çantamdan cep telefonumu çıkarıp şarja takıyorum ve açılmak için yeterli güce sahip olmasını bekliyorum. Ekran nihayet aydınlandığında, ekranımda gördüğüm bildirimler karşısında şok oluyorum.

Yüz yirmi sekiz cevapsız arama. Yirmi beş sesli

mesaj.

On mesaj. Vay anasını.

Sesli mesajların dördü hariç hepsi onun nefes alış verişi ya da bağlantının kesilmesiyle birlikte telefonun tıklama sesi.

Dört gerçek mesaj, tatlıdan tamamen erimeye benzeyen bir sese kadar değişiyor.

Daha iyiyim. Lütfen geri gel.

Aramız kötüyken ve şeytanlarıyla savaşırken sık sık söylediği o tanıdık sözler. Bir şekilde, henüz gerçeği bile bilmeden oraya vardı ve şimdi taş kesildim. Ne oldu? Bana ulaşamayınca çıldırdı ve onu terk ettiğimi mi düşündü?

Telefonumda kayıtlı otel bilgilerini bulup odasını arıyorum ama cevap yok. Bana birkaç gün önce gönderdiği e-postaya göre, hâlâ bu otelde kalıyor olmalıydı. Hemen resepsiyonu arıyorum.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Merhaba, 4032 numaralı odadaki Bay Von Bleu'nün çıkış yapıp yapmadığını söyleyebilir misiniz? Odasını aradım ama cevap veren olmadı. Ben Piper Karel, nişanlısı." "Bir dakika." Resepsiyon görevlisinin diğer uçtaki klavyeyi tıkladığını duyuyorum. "Bay Von Bleu'nün hâlâ giriş yaptığını görüyorum. Bay Von Bleu'nün Ona iletmemiz için resepsiyona bir mesaj bırakır mısınız?"

Kalbim daha da sıkışıyor. "Hayır, teşekkür ederim."

Endişeyle tırnağımı çiğniyorum ve yatağımın ucundaki sandığın üzerine oturuyorum. Hâlâ kanamam ve kramplarım var ve dünkü anestezi ve bu sabah aldığım ağrı kesiciler yüzünden kendimi sersemlemiş hissediyorum. Doktor tarafından dinlenmem ve zihinsel ve fiziksel olarak iyileşmek için kendime zaman tanımam talimatı verildi. İnsan Kaynakları ile görüştüm ve bir haftalık tatil süremi talep ettim.

Blue'yu bulup onunla son yirmi dört saat içinde olan her şey hakkında samimi bir konuşma yapma ve onu kesinlikle terk etmediğime dair güvence verme şansını elde edene kadar dinlenmek mümkün olmayacak.

Bu kadar mutluyken neden böyle düşündüğünü anlayamıyorum.

Telefonumdan Reece'in numarasını arıyorum ve ikinci çalışta açıyor. Reece'in telefonu her zaman şarjlıdır.

"Alo?" "Reece...selam...ben

Piper."

"Hey... aslında ben de tam seni aramak üzereydim-"

"Blue iyi mi? Ona ulaşamıyorum ve endişeleniyorum." "Kahretsin.

Ben de bu yüzden seni arıyordum. O gitti."

Kalbim sarsılıyor ve başım . Nasıl gitmiş olabilir?
Blue artık gitmiyor.

"Neden bahsediyorsun sen?"

"Onu bulamıyoruz. En sevdiği gitarı dışında tüm eşyaları odasında. Telefonu doğrudan sesli mesaja yönlendiriyor, sanırım her zamanki gibi şarjı bitmiş."

Her şey daha da kötüye gidiyor. Blue şu anda Londra'da şarjı bitmiş bir cep telefonuyla dolaşıyor olabilir ve bu da ona her zamankinden daha fazla ihtiyacım olduğunda ona ulaşmamın hiçbir yolu olmadığı anlamına geliyor.

Bu yeterince kötü değilmiş gibi, ben bebeğimizi kaybederken o bir şekilde onu terk ettiğim sonucuna vardı.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Aman Tanrım... Buna inanamıyorum... Herhangi birinize bir şey söyledi mi? Dün mü?"

"Hayır, sakin bir gündü, hepimiz odalarımızda tek başımıza takılıp uykumuzu almaya çalışıyorduk. Her şey harikaydı. Bu sabah bir röportajımız vardı ve o gelmedi. Onlara hasta olduğunu ve onsuz yapmamız gerektiğini söyledik. Nerede olabileceğine dair hiçbir fikrim yok. Her yere baktım. Burası büyük bir şehir ve o nasıl bulunamayacağını biliyor."

Bu yetersiz bir ifade.

"Reece." Yutkunarak nefes alıyorum ve titrek nefesler veriyorum. "Onu bulmak zorundayız. Onunla mümkün olduğunca çabuk konuşmalıyım." Boğulurcasına hıçkırıklar başlıyor ve onları durduracak gücüm yok.

"Whoa, Piper. Ağlama. Eminim o iyidir. Onu aramaya devam edeceğim, söz veriyorum. Nasıl olduğunu bilirsin... Her zaman ortaya çıkar."

"Anlamıyorsun... bir şeyler oldu... Sanırım dün benimle hiç iletişime geçemediği için çıldırdı. Hastanedeydim ve onu hemen arayamadım."

"Bekle, ne? Sen iyi misin? Lütfen ağlama, kadınlar ağladığında bununla başa çıkamıyorum."

"Özür dilerim," diye hıçkırarak yüzümü sildim. "Çok korkuyorum."

"Şimdi neredesin? Hâlâ hastanede misin?"

"Hayır... Şimdi evdeyim. En iyi arkadaşım beni eve bıraktı." "Yani

iyi misin?"

İyi miyim? Hiç de iyi hissetmiyorum.

"On iki haftalık hamileydim," diyorum usulca. "Ve bebeğimi kaybettim."

Acı dolu bir ses çıkardı. "Ohh, tatlım. Çok üzüldüm."

"Blue hamile olduğumu bile bilmiyordu. Ona bebeği söylemek için eve gelmesini bekliyordum ama sonra siz orada daha uzun süre kaldınız ve ben ona telefonda söylemek istemedim, ona sürpriz yapmak istedim ve. " Gözyaşları beni ele geçiriyor ve sesim çatlayıp kesiliyor.

Reece telefonda derin bir nefes alır. "Kahretsin. Onu bulmalı ve eve, sana götürmeliyim."

"Gerçekten tekrar kaçtığını mı düşünüyorsun?" Zayıfça sordum. "Sence yine uyuşturucu mu kullanıyor?"

"Bilmiyorum, Piper. Mavi garip şeyler yapar. Ona göz kulak oluyorum ve hiçbir şey yaptığını görmedim. Ne bir damla alkol, ne de bir esrar. Saçmalık yok, olduğu için mutluydu. Bana gelebileceğini biliyor.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

ve ben onun yanında olacağım. Bir daha kullanmak isterse bana geleceğine ve onu izleyebilmem için kıçını bana kelepçelememe izin vereceğine söz verdi. Temiz kalmayı bu kadar çok istiyordu."

"Onun için o kadar endişeleniyorum ki... Doğru düzgün düşünemiyorum bile. Burada oturmuş titriyorum."

"Bak, kız kardeşim bunu birkaç yıl önce yaşadı. Dinleniyor olmalısın ve bu kadar heyecanlanmamalısın."

Deli mi bu?

"Nerede olduğunu, iyi olup olmadığını ya da neler olduğunu bilmezken nasıl dinlenebilirim? Aylarca ya da yıllarca ortadan kaybolacağından korkuyorum ve bunu yaşayamam."

"Anlıyorum ama sen de kendine dikkat etmelisin. O büyük bir çocuk ve iyi olacak. Muhtemelen her zamanki gibi etrafta dolaşıyordur ve inan bana, bunun sana hiç yardımcı olmadığını biliyorum, ama demek istediğim şu ki, iyi olduğundan eminim ve eminim ki uzun süre gitmeyecek. Şu anda sakin kalmak için elinden geleni yapmalı ve ben onu bulup sana getirene kadar kendine dikkat etmelisin."

"Çok korkuyorum, Reece. Bunu bir daha yapacağını hiç düşünmemiştim, özellikle de ona en çok ihtiyacım olduğu şu anda. Bana bir sürü mesaj bıraktı ve bazı çılgın nedenlerden dolayı onu terk ettiğimi düşünüyor. Neden böyle düşünsün ki? Bunu ona asla ama asla yapmayacağımı biliyor."

"Onun zihni böyle çalışıyor. Sen değilsin. Bu onun başa çıkma yöntemi, her ne kadar berbat olsa da."

"Ne düşüneceğimi bilemiyorum," diye mırıldanıyorum, yüzümü ellerimin arasına alarak. "Sadece ona burada ihtiyacım var."

"Onu bulacağım ve bulur bulmaz seni aramasını sağlayacağım. Telefonu tam eline tutuşturacağım. Söz veriyorum."

"Tamam." Kendimi tamamen umutsuz hissediyorum. "Sanırım yapabileceğim tek şey beklemek." "Ve dinlenmek. *Dinlen*, Piper."

"Denerim."

"Bebek için gerçekten çok üzgünüm. Biliyorum ki bu konuda en ufak bir fikri olsaydı, bunu asla yapmazdı. O seni seviyor."

Vedalaştıktan sonra en yumuşak eşofman altımı ve Blue'nun tişörtünü giyip dinlenmek için yatağıma giriyorum. Ditra Lyric'i okuldan alacak ve geceyi onda geçirecek, böylece ben de kafamı toplamak için biraz yalnız kalabileceğim.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Zihnimin ve kalbimin sınırlarında beliren depresyon dalgasına kapılmamak için elimden geldiğince olumlu şeylere odaklanmaya çalışıyorum. Blue, Lyric'i ve beni seviyor. Bizi terk etmez. Muhtemelen sadece düşünmeye ihtiyacı vardı.

Hepimiz iyi olacağız.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

CHAPTERFORTY-SEVEN

"Bebeğim, hasta mısın?" Alnımdan öpüyor ve başparmağıyla yanağımı okşuyor. "Bana sorunun ne olduğunu söyle."

İnliyorum ve başımı yana çevirip uykunun beni tekrar alıp götürmesi için yalvarıyorum.

"Piper, benim için gözlerini aç."

Gözlerimi açıp tavana bakıyorum, zihnim halsiz ve sersemlemiş. Yatak odası loş ve pencerelere doğru bir bakış, güneşin artık parlamadığını ortaya koyuyor.

Ne zaman gece oldu?

"Hey...." Sesi yumuşak ve endişe dolu.

"Mavi mi?" Kafam karıştı, ona doğru uzandım ve elim bacağına geldi.

Londra'daysa nasıl burada olabilir?

Elimi dudaklarına götürüyor ve öpüyor. "Ben buradayım."

"Nasıl geldin buraya? Seni bulamadım..." Doğrulmak için hamle yapıyorum ve bir baş dönmesi dalgası başımı tekrar yastığa çarpıyor.

"Ben de seni bulamadım. İçimde kötü bir his vardı, ben de uçağa atladım ve işte buradayım." Eğildi ve beni usulca öptü. "Senin için gerçekten çok endişelendim."

"Ben de senin için endişelendim. Reece seni arıyor."

"Artık değil. Dün cep telefonumun şarjı bittiği için Boston'a indiğimde onu ankesörlü bir telefondan aradım. Seninle konuşmam gerektiğini söyledi." Saçlarını yüzünden uzaklaştırıyor ve bana bakıyor. "Neler oluyor Uğur Böceği?"

"Burada olduğuna inanamıyorum." Gözyaşlarım gözlerimin kenarlarından süzülüp saç çizgime kadar iniyor.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Lyric nerede? O iyi mi?"

"Evet. Ditra ve Billy onu sinemaya götürecekler ve bu gece onların evinde kalacak."

Kaşları çatılır. "Neden orada kalıyor? Sadece birkaç yüz metre ötede yaşıyorlar."

Tekrar doğrulmaya çalışıyorum ve odanın dönmesini engellemek için bir anlığına gözlerimi kapatmak zorunda kalıyorum. Kollarımı tutuyor ve yüzündeki endişe kalbimi parçalıyor çünkü birkaç dakika içinde her şeyin çok daha kötü olacağını biliyorum.

"Piper, oluyor? koparıyorsun." Eline uzandım ve parmaklarımızı

sıkıca birleştirdim.

"Sana bir şey söylemem gerekiyor. Dün bana ulaşamadığında aslında hastanedeydim ve ben-"

"Hasta mısın?" diye soruyor ve güzel sesi şimdiden duygu ve panikle çatlıyor.

"Hayır," diyorum çabucak. "Hayır, hasta değilim. Bunu nasıl söyleyeceğimi gerçekten bilmiyorum, o yüzden sadece söyleyeceğim, tamam mı? Çünkü söyleyecek kelimelerim yok..." Başını salladığında gözleri çılgına dönmüştü. "Düşük yaptım. Çok üzgünüm... Seni çok seviyorum ve bu bebeği tüm kalbimle istiyordum..." Bu sözleri söylemek ve yüzündeki saf şok ve kalp kırıklığı ifadesini görmek, başa çıkabileceğimden çok daha fazlası. Gözyaşlarımı bir saniye daha tutamıyorum ve küçük nehirler gibi yanaklarımdan aşağı akıyorlar.

"Bir bebek mi vardı?" Koyu mavi gözleri yaşlarla doluyor ve sanki saf ıssızlıktan oluşan iki okyanusa bakıyor gibi.

Boğazımdaki boğucu yumruyu bastırmak için zorlukla yutkunuyorum. "On iki haftalık hamileydim. Sana söylemek için eve gelmeni bekledim. Böylece sana şahsen söyleyebilecektim. Sana söylemek için çok heyecanlıydım, Blue. Sadece özel olmasını istedim, telefonda değil. Çok özür dilerim."

"Bebeğim, üzülme." Beni kollarının arasına aldı ve öyle bir sarıldı ki nefesim kesildi. "Bunların hepsi benim hatam. Yine sıçtım batırdım."

Yüzümü göğsüne gömdüm. "Hayır. Bu senin hatan değil. Bebeğin büyümesi haftalar önce durdu. Bir şeyler yanlış gitmiş olmalı."

Başını şiddetle sallıyor. "Senin ve bebeğin için burada olmalıydım. Londra'da daha uzun süre kaldığımda üzülmüştün. Öylece çekip gitmeliydim. Belki bunlar olmazdı."

"Lütfen..." Fısıldıyorum. "söyleme. *Lütfen*. Sadece sarıl bana."

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Birbirimize sarılıp doğmamış küçük bebeğimiz için ağlıyoruz. Kalbim o kadar çok acıyor ki, acısının hiç dinmeyeceğinden korkuyorum ve onun neler hissettiğini hayal bile edemiyorum.

Bunun bu şekilde olmaması gerekiyordu.

"İyi misin?" Sesi acıdan titriyor. "Acı çekiyor musun? Senin için ne yapabileceğimi söyle. Lütfen. Seni de kaybetmek istemiyorum."

"Sadece bana sarılmanı istiyorum, hepsi bu. Sana söz veriyorum ben iyiyim ve beni kaybetmeyeceksin. Asla."

Derin bir nefes alıyor ve nefes verirken tüm vücudu titriyor. "Lyric biliyor mu?"

"Hayır. Bence ona söylememeliyiz."

"Cenaze töreni olacak mı? Veda etmek için mi?"

Oh, benim tatlı Mavim...

"Hayır," diyorum usulca, daha fazlasını söyleyemeyecek
kadar kırık bir kalple. "Yani hepsi bu mu? Bebek öylece...
gitti mi?"

"Özür dilerim."

Hüznün onu kara bir dalga gibi içine çektiğini *hissedebiliyorum*. Vücudu tamamen hareketsizleşiyor. Nefes alıp vermesi yavaşlıyor ve neredeyse yok denecek kadar sessizleşiyor.

Bunun ona ve bize neler yapabileceğinden korkuyorum. İki kişi de ayrı düştüğünde ne olur? Parçaları kim toplar ve bizi bir arada tutar?

O başka bir şey söylemiyor, ben de söylemiyorum. Birbirimize çaresizce tutunmamız her şeyi anlatıyor.

Blue'nun kollarından kendimi dikkatlice kurtarıyorum ve yataktan çıkıyorum. Seyahat etmekten ve aşırı duygusal yükten bitkin düşmüş bir halde derin bir uykuya dalmıştı.

Archie beni mutfağa kadar takip ediyor ve yetersiz olan tabaklarını doldurmamı hatırlatıyor. Kendime bir fincan çay yapıyorum ve Lyric'i arıyorum. Sesi mutlu geliyor; bana Ditra ve Billy'nin onu götürdüğü filmden ve video oyununda Billy'yi nasıl yendiğinden bahsediyor. Yarın ona babasının burada olduğunu söylemeye karar verdim. Babasının burada olduğunu öğrenirse eve koşmak isteyecektir ve ben de baş başa bir geceye ihtiyacımız olduğunu hissediyorum.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Mickey beni yakından takip ederken telefonu arka verandaya çıkarıp Reece'i arıyorum.

"Hey," diyor. "Ben de sizi düşünüyordum. İyi misiniz?" "Sanırım . İkimiz de üzgünüz. Şu anda uyuyor, çok yorgun." "Nasıl karşıladı?"

"Yıkılmış durumda. Kendini suçlamaya çalışıyor. Ona bunun onun hatası olmadığını söyledim. Dürüst olmak gerekirse bunun benim hatam olduğunu düşünüyorum. Stresli ve üzgündüm..."

"Piper, dur. Bu senin hatan değil. Ya da onun. Bu sadece hayatta olan korkunç bir şey."

İç çekiyorum ve elimi karnımda gezdiriyorum. Acı hala devam ediyor - fiziksel *ve* duygusal olarak.

"Ona göz kulak olman gerekecek," diye uyarıyor Reece. "Her zaman yaparım."

"Normalden daha fazla. Bununla başa çıkamazsa, kaçmak için tekrar kullanmaya başlayabilir. Bu yüzden banyoda çok uzun süre kalmasına, duşa girmesine veya rastgele çıkmasına dikkat edin, izler, burnunu çekme, yeme ve uyku düzeninde değişiklikler, ruh hali değişimleri olup olmadığına bakın. Çok sakin, kızgın ya da çok mutlu davranıyorsa. Tüm bunlara dikkat etmelisiniz. Bir şey olduğunu düşünürseniz beni arayın, tamam mı?"

Vay anasını. Tüm bu davranışlar normal de olabilir. Bir şeyin kırmızı bayrak olup olmadığını nasıl bilebilirim?

"Tamam," diye kabul ediyorum, bunalmış hissediyorum.

"Blue o bebeğin ruhuna ulaşmak için lanet olası bir dağın tepesine tırmanacak türden bir adam, Piper. Onu tanıyorum. Ve bunun senin için daha da zor olduğunu biliyorum. Yas tutarken onu bir şahin gibi izlemek zorunda olman adil değil, ama olan bu."

"İyi olacağım," diyorum aslında hissetmediğim bir güvenle. "İkimiz de iyi olacağız."

"Geri kalanımız yarın buradan ayrılıyoruz. İki hafta ara vereceğiz ve sonra Seattle'da buluşacağız. Birkaç gün içinde Blue'yu arayıp nasıl olduğunu soracağım. *Sen* iyi misin? Ya Lyric?"

Mickey'nin başını okşuyorum, yumuşak tüyleri ve sakin tavırları beni rahatlatıyor. Bu köpek yanımdan neredeyse hiç ayrılmıyor. O da tıpkı Acorn gibi küçük bir sevgi ve bağlılık yumağı.

"Biz iyiyiz. İşten biraz izin alıyorum. Birlikte biraz sessiz zaman geçirmenin bize iyi geleceğini düşünüyorum."

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Reece'in uyarıları beni çok korkuttu. Blue'ya bir mahkum gibi davranmak istemiyorum. O benim ortağım ve eşitim. Ona güvenmem ve inanmam için bana yalvardı. Ondan şüphe duymaya başladığımı hissederse, bu grupla ilgili hissettiği stresi *ve* bebeğimizi kaybetmenin üzüntüsünü daha da artıracaktır. Beni bu kadar çabuk kaybettiğini düşünmesi beni endişelendiriyor. Bir noktada onunla bu konuyu konuşmalı ve aklından neler geçtiğini ve neden onu terk edeceğimi düşündüğünü anlamalıyım.

Şimdilik, önümüzdeki iki haftayı elimden geldiğince sevgi ve sakinlikle doldurmak için elimden geleni yapacağım.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

CHAPTERFORTY-EIGHT

Piper

Blue, Lyric'e bebekten bahsetmem için beni ikna etti ve kafam haklı olduğunu anladım. Bebek ne kadar küçük olursa olsun, ailemizin bir parçasını kaybettiğimizi bilmeyi hak ediyordu. Blue doğduktan sonraki gün ona birlikte söyledik ve ağlamasına rağmen inanılmaz derecede anlayışlı ve sempatik davrandı; bize karşı yaşının çok ötesinde olgun bir ilgi gösterdi.

Reece'in Blue'nun bebeğin ruhuna ulaşmaya çalışmasıyla ilgili sözleri aklımdan çıkmıyor ve hepimizin bir tür kapanışa ihtiyacı olduğunu fark ettim.

Cumartesi sabahı üçümüz birlikte dağlardaki güzel bir gözetleme noktasına gidiyoruz. Blue bebeğin adını turkuaz renkli bir balonun üzerine yazıyor ve biz Nicholas Von Bleu'nun ruhunun gökyüzüne yükselip kayboluşunu izlerken Lyric arpıyla *Somewhere Over the Rainbow*'u çalıyor. Blue gökyüzüne öyle yoğun bir özlemle bakıyor ki, bulutlara atlayıp balonu takip etmeye çalışacağından korkuyorum.

O gece Lyric yattıktan sonra Blue beni arka verandaya götürüyor, birkaç mum yakıyor ve ikimiz için dondurma yapıyor, ben verandada Mickey ile onu beklerken her şeyi yapmasına izin vermem konusunda ısrar ediyor.

Hasır koltukta yanıma oturup bana krem şanti, gökkuşağı serpintileri ve karamela şurubu ile vanilyalı dondurma tabağı uzattığında, "Beni beklemek zorunda değilsin," diye itiraz ediyorum.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Beni seninle ilgilenebilecek biri olarak düşünmeni istiyorum."

"Bakarım."

Üzerindeki sıcak şekerlemeyi yalarken dili kaşığa çarparak tıkırdıyor.

Uyluklarım tepki olarak karıncalanıyor. Onu umutsuzca istiyorum, ona ihtiyacım var ama sevişmek için çok erken.

Başını sallar. "Benimle ilgilenmek zorundaymışsın gibi hissediyorsun. Her zaman bir sinir krizi geçireceğimden ya da yüzümde kokainle ortaya çıkacağımdan korkuyorsun."

Onu bir kez bile kokain çekerken hayal etmedim.

"Blue, bu doğru değil."

"Öyle. Ve ne var biliyor musun? Seni suçlamıyorum. Benim için endişelenmek zorunda olman benim hatam. Ama *seninle* ilgilenmek istiyorum."

"Benimle ilgileniyorsun."

"Olmam gerektiği gibi değil, istediğim gibi de değil. Sadece maddi anlamda değil. Her konuda bana güvenebilmeni istiyorum."

Keşke böyle hissetmeseydi çünkü benimle ilgilendiğine inanıyorum. Onu zayıf ya da aciz biri olarak görmüyorum. Sadece bazen düşünceleri, korkuları ve hayalleriyle kendi kafasının içinde çok fazla sıkışıp kaldığını düşünüyorum.

"İki insan birbirini sevdiğinde, bazen birinin diğerinden daha güçlü olması gerekir. Bu bir değiş tokuştur. Bir puan kartı yoktur. Aşk böyle bir şeydir."

"Bunu biliyorum bebeğim. Ve böyle hissettiğin için çok şanslıyım, yoksa muhtemelen beni hayatından sonsuza dek çıkarırdın."

Ona yaklaşıyorum ve yapışkan tatlı dudaklarımı yanağına

bastırıyorum. "Bunu asla yapamam. Sen çok karşı konulmazsın."

Yüzünde ukala bir sırıtma beliriyor. "Evet. Belki de öyleyimdir,"

diye alay ediyor. Belki diye bir şey yok. Kesinlikle öyledir.

"Biraz daha düşündüm ve gruptan ayrılmak istiyorum," diye ağzından kaçırdı.

Ağzımdaki dondurmayı yutuyorum. "Gerçekten mi?" No Tomorrow'a karşı sevgi-nefret duyguları besliyorum. Bir yandan Blue'yla ve grubun büyük başarısıyla inanılmaz gurur duyuyorum. Harika, yetenekli ve sahnede tam bir tanrı. Ama diğer yandan, bunun onu yavaş yavaş öldürdüğünü görebiliyorum. Kalbi şarkı yazmakta ve gitar çalmakta; şöhret ve dünyanın en popüler rock gruplarından birinin solisti olma yarışında değil. Bana uzun zaman önce daha çok duyulmak ve daha az görülmek istediğini söylemişti.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Yarın bunu tersine çevirdi. Ne kadar uğraşırsa uğraşsın, dengeyi bulamıyor.

Başını salladı. "Evet. Gerçekten. Reece'le bu konuyu konuştum ve o da aynı şeyi hissediyor.

Artık bunu yapmak istemiyor."

"Şaka mı yapıyorsun?" Reece'in yürümeye istekli olacağını kesinlikle düşünmemiştim.

"Başında bir sürü şey var. Eski eşi çocuklarının velayetini bırakmış." "Velayeti mi bırakmış?" Tekrar ediyorum. "Bu da ne demek oluyor? Kadın anne."

Omuz silkiyor. "Sanırım artık olmak istemiyor. Bir şeyler oluyor. Soru sormuyorum, biliyor musun? Ama bu yüzden kafayı yemiş durumda ve çocuğunu başka birinin büyütmesini istemiyor."

"Onu suçlamıyorum." Ne tür bir anne kendi çocuğunu istemez? Bunu düşünmek bile beni hasta ediyor.

"Seattle'da buluştuğumuzda menajerimiz ve çocuklarla konuşup bir şeyler düşüneceğiz. Şu anda bu konu hakkında konuşmak istemiyorum yoksa başım ağrıyacak."

"Tamam. Bu konuda konuşmak zorunda değiliz. Sadece mutlu olmanı istiyorum. Tek bu."

Bana sanki dünya barışının sırrını taşıyan büyük parlak bir nesneymişim gibi bakıyor.

"Biliyorum Uğur Böceği. Bunu hep biliyordum. Ve seni bu kadar incitmiş olmam, Lyric'in hayatının büyük bir kısmını kaçırmış olmam, hamile kaldığında ya da bebeğini kaybettiğinde burada olmamam, burada yapayalnız olman ve beni bulamaman beni kahrediyor çünkü lanet telefonumun şarjını dolduracak kadar bile sorumluluk sahibi değilim. Bununla nasıl yaşayabilirim ki?" Kendinden duyduğu nefret o kadar güçlü ki kelimenin tam anlamıyla titriyor ve dişlerini gıcırdatıyor.

Dondurmasını elinden alıyorum ve ikimizin tabağını da yanımızdaki küçük masaya koyuyorum.

"Mavi," diyorum usulca. "Bunların hiçbiri senin suçun değil. Beni asla bilerek incitmedin. Senin... farklı ve karmaşık olduğunu biliyorum." Başını sallıyor ve gözlerime bakmıyor ama bunun beni konuşmaktan alıkoymasına izin vermiyorum. "Seni dünyadaki her şeyden daha çok seviyorum. Tekrar bir araya geldiğimizde seni milyonlarca insanla paylaşmak zorunda kalacağımı . En başından beri, yıllar öncesinden beri, asla normal bir ilişkimiz olmayacağını biliyordum. Ve sen bu konuda hep dürüst oldun. Ama bu beni seni sevmekten ya da hayatımı seninle geçirmek istemekten asla alıkoymadı. Hatta ne zaman

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Her şey karmakarışık oldu, korktuğumda bile, sana neler olduğunu bilmediğimde bile, sensiz bir hayat düşünemiyorum."

Gökyüzüne doğru bakar ve gözlerini kapatır. Derin bir nefes alıyor ve parmaklarını yumruk yapıyor.

"Bu gece seninle ilgilenmek istedim. Sana dondurma yedirmek ve gülümsemeni görmek istedim. Sonra seni yatağına götürmek ve uyuyana kadar her santimini öpmek istedim ve bütün gece sana sarılmak ve seni ne kadar sevdiğimi, önemsediğimi ve sana değer verdiğimi bildiğinden emin olmak istedim. Sana bir çeşit mutluluk ve güven vermek istedim ama sen bunun yerine benim için endişelendin. *Her zaman* benim için endişeleniyorsun."

"Çünkü seni seviyorum."

"Artık sana yük olmak istemiyorum. Her zaman benim yanımda olduğun gibi ben de senin yanında olmak istiyorum. Artık seni her seferinde hayal kırıklığına uğratan, berbat, kaybolmuş biri olmak istemiyorum. Bir gün uyandığında daha iyi birine sahip olmayı dilemeni istemiyorum. Seni bulamadığımda ben de öyle düşünmüştüm. "Sonunda aklı başına geldi ve beni terk etti" diye düşünüyordum.

Sözleri ve kendini olumsuz görme biçimi yüzünden göğsüm sıkışıyor.
Elimi kolunda gezdirip pazısını nazikçe sıkıyorum.

"Bunun asla dair sana söz verebilirim. Sen bir durumda değilsin ve benim için senden daha iyisi yok. Senden ayrılmak bir kez bile aklıma gelmedi. Kimse aşkın kolay ve mükemmel olması gerektiğini söylemedi, Blue. Sadece gerçek ve dürüst olmalı ve fırtınayı atlatabilmeli. Bizde bunlar var. Geri kalan her şey üzerinde birlikte çalışabiliriz."

Beni öpüyor, sonra kucağına alıp yatak odasına götürüyor ve orada yapmak istediğini söylediği her şeyi yapıyor. Öpücükler ve yumuşak okşamalarla boğuluyorum ve fısıltılar ve vaatlerle uyutuluyorum. Keşke bana her zaman ne kadar özel ve sevildiğimi hissettirdiğini gerçekten bilseydi.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

CHAPTERFORTY-NINE

Hayatımda hiç bu kadar çok kararla aynı anda karşı karşıya kalmamıştım. Artılar ve eksiler listesi yaptım. Ditra'yla gözleri kayana ve kafasının içinde yuvarlanana kadar konuştum.

Blue ve Reece gruptan ayrılmak için harekete geçti bile. Bu tartışma, diğer grup üyeleri, menajerleri ve plak şirketleriyle neredeyse iki ay süren kavga, pazarlık ve tartışmalar sonunda bir anlaşmaya varmalarını sağladı. Bu yıl için kalan birkaç turne tarihlerini tamamlayacaklarına ve ardından No Tomorrow'un dağılacağına karar verdiler. Blue ve Reece'in yeri doldurulamayacaktı. Ancak grup üyeleri gelecekte yeniden bir araya gelmek için birlikte çalışmaya açık.

Sanırım hepsi için acı tatlı bir karardı. No Tomorrow'dan ayrılmak yeni fırsatlara kapı açacaktı ama aynı zamanda birlikte çalışmaya devam etmeleri için kapıyı biraz aralık bırakacaktı.

Blue gruptan ayrılma kararı yüzünden acı çekiyordu. Onu daha önce hiç böyle mücadele ederken görmemiştim. Yıllar önce benden ayrılmaya karar verdiğinde, kararından dolayı sadece kendi acımı ve ıstırabımı gördüm ve hissettim. Sık sık yaptığı şeyin onu rahatsız edip etmediğini merak ederdim. Yoksa gözüm görmüyor, aklım almıyor tavrıyla, dünyayı umursamadan çekip gitti mi? Ama şimdi hayatında olup bitenleri ve başkalarını nasıl etkilediğini gerçekten ne kadar önemsediğini görebiliyorum. Tüm müzakere süreci boyunca neredeyse hiç uyumadı. Saatlerce bana gruptaki çocukların kendisinden nefret edeceğinden nasıl endişelendiğini anlattı. Onların hayatlarını mahvettiğinden ve hayallerini öldürdüğünden endişeleniyordu. Hayranlarının ona sırt çevireceğinden korkuyordu. Hepsi çok geçerli konular.

Birkaç kez havlu atıp grupla kalacağını düşündüm. Özellikle de yaşadığı zihinsel ızdıraba tanık olduktan sonra.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Gruptan ayrılmanın getireceği. Yaşam tarzındaki ve mali durumdaki değişiklik. Bunun diğerleri üzerinde yaratacağı etki. Spot ışıklarından vazgeçmek ve sadece onları görmek ve duymak için kalabalıkta bekleyen binlerce hayranından uzaklaşmak - bunu istese de istemese de. Bu, üstlenilmesi gereken çok büyük bir değişim ve yıllar süren bir çalışmadan vazgeçmek demek.

Ama aynı zamanda yaşamak istediği yeni hayattan bahsederken gözlerindeki nadir umut ve heyecan ışıltılarını da gördüm. Bir aile olarak sakin bir hayat. Yeniden sadece kendisi için şarkılar yazmak, belki de kendi albümünü çıkarmak istiyor. Hayallerinin peşinden gitmek ve müzikle ilgili en çok sevdiği şeyin kökenine inmek istediği için onunla gurur duyuyorum. Şu anda onda gördüğüm güce ve geçmişte yaptığı gibi yıkıcı seçimler yapma konusundaki isteksizliğine hayranım.

Son kararını verdiğini ve grubu bırakacağını söylemek için bana gülümseyerek ve sarılarak geldiğinde, karışık duygular hissettim. Bir yandan hayatının ve başarısının büyük bir bölümünü bıraktığı için üzülürken, diğer yandan birlikte geleceğimiz için rahatlama ve mutluluk hissettim.

İlk defa ikimiz de aynı fikirdeyiz ve birlikte bir gelecek planlayabiliriz.

Ama şimdi zor kararlar verme sırası bende.

Blue artık çalışmamı istemiyor. Birlikte hayatın tadını çıkarmamızı, belki seyahat etmemizi ve Lyric'i eğlenceli ve güzel yerler görmeye götürmemizi istiyor. Gelecekte, ikimiz de kendimizi hazır hissettiğimizde bir bebek daha yapmayı denemekten ve bebeği birlikte büyütmek için ikimizin de evde olmasının ne kadar harika olacağından bahsettik. Blue'yu kucağında bir bebekle görme ve bebeğinin ilk sözlerine ve adımlarına verdiği tepkiye tanık olma fikri bile başımı döndürüyor.

İşim stresli ve çok tatmin edici olmasa da, tabiri caizse ofisteki merdiveni tırmanmak için çok çalıştım. Maaş çekiyle yaşamadığım bir maaşa ulaşmam uzun zamanımı aldı. Para bizim için bir sorun olmayacak. Finans uzmanı onun için para biriktirip yatırım yaptı ve muhtemelen hayatının geri kalanında bizi rahat ettirecek büyüklükte telif gelirleri alacak. Masa başında oturmaktansa günlerimi Blue ve Lyric ile geçirmeyi tercih ederim. Yine de uğruna çok çalıştığım bağımsızlığımdan vazgeçmek zor. İşimden, kendi gelirimden ve büyük olasılıkla evimden vazgeçmek çok fazla. Blue, Lyric'i ve beni mümkün olan her şekilde desteklemek istiyor ve bu bizim için tamamen yeni bir yaşam tarzı olacak. Her zaman her şeyin parasını kendim ödedim. Blue'nun bana gönderdiği tüm çekler

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Yıllar içinde Lyric için hemen bir tasarruf hesabına yatırdım. Aylar önce bana verdiği altın kartı Lyric'in ve benim -hatta evcil hayvanların- ihtiyaç duyduğu ya da istediği her şey için kullanırken kendimi hâlâ tuhaf hissediyorum.

Nerede yaşamak istediğimize de karar vermeliyiz. Burada, New Hampshire'da mı? Seattle'da mı? Tamamen yeni bir yerde mi? Hayatım boyunca bu kasabada yaşadım. En iyi arkadaşım evimin hemen arkasında yaşıyor. Bu tür bir rahatlıktan vazgeçmek zor .

Blue'nun turu bittikten sonra düğün planları var. Büyük, gösterişli bir düğün mü istiyorum? Belki bir destinasyon düğünü? Yoksa küçük ve samimi bir şey mi?

Tüm seçenekler, sorular ve kararlar aklımı karıştırıyor.

"Anne?"

Gözlerimi kırpıştırıyorum ve bana kıkırdayan Lyrice

bakıyorum. "Yeşil şekerler ön tarafa."

Gülümsüyorum. "Oh. Anlıyorum."

Mavi mutfak masasının diğer tarafından bana göz kırpıyor. Zencefilli kurabiye evi yapıyoruz - kocaman bir tane - tamamen sıfırdan. Blue ve Lyric günlerdir tüm şekerleri ve diğer malzemeleri pişiriyor ve topluyorlar. Bu bizim ilk aile projemiz ve beni mutluluktan aptala çevirdi. Blue ve Lyric'i birlikte izlemeye kendimi kaptırdığım için projede kendi payıma düşeni yapmakta tembellik ediyorum. Onunla inanılmaz iyi anlaşıyor. Tatlı, besleyici, komik. Onu hiç bu kadar mutlu görmemiştim. Elvis'in Noel albümüne eşlik ediyor ve göğsünü ve omuzlarını tamamen saran gri kazağı, eski yıpranmış kot pantolonu ve siyah tüylü çoraplarıyla çok seksi görünüyor.

Elinde bir avuç şekerle masanın karşısına geçip beni öpüyor.

"Neyin hayalini kuruyorsun güzelim?"

Zencefilli evimizin kapısına giden şekerden bir geçit yaparken ona bakıyorum. "Sen."

"Anne!" Lyric dalga geçiyor. "Mavi hakkında daha sonra hayal kurarsın. Evimizin tam ortasındayız."

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Blue ve ben ona gülüyoruz. Aleni sevgi gösterilerimiz konusunda bizimle dalga geçmeyi seviyor ve bunlar onu rahatsız ediyormuş gibi davranıyor ama ikimiz de biliyoruz ki aslında bizi sevimli buluyor. Erkekleri fark etmeye başlamanın eşiğinde, bu yüzden romantik ve sevgi dolu her şeyi fark ediyor. Blue, büyüdüğünde çıkabileceği herhangi bir erkek için çıtayı yükseltti. Her Cuma her birimize bir buket çiçek getiriyor ve ayda bir kez rastgele ama son derece düşünceli ve benzersiz bir hediye ile bizi şaşırtıyor. Sadece benim için değil, Lyric için de kaliteli zaman ayırıyor. Onunla konuşarak, onunla şiir yazarak ve arp çalarken onunla gitar çalarak saatler geçiriyor. Hatta Archie ve Mickey'yi fırçalayarak ve onlarla oynayarak onlarla vakit geçirmeyi de ihmal etmiyor. Haftada en az bir kez üçümüz birlikte Mickey'i yürüyüşe çıkarıyoruz.

"Bunu nasıl yiyeceğiz?" Lyric, yarı bitmiş üç katlı yapıya hayranlıkla bakmak için geri çekilerek soruyor. İçini de süslüyoruz, böylece zencefilli kurabiye evden çok yenilebilir bir bebek evine benziyor. "Yemek için fazla havalı. Onu saklamak istiyorum."

"Hayır. İğrenç olur. Her yıl bir tane yapacağımıza söz veriyorum, tamam mı?" Mavi diyor ki. "Yapabileceğimiz tonlarca farklı şey var."

Heyecan gözlerinden okunuyor. Hiç gerçek bir Noel geleneğimiz olmadı. Bence Blue'nun fikri mükemmel ve Lyric büyüdükçe bizimle birlikte eğlenebileceği bir şey. Belki bir gün küçük kardeşiyle bile paylaşabilir.

"Bu hayatımın en güzel Noel'i," diye mırıldanıyor Blue boynuma doğru.

"Benimkini de." Başımı çeviriyorum ve yumuşak, uzun süreli bir öpücük için dudaklarıyla buluşuyorum. Noel günü gece yarısını geçiyor ve evimdeki kanepede, üzerinde şapşal bir ren geyiği resmi olan kalın bir polar battaniyenin altında birbirimize sokuluyoruz. Bu birlikte geçirdiğimiz ilk Noel ve harikaydı.

Bu sabah Lyric ile hediyeleri açtık, ardından Blue bize kahvaltı için krep ve waffle yaptı, Mickey için de kemik şeklinde bir krep. Ditra ve Billy daha sonra hediyeleri değiş tokuş etmek için bize katıldılar ve ardından annemin ısrarıyla akşam yemeği için ailemin evine gittik.

Annem Blue ile daha önce bir kez karşılaşmış ve ondan hoşlandığını, güzel ve çekici olduğunu düşündüğünü itiraf etmişti. Onun sözleri. Ben pek heyecanlanmadım.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Birlikte geçireceğimiz ilk Noel'de Blue'yu babamın uzun süredir devam eden tavırlarına maruz bırakmak istemedim ama Blue babamın bir pislik gibi davranmasını kaldırabileceğine dair bana güvence verdi. Neyse ki kız kardeşlerim ve kocaları akşam yemeğinde çok arkadaş canlısıydılar. Blue'ya biraz takıldılar, bu da beni güldürdü, özellikle de Blue'nun gerçekten ünlü *olduğunu* anladığında babamın yüz ifadesini görmek. Babam fazla konuşmadı ama en azından kaba değildi, yani sonuç olarak güzel bir akşam yemeğiydi.

Şimdi ışıklar kapalı bir şekilde kanepede oturmuş, köşedeki Noel ağacının parıldayan ışıklarının ve Blue'nun geçen hafta kurduğu elektrikli şömineden akan ateşin tadını çıkarıyoruz. Eve döndüğümüzde Blue bana özel bir hediye verdi; üzerinde küçük kırmızı bir uğur böceği tılsımı olan elmas bir tenis bileziği. Ona ikisini de -bunu ya da yıllar önce bana verdiği orijinalini- asla çıkarmayacağımı söyledim.

"Seninle hep istediğim şey buydu," diye fısıldıyor, kazağımın yakasını omzumdan çekip açıkta kalan tenime öpücükler konduruyor. "Acıtmayan anılar."

"Seninle ilgili acıtmayan pek çok anım var." Parmaklarımı yumuşak saçlarının arasından geçiriyorum. "Ve çok daha fazlasını yapacağız."

"Hemen başlayabilir miyiz?"

Beni kollarına alıyor, odanın bir ucundan diğerine taşıyor ve yavaşça şöminenin önünde yere bırakıyor. Onu üzerime çektiğimde gülümsemesini ve şöminenin onu bir hale yayıyormuş gibi göstermesini seviyorum.

Kazağımı çekiştiriyor ve kot pantolonumun düğmelerini açmak için aşağı uzanıyor.

"Peki ya Lyric?" Fısıldıyorum. Saatlerdir yatakta, ama evin ortasında asla oyalanmayız.

Parmak uçlarıyla dudaklarıma dokunuyor. "Şşş... uyanmayacak. Sessiz olacağız." Çılgın seksi bir sırıtışla kot pantolonumu ve külotumu çıkardı. "En azından *ben* sessiz olacağım çünkü ağzım meşgul olacak...." Bacaklarımın arasına diz çökerek elini yavaşça göğsümden kalçamın üzerinden dış uyluğuma doğru kaydırıyor. Parmaklarını orada yoğuruyor ve sonra bacağımı yukarı doğru büküyor. "Sessiz olabileceğinden emin değilim Uğur Böceği." İç uyluğumu öpüyor ve etimi ağzına alıyor. Dişler ve metal, uzuvlarıma karıncalanmalar gönderiyor. "Özellikle de ben senin amını yalarken." Dilini dudaklarımın üzerinde gezdiriyor ve küçük bir inilti çıkarıp tırnaklarımı omuzlarına geçiriyorum.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Bundan daha çok çabalamalısın, bebeğim." Boğuk sesinden çiğ bir şehvet damlıyor ve üzerime çöküyor, sıcak ağzıyla beni kaplıyor ve diliyle beni yavaşça yokluyor. Piercinginin topunu klitorisimin üzerinde gezdiriyor, sonra dilini derinlere daldırıyor, hassas etimi dudakları ve dişleri arasında emiyor. Elini kalçamdan yukarı kaldırıp önce bir, sonra iki parmağını içime soktuğunda kendimi ona açıyorum. Ağzı ve elleriyle beni çılgına çeviriyor ve ben onun altında kıvranıp kıpırdanarak kalçalarımı yüzüne doğru itiyorum. Bana işkence ediyor - yavaşlatıyor ve tam uçurumun kenarına geldiğimde geri çekiyor, sonra beni tekrar o nefessiz, acil yere ağızla beceriyor. Beni çılgına çeviriyor, diliyle ve elleriyle beni kışkırtıyor, sert vücudu benimkine bastırıyor. Parmaklarımı uzun saçlarına dolayarak onu hapsediyorum, böylece gidemiyor. Sonunda boşalmama izin verdiğinde, zevkle haykırmaktan kendimi alamıyorum. Şimşek gibi hareket ediyor, ağzımı kendi ağzıyla yakalıyor, beni o kadar derinden öpüyor ki parmaklarını içimde gezdirirken nefes alamıyorum. Vücudumu başka bir orgazma sürüklerken onun altında titreyen, güçsüz bir bez bebek gibiyim.

"Kontrolünü kaybettiğinde çok güzel oluyorsun," diye fısıldıyor dudaklarıma, ben nefesimi tutmaya çalışırken. "Ve hiçbir şey için sessiz olamıyorsun."

Kıkırdıyorum ve kollarına sarılıyorum. "Seninleyken bu imkânsız. Beni çılgına çeviriyorsun."

Battaniyeyi kanepeden çekip bedenlerimizin üzerine örtüyor, sonra dirseğine yaslanıp bana bakıyor. Saçları yüzünün etrafında dağılmıştı. Gözleri koyu ve yoğun, dudakları dolgun ve sürülmekten kiraz kırmızısı.

Ve yüzündeki o gülümseme alabileceğim en güzel hediye.

Birlikte geçirdiğimiz ilk Noel'i hatırlıyorum. Kulübeyi küçük bir ağaçla nasıl süslediğini. Her zaman aramıza ördüğü duvarı aşmasını ve tatil için benimle eve gelmesini ne kadar çok istediğimi hatırlıyorum.

Artık duvarlar yok, o benimle birlikte evde ve hiçbir şey bundan daha mükemmel olamazdı.

"Böyle geceler geçirmekten asla vazgeçmek istemiyorum." Beni daha yakına çekiyor ve bacağını bacağımın üzerine sararak bizi birbirimize kilitliyor. "Asla bırakmayacağım tek şey sensin, Piper. Beş çocuğumuz olsa da, yirmi yıl evli kalsak da umurumda değil, her zaman senin içinde kaybolmak isteyeceğim."

"*Her zaman* içimde kaybolabilirsin." Göğsünün ortasını öpüyorum. "Söz veriyorum."

Titreyen elektrik alevlerinin önünde uzanırken, saçlarıyla oynuyorum - sevdiği bir şey - ve "Lost in You" şarkısının sözleri yankılanıyor

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

zihnimde:

Elimi tut bebeğim ve sakın bırakma
Kalbin ve kalçalarınla beni buraya demirle Seni ;
karanlık ruhumu sarhoş et
Adımı fısılda sevgilim, beni iç çekişlerinle etkileyin
Lütfen... bana söylenen tüm saçmalıkları bastırın Beni
yüksekte tut bebeğim ve asla uçmak zorunda
kalmayacağım.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

CHAPTERFIFTY

"Bunu sevdim. Ağır." Sol elini uzatıyor, parmaklarını açıyor ve dikkatle yüzük parmağındaki kordona bakıyor. Dudaklarına utangaç bir gülümseme yayılıyor ve bana bakıyor. "Bunu beğendin mi?"

Parmağında bir ip olsa mutlu olurdum.

"Bayıldım."

Satıcı kadın gülümsüyor. "Bu platin ve saf ve sonsuz aşkı simgeliyor. Çok dayanıklıdır, ancak bazı çizikler gösterebilir ve zamanla patine olabilir."

"Bunu anlayabilirim. Sonsuza kadar mükemmel ve parlak görünmesini istemiyorum. Biraz çizik ve ezikle geliyorum. Değil mi bebeğim?" Omzunu şakacı bir şekilde benimkine doğru itiyor.

"Ezik ve çiziklerine bayılıyorum."

"Bunu alacağım," diyor Blue, bandı çıkarıp satıcı kadına uzatarak.

"Bu harika bir seçim Bay Von Bleu. Ve sizi müşterimiz olarak görmekten onur duyuyoruz."

Ona teşekkür ediyor ve endişeli bir ifadeyle bana dönüyor. "Bence Lyric'e de bir yüzük almalıyız," diyor usulca. "Böylece bu işte hep birlikte olduğumuzu hisseder. Kendini dışlanmış hissetmesini istemiyorum. Sen ne dersin?"

Blue böyle inanılmaz tatlı ve romantik şeyler yaptığında içime dolan yoğun sevgi hissini tarif etmenin bir yolu yok. Bu fikirlere sahip olduğunda her zaman çok kararsız ve utangaç oluyor ve bu da onları daha da özel kılıyor. Gözyaşlarımı tutmak ve kuyumcunun ortasında onu öpücüklere boğmamak için mücadele ediyorum.

"Bence bu şimdiye kadarki en tatlı fikir. Buna bayılacağını biliyorum."

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Gülümsüyor ve genç bir kız için aşkı, bağlılığı ve aileyi simgeleyecek mükemmel yüzüğü bulmak için mağazada dolaşmaya başlıyoruz. Sonsuzluk sembolü şeklinde, ortasında minik bir olan zarif bir beyaz altın yüzük buluyoruz.

Kadın yüzüklerimizi parlak siyah bir çantaya koyarken beni göğsüne çekiyor ve başımın üstünü öpüyor. Alyansım da bir o kadar güzel - nişan yüzüğümle uyumlu platin pırlanta sonsuzluk yüzüğü.

Mağazadan çıkarken kendimi biraz şokta hissediyorum. Daha yeni alyans almıştık. Şimdi sadece bir tarih seçmemiz ve diğer her şeyi halletmemiz gerekiyor, ama yüzükler!

Arabasına bindiğimizde "Mutlu musun?" diye sordu. "Yüzükleri beğendiğine emin misin?"

"Şaka mı yapıyorsun?" Heyecanla söyledim. "Alyans aldığımıza inanamıyorum. Aman Tanrım!" Yolcu koltuğunda bir aşağı bir yukarı zıplıyorum. "Keşke onları şimdi takabilseydik."

"Ben de. Çok tatlısın. Buraya gel ve beni öp."

Onu öpmek için eğiliyorum ve o da belimden tutup beni kucağına çekiyor. Gülüyoruz ve öpüşüyoruz, dişlerimizi birbirimizin dişlerine geçiriyoruz ama baş döndürücü mutluluğumuz aç bir arzuya dönüşene ve birbirimizin kıyafetlerini çekiştirene kadar sadece gülüyoruz ve öpüşüyoruz.

"Seni hemen şimdi istiyorum," diye fısıldıyor. Elini gömleğimin altından geçirip göğüslerimi sıkıyor, sonra dudaklarını gömleğimin önünden görünen göğüs dekoltesine götürüyor.

"Bir alışveriş otoparkındayız," diye hatırlatıyorum ona, kot pantolonunun altından taş gibi sertleşmiş sikine sürtünerek. Ben bile baştan çıktım ama etrafta yürüyen insanlar var.

"Uzun sürmeyecek."

On dakika sonra caddenin karşısındaki bir otelin küçük bir odasında duvara yaslanmış birbirimizin kıyafetlerini yırtıyoruz.

Daha sonra eve dönerken elimi tutuyor ve o muhteşem, mutlu, kalp durduran gülümsemesiyle aşk şarkıları söylüyor, nasıl bu kadar şanslı olduğumu merak ediyorum. Alyanslar ve bir cumartesi öğleden önce rastgele bir otelde spontane seks. Daha sonra kızımızla akşam yemeği ve sinema planımız var. Sonra gece mum ışığında sarılmalar olacak.

Bu adamla evlenmek için gerçekten sabırsızlanıyorum.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Surat asıyorum. Umurumda değil. Blue pack'i izlemek her zaman göğsümde bir boşluk ve boğazımda bir yumru hissi yaratıyor. Küçük bir parçamın onun asla geri gelmeyeceği konusunda endişelenmeyeceği bir zaman olacağını hiç sanmıyorum. Bu sadece solmuş olabilecek ama asla gerçekten yok olmayacak yaralardan biri.

"Ne kadarlığına ?" Bunu son birkaç gün içinde en az üç kez sormuş olmama rağmen soruyorum. Cevabın sihirli bir şekilde değişmesini umuyorum.

"İki ya da üç hafta," diye yanıtlıyor bavulunu fermuarla kapatırken. Archie yatağın üzerinden geçip bavulun üzerine yerleşiyor, Blue kıyafetlerini her topladığında bunu yapıyor. Blue eğilip kedinin başını öperken gülümsüyorum.

"Gerçekten gitmek istemiyorum bebeğim. Ama grup bunu aylar önce kabul etti, bu yüzden sözleşmelere, anlaşmalara ve diğer tüm saçmalıklara uymam gerekiyor."

"Biliyorum. Sadece seni özleyeceğim. Her şey çok mükemmeldi."

Başparmağıyla yanağımı okşuyor ve bana hüzünlü bir gülümseme veriyor. "Ben de sizi özleyeceğim çocuklar. Ama tüm bu şeyler biter bitmez evlenebilir, harika bir balayına çıkabilir ve sadece... birlikte olabiliriz. Değil mi?"

Yüzümü eline çeviriyorum ve avucunu öpüyorum. "Doğru."

Teknik olarak istediğimiz zaman evlenebiliriz. Ancak düğünümüzün ve balayımızın mümkün olduğunca stressiz geçmesini, acele etmemiz gereken hiçbir şeyin olmamasını istiyoruz. Blue'nun taahhütleri tamamlandığında, iş yerime haber vermeyi planlıyorum.

"Beni televizyonda mı izleyeceksin?" diye soruyor, en sevdiği gitarını yatak odamızın köşesindeki standından alıp eski defterlerinden biriyle birlikte kutusuna koyarken. Yıllar önce onunla ilk tanıştığımda parkta çaldığı gitarın aynısı. Gitarı her yere yanında götürüyor ve yıllar boyunca yaptığı onca seyahat ve çılgınca gezintiden sonra onu kaybetmemiş olmasına şaşırıyorum.

"Tabii ki. Lyric ve ben patlamış mısır yapıp seni izleyeceğiz. Ben de kaydedeceğim."

"Kameraya gülümsediğimde, bu sadece senin için. Böylece seni düşündüğümü biliyorsun."

No Tomorrow iki gün sonra bir canlı müzik ödül töreninde çalacak.- Ertesi gün bir talk show ile röportajları var.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

grubun belirsiz bir süre için ara vereceğini duyurur. Birkaç gün sonra başka bir televizyon programına konuk olacaklar, ardından avukatlarla görüşecekler ve ertesi hafta Blue başka bir grupla şarkı söyleyerek konuk olacak. Tüm bunlar olurken bas gitaristinin Kaliforniya'daki evinde kalacak çünkü Koler'in yaşadığı yere yakın pek çok kayıt stüdyosu var.

"Gülümsemeni izliyor olacağım," diyorum, şimdiden televizyon ekranımızda onun özel gülümsemesini görmek için sabırsızlanıyorum. Cevap vermeyince, hala gitar kutusuyla yerde diz çökmüş, uzaklara dalmış bir ifadeyle kutuya baktığını fark ediyorum.

"Mavi mi?"

Gitar kutusuna bir kara delikmiş gibi boş boş bakıyor.

Odanın karşısına geçip omzuna hafifçe dokunuyorum. "İyi misin?" Yumuşakça soruyorum. Gözlerini kırpıştırıyor, sonra aniden bana bakıyor. "Ne oldu?"

Alnım endişeyle çatlıyor. "Biraz önce daldın. İyi misin?"

Başını sallıyor, saçlarını yüzünden uzaklaştırıyor ve çantayı kapatıyor. "Evet," diyor bana bakmadan. "Sanırım sadece yorgunum."

Acaba hastalanıyor mu? Saat sabah on bir. kadar uyudu ve dün gece yaklaşık dokuz saat uyuduk, bu yüzden gerçekten yorgun hissetmemeli.

"Seni havaalanına götürmeden önce biraz kestirmek ister misin?"

Yüzünde hala biraz kaybolmuş bir ifadeyle ayağa kalkıyor ve çarpık bir gülümsemeye zorluyor.

"Benimle uzanır mısın? Ve yağmur mısın?"

Uyumak istemesini beklemiyordum ama onunla bir an bile olsa kucaklaşmayı geri çevirmem mümkün değil - özellikle de onu haftalarca göremeyecekken.

Sözsüzce birbirimizin kıyafetlerini çıkarıyoruz, arada usulca öpüşüyoruz, sonra komodinden gelen yumuşak yağmurun sesiyle battaniyenin altında kaşıklıyoruz.

"Sanırım gitmeden önce biraz daha buna ihtiyacım vardı," diye fısıldıyor. "Sonsuza kadar böyle kalmak istiyorum."

Ben de öyle.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

CHAPTERFIFTY-ONE

"Blue'nun televizyonda olduğuna inanamıyorum anne," diyor Lyric, gözleri heyecandan parlıyor. Mickey kanepede aramızda oturmuş, patlamış mısırlarımızı düşürmemizi umuyor. Sırf onun sevimli yüzünü görmek için *yanlışlıkla* birkaç parça düşürmüş olabilirim.

Blue'nun grubunu, şöhretini ve bununla birlikte gelen her şeyi Lyric'in hayatından uzak tutmaya çalıştık ki rockçı Evan Von Bleu'nun kızı değil de normal bir genç kız olabilsin. Blue ve ben, Blue gruptan ayrıldığı ve çalacakları şarkının küfürsüz, temiz bir akustik aşk baladı olacağına söz verdiği için, Lyric'in bu gece onu televizyonda canlı olarak izlemesine izin vermeye karar verdik.

Şimdi de onu şarkı söylerken ve gitar çalarken izlerken kendinden geçiyor. Onu bu gece eski püskü gitarını çalarken gördüğümde şaşırıyorum ve Acorn'un yıpranmış siyah yakasını bileğine doladığını gördüğümde göğsüme bir acı çarpıyor. Derin, unutulmaz duygularla şarkı söylüyor, sesi jiletler kelimeleri kesiyormuş gibi çiğ ve hışırtılı.

Eğer kalabilseydim, sanırım
Eğer seni kurtarabilseydim, sanırım kurtarırdım.
Seni yanımda getirebilseydim, Tanrı biliyor ki Ama bu
yolda yalnızım, yapmam gereken hiçbir şeyi yapmıyorum.

"Mavi neden bu kadar üzgün anne?" Lyric
soruyor. "O üzgün değil, tatlım. Sadece şarkı
yüzünden."
Başını sallıyor, gözlerini ekrandaki babasından ayırmıyor.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Hayır. O üzgün. Bunu görebiliyorum."

Keşke seni sevmeseydim
Keşke sen de beni sevmeseydin
Keşke yaptığım şeyleri
değiştirebilseydim, keşke bunların
hiçbiri doğru olmasaydı.

Şarkının sonuna doğru kameraya bakıyor ve arkasını dönmeden önce dudakları hızlı ve seksi bir gülümsemeye dönüşüyor.

Kalbim kabarıyor. O gülümseme benim içindi.

"Böyle şarkı söyleyebildiğini bilmiyordum," diyor Lyric, Blue'nun takındığı o uzak ifadeyle.

"Evet. Baban oldukça şaşırtıcı."

Başını sallıyor ve televizyon ekranında onu izlerken başını yana eğiyor.

"Gerçekten öyle," diye katılıyor. "Keşke daha mutlu görünse. Burada benim için oynadığında her zaman mutlu görünüyor."

Gülümsüyorum ve Mickey'yi okşuyorum. "O mutlu. Pek çok müzisyenin sahne kişilikleri vardır; normal hayatlarında olduğundan farklı görünür, giyinir ve davranırlar."

"Oyunculuk gibi mi?"

"Evet, aynen oyunculuk gibi."

Blue sahnedeki taburesinden kalkıp seyirciler ayağa kalkıp alkışlarken onlara teşekkür etmek için eğilirken bir an için bunu düşünüyor. Melankolik havasıyla bile sahnede çekici ve karizmatik.

"Bir gün ben de Blue gibi birçok insan için arp çalarsam, ben de farklı mı olmalıyım?"

"Bu sana bağlı. Nasıl hissettiğine bakman gerekecek. Biraz farklıymış gibi davranırsan insanların önünde oynamak senin için daha kolay olabilir. Ya da tamamen kendin olmak isteyebilirsin."

"Sanırım sadece kendim olmak istiyorum. Bu çok daha kolay görünüyor."

Küçük kızımın cevabının bu olacağını bildiğim için gülümsüyorum. O her zaman özgün ve kendine karşı dürüst olmuştur ve ben onun bu yönünü seviyorum.

"Eğer Blue bu gece ararsa, onunla konuşabilir miyim? Ona sesini ve şarkısını ne kadar çok sevdiğimi söylemek istiyorum. Ve üzgün olmadığından emin olmak istiyorum."

Eğer ararsa, muhtemelen gece yarısından sonra arayacak, ama onunla o kadar gurur duyuyor ve canlı performansını izlediği için o kadar heyecanlı ki ona hayır diyemiyorum.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Saat geç olduğu için arayıp aramayacağından emin değilim ama yarın Cumartesi, geç saatte ararsa diye bir süre yatakta oturup kitap okumak ya da televizyon izlemek istersen, o zaman yapabilirsin."

Bana iyi geceler öpücüğü vermek için koltuktan atlıyor, sonra da odasına koşuyor. Blue ile aralarında çok güzel bir bağ var ve umarım o büyüdükçe bu bağ daha da güçlenir. Ergenlik yıllarının zor olabileceğini biliyorum ama asi ya da 'ailemden nefret ediyorum' evresinden geçmemesi için dua ediyorum.

Mavi'nin aramasını umarak beklerken, yatağımda oturup yanıma yığılmış diğer dört dergiyle birlikte bir düğün dergisi okuyorum. Bu dergiler büyülü hayallerin tavşan deliğidir. Sayfalar dolusu muhteşem elbiseler, rengarenk buketler, ölmek için saç ve makyaj. Ve pastalar. Vay canına, karmaşık dantel kreması ve şeker incileri olan çok katmanlı pastalar. Her şeyi istiyorum. Blue düğünümüz için her şeyi alabileceğimi söyledi. Dürüst olmak gerekirse, ben sadece o ve Lyric'le birlikte havalı kıyafetler içinde bir plajda, Vegas'ta ya da bir parktaki çardakta olmak istiyorum. Mutlu olmak için ihtiyacım olan tek şey bu. Diğer şeylere bakmak eğlenceli ama tüm bu savurganlığa ihtiyacım yok.

O aradığında uyuklamaya ve her beş dakikada bir dergiyi bırakmaya başlıyorum.

"Merhaba yakışıklı," diyorum telefonda. "Bu gece inanılmazdın.
Bu yeni bir şarkı mıydı?"

"Evet. İlk kez canlı çalıyoruz."

"Bayıldım. Lyric de televizyonda seni izlerken hayranlık içindeydi. Ekrana yapışmıştı."

"Gerçekten beğendi mi?"

"Tatlım, keşke onun yüzünü görebilseydin. Seninle gerçekten konuşmak istiyordu ama birkaç dakika önce onu kontrol ettim ve uyuyordu. Burada saat sabahın üçü, yani çok yorgun."

"Kahretsin. Herkesten uzaklaşamadım. Asla herkesten uzaklaşamam, Piper." Yorgunluk sesini bir sarmaşık gibi örüyor.

"Merak etme, o anlar. Sorun yok." "Sorun
değil. Onunla tekrar konuşmak istiyorum."

"Yarın deneyebilirsiniz. Biz burada olacağız."

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Hattın diğer ucunda sessiz. Birkaç saniye
daha geçiyor.
Ve sonra birkaç tane
daha. "Mavi mi?"
Hiçbir şey.
Uyuyakaldı mı? "Orada
mısın?" "Hm?"

Tanıdık, hafif bir metal şıngırtısı Acorn'un anılarını zihnimin ve kalbimin ön saflarına taşıyor. Sanki tam burada, odada, başını bacağıma yaslamış gibi. Ama öyle değil. Hâlâ Blue'nun bileğine sarılı olması gereken tasmasında onun adı ve kuduz künyesi şıngırdıyor.

Beklenmedik anılarla birlikte gelen büyük üzüntüyü yutuyorum.

"Sen iyi misin? Birden konuşmayı kestin." "Sadece
yorgunum."
"Başın yine mi ağrıyor?" "Evet."
"Şu anda Koler'in evinde misin?"
"Evet. Odamdayım."

"Biraz uyumaya çalışmalısın. Yemek yedin mi?" Onuncu seviye bir anneye dönüşüyorum ama umurumda değil. Böyle olduğunda onun için endişeleniyorum ve keşke kendimi telefon hattından geçirip onunla ilgilenebilseydim.

"Aç değilim. Seni özledim."

"Ben de seni özledim. Özellikle de seni televizyonda gördükten sonra. Bu gece son derece seksi görünüyordun," diye cilveli bir sesle takılıyorum, onu gülümsetmeyi umarak.

"Sana gülümsediğimi gördün mü?"
". için teşekkür ederim. İçimi sersemletti." "Ben gidip
uzanacağım. Seni seviyorum Uğur Böceği. Hem de çok."

Sözleri ruhumun derinliklerine sızıyor. Bana beni sevdiğini her söylediğinde ilk kez söylüyormuş gibi hissediyorum. Kalbim hala hızla çarpıyor, içim hala kelebeklerle karıncalanıyor, o hala nefesimi kesiyor.

"Ben de seni seviyorum."

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

CHAPTERFIFTY-TWO

"Ahududulu danish yaptığına inanamıyorum." Tabağı Ditra'dan alıp mutfak masamın ortasına koyuyorum. "Gerçekten sıkıldın mı, yoksa bu bir çeşit meydan okuma mıydı? Bir iddiayı mı kaybettin? Yemeden önce bu danish için bir arka plana ihtiyacım var."

"Geçen gece Billy'nin ailesinin evindeydik ve annesi Danish'i ne kadar çok sevdiğini ve küçükken ona nasıl yaptığını ve bir erkeği mutlu etmek için nasıl beslememiz ve onlara bebek vermemiz gerektiğini anlatıp duruyordu ve ben cidden onu tokatlamak istedim ama bunun yerine eve gittim ve Danish için bir tarif buldum çünkü bu hatun asla bebek sahibi olmayacak. Yine de adama istediği kadar danish vereceğim."

"Bu bana adil görünüyor." İçinde poşet çay bekleyen iki bardağa kaynar su doldurup oturduğu masaya götürüyorum.

"Ben de öyle düşünmüştüm. Bir tanesini sana ve Lyric'e verebilmek için iki tane yaptım çünkü komşuluğun gereği bu."

"Sana hiç yemek getirmedim."

"Çünkü sen iyi bir komşu değilsin, Piper," diyor şakacı bir sırıtışla. "Ama sen harika bir en iyi arkadaşsın. Geçen hafta beni alışverişe götürmedin mi ve grip olduğumda tüm evimi temizlemedin mi?"

Archie odaya girer ve yerde parlayan bir güneş ışığının üzerine uzanır.

"O kedinin hâlâ hayatta olduğuna inanamıyorum. Kaç

yaşında?" "Sanırım on altı yaşlarında."

"Lanet olsun. Kediler ne kadar yaşar?"

Danish yüzüğünden iki parça kestim ve bizim için tabaklara koydum.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Görünüşe göre en az on altı yıl."

"Neredeyse araba kullanacak yaşta. Bunu bir düşünün."

"Gösterge panelinin üstünü göremeyeceği ya da pedallara ulaşamayacağı için yaşının bir önemi yok." Danish'ten bir ısırık alıyorum ve hoş bir sürprizle karşılaşıyorum. "Dee, bu çok lezzetli. Billy beğendi mi? Annesininki kadar güzel miydi?"

Başını sallıyor. "Bayıldı. Hatta annesini aradı ve onunkinden daha iyi olduğunu söyledi. Muhtemelen benden nefret ediyordur."

Bir parça daha kestim. "Şu anda senden kesinlikle nefret ediyorum. Bu şeyin hepsini yiyeceğim ve 10 kilo alacağım."

"Bunlardan yirmi tane yeseniz de bir kilo bile almazsınız."

Keşke. Bebeğimi kaybettiğimden beri endişe ve depresyon nöbetleri geçiriyorum ve kendimi çikolata ve dondurma yiyerek yatıştırıyorum.

Cep telefonum çalıyor ve onu tezgahtan almak için ayağa kalkıyorum, yolda parmaklarımdaki ahududu püresini yalıyorum.

"Alo?" Dün onunla konuşamadığım için Blue olduğunu umarak "Alo" diyorum. Telefonun diğer ucundan tek duyabildiğim ağır nefes alış verişler ve soluk soluğa kalışlar.

"Alo?" Tekrar

ediyorum. "Piper."

"Reece?" Sesi zar zor seçilebiliyor. Gülüyor mu, ağlıyor mu, yoksa boğuluyor mu anlayamıyorum. "İyi misin?" Göğsüm şimdiden endişeyle hızla inip kalkıyor. Grubun olduğu yerde saat sabahın beşi. Sabahın bu erken saatinde gelen bir telefonla hiçbir şeyin yolunda olması mümkün değil.

Özellikle de beni arayan Blue'nun en iyi arkadaşı olunca.

Ditra bana endişeli bir bakış attı.

"Mavi durumda... Buradan çıkman gerek."

Midem bir anda korkuyla düğümleniyor. "Ne?" "Çok kötü yaralandı."

Öksürüyor ve tekrar nefes nefese kalıyor. "Ne olduğunu bilmiyorum.
Ne yaptığını bilmiyorum. ....."

"*Yaralandı* da ne demek?" Birkaç saniye önce yine sarhoş ya da kafası güzel olmasından korkuyordum ama şimdi bu küçük kelime vücudumu tüyler ürpertici bir dehşetle titretiyor.

"Çatıdan düştü. "

"*Ne*?" Sesim bir çığlık halinde çıkıyor ve Ditra sıçrayarak geliyor. "Sen neden ? Ne çatısı? Nasıl?" Benim

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Kafam binlerce soru, endişe ve çılgınca kanlı hayallerle dönüyor ve midem bulanıyor.

"Bilmiyorum, Piper. Şu anda burada her şey kaos içinde. Polis, haberler ve herkes çıldırmış durumda." Derin bir nefes alıyor. "Sadece durumun gerçekten kötü olduğunu ve senin burada olman gerektiğini biliyorum."

Şok barajı yıkılıyor ve kontrol edemediğim hıçkırıklar içimi parçalıyor. "O iyi mi?" Çaresizlikle soruyorum. "İyileşecek, değil mi?"

Lütfen evet deyin. Lütfen evet deyin.

"Bu kötü." Sesi titriyor. "Üzgünüm... ama gerçekten çok kötü." Yere yığılıyorum, telefonu bırakıyorum ve yüzümü ellerimin arasına gömüyorum. Böyle bir şey olamaz. Bir hata olmalı ve Reece az önce söylediği her şeyi geri alacak. Blue incinmiş olamaz, bu mümkün değil. Blue daha önce hiç incinmedi. Ve neden bir çatıda olsun ki? Hiç mantıklı değil. Blue yürür ve uyur. Bir şeylere tırmanmaz. Onu kaybedemem. Lyric onu kaybedemez. Hepimizin istediği ve sahip olmak için uzun zamandır beklediği mutluluğa bu kadar yakınken olmaz.

Ditra telefonumu aldı ve başını sallayarak tezgahımdan aldığı bir zarfın üzerine bir şeyler yazıyor. Kalemi ve kağıdı elinden söküp almak istiyorum.

Hayır. Bir şeyler yazma. Bunların hiçbirini gerçek kılma. Sadece masaya dönüp danish yemek ve kedi hakkında konuşmak istiyorum. Lütfen.

Ditra önümde diz çöküyor ve beni ona bakmaya zorluyor. "Çıldırdığını ve korktuğunu biliyorum ama kendini toparlamalısın." Ürperiyorum ve yüzüne odaklanmaya çalışıyorum. Gözyaşları kahverengi gözlerinde, mükemmel göz kalemini mahvediyor. "Seni bir uçağa bindirmeliyiz, Piper."

"O iyi olmak zorunda. Onu kaybedemem, Dee. Kaybedemem. Onu çok seviyorum." Beni çekip ayağa kalkmama yardım etti. "Sevdiğini biliyorum; o da bunu biliyor. Güçlü olmak zorundasın. Gidip eşyalarını toplamanı istiyorum, anneni ve Josh'u arayacağım. Lyric ve hayvanlarla ilgileneceğiz. Onları aradıktan sonra sana bir uçak bileti alacağım ve seni havaalanına götüreceğim."

Her şey bir kasırgaya dönüşüyor. Otomatik pilottaydım, Ditra'nın ayarladığı hareketleri yapıyordum. Birkaç saat içinde Kaliforniya'ya giden bir uçakta oturuyorum ve Lyric'e veda ettiğimi bile hatırlamıyorum. Hatırlayabildiğim tek şey Reece'in söylediği korkunç şeyler.

Çatıdan düştü.

Gerçekten çok

kötü.

Burada olmalısın.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Kalbimdeki ıstıraptan kaçmanın hiçbir yolu olmadan bu uçakta boğuluyorum. Pencereden dışarı tırmanmak, bulutların arasına düşmek ve zamanda bir delik bulup geri dönmek ve bu kabusu geri almak istiyorum.

Kafa karışıklığı ve belirsizlik vücudumdaki her siniri geriyor. Bir an bile yerimde duramıyor ya da zihnimi rahatlatamıyorum. Ayağa kalkıp uçağın koridorunda bir deli gibi volta atma dürtüsüyle savaşıyorum.

Dün gece ondan haber alamayınca neden onu ? Neden yorgun olduğunu ve uyumaya gittiğini varsayarak yatağa gittim? Ya bir sorun varsa ve bana ihtiyacı varsa ve ben onu terk ederek yatağa gittiysem?

Çatıda ne yapıyor olabilir ki? Hangi çatıda? Koler'in evinin mi? Başka bir yerde mi? Ve ne zaman, gecenin bir yarısı? Kafamda kaç kez evirip çevirirsem çevireyim, bana hiç mantıklı gelmiyor. Tatlı Mavim yıldızları mı izliyordu? Yağmuru mu dinliyordu? Kayıp bebeğimiz için dua mı ediyordu?

Onu görmem gerek. Sesini duymaya ihtiyacım var. O güzel gülümsemesini görmeliyim. Onu canlı ve nefes alırken görmeye ihtiyacım var. Birinin bana onun iyi olacağını söylemesine ihtiyacım var, böylece göğsümdeki bu ağır yük nefes almama ve *düşünmeme* izin verecek. Yanlış olan ne olursa olsun -ne olursa olsun- her şekilde onun yanında olacağım. Hiç şüphesiz. İhtiyacı olan buysa ona sonsuza dek bakacağım. Hemşire, eş, en iyi arkadaş ve sevgili olabilirim. İhtiyacı olan her şey olabilirim.

Ne olursa. Her yerde. Her zaman.

Aşk budur.

Elimi kaldırıyorum ve dudaklarımı nişan yüzüğüme bastırıyorum, tıpkı onun yaptığı gibi. Onun yoğun mavi gözlerini görebiliyor ve çakıllı sesini duyabiliyorum.

Seni seviyorum Uğur Böceği.

Seni seviyorum, Blue. Lütfen dayan.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

CHAPTERFIFTY-THREE

Kiralık arabamı hastanenin ziyaretçi otoparkına neredeyse yan park ediyorum ama umurumda değil. Tek derdim Mavi'ye olabildiğince hızlı ulaşmak. İçeri koşuyorum, döner kapılarda başım dönüyor ve lobide nefes nefese durup sayısız tabelayı tarıyorum.

"Piper."

Reece sağ taraftaki koridordan bana doğru geliyor ve ben de ona doğru koşuyorum. "Nerede o? O iyi mi?"

Reece kollarını bana doluyor ve her şeyin berbat olduğunu haykıran o korkunç, çaresiz, özür dileyen şekilde bana sarılıyor. Geniş omuzlarına yapışırken hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladım bile.

Gözlerimi kapatıp göğsüne yaslanarak derin nefesler alıyorum ve kucaklamasının sunduğu küçük rahatlığı kabul ediyorum.

Kendimi geri çektiğimde ne kadar kötü göründüğüne şaşırıyorum. Reece'in hiç yorgun göründüğünü görmemiştim ama bugün gözlerinin altında kızgın koyu halkalar var, koyu teni hayalet gibi solgun ve siyah saçları karmakarışık.

"Onu görebilir miyim?" Ben soruyorum.

Başını iki yana sallar. "Şimdi olmaz. Ameliyatta ve-"

Kalbim sıkışıyor. "O iyi olacak mı? Ne oldu Reece? Lütfen bana bir şey söyle!" Endişe ve çaresizlik içimde bir kasırga gibi dönüyor ve kontrolümü kaybedip cevaplar için çığlık atmaya başlayacağımdan korkuyorum.

"Piper, üzgün olduğunu ve bunun senin için çok korkutucu olduğunu biliyorum ve ben de hâlâ kafamı toparlamaya çalışıyorum. Blue'ya uzun zaman önce bir şey olursa her zaman yanında olacağıma söz verdim. "

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Kollarımı onun elinden çekiyorum. Benim için burada olmasını istemiyorum. Sadece Mavi'yi istiyorum.

"Bana neler olduğunu anlat," diye hıçkırıyorum. "Aklımı kaçırmadan önce. Ne kadar kötü? Çatıdan nasıl düştü? Sarhoş muydu? Sadece söyle bana. Kızmayacağım bile. Ona yardım edeceğiz..."

Tekrar kolumdan tutuyor ve beni koridorun kenarına çekiyor. Koyu renk gözleri simsiyah ve kasvetli. Göğsünün derin iniş çıkışları beni hipnotize ediyor.

"O düşmedi, Piper. *Atladı*."

Reece'in yüzü gözlerimin önünde bulanıklaşıyor. Koridor eğiliyor ve kapanıyor, duvarlar beyazlıklarıyla beni eziyor. Zemin . Aşağı mı yukarı mı anlayamıyorum. Nefes alamıyorum.

No. No. No. No....

"Piper, bana bak."

Oyuncak bebek gibi sarsıldım. Gerçeğe döndüm ve gitar çalan büyük elleri tarafından tutuldum.

Eller aynı Blue'nunki gibi.

"Bana bak, Piper. Nefes al." Yüzündeki yapboz yavaşça tekrar bir araya geliyor. Bu ayı gibi adamın kollarında hıçkıra hıçkıra ağlarken yanımızdan geçen insanların bana endişeyle baktıklarını fark ediyorum. Bütün havamı alıyorlar. Buradan çıkmam gerek. Blue'ya ulaşmalıyım. Sadece sarılmamız ve yağmuru dinlememiz gerekiyor ve her şey yoluna girecek.

"Derin nefes al. bayılma evlat." "Yapmadı," diye fısıldadım.

"Bunu o yapmadı."

"O yaptı."

Başımı sallıyorum. Yüzüne bakarken alt dudağım titriyor ve gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı süzülüyor, bu yalanlar arasında gerçeği arıyorum.

"Hayır...yapmaz..." Kelimelerin ağzımdan çıkmasına bile izin veremiyorum. Bu çok korkunç; çok inanılmaz. Blue asla ama asla kendi canına kıymaya çalışmaz.

Alyansları yeni almıştık ve onu hiç görmediğim kadar mutluydu. Düğün planları ve nihayet kalıcı olarak birlikte yaşama konusunda çok heyecanlıydı. Neden... *neden* kendi hayatına son vermek istesin ki?

Hiç mantıklı değil.

Evlenme konusunda fikrini değiştirdi ve bana nasıl söyleyeceğini bilemedi mi? Onu yeterince sevmiyor muydum? Ben ve Lyric hayatındayken bile kendini yalnız mı hissediyordu? Ondan çok şey mi istedim? Onun

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Baş ağrıları kötüleşiyor ve ağrıyla başa çıkamıyor mu? Aman Tanrım... Beyninde tümör mü var? Yavaş ve acı dolu bir ölümden korkuyor ve kaderini kendi ellerine mi bırakmak istiyordu? Hepsi bu muydu? *Ölmek* istemesine sebep olan şey neydi?

"Zor olduğunu biliyorum, Piper. Ama bana inanmalısın çünkü bu iş kolaylaşmadan önce çok daha zorlaşacak. Üç katlı bir çatıdan atladı. Tanrı'ya şükür Koler'in devasa çalıları ve ağaçları onu savurup yavaşlattı ve bu hareket evin alarmını tetikledi."

Kafamı şiddetle sallıyorum, o görüntüyü kafamdan atmaya çalışıyorum. "Hayır..." Ağlıyorum. "Bu bir hata. Bir kaza olmalı... O düştü."

Reece'in çene kemiği sıkılır. "Bir not vardı. Ve haplar. Bu bir kaza değildi."

Başım dönüyor ve bu hastane koridorunun ortasında avazım çıktığı kadar bağırmamak için elimle ağzımı kapatıyorum. Reece diz çöküyor ve kollarını tekrar bana doluyor, beni küçük bir çocukmuşum gibi kucaklıyor. *Kendimi* çocuk gibi *hissediyorum*. Sevdiği ve inandığı her şeyin bir anda yok olup gittiğini öğrenen küçük, kayıp bir çocuk.

"Yaşıyor mu?" Zorla söyledim.

"Onu ameliyata aldıklarında öyleydi... ama tek bildiğim bu."

Nefesim kesiliyor ve neredeyse ona doğru yığılıyorum. *O yaşıyor*. Hâlâ burada. Önemli olan tek şey bu.

Reece beni kapısında ÖZEL işareti olan küçük bir bekleme odasına götürürken tamamen uyuşmuş ve titriyorum. Beni bir sandalyeye oturtuyor ve köşedeki fıskiyeden kağıt bir bardak su alıyor. Ellerim o kadar kötü titriyor ki ben yudumlarken bardağı benim için tutmak zorunda kalıyor.

"Sadece otur ve birkaç dakika dinlen," diyor Reece yanımdaki sandalyeden usulca. "Bir hayalet kadar beyazsın."

"O ?" Koler'in sesi odanın öbür ucundan geliyor ve bakışlarımı yerden kaldırıp ona bakıyorum, sanki bazı cevaplar onun üzerinde görünür olacakmış gibi. Baterist Alex onun yanında oturuyor ve anlıyorum ki hastane, insanları onlardan uzak tutmak için grubu bu özel bekleme odasında tutuyor olmalı.

"Sanırım o da hepimiz gibi şokta," diye cevaplıyor Reece. "Çatıya nasıl çıktı?"

Gözlerim hala çatıdaki
Koler.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Omuz silkiyor ve ellerini kaldırıyor. "Bilmiyorum. Uyuduğunu sanıyordum. Bize yorgun hissettiğini ve odasına gittiğini söyledi."

"Garip davranıyor muydu? Parti yapıyor muydu? Sana bir şey söyledi mi?"

"Hayır," diye cevaplıyor Alex. "Biraz sessizdi ama bir şey yapmıyordu."

"Sizce hayatında başka bir şeyler mi oluyordu? Hiçbirimizin bilmediği bir şey mi?"

"Hayır," diye cevaplıyor Reece. "Sanırım her şey mümkün ama Blue'nun hayatında gizli bir şey olduğunu sanmıyorum."

"O halde *ölmesi* gerektiğine inanmasına neden olacak kadar korkunç olan neydi?" Hepsi birbirine bakıp omuz silkiyor.

Sanki yabancı bir dil konuşuyorlarmış gibi onlara göz kırpıyorum. "Bunların hiçbirini anlamıyorum."

Reece omzumu sıktı. "Ne olduğu hakkında hiçbir fikrimiz yok. Hepimiz oradaydık ve hiçbirimiz bir şey fark etmedik. Saatlerdir kafamızı duvara vurup duruyoruz. Normal davranıyordu. Günün erken saatlerindeki röportaj iyi geçti. Grubun dağıldığını kamuoyuna açıkladığı için hepimiz üzgündük ama o iyi görünüyordu."

"İyi görünüyordu," diye ekliyor Koler.

" insan *iyi* görünürken nasıl olur da çatıdan atlar?"

Hepsi başını sallıyor ve ben de şaşkınlıkla onlara bakıyorum. Bir şeyi nasıl fark etmemiş olabilirler? Bunlar onun en iyi arkadaşları, grup arkadaşları. İyi günde kötü günde, her şeyde onun yanındaydılar.

Bir şey olmuş ya da söylenmiş olmalı. İnsanlar garip ya da üzgün ya da depresif davranmadan ya da bir tür titreşim yaymadan kendi canlarına kıymaya kalkışmazlar.

"Gruptan ayrılmak istediği için kavga ettiniz ve benim bilmemi mi istemiyorsunuz? O sadece mutlu olmak istedi. Hepsi bu. Sadece gruptan uzaklaşmak, benimle ve kızıyla biraz huzur bulmak istedi. Bunda yanlış bir şey yok!" Sesim histerik bir çığlığa dönüşmeye başladı. Benden bir şey saklıyor olmalılar. Blue beni ve Lyric'i asla ama asla terk etmezdi.

"Piper... hiç kavga olmadı. Aramızda her şey yolundaydı. Yeni bir başlangıç, düğün, başka gruplar için şarkı yazmak, belki solo bir albüm yapmak konusunda heyecanlıydı. Biz de senin kadar şok olduk. O gece size bir şey söyledi mi? Kavga etmiş olabilir misiniz?"

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Şaşırdım. "Ondan hiç haber almadım. Bir gece önce, canlı gösteriden sonra onunla konuştum ve her şey yolundaydı. Mutluyduk."

"Blue yıllardır kafayı yemiş durumda. Sanırım az önce kafayı yedi," diyor Alex ellerini yüzünde gezdirerek.

İçimde yanan öfkeyle ona ters ters bakıyorum. "Onun hakkında bunu söylemeye nasıl cüret edersin?" diye ediyorum. "Turnelerden, stresten ve tüm o şarkıları yazmaktan bitap düştü. Hepsi bu. Bunların hiçbirine inanmıyorum." Ayağa kalkıyorum ve su bardağımı çöpe atıyorum. "Blue *asla* kendi canına kıymaya çalışmaz. Beni ve kızını seviyor. Hepiniz delisiniz ve suçlusunuz çünkü onu çok zorladınız. Bütün işi yapması için onu kullandınız. Muhtemelen sigara içmeye gitti ve çok yorgun olduğu için düştü." Aynen öyle oldu. Mavi gökyüzüne bakmayı sever. Muhtemelen çok yorgundu ve dengesini kaybetti. Korkunç bir kazaydı. ve o iyi olacak.

"Uyan, Piper," diyor Koler. "Blue sonsuza dek berbat bir haldeydi. Onu bir arada tutmak bizim için sürekli bir mücadele oldu. bu grubu kaç kez neredeyse mahvediyordu biliyor musun? Günlerce ortadan kaybolması? Garip yerlerde uyumaya çalışması? Çılgın ruh hali değişimleri? Saçmalamaları? Bir kalkıyor, iniyor. O lanet olası bir pinpon topu. Evet, o bir tanrı ve hayranları onu seviyor ve tabii ki tüm şarkıları o yazdı. Ama onu ayakta tutan, parçaları toplayan, sürekli hasar kontrolü yapan ve bebek bakıcılığı yapan *bizdik*. Onun bu yönünü hiç görmediniz, bizimle yolda değildiniz. Onun küçük parçalarını gördünüz. Her zaman bir çöküşün eşiğindeydi ve sonunda bu oldu." Derin bir nefes alıyor. "Biliyor musunuz? O lanet çölde kaybolduğunda bu işi bırakmalıydık. Bunların hiçbiri onun hayatına değmezdi. Bunun için hepimiz suçluyuz."

"Bunu dinleyemem," diye tükürdüm. "Doktorlarından birini bulup onu göreceğim ve bana gerçeği söyleyecek. *Onu tanıyorum*. Asla kendini öldürmeye çalışmaz."

Reece kolumdan tutuyor ve beni tekrar yanındaki sandalyeye çekiyor. "Bize birkaç dakika verin," diyor çocuklara ve ben de onların ayaklarını izliyorum. ayağa kalkarlar ve odadan çıkarlar.

İyi kurtulduk.

"Piper," diyor Reece yavaşça. "Burada düşman biz değiliz. Üzgün ve korkmuş olduğunu biliyorum ama bize güvenmek zorundasın."

Başımı sallıyorum. "Hayır. Tanımıyorum. Siz onu benim tanımıyorsunuz."

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Cebinden katlanmış bir kağıt çıkarıyor ve kağıdı hemen tanıyorum çünkü evde buna benzer birçok notum var.

"Bu senin için bırakılmıştı. Üzgünüm ama odasında bulduğumda okudum. Polis de okudu. Senin için olduğu için sana verip veremeyeceğimi sordum. Eğer yaşamıyorsa, kanıt sayılır. Polis fotoğrafını çekti ve bu bir gün internete düşerse hiç şaşırmam. Böyle şeyler gerçekten çirkinleşiyor."

Notu ondan alırken kalbim o kadar hızlı ve sert atıyor ki sanki göğsümden fırlayacakmış gibi hissediyorum.

"*Yaşamazsa* ne demek?" Zayıfça sordum.

"Çok fazla sakatlığı var. Daha önce doktorlarla konuştuğumda atlatacağından umutluydular ama yine de komplikasyonlar olabilir. Bence notu okumalısın." Ayağa kalkıyor. "Ben şuraya oturacağım ama sen bunu okurken seni yalnız bırakmayacağım. Üzgünüm ama bunu yapmayacağım."

Başımı sallıyorum ve notu yavaşça açmadan önce onun uzaklaşmasını bekliyorum.

Uğur böceği,

Yaptıklarım için özür dilerim. Çok yorgunum ve başım ağrıyor. Artık seslerle savaşamıyorum. Çok denedim ama yapamıyorum. Herkesi hayal kırıklığına uğrattım. Dünya benden nefret ediyor. Herkesi incittim. Özellikle de sen. Bu Affedilemez. Senin ve Lyric'in mutlu olmanıza ihtiyacım var. Seslerin ve Canavarlar seni de yakaladı. Sesleri gittikçe yükseliyor, gittikçe yaklaşıyorlar. O kadar gürültülü ki artık kendi düşüncelerimi bile duyamıyorum. Eminim sen de kafamın içinde duydum. Her zaman kafam çok karışık. Her şeyi hatırlamak çok zor. Bunun acısı beni öldürüyor. Beni öldürüyor.

Lütfen Lyric'e onu sevdiğimi söyle. Onu hayatıma soktuğun için teşekkür ederim. Acorn'u sevdiğin için teşekkür ederim. Bebek için çok üzgünüm. Sanırım o da benim gibi hastaydı ve sesleri çoktan duymuştu. Beni her zaman sevdiğin için teşekkür ederim.

Bana umudun bir şey olduğunu gösterdiğin için. Bana bir şans verdiğin ve ruhumu sakinleştirdiğin teşekkür ederim. Seni sevmeme izin verdiğin için teşekkür ederim. Buraya kadar senin sayende gelebildim. Beni sen ayakta tuttun. Beni savaşmaya zorladın, ama ben güçlü değilim.

artık yeterli değil. Keşke olsaydım.

Seni izleyeceğim, . Her zaman seninle olacağım. Sessiz, sevildiğimi ve önemsendiğimi hissettiğim tek yer sensin. Sonsuza dek seni seveceğim. Ben Seni asla terk etmeyeceğim.

Çok üzgünüm, bebeğim. Çok daha iyisini hak ediyorsun. Sahip olduğumuz her şeyi sevdim, ama hiçbirini hak etmiyorum.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Artık uçacağım, özgür olacağım. Benim için mutlu ol. Tüm kötülükleri yok edeceğini söylüyor.
Seni yarın olmayacakmış gibi seviyorum. Her zaman. Her zaman. Her zaman.
Mavi

Kalbim kırıldı, paramparça oldu ve tüm parçaları yanan midemin çukuruna düştü.

Yanılmışım. Mavi'yi tanımıyordum. *Bu* Mavi′yi değil. Gözyaşlarım notun üzerine düşüp kelimeleri bulanıklaştırarak küçük su birikintilerine dönüştürürken, kimi tanıdığımdan emin değilim.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

CHAPTERFIFTY-FOUR

Blue'nun kırık kalbinin yanında benim kırık kalbim hiçbir şey. Kırık bir ayak bileği, kırık bir bacak, dört kırık kaburga, kırık bir bilek, çıkık bir omuz, kırık bir kafatası ve vücudunun yüzde seksenini kaplayan çürükler ve yırtıklarla hastane yatağında yatıyor.

Tüm bunları sadece doktor bize söylediği için biliyorum.

Vücudunda kas gevşeticiler, uyku hapları, anti-depresanlar ve ağrı kesiciler bulmuşlar. Reece aynı hapları Blue'nun odasında da bulduklarını doğruladı - bazıları Evan Von Bleu'ya yazılmış reçeteli şişelerdeydi.

Blue'nun ağzına hap koyduğunu hiç görmedim ve şimdi onları benden sakladığını ya da birlikte olduğumuzda hiç almadığını merak ediyorum.

Doktor ayrıca Reece ve bana Blue uyanıkken, ki bu çok uzun sürmedi, bir dakika gülüp bir dakika ağladığını söyledi.

Bunu duymak beni hem yıkıyor hem de dehşete düşürüyor. Ona neler oluyor?

"Onu görebilir miyiz?" Doktora sordum. Onu kendi gözlerimle görmeli, dudaklarımı dudaklarına değdirmeli, nefes alışını duymalıyım. Hayatta olduğunu kendim görmeliyim.

"Hayır. Daha çok erken."

Çok mu erken? Çıldırdı mı? Çok uzun zaman oldu.

Bir adım öne çıkıyorum. "Ben onun nişanlısıyım. Lütfen onu görmeme izin verin. Eminim beni görmek istiyordur... Yaralı ve muhtemelen korkmuş durumda... Kendini daha iyi hissetmesini sağlayabilirim, onu rahatlatabilirim...."

Doktor başını sallar. "Özür dilerim ama psikolojik değerlendirmeden geçene kadar ziyaretçilere izin veremeyiz. Durumunuzu anlıyorum, Bayan Karel, ve ben

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

bunun zor olduğunu biliyorum." Reece'e bir bakış atıyor. "Ayrıca, onu soran ve görmek isteyen, muhtemelen odasına gizlice girip bilgi almaya çalışan pek çok insanın olacağı bir hastayla karşı karşıya olduğumuzu da anlıyorum. Onu özel bir odaya taşıdık. Önceliğimiz Bay Von Bleu için en iyisini yapmak ve onu fiziksel ve zihinsel olarak iyileştirmek. Bununla birlikte, hepinizin kendinizi çok uzun bir iyileşme sürecine hazırlamanız gerektiğini düşünüyorum. Sadece fiziksel yaraları için değil, zihinsel ve duygusal iyileşmesi için de."

Zihinsel iyileşme mi? Blue çok yorgun ve stresle birleşen bir depresyon nöbeti geçirdi. Dinlenmeye ve grubun ve hayranların çılgın stresinden uzaklaşmaya ihtiyacı var. Bu onun için çok fazla. Muhtemelen herkes için çok fazla olurdu. O *deli* değil.

Bu doktor sevdiğim adam için *bir şeyler* yapmam gerektiğini anlamalı. "O zaman ona bir şeyler getirip hemşirenin vermesini sağlayabilir miyim? En sevdiği akşam yemeği ve kahvaltı gibi? Ya gitarı? Odasında her zaman en sevdiği gitarıyla uyur."

"Diyet konusunu yarın konuşabiliriz ama yemeğe ilgi duyması için birkaç gün geçmesi gerekecek. Odasında kendine zarar vermek için kullanabileceği herhangi bir nesne bulunduramaz. Odası temizlendi ve onu izlemesi için 24 saat nöbet tutan bir gardiyan var."

Gardiyan mı?

"O zaman neden onu izleyemediğimi anlamıyorum. Onunla oturmaktan çok mutluyum. Sadece kitap okuyacağım ya da televizyon izleyeceğim. Odasında bir yabancının olmasından hoşlanmayacaktır."

Doktor yerinden kıpırdamıyor. "Üzgünüm ama bunu yapmanıza izin veremeyiz. Ziyaretçi kabul ettiğinde, bu sadece onun onayıyla olacak. Ayrıca kendisine ya da bir başkasına zarar verebilecek her türlü nesne ve giysiyi çıkarmanız gerekecek. Hemşire tüm bunları sizinle birlikte gözden geçirecek."

"Tanrı aşkına, o bir suçlu değil." Doktordan Reece'e bakıyorum. Bunların hiçbirini anlamıyorum.

"Bunu anlıyoruz, Bayan Karel. Sizi temin ederim ki bunların hepsi onun kendi güvenliği için. Size eve gidip biraz dinlenmenizi öneririm, yarın nasıl olduğuna bakarız. Emin ellerde olduğuna söz veriyorum." Elindeki plastik bir torbayı bana uzattı. "Bunlar onun eşyaları."

Reece beni ana lobiye geri götürdü. "Oteline gitmeli, biraz yemek yemeli ve kızını aramalısın. Geç oldu ve hepimiz çok yorgunuz. Yarın sabah burada buluşabiliriz. Belki birilerini ikna edebiliriz.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

doktorlar onu görmemize izin verdiler. Biz de bir açıklama yapmak zorunda kalacağız, zira belli ki diğer randevularımız iptal edilmiş . Vic'le bu konuyu konuşacağım."

Gitmek istemiyorum. Kıçımı Blue'nun odasının kapısının hemen önüne park etmek ve ona olabildiğince yakın olmak istiyorum. Uyanır uyanmaz beni yanında isteyeceğini biliyorum ve bir an bile yalnız hissetmesini istemiyorum. Burada olduğumu bilip bilmediğini bile bilmiyorum.

"Reece, lütfen onun hakkında kötü bir şey yazılmadığından emin ol. Kimsenin ne olduğunu bilmesine gerek yok, değil mi? Herkese bunun bir kaza olduğunu söyleyebilir misin?"

Blue, kendi canına kıymaya teşebbüs ettiğinin tüm dünya tarafından bilinmesini asla istemez. Özellikle de itibarını düzeltmek için o kadar uğraştıktan sonra. Ve Lyric'in bunu okumasını ya da duymasını asla istemiyorum. Bu onu tamamen yıkar.

"Elimizden geleni yapacağız ama böyle şeyleri sır olarak saklamak gerçekten zor, Piper. Mavi kolayca tanınabilir ve eminim en az elli hastane personeli onu çoktan görmüştür. O insanları susturamayız. İstedikleri kadar çene çalabilirler."

"Bu delilik. Hastalar hakkında konuşmaları yasadışı ve etik dışı değil mi? Ve isimlerini vermeleri?"

"Evet öyle, ama hastanenin bilgiyi kimin sızdırdığını bulması imkansız olacak. Haberlerin tek söylemesi gereken 'bir kaynak önerdi' ya da 'olası intihar girişimi'. Avukatlarımız söylentileri durduramıyor ve iyi bir hikaye için tek ihtiyaçları olan da bu. Ünlü olmaya yaklaştığınızda gerçek mahremiyet diye bir şey kalmıyor."

"Bu korkunç." Tiksindim. "Onu neden göremediğimi anlamıyorum. Onu rahatsız etmeyeceğim, sadece yalnız kalmaması için yanında olmak istiyorum."

"Biliyorum ama protokol böyle. İntihara teşebbüs etti. Sesler duydu, bir avuç hap aldı ve çatıdan atladı. Etrafta öylece dolaşmasına ve insanların odasına girip çıkmasına izin vermeyecekler. Herhangi birimiz onun için tetikleyici olabiliriz. Bunu tekrar deneyebilir. Onu korumak zorundalar. Bizden bile olsa."

Her şey yavaş yavaş dank etmeye başladığında ona göz kırpıyorum. Sanırım şimdiye kadar şoktaydım, bir tür otomatik pilotta çalışıyordum, sadece aklımı kaybetmeden ve dağılmadan her şeyi atlatmaya çalışıyordum.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Ama Reece'in sözleri beni sersemlikten çıkarıp korkutucu ve sert gerçekliğe sürükledi.

Blue kendini öldürmeye çalıştı.

İçinde o kadar korkunç, o kadar korkutucu ve o kadar ezici duygularla mücadele ediyordu ki, bunlardan kaçmak için kendi hayatına son vermek istedi ve ben bunu hiç bilmiyordum bile. Mücadelesine dair küçük işaretler gördüm ama böylesini görmemiştim. *Sesler* duyduğunu söyledi. Bunun ne anlama gelebileceğini düşündüğümde tüylerim diken diken oluyor. Ve tüm bunlar ne kadar zamandır devam ediyor? Benimle bu konuda hiç konuşmadı. Bana ya da bir başkasına ona yardım etme şansı vermedi. Veda bile etmedi.

Beni terk edecekti. Tekrar.

Sonsuza kadar.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

CHAPTERFIFTY-FIVE

Lanet kuş yalan söyledi.

Ben uçamam.

Gökyüzüne özgürlüğü ve huzuru bulmadım.

Peki şimdi nerede, bitmek bilmeyen alayları ve vaatleriyle?

Çatıdan düştüğümden beri ondan tek bir ses duymadım. Kıçıma özgürlük, dangalak. Beni daha da kötü becerdin.

Bana ne yaptığına bir bak. *Bize* ne yaptığına bak.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

CHAPTERFIFTY-SIX

Hastanede olmaya dayanamıyorum. Kokusu bile midemi bulandırıyor. Havada ve her türlü yüzeyde gizlenen mikroplar da cabası. İçimdeki mikrop fobisi yüksek alarmda. Ellerimi o kadar çok yıkadım ki cildim kuru ve çiğ.

Endişe ve ağlama krizleri dinlenmeme ya da uyumama izin vermedi ve neyse ki Ditra neredeyse tüm gece boyunca telefonda benimle kaldı ve ağlamaklı tiradımı dinledi. Blue ile olan tüm geçmişimi kafamda canlandırmaktan kendimi alamıyordum. Her anıyı, söylenen her kelimeyi, her eylemi ve tepkiyi analiz ettim. Eminim kafamda bir şeylerin yanlış gittiğine dair çanları çaldıracak büyük bir ipucunu kaçırmış olmalıydım, ama kaçırmadım.

Kaçırdığım şey yüzlerce küçük ipucuydu. Bazıları zekice gizlenmişti, bazıları ise şimdi aradığımda gün gibi ortadaydı ama o zamanlar hiç de açık değildi. Tüm kalbim ve ruhumla sevdiğim adam, benim bile anlayamadığım şekillerde mücadele ediyordu ve bunun devam ettiğine dair hiçbir fikrim yoktu.

Boğazıma yutkunamadığım bir üzüntü ve pişmanlık yumağı oturdu. Blue'yu hayal kırıklığına uğrattım, acısına karşı kör ve sağırdım ve neredeyse onu kaybediyordum.

Nasıl bilemedim? Benim sorunum neydi?

Şimdi merak etmeden duramıyorum; gerçekten mutlu muydu, yoksa tüm bunlar yarattığı bir serap mıydı?

Ditra dün gece "Bir insanı asla gerçekten tanıyamazsınız" dedi. Belki de haklıdır.

Yıllar boyunca Blue ve ben saatlerce konuştuk. Birbirimize akla gelebilecek her şekilde dokunduk, iki insan kadar yakın olduk.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

mümkün olabilir. Onun tadına baktım, onu yuttum, onunla uyudum, onunla uyandım. Onunla güldüm ve onunla ağladım.

Peki onun bu yönü nasıl gözden kaçtı? İlişkimiz yüzünden dikkatim hep çok mu dağınıktı da fark edemedim? Görmeyeyim diye dikkatimi bilerek mi dağıttı?

Reece ve ben sabah dokuzda hastanede buluştuk ve hemşire bize sadece Blue'nun durumunun stabil olduğunu söyleyebildi çünkü doktor bizimle konuşmak için müsait değildi. Öğlene kadar bekleme odasında bekliyoruz, Reece beni bir şeyler yemek için hastanenin kafesine gitmeye ikna ediyor. Yemekte bana kendisinin de bütün gece aynı soruları sorduğunu ve kendini hırpaladığını itiraf ediyor.

Belirlediğimiz bekleme odasına doğru yürürken Reece kısa bir süre duruyor ve hastanenin ana lobisinde duran, resepsiyon masasının üzerine eğilmiş bir kadına bakıyor.

"Lanet olsun," mırıldanıyor nefesinin altında. "Geldiğine inanamıyorum."

Gözlerimi kısarak bana belli belirsiz tanıdık gelen uzun, simsiyah saçlı kadına bakıyorum. Ellili yaşlarının başında, güzel ve çok iyi giyimli görünüyor, üzerinde bir sınıf ve kontrol havası var.

"Onu hemen görmek istiyorum." Hemşireyi azarladığını duyabiliyorum. "Hemen doktoru çağır. Benim kim olduğumu biliyor musun? *Onun* kim olduğunu?"

"Kim o?" Reece'e bakarak soruyorum. Onu daha önce gördüğümü biliyorum ama yüzünü bir türlü çıkaramıyorum.

"Bu Ellie Von Bleu, opera sanatçısı."

Kafamı şaşkınlıkla sallıyorum, kim olduğunu bilmiyordum ama tabii ki soyadını biliyordum.

"Blue'nun kız kardeşi," diye ekliyor Reece, sanki bunu zaten bilmem gerekiyormuş gibi.

Aman Tanrım. Birden aklıma geldi. Yıllar önce parkta gördüğüm kadın. Blue'nun sohbet etmek için durduğunu söylediği kadın. Acorn'a tenis topu vermişti.

Oda dönüyor ve ben denge için Reece'e yaslanıyorum. Blue'nun bir kız kardeşi olduğunu bilmiyordum. Ondan hiç bahsetmemişti - parktaki o gün dışında, onu sadece ara sıra konuştuğu bir kız olarak tanımlamıştı.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Ondan hiç bahsetmedi," diyorum. "Onun burada olduğunu nereden biliyor ki?"

"Dün gece onu aradım. Bir şey söylemedim çünkü gerçekten geleceğinden emin değildim."

Ona artan bir öfkeyle bakıyorum.

"Bana söyleyebilirdin. Her şeyden haberim olmak zorunda mı? Ben onun nişanlısıyım ve neler olup bittiğine dair hiçbir fikrim yok. Şimdi de akrabaları ortaya çıkıyor ve kendimi aptal gibi hissediyorum."

Bir hayal kırıklığı nefesi üflüyor. "Özür dilerim, gerekmedikçe ortalığı daha fazla karıştırmak istemedim. Sana söyledim, geleceğini sanmıyordum. Birbirlerini yıllardır görmediler."

"Yine de bana söylemeliydin. Benim hakkımda ne düşünecek? Kardeşiyle nişanlıyım ve onu arayan ben bile değildim çünkü varlığından bile haberim yoktu!"

Koluma girerek beni lobide Ellie'ye doğru götürüyor ve ona ne söylemem gerektiği konusunda hiçbir fikrim yok. Müstakbel baldızımla tanışmanın en berbat yolu bu. Benim tam bir hoppa olduğumu düşünecek.

"Piper, güven bana, senin hakkında kötü düşünmeyecektir."

Resepsiyon masasının arkasındaki kadına sinirlenmiş gibi görünüyor ve biz yaklaşırken bize doğru dönüyor.

"Reece," diye haykırıyor sesindeki rahatlamayla. "İşte buradasın. Bir haber var mı? Bu insanlarla hiçbir yere varamıyorum."

Kucaklaşırlar ve kadın önce adamın bir yanağını, sonra diğer yanağını öper.

"Doktoru bekliyoruz. Sadece yiyecek bir şeyler almaya gittik."

Reece'in yanında garip bir şekilde duruyorum, kendimi kaybolmuş ve küçük hissediyorum. Ellie uzun boylu ve çok güzel, gözleri de Blue'nunki gibi, beni bir aşağı bir yukarı süzüyor.

"Sen Piper olmalısın," diyor. İçimi bir korku kaplıyor. Ya beni suçlarsa? Ben Blue'nun nişanlısıyım, onu mutlu etmesi gereken kişiyim. Ya Blue'ya onu mutsuz edecek bir şey yaptığımı düşünüyorsa? Mutlu bir şekilde aşık olan ve düğün planlayan insanlar intihara . Ya herkes gizliden gizliye beni suçluyorsa? Ya haklılarsa?

Yutkunup başımı sallıyorum ve o da beni kucaklayıp yanaklarımdan öperek şaşırtıyor.

"Nasıl dayanıyorsun? Kesinlikle paniklemiş görünüyorsun." Ellerimi kendi elleriyle tutuyor ve yüzümü kendi yüzündeki şefkatle arıyor. "Bu kadar genç olmanı beklemiyordum."

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Değilim," diye cevap veriyorum. "Sadece çok kısayım."

Başını arkaya atıyor ve gülüyor. "Çok tatlısın. Blue'nun seni neden çekici bulduğunu anlayabiliyorum. Terbiyesizliğimi bağışlayın, yorgun ve stresliyim ve uzun süredir havasız bir uçaktayım ve tüm bunlar çok beklenmedik." Başını kaldırıp Reece'e bakıyor. "Ama sanırım gerçekten öyle değil, değil mi? Yani, hepimiz Blue'yu tanıyoruz..."

Tanıyor muyuz? Aramızda Mavi'yi tanıyan var mı?

Doktoru beklemek için birlikte bekleme odasına gidiyoruz. Daha önce orada olan Koler ve Vic artık yoklar, bu yüzden oda bize kalıyor.

"Durumu stabil mi?" Ellie koyu kahverengi deri ceketini çıkararak soruyor. "En azından bu kadarını biliyor muyuz?"

Reece başını sallıyor. "Evet. Birkaç kırık kemiği var ve çok hırpalanmış ama bize durumunun stabil olduğunu söylediler."

"En azından fiziksel olarak mı?" diye ekliyor, mükemmel kaşlarını

kaldırarak. "Evet."

Pencerenin yanındaki küçük yuvarlak masada karşımda oturuyor ve kendimi biraz köşeye sıkışmış hissediyorum çünkü sadece yalnız kalmak ve düşüncelerimi toparlamak istiyorum. Hâlâ Blue'nun intihara meyilli olabileceği bir anı saptamaya çalışıyorum.

"Seni hatırlıyorum," diyor. "Seni parkta Blue ve köpeğiyle gördüm. Bizi tanıştıracağını umuyordum ama öylece yürüyüp gitti..."

"Ben de seni hatırlıyorum. Bana senin sadece arada sırada konuştuğu bir kız olduğunu söylemişti."

Başını sallıyor ve dudaklarını büzüyor. "Elbette öyle yaptı. Ve eminim o zamanlar buna inanıyordu."

"Hafızasını kaybettiğini mi söylüyorsun?"

"Hayır, zaman zaman gerçeklikle tam olarak temas halinde olmadığını söylüyorum."

Acaba hangisi daha kötü; bir şeyleri hatırlayamamak mı, yoksa anılarınızın gerçek olup olmadığını bilememek mi?

"Parktaki o gün, senin onun kız kardeşi olduğunu biliyor muydu? Yoksa bilmiyor muydu? Üzgünüm ama bu çok kafa karıştırıcı. Bana bir erkek kardeşi olduğunu söyledi ama kız kardeşinden hiç bahsetmedi."

Ellie basitçe, "Bizim bir kardeşimiz yok," diyor.

Blue'nun bir ağabeyden bahsettiğinden eminim.

Gözlerimi ona diktim. "Bana bir ağabeyi olduğunu ve küçükken onu ot içmeye başlattığını söyledi."

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Bu doğru değil."

Ona ve Reece'e bakıyorum, Blue'nun sahip bile olmadığı bir kardeşten bahsetmesinden hiç etkilenmiş görünmüyorlar. "Neden bu konuda yalan söylesin ki?" diye soruyorum.

"Ona göre bu bir yalan değil. Hayali bir arkadaşı olan bir çocuk gibi. Arkadaşının gerçek olduğuna inanır, ta ki sonunda gerçek olmadığını anlayana kadar. Blue her zaman neyin gerçek neyin kafasının içinde olduğuyla mücadele etti."

Başım ve kalbim birlikte çarpmaya başladı. Benim gerçek olmadığımı düşündüğü zamanlar olmuş olabilir miydi?

"Açıkçası bunların hiçbirini anlamıyorum," diyorum. "Bazen biraz garip davranıyor ama orada olmayan insanlarla konuştuğunu, halüsinasyon gördüğünü ya da çılgınca bir şey yaptığını hiç görmedim. Çok başarılı bir kariyeri var ve harika bir baba."

Ellie'nin yüzünde sempatik bir gülümseme belirir. "Bence bunu saklamayı iyi öğrendi, Piper. Bu yüzden içki içti ve uyuşturucu kullandı, kafasındaki tüm bu çılgınlığı durdurmaya çalışmak için. Ve bu onun kafa karışıklığını maskeledi. Zihnini meşgul etmek için yürüyordu."

Sandalyemde arkama yaslanıp kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum. "Hayır. Bunların hiçbirine inanmıyorum. Madde bağımlılığı sorunu olduğunu biliyorum ama Blue deli değil."

"*Deli* olduğunu söyleyemem ama bence o çatıdan atlayıp kendini bu hastanede bulması muhtemelen başına gelen en iyi şeydi."

Şok ve öfke içinde çenem düştü. "Şu anda ciddi misin? Neredeyse ölüyordu!"

"Biliyorum ve ölmediği için çok şanslı. Ama şimdi ihtiyacı olan yardımı alacak ve gerçek bir teşhis konacak. Hayatı boyunca kaçtığı bir şey."

Bu kadına güvenmemeye ve sevmemeye başlıyorum. Neden burada ki? Blue'yu önemseyip önemsemediğini anlayamıyorum.

Zarif çenesini sol elimdeki nişan yüzüğüne doğru sallıyor. "Çok güzel bir yüzük," diyor.

Elimi geri çekiyorum, yüzüğün anlamını bir şekilde benden alacağından korkuyorum.

"Teşekkür ederim. Bana sürpriz yaptı. Gruptan ayrıldıktan sonra işler yoluna girer girmez evlenmeyi planlıyorduk. Birlikte küçük bir kızımız var. Birbirlerine tapıyorlar."

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Biliyorum. Reece beni dolduruyor. Blue'nun hayatına girmesine izin verdiği tek kadın sensin. Seni çok seviyor ve sana çok güveniyor olmalı."

"Evet," diyorum, gözyaşlarım başlamak üzereyken. "Seviyor. Ve ben onu seviyorum.

Onu yıllardır seviyorum."

Mavi gözleri anlayışla yumuşuyor. Yoksa acımayla mı? Bilemiyorum. "Sevdiğini görebiliyorum ve onun da seni sevdiğinden hiç şüphem yok. Seni üzmeye çalışmıyorum Piper, ama neyle karşı karşıya olduğunu bilmen gerekiyor ve bu konuda hiçbir fikrin olduğunu sanmıyorum. Söyle bana, Blue sana hiç çocukluğundan bahsetti mi? Mesela ergenlikten önce?"

Öyle mi? *Düşün, düşün, düşün.*

Ona isteksizce cevap veriyorum. "Hayır. Vermedi."

"Ben öyle düşünmüyordum. Mavi doğduğunda on altı yaşındaydım. Annemizin pek çok sorunu vardı. Bipolar bozukluğu, şizofrenisi, depresyonu vardı ve mani dönemleri geçiriyordu. Bırakın iki çocuğu, hiç çocuk sahibi olmamalıydı. Hayatının ilerleyen dönemlerinde de bebek sahibi olmamalıydı. İlaçlarını kullanırken biraz işlevsel, eğlenceli ve sevgi doluydu. Ama ilaçlarını bıraktığında, çoğunlukla aklını kaçırıyordu."

Kendimi nefes almaya zorluyorum ve Ellie bana daha fazlasını anlatırken onu dinliyorum. "Babamız içkiciydi ve açıkçası küfürbaz bir pislikti. Akıl hastası bir eş ve iki çocukla başa çıkacak donanıma sahip değildi. Çok küçük yaşta ikisinden de uzak durmayı ve kendi başımın çaresine bakmayı öğrendim. Yeterince büyüdüğümde, şehirde çalıştım ve tüm paramı biriktirdim, böylece kendi evimi alabilir ve onlardan mümkün olduğunca uzaklaşabilirdim. Sonra Evan doğdu ve birden kimsenin bakmak istemediği bir bebek oldu. Neyse ki son derece sessiz bir bebekti. Hatırladığım kadarıyla çok sessizdi. Hiç ağlamaz ya da gürültü yapmazdı. Beşiğinde ya da yerde öylece yatar, tavana ya da pencereden dışarı bakardı. Annemiz bazen günlerce onu beslemeyi ve o da hiç ses çıkarmazdı. Sadece beklerdi."

"Bu korkunç..." Neredeyse çığlık atacaktım. "Bu çocuk istismarı."

"Evet," diye kabul ediyor. "Öyleydi. Onunla ilgilenmeye çalıştım. Kulağa korkunç geldiğini biliyorum ama o zamanlar gençtim ve işin ciddiyetini gerçekten anlamamıştım. Sanırım inkar ediyordum ve ne yapacağımı gerçekten bilmiyordum."

Kendimi aynı durumda bir genç olarak hayal etmeye çalışıyorum. Ben olsam ne yapardım?

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Annemiz kuşları severdi," diye devam ediyor ve kalbim mideme iniyor çünkü bunun nereye gittiğini zaten biliyorum. *Zaten biliyorum.* "Onlara takıntılıydı ve satın aldığı ya da kurtardığı farklı türlerde kuşları vardı. Ve iyi olduğu zamanlarda onlara ve Evan'a harika bakardı. Evan onun ruh halindeki büyük değişimleri ve dengesiz davranış farklılıklarını anlayamayacak kadar küçüktü ve iyi anne ile kötü annenin iki farklı insan olduğuna inanıyordu. Annesi de buna inanmasına izin verdi."

"Teyze mi? İyi annemin teyze olduğunu mu düşünüyordu?" Sesim titriyor.

Onaylarcasına başını sallıyor. "Evet. Harika, havalı bir teyze. Evan kuşlar için çıldırırdı. Kuşlarla gerçekten vakit geçirmeye başladığında sanırım dört ya da beş yaşındaydı. Hâlâ konuşmuyordu, aslında Evan'ın neredeyse altı yaşına gelene kadar konuşmaya başladığını sanmıyorum. Bütün gün verandada kuşlarla oturur, onların cıvıltılarını dinler, onlarla birlikte cıvıldar, küçük şarkılarını taklit eder ve bu eski defterlere bir şeyler yazardı. Bir gün onu büyük kafeslerden birinde en sevdiği kuşla birlikte cıvıldaşırken ve bir şeyler yazarken buldum ve hiçbir şey için dikkatini çekemedim. Kuşun kendisiyle konuştuğunu sanıyordu ve sanırım ne dediğini gerçekten anladığına inanıyordu ve bana adının Evan değil, Mavi söyledi. Kendi dünyasındaydı ve o anda anladım ki boku yemişti. Ya annemizin sahip olduğu şey ona miras kalmıştı ya da annemiz onu delirtmişti ya da belki de her ikisiydi. Bilemiyorum. Sonunda taşındım ve haftada bir gidip onu kontrol ediyordum ve çoğunlukla iyi görünüyordu. Okuldaydı, yanında eski bir gitar taşıyordu ve hala kuşlarla takılıyor olsa da artık kafeste değildi. İyi düşünmüştüm. Tuhaftı, içine kapanıktı ama iyi görünüyordu ve tehlikede değildi."

"Küçük bir çocuğu bir durumda mı bıraktınız?"

"Yaptım ve hep pişman oldum ama ne yapacağımı bilemedim. Onlardan korkuyordum."

"Ona yardım etmeliydin. Devlet onu alır ve koruyucu aileye verirdi, değil mi?"

"Evet," diye katılıyor Reece. "."

"Onun elimden alınmasını *istemedim*. Bunun bencilce olduğunu ve yanlış olduğunu biliyorum ama onun elimden alınmasını istemedim. Onu seviyordum. İyi olacağını düşündüm. Benim gibi olacağını ve bunu atlatıp gidebildiği zaman gideceğini düşündüm."

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Bu kadını boğmak istiyorum. Ergenlik çağında olması umurumda değil, doğruyu yanlışı biliyordu ve küçük kardeşine yardım etmeliydi, onu ona bakamayan ebeveynlerinin yanına bırakmamalıydı.

"Belli ki iyi değildi!" Ben de öyle dedim. "Sen daha büyüktün, bir şeyler yapmalıydın."

Başını sallıyor, benimle göz temasını kesmiyor.

"Zamanda geriye gidip bunu değiştiremeyiz, Piper," diyor Reece yumuşak bir sesle. "Ellie kötü bir insan değil. O da sadece bir çocuktu."

"Bunu biliyorum ama-"

Araya giriyor. "İnanın bana, hayatım boyunca bu konuda kendimi çok kötü hissettim. Yaşlandıkça ona yardım etmeye çalıştım. O zamana kadar, durumda olduğunu biliyordum. Onunla her konuşmaya çalıştığımda ya bana siktirip gitmemi söyledi ya da kim olduğumu bilmiyormuş gibi davrandı. Sonra evden çıkıp barakaya taşındı, sonra arkadaşlarıyla yaşamaya başladı ve yine iyi olacağını düşündüm. Daha sonra babamız bir daha haber alamamak üzere çekip gitti, annemiz vefat etti ve ona o evi bıraktı, o da öylece bıraktı. Yakınlarda oturuyordum, onu şehirde sürekli köpeğiyle dolaşırken ve para için gitar çalarken görürdüm ve ona yardım etmek, benimle eve gelmesini sağlamak için çok uğraşırdım ama ona ulaşamazdım. Bana başının ağrıdığını ve seslerden yürüyüp yağmuru ve kuşları dinlemesi gerektiğini söylerdi ve bazı günler tamamen normal görünürdü ve güzel bir sohbet eder ve köpekle oynardık. Kafası mı güzeldi yoksa annemiz gibi hasta mıydı asla bilemedim ve onu doktora gitmeye ikna edemedim. Birçok kez denedim. Neden böyle sokaklarda yaşamayı seçtiğini bilmiyorum. Bir evi vardı, parası vardı, ben vardım. O sadece yalnız kalmak istedi."

"Bekle," diye araya giriyorum. "Amherst'teki verandalı evin -arka bahçesinde kulübe olan- onun olduğunu mu söylüyorsun?"

Başını sallıyor. "Evet. Yıllardır onun. Orada öylece duruyor, parçalanıyor. Annemizin kendi ailesinden kalan ve ikimize bıraktığı epeyce bir parası vardı ve bildiğim kadarıyla ona hiç dokunmadı. Hayatını düzene soktuğunda ve kendine harika bir kariyer yaptığında evi ya restore edeceğini ya da satacağını düşünmüştüm ama hala orada duruyor."

O eski, kirli kulübede yaşadığı süre boyunca, Blue eviydi.

"Kendimi hasta hissediyorum," diyorum ellerimi teslimiyetle havaya kaldırarak. "Tüm bunlarla başa çıkabilir miyim gerçekten bilmiyorum."

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Reece ayağa kalkıyor ve gelip sandalyemin yanında diz çöküyor. Kollarını bana doluyor ve ben ağlarken bana sarılıyor ve ben sadece yok olmak istiyorum. Kafam karışıklık ve korku içinde yüzüyor. Blue gerçekten deli mi? Onu tanıdığımdan beri deli miydi? Buna inanamıyorum.

Ellie'nin bana uzattığı peçeteyle yüzümü siliyorum. "Peki ya Lyric?" Titreyerek soruyorum. "Bu kalıtsal mı? O da hasta olabilir mi?"

"Hayır," diyor Reece çabucak. "Hayır. Lyric iyi."

Haklı olmalı. Lyric hiç garip davranmadı. Zeki, yaratıcı, sevecen, sosyal ve tamamen normal biri.

Bekleme odasının kapısı açılır ve Blue'nun doktoru içeri girer.

Sonunda.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

CHAPTERFIFTY-SEVEN

Çok kızgınım.

Fuming.

Doktor sadece Ellie'nin Blue'yu görmesine izin verdi, çünkü o aileden biri. Ben değil - onu sonsuza dek seven ve ne olursa olsun yanında duran, ağlayan ve endişeden çıldıran ve çocuğunun annesi olan kadın.

Küçük odada adımlarken Reece'e "Buna inanamıyorum," diyorum. "Orada onunla birlikte olmalıydık. Onunla değil. Ondan hoşlanıyor mu ki?"

"Belki de ondan hoşlanmaması daha iyidir."

Adım atmayı bırakıp aklını kaçırmış gibi ona bakıyorum. "Bu da ne demek oluyor?"

"Muhtemelen bizi görmeye hazır değil çünkü bizi önemsiyor ve bizim de onu önemsediğimizi biliyor. Onun için yüzleşmenin oldukça zor olacağını tahmin ediyorum. Özellikle de seninle."

Tanrım. O haklı.

Ellie bekleme odasına döndüğünde gideli yirmi dakikadan fazla olmamıştı. Açlıktan ölmek üzere olan vahşi bir hayvan gibi üzerine atladım.

"O nasıl? İyi mi? Çok acı çekiyor mu? Ne söyledi?" Reece koluma dokundu. "Piper, ona bir saniye ver."

Ona bir saniye veriyorum.

Sandalyelerden birine çöküyor ve iç çekiyor. "Alçılar, bandajlar, kesikler ve çürüklerle dolu. Kasırga geçirmiş gibi görünüyor. Korkunç."

"Aman Tanrım..."

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Ama o iyi olacak." Elimi tuttu. "İyileşecek, belki yüzündeki kesik için biraz estetik ameliyat olacak, ama yeni gibi olacak, Piper. Elbette biraz zaman alacak ve fizik tedaviye ihtiyacı olacak ama vücudu iyileşecek."

"Güzel," diyor Reece rahatlayarak, ama ben hâlâ estetik ameliyat yorumuna takılmış durumdayım. Ne kadar derin kesilmişti? "Hiç konuştu mu?"

"Çok az. Beni gördüğüne şaşırmış gibiydi, ki bunu bekliyordum. Her zamanki tavrı hala devam ediyor."

"Ama ne *dedi*?" Sabırsızlıkla soruyorum.

"Eğer gerçekten bilmek istiyorsan, her şeyi berbat ettiği gibi bunu da berbat ettiğini söyledi."

Reece alay ediyor ve başını sallıyor. "Çok tipik," diyor.

Nutkum tutuldu. Blue gerçekten de yaşamanın bir başarısızlık olduğunu mu düşünüyor? Bu, ölmüş olmayı dilediği ve hâlâ ölmek *istediği* anlamına mı geliyor?

Neden?

"Seni görmek istedi," diyor Ellie Reece'e, kalbimi daha da parçalayarak. "İçeri girmeden önce hemşireyi görmelisin, o sana neleri çıkarman gerektiğini söyleyecek. Ayakkabı bağcıkların gibi. Ve ona bunu neden yaptığına dair sorular sormamamız, onu suçlayacak ya da üzecek herhangi bir şey söylememiz gerekiyor."

Reece'in odadan çıkışını izlerken şaşkınlık ve kalp kırıklığından ne diyeceğimi bilemiyorum.

Blue beni en son görmek istiyor olmalı. Bu yüzden Reece'i daha önce görmek istedi.

Ben.

"Onu böyle görmek istemezsin tatlım," diyor Ellie. "O öyle bir yakışıklı adam. Onu morarmış, şişmiş ve kesilmiş görmek istemezsiniz, inanın bana. Hoş bir manzara değil."

Gerçekten onu görmek istemeyeceğimi mi düşünüyor? Bu kadın daha önce hiç bir erkeği sevdi mi? "Ne olursa olsun onu görmek istiyorum, Ellie. Sadece onu sevdiğimi ve onun için burada olduğumu söylemek istiyorum. Bunu birlikte atlatacağımızı söylemek istiyorum, böylece artık bu konuda yalnız olmadığını bilecek."

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

CHAPTERFIFTY-EIGHT

Oops.

O atlayışı fena becerdim.

O zaman doğru gibi gelmişti. Hızlı. Kolay. Acısız. Mükemmel trajik ve dağınık bir son. Kuş yine benimle konuşuyordu. Bir süredir konuşmuyordu, ama sonra ortaya çıktı - ben bitkin, inişli çıkışlı ve çok bir haldeyken. Omzuma oturdu ve ne kadar korkak olduğuma dair internetteki tüm yorumları okumamı izledi. Grubu nasıl mahvettiğimi. Hayranların benden nasıl nefret ettiğini. Ne kadar zavallı olduğumu.

Hayatın iyi gittiğini düşünecek kadar aptaldım. Gruptan ayrılabileceğimi, sevgilimle evlenebileceğimi, her şeyden kaçabileceğimi ve sonsuza dek mutlu yaşayabileceğimi düşünecek kadar aptal mıydım?

Sessizce gidemeyeceğimi bilmeliydim. Sonra
kuş başladı.

Bu çılgınlığa bir son vermenin zamanı
geldi, Blue. Çok gecikti.
Kaçamazsın. Sana izin vermezler. Artık acı
çekmene gerek yok.
Kimse seni sevmiyor. Ben seviyorum ama.
Herkes senden nefret ediyor. Sen bir hayal kırıklığısın. Bir dönek. Bir ucubesin.
Piper ve Lyric senden utanacak. Geçmişte kalmış biri olacaksın.
Sadece sen ve ben olduğumuz zamanları hatırlıyor musun? Ne kadar güzel
olduğunu hatırlıyor musun? Buraya gel. Ağaçların yanına. Uçabilirsin!
Özgür olabilirsin!

Ve işte buradayım, her şey mahvolmuş, *onaylanmış ilaçlarla* uyuşturulmuş. Listemdeki birçok başarısızlığa bir yenisi daha eklendi. Kendimi hasta ve kesilmiş gibi hissediyorum.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Biri içime bir pencere açtı ve hepsi içeriye bakıyor, damarlarımdaki hastalık nehrini görüyorlar. Artık herkes sırlarımı biliyor.

Ben de aynı sebepten rahatlamış hissediyorum. Çünkü artık herkes gerçek beni biliyor.

Artık saklanmak zorunda değilim. Çok yorucuydu.

Artık benimle ilgilenecekler. Dinlenmeme izin verecekler. Belki her şeyi durdurabilirler.

Bu mümkün mü? Her şeyi durdurmak?

Reece kapının yanında duruyor, çok az tanıdığım kız kardeşinden sonra sırada. Kendisine aile demesine gülüyorum. Sanki bu unvan ona özel ayrıcalıklar veriyor. Seni hatırlıyorum, Ellie. Gidişini izledim.

Gülmemek için kendimi zor tutuyorum çünkü yargılayıcı gözler her yerde.

"Bok gibi görünüyorsun," diyorum Reece'e. O da sırıtıyor. "Sen de öyle."

"Uçamadığım ortaya çıktı."

"Yapabileceğini mi sandın?" diye soruyor yatağın yanındaki sandalyeye oturarak. Ayakkabı giymiyor ve ayakları yumuşak beyaz çoraplar içinde garip bir şekilde rahatlatıcı görünüyor.

"Kuş yapabileceğimi söyledi. Bu dünyanın dışına uçabileceğimi ve acı veren her şeyden uzaklaşabileceğimi söyledi."

"Kuş hakkında daha önce konuşmuştuk. Onun gerçek olmadığını biliyorsun." "Biliyorum. Ama bu sefer gerçekten gerçek gibiydi."

Sanki bu normalmiş ve ben 10. seviye bir deli değilmişim gibi başını sallıyor. En iyi arkadaşlar böyle yapar.

"Neden benimle konuşmadın? Sana hep yardım etmedim mi? Benimle konuşabileceğini ."

"Bilmiyorum. İyi olduğumu sanıyordum."

"Şimdi biraz yardım alacaksın, Ev."

Başımı sallıyorum ve kafatasımın arkasından alnıma doğru bir ağrı yayılıyor. Görüşüme dağılan yıldızları göz kırparak uzaklaştırıyorum.

"Piper seni görmek istiyor."

Bu kez acı göğsümden kalbime doğru bir hançer gibi saplanıyor.

"Hayır."

"Gerçekten çok üzgün. Bence bir dakikalığına seni görmesine izin vermelisin, böylece senin iyi olduğunu kendi gözleriyle görebilir."

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Hayır. Beni böyle görmesini istemiyorum." Ona sırtımı dönüyorum ve acı tüm bedenimi sarıyor. Beynim acıyor.

Kalbim acıyor.

"Hadi, Blue. Bunu ona yapma."

Köşedeki gardiyan Reece'e uyarıcı bir bakış atar.

dürtme. Pencereden atlayabilir.

Derin bir nefes alıyorum ve kaburgalarım acı içinde bağırıyor.

Acının her zerresi hak edildi.

"Ona benim için bir mesaj iletir misin? Yazmak için kalem kullanmama izin verilmediğine göre?"

"Evet. Tabii ki."

"Ona eve gitmesini istediğimi söyle."

"Mavi..." Gözlerini kapatıyor ama hayal kırıklığının gölgesini yakalamadan önce değil, yavaşça başını sallıyor. "Yapma bunu."

"Ona onu ve Lyric'i sevdiğimi söyle, ama kafam çok karışık."

Bana asi bir çocukmuşum gibi ters ters bakıyor. "Bunu zaten bilmediğini mi sanıyorsun? Kafanın sikilmiş olması umurunda değil. O seni seviyor. Açık ve . Ona her zamankinden daha çok ihtiyacın var. Sakın onu kendinden uzaklaştırma."

"Onu görmek istemiyorum."

Ona yaptıklarımdan dolayı gözlerindeki acıyı görmeme imkan yok. Atlayış beni öldürmedi ama ona yaptıklarımı görmek, içimi kurtçuklar gibi kemiren dayanılmaz suçluluk duygusundan kaçmak için tekrar denemek, bu sefer doğru yapmak istememe neden olacak. Geride bıraktığım insanlarla yüzleşmek, onların acılarına ve kafa karışıklıklarına yakından ve şahsen tanık olmak zorunda kalacağımı hiç düşünmemiştim. Kuş bana bunu söylemedi, o küçük pislik. Koyu renk analiz eden gözleri ve hayal kırıklığına uğramış kaşlarıyla Reece gibi. Ve Ellie*'nin "Bunun olacağını biliyordum*" suratı. Onda ne göreceğimi bilmek için Piper'ı görmeme gerek yok. Kalp ağrısı. İhanet. Mutlak korku. İnkâr. Aşkın pişmanlığı.

Hepsi benim yüzümden.

Küçük elf benzeri nişanlım günlerini internette araştırma yaparak geçirecek ve bir haftadan kısa bir süre içinde kendini bir hemşire ve psikoterapiste dönüştürecek. Bana yardım etmeyi hayatının amacı haline getirecek ve ben bunu yapmasına izin veremem. Onu tüm bunlara katlanamayacak kadar çok seviyorum. Beni bulmaya çalışırken kendini kaybetmesine izin veremem.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Onunla tanıştığım günden beri tek istediğim onun için gerçek bir erkek olmaktı. *Ona* bakabilecek biri. Ama bu hiçbir zaman olmadı.

Beni elinden geldiğince iyileştirdi bile. Yapabileceğini düşündüğümden de fazla. O benim tüm çatlaklarımı bir arada tutan yapıştırıcı ve bunun için onu sonsuz seviyorum. Ne yazık ki, eninde sonunda kendimi tekrar kıracağımı ve ona parçalardan başka bir şey kalmayacağını hep biliyordum.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

CHAPTERFIFTY-NINE

Ditra beni havaalanında bekliyor. Bagaj teslim alanında kollarını bana doladığı anda kontrolsüzce ağlamaya başlıyorum. Tekrar.

Reece, Blue'nun beni görmek istemediğini söylediğinde tam bir sinir krizi geçirdim. En yakın asansöre atladım, koridorda koştum ve Blue'nun özel odasının önünde nöbet tutan 1.80 boyundaki gardiyanı geçmeye çalıştım. Güvenlik görevlisi beni tek eliyle tuttu ve ağlayarak, çığlık atarak ve yalvararak hemşire istasyonuna taşıdı.

Ben de kolaylıkla kaçak bir hasta sanılabilirdim. *O kadar* kötüydü. Kontrolsüzce titriyordum. Dişlerim takırdıyordu. Kalbim hızla çarpıyor ve tehlikeli bir şekilde hızlanıyordu. Reece beni nazikçe asansöre yönlendirmeye çalışırken bacaklarım titriyor, başım hafifliyor ve nefesim kesiliyordu. Tam kapılar açılırken yere yığıldım ve bir süre sonra kendime ait bir odada uyandım. Büyük bir panik atak geçirdiğim teşhis edildi, üç gün boyunca sakinleştirici verildi, bir psikiyatristle görüştüm ve anksiyete ilaçları reçetesiyle taburcu edildim.

Tüm bunlardan sonra hâlâ Blue'yu görmeme izin verilmiyordu. Bir parçam Reece'in ona aklımı kaçırdığımı söyleyeceğini ve beni rahatlatmak isteyeceğini umuyordu. Elbette beynimin mantıklı tarafı Reece'in ona söyleyemeyeceğini anlıyordu ama bu korktuğum, kalbimin kırıldığı ve sevdiğim adamın bana hala hayatta olduğunu ve beni hala sevdiğini göstermesini istediğim gerçeğini değiştirmiyordu. Tüm öfke, korku ve kalp kırıklığımı gidermesi için ona umutsuzca ihtiyacım vardı.

Onun yerine ben de onun gibi yatağıma uzandım ve her şeyden kaçıp sonsuza kadar uyumayı diledim. Neyse ki yetmiş iki saat içinde kendime geldim.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Blue yapmadı.

Reece uçuş ayarlamalarımı yaptı. Ellie, Blue'nun transfer ayarlamalarını yaptı.

Ve işte buradayım, New Hampshire'a döndüm, havaalanında ağlıyorum.

Bir zamanlar sadece *Titanic* ve diğer hüzünlü filmleri izlerken ağlardım.

O kıza ne oldu?

Ditra saçlarımı okşayarak, "Sorun yok," diye yatıştırıyor. Keşke ona inanabilseydim ama hiçbir şeyin yolunda olduğunu düşünmüyorum ve hiçbir zaman da olmayabilir.

Lyric'i ne kadar özlemiş olsam da, Ditra'nın beni alması için onu havaalanına getirmediğine sevindim. Eminim dağınık olacağımı ve uçaktan indiğimde kendimi toparlamak için biraz zamana ihtiyacım olacağını biliyordu.

"Çok üzgünüm, Piper," diyor Ditra arabaya bindiğimizde. "İşlerin böyle gitmesini istemediğini biliyorum."

Torpido gözünden küçük bir paket mendil çıkararak, "Bu çok hafif bir ifade," diye cevap veriyorum.

"Yani seni görmedi ya da seninle konuşmadı mı? Hiçbir şey

yapmadı mı?" "Hayır. Konuşacağı tek kişi Reece."

Havaalanından çıkıyor ve mavi kamyonlu bir sürücünün önünü kesiyor, o da bize çarpıyor. Dee hiç oralı olmadı ve konuşmaya devam etti.

"Ne yapacaksın?"

"Ne yapabilirim ki? Elim kolum bağlı. Benimle konuşmak istemiyor ve şimdi zengin ve ünlüler için tam zamanlı bir psikiyatrik tedavi merkezine nakledildi."

"Bilmiyorum... belki de bu işin peşini bırakmanın zamanı gelmiştir," diyor tereddütle.

Ona bakmak için dönüyorum ama gözleri yola yapışmış. "Neyi bırakayım?"

"O. İlişki. Her şey." "Ne?"

"Piper, on beş yıldır bu adamla inişli çıkışlı bir ilişki yaşıyorsun. Ne zaman işlerin iyi gittiğini düşünsen, her şey yerle bir oluyor. Ama bu? Bu gerçekten... kavrayışın ötesinde." Sözünü kesmek için ağzımı açıyorum ama o konuşmaya devam ediyor. "Kendini lanet olası bir çatıdan aşağı attı. Kanında ve odasında uyuşturucu bulduklarını söylemiştin."

"*Uyuşturucu* ilaçlar değil, Ditra. Onlar reçeteliydi. Bu tamamen farklı bir şey!"

Bana hınzırca yan gözle bakıyor. "Tamam, Piper, ama hepsini bir kokteylde karıştırmaması gerekiyordu. Onu sevdiğini biliyorum, ama bu adam

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

artık görmezden gelinemeyecek bazı *ciddi* sorunları var. Düşündüğümüzden bile daha kötü. O sadece uyuşturucu ve alkol sorunu olan bir rock yıldızına dönüşmüş rastgele bir evsiz değil. Şimdi öğreniyoruz ki hayat boyu süren bir akıl hastalığı geçmişi varmış."

"söyleme!" Hıçkıra hıçkıra ağlıyorum. "Bunu duymak istemiyorum."

"Bunu duymalısın. Bu senin çocuğunun babası. Onu düşünmek zorundasın."

"Tabii ki onu düşünüyorum!"

"Kızının yanında böyle birini gerçekten istiyor musun? Ya da hayatında? Gerçekten evlenmek ve çocuk sahibi olmak istediğin adam bu mu? Onunla ne zaman bitecek? Onunla bir ilişkim bile yok ve artık çok yoruldum. Nasıl hissettiğini hayal bile edemiyorum. Ve şimdi seni görmüyor ya da seninle konuşmuyor mu? Üzerine bu destansı bombayı bırakıyor ve sonra da saklanıyor mu? Sikerim böyle işi!"

Sert yorumları için onu istiyorum ama beni sevdiğini ve benim için gerçekten endişelendiğini biliyorum, bu yüzden kafasına vurmaktan kaçınıyorum. Reece ve ben gitmeden önce bu konuyu konuştuk. Çoğu insanın destekleyici ya da anlayışlı olmayacağını biliyorduk. Sadece bu kadar kısa sürede bu tür bir tepkiyle karşılaşmayı beklemiyordum.

Sakinleşmek için kendime biraz zaman tanıdıktan sonra, akan göz kalemimi bir mendille düzeltiyorum ve sonra çığlık atmadan ve ağlamadan onunla konuşmaya çalışıyorum.

"Öncelikle, bunların hiçbirini bilerek yapmadı, Dee. Bana zarar vermeye çalışmıyor. Buna tüm benliğimle inanıyorum. Ve saklanmıyor, o hasta. Artık düzgün bir şekilde değerlendirilebilir ve teşhis edilebilir - hayatında ilk kez, ekleyebilirim. Doktorlar doğru ilaç ve tedaviyle iyileşeceği ve umarım bir daha bu nöbetleri yaşamayacağı konusunda çok iyimserler. Yani, tedavi olmadan da oldukça üretken ve işlevsel bir yaşam sürdü. Yani tedavi ile iyi olacaktır."

"Tanrım, umarım öyledir, ama ya değilse?"

"Lütfen bunun benim için ne kadar zor olduğunu anlamaya çalışın. Haklısın, çok yorgunum. Kafam çok karışık. İhanete uğramış hissediyorum; onu hayal kırıklığına uğratmışım gibi hissediyorum. Beni görmeyeceği için üzgünüm ama aynı zamanda berbat hissettiğini ve *benim hissettiklerimle* başa çıkmadan önce hissettikleriyle başa çıkmak için zamana ihtiyacı olduğunu da anlıyorum. Bu şu anda *onunla* ilgili. O hasta ve iyileşmeye ihtiyacı var. Bu konudaki duygularımla ondan ayrı olarak başa çıkmalıyım."

"Ama bu senin için ne kadar adil? Bu neredeyse kötü muamele değil mi? Kalbin kırıldı ve şimdi ne olacak? Düğün planlarınıza ne oldu? Sen

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Şimdi arafta mı kaldın? Kendi başına duygusal bir karmaşa olmaya mı bırakıldın? Üzgünüm, Piper, ama bu hiç hoşuma gitmedi. Hasta olduğu için kötü hissediyorum ama lanet olsun, buna ne ihtiyacın var ne de bunu hak ediyorsun, Lyric de öyle. Şimdi ona ne diyeceksin, kim bilir ne kadar süre hayatından uzak kalacak ve o da gösterişli bir kaplıcada olacak?"

Bu da geceleri oturup bir başka engel.

"Ona grupla turneye çıktığını ve bunun düşündüğümüzden daha uzun sürdüğünü söyleyeceğim. Onunla her günü teker teker yaşamalıyım. Yapmak istediğim son şey onu herhangi bir şekilde ona karşı kışkırtmak. Reece, Blue kendini daha iyi hissettiğinde onu arayacağını ve aralarındaki iletişimi ve ilişkiyi devam ettireceğini düşünüyor. Onun gerçekte nerede olduğunu bilmek zorunda değil."

"Alo? O artık bebek değil. Okuyor. İnternete giriyor. Eninde sonunda ne olduğunu öğrenecek. Bazı internet siteleri şimdiden spekülasyon yapıyor ve söylentiler yayıyor."

Nefesim boğazımda düğümleniyor. "Ne oldu? Şimdiden mi? Ciddi misin sen?"

Başını sallıyor. "Evet. Billy bir şey çıkıp çıkmadığını görmek için izliyor ve rock müzik forumlarından birkaçında bazı başlıklar açılmış. Sanırım şu anda rehabilitasyonda olduğunu ve grubun dağıldığını açıkladıktan sonra bir çöküş yaşadığını söylediklerini söyledi, ama gerçeği ortaya çıkarırlarsa şaşırmam. Her zaman yaparlar."

"Kahretsin." Başımı avucumun içine yasladım. "Buna inanamıyorum."

"Ben de bunu söylüyorum. Bütün bunlara gerçekten değer mi? Gerçekten hayatınızın böyle olmasını istiyor musunuz? Güzel ve sakin bir hayat istemiyor musun...." Duraklıyor ve kelimeleri bulmakta zorlanıyor. "*Normal* mi? Delilik yok mu? Billy ve benim gibi mi? Siz evli değilsiniz. Onu hâlâ terk edebilirsin ve kimse seni suçlamaz. Çekip gitmeye hakkın var, Piper."

Onun darbeleri yüzünden kanım kaynamaya başladı. O *asla*
Blue'dan ayrılmanın aklımda bir seçenek bile olmadığını anlayın.

Arabayla geçerken dışarıdaki binalar ve ağaçlar bulanıklaşıyor ve ben şaşkınlıkla onlara bakıyorum. Şu anda hayatım da böyle, baş döndürücü bir bulanıklık gibi, başı sonu belli olmayan her şey birbirinin içinde kayboluyor. Ditra bir belirsizlik içinde olduğum konusunda haklı. Bundan nefret ediyorum ve keşke bunu değiştirebilseydim, ama aynı zamanda bunu kabullenmeye de başladım.

Bu benim hayatım, Blue ile paylaştığım hayat.

"Onu seviyorum, Ditra. Hepsi bu kadar. Yeminleri söylememe gerek yok, onlar sonsuza dek kalbimdeydi. İyi ya da kötü, hastalıkta ve sağlıkta-

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Hayat karşımıza ne çıkarırsa çıkarsın. Ben yüzde bin bu işin içindeyim."

"Bence sen tamamen delisin...." Başını sallıyor ve bana . "Ama aynı zamanda sana büyük saygı duyuyorum. Umarım tüm bu olanlardan sonra iyi olursun. Seni seviyorum, biliyorsun."

"O zaman benim için burada ol, Dee," diye neredeyse yalvarıyorum. "Blue'ya ya da ona olan hislerime laf atma. Sadece arkadaşım ol, *lütfen*. İhtiyacım olan şey bu."

Arabanın diğer uzanıp elimi tutuyor ve sertçe sıkıyor.
Önümüzdeki yola bakarken uzun bir iç geçiriyor.

"Tamam. Eğer istediğin buysa, bunu elde ettin. Seni kaybetmek istemiyorum," diyor usulca. "Ama bir isteğim var. Bir terapiste görünmeni istiyorum. İstersen ben de seninle gelirim. Sadece seninle de ilgilenmemiz gerektiğini düşünüyorum çünkü bu sadece onunla ilgili değil. Sen de onun kadar önemlisin. Burada berbat olan tek kişi o değil, Piper. Sen de öylesin ve bu uzun zamandır devam ediyor. Lyric'in ebeveynlerinden en azından birinin akli dengesinin yerinde olmasına ihtiyacı var."

Başımı sallayarak onaylıyorum, konuşmaya korkuyorum çünkü gözyaşlarım sel olup akmakla tehdit ediyor.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

CHAPTERSIXTY

Cep telefonum her çaldığında, Blue olduğunu umarak zıplayıp telefona sarılıyorum. Bugün Kaliforniya'dan ayrılalı sekiz hafta oldu, bu yüzden telefonum çaldığında o olduğunu umuyorum ama ekranımda Reece'in numarası var.

"Merhaba," diyorum midem endişeyle düğümlenirken.

"Selam. Nasılsınız çocuklar?"

Kanepeden kalkıyorum ve Lyric'in konuşmamı duymaması için yatak odama geçiyorum. "Biz iyiyiz. Yeni bir şey yok, her zamanki işlerimizi yapıyoruz." Gecenin büyük bir bölümünde Blue'nun yastığına sarılıp ağlamak, haftada iki kez terapiste gitmek ve kilolarca dondurma ve latte yemek her zamanki şeyler.

"Güzel."

"?"

"Eh. Biraz bunalmış hissediyorum ve bir sürü yöne çekiliyorum. Yine de iyiyim."

Sesinde bir parça hüzün mü seziyorum? Yoksa zihinsel bir kırılma yaşıyor olabileceklerinden korkarak herkesi analiz mi ediyorum? İnternette başkalarında depresyon ve intihar düşüncesi belirtilerini araştırdım ve bu pekala bir kırmızı bayrak olabilir.

"Emin misin?" diye sordum.

Bir yanım istese de Reece'in hayatına burnumu sokmuyorum. Blue ve benim hakkımda her şeyi biliyor. Saatlerce konuşuyoruz ama hep ben ve Mavi hakkında. Genelde ben saçmalayıp duruyorum. Çoğu zaman beni aramak için neden zaman ayırdığını merak ediyorum çünkü eminim sesimi duymaktan ve beni yatıştırmak zorunda kalmaktan yorulmuştur. Onunla çocuğunun annesi arasında bir şeyler olduğunu biliyorum ve keşke bana açılsa

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

ve bana neler olduğunu anlat. Reece sorunları hakkında kiminle konuşuyor? Mavi'yle mi? Başka biriyle mi? Kimseyle mi?

"Ben iyiyim," diyor. "Bu sabah Blue ile telefonda konuştum."

Onun adını duyunca kalbim daha hızlı atıyor. "O nasıl?" Sesim boğazımdaki yumruyu bastırmaya çalışıyor.

"Sesi gerçekten iyiydi. Başka bir şey söylemeden önce, seni sevdiğini söylememi istedi. Lyric'i, Mickey'yi ve Archie'yi de sevdiğini söylememi istedi."

"Gerçekten mi?" Mutlu ve hüzünlü gözyaşlarının karışımı yanaklarımdan aşağı dökülüyor. "Yalan yok. Bana ilk şey sendin. Ben de ona senin
iyi gidiyor. Onun için sohbeti neşeli tutmam gerekiyor."

Kıskançlık ve hayal kırıklığıyla hafifçe kaşlarımı çatıyorum. Reece tedavi merkezinde Blue ile birkaç terapi seansına katıldı. Onu görüyor ve düşüncelerini duyuyor. Sorular sorabiliyor, dahil olabiliyor ve *anlayabiliyor*.

Bir kara delik dolusu soru alıyorum.

"Benimle kendisi konuşmak istemiyor mu?" Bu soruyu sormak istemiyorum ama kendimi de durduramıyorum. Son zamanlarda kendimi çok az kontrol edebiliyorum.

"Henüz hazır olmadığını söylüyor."

Az önce hissettiğim mutluluk bir vakum gibi içimden çekildi. "Ama neden?"

Telefona doğru nefes alıyor. "Bunu sana söylemek bana düşmez, Piper. Ve inan bana, böyle arada kalmaktan nefret ediyorum ama ikinizi de önemsiyorum. İkinizin arasında bir köprü kurmaya çalışıyorum. Senin hakkında çok konuşuyor.
-Başka bir şey hakkında konuştuğundan daha fazla. Taş kesilmiş. Sizinle ve size hissettirdikleriyle yüzleşmeye hazır değil. Bunun onu uçuruma sürükleyeceğinden korkuyor. İşleri düzeltmek için size ne söyleyeceğini bilemiyor. Hiçbir şeyin yeterli olmadığını ve bunu asla telafi edemeyeceğini hissediyor. Onun hakkında asla aynı şekilde hissetmeyeceğinden korkuyor."

Göğsümdeki ağrı daha da ağırlaşıyor. "Bana bir şey söylemek ya da bir şey uydurmak zorunda değil. Lütfen bunu anlamasını sağla. Özür dilemek zorunda değil. Bunların hiçbiri hakkında konuşmak zorunda değiliz. Sadece sesini duymak ve onu ne kadar sevdiğimi ve özlediğimi söylemek istiyorum. Mickey'nin bir sincap gibi oturmayı nasıl öğrendiğini ve Lyric'in arpıyla nasıl Pink Floyd şarkıları çaldığını anlatmak istiyorum ve son zamanlarda hiç gökkuşağı görüp görmediğini duymak istiyorum ve-" Boğazıma bir hıçkırık düğümleniyor ve daha fazlasını söyleyemiyorum.

"Doktor onunla birlikte tüm bunlar üzerinde
çalışıyor." "Onu çok özlüyorum."

"İstediğini biliyorum. Sakın pes etme tatlım, tamam mı?"

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Yapmayacağım. Yapmayacağım da. Bu gerçekten çok zor çünkü bu konuda kendimi çok yalnız hissediyorum."

"Vazgeçmiş gibi *hissettiğinizi* anlıyorum ama ."

Bu kelimeleri topluyorum ve onları güzel, sanal bir kurdeleyle sarıyorum ki daha sonra ihtiyacım olduğunda açıp tekrar duyabileyim.

"Bunu söylediğiniz için teşekkür ederim. Bunun anlamı çok büyük...."

"Sana söylemek istediğim başka bir şey daha var," diyor. "Mavi temize çıkmak istiyor."

"Temiz mi?" Temiz hava almak için yatak odasının pencerelerinden birini açıyorum ve önünde durup Blue'nun kaya bahçesine koyduğu ejderha heykeline bakıyorum. "Ne hakkında?"

"İntihar girişimi, akıl hastalığı, uyuşturucu kullanımı hakkında. Her şey hakkında. Vic'in yeni bir açıklama yapmasını istiyor. Kendini iyi hissettiğinde özel bir röportaj yapabilir."

Bu beklenmedik bir haber, özellikle de grubun yönetimi ve halkla ilişkiler ekibi olayı örtbas etmek için çok uğraştıktan sonra.

"Bunu gerçekten yapmak istiyor mu?"

"Bu onun fikriydi. İnsanların depresyon ve akıl hastalığını büyük bir tabuymuş gibi saklamak yerine bu konuda bilinçlendirilmesi gerektiğini düşünüyor. Tesiste başka müzisyenler de var ve başkalarına yardım etmek için kar amacı gütmeyen bir kuruluş kurmayı düşünüyorlar. Bence bu durumdan iyi bir şeyler çıkarmak istiyor, Piper. Büyük bir hayran kitlesi var, tabiri caizse sözü yaymak için iyi bir konumda. Bence bu ona çok saygı kazandıracak. Ve eğer bu onu daha iyi hissettirecekse, bunu yapmalı. Ona yardım etmek için elimden geleni yapacağımı söyledim. Tüm grup bu konuda onun arkasında."

Blue ile gurur duyuyorum çünkü bununla yüzleşmek ve dünyaya duyurmak istiyor ve başkalarına yardım etmeye çalışıyor. Bu onun güçlendiğini gösteriyor. Keşke *benimle* de yüzleşebilseydi.

"Bence bu harika," diyorum sonunda. "O haklı, bu sadece saklanıp halının altına süpürülmemeli. Belki bu konu hakkında daha fazla konuşulursa, acı çeken insanlar kendilerini bu kadar yalnız hissetmezler. Bu konuda konuşmaya daha açık olurlar, değil mi?"

"Bazıları olabilir. O da bunu umuyor."

"Doktorlar ne zaman eve dönebileceğine dair bir fikirleri var mı?" Kelimeler ağzımdan çıkarken Blue'nun şu anda evi nerede gördüğünü merak ediyorum. Seattle'da mı? Burada, New Hampshire'da benimle mi? Süslü tesislerin ve doktorların olduğu Kaliforniya'da mı?

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Henüz değil. Orada tutulmuyor. Şu anda kendini hazır hissedene kadar orada kalmak istiyor. Orası iyi bir yer. Orada ne kadar çok müzisyen, aktör ve aktris olduğunu bilseniz şaşırırsınız."

Keşke bir şekilde daha fazla cevap alabilseydim. Terapistim bana sürekli Blue'ya karşı sabırlı ve destekleyici olmamı ama aynı zamanda hayatımı yaşamamı ve neye ihtiyacım olduğuna ve *beni* neyin mutlu ettiğine odaklanmamı söylüyor. Söylemesi yapmaktan çok daha kolay. İnkâr, öfke, ihanet, terk edilme, yıkım gibi pek çok duygu evresinden geçtim. Tüm bunların beni dibe çekmesine izin vermemek için terapistimle birlikte çok çalıştım ama bu çok zor.

"Artık gitsem iyi olacak. Lyric öğle yemeğini bekliyor," diye yalan söylüyorum. "Aradığın için çok teşekkürler Reece. Blue ile konuştuğunda lütfen onu tüm kalbimle sevdiğimi söyle." Yutkunuyorum ve dudaklarımı ıslatıyorum. "Ve lütfen ona hiçbir yere gitmediğimi söyle."

Telefon görüşmesini sonlandırıyorum ve pencereden dışarı, çiseleyen hafif yağmura bakıyorum, gökyüzüne renk katacak bir gökkuşağının belirmesini umuyorum. Mavi'yi düşünmeden gri bulutları ve yağmuru asla göremeyeceğim.

Sorunlarıyla delicesine ev işi yaparak başa çıkan kadınlardan biri haline geldim. Telefonu kapatır kapatmaz tüm banyoları temizledim, tüm evi süpürdüm, kedi kutusunu temizledim ve ön kapıyı yeniden boyamaya yaklaştım. Bunu duygusal olarak nevrotik hissettiğim başka bir güne saklamaya karar verdim.

Ve sonra, zihnimi meşgul ve sağlıklı bir yerde tutmak için geçen iki saati yok ettiğimden emin olmak için, Blue'nun son performansının kaydını açtım - yaptığı canlı TV şovu. Bugüne kadar izleyememiştim ama şimdi birdenbire izlemeden bir saniye daha geçiremeyecekmişim gibi hissediyorum. Belki de o gece canlı izlediğimde kaçırdığım bir şey vardı - mücadele ettiğine dair bir işaret gibi. Yüzüm ekrandan yaklaşık bir metre uzakta olacak şekilde yatak odamın zeminine oturuyorum ve sevdiğim adamın canlanmasını izliyorum.

Onu sahnede bu kadar canlı, kendinden emin ve kontrollü görmek kalbime bir darbe indiriyor ve onu zaten özlediğimden yüz kat daha fazla özlememe neden oluyor. Ekrana yapışmış bir halde her hareketini izliyor ve gözlerinde bir hüzün ya da çılgınlık parıltısı arıyorum, ama olağan dışı hiçbir şey göremiyorum.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

onun için norm. Blue'nun sahnede her zaman karanlık, bir tür şehvetli ve düşünceli bir havası vardır ve bu gece de farklı değildi.

Sesi bana her zaman yaptığını yapıyor; ılık bir esinti gibi beni okşuyor, tenimde minik tüyler bırakıyor. Ama bu kez yeni şarkının sözlerini daha yakından dinliyorum....

Eğer kalabilseydim, sanırım
Eğer seni kurtarabilseydim, sanırım kurtarırdım.
Seni yanımda getirebilseydim, Tanrı biliyor ki Ama bu
yolda yalnızım, yapmam gereken hiçbir şeyi yapmıyorum
Keşke seni sevmeseydim
Keşke sen de beni sevmeseydin
Keşke yaptığım şeyleri
değiştirebilseydim, keşke bunların
hiçbiri doğru olmasaydı.

Bir ürperti omurgamdan yukarı kayıyor. Blue her zaman duygularını şarkı sözleriyle dışa vurur. Bu sözler bir yardım çığlığı mıydı? Bir teslimiyet mi? Bir veda mı? Yoksa sadece televizyon izleyicisine uygun, yumuşak bir aşk şarkısının sözleri miydi?

Bir de Acorn'un tasması var. Neden o gece telefonda ona bileğine sarılı soluk tasma ve künyeler hakkında soru sormadım? Bunun köpeğine bir çeşit saygı duruşu olduğunu düşündüm. Bir şey mi söylemeye çalışıyordu?

Kameraman yüzünü yakınlaştırırken TV ekranındaki görüntüsüne dokunuyorum ve Mavi hızlı bir gülümseme veriyor, sonra aşağı bakıyor, derin, titreyen bir nefes alıyor.

O zamanlar kameraya benim için gülümsemesinin seksi olduğunu düşünmüştüm, ancak şimdi sahip olduğum bilgiyle izlediğimde, kamera açıldıkça ifadesi değişiyor. Gülümsemesi kayboluyor, gözleri yere doğru inerken kararıyor ve tamamen kederle dolmuş görünüyor.

Kamera Reece'e, sonra Koler'e geçiyor ve tekrar Blue'ya döndüğünde yine normal görünüyor. Ama ben gördüm, o çaresiz, kederli bakışı.

Keşke o gece görmüş olsaydım, ama bu bir şeyi değiştirir miydi? Ona iyi olmadığını sormaktan başka ne yapardım? Ve eğer , cevabı ne olurdu?

Her zaman söylediği gibi *"Sadece yorgunum*" mu, yoksa *"Kendimi çatıdan atmayı düşünüyorum" mu*?

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Eminim ikincisi asla ağzından çıkmazdı. "Anne?"

Lyric'in yatak odasının kapısında durduğunu görmek için gözlerimi ekrandan ayırıyorum. "Selam tatlım. N'aber?"

İçeri giriyor ve ben kapatmadan hemen önce televizyona bakıyor.

"Blue'nun konserini mi izliyordun?"

Başımı salladım. "Evet, onu özledim ve sadece onu görmek istedim."

Yanımda yere oturuyor, benim oturduğum pozisyonda.

"Blue iyi değil, değil ?" Yumuşak sesi korkunç bir çığlık olabilirdi ve benim üzerimde de aynı iç burkucu etkiyi yaratırdı.

"Bunu sana söyleten ne?" Gülümsemeye zorlayarak
soruyorum. "Sanırım içimde bir şeyler ters gidiyormuş
gibi hissediyorum."

O gece üzgün göründüğünü biliyordu. Bana neden üzgün göründüğünü sordu ama ben görmedim. Keşke görseydim.

Artık ona yalan söyleyemeyeceğimi fark ettim. At gözlüğü takamayacak kadar sezgileri güçlü, yaşının ötesinde bilge biri.

"Şey... hayır. Şu anda zor bir dönemden geçiyor. Uzun zamandır duygusal olarak tükenmiş durumda ve kafası... karışık." Dikkatle dinliyor, anlıyormuş gibi başını sallıyor ve eğer anlıyorsa şaşırmam. "Çok zor bir çocukluk geçirdi ve bunun anıları hala onu incitiyor, üzgün ve hasta hissetmesine neden oluyor. Bu mantıklı mı?"

"Evet."

"Bir süreliğine özel bir hastanede, dinlenmesine yardımcı oluyorlar ve başının ağrımasını durduracak ve onu bu kadar üzmeyecek bir ilaç verecekler." Kendine zarar vermeye çalıştığını söylemeye dilim varmıyor. Hele o kocaman, umut dolu gözleriyle bana bakarken.

"Onu tekrar görecek miyim?"

"Evet, kesinlikle. Sana söz veriyorum, geri dönecek. Aslında arkadaşı Reece bu sabah beni aradı ve Blue'nun seni sevdiğini ve çok özlediğini söylememi istediğini söyledi."

"Onu arayıp benim de onu sevdiğimi ve özlediğimi söyleyebilir miyim?"

"Henüz değil, ama söz veriyorum onunla telefonda konuşabildiğimiz anda konuşacağız."

Hayal kırıklığı kaşlarını çatmasına neden oluyor. "Tamam. Kitabına kuş izlerini yazarken ve bana okuyup okuyamayacağımı sorduğunda bir şeylerin ters gittiğini düşünmüştüm. Umarım yakında iyileşir, onu gerçekten özlüyorum. Hâlâ evleniyor musun?"

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Eğer bununla bir ilgim varsa, evet, evleniyoruz.

"Elbette öyle, sadece kendini daha iyi hissedene kadar erteledik. Merak etme, tamam mı? Buraya gel ve bana sarıl." Gülümseyerek yerde sürünüyor ve bana sarılıyor, sonra da Mickey'yi arka bahçeye götürüp ona yeni numaralar öğreteceğini söylüyor.

Onu dışarıda köpekle birlikte duyana kadar kuş izleri ve Blue'nun kitabı hakkında söylediklerini hatırlamıyorum. Kafam karıştı, bazı eşyalarını sakladığı dolaba gittim ve eski günlük kitaplarından birinin orada olduğundan emin oldum. Defteri çıkardım ve karalamaların olduğu sayfaya gelene kadar birkaç sayfa günlük yazısını karıştırdım; ancak şimdi bunların her zaman düşündüğüm gibi rastgele karalamalar olmadığını görüyorum. Aslında kuş izleri.

Bu da ne böyle? İşte tam önümde duran kocaman kırmızı bayrak.
ve ben tamamen bilgisizdim.

Acaba kaç tane ruhsal hastalığı olan insan etrafta sessizce acı çekerek dolaşıyor, dışarıdan gülümsüyor ve arkadaşlarının ve sevdiklerinin tuhaf diye geçiştirdiği bu tür şeyler yapıyor, yardıma ihtiyaçları olabileceğini asla fark etmiyorlar.

Belki de yeterince şey yapmadım ya da söylemedim. Her zaman Blue'nun liderlik etmesine izin verdim. Hep onu bekledim. Bu ne benim için ne de onun için iyi oldu.

Telefonumu alıp Reece'e bir mesaj gönderiyorum:

Ben: Blue'ya bir mektup yazabilir miyim? Sana gönderirsem ona verebilir misin?

Reece: Evet... ona karşı sert olmadığı sürece

Ben**: Aman** Tanrım, hayır, kötü bir şey söylemeyeceğim.

Reece: Doktoru önce okuyabilir ya da onunla birlikte. Bil diye söylüyorum.

Ben**:** Anlıyorum. değil.

Reece: Bana gönder, onu bir dahaki görüşümde getiririm. Bir haftadan biraz fazla sürer.

Mutfağa gidip uzun zaman önce ofisteki tatil partisinde birinin bana hediye ettiği kırtasiye setini buluyorum ve masaya oturup bir mektup yazıyorum:

Sevgili Mavi,
Yıllar boyunca bana pek çok mektup yazdın ama ben sana yazmadım. Sana e-posta gönderdiğimi söyleme, çünkü onlar sayılmaz ;-)

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Reece bugün beni aradı. Eminim bunu zaten biliyorsunuzdur, ama o bir süredir inanılmaz tatlı ve yardımsever. Bana beni sevdiğin mesajını verdi ve benim de seni sevdiğimi bilmeni istiyorum. Lütfen bil ve inan. Seni tüm kalbimle seviyorum. Hiçbir şey bunu değiştirmedi. Hiçbir şey değiştiremeyecek.

Bunu değiştir. Gülüşünü, kahkahanı ve kreplerini özlüyorum.

Lyric de seni özlüyor. Sizin için çalmak için bir sürü güzel şarkı öğreniyor. Mickey'e yeni numaralar öğrettik. O harika bir köpek ve onu sahiplendiğimiz için çok mutluyum.

Kız kardeşin Ellie ile tanıştım. Ondan hoşlandım. Benimle tanıştığında, sanırım senin bir gençle nişanlı olduğunu düşündü. LOL. Bence senin sesin onunkinden daha güzel. ;-)

Bana bazı şeyler söyledi ama bilmeni isterim ki bu benim hiçbir şeyi değiştirmiyor. Sen hala sevdiğim ve hayatımı geçirmek için seçtiğim adamsın.

bir hayat. Bu değişmeyecek. Konu ben ve biz olunca endişelenecek bir şey yok. Bizi uğur böcekleri bir araya getirdi, mu? Ne yaptıklarını biliyorlardı.

Reece bana halka açılacağını söyledi ve ben de %100 arkandayım. Hiçbir şekilde utanmanı gerektirecek bir şey yok. Sen güçlü, yetenekli, harika bir adamsın. Seninle gurur duyuyorum.

Zamana ihtiyacın olduğunu biliyorum. Anlıyorum. Bundan yeni bir Blue çıkabilir ve ben onunla tanışmak için buradayım. Evan'ı seviyorum, Blue'yu seviyorum. Seni sen yapan tüm parçaları seviyorum. Beni görmekten ya da benimle konuşmaktan korkuyorsan, lütfen korkma. Bunu birlikte atlatabiliriz. Senin için burada olmama izin ver. Seni tanıdığımdan beri seviyorum. Köprünün altında beynimi beri seninim. ;-) Sen benim biriciğim ve her şeyimsin. Seni her zaman sevdim.

Seni en iyi ve en kötü zamanlarında sevdim ve seni her şeye rağmen sevmeye devam edeceğim. Beni artık hayatında istemesen bile seni sevmeye devam edeceğim ve Lyric hayatının bir parçası olmaya devam edecek. Söz veriyorum.

Hâlâ yüzüğünü takıyorum ve hâlâ hayatımı seninle geçirmeyi planlıyorum, eğer sen de hâlâ bunu istiyorsan.

Seni her zaman seviyorum.

Piper xo

Mektubu dikkatlice katlayıp uygun zarfa koyuyorum ve Reece'e gönderiyorum. Blue hastanedeyken, ondan nefret edebileceğimden ya da onu artık istemediğimden endişelenerek oturup benimle iletişime geçmesini bekleyemem.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Artık bizim için hiç şans yok. *Boş ver onu.* Doğru da olsa yanlış da olsa ilk hamleyi ben yapacağım - iyi olduğumu ve ne olursa olsun onu hala sevdiğimi bilmesi gerektiğini hissediyorum.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

CHAPTER SIXTY-ONE

Piper'ın mektubunu okurken ellerim o kadar kötü titriyor ki kelimeleri güçlükle okuyabiliyorum.

Nefes al, Evan.

Duymak istediğim tüm kelimeler, köşesinde soluk mor bir kelebek olan bu açık pembe kâğıdın üzerindeydi. Bu kağıt, kahve makinesinin altındaki kıpır kıpır düğmeli mutfak çekmecesinden geldi. Biliyorum çünkü o çekmecede sakladığı minik vanilyalı mumlar gibi kokuyor. Bazen gece geç saatlerde arka verandada oturduğumuzda ambiyans için o mumları yakarız. Evden bir ipucu ve kucağımda çırılçıplak, titrek alevlerin ışıltısı teninde dans ederken ve kutsal lanet, sözleri ve kokusu beni neredeyse bir portala çekiyor ve beni ona ve onun rahat küçük evine geri götürüyor.

Son birkaç haftadır içinden çıkmak için mücadele ettiğim uzun süreli sersemlikten kurtulmama yardımcı olması için ihtiyacım olan şey buydu.

Terapiye başladığımdan beri, uygun bir şekilde adlandırdığım gibi atlayışıma yeni bir başlangıç olarak bakmaya çalıştım. *Bir sıfırlama.* Kabul edildiğimde şimdiye kadarki en seviyemdeydim. Hayatımda yaptığım şeyler düşünüldüğünde bu oldukça düşük bir seviye. Derin, karanlık bir çukur beni tutsak etmişti ve bir çıkış yolu bulma umudum yoktu. Aşağılanma, pişmanlık ve utanç beni sadece yaptığım şey için değil, aynı zamanda bu konuda bu kadar korkunç bir şekilde başarısız olduğum için tüketti.

Ve en kötüsü de sevdiğim kadına en büyük ihaneti yaptığım için. Ona bir gelecek vaat ettim ve sonra bunu mümkün olan en kötü şekilde, kalbiyle, güveniyle, yılların sabrı ve koşulsuz sevgisiyle birlikte ondan söküp aldım. Eminim geride kalan aşık için intihar, hayal edilebilecek en kötü ayrılık şeklidir.

Çatının kenarında dururken bunu görmedim.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Kuş beni bensiz daha iyi olacağına ve ona yukarıdan bir yerden daha iyi bakabileceğime ikna etti.

Kuşun var olmadığını uzun zamandır biliyor olsam da, gerçeklik duvarını aşıp gerçek olduğu istisnai anlar oldu.

Şimdi doğru ilaçların beynimi uyarmasıyla kuş gitti. Onu özleyeceğimi sanıyordum ama özlemiyorum. Gerçek kuşu özlüyorum; küçük bir çocukken bana arkadaşlık eden minik mavi evcil kuşu. Tüyünü taktığım kuşu. Ama hastalığıma ses veren zihnimdeki kuşu özlemiyorum.

Uğur böceğimi özledim. Onun güzel mavimsi yeşil gözlerini ve bal rengi saçlarının ince omuzlarının üzerinde ipek gibi hareket etmesini özlüyorum. Kıkırdamasını, gülümsemesini ve ellerim ve ağzım onun üzerindeyken bir kedi yavrusu gibi mırlamasını özlüyorum. En çok da beni sevilmeye ihtiyacım olduğu şekilde sevmesini özlüyorum.

Uğur böceği,

Mektubunuz karanlık bir tünelde bana tutulan bir ışık gibiydi. Atabileceğimden emin olmadığım en zor adımlardan bazılarını atmama yardımcı oldu.

Sana söylemek istediğim çok şey var. Zihnim karmakarışık ama eskiden olduğu gibi berbat değil. Daha önce hiç hissetmediğim berraklık nöbetleri geçiriyorum. Kelimeler ve düşünceler şimşek hızıyla üzerime geliyor. Bunaltıcı.

Önceden her şey bulanık ve yavaştı. Kendi düşüncelerimi bulmak ve anlamak için her şeyi didik didik etmem gerekiyordu. Bazı günler tamamen bitkin oluyorum ama eskisinden farklı bir şekilde. Kendimi net ve mutlu hissediyorum bir gün ve karamsar oluyorum. Doktor düzeleceğimi ve her zaman böyle hissetmeyeceğimi söylüyor, ama haklısın, bundan yeni bir versiyonum ortaya çıkabilir ve sadece benim hakkımda hala aynı şekilde hissedeceğini umabilirim. Şu anda kafamın içinde kimin yaşadığını gerçekten bilmiyorum.

Her türlü devam etmeden önce, <u>seni seviyorum</u>. Seni çok seviyorum ve çok üzgünüm. Seni ya da Lyric'i incitmek istememiştim. Reece bana Lyric'in ne yaptığımı bilmediğini söyledi. Keşke hiç bilmese ama bilmesi gerektiğini de düşünüyorum. Ona ne zaman ve nasıl söylemek istediğinizi size bırakıyorum. Sen söyleyebilirsin, ben söyleyebilirim ya da biz söyleyebiliriz.

Birlikte. Tek istediğim onun iyi olması ve yaptığım şey yüzünden incinmemesi ya da korkmaması. Umarım beni affedebilir. Hayatımın geri kalanını ikinize de ne kadar sevdiğimi ve takdir ettiğimi göstererek geçireceğim. İkinizi de bir daha asla incitmeyeceğim. Bundan eminim.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Güvenimizi sarstığımı biliyorum. Bunu kolay kolay unutmanı beklemiyorum ve senden de bunu istemiyorum. Önümüzde uzun bir yol var, ancak daha önce de uzun ve engebeli yollardan geçtik ve umarım bu yolun sonuna birlikte ulaşabiliriz. Bunu sensiz yapamam. Lütfen yüzüğümü takmaya devam et. Hala umuyorum ki

mutlu sona ulaşabiliriz.

Yoldayken normal bir doktora gittiğimi ve anksiyete, depresyon ve uykusuzluk için ilaç aldığımı size hiç söylemedim. Bunun beni rahatlatacağını, böylece düğünümüzden daha fazla keyif alabileceğimi ve kafamın bu kadar dağılmayacağını düşündüm. Yanlış ilaçların beni daha kötü yapabileceğini bilmiyordum. Görünüşe göre ben de bilmiyordum.

O. Başımın daha da kötüleştiğini hissediyordum ama bunu nasıl durduracağımı bilmiyordum. yüzden daha fazla hap aldım. Sanırım Ellie haklıydı ve bunun olması iyi oldu çünkü bende neyin yanlış olduğunu asla bilemedim. Sadece farklı, kafası karışık, eksantrik, depresif ve temelde berbat olduğumu düşünüyordum. İçki içtim

ve

Çünkü içimde hissettiklerimle başka nasıl başa çıkacağımı ya da bunları nasıl durduracağımı bilmiyordum. Artık sorunumun bir etiketi olduğunu biliyorum.

Birkaç tane.

Bipolar, depresyon, kişilik bozukluğu, dissosiyatif, hipomani. Gerisini unuttum ama bu kadarı yeterli. Hayatım boyunca duygular, sesler ve kafa karışıklığından oluşan bu çılgın uçurumda yaşadım. Başkalarının benim gördüğüm gibi göremediği ya da duyamadığı bir dünyada var olmaya çalıştım. Şimdi tüm bunları çözmeye ve toz duman dağıldığında kim olduğumu bulmaya çalışmam gerekiyor.

Bazı günler çok endişeleniyorum. Ya çok farklıysam? Ya beni sevmezsen? Ya Lirik beni sevmiyor mu? Ya tüm yaratıcılığım gittiyse? Ya artık yazamazsam ya da gitar çalamazsam? Ya sürekli zombi gibi hissediyorsam? Ya artık

Kuş geri gelir mi?

Sana karşı hissettiklerimin her zaman gerçek olduğunu bilmeni istiyorum. Paylaştığımız her şey gerçekti. Şimdi bundan şüphe duymanı anlıyorum. Sen asla hayallerimin bir parçası olmadın. Sen benim tek dayanağımdın. Seninleyken neyin gerçek olduğunu ve neye güvenebileceğimi hep biliyordum. Sen gerçek beni gördün. Seninleyken kendimi en iyi hissediyordum.

Özür dilerim, bu biraz dağınık oldu. Hâlâ öğreniyorum ve daha iyiye gidiyorum. Muhtemelen hiçbir zaman normal olamayacağım ama eminim eskisinden daha normal olabilirim. Doktorlar bana yardım ediyor ve ben ayrıldıktan sonra da yardım etmeye devam edecekler. Tedaviye devam edeceğime ve doğru ilaçları alacağıma söz veriyorum.

Fiziksel olarak daha iyi hissetmeye başladım. Fizik tedavideyim ve hala biraz ağrım var ama ağrı kesici almıyorum.

Kahretsin, şimdi çok saçmalıyorum. Umarım daha iyi olur yoksa çok sinir bozucu olacağım. Okuldan ayrıldıktan sonra da şarkı yazmaya devam etmeyi umuyordum.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

ama şimdi on bin kelimelik şarkılar yazacağım.

Gruba gidip duygularımı paylaşma vaktim geldi. Şaka yapmıyorum. Onlara sonunda sana yazacak cesareti bulduğumu söyleyeceğim. Belki bir altın yıldız alırım.

Seni o kadar özledim ki bebeğim, kelimelere dökemiyorum bile. Kendimi biraz daha az dağınık ve karmakarışık hissettiğimde seni arayacağım.

Benden vazgeçmediğin ve her zaman ihtiyacım olan her şey olduğun için teşekkür ederim. Umarım buna inanıyorsundur ve umarım bir gün seni ne kadar sevdiğimi göstermeme izin verirsin. Umarım iyisindir ve kendine dikkat ediyorsundur. Sürekli benim için endişelenmeni istemiyorum. Mutlu olmanı ve kendini iyi hissetmeni istiyorum.

güvende ve seviliyorsun. Hâlâ sana dünyadaki her şeyi vermek istiyorum ama şimdilik eskiden olduğumuz yerdeyiz ve sana verebileceğim tek şey sevgim.

Seni yarın olmayacakmış gibi

seviyorum, Evan.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

CHAPTER SIXTY-TWO

Evan.

Önce güzel egzotik çiçeklerle dolu kristal bir vazo geldi, iki gün sonra da bir mektup. İkisi de *Evan'*dan.

Birdenbire gerçek ismiyle imza atmaya başlamasının ne anlama geldiğini merak ediyorum. Doktor onu zorluyor mu? Yoksa kendi kendine mi yapıyor?

Ne olursa olsun, elini uzatıyor ve yavaş yavaş beni tekrar içeri alıyor. Yüz sayfalık bir mektupta saçmalasa da umurumda olmazdı. Önemli olan tek şey hayatta olması, gerçek bir yardım alıyor olması ve sesinin gerçekçi ve umutlu geliyor olması.

Ve beni hala seviyor. Bizden vazgeçmiyor.

Onun benim sözlerime ihtiyacı olduğu kadar benim de onun sözlerini duymaya ihtiyacım vardı.

Vazoya mutfak lavabosundan taze su doldururken telefonum çalıyor. Arayanın kimliğindeki numarayı tanımıyorum ve neredeyse cevap vermeyecektim ama pes ettim ve dördüncü çalışta açtım.

"Alo?"

Diğer uçta sessizlikle karşılaşıyorum ama kalbim kim olduğunu çoktan biliyor. Hatta onun gerginliğini hissedebiliyorum.

"Sadece çiçeklere taze su veriyordum," diyorum. "Çok güzeller. Bu güzel sürpriz için teşekkür ederim. Onlar geldiğinde kötü bir gün geçiriyordum ve bu beni tamamen neşelendirdi."

"Neden kötü bir gün geçiriyordun?"

Tanrım, sesi. Onun seksi, çakıllı sesini duymayalı neredeyse üç ay oldu ve bu bana yıllarca konuşmadığımız zamanları hatırlatıyor ve sonunda aradığında, içim titriyor ve sesini duyunca sarsılıyorum. Tıpkı şimdi olduğu gibi.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Konuşmayı sıradan tutmalıyım. Gözyaşı
yok. Soru sormak yok. Baskı yok.

"Olağan şeyler. İş yerinde beş sıkıcı toplantıya katılmak ve insanların gerçekçi olmayan teslim tarihleriyle ilgili pisliklerini dinlemek zorunda kaldım. Sonra bilgisayarım çöktü ve otomatik kaydetmediği için üzerinde çalıştığım her şeyi kaybettim. Berbat bir gündü. Senden aldığım sürpriz çiçekler tüm günümü değiştirdi."

"Öyle mi? Aynen böyle mi?"

Tanıdık alaycı ses tonunun bir ipucunu yakaladığımda parmaklarım telefonun etrafında sıkılaşıyor.

"Evet. Aynen öyle," diye yanıtlıyorum. "Mektubunu da birkaç gün önce aldım."

"Durmadan saçmalamamı çözmek için şifre çözücü yüzüğe mi ihtiyacın vardı? Belki kendini uyanık tutmak için bir serum Red Bull?"

"Hayır. Mükemmeldi ve beni en az çiçekler kadar mutlu .
Hatta belki biraz daha fazla."

"Piper..." Sesi söylenmemiş kelimelere dönüşüyor.

Sertçe yutkunuyorum ve nefes alıyorum. Güçlü olmak zorundayım. Parçalara ayrılamam.

Sessizlik bizi yiyip bitirmesin diye konuşmaya devam ediyorum. "Lyric Mickey'ye bir sürü numara öğretti. Arka ayakları üzerinde oturabiliyor, pati atabiliyor, yuvarlanabiliyor, geriye doğru yürüyebiliyor, dönebiliyor ve dans edebiliyor."

"Tüm bunları ona gerçekten o mu öğretti?"

"O yaptı. Her gün onunla saatler geçiriyor. Köpeği bir şey yapması için eğitmediği zamanlarda da arp çalıyor. Tıpkı senin ona söylediğin gibi sürekli pratik yapıyor. Bazı Pink Floyd şarkıları öğrendi."

"Vay anasını. En sevdiğim gruplardan
biri." Gülümsüyorum "Biliyorum.
Benim de."

"Vay be. Onu dinlemek için sabırsızlanıyorum. Ve Mickey'nin numaralarını görmek için. Evde mi?"

"Hayır, annemde."

"Oh." Duraksıyor. "O biliyor mu? Benim hakkımda?"

"Hayır. Henüz değil."

"Sence bir dahaki sefere aradığımda onunla konuşabilir miyim?"

"Tabii ki. İzin almana gerek yok, o senin kızın. Hiçbir şey değişmedi. Seni özlüyor ve seninle konuşmak ve senin için şarkılar çalmak için sabırsızlanıyor."

"Ben de onu gerçekten özlüyorum."

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"İstediğin zaman arayabilirsin. Buraya istediğin zaman gelebilirsin," diyorum usulca. Nefes alış verişi derinleşiyor. "Çok üzgünüm, Piper."

Birkaç saniyeliğine gözlerimi kapatıyorum ve üzerime çöken gözyaşlarımı geri itiyorum.

"Üzülme. Üzgün olmanı hiçbir şey yok."

"Hayır, üzülecek *her şeyim* var."

Ona ne diyeceğimi bilemiyorum. Konuşmayı hafif ve mutlu tutmak istedim, böylece olanlar hakkında konuşmak için baskı altında hissetmeyecekti. Ona her zaman olduğu gibi hala iyi olduğumuzu göstermek istedim.

"Seni özledim Uğur Böceği." "Ben de seni özledim."

Dilinin çıkardığı tıkırtı... özlediğim bir ses. Sinirli bir şekilde öksürüyor. "Seni bir ara görebilir miyim?"

Kalbim o kadar hızlı çarpıyor ki, ağzımdan küçük bir nefes çıkıyor. "Seni görmeyi çok isterim. Sevgiden de öte, aslında, ama bu tek kelime yaklaşan bir şey bile yok."

Kısa bir kahkaha attı. "Ben de seni görmek istiyorum. Gerçekten çok istiyorum."

O kadar heyecanlıyım ki titremeye başladım. "Senin için ne zaman uygunsa. Bana haber ver yeter. Ben oraya gelebilirim ya da sen buraya gelebilirsin."

"Bunu bir düşüneyim ve doktorumla ne zaman ve neyin en iyisi olduğunu konuşayım."

"Tamam."

"Piper...." Uzun bir duraklama daha beni endişeden nefessiz bıraktı "Sadece teşekkür etmek istedim. Tüm saçmalıklarımla uğraştığın için. Ve bunu benim için olması gerekenden daha kolay hale getirdiğin için."

"Ben *seninle uğraşmıyorum*. Seni seviyorum. Her şekilde seni seviyorum. Senin de beni sevdiğini biliyorum. İşi kolaylaştıran da bu."

"Seni sevmek hafif kalır," diyor. "Seni tekrar arayacağım... yakında. Sadece biraz daha zamana ihtiyacım var."

Aramayı bitirdikten sonra telefonu birkaç dakika elimde tutuyorum. İçimde yine bir yığın duygu birikiyor. Umut, üzüntü, heyecan, sabırsızlık, gerginlik. Kendimi zihinsel bir smoothie gibi hissediyorum-her şey içine atılmış ve fışkırmış. Keşke ileri sarmanın bir yolu olsaydı ve mutlu bir evliliğimizin olduğu, birlikte hayatımızın tadını çıkardığımız, artık belirsizliğin ya da gri alanların olmadığı kısma gelebilseydik.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Ön kapının açılıp kapanması beni sersemletiyor ve Lyric koşarak içeri giriyor, Josh da hemen arkasında.

"Anne! Josh Amca büyükannemden eve dönerken beni alışveriş merkezine götürdü, kraker yedik ve sonra bana bu harika botları aldı!" Mutfak masasının üzerine bir alışveriş torbası atıyor ve kocaman bir ayakkabı kutusu çıkarıyor.

" bakın! Havalı değiller mi?" Yanından püsküller sarkan siyah bir çizme tutuyor.

"Öyleler!" Haykırıyorum. "Lisedeyken benim de buna benzer bir çiftim vardı."

Josh tezgâha yaslanarak, "Hatırlıyorum," diyor.

"Onları seviyorum! Gidip onları kaldıracağım." Kollarını Josh'a doluyor. "Teşekkürler, Josh Amca. Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum," diyor kız odasına giderken.

Vazoyu lavabodan alıp masanın ortasına geri koyarken ona yan gözle bakıyorum.

"Onu şımartmaman gerekiyor," diye hatırlatıyorum ona.

"Onu şımartmıyorum. Bunlar sadece bot. Gerçek deri bile değiller. Ne zaman ayakkabı mağazasının önünden geçsek onları istediğini söylüyor. Şirin olduklarını düşündüm, özellikle de sende bir çift olduğu için."

Josh, Lyric'le vakit geçirmeye devam edeceğine dair verdiği sözü tuttu. Onu ailemin evinden almak ve eve getirmeden önce hızlı bir atıştırmalık için alışveriş merkezine götürmek için bile olsa, onun için her zaman zaman ayırıyor.

"Onu aldığın ve botları getirdiğin için teşekkürler. Birdenbire kıyafetlerle daha fazla ilgilenmeye başladı. Yakında dolabından taşacak. Daha büyük bir eve ihtiyacım olabilir."

"Benim evime geri taşınabilirsin. Hatırladınız mı? Hani ikinizin de kocaman gömme dolapları vardı..." Kaşını kaldırıyor.

"Kes şunu."

Sırıtıyor ve omuz silkiyor. "Boş evimden nefret etmeme engel olamıyorum."

"O zaman sat ve içinde tuğla duvarlar olan şu havalı açık konseptli pahalı dairelerden birini al."

"Bu kötü bir fikir değil. Eski sevgilim ve ortağının bir bebek evlat edindiğini söylemiş miydim?"

"Hayır, yapmadın."

"Evet. bebek istediğimde, her şey *'Henüz hazır değilim'* şeklindeydi."

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Onu savunmak gerekirse, bu yıllar önceydi Josh. İşler değişir. İnsanlar değişir."

"Sanırım haklısın." Çenesini çiçeklere doğru sallıyor. "Çiçekler nereden geldi?"

"Onları Mavi gönderdi."

Gözleri büyür. "Gerçekten mi? Bütün bunlar da neyin nesi?"

"Hiçbir şey yok."

"Peki o nasıl?"

"Gerçekten iyi görünüyor. Sen ve Lyric buraya gelmeden hemen önce beni ilk kez aradı."

Kollarını kavuşturur. "Çiçekler ve . Özür dileme ve yalvarma gibi mi görünüyor?"

Ona uyarıcı bir bakış attım. "Josh, bir başlamak zorundayız." "Ya da hiçbir yerden başlamayabilir ve her şeyin bitmesine izin verebilirsin."

Onu görmezden gelerek çiçek yapraklarından birine hafifçe dokunuyorum ve mutfak sandalyelerinden birine düşüyorum.

"Piper... Senin için endişeleniyorum. Ve Lyric için."

"Biz iyiyiz." Bu konuşmayı bir daha yapmak istemiyorum. Ya da hiç.

Odanın diğer ucuna geçip masanın karşısına oturdu ve bu konuşmayı yapacağımızı açıkça belirtti.

"Adam parmağına bir yüzük taktı ve sonra intihara kalkıştı, Piper. Nasıl iyi olabilirsin ki?"

"Çünkü yardım alıyor. Hastaydı ve yanlış ilaçları alıyordu. Düzgün düşünemiyordu. Ben de terapi görüyorum. Şimdi kendimi çok daha iyi hissediyorum."

"Bir ilişkide olmak için terapiye ihtiyacın olmamalı."

"Götlük yapma, Josh. Depresyondaydım, kafam karışıktı ve yaptığı şeye gerçekten çok kızmıştım."

"Olman gerektiği gibi."

"Hayır, yanılıyorsunuz. Gerçekten olmamalıyım. Bu, biseksüel olduğun için sana kızmam ve neyi ya da kimi istediğin konusunda kafanın karışık olması gibi bir şey. Eğer öyle olmasaydın, belki uzun süre birlikte olabilirdik. Belki şu anda evli ve çocuklu olurduk ve mutlu olurduk."

"Bu gerçekten çok alçakça."

"Öyle mi? Yoksa aynı şey mi? İnsanlar içlerinde kim olduklarını, nasıl hissettiklerini ya da nasıl bağlandıklarını değiştiremezler Josh. Bu, terk edilmeleri ve unutulmaları gerektiği anlamına gelmez."

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Başını bana doğru sallıyor. "Tam olarak aynı değil."

"Bana göre öyle. Seninle kılı kırk yarmayacağım. Ne olursa olsun seni olduğun gibi kabul ediyorum. Tıpkı onu olduğu gibi kabul ettiğim gibi."

"Ama sen ve ben arkadaşız. Bu adamla *evlenmek* istiyorsun. Ya yine böyle çılgınca şeyler yaparsa? Ya da hayatının geri kalanında boktan davranırsa?"

Seçtiği kelimelerden utanıyorum.

"Bunu tekrar yapacağını sanmıyorum. Peki ya yaparsa? Ya da senin kibarca ifade ettiğin gibi *sikik* davranırsa? O zaman çiftlerin yapması gerektiği gibi bunu birlikte hallederiz."

Sinirli bir nefes üflüyor. "Bunu hak etmiyorsun. Bir kez olsun iyi bir ilişki istemiyor musun? Ditra ve ben bunu birkaç hafta önce konuştuk. Yıllardır onunla bu hız trenine binişini izledik. Denemeliyiz bile demiyorum, Piper. Anladığım kadarıyla gemimiz uzun zaman önce kalktı. Sana kendini yüzde yüz verebilecek ve seni duygusal bir öğütücüye sokmayacak biriyle tamamen yeni bir başlangıca ihtiyacın olduğunu söylüyorum."

Nüfusun geri kalanının mükemmel olduğuna dair notu kaçırdım mı? Belki de hiç kavga etmemiş, hiç sorun yaşamamış ve her şey yolunda gitmiş çiftler vardır, ancak birbirlerini ne kadar severlerse sevsinler, çoğu çift bir noktada çeşitli derecelerde dağınıklık yaşıyor gibi görünüyor.

"Dürüst olmak gerekirse, Josh... Bunun kimsede var olduğunu sanmıyorum. Kimse mükemmel değildir. Herkesin yükleri vardır. Bunu sen de benim kadar iyi . Neden daha iyisini hak edeyim ki? Bende erkeklerin Lamborghini'sini hak edecek hiçbir şey yok. Ben sadece mutlu olmak isteyen sıkıcı, sıradan bir kızım."

"Neden bu kadar riskli biriyle birlikte olmak ."

"Çünkü onu seviyorum. İnsanlar sevilmek için mükemmel olmak zorunda değildir. Kırık, hasta, berbat ve çirkin olabilirler. Herkes sevgiyi hak eder. Ve o beni mutlu ediyor. Birlikteyken ve her şey yolundayken, onun beni mutlu ettiği kadar mutlu olabileceğimi hayal bile edemiyorum. Bunu anlamadıysan ya da hiç deneyimlemediysen özür dilerim ama ilişkimizi sana ya da herhangi birine haklı göstermek zorunda değilim."

Sandalyesinde arkasına yaslanıyor ve gözlerini benimkilere kilitliyor. "Emin misin?

Bunu onunla sürdürmek istediğinden gerçekten emin misin?"

"Evet," diye cevaplıyorum hiç tereddüt etmeden. "Ben pozitifim. Ve bu konuda bu kadar olumsuz olmayı bırakmanızı istiyorum. Herkes kendi söylemek zorunda,

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

ve ben bundan bıktım, Josh. Ditra, ailem, iş yerindeki insanlar, herkes bana Blue'nun aklını kaçırabileceğini ya da akıl hastalığı olan biriyle birlikte olmak istediğim için deli olduğumu söyleyip duruyor. Beni ve Blue'yu destekleyen tek kişi Reece. Hayatımdaki insanların beni desteklemesini gerçekten istiyorum ve bunu sürekli onlardan istemek zorunda kalmamalıyım. Eğer işler yolunda giderse, ki gideceğine inanıyorum, o benim kocam olacak. Ve o Lyric'in babası. Ona arkadaşlarım ve ailem tarafından bir tür suçlu gibi davranılmasını istemiyorum."

Birkaç dakika boyunca dikkatle bana bakıyor, sanki kafamın içine girmeye çalışıyor ya da belki de beni neyin beklediğini görmek için geleceği görüyor. Ya da belki hepimiz için.

"Tamam," dedi sonunda. "Biliyor musun? Haklısın. Götlük yapıyorum. Başka bir şey söylemeyeceğim. Senin yanında olmak için elimden geleni yapacağım, çünkü ben senin arkadaşınım. Hatta geri döndüğünde sizinle takılacağım ve onu tanımak ve arkadaşı olmak için samimi bir çaba göstereceğim. Umarım bu adam ne kadar şanslı olduğunu biliyordur."

"Teşekkür ederim," diyorum. "Bunun benim için anlamı çok büyük. Ben sadece huzur, mutluluk ve sevgi istiyorum. Hepsi bu."

Yetmişli yıllardan kalma hippi bir kız gibi konuşuyorum. Hayatım bu hale geldi.

"Aslında bir kızla görüşüyorum. Eğer Blue buralarda olacaksa, belki hep birlikte yemeğe çıkabiliriz?"

Blue'nun Josh ile takılmak istemesi için biraz ikna etmek gerekebilir, çünkü yıllar önce birlikte yaşadığımız için biraz sinirli kaldı, ama en azından birbirlerine tahammül ve benim yanımda birbirlerini kötülemezlerse, mutlu olacağım.

Gülümsüyorum ve güzel çiçeklerimle biraz daha oynuyorum. "Bu hoşuma giderdi. Nasıl biri? Dördüncü randevudan önce seni delirtecek fobileri ya da tuhaf eğilimleri var mı?"

Gülüyor. "Dörtten fazla randevumuz olduğunu ve ondan hâlâ hoşlandığımı duyduğuna sevineceksin."

Aşırı şaşırmış, saçma bir şekilde etkilenmiş bir ifade takınıyorum. "Vay canına. Kulağa ciddi geliyor."

"Olabilir. Kim bilir. Zeki, fena halde seksi ve bağımsız biri. Bende ne bulduğu hakkında hiçbir fikrim yok."

"Zekisin ve çok da seksisin. Evinizdeki boş odalardan korkuyor gibi göründüğünüz için ne yazık ki pek bağımsız değilsiniz. Ama siz çocuklar

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

hala harika bir eşleşme
olabilir." "Çok komik."

"O biliyor mu?"

"Her iki yöne de gittiğimi mi?" diye araya giriyor. "Henüz değil. Sence ona söylemeli miyim? Fark eder mi?"

Öyle mi?

"Hmm. Emin değilim, gerçekten. Bu konular hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Sanırım ona karşı hissettiklerin kafanı karıştırıyorsa, o zaman evet, ona söylemelisin." Ben de böyle bir durumla karşı karşıya kalmış biri olarak, bunun berbat bir şey olduğuna tanıklık edebilirim. "Ama kafan karışmadıysa ve bu durum senin duygularına ya da yatak odası içinde veya dışında ona karşı davranışlarına bir tehdit oluşturmuyorsa, o zaman neden ona söylemen gerektiğini anlamıyorum. Bu, insanlarla ilk buluştuğunuzda onlara deniz ürünlerinden nefret ettiğinizi söylemek gibi bir şey. Karides sevmemeniz onları ilgilendirir mi? Bunun ilişkinizle bir ilgisi yok, değil mi? Ama size daha önce bir erkekle birlikte olup olmadığınızı ya da erkeklerden hoşlanıp hoşlanmadığınızı sorarsa, evet, ona söylemelisiniz. Dürüstlük en iyisidir."

"Doğru."

Lyric, yeni püsküllü botlarını giymiş ve gözyaşları yanaklarından süzülürken kapıda belirir.

"Tatlım botlar çok güzel, neden ağlıyorsun?" "Doğru mu?"

diye hıçkırıyor. "Mavi hakkında mı?"

Josh ve ben masanın öbür ucundan panikle birbirimize bakarken kalbim içime gömülüyor.

"Ne demek istiyorsun?" Ne demek istediğini çok iyi bilmeme rağmen masumca soruyorum.

"İnternette... denediği yazıyordu-" Gözyaşlarına boğuldu, elleriyle yüzünü kapattı. Josh ve ben ayağa fırladık. Onu teselli etmek için önünde diz çökmek için acele ederken sandalyesini yere düşürdü.

"Tatlım, o iyi," diyorum çabucak. "Onunla daha bu sabah konuştum.
Ve geçen gün bana çiçek gönderdi."

Mavi gözleri yaşlarla doluyor. "Gitmedi mi? Ya da ölmedi mi?"

"Hayır," diye güvence veriyor Josh. "Baban ölmedi."

Alt dudağı titriyor. "Ama *denedi*? Neden?"

"Bu çok karmaşık, Lyric." Tanrı yardımcım olsun, bunu bir çocukla nasıl konuşacağımı hiç bilmiyorum.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Burnunu çekiyor ve avuçlarıyla gözlerini ovuşturuyor. "Bunu neden yapsın ki? Artık bizi sevmiyor mu?"

"Elbette biliyor. Sadece bunalmış hissetti... ve doktor ona yanlışlıkla yanlış ilaç verdi ve bu da kafasının çok karışmasına neden oldu. Seni asla terk etmez ya da incitmez."

"O zaman nerede? Neden beni bu kadar uzun zamandır aramadı?" diye soruyor. "Konser verdiğini söyledin, sonra dinlendiğini söyledin ama beni aramadı bile. Beni *her zaman* arar ve ben onun için tüm bu şarkıları öğrendim ve o beni hiç aramadı."

"Lyric, o gerçekten hastanede. Bazı kemikleri kırılmıştı, bu yüzden çok ağrısı vardı ve biraz huysuzdu. Bazen neden depresif ve kafası karışık hissettiğine dair bazı özel doktorlarla konuşmak zorunda kaldı ama şu anda çok daha iyi hissediyor ve vücudu iyileşiyor. Bu sabah seni sordu ve ben de ona yeni şarkılarından ve Mickey'ye nasıl numaralar öğrettiğinden bahsettim. Sizinle konuşacağı ve sizi tekrar göreceği için çok heyecanlı."

Gözlerini bize dikti. "Bana yalan mı söylüyorsun?"

"Hayır," diye ısrar ediyor Josh, ellerini kadının omuzlarına koyuyor ve onu kendisine bakmaya zorluyor. "Annen sana doğruyu söylüyor. Sana söz veriyorum."

Gözlerinde gördüğüm ilk ciddi güvensizlik ifadesiyle ikimize de bakıyor ve bu kalbimi ikiye bölüyor. Çocuklar sihirlerini ve masumiyetlerini işte böyle kaybediyorlar - hayatın saçmalıkları yüzünden.

"Neden bana söylemedin? O benim babam..."

"Bu çok, çok özel. Ve sizinle kendisi konuşmak istedi. Bu sabah onunla konuştuğumda, ziyarete gelmesi hakkında konuştuk. Sizi çok seviyor. Tüm bunlar hakkında konuşmak için zor ve henüz hazır değil. Hani bazen kendinizi iyi hissetmediğinizde yalnız kalmak, yatağa uzanıp kestirmek ve televizyon izlemek istersiniz ya? O da böyle hissediyordu. Sadece dinlenmek için biraz yalnız kalmaya ihtiyacı vardı."

"Emin misin?"

"Eminim."

"Onunla ne zaman konuşabilirim?"

"Emin değilim. Ama yapabileceğim şey, arkadaşı Reece'i arayıp Blue'ya onunla konuşmak istediğini söylemesini isteyebilirim ve eminim yakında seni arayacaktır. Tamam mı?"

"Sanırım." Yüzü hayal kırıklığına uğramış bir ifadeye bürünüyor.

Josh onun saçlarını düzeltiyor ve başparmağıyla yanaklarını siliyor. "Bu, hayatta yetişkinlerin anladığı ama çocuklar için gerçekten zor olan biri

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

anlamak için. Sabırlı olmak, annene ve Mavi'ye güvenmek için elinden geleni yapmalısın," diye açıklıyor yumuşak bir sesle. "Neden ona güzel bir mektup yazmıyorsun? Bence bu seni daha iyi hissettirecektir ve eminim onu da daha iyi hissettirecektir. O da seni en az senin onu özlediğin kadar özlüyor olmalı."

"Bunu yapabilir miyim?" diye sorar. "Ve belki ona şiirli bir kart hazırlayıp bilgisayarda yazdırabilirim?"

Heyecanla başımı sallıyorum "Bence bu harika bir fikir. Bundan çok hoşlanacaktır." "Tamam. Hemen şimdi yapacağım."

Başı öne eğik bir şekilde odasına doğru yürümesini izlerken, haftalar önce Blue'ya duyduğum öfke ve hayal kırıklığı tekrar yüzeye çıkıyor ve bunu bastırmak ve Josh'a anlatmamak için çenemi sıkıyorum, ki bu sadece işleri daha da kötüleştirecektir.

"Bunu düzeltse iyi olur," diyor Josh ona baktığımda. "Tek söylediğim bu." Koridorun aşağısını işaret ediyor. "Bunu bir şekilde düzeltmesi gerekiyor, çünkü kız böyle hissetmeyi hak etmiyor. O sadece bir çocuk."

Başımı salladım. "Haklısın. Ve öyle de olacak."

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

CHAPTER SIXTY-THREE

Kıyafetlerimi topluyorum, makyaj çantamı bavula atıyorum ve Lyric ile Ditra'ya ön kapıda veda öpücüğü veriyorum. Onlara iki gün sonra iş seyahatimden döndüğümde görüşeceğimizi söylüyorum. Lyric her zamanki gibi Ditra'nın bizim evde onunla kalacağı için çok heyecanlı çünkü Dee ona her gece farklı bir kek yapmayı öğretecek. En iyi arkadaşım ne zaman Martha Stewart'a dönüştü bilmiyorum ama umarım eve döndüğümde benim için biraz kek kalır.

Arabamı garaj yolundan geri geri çıkarırken onlara el sallıyorum, sonra da şehrin sekiz mil ötesine, parkın yakınındaki otele gidiyorum. Arabamı kapalı otoparka park edip otelin lobisine doğru ilerlerken midem endişeyle yanıyor. Resepsiyonu atlayıp doğrudan asansöre gidiyorum ve ikinci katta iniyorum.

Oda 1205.

Kapının önünde duraksıyorum, zaten kabarık olan saçlarımı kabartıyorum, zaten düz olan gömleğimi düzeltiyorum, almam gerekmeyen fazladan nefesler alıyorum.

Akçaağaç kapıyı hafifçe tıklatıyorum ve ben beklerken zaman durmuş gibi geliyor. Bavulum birkaç saniye öncesine göre iki kat daha ağır geliyor, sapı nemli avucumda kayganlaşıyor.

Bu kadar gergin olmamalıyım ve olmam da aptalca çünkü bu sadece....

Mavi.

Evan.

Kapı açılıyor ve ben soluk kot rengi gözlere bakıyorum.

Kenara çekiliyor ve kapıyı arkamdan kapatabilmesi için eşiği . Eşyalarımı yere koyduktan sonra yüzümü onun olduğu yere dönüyorum.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

kapının yanında geziniyor.

Altı ayını hastanede çeşitli fiziksel ve zihinsel sorunlardan iyileşerek geçirdikten sonra farklı görünmesini beklerdim.

Ama bu kadar *iyi* görünmesini beklemiyordum.

Hiç kötü göründüğünden değil. Kendini ne hale getirirse getirsin kötü görünmeyecek türden bir yakışıklılıkla doğmuş. Ama lanet olsun, karşımda duran adam Blue'nun genişletilmiş elit yükseltme paketine sahip 2.0 versiyonu gibi.

Dalgalı saçları birkaç santim kısalmış, onunla ilk tanıştığımdan beri olduğu gibi göğüs hizasında değil, köprücük kemiğini biraz geçiyor. Bu onu daha olgun ve yakışıklı gösteriyor.

Tüy hala kulağında asılı duruyor, ama bunun bir ağaçtan geldiğini açıkladı.
İyi kuş.

Sadece kilo almakla kalmamış, aynı zamanda kaslanmış da. Kollarının ve omuzlarının genişliği eskisinin neredeyse iki katına çıkmış gibi görünüyor ve ben şimdiden tişörtünü çıkardığında nasıl görüneceğini hayal ediyorum. Spor salonuna giden, her gece sekiz saat uyuyan, vitamin alan ve bol bol su içen insanlar gibi sağlıklı ve canlı görünmesi beni şaşırttı. Artık hayatının büyük bir bölümünü boşa geçirmiş ve içindeki şeytanlarla savaşan bir rock yıldızı gibi görünmüyor. Harika, seksi ve... *sakin* görünüyor. Gergin, evet, ama aynı zamanda içsel bir sakinlik yayıyor.

Hâlâ kapının yanında durduğu yerden dudaklarına utangaç bir gülümseme yayılıyor ve nabzım çılgına dönüyor. Gülümsemekle gözyaşlarına boğulmak arasında kalıyorum ve bakışları altında donup kalıyorum. Onu *çok* özledim. Aylarca onu sevdim, ondan nefret ettim ve bu ikisi arasındaki her şeyi yaşadım. O gece içime öyle derin bir korku saldı ki. Güvenimi elimden aldı ve beni kalbim kırık bir şekilde terk etti. Sanki gerçekten gitmiş gibi hissettim ve tüm bu aylar boyunca onun hayaletiyle iletişim kurdum.

Ama o burada ete kemiğe bürünmüş durumda ve inanılmaz derecede canlı ve gerçek. Kokusu çoktan odaya sinmiş, beni sarıyor, anıları saklandıkları yerlerden çıkarıyor. Vücudunun sıcaklığı benimkine doğru çekiliyor, beni cezbediyor.

"Merhaba." Sonunda gözleriyle karşılaşacak kadar cesur olduğumda sesim utangaç bir fısıltıya dönüşüyor. Birbirimizi en son Kaliforniya'ya gitmeden hemen önce görmüştük. Her şey cehenneme dönmeden önce. Birbirimize dokunmayalı ya da öpüşmeyeli hayatımızı değiştiren altı uzun ay oldu. Tek tük mektuplar, mesajlar ve telefon görüşmeleri

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Bu süre zarfında paylaştığımız pek çok gri alan vardı ve bu alanlardan çukurlar gibi kaçıyorduk. Ta ki birkaç gün önce bana bir mesaj gönderip, kendi deyimiyle *işleri yoluna koymak* için bir hafta sonu burada buluşmak istediğini söyleyene kadar.

"Hey." Yavaşça bana yaklaşıyor, için için yanan gözleri hâlâ benimkilere kilitlenmiş. Beni duvara yaslayıp, yüzümü ellerinin arasına alıp, bacaklarımı titreten ve nefesimi kesen bir öpücük kondurduğunda kalbim bir sinekkuşu gibi çırpınıyor. Dilini dudaklarımın üzerinde gezdirip ağzımın içine sokuyor ve benimkiyle dans etmesini istiyor. Hafif bir iniltiyle uzanıp kollarımı boynuna doluyorum ve onu kendime çekiyorum. *Onu affediyorum.* Hafifçe titreyerek ellerini belime götürüyor ve beni bir oyuncak bebek gibi yukarı kaldırıyor, beni daha derin bir çaresizlikle öperken vücudunu kullanarak duvara yaslıyor. Bacaklarımı ona doluyorum ve aylardır içimde biriktirdiğim tüm duygu ve tutkuyu öpüşmemize döküyorum.

Beklediğim şey bu değildi, ancak şüphesiz tam olarak istediğim ve ihtiyacım olan şey.

Onu.

Biz.

Bu.

Geri çekiliyor ve nefes nefese birbirimize bakıyoruz.

"Seni seviyorum..." Yanağımı okşuyor. "Seni özledim..." Başparmağını dudaklarımda gezdiriyor. "Durmamı ister misin?"

"Hayır... asla." Dudaklarını tekrar çekiyorum ve dilini ağzıma daldırıyor, beni yutuyor, ciğerlerimdeki havayı emiyor. Geniş omuzlarını kavrıyorum ve dudaklarını boynuma götürürken, dişleri etimi ısırırken, dili de onu takip ederken kalçalarımı onun etrafında sıkıyorum. Önce acıtıyor, sonra yatıştırıyor. Kaba parmak uçları belime giriyor; kalçalarını benimkilere sürtüyor, aramızdaki arzuyu ateşliyor.

O kadar çok soru var ki; dilimin ucunda söylemek istediğim o kadar çok şey var ki... ama belki de sorular çoktan yanıtlanmıştır ve şu anda gerçekten hiçbir şey söylenmesine gerek yoktur.

Beni öperken bir eliyle tişörtümün düğmelerini açıyor, ben de onu takip ederek tişörtünü yukarı ve başının üzerine doğru çekiyorum. Kaslı omuzlarını ve pazularını, sert karın kaslarını görünce gözlerim açılıyor.

Parmaklarımı dövmeli göğsünün üzerinde gezdiriyorum, sertliğine ve sağlamlığına, yaydığı yeni güç aurasına çekiliyorum. Bir kez daha, onun için bir pervaneyim

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Alev.

Sütyenimi indiriyor ve çıplak göğsümü ağzına alırken kot pantolonumun düğmelerini açıyor, fermuarını indiriyor ve elini külotumun altına sokuyor. Parmakları klitorisimin üzerinde kayarak ıslak dudaklarıma ulaştığında boğazının derinliklerinde inliyor ve dilinin sıcak kaygan metalini meme ucumun üzerinde gezdiriyor. Sırtımı duvara yaslıyorum, vücudumu onun ağzına ve eline doğru itiyorum, saçlarını tutuyorum.

Aramıza uzanarak kotunu açıyor, aşağı itiyor, sonra kotumu ve külotumu beni ona gösterecek kadar aşağı çekiyor.

Sikinin tamamını içime soktuğunda nefes nefese kalıyorum ve tırnaklarımı sırtına geçiriyorum ve buna karşılık olarak hırlaması beni daha da ıslatıyor ve onun için daha da vahşileştiriyor. Yıllar önce beni köprünün altında yutan bu vahşi şehvetli tarafına her zaman tamamen aşık olmuşumdur. Tanrıya şükür ilaçlar onun bu yönünü yok etmedi.

Etrafına yayılmak için çabalıyorum ama kalçalarımı saran kot pantolon beni engelliyor. Elleriyle kıçımı kavrayarak beni kaldırıyor, sonra aşağı indiriyor ve kalın şaftıyla beni içine alıyor.

"Kahretsin, seni özledim bebeğim..." diye dudaklarımı törpülüyor, beni vahşice öpüyor, daha sert ve daha hızlı vuruyor, sırtımı dokulu duvar kağıdına sürtüyor.

"Seni özledim. Hem de çok."

İç çekerek gözlerini kapatıyor ve hareketsiz kalarak kontrolü bana bırakıyor. Vücudunu daha yavaş sürüyorum, onu sakinleştiriyorum, her santimin, her nefesin, kalplerimizin her atışının tadını çıkarıyorum. "Beni bir daha asla terk etme," diye fısıldıyorum.

"Asla."

Wallbang'imizden sonra beni yatağa taşıdı, yavaşça kıyafetlerimin geri kalanını çıkardı, sonra da kendi kıyafetlerini. Sözsüzce beyaz çarşafı ve yorganı üzerimize örtüyor ve beni kendine çekerek kollarını doluyor. Yüzümü göğsünün sıcaklığına gömüyorum ve ona sıkıca sarılıyorum.

Bugün ağlamayacağıma dair kendime söz verdim ama sözler bozulmak içindir, değil mi?

Kalbinin yanağıma çarptığını hissettiğim an hıçkırmaya başlıyorum; ne kadar içimde tutmaya çalışsam da durduramıyorum. Düşünmekle hata ettim.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Aylar süren terapim sırasında tüm duygusal karmaşayı çözmüştüm. Güç, sabır ve anlayış bulmuş olabilirim, ancak bunlar sadece bir yere kadar ulaşabilir. Bir yanım hala kırık ve eminim aynı şey onun için de geçerli.

Sırtımı yavaş daireler çizerek okşuyor, dudaklarını başımın tepesine bastırıyor ve gözyaşlarım bitene kadar tekrar tekrar *"Özür dilerim"* diye fısıldıyor. Nefes alışım sakinleşene ve hıçkırıklarım kesilene kadar birbirimize sarılıyoruz.

"Hemen döneceğim," diyor usulca ve burnumu çeke çeke oturduğum yerden kalkıp banyoya gidişini izliyorum. Elinde bir avuç kağıt mendil ve ılık suyla ıslatılmış bir bezle geri dönüyor ve yanaklarımı nazikçe siliyor.

Bu tatlı jest beni neredeyse yeniden hıçkırıklara boğacaktı. "Özür dilerim, ağlamak istemedim... Güçlü olmak istedim."

"Shhh..." Dudaklarını alnıma değdiriyor. "Özür dilemene gerek yok, Piper. Bunların hiçbiri için. Ve sen güçlüsün. Sen tanıdığım en güçlü hatunsun. Zayıf bir kadın beni asla sevemezdi. Sen lanet bir savaşçısın."

Kendimi hiç de savaşçı gibi hissetmediğim için zayıfça gülümsüyorum. "Sadece mutlu olmamızı istiyorum. Ve birlikte."

Tekrar yatağa tırmanıyor ve başlığa yaslanıp kolunu uzatarak yanına sokulmamı istiyor.

"Oraya varacağız Uğur Böceği. Söz veriyorum." "Tek istediğim bu. İkimiz için de."

Başımı göğsüne yaslıyorum, kolumu beline doluyorum ve bacağımı onunkine doluyorum, tıpkı eskiden barakadaki uyku tulumunda uyuduğumuz gibi. Küflü barakada birbirimize sokulduğumuz, teneke çatıda yağan yağmuru dinlediğimiz ve Acorn'un ayaklarımızın dibinde uyuduğu o gecelerin birlikte geçirdiğimiz en güzel zamanlar olması ne kadar çılgınca değil mi? O zamanlar hayat daha basitti, saflığın rahat balonunda yaşıyordum.

"Ölmek istemedim," diyor kısık bir sesle. "Bunların hiçbiri bununla ilgili değildi."

Bu sözleri duyunca içimi hüzün dalgaları kapladı. "Blue... bunun hakkında konuşmak zorunda değilsin."

"İstiyorum." Elini belimin kıvrımına götürüyor ve sıkıyor. "Ve bana Evan demeye geri dönmeni istiyorum. İlk tanıştığımız zamanki gibi. Mavi gitmeli."

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Tamam."

"Kendimi öldürmek istediğim şey değildi. Bir planım yoktu. Seni terk etmek istemedim. Ya da Lyric'i. Herkes hayatımdan nefret ettiğimi sanıyor ama bu doğru değil. Hayatımdan hiç nefret etmedim. Aslında, hayatımı her zamankinden daha çok seviyordum. Sonunda grubun altından çıkma tünelinin sonunda bir ışık vardı, sen ve Lyric ile sakin bir hayat yaşamayı dört gözle bekliyordum." Derin bir nefes alıyor ve çıplak ayağını çarşafın altında benimkine sürtüyor. "Ama sonra gruptan sürekli bir şeyler çıkmaya başladı, yasal şeyler, tonlarca karar. Hayranların çoğu çok kızgındı. Her gün nefret mektupları alıyordum. Çocuklar da alıyordu ve bunu hak etmiyorlardı. Grubu bitirmek benim kararımdı, onların değil. Bütün bu şüpheler içime sızdı. Beni terk edeceğinden korkuyordum. Hangi yöne döneceğimi ya da ne yapacağımı bilmiyordum. Başım dönmeye başladı. Acıdan, gürültüden, seslerden ve lanet olası kuştan deliriyordum ve bunun durmasını istiyordum. Bunun ötesini düşünemiyordum. Her şey karardı. Bunu başka nasıl açıklayabilirim bilmiyorum ama seni asla terk etmek istemediğime inanmanı istiyorum."

Onun acıdan, seslerden ve hayali kötü kuşlardan bahsettiğini duymak beni dehşete düşürüyor. Kafasının içinde neler hissediyordu? Hayal bile edemiyorum.

"Sana inanıyorum. Başta inanmamıştım ama şimdi inanıyorum." "Seni bir daha incitmeyeceğim."

Elimi göğsünde gezdiriyorum ve sözlerini tartıyorum. Şu anda söylediklerinde yüzde yüz ciddi olsa da, bir gün istemeden de olsa beni tekrar incitebileceğini biliyorum. Zihinsel kontrolünü tam sağlayamadığı bir parçası bir gün ilaçlı hapishanesinden çıkıp gelebilir ve hayatını mahvedebilir.

Ve benimkini. Ve kızımızın.

"Ya tekrar olursa?" diye soruyorum. Reece'in bana sormamamı söylediği soru bu ama aynı zamanda aklımı kurcalamaya devam eden soru da bu. Bu kadar önemli bir soruyu nasıl sormayabilirim?

Vücudu sertleşiyor ve derin bir nefes alıp cevap vermeden önce bir süre tereddüt ediyor.

"Yalan söylemeyeceğim, Piper. Tekrar olabilir. Ama ilaçlarıma devam ettiğim, hayatımı olabildiğince stressiz tutmaya çalıştığım ve haftalık terapiye devam ettiğim sürece olmamalı. Sonsuza kadar, temelde. Yani tekrar kafayı yemeye başlarsam, kontrolden çıkmadan yakalanacağım. Yine de harika hissediyorum. Daha iyi

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Hiç. Bazen biraz yorgun ve huysuz oluyorum ama çılgınca bir şey değil. Kelime oyunu yapmıyorum."

"Tamam. Bu iyi."

"Garip davrandığımı görürsen bir şey söyle, tamam mı? Korkmanı istemiyorum."

Alt dudağımı çiğniyorum. Korkuyorum ama bunu bilmesini istemiyorum. Ona güvenmeme, ona ve iyileşmesine inanmama ihtiyacı var. Eğer onun her hareketini ve ruh halini analiz eder, bir çöküş yaşamasını beklersem, ikimiz de asla mutlu olamayız.

"Biraz zamana ihtiyacımız olacak, Piper," diyor yumuşak bir sesle. "Baş başa bir hafta sonunun iyi bir başlangıç olacağını düşündüm. Hâlâ benimle olmak isteyip istemediğini görmek için. Seni uzun süre yalnız bıraktım. Belki de artık istediğin kişi ben değilimdir. Belki Josh gibi biri senin için daha iyi olur, bunu söylemek beni öldürse de."

Ona bakmak için başımı kaldırıyorum. "Hayır, . Ben sadece ve sadece seninle olmak istiyorum. Bu değişmeyecek. Bunu şimdiye kadar bilmen gerekirdi."

"Günde on hap almam gerekse bile mi?"

"Yirmi tane alman gerekse bile."

"Artık bir rock yıldızı olmayacak olsam bile mi?"

"Seni bir rock yıldızı olmadan önce de seviyordum. Bu benim için hiçbir şey ifade etmiyor."

Şakacı bir şekilde sırıtıyor ve bu hayatımda gördüğüm en güzel şeylerden biri. "Her gün senin ırzına geçmek istesem bile mi?"

Gülümseyerek öne eğildim ve onu öptüm. "Öpsen iyi olur."

"Dünyanın en şanslı erkeği olduğum için kaçıp seninle evlenmek istesem bile mi?"

Sanki zamanın başlangıcından beri hayatımı onunla geçirme hayalinin peşinde koşuyormuşum gibi geliyor. Bir kelebeği yakalamaya çalışmak gibiydi - her seferinde çok yaklaşıyor, sadece onun tekrar ulaşılamayacak şekilde uçup gitmesini izliyordum.

"Ve sessizlikten korktuk."

Endişeli kafamdan bir anda sıyrıldım. "Hayır... Sadece düşünüyordum."

Gülümsemesi mahcup, orantısız bir kaş çatmaya dönüşüyor.

"Bunu söylememeliydim. Bunu düşünmek için bile çok erken."

Başımı sallıyorum ve saçlarını nazikçe yüzünden çekiyorum. "Öyle değil. Ve ne var biliyor musun? Doğru zaman geldiğinde ben de bunu yapmak istiyorum. Bir düğün istemiyorum."

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Peki ya en sevdiğiniz şeylerin üzerinde renk kodlu post-it'lerin olduğu o düğün dergileri?"

"Eh. Yapmam *gereken* şey buymuş gibi geldi. Lyric ve seninle kaçmayı tercih ederdim."

Gözlerindeki gümüş benekler küçük tatil ışıkları gibi parlıyor. "Öyle mi?"

Başımı salladım. "Evet."

Çenemi avucunun içine alıyor ve beni tüy gibi yumuşak bir şekilde öpüyor, dudaklarıma yaklaşıyor.

"Beni her zaman beklediğin için teşekkür ederim," diye fısıldıyor. "Bir sır bilmek ister misin?"

"Tamam...." Gergin bir şekilde söylüyorum.

"En başından beri seninle sonsuza dek birlikte olmak istediğimi biliyordum. Bu yüzden sana uğur böceği efsanesini anlattım. Senin de beni istemeni istedim. Ve bunu yaptığında, ödüm bokuma karıştı." Beni tekrar öpüyor. "Artık herkes gibi beni terk etmeyeceğini biliyorum, artık korkmuyorum."

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

CHAPTER SIXTY-FOUR

Piper'tamamen habersizken izlemeyi seviyorum. Mesela şimdi, yanımda uyurken, bej yorganın altında cüceleşmiş, sadece başı dışarı çıkmış, sarı saçları yastığın üzerinde dağınık bir şekilde dururken. Beni büyüleyen tüm yönlerine bakıyorum. Kirpikleri, yanaklarında duran minik tüylere benziyor. Dudakları sakız renginde. Parmakları, bebeklerin yaptığı gibi çenesinin altında yumruk şeklinde kıvrılmış. Odaya girdiğinde nişan yüzüğünün hâlâ elinde olduğunu görünce rahatladım.

Onu izlemek benim eski bir alışkanlığım. Suçlu bir zevk. O çardakta konuşmaya başlamadan önce uzun süre onu izledim. Her gün oynamak için o parkı seçmemin tek nedeni oydu; onu yakından izleyebilmek için.

Yani yakın *olabilirim*.

Acorn'la birlikte ofisinin önünden geçip kaldırımda yürürken onu gördüğüm zamanı zaten biliyor. Arabasına giderken eşyalarını bıraktı ve ben de dönüp onu kaldırımda diz çökmüş halde yakaladım, eteği kalçalarını görmemi sağlayacak kadar yukarı kalkmıştı. Öne doğru eğilirken siyah güneş gözlükleri başının tepesinden düştü ve onları saçlarından çözmek için verdiği mücadeleyi izledim. Her ne kadar ofis kıyafetleri giymiş olsa da, kıyafeti on altı yaşından büyük görünmediği gerçeğiyle çelişiyordu. Ufak tefek, peri benzeri yüz hatları vardı ve o kadar kısaydı ki arabasının direksiyonunun üzerinden görebildiğinden şüpheliydim. Nefesinin altında kendine küfrediyordu ve ben de onun hayatımda gördüğüm en garip ve sevimli kız olduğunu düşünüyordum.

Onu ikinci kez gördüğümde şehir merkezinde kırmızı ışıkta arabasının içindeydi. Radyoyla birlikte kötü bir şekilde şarkı söylüyordu ve inanılmaz derecede özgür görünüyordu

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

ve kendi dünyasında öyle kaybolmuştu ki, onunla birlikte o dünyaya girebilmek için ruhumu satabilirdim. Böylesine bağsız ve kayıtsız hissetmek için. Ona bakarken, özgür ruhunu arzularken ve ellerimi saçlarında gezdirmeyi çok isterken, aniden kırmızıya dönmeye karar verdi ve yaya geçidinin kenarında durduğum yerde beni ezmeye yaklaştı.

Beni hiç görmedi, ama bu onun çekiciliğini daha da artırdı.

Bir sonraki sefer parkta keşif yaparken bir bankta kitap okuduğunu gördüm. Çok hoş bir sürprizdi. O zamana kadar, her gün orada gitar çalarak bir dolar mı yoksa bin dolar mı kazanacağım umurumda değildi. Sadece onunla aynı yerde olmak istiyordum. bakarken vücudum ağrıyordu - bacaklarını altına sıkıştırmış, küçük çıplak ayakları dışarı çıkmıştı. Kendini tamamen kitaba kaptırmıştı, okurken dili baştan çıkarıcı bir şekilde dudaklarında geziniyor, gözleri sayfadaki kelimelerle büyüyordu. Bir sigara yaktım ve tepedeki tüneğimden onu izledim. Onu görecek kadar yakın ama beni fark etmeyeceği kadar da uzaktaydım. Küçük sihirli perimin ne okuyacağını merakla beklerken gözlerim kısılmıştı. Kapaktaki kucaklaşan çifti gördüğümde sırıttım.

Bir romantizm.

Aşka inanıyordu ya da en azından istiyordu.

Ben inanmıyordum.

En azından henüz değil.

O bunu değiştirdi. Beni buna inandırdı, bunu istememi sağladı ve onsuz yaşayamayacağım bir hale getirdi. Ona sert ve hızlı bir şekilde aşık oldum. Bana musallat oldu; ruhumun dokusunda yaşadı ve her zaman benden kaçan tüm duygulara ve kelimelere ilham verdi. Farkında bile olmadan beni kariyerimin zirvesine taşıdı.

Yıllar önce o yağmurlu geceyi terk edecektim. O lanet olası baş ağrısı geçtiğinde, kendimi yok edecektim. Onun utangaç bakışlarından, çocuksu gülüşünden ve kızaran yanaklarından uzaklaşacaktım. Ama yapamadım, çünkü gitmesine izin veremezdim. Onun benim olmasını istiyordum.

Bu beni berbat mı yapıyor? Onun masumiyeti beni kaya gibi sertleştirdi; onu bozmak, herkes için mahvetmek istememe mi neden oldu? Çıtayı o kadar yükseğe koydum ki, başkaları sefilce başarısız olacaktı?

Ama sonra o geldi, elinde küçük bir çanta, beni dizlerimin üzerine çökertebilecek bir gülümseme, limon sarısı saçları, kocaman masum gözleri ve o mükemmel

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

pembe dudaklar ve şekerli tatlı bir ses. Sonra eteği ve rüzgârın eteği solgun kalçaları üzerinde süzüşü vardı.

Gerçekten isteseydim tüm bunları görmezden gelebilirdim. Beni asıl korkutan nefes verişiydi, ona yaklaştığımda nefesinin boğazında düğümlenmesi, beni ciğerlerine çekmesi ve titreyen dudaklarının arasından nefesini vermeden önce içimde yükselmesi. Korkuyordu ama benden değil, beni *istemekten*.

Bir akbabanın pençelerine doğru zıplayan bir tavşandı.

Onu yiyip bitireceğimi biliyordum. Kendimi durduramadım. Onu çok fazla istiyordum, ona çok fazla ihtiyacım vardı... ve beni itmediğinde, kendini bana verdiğinde - işte o an oldu.

Tek yapmak istediğim kaçmakken, o kalmamı istedi. Daha fazlasını istememe ve sahip olamayacağım şeyleri istememe neden oldu. Ve daha da kötüsü, veremeyeceğim şeyler istediğini biliyordum ve bu içimde başka bir savaş yarattı.

O kaçamaklar için yaratılmamıştı, benim küçük uğur böceğim. O, eğer bir kızın varsa, eve götürebileceğin türden bir kızdı. Saklayacağın türden bir kızdı. O sonsuza kadardı. *Benim* sonsuzluğum.

"Erken kalkmışsın." Yumuşak sesi beni hafıza şeridindeki yolculuğumdan çekip çıkarıyor.

"Evet. Her gün aynı saatte uyanmam gerekiyor. Tutarlılık ve istikrar için." Günlerce uyanık kalmak için hız aldıktan sonra kendimi uyumaya zorlamak için uyku hapı aldığım zamanlar sona erdi.

Omzumu öpüyor, sonra sırt üstü dönüp kollarını başının üzerine uzatıyor. Yorgan vücudundan aşağı kayıyor, mükemmel çıplak göğüslerini ortaya çıkarıyor ve ben onun üzerine yuvarlanıp her santiminin ırzına geçmek, o inleyip tırnaklarını sırtımda gezdirene kadar kendimi onun derinliklerine gömmek istiyorum.

Bilmiyorum.

Artık bağımlılıklarımın boşluğunu doldurmak için onunla seks yapamıyorum. Fark edip etmeyeceğini merak ediyorum ve onu eskisi kadar istemediğimi düşünmesinden korkuyorum. Atlama, daha önce olmayan bir korku ve şüphe yarattı. Benim hatam. Düzeltmesi gereken benim.

Denge bir sürtüktür.

"Yatakta kahvaltıya ne dersin?" Yatağımın başucundaki masadan oda servisi menüsünü alarak öneriyorum.

Yüzünde uykulu bir gülümsemeyle doğruluyor. "Kulağa harika geliyor."

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Yarım saat sonra iki tepsi waffle, domuz pastırması, taze meyve ve kızarmış ekmek aramızda yatağa yayıldı.

"Bu iyi, ama kahvaltılarını gerçekten özledim." "Ben
de özledim. Uzun zamandır yemek yapmadım."

Başını eğiyor ve portakal suyunu yudumluyor. "Buraya geldiğimden beri tek bir sigara bile içtiğini görmediğimi fark ettim."

"Artık sigara içmiyorum."

Dudakları şaşkınlıkla aralandı. "Vay canına! Bu harika."

"Aslında biraz boktan bir durum. Hastanede uyandığımda sigara içme isteğim sıfırdı. Hiç geri gelmedi. Zor bile değildi." Omuz silktim. "Sadece... bıraktım."

"Bu çok garip. gibi başka şeylere olan ilginizi kaybettiniz mi?" "Artık
dünyanın öbür ucuna gitme ihtiyacı hissetmiyorum." Gözlerinde
rahatlama parıldıyor. "Bu da çok iyi."

Başımı salladım. "Öyle. Farklı ama güzel."

Her zaman olduğu gibi, her şeyi bırakıp gitme dürtüsünün gelmesini bekliyorum, ama gelmedi. Umarım hiç gelmez.

Kahvaltıdan sonra duşa giriyor ve beş dakika sonra ona katılıyorum, ıslak ve sabunlu vücuduna karşı koyamıyorum. Beni suyun altında onunla birlikte çırılçıplak gördüğünde gözlerindeki ateşli arzu tam da ihtiyacım olan şey. Yeni beni seviyor. En azından fiziksel olarak, bu da bir başlangıç.

"Parkta yürüyüşe çıkmak ister misin?" İkimiz de kuru ve giyinik olduğumuzda ona soruyorum. Doktorum bana sürekli dışarı çıkıp temiz hava almam gerektiğini söylüyor. Sanırım hayatımın çoğunu dışarıda geçirdiğimi unutuyor.

"Ben de bunu sormanı umuyordum." Köşedeki eski gitar kutuma bakıyor. "Gitarını getirip çalmak ister misin?"

Atladığımdan beri gitara dokunmadığımı bilmiyor çünkü artık çalamayacağımdan korkuyorum. Bazen yeni ilaçlar kendimi *boşlukta* hissetmeme neden oluyor. Kelimelere dökemediğim garip bir duygu ama gitarı elime alıp parmaklarımın tellerde kaybolmasından korkuyorum. Sözleri ve melodiyi artık damarlarımda hissedemeyeceğimden korkuyorum.

Piper için de aynı korkularım vardı - ona karşı her zaman hissettiğim yoğun sevgi ve vahşi çekimin ilaçlar tarafından öldürüleceğinden korkuyordum. Şükürler olsun ki durum böyle değil. Aksine, ona karşı hislerim daha da güçlendi.

Yine de şarkı çalmak ve yazmak konusunda hâlâ endişeliyim. Bu yüzden öğrenmeye hazır olana kadar bundan kaçınıyorum.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Hayır," diye cevap veriyorum, gitardan uzaklaşarak. "Sadece sana odaklanmak istiyorum." Dün havaalanında iki hayranımla karşılaştığımdan beri insanların beni tanımasını engellemek için saçlarımı arkadan bağlıyorum ve başıma siyah bir beyzbol şapkasını ters takıyorum. Eski hayranlar demeliyim, çünkü en sevdikleri grubu dağıttığım ve hayatlarını mahvettiğim için ne kadar berbat olduğumu söylemek için beni durdurdular.

Her ne kadar tetikleyici olsalar da, internette devam eden boktan yorumları okudum, ancak birinin bunları yüzüme karşı söylemesi kamyon çarpması gibiydi. İki kız bana saldırırken yanımdan geçen insanlar suçlayıcı gözlerle bana baktı. Bir daha asla gitarıma dokunmak istemedim. Havaalanındaki bara koşup onların sözlerini içerek geçiştirme düşüncesi beni kışkırtıyordu. Kiralık arabamı alıp, avucumun içi gibi bildiğim bu şehrin köhne köşesine gitmek ve küçük plastik poşetler dolusu pudra ve hap alıp tüm bu saçmalıkları unutmak da öyle.

Evet, tüm bunları düşündüm ama hiçbirini yapmadım ve pişmanlık duymadım.

Bunun yerine otele gittim, bir şişe su içtim, Reece'i aradım, uzun bir duş aldım ve benim için gerçekten önemli olan şeylere odaklandım -Piper, Lyric ve onlarla olan geleceğime. Diğer tüm saçmalıklar uçup gitti.

Şimdi parkta dünyanın en değerli ve güzel kadınının elini tutarak yürürken, bunu yapabileceğime hiç şüphem olmadığını biliyorum.

Canavarı yendim.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

CHAPTERSIXTY-FIVE

Evan'la el ele tutuşarak parkta yürümek tuhaf hissettiriyor ama kötü anlamda değil. İyi anlamda. Aynı anda hem tanıdık hem de yeni hissettiriyor. Sanırım hayatınız boyunca tanıdığınız biriyle ilk randevunuzda hissettiğiniz gibi.

"Seni her gün orada otururken görmek günümün en güzel yanıydı," diyor bankımın önünden geçerken.

Ona gülümsedim. "Gerçekten mi? Seni görmek benim de en güzel yanımdı." Daha dün gibi, saati izleyip öğlenin gelmesini bekliyordum ve midemde binlerce kelebek uçuşuyormuş gibi hissederek parka yürüyordum.

Patikada ilerlemeye devam ederek, eskiden oturduğumuz piknik masasını geçiyoruz ve toprak patikadan eski taş köprüye doğru iniyoruz. Aniden duruyor ve köprünün duvarıyla karşılaşana kadar geriye doğru birkaç adım atıyor. Duvara yaslanıp gülümsüyor ve beni göğsüne doğru çekiyor, eğilip önce usulca öpüyor, sonra elleri belimi çevreleyip kıçımı avuçlamak için aşağı kayarken daha derin öpüyor.

"Seni öpmeden buradan geçmem mümkün değil," diye mırıldanıyor.

Ellerimi boynunun arkasında kenetliyorum. "Oh! Burası...." Etrafımıza bakıp hatırladıkça sesim kesiliyor.

"Öyle," diyor, burnunu benimkine sürterek kelebekleri yeniden uyandırıyor. "O geceden kalma külotun hâlâ bende. Ve ben gitmeden önceki gece giydiklerin de."

"Bunun seksi mi yoksa rahatsız edici mi olduğundan emin değilim." "Muhtemelen ikisi de."

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Elimi tutmaya devam ederek, bir yola gelene kadar beni ormanın içinden geçen kısa bir patikaya götürüyor ve kulübeli evin bulunduğu çıkmaz sokağın sonunda olduğumuzu şaşkınlıkla fark ediyorum.

Onun evi.

Garaj yolunun sonunda durup birlikte sessizce yukarıya bakıyoruz.
Burada olmanın iyileşmesi için iyi mi kötü mü olduğundan emin değilim.

"Ellie bana eskiden burada yaşadığını söyledi," diyorum usulca. "Nasıl oldu da bana hiç söylemedin?"

Birkaç dakika sonra omuz silkiyor, bakışları hâlâ eski evde. "Gerçekten bilmiyorum, Piper."

" değil."

Derin bir nefes alıyor ve bana bakıyor. "İçeri girmek ister misin?"

"Um...." Sorusu beklediğim son şeydi. "İstiyor *musun?*" "Evet. Sanırım sonunda istiyorum."

"O zaman seninle içeri girmeyi çok isterim."

Garaj yoluna doğru yürürken "Muhtemelen kirli ve pis kokulu olacak," diye uyarıyor.

" değil."

Evin etrafında dolaşıyoruz ve verandanın paravan kapısından içeri giriyoruz. Her şey onu aramak için buraya son geldiğimde olduğu gibi.

"En son ne zaman içerideydin?" diye sordum.

"Sanırım yirmi yaşlarındaydım."

"Çok fazla defter almışsın," diye gözlemliyorum yığınların yanından geçerken.

Mutfağa açılan kapının önünde durur ve defterlere bakar.

"Aslında onları ben almadım. Annem sipariş etti. Görünüşe göre, on iki paket aldığını sanıyormuş ve bir şekilde on iki yüz paket sipariş etmiş."

"Kahretsin. Bu çok fazla."

"Evet. En azından ben hiç ."

Kapının yanındaki büyük seramik saksıyı hareket ettirmek için eğilip altından bir anahtar çıkarmasını izliyorum.

"Anahtarlarımı uzun zaman önce kaybettim," diyerek kapının kilidini açtı.

Evin içinde olmak zamanda geri adım atmak gibi. Buzdolabı ve lavabo avokado yeşili. Evin çoğu yerinde hala ahşap paneller var.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Duvarlar. Mutfak sandalyelerinde ekose minderler var. Hava bayat ve küflü, ama en azından burada bir şey ölmüş gibi kokmuyor.

Evan derin bir iç çeker ve yavaşça odanın içine doğru yürür. "Her şey aynen eskisi gibi," diyor hayretle. "Eminim buzdolabında hâlâ yiyecek vardır."

"Bakmayalım," diye öneriyorum. Sırıtıyor. "İyi fikir."

Tekrar elimi tutarak yemek odasından geçip çalışma odasına, oradan da oturma doğru yürüyoruz. Odalar kocaman ve her şey sanki annesi yıllar önce süt almaya çıkmış ve bir daha geri dönmemiş gibi görünüyor. Hepsi el değmemiş, hala bekliyor. Kanepenin ucundaki masanın üzerinde bir çay fincanı, bir çift okuma gözlüğü ve açık ama yüzüstü yatan eski bir kitap var. Ona ne olduğunu merak ediyorum. Burada tek başına çıldırdı mı? Ellie hiç onu ziyarete geldi mi? Ona bakan başka akrabaları var mıydı?

"İyi misin?" Ben soruyorum. "Bunu istemiyorum-"

"Kafamı mı sikeyim?" diye soruyor.

"Şey, evet. Burada pek mutlu olmadığınızı biliyorum."

"Ben iyiyim. Burada yaşamak da hayatımın diğer bölümleri gibiydi. Bazı günler iyiydi, bazı günler berbattı. Ama hepsi kötü değildi. Ellie her şeyi kötü gösterdi, değil mi?"

Başımı salladım.

"Annem iyiyken yanında olmak eğlenceliydi, babam da o kadar hıyar değildi. Annem zor zamanlar geçirdiğinde, ikisinin de yanında olmak zordu. Babam içer ve bağırırdı, annem de ağlar ve söylenirdi. Ben de kendi kafamın içine, müziğime kaçtım ve kuşlarla konuştum. Bu benim normalim oldu."

"Evan...."

"Ne? Artık saklamayacağım. Deli olduğumu zaten biliyorsun."

Kaşlarımı çatıyorum ve kollarımı kavuşturuyorum. "Sen deli *değilsin*. Bir şey saklamanı istemiyorum, sadece kendimi kötü hissediyorum."

"Kendini kötü hissetme. Hadi, yukarı çıkalım ve odama bakalım."

Onu, dört yatak odası ve iki banyonun bulunduğu geniş ahşap merdivenlere kadar takip ediyorum. Ev zamanında, herkes gitmeden önce muhteşem olmalıydı. Tonozlu tavanlar, taç kalıplar, çok sayıda pencere, Tudor tarzı evlerde bilinen ahşap süslemeler, vurgular ve açılar. Bu kadar uzun süre terk edildiği için üzülüyorum.

Üzerinde kurukafa ve çapraz kemikler olan bir yatak odası kapalıdır.

"Bilin bakalım burası kimin odası?" diye takılıyor.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Hiç şaşırmadım."

Kapıyı açtı ve tam da ergenlik çağındaki bir Evan'ın odasının nasıl görüneceğini hayal ettiğim gibi görünüyordu. Rock posterleri duvarların ve tavanın neredeyse her santimini kaplıyordu. Yerde küçük bir şilte ve üzerine atılmış eski siyah bir battaniye var. Sadece bir şifonyer var ve çekmeceleri tam kapanmıyor. İçlerinden giysiler çıkıyor. Şifonyerin üstünde eski bir radyo ve kasetçalar duruyor, etrafı uzun süredir sertleşmiş balmumu damlayan mumlarla çevrili. Boş sigara kartonları her yere atılmış. Yatağın yanında bir yığın rock ve gitar dergisi ve daha fazla defter var.

Şaşırmadım.

"Çıplak kız posteri yok mu?" Etrafa bakarak alay ediyorum.

Gülüyor ve dolabın kapısını açıyor. "Hayır. Kadınlara bakmayı hiç sevmedim."

Dolabı karıştırdıktan sonra bir gitar kutusuyla çıkagelir. "Bak burada hala ne var." Eski tozlu kutuyu yatağın üzerine koydu. "Bu da ne?"

"İlk akustik gitarım."

"Her zaman yanınızda taşıdığınızın ilk olduğunu sanıyordum." "Aslında o benim ikincimdi."

Çantayı açtığında ve içindeki gitarın kesinlikle bozulmamış durumda olduğunu gördüğünde şok oldum ve kafam karıştı.

"Çok güzel," diyorum. "Yepyeni görünüyor."

Kulaktan kulağa gülümseyerek, yavaşça çantadan çıkarır ve elinde çevirir.

"Bunun ne olduğunu biliyor musun?" diye soruyor, belli ki heyecanlı. "Bu bir 1934 Gibson Jumbo."

Ona göz kırpıyorum. "Bu iyi mi?"

"İyi mi? Bu inanılmaz, Piper. Çok nadir bulunurlar ve tonla para ederler, satacağımdan değil. Sadece hâlâ burada olduğuna inanamıyorum." Çantasına geri koymadan önce parmaklarını tellerin üzerinde hafifçe gezdiriyor. "Onu bizimle birlikte geri götüreceğim."

"Neden bıraktın?" diye sordum.

"Sadece birkaç kez çaldım. Annem onu bir garaj satışından almıştı, ne olduğu ya da ne kadar değerli olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. Satan adamın da öyle. Ama ben biliyordum. Çalmaya korkuyordum. Çok iyiydi. Anlıyor musun?" Çantayı kapattı. "Bunu saklayabilmek için diğerini aldım. Onu yok olmaktan korumak için. alma şansım olmadı. I

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Acorn'la birlikte kulübeye taşındık ve sonra oradan ayrıldık. Bir daha içeri girmedim."

Tatlı Acorn'dan bahsedildiğinde kalbim hala sıkışıyor.

"Hâlâ burada olmasına sevindim. Onu diğerlerinin yanına koymalısın. Dışarıda olmayı hak ediyor, eski bir dolaba kapatılmayı değil."

"Haklısın. Üzerine yeni teller takacağım. Lyric'e göstermek için sabırsızlanıyorum, sanırım bayılacak."

Lyric onunla paylaştığı her şeyi seviyor.

Aşağıya iniyoruz ve bu ziyaretin onu üzmediği için rahatlıyorum. Mutlu ve gitar için heyecanlı görünüyor. Mutfak çekmecesini karıştırırken bekliyorum, sonra dönüp bana eski bir fotoğraf uzatıyor.

Ondan nazikçe alıyorum ve pencereden gelen ışığın altında tuttuğumda kalbim sevinçle çarpıyor.

Evan'ın yaklaşık beş yaşında, saçları omuzlarına dökülmüş ve omzunda minik mavi bir kuşun oturduğu bir fotoğraf. Tüm dünyadaki en mutlu küçük çocukmuş gibi gülümsüyor.

"Bunu alabilir miyim? Lütfen?" Bakışlarıyla buluşarak
soruyorum. "Elbette."

"Çok sevimli görünüyorsun. Ve mutlu."

Bana göz kırpıyor. "Sana söylemiştim."

Bir adım öne çıkıp kollarımı beline doluyorum ve başımı göğsüne yaslıyorum.

"Seni seviyorum," diyorum usulca.

Boştaki koluyla beni tutuyor. "Ben de seni seviyorum bebeğim. Bunu benimle yaptığın için teşekkür ederim. Buraya gelmeyi planlamıyordum ama geldiğimize memnunum."

Otele dönerken parkta dondurma yemek için duruyoruz ve her zamanki masamıza oturuyoruz. Küçük geleneklerimiz benim için dünyalara bedel ve onun hakkında en çok sevdiğim şeylerden biri de bunları asla unutmaması.

Öğleden sonra boyunca sessiz kaldı ve ben de evi ziyaret etmenin iyi bir fikir olmadığından endişelenmeye başladım. Belki de artık kemiren çok fazla kötü anıyı barındırıyordu. Daha sonra otelin restoranında akşam yemeği çoğunlukla Lyric ve hayatımda olup bitenler hakkında konuşuyoruz.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

hala daha önce olduğundan biraz daha dalgın ve durgun görünüyor. Acaba ilaçların bir etkisi mi?

"İyi misin?" Sonunda odamıza döndüğümüzde ona sordum. "Sessiz görünüyorsun."

Yatağa oturup eğiliyor ve ben siyah topuklu ayakkabılarımı çıkarırken o da iş botlarını çıkarıyor.

"Evet... Sadece bir şey düşünüyordum."

Endişeyle önünde durup parmaklarımı nazikçe saçlarında gezdiriyorum.

"Bunun hakkında konuşmak ister misin?" Yumuşakça soruyorum.

Ellerini belime dolayarak, göğüslerimin arasındaki noktayı öpmek için öne doğru eğiliyor.

"Evi düşünüyorum."

"Belki de oraya girmemeliydik. Seni rahatsız etti mi?"

"Nasıl hissedeceğimden emin değildim ama aslında beni rahatsız etmedi. Sadece buranın cehenneme dönmüş olmasına, öylece durmasına üzüldüm. Büyükannem ve büyükbabama aitti, söylemiş miydim?"

"Hayır, bunu bilmiyordum."

"Ben doğmadan önce ölmüşler ama annem bana orada büyüdüğünü söyledi. Büyükbabam bunu büyükannem için düğün hediyesi olarak yaptırdı."

"Vay canına. Ne güzel bir hediye. Çok güzel bir ev."

"Olabilir," diyor. "Hastaneden çıktığımda doktorum bana 'evine git ve yeni hayatına başla' dedi ve bir bile olmadığını fark ettim." Konuşurken beni kucağına oturana kadar aşağı çekiyor. "Reece Seattle'daki evden taşındı ve zaten hiçbir zaman ev gibi hissedecek kadar orada bulunmadık. Aslında sadece bir merkezdi. Senin evin de güzel ama o kadar uzun süre berbat bir adam olduğumu hatırlatıyor ki sen ve çocuğum tek başınıza bir ev almak zorunda kaldınız. Bu çok garip. İlk defa gerçek bir *evim* olsun istiyorum."

Tuhaftır ki ben de aynı şeyi, gruptan ayrıldığında nereye gitmek isteyeceğini ve sonra da tesisten ayrıldığında nereye gideceğini merak ediyordum. Düğün planlarını tartışırken bile bu konu hakkında hiç konuşmamıştık.

"Sanırım evi tamamen yenilemek ve orada yaşamak istiyorum," diyor. "Ama seni, Lyric'i, Mickey'yi ve Archie'yi de orada istiyorum. Orada yalnız yaşamak istemiyorum. Bence o evde çok fazla yalnızlık oldu." Hemen bir şey söylemediğimde, gergin bir şekilde konuşmaya devam ediyor. "Sanki

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Bittiğinde yepyeni bir ev olacak, şimdiki gibi değil. İstediğimiz her şeyi seçebilir ve kendimize ait hale getirebiliriz."

Bu konuşmanın beklenmedikliğiyle beynim bir kasırga gibi dönmeye başladı. Hastaneden yeni çıktığı için düşünmek için kendine zaman tanımak amacıyla bir süre aramıza mesafe koymak isteyebileceğini düşündüm. Bunu dört gözle beklemiyordum ama buna hazırlıklıydım.

Birlikte yaşamaktan bahsetmesine kesinlikle hazırlıklı değildim.

"Evan...." Söylemek istediğim onca şeyden bunalmış durumdayım.

"Kahretsin. Çok erken, değil mi?" Ayağa kalkıp pencereden dışarı bakmak için odayı geçmeden önce beni yanındaki yatağa oturtuyor. "Yine her şeyi berbat ettim. Bizi. Güvenimizi. Her şeyi. Her şeyi çözmek için zamana ihtiyacın var."

Ona doğru yürüyorum ve arkasından sarılıyorum, o da ellerimi göğsünün üzerinde kapatıyor.

"Bunca yıldır beni mi bekliyordun?" Sesi o kadar kısık ki onu zar zor duyabiliyorum. "Ben de bekliyordum. Her zaman seninle her şeyi istedim, sadece kendime çelme taktım ve her şeyi mahvettim. Ama hepsini istiyorum. Seninle evlenmek ve bir bebek daha yapmak istiyorum."

Onun bu tatlı, savunmasız yanının yıllardır tüm şeytanlarının altında gömülü olduğunu, dışarı çıkmaya ve mutlu olmaya çalıştığını düşündükçe kalbim burkuluyor.

"Her şeyi berbat etmedin. Bence her şey olması gerektiği gibi oldu. Ve fark etmediysen diye söylüyorum..." Yüzünü bana dönmesi için onu çeviriyorum. "Burada senin yanındayım ve tüm bu şeyleri hâlâ seninle birlikte istiyorum."

Boynumun arkasını avuçluyor ve ağzımı kendi ağzına götürerek beni hararetle öpüyor. "Seni hak etmiyorum, Piper."

"Biliyorsun." Gözlerinin içine bakabilmek için parmak uçlarımda duruyorum. "Zamana ihtiyacım yok, Evan. Bunu fazlasıyla yaşadım. Ve hiçbir şeyi çözmeye ihtiyacım yok. Seni seviyorum. Seninle olmak istiyorum... hemen şimdi, her gün ve sonsuza dek."

"Ya-"

Onu çabucak öperek susturuyorum. "Ya tökezlersen? Ya daha fazla yardıma ya da farklı ilaçlara ihtiyacın olursa? Ya bazen beynimi dağıtmaya ihtiyacın olursa? Ya sadece uzun bir kucaklaşmaya ve yağmurun sesine ihtiyacın varsa? Ya tekrar kötü hissetmeye başlarsan? Sorun değil. Bunu düşünmeme gerek yok.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Seninle her şeye ve her şeye katlanacağımı zaten biliyorum. Dünyada beni kapıdan dışarı çıkaracak hiçbir şey yok."

"Emin misin? Hala kötü günlerim olabilir...."

Hayatımda hiçbir şeyden bu kadar emin olmamıştım. Onu ve aramızdaki her şeyi seviyorum. Her zaman sevdim.

"Ben pozitifim. Ne olursa olsun. Evi seviyorum, Evan. Bir süreliğine bizim evimiz gibiydi, değil mi? Onu seninle birlikte yeniden hayata döndürmeyi, küçük ailemizi oraya taşımayı ve orayı yeniden gerçek bir yuvaya dönüştürmeyi çok isterim. Ve tüm özel yerlerimize çok yakın olacağız." Ona gülümsüyorum. "Sanki orada olmamız gerekiyormuş gibi hissediyorum."

Heyecanla başını sallıyor. "Tanrım, seni seviyorum. Bunu ben de istiyorum.

Hem de çok." "O zaman yapalım. Artık beklemek zorunda değiliz."

Beni kollarına alıyor ve anılardan, umuttan ve yeni başlangıçlardan oluşan türden bir öpücük konduruyoruz. İyi ve kötü günlerimiz olacağını biliyoruz ve bu sorun değil. Aşkın büyüsü budur. Her zaman kolay, mükemmel ya da normal olmak değildir. Sadece birbirlerine yarınlarda da yanlarında olacak kadar inanan iki insan olabilirler.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

EPILOGUE

2019-SIXYEARSLATER

Bazen, bazı sesler ve kokular bizi geçmişimizdeki o kadar canlı, o kadar güçlü anlara götüren küçük zaman makineleri gibi olabilirler ki, gözlerimizi kapatıp o anılara yeniden adım atabiliriz.

Zamanın içindeki bu parlamalar güzel olabilir, kayıp bir aşkı bir kez daha ziyaret etmek gibi, en kısa saniyeler için.

Ya da yıkıcı olabilirler; bir daha asla yüzleşmek istemediğimiz hayaletleri diriltirler.

Her iki varyasyonu da yaşıyorum. Sık sık.

Blue ve ben, düne dönüşen yarınları yıllarca paylaştık ve sonra bir gün o gitti. Nasıl bildiğimi açıklayamam, sadece onun yavaşça uzaklaşıp kayboluşunu izledim. Belki de vücudunun gevşemesi ve derin bir uykuya dalmasıydı. Ya da belki alnındaki kırışıklıkların . Belki de gözlerinin yaz gökyüzünün renginde kalması ve bir daha asla o koyu, isimsiz tona geçmemesiydi. Bir zamanlar sert, talepkâr ve kontrolcü olan dokunuşunun yerini tatlı, sabırlı bir yumuşaklığa bırakması olabilirdi.

Blue'yu hep özleyeceğim ama Evan'a hoş geldin

dedim. Evan kabul ettiğimi söyledi.

Evan yeni doğan bebeğimizi kollarıma bıraktı.

Evan asla çekip gitmez, bulaşık yıkamaz ya da uçabileceğine inanmaz.

Bununla birlikte, küçük kırmızı böceklerin ruh eşlerinin kaderini belirlediği efsanesine inanıyor.

Benim de var.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Güneşli verandaya çıktığımda tıngırdayan yaylıların, arpejlerin ve Evan'ın hırıltılı, seksi vokallerinin sesleri beni karşılıyor. Ancak şimdi, kızımız melodiye yeteneklerini kattı ve birlikte sorunsuz bir şekilde çalıyorlar.

Bu şarkı beni sanki dünmüş gibi parka geri götürüyor. Gülümsemeleri hatırlıyorum. Yağmuru. Mavi'nin seksi göz kırpışını. Bulutlar ve gökkuşakları. Köprünün altında çıplak ten tene. Dondurma ve çılgın kalp çarpıntıları.

İşe ve hayata geri dönmek zorunda kaldığımda içimde yanan korku ve özlem ateşini hatırlıyorum. Sanki kalbim bana hayır, çok uzağa gitme diyordu. Burası senin ait olduğun yer.

Buzlu çay ve limonlu şekerli kurabiye tepsisini önlerindeki hasır masaya koyar koymaz Evan ve Lyric düetlerini bitirip enstrümanlarını kenara bırakarak en sevdikleri kurabiyelere uzandılar.

"Umarım daha fazla yapmışsındır anne," diye takılıyor Lyric. "Babam bunların hepsini tek başına yiyip bitirecek."

Gülümseyerek Evan'ın yanındaki minderli koltuğa oturuyorum. Veranda taşındığımızdan beri evin en sevdiğimiz bölümü haline geldi. Ev rekor bir sürede yıkıldı ve yeniden inşa edildi. Parke zeminler ve taç pervazlar gibi evin orijinal cazibesinin çoğunu bıraktık, ancak genel yerleşim planında bazı büyük yeniden yapılandırmalar yaptık. Eve havadar, açık konseptli modern bir tarz kazandırmak için duvarların çoğu kaldırıldı veya yerleri değiştirildi. Banyolar ve mutfak tamamen güncellendi. Arka bahçedeki küçük barakamız küçük bir stüdyoya ya da Evan'ın deyimiyle mancave'e dönüştürüldü. Orijinal teneke çatıyı korumakta ısrar ettik ve birçok yağmurlu geceyi o barakada, mumlar yanarken şiltenin üzerine uzanarak geçirdik.

Ev artık yalnız ya da Evan'ın girmeye korktuğu bir yer değildir. Artık sevgi, müzik ve mutluluk dolu bir yuva.

"İçeride daha çok kurabiye var," diye onları temin ederim.

Kocam kolunu bana doluyor ve beni kendine çekiyor. "Kurabiyeler için teşekkür ederim," diyor ve yanağımdan öpüyor. "İyi bir yazı yakıtı oldular."

Birkaç aydır ilk solo albümü *Out of the Blue* üzerinde çalışıyor. Bu albüm, Acorn ile parkta çaldığı şarkılara çok benzeyen yeni ve eski akustik şarkılardan oluşan bir derleme. Yumuşak, hülyalı ve biraz da akılda kalıcı.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Bir şey değil." Gülümsüyorum, sonra bakışlarımı beş yaşındaki oğlumuz Noah'ya çeviriyorum. Verandanın uzak köşesinde Mickey ile birlikte yerde oturmuş, kendi kendine mırıldanıyor. Pencereden gökyüzüne bakıyor, bulutların geçişini izliyor.

Hayal kuruyorum.

Bugün kurabiyelerle hiç ilgilenmiyor. Ya da kahvaltıya. Daha önce meyve, mısır gevreği veya krep teklifimi tamamen görmezden geldi, sadece köpekle oturmak, babası ve kız kardeşinin müzik çalmasını dinlemek ve gökyüzüne bakmak istedi. Son zamanlarda ona yemek yedirmek zor oldu.

Evan bana yaklaşıyor, yüzünü saçlarıma gömüyor ve kulağıma fısıldıyor. "O iyi, bebeğim. Söz veriyorum."

Umarım öyledir.

Merak ediyorum. Ve endişeleniyorum.

Noah da Blue gibi olabilir. Kayıp. Kafası karışık. Düşünceler ve seslerle boğuşuyor. Yardım istemekten korkan ya da daha kötüsü yardıma ihtiyacı olduğunu bilmeyen.

Ya da sadece bir düşünür olabilir. Sessiz bir hayalperest. Evan'ın şu an olduğu gibi. Bu yüzden onu yakından izliyorum, belki de çok yakından, itiraf ediyorum.

Evan elimi sıkıyor, sonra bir buzlu çay ve bir avuç kurabiye alıyor. Verandanın köşesine doğru yürürken bakışlarım onun üzerinde kalıyor. Eski, düğmeli mavi kot pantolonu hâlâ üzerine oturuyor ve içimi arzuyla titretiyor. Bugün arkadan bağladığı uzun saçlarında birkaç tutam gri, dar çene çizgisini vurguluyor. Yanağındaki silik, sivri yara izini artık saçlarıyla kapatmaya çalışmıyor. Artık o yara izini neredeyse ölmek üzere olduğunu hatırlatan bir şey olarak düşünmüyorum. Yaşadığının bir hatırlatıcısı olarak görüyorum.

Oğlumuzun yanına bağdaş kurarak oturuyor ve Mickey hemen onun kucağına tırmanıyor. Noah, Evan'ın benim duyamayacağım kadar yumuşak bir sesle söylediği bir şeyi başıyla onaylıyor. Buzlu çay bardağını alıyor ve babasınınkinin aynadaki görüntüsü olan sevimli bir sırıtışla yudumluyor. Evan bir kurabiyeyi ikiye bölüp yarısını Mickey'ye yarısını da Noah'a verdiğinde endişem azalıyor. Bir bulut figürünü en ince ayrıntısına kadar anlattığından eminim ve Evan, Noah'nın uzun saçlarını nazikçe yüzünden uzaklaştırırken onu dikkatle dinliyor.

Verandada bakışlarımla buluşuyor ve bana göz kırparak "Seni seviyorum" diyor. Gülümseyerek ben de ona bir öpücük konduruyorum ve dikkatimi bana görüştüğü bir adamdan bahseden Lyric'e çeviriyorum.

Onun doğru kişi olduğunu düşünüyor. Karmaşık biri olduğunu söylüyor ama umurunda değil.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

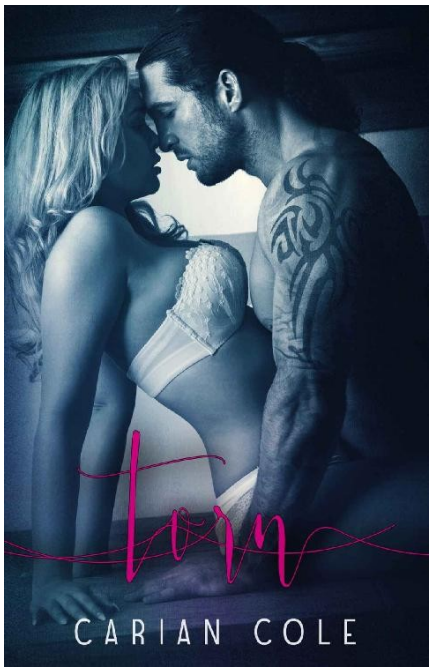
Anlıyorum. Onun bildiğinden daha fazla.

Hiçbir zaman mükemmel olmayı dilemedim ya da istemedimSadece sevmek ve sevilmek istedim. Hepimiz için mutlu sona inanıyorum.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

SNEAKPEEK-TORN

DEVILSWOLVESBOOKONE

Tüm duyguları barındıran bir yaş farkı romantizmi!

OKUMAYA DEVAM EDIN...

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

TORN-PROLOJİ

Benim aşkım,
Benimle yağmurda yürü. Puslu siste öp beni. Bütün gece
rüzgarın sessizliğinde sana sarılmama izin ver.
Seni bekliyorum. Kuruşlar atıyorum... dilek tutuyorum.
Sadece senin için diliyorum. Her zaman senin için.
Bana geri dön.
Senin için savaşacağım. Bizim için savaşacağım.
Benim için de dileyin... Ben de gerçekleştireyim.

Yıpranmış parşömen kâğıdı parmaklarımda yumuşacık, mükemmel bir şekilde yıpranmış ve eskimiş ve bu kâğıt dokusunu, bu mürekkep rengini dikkatle seçtiğinin çok farkındayım. Çünkü bunun benim için ne kadar önemli olduğunu biliyor. Çünkü beni tanıyor. Başka hiç kimsenin tanımadığı ya da tanıyamayacağı kadar.

Sözlerini tekrar tekrar okuyorum; ezberledikten, kalbime ve ruhuma işledikten çok sonra bile el yazısıyla yazılmış notu tutuyor ve bulanıklaşana kadar kelimelere bakıyorum. Sesini duyabiliyorum, derin ama yumuşak ve şehvetli. Çiğ.

Ellerinde tuttuğunu bildiğim kâğıda dokunmayı seviyorum. Bir zamanlar beni tutan, okşayan, içimde hala unutamadığım kadar derin bir tutku ve arzu uyandıran ellere. Ve asla da unutmak istemiyorum.

Kolonyasının hafif kokusu kâğıttan süzülüyor. Ya da belki de bunu o kadar çok diledim ki hayal ettim. Her iki durumda da, rahatlatıcı ve anıları canlandırıyor.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Onun sözlerini okurken, tüm duygular iyileşmeyen bir yaranın üzerine dökülen asit gibi geri geliyor. O benim diğer yarım; kalbimin atmasını sağlayan kişi. Bana hissedilebilecek her duyguyu ve daha fazlasını hissettiren adam. Hayatımın neredeyse her anında bana sarılan ve beni seven adam. Onsuz bir geçmişim ve onsuz bir geleceğim yok. Basitçe söylemek gerekirse, o benim dünyam. Bizimki gibi bir aşktan asla vazgeçmem mümkün değil. Biz birbirimize aitiz. Bunu hep biliyordum ve onunla savaşmaktan, onu inkâr etmekten, kendimi ondan uzak tutmaktan ve onu saklamaktan tamamen tükendim

-Eminim o da öyledir.

Ve şimdi sessizlikten sonra... beni hala seviyor. Hâlâ bize inanıyor ve sözleri benim için dünyayı karşısına almaya hazır olduğunu gösteriyor. Bizim için.

Evime, aşkıma ve kalbime dönme vaktim geldi. Zaman çok değerli ve ben daha fazla zaman kaybetmek istemiyorum.

ÇOK SATAN KITABIM TORN'DAN DAHA FAZLASINI OKUMAK ISTER MISINIZ?
SATIN ALMAK IÇIN BURAYA TIKLAYIN!

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

A K N O W L E D G M E N T S

Bu kitabı okuduğunuz için çok teşekkür ederim! Bu karakterler ve hikayeleri benim için birçok nedenden ötürü gerçekten çok şey ifade ediyor. Umarım onların yolculuğundan keyif almışsınızdır.

Gizlilik nedeniyle isimleri yayınlamaktan hoşlanmıyorum. Ama umarım ekibimde yer alan siz harika kızlar, yanımda olduğunuz için ne kadar minnettar olduğumu biliyorsunuzdur. Her biriniz benim için dünyalara bedelsiniz ve siz olmasaydınız bu kitapları yazamazdım. Yanımda olduğunuz ve bana katlandığınız için teşekkür ederim!

birlikte, Jeanne De Vita'ya beni kabul ettiği, bana karşı çok sabırlı olduğu ve her şekilde şaşırtıcı ve destekleyici olduğu için çok teşekkür etmeliyim. Sizi bulduğuma çok sevindim!

Kapak fotoğrafı çekimini koordine eden ve Brandon Katz ile Cherry Albrecht'in muhteşem fotoğraflarını çeken fotoğrafçı Regina Wamba'ya şükranlarımı sunuyorum - karakterlerimi mükemmel bir şekilde yakaladınız! Tüm sıkı çalışmanız için çok teşekkür ederim!

Tüm okuyucularıma ve Facebook grubumdaki hayranlarıma teşekkür ederim! Siz kızlar beni her gün gülümsetiyorsunuz ve hepiniz bana ilham veriyor ve beni daha iyi bir yazar olmaya itiyorsunuz. Bu kitabı yazarken gösterdiğiniz sabır için teşekkür ederim!

Kitaplarımı okuyan, yorum bırakan ve tanıtım yapan tüm blog yazarlarına ve bookstagrammer'lara çok teşekkür ederim. Sizler gerçek birer rock yıldızısınız!

Hepinize yürekten teşekkürler - kitaplarımı okudunuz, benimle sohbet ettiniz, inceleme bıraktınız, blog yazdınız, beta okudunuz, düzenlediniz, düzelttiniz, pezevenklik yaptınız, yorum yaptınız, beğendiniz, bir devralmaya katıldınız, modellerimi desteklediniz, grubuma ateşli erkek resimleri veya sevimli evcil hayvanlar gönderdiniz, tanıtımlar ve grafikler tasarladınız veya sadece beni dinlediniz - teşekkür ederim! Sizi seviyorum!!!

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Ve tabii ki kocam Eddie'ye tüm yardımları ve sevgisi için ve her zaman benimle hikaye planları hakkında konuştuğu için teşekkür ederim. Ama en çok da bana inandığın için. Seni tüm kalp atışlarımla seviyorum. ♥

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

A B O U T T H E A U T H O R

Dövmeler, seksi sırıtışlar, yırtık kotlar, hızlı arabalar, motosikletler ve tabii ki onları evcilleştirmeye ve kalplerini kazanmaya çalışan tatlı kızlarla kaplı kötü çocuklar için bir TUTKUM VAR.

Doğma büyüme Jersey'li bir kızım, şimdi kocam ve çok sayıda tüylü evcil hayvanımızla birlikte güzel New Hampshire'da yaşıyorum. Zamanımın çoğunu yazarak, okuyarak ve süpürerek geçiriyorum.

Beni takip et!
www.cariancolewrites.com
carrie@cariancole.com

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

A L S O B Y C A R I A N C O L E

KÜLLER VE KORLAR ROCK YILDIZI ROMANTİZM SERİSİ:

Storm - Küller ve Korlar kitap 1

Küller ve kitap Vandal Korlar 2 - -

Küller Korlar Talon - Küller Korlar

kitap 4Lukas ve kitap 3 ve

Aşk Fırtınası (devam kitabı) - Ashes & Embers kitap 5

DEVILS WOLVES SERİSİ (Küller ve Korlar Spin Off Serisi, Çağdaş Romantizm):

Yırtık Kurtları kitap 1 - Şeytan

Bağlı - Şeytan Kurtları kitap 2

Gelecek kitaplar hakkında daha fazla bilgi için www.cariancolewrites.com adresindeki web sitemi ziyaret edin!

Gelecek kitaplar, çekilişler, özel içerikler ve daha fazlası hakkında bilgi sahibi olmak için: Haber bültenime abone olun

Facebook'taki okuyucu grubuma katılın! Okurlarımla her gün etkileşimde bulunduğum eğlenceli, güvenli, drama içermeyen, yalnızca kadınlardan oluşan bir grup:

Carian Cole Grup Arkadaşlarına Katılın

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Kitapları sever misiniz? İmzalı kitaplarımı doğrudan web sitemden satıyorum ve rastgele hediye ürünler de ekliyorum.

Bu dosya Z-Library project adresinden indirilmiştir.

Bilgi ve kültüre açılan kapınız. Herkes için erişilebilir.

z-library.sk z-lib.gs z-lib.fm go-to-library.sk

Resmi Telegram kanalı

Z-Erişim

https://wikipedia.org/wiki/Z-Library

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

📚 Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız

📚 Çeviri Yedek Telegram Grubumuz

📚 Çeviri Sohbet Grubumuz

📚 Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız

📚 Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri

📚 Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye'de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi